DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Çok satan **BUZ**'un yazarı

BERNARD MINIER

ÇEMBER

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

PEGASUS

Ölüm kol geziyor
Çember daralıyor
Bu dehşete ne kadar dayanabilirsin?

Akıl hastanesinden kaçan zeki ve tehlikeli bir seri katil, evinde öldürülen ve ardında bir sır perdesi bırakan saygın bir profesör, kendi hayvanları tarafından parçalanmış halde bulunan bir köpek dövüşçüsü…

Başkomiser Servaz kanlı ipuçlarının arasında yolunu bulmaya çalışırken uzun zamandır kaçtığı gerçeklerle sonunda yüzleşmek zorunda kalacak. Sapkınlıklarla dolu bir dünyanın karanlık sırları ortaya saçıldığında bu vahşetin pençesinden sıyrılmak asla kolay olmayacak…

Gerilimin ustası Bernard Minier, dünyaca ünlü romanı *BUZ*'un başarısının ardından okurlarını yine nefes kesici bir entrikaya davet ediyor.

"Bernard Minier kusursuz bir yazar ve gerilim ustası.
Muhteşem bir kitap sizleri bekliyor."
Le Figaro

"Zekilik ve canilikte Thomas Harris'in Hannibal Lecter'ından eksik yanı olmayan bir seri katil üzerine nefes kesici bir gerilim."
Daily Mail

"Heyecan verici, derin ve karanlık bir roman."
Infoscreen

"*Çember*'in tüyler ürpertici hikâyesinin etkisinden kolay kolay kurtulamayacaksınız."
www.booksection.de

"Gerilim türünde Fransa'nın en iyisi."
Dresdner Morgenpost

"Yazar gerilimi o kadar ustaca sürdürüyor ki hemen bitmemesi için yavaş okumaya başlıyorsunuz."
Version Femina

www.pegasusyayinlari.com

Kapak Görseli : Bruno Barbette
© Plainpictures

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇEMBER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 1172
Bestseller Roman: 523

ÇEMBER
BERNARD MINIER
Özgün Adı: Le Cercle

Editör: Zeynep Tür
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN: 978-605-343-688-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © XO Éditions, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları XO Éditions S. A.'dan alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BERNARD MINIER

ÇEMBER

Fransızcadan Çeviren:
IŞIK ERGÜDEN

PEGASUS YAYINLARI
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uygar insanlar; kültürün, sanatın, politikanın, hatta adaletin arkasına saklananlar...
İşte tam da bunlardan çekinmek gerekir. Gayet iyi kılık değiştirseler de
en gaddarlar, yeryüzündeki en tehlikeli kişiler onlardır.

Michael Connelly, *Son Çakal*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Mezarda

Zihni, bir çığlıktan ibaretti.

Bir sızlanış.

Kafasının içinde umutsuzca, öfkesini, ıstırabını, yalnızlığını bağırıyordu... Aylar boyunca onu insanlığından yoksun bırakmış olan her şeyi...

Yalvarıyordu da.

Merhamet, merhamet, merhamet, merhamet... Bırakın buradan çıkayım, yalvarırım.

Kafasının içinde bağırıp yalvarıyor, ağlıyordu. Sadece kafasının içinde. Gerçekte boğazından hiç ses çıkmıyordu. Güzel bir sabah uyandığında sanki dilsizdi. *Dilsiz...* O ki kendini ifade etmeyi hep sevmişti, kelimeler kolaylıkla gelirdi aklına; kelimeler ve kahkahalar...

Karanlıkta gergin kaslarını dinlendirmek için pozisyon değiştirdi. Yere oturmuştu, dolgu toprağa. Taş duvara sırtını dayamıştı. Kimi zaman oraya uzanıyordu. Ya da bir köşede duran pislik içindeki şiltesine gidiyordu. Zamanının büyük bölümünü, bacaklarını karnına çekip tortop olarak uyuyarak geçiriyordu. Uyandığında geriniyor ya da biraz yürüyordu, dört adım gidip dört adım geri geliyordu, hepsi bu: Hücresi iki metreye iki metreydi. Hoş bir sıcaklık vardı. Sıcaktan, aynı zamanda da gelen gürültülerden –uğultular, tıslamalar, tıkırtılar– kapının öte tarafında muhtemelen bir ısıtıcı olduğunu düşünüyordu uzun süredir. Hiç giysisi yoktu. Küçük bir hayvan gibi çıplaktı. Aylardır,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belki de yıllardır. İhtiyaçlarını bir kovayla gideriyordu. Günde iki kez yemek veriliyordu. Onun olmadığı zamanlar hariç. O yokken yemeyip içmeden günlerce yalnız kalıyordu. Açlık, susuzluk ve ölüm korkusu içini kemiriyordu. Kapıda iki delik vardı. Biri en alttaydı ve yemekler oradan veriliyordu. Ortadaki deliktense gözetleniyordu. Bu mazgal delikleri, kapalıyken bile iki incecik ışık çizgisi bırakarak hücresinin karanlığını deliyordu. Bu alaca karanlığa gözleri uzun süredir alışmıştı. Yerdeki, duvarlardaki, başka hiç kimsenin göremeyeceği ayrıntıları ayırt edebiliyordu.

Başlangıçta en ufak gürültüye kulak kesilerek araştırmıştı kafesini. Kaçmanın yolunu, sistemin zayıf noktasını, ufacık bir gevşekliği aramıştı. Sonra bunu dert etmekten vazgeçmişti. Zayıf nokta yoktu, umut yoktu. Kaçırılmasından bu yana kaç haftanın, kaç ayın geçtiğini hatırlamıyordu. Önceki hayatından bu yana da... Yaklaşık olarak haftada bir kez, belki daha fazla, belki daha az, adam kolunu mazgaldan çıkarmasını emrediyor ve damardan bir iğne yapıyordu. İğne acı veriyordu çünkü hem adam beceriksizdi hem de ilaç yoğundu. Neredeyse anında bilincini yitiriyordu. Kendine geldiğindeyse yemek salonunda oturuyor oluyordu. Yukarıda. Yüksek sırtlıklı ağır koltukta. Bacakları ve gövdesi koltuğa bağlı. *Yıkanmış, parfüm sürülmüş ve giyinik...* Saçları bile güzel şampuan kokuyordu. Genellikle tatsız tuzsuz olan ağzı ve diğer zamanlarda kötü koktuğundan kuşkulandığı soluğu bile diş macunu ve mentol kokuyordu. Ocakta parlak bir ateş çıtırdıyordu. Bir göl gibi parıldayan koyu ahşap masanın üzerinde mumlar yanıyor ve tabaklardan nefis bir koku yükseliyordu. Stereo müzik setinden daima klasik müzik yükseliyordu. Koşullanmış bir hayvan gibi, müziği işittiğinde, alevlerin ölgün ışığını görüyor, derisinin üzerindeki temiz giysileri hissediyor, kelimenin tam anlamıyla ağzı sulanmaya başlıyordu. Onu uyutmadan ve hücresinden çıkarmadan önce her zaman yirmi dört saat aç bırakıyordu adam.

Uykusunda ona tecavüz ettiğini karnındaki ağrılardan anlıyordu. Önceleri bu düşünce onu dehşete boğmuş, mahzende uyandığında yediği ilk gerçek yemeği de kusmuştu. Artık bu onu etkilemiyordu. Kimi zaman adam hiçbir şey demiyor, kimi zaman hiç susmamacasına konuşuyordu ama kadın onu ender olarak dinliyordu: Beyni bir ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nuşmayı takip etme alışkanlığını yitirmişti. *Müzik, senfoni, orkestra* kelimeleri konuşmasında bir laytmotif gibi tekrar tekrar beliriyordu. Bir de ad: Mahler.

Ne kadar zamandır kapalıydı? Mezarında ne gündüz oluyordu ne gece. Tam da buydu işte: Bir mezar. Buradan asla sağ çıkmayacağını ruhunun derinliklerinde anlamıştı. Bütün umutları uzun süre önce yok olup gitmişti.

Özgür olduğu o olağanüstü, sıradan zamanı hatırlıyordu. Son kez güldüğü, dostlarını davet ettiği, ailesini gördüğü zamanı. Yazın bir barbekü kokusu, bahçedeki ağaçlarda akşam ışığı ve gün batımında oğlunun gözleri. Yüzler, kahkahalar, oyunlar... Erkeklerle sevişirken görüyordu kendini. Özellikle biriyle... Sıradan olduğunu düşündüğü, aslında mucizevî olan o yaşam! Tadını daha fazla çıkarmamış olduğu için içinde nasıl bir pişmanlık büyüyordu! Üzüldüğü, acı duyduğu anların bile bu cehennemle karşılaştırıldığında hiç olduğunu fark ediyordu. Olmayan hayatıyla, olmayan bu yere gömülü. Dünyanın dışında. Gerçek yaşamla arasında sadece birkaç metre taş, çimento ve toprak olduğunu sanıyordu. Ama yüzlerce kapı, kilometrelerce koridor ve demir parmaklık bile onu daha fazla ayırıyor olamazdı gerçek yaşamdan.

Ama bir gün hayat ve dünya orada, çok yakınında olmuştu. Adam bilinmeyen bir nedenle onu oradan çıkarmak zorunda kalmıştı. Aceleyle giydirilmiş, bileklerine arkadan plastik kelepçeler takılmış ve başının üzerine bir çuval geçirilmişti. Sonra merdivenlerden yukarı çıkarılmış ve kendini açık havada bulmuştu. *Açık havada...* Şoktan neredeyse aklını yitirecekti.

Çıplak kollarında ve omuzlarında güneşin ılıklığını hissettiğinde, çuvalın arasından ışığı, henüz nemli toprağın ve tarlaların kokusunu, çiçekli sık ağaçların kokusunu soluduğunda, gün doğumunda kuşların gürültüsünü işittiğinde, neredeyse bayılacaktı. Öyle ağlamıştı ki bez çuval gözyaşlarından ve sümükten ıslanmıştı.

Sonra onu metal bir yere yatırmıştı. Bezin gözeneklerinden egzoz gazı ve benzin solumuştu. Bağırabilecek durumda olmamasına rağmen adam önlem olarak ağzına pamuk tıkamış, üzerini de bantlamıştı. El ve ayak bileklerini de birbirine bağlayarak çeperi tekmelemesini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

engellemişti. Motorun titreyişini hissetmişti. Kamyonet eğri büğrü yolda sarsılmaya başlamış, sonra da yola çıkmıştı. Araç aniden hızlandığında ve çok sayıda aracın yanlarından geçtiğini işittiğinde bir otobanda yol aldıklarını anlamıştı.

En berbatı paralı geçiş yeriydi. Sesler, müzik, motor gürültüleri işitiyordu etrafında, *çok yakında*... hemen orada: Çeperin ardında. Onlarca insan. Kadınlar, erkekler, çocuklar... Sadece birkaç santim ötede! *Onları işitiyordu!*.. Bir duygu seli taşıyordu içinden. Canlı ve özgürce gülüyor, konuşuyor, gidip geliyorlardı. Onun hemen yakınlarındaki varlığından, yavaş yavaş ölümünden, köle hayatından bihaberdiler... Başını sallayarak metale vurmuştu. Yağlı zeminde burnu kanamıştı.

Sonra, celladının, "Teşekkürler," dediğini işitmişti ve kamyonet yeniden yola çıkmıştı. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordu.

Taşındığı gün hava güzeldi, bitki örtüsünün çiçeklenmiş olduğuna neredeyse emindi. *İlkbahar*... Daha kaç mevsim geçecekti? Ondan bıkmadan önce, kendisi delirmeden ya da gerçekten onu öldürmeden önce... Aniden dostlarının, yakınlarının, polisin onu zaten ölü kabul ettiğine emin oldu: Onun hâlâ yaşadığını dünyada bilen tek bir kişi vardı; o da şeytani bir varlıktı, bir yılan, uykuda kadınların koynuna giren bir iblis. Gün ışığını asla görmeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cuma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Oyuncak bebekler

Oradaydı, gölgeli bahçede,
Soğukkanlılıkla pusuya yatmış katilin gölgesi,
Gölge üstüne gölge düşer, yeşil değil
Gecenin kanı gibi kırmızı çimenin üzerinde
Ağaçlarda, bir bülbülün çilemesi
Marsyas'a ve Apollon'a meydan okuyordu.
Dipte, bahçeli bir köşk, kuş yuvaları ve
Ökseotu yumakları
Kırsal bir dekor hepsi...

Oliver Winshaw yazmayı bıraktı. Göz kapaklarını kırpıştırdı. Görüş alanının uç noktasında dikkatini bir şey çekmiş, daha doğrusu *çelmişti*. Pencereden. Bir parıltı, dışarıda. Bir fotoğraf makinesinin flaşı gibi.

Fırtına. Marsac civarında fırtına patlak veriyordu.

Bu akşam, bütün diğer akşamlar gibi çalışma masasına oturmuştu. Yazıyordu. Bir şiir. Çalışma odası, karısıyla birlikte Fransa'nın güney-batısında otuz yıl önce satın aldıkları evin birinci katındaydı. Duvarları meşe kaplı, neredeyse tamamen kitaplarla dolu bir oda. Esasen on dokuzuncu ve yirminci yüzyıl Britanya ve Amerikan şiiri: Coleridge, Tennyson, Robert Burns, Swinburne, Dylan Thomas, Larkin, E. E. Cummings, Pound...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu tanrılarının tırnağı bile olamayacağını biliyordu ama bunun onun için bir önemi yoktu.

Kendi şiirlerini asla kimseye okutmamıştı. Hayatının kışına gelmiş, sonbaharı bile çoktan ardında bırakmıştı. Yakında bahçede kocaman bir ateş yakacak ve kara kapaklı yüz elli defteri ateşe atacaktı. Toplamda yirmi binden fazla şiir. Elli yedi yıl boyunca her gün bir şiir. Muhtemelen hayatının en iyi gizlediği sırrı. İkinci karısının bile onları okuma hakkı yoktu.

Bunca yıldan sonra esini nereden bulduğunu hâlâ düşünüyordu. Hayatı, her zaman çalışma odasının huzuru içinde akşamları yazılan bir şiirle son bulan günlerin birbirine eklenmesinden başka bir şey değildi. Hepsinin tarihi vardı. Oğlunun doğduğu gün yazdığını bulabilirdi, ilk karısının öldüğü gün yazdığını, İngiltere'yi terk edip Fransa'ya geldiği gün yazdığını... Şiiri bitirmeden yatmıyordu; kimi zaman sabahın birinde ya da ikisinde, hatta çalıştığı zamanlarda bile. Fazla uykuya hiç ihtiyacı olmamıştı. Beden gücüne dayalı bir mesleği de yoktu: Marsac Üniversitesi'nde İngilizce profesörüydü.

Oliver Winshaw doksan yaşına basacaktı.

Herkesin tanıdığı huzurlu ve zarif bir ihtiyardı. Bu renkli küçük üniversite şehrine yerleştiğinde ona hemen "İngiliz" lakabını takmışlardı. Vatandaşlarının bölgede bulunan restore edilecek bütün eski taşların üzerine çekirge sürüleri gibi üşüşmelerinden ve lakabın birazcık sulanmasından önceydi bu. Bugünse bölgede bulunan yüzlerce İngilizden biriydi. Ama ekonomik krizle birlikte İngilizler birbiri ardına mali bakımdan daha çekici istikametlere doğru gidiyorlardı: Hırvatistan, Endülüs... Oliver ise yeniden Marsac'taki tek İngiliz kendisi olana dek yaşayıp yaşamayacağını düşünüyordu.

Nilüferler içindeki havuzda,
Kayıyor yüzsüz gölge,
Cılız ve tasalı bir profil, ince uzun,
Bir güzel bilenmiş bıçağın keskin ağzı gibi.

Yeniden durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müzik... Yağmurun düzenli hışırtısının ve gökyüzünün bir ucundan diğerine birbirini yankılayan bitmek bilmez gök gürültülerini bastıran bir müzik işitiyormuş gibi geldi ona. Christine olamazdı bu elbet: Uyuyalı çok olmuştu. Evet, dışarıdan geliyordu: Klasik müzik...

Oliver hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. Fırtınaya ve kapalı pencereye rağmen işittiğine göre ses sonuna kadar açılmış olmalıydı. Şiirine konsantre olmaya çalıştı ama yapacak bir şey yoktu: Lanet olası müzik!

Öfkeyle bakışlarını yeniden pencereye yöneltti. Şimşeklerin ışıltısı storların arasından sızıyordu. Storun plakaları arasından sicim gibi damlayan yağmuru fark ediyordu. Fırtınanın öfkesi küçük şehrin üzerinde yoğunlaşmışa, onu sıvı bir kozanın içine kapatıp dünyanın geri kalanından koparmışa benziyordu.

İskemlesini iterek ayağa kalktı.

Pencereye gidip storu aralayarak sokağa baktı. Sular ana oluktan kaldırımlara taşmıştı. Çatıların üzerindeki gece tıpkı sismografların ışıltılı çizelgeleri gibi ince şimşeklerle çizgi çizgiydi.

Karşı evin bütün pencereleri aydınlıktı. Bir eğlence mi vardı acaba? Yana bakan bahçesiyle bir şehir eviydi bu. Yoldan ayrılmış ve yüksek bir duvarla gözlerden uzak kalmış bu evde bekâr bir kadın oturuyordu. Marsac Lisesi'nde hazırlık sınıfı öğretmeni. Bölgenin en prestijli hazırlık sınıfı. Güzel bir kadındı. İnce, kumral saçlı, zarif siluetli. Otuzlarının görkemi içinde. Oliver kırk yaş daha küçük olsaydı, kadından hoşlanırdı. Yazın şezlongunda, gözlerden uzak –Oliver'ın gözleri hariç çünkü bahçe onun çalışma odasının penceresinin tam altında, dar sokağın ve duvarın öte tarafında bulunuyordu– güneşlenirken onu gizlice gözlediği olmuştu. Şimdi ters giden bir şey vardı. Evin dört katı da aydınlıktı. Sokağa bakan giriş kapısı açık duruyordu. Küçük bir sokak lambası, yağmurun parlattığı eşiği belirginleştiriyordu.

Fakat camların ardında kimseyi görmüyordu.

Yanda, salondan bahçeye açılan kapılar ardına kadar açıktı. Bar kapısı gibi rüzgârda çarpıyorlardı. Yağmur ise öyle eğimli yağıyordu ki evin içini de ıslatıyor olmalıydı. Oliver yağmurun teras zemininde sıçradığını, çimenleri eğdiğini görüyordu.

Müzik kuşkusuz oradan geliyordu... Nabzının hızla atmaya başladığını hissetti. Bakışları yavaşça havuza kaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On bir metreye yedi metre. Dört bir tarafı kum rengi taşlarla döşeli. Bir tramplen.

Belirsiz bir heyecan hissediyor gibiydi. Gündelik rutininizi alışılmadık bir şey parçaladığında hissettiğiniz türden bir heyecan. O yaşta Oliver'ın hayatı sadece bu rutinden ibaretti. Gözleriyle havuzun etrafındaki bahçeyi araştırdı. Dipte Marsac ormanı başlıyordu, 2700 hektar orman ve patika. O tarafta duvar yoktu, parmaklık da yoktu, sadece yeşillikten oluşan bir set... Havuzun diğer ucunda, sağ tarafta diğerinden çok daha yakın sağlam küçük bir yapı olan havuz kulübesi vardı.

Dikkatini havuza yöneltti yeniden. Sağanak yağmur altında yüzeyi hafif hafif kıpırdıyordu. Oliver gözlerini kıstı. Öncelikle gördüğü şeyin ne olduğunu kendine sordu. Sonra suyun üzerinde birçok oyuncak bebeğin yüzdüğünü anladı. Evet, oyuncak bebekler... Bunların sadece oyuncak bebek olduğunu anlamış olsa da açıklanamaz bir ürpertiyle titredi. Yan yana yüzüyorlardı. Soluk giysileri yağmurun kabarttığı yüzeyde dalgalanıyordu. Oliver ile eşi bir keresinde karşı komşuları tarafından kahve içmeye davet edilmişlerdi. Winshaw'un Fransız eşi emekli olmadan önce psikologdu. Otuzunu aşmış yalnız bir kadının evindeki bu bebek bolluğuna dair bir teorisi vardı. Eve dönerken kocasına, komşularının muhtemelen bir "kadın-çocuk" olduğunu açıkladığında Oliver ne kast ettiğini sormuştu ona. Bunun üzerine, "olgunlaşmamış", "sorumluluklardan kaçan", "sadece kendi kişisel hazzını önemseyen", "duygusal bir travma geçirmiş" gibi deyimler kullanmıştı karısı ve Oliver geri çekilmişti: Şairleri psikologlara her zaman tercih etmişti. Ama bu bebeklerin havuzda ne aradıkları hakkında hiçbir fikri yoktu!

Jandarmaya haber mi versem, diye düşündü. Ama *onlara ne diyeceğim? Bir havuzda oyuncak bebekler yüzüyor?* Başka bir fikir geldi aklına. Normal değildi bu... Bütün ev ışıl ışıl, görünürde kimse yok ve bu bebekler... Evin hanımı neredeydi?

Oliver Winshaw pencerenin kanat sürgüsünü çevirip camı açtı. Odanın içine anında bir rutubet dalgası girdi. Yağmur suratında şakladı. Gözlerini kırpıştırarak, sabit bakışlı plastik yüzlerin oluşturduğu tuhaf yığına dikti bakışlarını.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık müziği gayet iyi seçebiliyordu. En sevdiği müzisyen olan Mozart olmasa da daha önce dinlediği biriydi.

Lanet olsun, bütün bu karmaşa ne anlama geliyordu?

Bir şimşek geceyi doğradı, ardından düşen yıldırımın sağır eden çatırtısı geldi. Gürültü camları zangırdattı. Keskin bir projektör ışığı gibi parlayan şimşek sayesinde birini gördü. Havuzun kenarına oturmuş, pantolon paçaları suyun içinde ıslanmış biri. Daha önce fark etmemişti çünkü bahçenin ortasındaki büyük ağacın gölgesinde kalıyordu. *Genç bir erkek...* Batıp çıkan bebeklerin hareketine dalmış, onları seyrediyordu. On beş metre kadar ötesinde olmasına rağmen Oliver onun dalgın, afallamış bakışlarını, açık ağzını fark etti.

Oliver Winshaw'un göğsü, kudurmuş bir davulcu gibi çarpan kalbinin yankılandığı bir odaydı artık. *Orada ne oluyordu?* Telefona doğru yönelip ahizeyi kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Raymond

"Anelka beş para etmez," dedi Pujol.

Vincent Espérandieu meslektaşına bakarak, yargısının hücum oyuncusunun kötü performanslarından mı, yoksa kökenlerinden ve Paris bölgesindeki belediye sitelerinden geliyor olmasından mı kaynaklandığını düşündü. Pujol siteleri pek sevmezdi, orada oturanları ise daha az severdi.

Yine de Espérandieu, Pujol'un bir kez bile olsa haklı olduğunu kabul etmeliydi: Anelka boş biriydi. Sıfır. Beş para etmezin teki. Zaten takımın geri kalanı da öyleydi. Bu ilk maç tam bir yürek acısı olmuştu. Sadece Martin'in durumu umursadığı yoktu. Espérandieu gözlerini ona doğru çevirip gülümsedi: Patronunun bütün Fransa'nın aylardır bol bol yuhalayıp küfrettiği antrenörün adını bile bilmediğine emindi.

"Domenech hımbılın teki," dedi Pujol o esnada, sanki beyni Vincent'ın düşüncesini yakalamış gibi. "2006'da finale çıkabildiysek, Zidane ve diğerleri ekibin yularını tutabildiği içindir."

Kimse bu lafa itiraz etmeyince, biraları tazelemek için kalabalığın arasına sokuldu. Bar tıklım tıklımdı. 11 Haziran 2010. Güney Afrika'daki Dünya Kupası'nın açılışının ve ilk maçların günü. Şu an ekrandaki maç Uruguay-Fransa idi ve ilk yarı sonucu 0-0'dı. Vincent bir kez daha patronuna baktı. Bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. Boş bakıyordu. Aslında Başkomiser Martin Servaz maça bakmıyor, seyrediyor gibi yapıyordu ve yardımcısı da bunun farkındaydı.

Servaz maçı seyretmediği gibi, orada ne aradığını da kendine soruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soruşturma ekibine eşlik ederek onlara hoşluk yapmak istemişti. Cinayet masasındaki sohbetlerin baş konusu haftalardır dünya kupasıydı. Oyuncuların formu, musibet dostluk maçları, bunlardan birinde Çin karşısında alınan aşağılayıcı yenilgi, takım antrenörünün tercihleri, çok pahalı otel: Servaz, Üçüncü Dünya Savaşı çıksa daha fazla kaygılanırlar mı diye düşünür hale gelmişti. Muhtemelen, hayır. Hırsız uğursuzların da aynı şeyleri yapmasını ve suç işleme istatistiklerinin kimsenin müdahalesine gerek kalmadan düşmesini umut etti.

Pujol'un önüne koyduğu yeni bira bardağını alıp dudaklarına götürdü. Ekranda maç yeniden başlamıştı. Mavili küçük adamlar önceden olduğu gibi aynı işe yaramaz enerjiyle koşturup duruyorlardı; sahanın bir ucundan diğerine koşarlarken Servaz oradan oraya bu gidiş gelişlerde en ufak bir mantık bulamıyordu. Hücum oyuncularına gelince, kendisi bir uzman değildi ama özellikle onlar beceriksiz geliyordu. Bu ekibin yolculuk ve konaklama masraflarının Fransa Futbol Federasyonu'na bir milyon avrodan pahalıya mal olacağını bir yerlerde okumuştu. Federasyonun gelirlerini nereden elde ettiğini, kendisinin de elini cebine sokmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Ama bu soru aslında titiz vergi mükellefleri olan yanındakileri kronik başarısızlıktan daha az ilgilendiriyor olmalıydı. Servaz yine de ekranda olup bitenle ilgilenmeye çalıştı. Ama televizyondan, dev bir arı kovanı gibi hoş olmayan bir uğultu yükseliyordu sürekli. Bunun statta bulunan Güney Afrikalı seyircilerin binlerce borazanının gürültüsü olduğunu söylediler ona. Böyle bir gürültü patırtıyı nasıl yaratabildiklerini ve özellikle de buna nasıl katlanabildiklerini düşündü: Burada bile, mikrofonlardan ve teknik filtrelerden süzülmüş olmasına rağmen son derece sinir bozucuydu.

Aniden barın ışıkları titreşti, ekrandaki görüntü büzülüp yok olduğunda ve hemen ardından yeniden belirdiğinde her taraftan haykırışlar yükseldi. Fırtına... Toulouse'un üzerindeki fırtına kargalar gibi tepelerinde dönüp duruyordu. Servaz herkesin karanlıkta ve maçsız kaldığını hayal ederek hafifçe gülümsedi.

Farkına varmadan, dalgın zihni tanıdık ama tehlikeli bir bölgeye saptı. *Julian Hirtmann hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolalı on sekiz ay oluyordu...* On sekiz ay! Ama Servaz'ın onu düşünmediği tek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir gün bile geçmiyordu. İsviçreli, Wargnier Enstitüsü'nden 2008-2009 kışında kaçmıştı. Servaz'ın onu hücresinde ziyaret etmesinden sadece birkaç gün sonra. Bu buluşma esnasında Cenevre eski savcısı ile ortak bir tutkularının olduğunu şaşkınlıkla keşfetmişti: Mahler'in müziği. Sonra biri firar etmiş, öteki de çığ altında kalmıştı.

On sekiz ay, diye düşündü. Beş yüz kırk gün ve bir o kadar gece sayısız kez aynı kâbusu görmüştü. *Çığ*... Kardan ve buzdan bir tabutun içine gömülmüştü ve ciddi bir şekilde havasız kalmaya başlamıştı, soğuk, uzuvlarını giderek iyice uyuşturuyordu ki birisi üzerindeki karı son sürat kaldırıyordu. Yüzüne tutulan kör edici bir ışık, ağzını açarak ciğerlerine güçlü bir şekilde çektiği ciğer dolusu temiz hava ve açılan deliği kapatan bir yüz. Hirtmann'ın yüzü... İsviçreli kahkaha atarak, "Elveda, Martin," diyor ve deliği yeniden kapatıyordu...

Birkaç küçük farklılık dışında rüya her zaman az çok böyle sona eriyordu.

Gerçekte çığdan sağ çıkmıştı. Ama kâbuslarında ölüyordu. Aslında, bir anlamda, bir yarısı o gece orada ölmüştü.

Hirtmann tam şu an ne yapıyordu? Neredeydi? Servaz hayal edilemez görkemdeki kar manzarasını ürpererek hatırladı... Yitip gitmiş bir vadiyi koruyan baş döndürücü zirveler... Kalın duvarlı bina... Boş koridorlarda şaklayan kilitler... Sonra da ardında o aşina müziğin yükseldiği kapı: Gustav Mahler, Servaz'ın gözde bestecisi. Aynı zamanda Julian Hirtmann'ın da.

"Pek de erken değil," dedi yanında duran Pujol.

Servaz ekrana ilgisiz bir bakış fırlattı. Bir oyuncu sahadan çıkıyor, yerine bir başkası geçiyordu. Servaz bunun sözü edilen Anelka olduğunu anlamıştı. Ekranın sol üst köşesine baktı: 71. dakika ve hâlâ 0-0. Barda hüküm süren gerilim kuşkusuz bundandı. Onun yanında, muhtemelen yüz otuz kilo çeken ve kızıl sakalları bolca terleyen iriyarı bir tip, yakın dostlarmış gibi omzuna vurduktan sonra içkili nefesini yüzüne üfledi:

"Takımın teknik direktörü ben olsaydım, bütün bu işe yaramazların biraz kımıldamaları için kıçlarına tekmeyi basardım. Lanet olsun, Dünya Kupası için bile kımıldayacak güçleri yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Servaz, bu adam buraya kadar sürünmek ve köşedeki büfeden gidip bira almak dışında çok mu kımıldıyor acaba, diye düşündü.

Televizyonda maç seyretmeyi neden sevmiyordu? Eski karısı Alexandra yüzünden miydi? Alexandra, kendisinin tersine, tuttuğu takımın tek bir maçını bile kaçırmazdı. Yedi yıl boyunca birlikte yaşamışlardı ve Servaz uzun süre dayanamayacağını daha ilk günden düşünmüştü. Buna rağmen evlenmişlerdi ve yedi yıl dayanmışlardı. Gerçeği kabul etmelerinin nasıl olup da bu kadar zaman aldığını hâlâ bilemiyordu: Bir Taliban üyesi ile bir liberter kadar uyumsuzdular. On sekiz yaşındaki bir kız çocuğundan başka bugün ne kalmıştı geride? Ama kızıyla gurur duyuyordu. Evet, gururluydu. Görünümüne, *piercing*lerine ve saç kesimlerine pek alışamasa da Margot *onun* izinden yürüyordu, annesinin değil. Onun gibi, kitap okumayı seviyordu ve onun gibi, bölgedeki en prestijli edebiyat hazırlık sınıfına girmişti. Marsac. En iyi öğrenciler yüzlerce kilometre öteden oraya geliyordu. Hatta Montpellier ya da Bordeaux'dan gelenler bile vardı.

Düşününce, kırk bir yaşında, hayatında yalnızca iki ilgi merkezi olduğunu kabul etmeliydi: Mesleği ve kızı. Bir de kitapları... Ama kitaplar başka şeydi, sadece bir merkez değil, *bütün* hayatıydı.

Yeterli miydi bu? Başkalarının hayatı neyle özetleniyordu? Bira bardağının dibine baktı. Köpük izlerinden başka bir şey kalmamıştı. Bu akşam için yeterince kafayı çektiğine karar verdi. Aniden şiddetli bir işeme arzusu duydu ve tuvalet kapısına doğru ilerledi. İğrenç bir pislikteydi tuvaletler. Kel bir adam ona sırtını dönmüştü, Servaz adamın idrarının pisuarın sırına çarpışını işitti.

"Amma beş para etmez takım!" dedi adam, yanındaki polis pantolonunu çözerken. "Bunu görmek utanç verici!"

Adam önünü kapattı ve elini yıkama zahmetine katlanmadan dışarı çıktı. Servaz kendi ellerini sabunladı, uzun uzun ovuşturdu, kurutucunun altına tutup kuruttu, sonra, dışarı çıkacağı sırada, adamın değmiş olduğu kapı kolunu tutmadan önce sağ elini ceketinin koluna soktu.

Ekrana kısa bir an göz attı ve maç sonuna yaklaşırken, yokluğunda hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu anladı. Seyirciler hüsrana uğramış bir volkan gibiydiler. Servaz, böyle devam ederse isyan çıkabilir diye düşündü ve yerine geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanındakiler, "Haydi!", "Ver topu, lanet olası, ver topu!", "Sağa! Sağaaaa!" türünden çığlıklar atıyorlardı. Nihayet bir şey olduğunun işareti! Tam o sırada cebinde alışıldık bir titreme hissetti. Elini pantolon cebine daldırıp telefonunu çıkardı. Bir akıllı telefon değildi, ailelerin kullandığı eski bir Nokia. Ekran aydınlanmıştı, orada da bir şey olduğuna işaret. Alet mesaj kutusuna gelen çağrıyı aktarmıştı bile. "888" yazan bir mesaj almıştı.

Servaz numarayı çevirdi.

Donup kaldı.

Telefondaki ses... Onu tanımasına yarım saniye yetmişti. Sonsuzluk gibi gelen yarım saniye. Sanki bu sesi son kez işitmesinin üzerinden geçen yirmi yıl kalbinin iki atışıyla aşılabilirmiş gibi büzülen uzamzaman. Bunca zamandan sonra bile onu işitince midesinde bir tünel açılmıştı.

Salon dönmeye başlıyormuş gibi hissetti. Çığlıklar, teşvikler, *vuvuzelaların* vızıltısı geri çekildi, bir sis perdesinde yok oldu. Şimdiki zaman büzüldü, minicik oldu. Ses şöyle diyordu:

"Martin? Ben, Marianne... Lütfen beni ara. Çok önemli. Yalvarırım, bu mesajı alır almaz ara beni..."

Geçmişten çıkıp gelen bir ses; aynı zamanda korku dolu bir ses.

Samira Cheung deri ceketi yatağın üzerine fırlattı ve yastıklara yaslanıp sigara içmekte olan şişkoya baktı.

"Gitmelisin. İşe gideceğim."

Yatağında oturan adam ondan otuz yaş büyüktü. Karın hizasında belirgin bir kilo fazlalığı ve göğsünde beyaz kıllar vardı. Ama Samira'nın buna aldırdığı yoktu. *İyiydi.* Onun gözünde tek önemli olan buydu. Kendisi de güzellik kraliçesi değildi. Liseden beri çoğu erkeğin onu çirkin bulduğunu biliyordu; daha doğrusu, yüzünü çirkin, vücudunuysa çekici buluyorlardı. Onlara esinlediği çifte anlamlı tuhaf duygu içinde denge kimi zaman bir tarafa kimi zaman diğer tarafa yatıyordu. Samira Cheung mümkün olduğunca fazla sayıda erkekle yatarak açığı kapatıyordu. En iyi numunelerin ille de en iyi âşıklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığını saptayalı uzun süre olmuştu. Onun aradığı da beyaz atlı prens değil, performansı yüksek âşıklardı.

Şiş göbekli âşığı bacaklarını yorganın dışına çıkarıp çatı katının bir bölümünün yansıdığı ayaklı bir aynanın yakınındaki iskemlenin üzerinde duran katlanmış giysilerini almak için eğildiğinde yatak çatırdadı. Örümcek ağları, toz, iki ampulünden biri çalışan ve bir kirişe asılı barok avize, hasır halılar, içlerinde eski püskü olan alacalı bulacalı İspanyol bir komodin ve bir dolap mekânın geri kalanını dolduruyordu. Samira külot ve tişört giyerek, zemine açılmış taban kapısından geçip kayboldu.

"İÇKİ Mİ KAHVE Mİ?" diye bağırdı alt kattan.

Daracık haliyle bir gemi ambarını andıran kırmızıya boyalı küçük mutfağa girdi ve kahve makinesini çalıştırdı. Tepesinde yanan çıplak ampul dışında büyük ev karanlığa gömülüydü. Samira, Toulouse'a yirmi kilometre mesafedeki bu harabeyi geçen yıl bulmuştu. Yavaş yavaş restore ediyordu (geçici âşıklarını farklı meslek gruplarından seçiyordu: elektrikçiler, tesisatçılar, duvar ustaları, ressamlar, dam ustaları) ve şu an için oturabilir alanın sadece beşte birini kullanıyordu. Giriş katındaki bütün odalar eşyasızdı, plastik örtüler gerilmişti, duvarlar yapı iskeleleriyle, damlatan boya kutularıyla ve aletlerle kaplıydı, üst katın yarısı da bu vaziyetteydi. Yatak odasıysa çatı katındaydı.

Kırmızı duvarın üzerine gümüşi büyük harflerle, "Kamuya Kapalı Şantiye" yazmıştı. Tişörtünün üzerinde "I LOVE ME"[1] yazıyordu. Altından küçük göğüsleri belli oluyordu. Adam, bir geminin merdivenleri gibi eğik merdivenin basamaklarından ağır ağır indi. Adama dumanları tüten bir espresso uzattı ve mutfak tezgâhı üzerinde duran küflenmeye başlamış, ısırılmış bir elmayı kıtırdatarak yedi. Sonra banyoya girip kayboldu. Beş dakika sonra "giyinme odasına" geçiyordu. Bütün kıyafetleri geçici olarak uzun metal çubuklara asılı askılarda, ince şeffaf kılıflar altında duruyordu, iç çamaşırları ve tişörtleri plastik çekmeceli mobilyaların içine yerleştirilmişti. On çift kadar botu da duvar dibinde diziliydi.

1 (İng.) Beni seviyorum. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dizleri delik bir kot giyip ayağına düz topuklu botlar, üzerine yeni bir tişört ve çivili deri bir kemer geçirdi. Sonra da silahını kılıfıyla birlikte taktı. Yağmura karşı da askerî bir parka giydi.

"Hâlâ burada mısın?" dedi mutfağa geri döndüğünde.

Ellilik şişko dudaklarındaki reçeli yaladı. Onu kendine çekip tombul ellerini Samira'nın kotunun üzerinden kalçasına koyarak öptü. Samira bir süre izin verip sonra kendini kurtardı.

"Duşumla ne zaman ilgileneceksin?"

"Bu hafta sonu değil. Karım kardeşinden dönüyor."

"Bir gün bul. Bu hafta."

"Ajandam dolu," diye itiraz etti adam.

"Tesisat yoksa, seks de yok," diye belirtti. Adam kaşlarını çattı.

"Belki çarşamba öğleden sonra. Bakarız."

"Anahtarlar her zamanki yerinde olacak."

Samira bir şey daha ekleyecekti ki bir yerlerden elektrogitar rifleri ile korku filmi karışımı bir ses yükseldi. Agoraphobic Nosebleed'in bir parçasının ilk ölçüleri. Amerikalı bir *grindcore* grubu. Cep telefonunu bulana dek ulumalar ve desibeller kesilmişti. Telefondaki numaraya baktı: Vincent. Tam arayacaktı ki alet titredi. Bir mesaj:

Ara beni.

Hemen aradı.

"Ne oluyor?"

"Neredesin?" diye sordu cevap vermeden.

"Evimde, çıkıyordum: Bu akşam nöbetçiyim." Böyle akşamlarda, bölümde becerebilen bütün erkekler kendini hasta gösteriyordu. "Ya sen, maç seyretmiyor musun?"

"Bir telefon geldi..."

Acil bir durum. Nöbetçi savcı yardımcısıdır kesin. Futbol meraklılarının şansı yok. Adalet sarayında da televizyonlar ısınmış olmalı. Kendisi bile bu akşam için bir âşık bulmakta zorlanmıştı: Bu gece futbolun sekse baskın çıktığı muhakkaktı.

"Savcı mı aradı?" diye sordu. "Nedir durum?"

"Hayır, savcı değil..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne, o halde?"

Espérandieu'nün sesinde alışılmadık bir gerilim vardı.

"Sonra açıklarım. Bölgeye gitmene gerek yok. Arabana bin ve bizi bul. Not edecek bir şeyin var mı?"

Yanında sabırsızlanan konuğuyla meşgul olmadan mutfaktaki bir çekmeceyi açtı, içinden bir tükenmez kalem ile bir post-it buldu.

"Bekle... Evet, tamam."

"Adresi veriyorum sana, orada bizi bulursun."

"Söyle."

Adresi yazarken, adam göremese de tek kaşını kaldırdı.

"Marsac? Kırsal kesim bu... *Kim* aradı sizi, Vincent?"

"Sonra açıklarız. Biz yoldayız. En kısa zamanda gel."

Pencerenin arkasında bir şimşek parıldadı.

"Biz? *Biz* kim?"

"Martin ve ben."

"Pekâlâ. Hemen geliyorum."

Konuşmayı kesti. Ters giden bir şey vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Marsac

Yağmur arabanın tepesinde hiç aralıksız trampet çalıyordu. Farlarda dans ediyor, ön camı ve yolu sular altında bırakıyor, hayvanları inlerine dek kovalıyor ve yoldan ender geçen araçları birbirinden uzaklaştırıyordu. Yeni bir toprağa çullanan ordu gibi gelmişti batıdan. Öncüsü şiddetli rüzgâr ve şimşeklerle gelişini duyurduktan sonra ormanlara ve yollara sel gibi akın etmişti. Basit bir yağmur değil. Bir tufan. Orman yolunu ve kesilmiş ağaçları güçlükle ayırt ediyorlardı. Ara sıra şimşekler gökyüzünü çizgilere boğuyor, geri kalanında ise onlarla birlikte yer değiştiren karanlıklarla çevrili ve kıvılcımlar içindeki ışık topundan başka bir şey görmüyorlardı. Sanki insanların yaşadığı topraklar bir felaket altında kalmış da okyanusun altında ilerliyor gibiydiler. Servaz gözlerini yola dikmişti. Sileceklerin ritmik hareketi göğsünde aşırı hızlı bir tempoda kasılıp gevşeyen kalbinin çarpışına yankı yapıyordu. Bir süredir otobandan ayrılmışlar, kırsal kesimin karanlık gecesine gömülmüş tepeler arasında yol alıyorlardı. Bu, Espérandieu gibi otuzlarında bir şehirli için, bir denizaltıyla baş döndürücü bir çukura dalmakla aynı anlama geliyordu. Amirinin müzik seçmemiş olmasından da mutluydu. Vincent CD-çalara Queens of the Stone Age'in bir CD'sini koymuştu ve Martin ilk kez itiraz etmemişti.

Düşüncelerine fazlasıyla dalmıştı.

Espérandieu gözlerini kısacık bir an yoldan ayırdı. Farların ölgün ışığının ve sileceklerin gitgelinin patronunun siyah göz bebeklerinde yansıdığını gördü. Servaz biraz önce televizyon ekranına baktığı gibi asfalta bakıyordu: *Görmeden*. Yardımcısı gelen telefonu düşündü tek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rar. Martin o telefonu aldığından beri değişmişti. Vincent, Marsac'ta bir şeyler olduğunu ve telefonun diğer ucundaki kişinin eski bir dost olduğunu anladığını sanıyordu. Servaz daha fazla bir şey dememişti. Pujol'u maçla baş başa bırakmış ve Espérandieu'nün de peşinden gelmesini istemişti.

Arabaya binince de Samira'yı aramasını söylemişti. Espérandieu neler olup bittiğini anlamıyordu.

Renault Scénic şehrin girişini belli eden çınar ağaçları tünelinden geçerken yağmur biraz yatıştı. Şehir merkezinin dar sokaklarına daldılar. Taşlı yolda sarsılıyorlardı.

"Sola," dedi Servaz, kiliseli bir meydana vardıklarında.

Espérandieu barların, kafe ve restoranların çokluğunu hemen fark etmişti. Marsac bir üniversite şehriydi. 18.503 kişi yaşıyordu. Neredeyse hepsi de öğrenciydi. Edebiyat fakültesi, bilim fakültesi ve hukuk, ekonomi ve idari bilimler fakültesi. Bir de çok ünlü bir hazırlık okulu vardı. Çarpıcı imgeleri seven gazeteler oraya "Güneybatının Cambridge'i" adını takmışlardı. Yalnızca polisiye açıdan bakıldığında böyle bir öğrenci akını, sarhoş halde ya da uyuşturucu etkisi altında tekrarlanan davranış problemleri, haşhaş ve amfetamin kaçakçılığı, hak talep etmek için sağa sola biraz zarar verme anlamına geliyordu. Cinayet masasının alanına girecek hiçbir şey olmazdı.

"Sanki elektrikler kesilmiş."

Gerçekten de yollar karanlığa gömülmüştü. Bar ve barların pencereleri bile karanlıktı. Camekânların ardında hareketli ışıklar fark ettiler: El fenerleri. *Fırtına,* diye düşündü Vincent.

"Meydanın etrafında dönüp sağdan ikinci yola gir."

Demir parmaklıklarla çevrili küçük meydanın etrafından döndüler ve yüksek duvarlar arasında tırmanan taşlı dar bir yola girip meydandan ayrıldılar. Yirmi metre ötede, sağanak yağışın arasında polis arabalarının kamçı gibi şaklayan ışıldaklarını fark ettiler. Jandarma... *Birisi jandarmayı aramıştı.*

"Bu kargaşa da neyin nesi?" dedi Espérandieu. "Jandarmanın haberdar edildiğini biliyor muydun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkisi de jandarma renklerinde bir Renault Trafic ile bir Citroën C4'ün arkasına park ettiler. Yağmur karosere öyle güçlü vuruyordu ki araçların tepesi su doluydu. Amiri cevap vermeyince Vincent ona doğru döndü. Martin her zamankinden daha gergin gözüküyordu. Yardımcısına şaşkın, tereddütlü bir bakış atıp arabadan indi.

Beş saniye olmamıştı ki saçları ve gömleği sırılsıklam oldu. Jandarmalar tufanın altında umursamazca duruyorlardı. İçlerinden biri yanlarına gelince Servaz rozetini gösterdi. Jandarma, daha savcı bile olaya el koymadan cinayet masasının olay mahalline geldiğini görmenin şaşkınlığıyla kaşlarını kaldırdı.

"Operasyonları kim yönetiyor?" diye sordu Servaz.

"Yüzbaşı Bécker."

"İçerde mi?"

"Evet, ama bilemiyorum..."

Servaz jandarmanın sözlerinin devamını beklemeden yanından geçti.

"MARTIN!"

Başını sola çevirdi. Bir Peugeot 307 biraz öteye, dar sokağa park etmişti. Sürücü tarafında, açık kapının ardında, o geceye kadar hiç görmediğini sandığı biri duruyordu.

Sızan su, onları kör eden farlar ve ışıldaklar, kapüşon geçirilmiş başlar, her şey bulanıktı. Ama yine de onun siluetini binlercesi arasından tanırdı. Yakasını kaldırdığı bir yağmurluk vardı üzerinde ama gayet net ortadan ayrılmış sarı ve kıvırcık saçları ile yüzünün sol tarafına düşen perçemi kaşla göz arasında ıslanmıştı. *Bu oydu.* Bir eli arabanın kapısında, çenesini kaldırmış, dimdik duruyordu. Hatıralarındaki gibi. Yüzü korku ve acıdan allak bullaktı ama gururundan vazgeçmemişti.

Bir zamanlar ondaki bu gururu sevmişti. O gurur aralarında bir duvar olmadan önce.

"Merhaba, Marianne," dedi.

Arabanın kapısını bıraktı, etrafından dolanıp ona doğru yürüdü. Kısa bir an sonra kollarındaydı. Servaz minik bir sismik dalganın içinden geçtiğini hissetti, onu sarsan hıçkırıkları hissetti. Sarılmadan kollarına aldı onu. Samimi olmaktan çok protokol ifadesi bir jest. *Kaç*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıl olmuştu? On dokuz? Yirmi? Servaz'ı hayatından çıkarıp atmış, bir başkasıyla gitmiş ve suçu ona atmanın da yolunu bulmuştu. Evet, Servaz onu sevmişti... Hiçbir kadını sevmediği kadar çok belki de... Ama bu başka bir yüzyılda olup bitmişti, çok uzun süre önce...

Biraz uzaklaşıp Servaz'a baktı, ıslak uzun saçları yanağını okşayarak geçti. Yeni bir minik sarsıntı hissetti. Servaz'ın ölçeğine göre, 4 büyüklüğünde. Gözleri çok yakındaydı; ışıltılı iki yeşil göl. Bu gözlerde sayısız çelişik duygu okudu. Bu duygular arasında acı vardı. Öfke. Kuşku. Korku. Ama aynı zamanda minnet ve umut. Minicik, utangaç bir umut... Ona yüklediği umut. Kalbinin çarpışını yatıştırmak için başka yere baktı. On dokuz yıl geçmişti ama gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki ince kırışıklıklar dışında neredeyse hiç değişmemişti.

Telefondaki sözlerini hatırladı: *"Korkunç bir şey oldu..."* İlk an kendinden, yapmış olduğu bir şeyden söz ettiğini sanmıştı Servaz; oğlundan söz ettiğini sonra anlamıştı: *"Hugo... Öldürülmüş bir kadın bulmuş... Her şey onun aleyhine, Martin... Onun yaptığını söyleyecekler..."* Hıçkırıklarla kesilen bir sesle konuşuyordu, boğazı öylesine düğümlenmişti ki Servaz söylediklerinin yarısını anlamamıştı.

"Ne oldu?"

"Beni aradı... Uyuşturucu almış... Bu kadının evinde uyanmış ve kadın... ölüymüş..."

Saçmaydı, anlattıklarının anlamı yoktu. Sarhoş mu, yoksa bir şey mi çekmiş diye düşündü.

"Marianne, hiçbir şey anlamıyorum. Neden söz ediyorsun? Kim bu kadın?"

"Bir öğretmen. Marsac'ta. Onun öğretmenlerinden biri."

Marsac... Margot'nun eğitim gördüğü yer. Telefonda bile kafasının karıştığını gizlemekte güçlük çekmişti... Sonra üniversite, lise ve kolej varken, Marsac'ta yüzlerce öğretmen olması gerektiğini düşündü. Margot'nun bu kadının öğrencisi olma ihtimali ne kadardı?

"Onu suçlayacaklar, Martin... Masum o. Hugo böyle bir şey yapamaz... Yalvarırım, bize yardım etmelisin..."

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Servaz'a. "Ben..."

Bir el hareketiyle onu susturdu Servaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi sırası değil... Evine dön. Ben seninle temasa geçerim."

Marianne umutsuzca baktı ona. Servaz cevap beklemeden geri dönüp eve doğru yöneldi.

"Yüzbaşı Bécker?"

"Evet."

Evin içinde herhangi bir şeyi görmek güç olsa da Servaz kartını ikinci kez gösterdi.

"Başkomiser Servaz. Toulouse bölgesi adli polisi. Bu da yardımcım Espérandieu."

"Size kim haber verdi?" diye sordu Bécker.

Elli yaşlarında, bodur, ufak tefek adamın gözlerinin altındaki şişliklere bakılacak olursa uykusuz bir hali vardı. Canı sıkkın gibiydi. *Maç başından kaldırılmış biri daha.*

"Bir tanık," diyerek geçiştirdi. "Ya siz, size kim haber verdi?"

Bécker, bilgilerini yabancılarla paylaşmak istemiyormuşçasına yüzünü ekşitip burnunu çekti.

"Bir komşu. Oliver Winshaw. Bir İngiliz... Şurada oturuyor, sokağın karşı tarafında."

Duvarın ötesindeki bir noktayı gösteriyordu.

"Ne görmüş?"

"Çalışma odasının penceresi bahçeye bakıyormuş. Havuzun kenarında oturan genç bir erkek ve suyun içinde yüzen bir yığın oyuncak bebek görmüş. Bu durumu tuhaf bulunca bizi aradı."

"*Oyuncak bebekler* mi?"

"Evet. Siz de göreceksiniz."

Evin salonunda duruyorlardı. Ev, göründüğü kadarıyla Marsac'taki bütün evler gibi karanlığa gömülmüştü. Sokak kapısı açıktı ve odadaki tek aydınlık dışarıya park etmiş, siyah yansıları duvarlarda büyüyen araçların farlarından geliyordu. Alaca karanlıkta Servaz bir Amerikan mutfak, camının üzerinde ölgün ışıklardan bir bezeğin dans ettiği yuvarlak bir masa, ferforje dört iskemle, bir kap kacak dolabı ve bir sütunun arkasında da üst katlara çıkan bir merdiven gördü. Bahçeye ardına kadar açılan camlı kapılardan nemli hava esiyordu. Servaz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapıların çarpmaması için birinin onları tutturmuş olması gerektiğini düşündü. Dışarıdaki yağmurun çıtırtısını ve rüzgârın hırpaladığı yaprakların hışırtısını işitiyordu.

Bir jandarma yanlarından geçti; el fenerinin ışığı bir an siluetlerinin görüntüsünü kesti.

"Jeneratör kurmakla uğraşıyoruz," dedi Bécker.

"Çocuk nerede?" diye sordu Servaz.

"Arabada. Gözetim altında. Onu jandarmaya götüreceğiz."

"Ya kurban?"

Jandarma parmağıyla tavanı gösterdi.

"Yukarıda. Çatı katında. Banyoda."

Servaz, sesinden hâlâ şok altında olduğunu anladı.

"Yalnız mı yaşıyordu?"

"Evet."

Sokaktan gördüğü kadarıyla ev büyüktü: Çatı katı ve giriş de sayılırsa, dört kat. Tabii hiçbiri elli metrekareden geniş değildi.

"Öğretmenmiş, öyle mi?"

"Claire Diemar. Otuz iki yaşında. Marsac'ta bilmem ne öğretmeni."

Servaz alaca karanlıkta yardımcısıyla göz göze geldi.

"Çocuk, öğrencilerinden biri."

"Ne?"

Gök gürültüsü jandarmanın sözlerini örtmüştü.

"Çocuk kadının bir sınıfında öğrenciymiş, demiştim."

"Evet, biliyorum."

Servaz karanlıkta Bécker'e bakıyordu. İkisi de düşüncelere dalmıştı.

"Sanırım siz benden daha alışkınsınızdır," dedi sonunda jandarma. "Ama yine de sizi uyarayım: Güzel değil, güzel değil... Hiç bu kadar... bu kadar berbat bir şey görmedim."

"Özür dilerim," dedi merdivenlerden gelen bir ses.

Sesin geldiği yere döndüler.

"Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Birisi merdivenlerden iniyordu. Uzun bir siluet karanlıktan çıkıp yanlarına yaklaştı ve görüş alanlarına girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başkomiser Servaz. Toulouse Cinayet Masası'ndan."

Adam deri eldivenli elini uzattı. Boyu iki metreye yakın olmalıydı. Servaz bu gövdenin üzerinde uzun bir boyun, kepçe kulaklı, kısacık kesilmiş saçlı, kare biçiminde tuhaf bir baş fark etti. Dev, Servaz'ın hâlâ ıslak elini esnek derinin içinde ezdi.

"Roland Castaing, Auch Bölge Savcısı. Catherine telefon etti. Sizin geleceğinizi söyledi. Sizi kimin haberdar ettiğini öğrenebilir miyim?"

Sözünü ettiği kişi, Toulouse Savcılığı şefi olan ve Servaz'ın daha önce defalarca çalıştığı Cathy d'Humières'di. Kariyerinin en önemli soruşturmasında da birlikte çalışmışlardı: On sekiz ay önce Wargnier Enstitüsü'ne yolunu düşürmüş olan soruşturma. Servaz tereddüt etti.

"Marianne Bokhanowsky. Gencin annesi," cevabını verdi.

Ardından bir sessizlik oldu.

"Onu tanıyor musunuz?"

Savcının ses tonu hafif şaşkın ve kuşkucuydu. Bir at arabasının tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde yuvarlanması gibi, sessiz harflerin üzerinde yuvarlanan boğuk ve derinden gelen bir sesi vardı.

"Evet. Biraz. Ama onu yıllardır görmemiştim."

"Neden siz, bu durumda?" diye öğrenmek istedi dev.

Servaz yeniden tereddüt etti.

"Kuşkusuz ki adım gazetelerin birinci sayfasında yer aldığından."

Adam bir an sessiz kaldı. Servaz, iki metreyi aşkın devin kendisini incelediğini hissetti. Karanlıkta üzerinde gezen gözleri fark edip ürperdi: Bu adam ona Paskalya Adası'ndaki heykelleri hatırlatmıştı.

"Evet, elbette... Saint-Martin-de-Comminges katili. Elbette... Sizdiniz o... Ne inanılmaz hikâye, değil mi? Böyle bir soruşturma insanda iz bırakır, öyle değil mi, Başkomiser?"

Başsavcının ses tonundaki bir şey Servaz'ı fazlasıyla rahatsız etmişti.

"Yine de burada ne yaptığınızı bana açıklamıyor..."

"Söyledim size: Hugo'nun annesi bir göz atmamı istedi benden."

"Bildiğim kadarıyla soruşturma henüz size emanet edilmiş değil," karşılığını verdi başsavcı, kestirip atan bir ses tonuyla.

"Verilmedi, doğru."

"Burası Auch Savcılığı'nın yetkisinde. Toulouse'un değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Servaz, Auch Savcılığı'nın mütevazı bir araştırma masası olduğunu ve bu son yıllarda tek bir önemli cinayet soruşturmasının bile onlara emanet edilmediğini söyleyecekti ki kendini tuttu.

"Buraya kadar gelmek için uzun bir yol yaptınız, Başkomiser," dedi Castaing. "Hem sanırım hepimiz gibi siz de televizyon seyretmekten feragat etmek zorunda kaldınız. Gidip yukarıya bir göz atın ama sizi uyarırım: Hoş bir manzara değil... Tabii bizlerin tersine, siz benzerlerini görmüşsünüzdür."

Servaz başını sallamakla yetindi. Aniden bu soruşturmayı hiçbir durumda kaçırmaması gerektiğini anladı.

Oyuncak bebekler gecenin karanlık göğüne bakıyordu. Servaz, havuzda yüzen bir cesedin bakışlarının da aşağı yukarı aynı olabileceğini düşündü. Sallanıp duruyorlardı, soluk giysileri aynı ritimde dalgalanıyordu ve kimi zaman hafifçe birbirlerine çarpıyorlardı. Espérandieu ile birlikte havuzun kenarında ayaktaydılar. Yardımcısı, güneşlik boyutlarında bir şemsiye açmıştı. Yağmur şemsiyenin tepesinde, yer karolarının ve ayakkabılarının burnunda sekiyordu. Rüzgâr, yağmuru arkalarındaki bina cephesindeki asmaya doğru eğiyordu.

"Siktir!" dedi yardımcısı sadece.

Onun gözünde anlaşılmaz bir durumu özetlemek gerektiğinde en sevdiği kelime buydu.

"Bebek koleksiyonu yapıyormuş," dedi. "Onu öldürenin bebekleri de yanında getirdiğini sanmıyorum. Onları evde bulmuş olmalı."

Servaz da aynı fikirdeydi. Saydı. *On dokuz.* Yeni bir şimşek, su damlayan yüzleri aydınlattı. İnsana en çarpıcı gelen, bütün bu sabit bakışlardı. Benzer bir bakışın onları yukarıda beklediğini biliyordu. Zihnen buna hazırlandı.

"Haydi gidelim."

İçeri girdiklerinde ellerine eldiven, saçlarına bone ve ayakkabılarına da poşet geçirdiler. Gecenin karanlığı onları sarmıştı; jeneratör henüz çalışmıyordu, muhtemelen teknik bir sorun vardı. Karanlıkta sessizce hazırlıklarını yaptılar. Bu aşamada ne Vincent ne o konuşma arzusu duyardı. Servaz el fenerini çıkarıp yaktı. Espérandieu da aynısını yaptı. Ardından merdivenlerden çıkmaya başladılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Işıklar

Çatı katı pencerelerinde tutuşan şimşekler, adımlarının altında çatırdayan basamakları aydınlatıyordu. Yüzlerine alttan vuran fenerlerin cılız ışığında Espérandieu, amirinin gözlerinin iki siyah çakıl taşı gibi parıldadığını görürken, Servaz ise başı yerde, merdivende ayak izleri arıyordu. Ayaklarını süpürgeliklerin mümkün olduğunca yakınına basarak, haka dansı yapan bir All Black rugby oyuncusu gibi bacaklarını ayırarak yukarı çıkıyordu.

"Savcının da böyle yapmış olduğunu umalım," dedi.

Birisi son sahanlığın üzerine bir gaz lambası koymuştu. Etrafına ve de tek kapının üzerine titrek bir ışık yayıyordu.

Ev fırtınanın saldırısı altında inlemeye devam ediyordu. Servaz eşiğin önünde durdu. Saatine baktı. 23.10. Güçlü bir şimşek banyonun penceresini aydınlattı ve onlar içeri girerken retinaları üzerinde etkili oldu. Ardından gümbürtülü bir gök gürültüsü işitildi. Bir adım daha atarak fenerlerinin ışığıyla tavan arasını taradılar. Acele etmek gerekiyordu. Cinayet masası uzmanları gelmekte gecikmezdi ama şu an için yalnızdılar. Çatı katındaki oda karanlığa gömülmüştü. Pencerenin dışında zincirinden boşanan fişekler hariç... Bir de dip tarafa doğru, karanlıkta soluk mavi bir aydınlık üçgeni oluşturan banyo küveti.

Bir havuz gibi... *içeriden aydınlatılmış...*

Servaz nabzının gırtlağında attığını hissetti. Fenerinin ışığını zeminde titizlikle dolaştırdı. Sonra duvarlara yapışarak küvete yaklaşmaya çalıştı. Kolay değildi: Her tarafta şişeler ve mumlar, alçak mobilyalar ve süs vazoları vardı; ayrıca bir havluluk ile bir ayna. Küveti ikili bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

perde örtüyordu. Perde açılmıştı ve Servaz şimdi suyun küvetin sırında harelenmesini fark edebiliyordu. Bir de gölge.

Dipte bir şey vardı... Bir şey, daha doğrusu biri.

Dört ayak üzerinde duran, beyaz dökme madenden eski model bir küvetti. İki metreden uzun görünmüyordu, derindi. Servaz dibini görebilmek için aradaki bir metre mesafeyi aşmak zorunda kaldı.

Bir adım daha attı. İrkilerek geri çekilmekten güçlükle alıkoydu kendini.

Oradaydı ve sanki Servaz'ı bekliyormuş gibi kocaman açılmış mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ağzını da açmıştı, sanki bir şey söylemek üzere gibiydi. Ama bu elbette imkânsızdı çünkü bu bakış ölüydü. Canlı hiçbir şey yoktu.

Bécker ve Castaing haklıydı: Servaz bile bu kadar güçlükle dayanılabilir bir manzarayı ender görmüştü. Belki dağda başı kesilmiş at hariç... Ama onlardan farklı olarak, duygularına nasıl hâkim olacağını biliyordu. Claire Diemar çok uzun bir sicimle bağlanmıştı; ip gövdesinin, bacaklarının, ayak bileklerinin, boynunun ve kollarının etrafından defalarca dolanıyordu. Koltuk altlarından, kalçalarının arasından geçiyor, göğsünü eziyor, dolanıp duruyor, dolambaçlar çiziyor ve kaba düğümler oluşturuyordu. Törpü gibi sicim her seferinde tenini derinden yaralamıştı. Espérandieu da ilerledi ve amirinin omzunun üzerinden baktı. Aklına hemen bir kelime geldi: *Bondage*. Bağlar ve düğümler yer yer o kadar çok, o kadar karmaşık ve sıkıydı ki Servaz adli hekimin bunları kesmesinin, sonra da laboratuvarda incelemesinin saatler alacağını düşündü. Böyle bir yumak hiç görmemişti. Onu böyle sosis gibi bağlamak yine de çok zaman almamış olmalıydı: Bunu yapmış olan kişi sertçe davranmış, sonra da onu küvete yatırıp musluğu açmıştı.

İyi kapatamamıştı çünkü hâlâ damlatıyordu.

Suyun yüzeyine çarpan her damla sessiz odada çınlayan bir gürültüydü.

Belki küvete sokmadan önce ona vurmuştu. Servaz bir elini küvete daldırıp başı sudan çıkarmayı ve kafatasını tutup uzun esmer saçlar arasından artkafa ile yankafayı –kafatası kutusunu oluşturan sekiz düz kemiğin ikisi– ellemek isterdi. Ama hiçbirini yapmadı. Adli hekimin işiydi bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cep fenerinin ışığı suda sekiyordu. Söndürdü. Şimdi tek bir ışık kaynağı kalmıştı. *Su parlıyordu...*

Servaz gözlerini kapattı, üçe kadar saydı ve tekrar açtı: Işık kaynağı küvette değil, kurbanın ağzındaydı. Çapı iki santimi aşmıyor olması gereken küçük bir cep feneri. Boğazına yerleştirilmişti. Gırtlağından ve küçük dilinden sadece ucu çıkmış, ölünün damağını, dilini, diş etlerini ve dişlerini aydınlatıyordu. Bu ışık demeti ölünün çevresindeki suda kırılıyordu.

Abajuru insan olan bir lamba sanki...

Servaz şaşkınlık içinde, bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. Bir imza mı? İşlevsel bakımdan yararsızlığı ile hiç tartışmasız sembolik değeri onu düşündürmüştü. Neyin sembolü olduğunu bulmak kalıyordu geriye. Gördüğü şeyi, havuzdaki bebekleri düşünürken, her bir olgunun önemini saptamaya çalıştı.

Su...

Temel element suydu. Küvetin dibinde organik maddeler de fark etmişti. Hafif bir idrar kokusu aldı. Kadının bu soğuk suyun içinde ölmüş olduğu sonucuna vardı.

Burada su, dışarıda su... *Yağmur yağıyordu...* Katil harekete geçmek için bu fırtınalı geceyi mi beklemişti?

Merdivenlerden çıkarken özel izler görmediğini düşündü. Eğer ceset bu odanın dışında bağlanmış ve sonra da buraya kadar sürüklenmiş olsaydı, süpürgeliklerde çizikler bırakacağına, yer halısının yırtılacağına ya da üzerinde iz olacağına bahse girebilirdi. Merdiven sahanlığını incelemelerini ve numune toplamalarını uzmanlardan isteyebilirdi ama cevabı şimdiden biliyordu.

Kıza yeniden baktı. Başı dönmeye başladı. Onun bir geleceği vardı. Bu kadar genç ölmeyi kim hak ederdi? Sudaki bakış ona devamını anlatıyordu: Korkmuştu, ölmeden önce çok korkmuştu. Bittiğini, yaşlanmanın ne olduğunu daha öğrenemeden bütün kredilerinin tükendiğini anlamıştı. Ne düşünmüştü acaba? Geçmişi mi geleceği mi? Kaçırılmış fırsatları, bir daha karşısına çıkmayacak ikinci şansları, asla gün yüzüne çıkamayacak projeleri, âşıkları ya da büyük aşkı mı? Yoksa sadece hayatta kalmayı mı? Tuzağa düşmüş bir hayvan vahşiliğiyle debelenmişti. Ama sicimlerden oluşan dar hapishanesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çoktan kapatılmıştı ve suyun düzeyinin yavaş yavaş, gözünün yaşına bakmadan etrafında yükseldiğini hissetmişti. Teninin etrafında. Beyninde panik bir kasırga gibi ulurken ve gerçekten bağırmak isterken, küçük el feneri lambası bir tıkaçtan daha etkili bir şekilde bunu engellemişti ve sadece burnundan soluk alabilmişti. Boğazı acı içinde, yabancı nesnenin etrafında şişmişti, beynine oksijen gitmemişti. Su ağzına girdiğinde kuşkusuz hıçkırmıştı, sonra su burun deliklerinden girdiğinde, yüzünü örttüğünde, fal taşı gibi açılmış gözlerinin saydam tabakasına değdiğinde panik saf bir korkuya dönüşmüştü...

Aniden ışık tekrar yanınca ikisi de irkildi.

"Hay aksi!" diye haykırdı Espérandieu.

"Bu soruşturmayı neden size emanet etmem gerektiğini bana açıklar mısınız, Başkomiser?"

Servaz başını kaldırıp Castaing'e baktı. Başsavcı bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sigara yanarken damlaların altında çıtırdadı. Farların ışığında adam, yağmur altında ayakta duran bir toteme benziyordu. Servaz'ı baştan ayağa süzüyordu.

"*Neden mi?* Çünkü herkes sizin ne yapacağınızı bekliyor. Çünkü en mantıklı seçim bu. *Çünkü eğer siz yapmazsanız ve bu soruşturma içler acısı bir şekilde çuvallarsa, NEDEN YAPAMADIĞINIZ SİZE SORULACAK.*"

Çıkık kaşlarının altına gömülmüş küçük gözler ışıldadı, Servaz bunun öfke mi, eğlenme mi, yoksa ikisinin karışımı mı olduğunu saptayamadı. Dev adamın davranışları şaşırtıcı biçimde pek az anlaşılabilir türdendi.

"Cathy d'Humières sizi öve öve bitiremedi."

Ses tonu kuşkusunu açıkça ifade ediyordu.

"Sizin soruşturma grubunuzun, çalışmış olduğu en iyi ekip olduğunu söylüyor. Önemsiz bir iltifat değil bu, öyle değil mi?"

Servaz sustu.

"Her hareketinizden ve soruşturmanın her evresinden haberdar olmak istiyorum, yeterince açık mı?"

Başını sallamakla yetindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adli bölge polisini buldum ve şefinizi derhal arıyorum. Bir numaralı kural: Gizli kapaklı işler yok, prosedürde küçük düzenlemeler de yok. Başka deyişle, önceden benim rızam alınmadan hiçbir işe kalkışılmayacak."

Çıkıntılı kaşlarının altında Castaing'in gözleri bir onay işareti aradı. Servaz başının bir hareketiyle onayladı.

"İki numaralı kural: Basını ilgilendiren her şey benden geçecek. Gazetecilerle siz konuşmayacaksınız. Ben ilgilenirim."

Bak hele, o da kendi on beş dakikalık şöhretinin peşindeydi. Andy Warhol küçük cümlesiyle nifak tohumunu atmıştı. Artık herkes yok olmadan önce en az bir kez sahne ışıklarının üzerine doğrultulmasını istiyordu: Futbol sahasında kendini öne çıkaran hakemler, meslekleri savunmak ama aynı zamanda televizyona çıkmak için patronları rehine alan sendika şefleri ve taşra savcıları. Yeter ki bir kameranın ışığı yansın!

"Siz kuşkusuz Cathy d'Humières'le çalışmak isterdiniz ama benim varlığıma alışmalısınız. Gözaltı süresi için elimdesiniz. Zanlı saptanır saptanmaz adli soruşturma açtırırım. Çalışmanızdan hoşnut kalmazsam, eğer gözaltı yeterince çabuk ilerlemezse ya da elinizden geleni yapmadığınızı düşünürsem, yargıcın sizi görevden alıp jandarma istihbarat bölümünü görevlendirmesini sağlarım. Bu arada bütün yetki sizde."

Arkasına döndü ve biraz öteye park etmiş Skoda'sına doğru uzaklaştı.

"Harika," dedi Vincent. "Gerçekten hoş bir mesleğimiz var."

"En azından neye tutunacağımızı biliyoruz," diye devam etti, yanlarındaki Samira. "Ne tür bir mahkeme bu Auch?"

Onlar üst kattan inerken yanlarına gelmişti. Üzerinde *Zombiler Vampirlere Karşı* yazan askerî parkasıyla jandarmaların dikkatini çektiği kesindi.

"Yüksek Adli Yargı..."

"Hmm."

Samira'nın nereye varmak istediğini düşündü: Savcının ele alacağı bu önemdeki ilk olay olduğuna bahse girebilirdi. Deneyim eksikliğini kapatmak için otoritesini kullanıyordu. Kimi zaman yargıyla polis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birlikte yürürdü, kimi zaman ise sanki her biri aynı ipin bir ucundan çekerdi.

İçeriye geri döndüler. Olay yeri uzmanları gelmişti; geçilmeyi engelleyen şeritler çekmiş, projektörler yakmış, metrelerce elektrik kablosu sermiş, olası izleri belirtmek için plastikten sarı levhalar yerleştirmişlerdi. Kan, sperm ve Tanrı bilir daha başka ne izleri bulmak için duvarlara özel lambalar tutuyorlardı. Uzmanlar, giriş katı, merdiven ve bahçe arasında beyaz giysileriyle, birbirleriyle konuşmadan gidip geliyorlardı. Her biri ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyordu.

Servaz salondan bahçeye geçti. Yağmur biraz yatışmıştı. Ama damlalar başının üzerinde trampet çalmaya devam ediyordu. Marianne'ın telefondaki sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ona göre, Hugo öğretmeninin evinde uyandığını anlatmak için onu aramıştı. Panikten tanınmaz hale gelmişti sesi. Orada ne aradığına ya da oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Camlı kapılar açık olduğu için önce bahçeyi araştırdığını ve havuzda yüzen oyuncak bebek koleksiyonunu şaşkınlıkla fark ettiğini hıçkırarak anlatmış. Sonra evi araştırmaya koyulmuş. Oda oda, kat kat. En yukarıda, küvette Claire Diemar'ın cesedini bulunca bayılacağını sanmış. Marianne, Servaz'a, oğlunun tam beş dakika boyunca ağlamaktan ve ipe sapa gelmez laflar etmekten başka bir şey yapamadığını anlatmıştı. Sonra Hugo kendini toplamış ve açıklamaya devam etmişti. Claire'i suyun içinde yakalamış, uyandırmak için sarsmış, düğümleri çözmeye çalışmıştı ama sicim çok sıkı bağlanmıştı. Onun çoktan öldüğünü fark etmişti. Altüst olmuş bir halde evden çıkmış ve yağmurun altında havuza kadar gidebilmişti. Bir şey düşünemez halde havuzun kenarına oturmuştu. Orada ne kadar kaldığını, ne zaman annesini aradığını bilmiyordu. Kendini tuhaf hissettiğini, *kafasının pus dolu olduğunu* söylemişti. Kullandığı ifade buydu. Sanki uyuşturucu almış gibi... Sonra, hâlâ kendine gelememişken, jandarmalar gelip onu kelepçelemişlerdi.

Servaz havuza yaklaştı. Bebekler. Bir uzman, balıkçı kepçesi yardımıyla onları avlamakla meşguldü. Onları yakalıyor, sonra da bir meslektaşının uzattığı şeffaf mühürlü büyük poşetlere tek tek atıyordu. Sahnede gerçek dışı bir şey vardı. Buraya da projektörler bağlanmıştı ve bebeklerin hayaletimsi, beyaz yüzleri, tıpkı mavi ve sabit bakış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları gibi, şiddetli ışık altında parıldıyordu. Ne var ki, diye düşündü Servaz, ürpererek, gayet ölü görünen Claire Diemar'ın bakışlarının tersine bebeklerinki tuhaf bir şekilde canlıydı. Daha doğrusu, *canlı bir düşmanlık* vardı bakışlarında... Boş düşünceler! Servaz bu tür şeyler düşündüğü için kendine öfkelendi.

Ağır ağır havuzun etrafında dolaşırken, ıslak taşların üzerinde kaymamaya dikkat etti. Kurbanın davranışındaki ya da tutumundaki bir şeyin leşçiyi çekmiş olduğunu hissediyordu. Tıpkı doğada hayvanın avına dair bir imge oluşturması ve rastgele avlanmaması gibi.

Bu mizansendeki her şey, burada da kurbanın rastgele seçilmediğini söylüyordu.

Bahçeyi sokaktan ayıran duvarın karşı tarafında durdu. Gözlerini kaldırdı. Yukarıda, karşı evin üst katını görebiliyordu. Bir pencere doğrudan havuza bakıyordu. İngiliz komşu, Hugo'yu ve bebekleri kuşkusuz oradan görmüştü. Hugo havuzun öte tarafında, yüksek duvarın korunağında otursaydı, kimse onu görmezdi. Ama şimdi Servaz'ın durduğu tarafta oturmuştu. Belki bunu düşünmemişti bile, belki uyuşturucudan iyice sersemlemişti, kafası uçmuştu, başına gelen şey onu öylesine şoke etmişti ki başka hiçbir şeyi dert edebilecek halde değildi. Servaz kaşlarını çattı, kafasına vurup duran yağmur ensesinden sızıp yakasından içeri giriyordu. Bütün bu hikâyede tuhaf bir şey vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Köpan avı

Oliver Winshaw, sudan yeni çıkmış bir balık kadar canlı gözlerle bakan yaşlı bir adamdı. Geç saate rağmen hiç yorgun gözükmüyordu. Servaz, karısının tek kelime etmemiş olsa da gözlerini onlardan ayırmadığına ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmadığını fark etti. Kocası gibi o da hiç uykulu gözükmüyordu. Uyanık, zihinleri çalışan bu iki yaşlının kuşkusuz ilginç hayatları olmuştu ve nöronlarını daha mümkün olduğunca uzun süre çalıştırmayı düşünüyorlardı.

"Emin olmak için bir kez daha soruyorum, son zamanlarda alışılmadık hiçbir şey fark etmediniz mi?"

"Hayır. Hiç. Üzgünüm."

"Ortalıkta dolanan biri, komşunuzun kapısını çalan biri de olabilir. O an için dikkat etmediğiniz ama olup bitenler ışığında şimdi size karanlık gelebilecek bir ayrıntı... İyice düşünmenizi istiyorum, bu çok önemli."

"Olayın öneminin yeterince bilincinde olduğumuzu sanıyorum," dedi ilk kez konuşan kadın, kesin bir ses tonuyla. "Kocam size yardım etmeye çalışıyor, görüyorsunuz."

Servaz, Oliver'a baktı. Yaşlı adamın sol göz kapağı belli belirsiz titredi.

"Bayan Winshaw, kocanızla beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Kadının bakışları sertleşti ve dudakları hafifçe aralandı.

"Dinleyin, Komiser, ben..."

"Christine, lütfen," dedi Winshaw.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Servaz kadının irkildiğini fark etti. Kocasının ipleri eline almasına alışkın olmadığı belliydi. Oliver Winshaw'un sesinden karısının uyarılmasını işitmekten hoşlanmış, erkek erkeğe olma fikrini de sevmişti. Servaz iki yardımcısına baktı ve onlara da gitmeleri için işaret etti.

Yalnız kaldıklarında, "Görevdeyken içebilir misiniz bilmiyorum ama ben bir viski alacağım," dedi yaşlı adam neşeyle.

"Kimseye söylemezsiniz, değil mi?" dedi Servaz gülümseyerek. "Buzsuz, teşekkürler."

Winshaw teinden sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. Yumuşak ve muzip bakışları, uzun kır saçları vardı. Servaz ayağa kalkıp kütüphanenin raflarına yaklaştı. *Kayıp Cennet, Yaşlı Gemici, Hyperion, Köpan Avı, Çorak Ülke*... Metrelerce uzayan İngiliz şiiri...

"Şiirle ilgileniyor musunuz, Başkomiser?"

Servaz uzatılan kadehi aldı. İlk yudum boğazından ateş gibi indi. İyiydi, çok belirgin bir is tadı vardı.

"Sadece Latince."

"Öğreniminiz?"

"Edebiyat. Çok uzun zaman önce."

Winshaw onaylarcasına başını salladı.

"Bu dünyadan geçişimizin anlamını kavrama güçsüzlüğünü insana sadece şiir anlatabilir," dedi. "Yine de, eğer tercih şansı verilirse, insanlık daima futbolu Victor Hugo'ya tercih eder."

"Televizyonda maç seyretmeyi sevmiyor musunuz?" diye takıldı Servaz.

"*Ekmek ve oyunlar.* Yeni bir şey yok. En azından gladyatörler hayatlarını oyuna katıyorlardı, bir topun peşinde koşan kısa pantolonlu bu yumurcaklardan bambaşkaydı. Stadyum, teneffüs avlusunun büyük versiyonundan başka bir şey değil."

"Fiziksel egzersizleri küçümsememeli, der Plutharkos," diye belirtti Servaz.

"O halde Plutharkos'un sağlığına."

"Claire Diemar güzeldi, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver Winshaw'un hareketi yarım kaldı, kadehi dudaklarının birkaç santim ötesinde durakladı. Solgun ve yumuşak bakışları odanın derinliklerinde kaybolmuş gibiydi.

"Çok."

"O kadar mı?"

"Onu gördünüz, değil mi? Tabii eğer... onun... onun... Öyle olmadığını söylemeyin bana..."

"İyi bir zamanında değildi, diyelim."

Yaşlı adamın bakışları gölgelendi.

"Ah, Tanrım... Yanı başımızda bunlar olup biterken biz şakalaşıp içiyoruz..."

"Ona bakıyor muydunuz?"

"Ne?"

"Duvarın tepesinden, bahçedeyken, ona bakıyor muydunuz?"

"Neden söz ediyorsunuz siz, Tanrı aşkına?"

"Güneşleniyordu: Mayosunun izleri var. Bahçede geziniyor olmalıydı. Şezlonguna yatıyordu. Havuzunda yüzüyordu, sanırım. Güzel bir kadın... Pencerenizin önünden geçerken, kasten olmasa da onu fark ettiğiniz anlar olmuştur."

"Boş laflar! Lafı ağzınızda gevelemeyin, Başkomiser. Röntgencilik oynayıp oynamadığımı mı öğrenmek istiyorsunuz?"

Oliver Winshaw dobra konuşan biriydi. Omuz silkti.

"Dürüst olayım. Evet. Oluyordu bu. Onu dikizlediğim oluyordu... Ee? Muhteşem bir kıçı vardı, eğer işitmek istediğiniz buysa. O da bunun farkındaydı."

"Nasıl yani?"

"Bu kız pek saf biri değildi, inanın bana."

"Ziyaretçileri geliyor muydu?"

"Evet. Birkaç kişi."

"Tanıdığınız kişiler mi?"

"Hayır."

"Hiçbiri mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiçbiri. Buralı kimselerle görüşmüyordu. Ama bu çocuğu daha önce görmüştüm."

Yaşlı adam gözlerini Servaz'ın gözlerine dikmişti. Poliste uyandırdığı ilgiden zevk alıyordu.

"Daha önce ziyaret etmiş olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, doğru."

"Ne zaman?"

"Bir hafta önce... Onları birlikte bahçede gördüm. Sohbet ediyorlardı."

"Emin misiniz?"

"Bunak değilim, Başkomiser."

"Başka? Onu başka zamanlar da görmüş müydünüz?"

"Evet. Daha önce de gördüm."

"Kaç kez?"

"On kez diyebilirim... Kaçırdıklarımı saymıyorum. Hep pencerede değilim."

Servaz'a göre durum tersiydi.

"Hep bahçede mi oluyorlardı?"

"Bilmem... Sanmam, hayır... Bir ya da iki kez zili çalmak zorunda kaldı ve içeride kaldılar. Ama benim her şeye burnumu soktuğumu sanmayın."

"Davranışları nasıldı? *Samimi* bir halleri var mıydı?"

"Âşık gibi mi, demek istiyorsunuz? Hayır... Belki... Açıkçası, hiç bilmiyorum. Açık saçık bilgiler arıyorsanız, başka yere başvurmalısınız."

"Uzun süredir mi sürüyordu?"

İhtiyar omuz silkti.

"Öğrencilerinden biri olduğunu biliyor muydunuz?"

Bu kez yaşlı adamın gözünde bir kıvılcım çaktı.

"Hayır, bilmiyordum."

Viskisinden bir yudum içti.

"Size tuhaf gelmiyor mu, öğretmenini evinde ziyaret eden bir öğrenci? Bu kadar güzel bir öğretmeni?"

"Buna ben karar veremem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Komşularınızla konuşur musunuz, Bay Winshaw? Onun hakkında dedikodular var mıydı?"

"*Dedikodu mu?* Marsac gibi bir şehirde? Şaka mı ediyorsunuz? Sizce? Ben komşularla pek konuşmam: Christine bu işle ilgilenir. O benden çok daha sosyaldir. Bunu ona sormalısınız."

"Onun evine hiç girmiş miydiniz, karınız ve siz?"

"Evet. Bu eve taşındığında bize kahve içmeye davet etmiştik. O da bizi davet etti ama bir kez, kuşkusuz sırf nezaketten çünkü devamı gelmedi."

"Bebek koleksiyonu yaptığını hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Karım psikologdu. Çok iyi hatırlıyorum, döndüğümüzde yalnız yaşayan bir kadının evinde bu kadar çok bebek olmasına dair bir varsayımda bulundu."

"Ne tür bir varsayım?"

Winshaw anlattı.

En azından, bebeklerin kökeni sorunu çözülmüştü. Servaz'ın başka sorusu yoktu. Küçük bir mobilya gözüne ilişti. Üzerinde açık olarak bir Tevrat, bir Kuran ve bir İncil duruyordu.

"Dinlerle mi ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

Winshaw gülümsedi. Bir yudum içti. Kadehin üzerinde gözleri muzipçe ışıldıyordu.

"Büyüleyici değiller mi? Dinler, demek istiyorum... Bu tür yalanlar bunca insanı nasıl kör edebiliyor? Bu mobilyaya ne ad verdim, biliyor musunuz?"

Servaz tek kaşını kaldırdı.

"Enayiler köşesi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Amicus Plato sed major amicus veritas

Servaz sıcak içecek makinesine para attı ve "şekerli hafif kahve" tuşuna bastı. Bir yerlerde okuduğuna göre, basmakalıp düşüncelerin tersine, hafif kahvelerde espressolardan daha fazla kafein vardı. Karton fincan yan düşünce, kahvenin yarısı da yana döküldü. Şeker ile kaşığı boşuna bekledi.

Yine de kahveyi son damlasına kadar içti.

Sonra kartonu buruşturup çöp kutusuna attı.

Sonra kapıyı itti.

Marsac jandarmasının sorgu odası yoktu. Dolayısıyla bu iş için birinci kattaki küçük bir toplantı salonuna el koymuşlardı. Servaz hemen pencereyi fark etti. Kaşlarını çattı. Bu tür durumlarda ilk tehlike, eğer zanlı kendini sıkışmış hissederse, firar teşebbüsünden ziyade intihar teşebbüsüydü. Birinci kat penceresinden kendini atma teşebbüsü ona son derece ihtimal dışı gelse de risk almak istemiyordu.

"Pencereyi kapat," dedi Vincent'a.

Samira dizüstü bilgisayarını açmıştı. Gözaltının başladığı saati kaydederek gözaltı dosyasını açıyordu. Sonra bilgisayarı zanlının oturacağı yere çevirdi. Üzerindeki webcam'le kayıt yapabilecekti. Servaz kendisinin geri kaldığını bir kez daha hissetti. Genç yardımcıları dünyanın ne kadar hızlı değiştiğini ve uyum sağlamakta ne kadar başarısız kaldığını ona her geçen gün biraz daha hissettiriyorlardı. Pek yakında Korelilerin ya da Çinlilerin soruşturmacı robotlar icat edeceklerini ve kendisini ıskartaya çıkaracaklarını düşündü. Bu robotların sesteki en ufak bükülmeyi ve en küçük göz hareketini yakalayabilen yalan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedektörleri, sözel analizcileri ve lazerleri olacaktı. Hiç yanılmayacak ve duygusuz olacaklardı. Ama avukatlar da sorgu sırasında onları engellemenin bir yolunu bulurlardı muhtemelen.

"Ne yapıyorlar?" diye öfkelendi.

O sırada kapı açıldı ve Bécker, Hugo'yla birlikte içeri girdi. Çocuk kelepçeli değildi. Jandarma için iyi bir puan. Servaz çocuğu inceledi. Dalgın bir hali vardı. Üstelik yorgundu da. Jandarmaların onu sorguya çekmeye çalışıp çalışmadıklarını düşündü.

"Otur," dedi Yüzbaşı.

"Avukatla görüştü mü?"

Bécker olumsuz bir işaret yaptı.

"Gözaltının başından beri tek laf etmedi."

"Ama avukatla görüşme hakkı olduğunu ona söylediniz, değil mi?"

Jandarma ona öfkeli öfkeli baktı ve cevap vermeye tenezzül etmeyerek daktilo edilmiş bir kâğıt uzattı. Servaz okudu: "Avukat istemiyorum." Masaya, çocuğun karşısına oturdu. Bécker gidip kapının yakınına oturdu. Servaz, Hugo'nun annesi zaten haberdar olduğundan, gözaltı kurallarına göre başka kimseye haber vermesi gerekmediğini düşündü.

"Adınız Hugo Bokhanowsky," diye başladı. "20 Mayıs 1992'de Marsac'ta doğdunuz."

Tepki yok. Servaz bir sonraki satırı okudu. Ve irkildi.

"Marsac Lisesi edebiyat hazırlık sınıfında ikinci yılınız..."

On sekizine basalı bir ay olmuştu. Ve şimdiden hazırlıktaydı. Çok zeki bir oğlan... Margot'yla aynı sınıfta değildi –Margot birinci yılındaydı– ama yine de aynı okuldaydılar. Dolayısıyla Margot'nun öğretmeninin Claire Diemar olma ihtimali güçlüydü. Bunu ona soracaktı.

"Kahve ister misiniz?"

Tepki yok. Servaz, Vincent'a döndü.

"Gidip ona bir kahve ve bir bardak su getir."

Espérandieu ayağa kalktı. Servaz delikanlıyı süzdü. Gözlerini yerden kaldırmıyordu. Ellerini, belirgin bir savunma hareketiyle, bitişik dizlerinin arasına, kotundaki bir delikten yanık bacaklarının görüldüğü yere sokmuştu.

Korkudan ölüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnce, kızların hoşuna gidecek güzel bir yüzü vardı, kısacık kesilmiş açık renk saçları neon ışıkları altında parıldayan yuvarlak başının üzerinde ipeksi görünüyordu. Üç günlük bir sakal. Üzerinde bir Amerikan üniversitesinin adının yazılı olduğu bir tişört vardı.

"Görünürde her şeyin aleyhine olduğunun farkında mısın? Seni geceleyin Claire Diemar'ın evinde, son derece barbarca bir saldırının kurbanı olduktan sonra buldular. Önümdeki rapora göre, o sırada alkolün ve uyuşturucunun etkisi altında olduğun belli."

Servaz genç adamı süzdü. Kımıldamıyordu. Belki hâlâ uyuşturucunun etkisi altındaydı. Belki de sadece henüz kendine gelmemişti.

"Evin hemen hemen her yerinde senin ayak izlerin bulundu..."

"..."

"Sen bahçeye çıktıktan sonra ayakkabılarından gelen çamur ve çimen izleri."

"..."

Servaz, Bécker'e soran gözlerle baktı. Bécker cevap yerine omuz silkti.

"Benzer izler merdivende ve Claire Diemar'ın ölü bulunduğu banyoda da var."

"..."

"Cep telefonun sadece son iki hafta boyunca kurbanı on sekiz kez aradığını gösteriyor."

"..."

"Ne hakkında konuşmak için aradın? Öğretmenin olduğunu biliyoruz... Ona öğretmen olarak mı değer veriyordun?"

Cevap yok.

Lanet olsun, ağzından bir şey alamayacağız.

Kaçamak bir şekilde Marianne'ı düşündü: Oğlu tam bir suçlu gibiydi, öyle davranıyordu. Onu iş birliğine ikna etmesini istemek için aramayı düşündü bir an.

"Claire Diemar'ın evinde ne yapıyordun?"

"..."

"Lanet olası, sağır mısın? Nasıl bir boka battığını görmüyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Samira'ydı bu. Dayanamayıp patlamıştı. Sesi testere gibi sert ve gıcırtılıydı. Hugo sıçradı. Gözlerini kaldırmaya tenezzül etti ve kısacık bir an, Fransız-Çinli-Faslı kadının geniş ağzını, patlak gözlerini ve küçük burnunu görünce, hafifçe direnci kırılmış gibi gözüktü. Samira, iyice korkutucu görünmek için maskarayı ve farını abartırdı genellikle. Ama bu direnç kırılması saniyenin onda biri sürdü. Hugo'nun bakışları yeniden dizlerine yöneldi.

Dışarıda fırtına, içeride sessizlik. Kimse bunu bozmak istemiyor gibiydi.

Servaz'la Samira bakıştılar.

"Seni bunaltmak için burada değilim," dedi sonunda. "Sadece hakikati ortaya çıkarmak istiyoruz. *Amicus Plato sed major maicus veritas.*"

"Platon'u severim ama hakikati daha çok severim."

Bu kez bir tepki elde etmişti.

Hugo ona bakıyordu...

Masmavi gözler. *Annesinin bakışları,* diye düşündü Servaz. Onun gözleri yeşil olsa da bakışlar aynıydı. Zaten dudaklarının kıvrımında ve yüzünün şeklinde Marianne'ın genlerini tanımıştı. Bu fiziksel benzerlik karşısında kendini rahatsız hissetti.

"Annenle konuştum," dedi aniden, düşünmeden. "Biz dosttuk, o ve ben, vaktiyle. Çok iyi dost."

"..."

"Babanla tanışmadan önceydi."

"Bana sizden hiç söz etmedi."

Hugo Bokhanowsky'nin ağzından çıkan ilk cümle bir satır gibi inmişti. Servaz midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

Hugo'nun gerçeği söylediğini biliyordu.

Boğazı düğümlendi.

"Ben de Marsac'ta öğrenim gördüm," dedi. "Senin gibi. Şimdi de kızım orada okuyor. Margot Servaz. Birinci yılında."

Bu kez delikanlı tüm dikkatini ona yöneltmişti.

"Margot sizin kızınız mı?"

"Tanıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delikanlı omuz silkti.

"Margot'yu kim tanımaz? Marsac'ta fark edilmemesi mümkün değil... Margot iyi bir kız... Babasının polis olduğunu bize söylememişti."

Hugo mavi gözlerini şimdi Servaz'a dikmiş, ondan ayırmıyordu. Polis, yanıldığını anladı: Çocuk korkmamıştı, sadece konuşmamaya karar vermişti. Yalnızca bir ay önce on sekizine girse de çok daha olgun görünüyordu. Servaz tatlılıkla devam etti.

"Konuşmayı neden reddediyorsun? Böyle davranarak durumunu daha da zorlaştırdığının farkında mısın? Bir avukat çağırmamızı ister misin? Onunla konuşursun, sonra biz konuşuruz."

"Neye yarar? O öldüğünde ya da kısa süre sonra oradaydım... Şahidim yok... Her şey aleyhime... Bu durumda suçluyum, öyle değil mi?"

"Peki gerçekten suçlu musun?"

Mavi gözler Servaz'ın gözlerine daldı. Servaz orada ne suçluluk ne de masumiyet okudu. Bu bakışta, bir beklenti dışında çözülecek hiçbir sır yoktu.

"Sizin böyle düşündüğünüz kesin... O halde doğru olsa ne olur, olmasa ne olur?"

"Çok şey değişir," dedi Servaz.

Ama bu yalandı, bunun farkındaydı. Fransa hapishaneleri masumlarla doluydu, sokaklar da suçlularla. Yargıçlar ve avukatlar, ahlak ve hukuk üzerine söylemlerini gediğine oturtmak için cübbelerine ve erdemlerine bürünür gibi yapıyorlardı ama istenmediği kadar adli hata ürettiğini gayet iyi bildikleri bir sistemi kabullenmekten de geri kalmıyorlardı.

"Anneni arayıp bu evde uyandığını ve içeride ölü bir kadın olduğunu söyledin, doğru mu?"

"Evet."

"Uyandığında neredeydin?"

"Salonda, aşağıda."

"Salonun neresinde?"

"Kanepede. Oturur vaziyette."

Hugo, Bécker'e baktı.

"Onlara söyledim bunu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sonra ne yaptın?"

"Bayan Diemar'a seslendim."

"Oturmaya devam ettin mi?"

"Hayır. Bahçenin camlı kapıları açıktı, eve yağmur giriyordu. Oradan dışarı çıktım."

"Neredeyim ben diye düşünmedin mi?"

"Evi tanıdım."

"Daha önce gelmiş miydin?"

"Evet."

"Demek, bulunduğun yeri tanıdın. Sık geliyor muydun?"

"Oldukça."

"Oldukça ne demek? Kaç kez?"

"Hatırlamıyorum..."

"Hatırlamaya çalış."

"Bilmiyorum... belki on... ya da yirmi..."

"Nasıl oluyor da onu görmeye bu kadar sık geliyordun? Neden ona sürekli telefon ediyordun? Bayan Diemar, Marsac'taki bütün öğrencileri böyle evine davet ediyor muydu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"O halde neden sen? Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Yazdığım şey hakkında."

"Ne?"

"Bir roman yazıyorum... Clai... şey, Bayan Diemar'a bundan söz etmiştim... Çok ilgilenmişti, yazdıklarımı ona okumamı istemişti... Düzenli olarak tartışıyorduk. Telefonda da..."

Servaz, Hugo'ya baktı. Bir ürperti. O da Marsac'ta öğrenciyken bir roman yazmaya başlamıştı. Büyük modern bir roman... Her acemi yazarın zafer düşü!.. Yayıncılara ve okurlara, "Bravo!" dedirtecek eser! Sadece düşüncelerinde yaşayan ama tropikal bir orman kadar ışıl ışıl ve yoğun iç dünyası birçok insanınkinden daha zengin olan felçli bir adamın hikâyesi. Babasının intihar ettiği günün ertesinde yazmayı bırakmıştı.

"Ona Claire mi diyorsun?" diye sordu.

Bir tereddüt.

"Evet."

"İlişkinizin niteliği neydi?"

"Söyledim size. Yazdıklarımla ilgileniyordu."

"Sana yazı üzerine öğüt mü veriyordu?"

"Evet."

"İyi buluyor muydu?"

Hugo'nun göz bebeklerinde bir gurur ışıltısı parıldadı.

"Diyordu ki... uzun süredir böyle bir şey okumadığını söylüyordu."

"Romanının adını öğrenebilir miyim?"

Hugo'nun tereddüt ettiğini gördü. Servaz kendini onun yerine koydu. Genç yazar bu tür şeyleri tanımadığı biriyle paylaşmayı istemiyordu.

"Adı *Çember*..."

Servaz kitabın ne hakkında olduğunu sormak istedi ama sormadı. İçinde derin bir şaşkınlığın yükselmeye başladığını hissediyordu; aynı zamanda delikanlıya karşı bir empati duygusu uyanıyordu. Saf biri değildi. Karşısındaki delikanlı ona yirmi üç yıl önceki halini hatırlattığı için böyle hissettiğini biliyordu. Belki de Marianne'ın oğlu olduğu için. Ama çalışmasını anlayabilen ve değer veren tek kişiyi öldürmesinin mümkün olup olmadığını kendine soruyordu.

"Sonra ne yaptığına geri dönelim, bahçeye çıktıktan sonra..."

"Eve geri girdim. Ona seslendim. Her tarafı aradım."

"O an polisi aramayı düşünmedin mi?"

"Hayır."

"Ya sonra?"

"Yukarı çıktım, bütün odaları araştırdım, tek tek... Banyoya dek... ve orada... *onu gördüm.*"

Âdemelması gidip geldi.

"Paniğe kapılmıştım... Ne yapacağımı bilmiyordum. Başını sudan çıkarmaya çalıştım, uyandırmak için tokatladım, bağırdım, düğümleri çözmeye çalıştım. Ama o kadar çok düğüm vardı ve o kadar sıkıydılar ki başaramadım: Sudan şişmişlerdi. Çok geç olduğunu hemen anladım..."

"Onu canlandırmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Evet, bunu yaptım."

"Ya lamba?"

Servaz, Hugo'nun göz kapaklarının belli belirsiz kırpıştığını gördü.

"Ağzında yanan lambayı gördün, değil mi?"

"Evet, elbette..."

"O halde neden denemedin... *onu çıkarmayı?"*

Hugo tereddüt etti.

"Bilmem... çünkü..."

"..."

"Çünkü elimi ağzına sokmaktan tiksinmiştim..."

"Yani, *bir ölünün ağzına sokmaktan* mı demek istiyorsun?"

Servaz, Hugo'nun omuzlarının çöktüğünü gördü.

"Evet. Hayır. Sadece o değil. Claire'in ağzına..."

"Ya önce? Önce ne oldu? Claire Diemar'ın evinde uyandığını söylüyorsun, ne demek istiyorsun?"

"Tam da bunu. Salonda kendime geldim."

"Yani kendini mi kaybetmiştin?"

"Evet... Yani, sanırım... Bütün bunları meslektaşlarınıza anlatmıştım."

"Bana da anlat. Bilincini yitirdiğinde ne yapıyordun, hatırlıyor musun?"

"Hayır... tam değil... emin değilim... sanki bir... bir *boşluk* var..."

"Neler yaptığın hakkında mı?"

Servaz, Bécker'in gözlerini Hugo'ya değil kendisine diktiğini gördü. Jandarmanın bakışı çok şey anlatıyordu. Hugo'nun da etkilendiğini gördü. Bu boşluğun onun için iyi olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

"Evet," diye itiraf etti, istemeye istemeye.

"Son hatırladığın şey ne?"

"Arkadaşlarla Dubliners'ta olduğum, gecenin daha erken bir vaktinde."

Servaz steno notlar alıyordu. Webcam'e güveni yoktu; genel olarak teknolojiye de.

"Dubliners?"

Orayı biliyordu. Bar onun zamanında da vardı. Servaz ve dostları o dönemde oradan ayrılmıyorlardı.

"Evet."

"Orada ne yapıyordunuz? Saat kaçtı?"

"Dünya Kupası'nı seyrediyorduk, açılış maçını. Fransa'nınkini bekliyorduk."

"'Bekliyorduk?' Yani Uruguay-Fransa maçını gördüğünü hatırlamadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır... belki... Gece boyu ne yaptığımı bilmiyorum. Tuhaf gelecek ama bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum... Tam olarak ne zaman bayıldığımı da."

"Seni dövdüklerini mi düşünüyorsun? Biri sana vurdu mu?"

"Hayır, sanmıyorum, yokladım... şişlik yok... kafatasım da acımıyor... Buna karşılık, kendime geldiğimde kafam yerinde değildi, sanki zihnim pusluydu..."

Kendi kendini köşeye kıstırıyordu, her şeyin kendisine işaret ettiğini konuştukça anlıyordu.

"Sana uyuşturucu verdiklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet, mümkün."

"Öğreniriz. Nerede, barda mı?"

"Hiç bilmiyorum!"

Servaz, Bécker'le bakıştı. Jandarmanın bakışlarında hiç şüphe yoktu: *Suçlu.*

"Anlıyorum. Belki hatırlarsın. Hatırlarsan, benimle konuşmakta tereddüt etme, bu çok önemli."

Hugo acıyla başını salladı.

"Aptal değilim."

"Son bir sorum var: Futbol sever misin?"

Mavi gözlerde bir şaşkınlık ışıltısı görüldü.

"Evet, neden sordunuz?"

"Kahven soğuyacak," dedi Servaz. "İç onu. Gece uzun sürebilir."

"Kapısı kilitli olmayan bir evde yalnız bir kadın," dedi Samira.

"Hiçbir yerde zorlama işareti yok," dedi Espérandieu.

"Kapıyı o açmış olmalı. Sonuçta öğrencisiydi, çekinmesi için hiçbir neden yoktu. Kendi de söyledi zaten: Daha önce gelmiş. Bu iki haftada on sekiz kez aramış... 'Kitaplar' hakkında konuşmak için. Bak sen!"

"KATİL O," diye hükmünü belirtti Vincent.

Servaz, Samira'ya döndü, başının bir hareketiyle o da onayladı.

"Aynı fikirdeyim. Kurbanın evinde yakalandı. Başka birinin varlığına işaret eden hiçbir şey yok. Hiç. Hiçbir yerde. Üçüncü bir şahsın orada olduğuna dair en ufak kanıt yok. Buna karşılık, onun izleri her yerde. Alkol testi kanında 0,85 gram alkol olduğunu gösterdi; analiz sonucu uyuşturucu alıp almadığı da ortaya çıkacak, onu buldukları hale bakılırsa muhtemelen almış, miktarını öğreneceğiz. Jandarmalar onu sorguya çektiklerinde göz bebeklerinin büyümüş olduğunu ve tamamen bitkin göründüğünü ileri sürüyorlar."

"Uyuşturucu verildiğini kendi de söylüyor," diye belirtti Servaz.

"Bakalım... Kim tarafından? Arabasının biraz öteye park ettiği saptandı. Arabayı o kullanmadı mı bu durumda? Başka biri olduğunu varsayarsak, evde uyandığını söylüyor: Bu demektir ki gerçek katil Hugo'yu arabadan çıkarma ve Claire'in evine dek sürükleme riskini göze almış, öyle mi? Kimse de bir şey görmemiş? Hiç olası görünmüyor! Birçok ev sokağa bakıyor, üçü de kurbanın evinin karşısında..."

"Herkes maçı seyrediyordu," diye itiraz etti Servaz. "Biz bile."

"Herkes değil: Karşıdaki yaşlı adam onu gördü."

"Ama gelirken görmedi. Kimse onun içeri girdiğini görmedi. Bunu o yaptıysa, gelip almalarını beklemek için neden orada kalsın ki?"

"İstatistikleri sen de bizim kadar biliyorsun," karşılığını verdi Samira. "Vakaların yüzde on beşinde suçun faili güvenlik güçlerine kendi teslim oluyor, içlerinden yüzde beşi polise haber verecek birini haberdar ediyor, yüzde otuz sekizi bir tanığın kesinlikle haber verdiğini bilerek güvenlik güçlerinin gelmesini cinayet mahallinde uslu uslu bekliyor. Çocuğun yaptığı gibi. Aslında vakaların yaklaşık üçte ikisi daha ilk saatlerde suçlunun tavrıyla aydınlanıyor."

Servaz rakamları biliyordu.

"Evet ama daha sonra suçsuz olduklarını ileri sürmüyorlar."

"Kendinde değildi. Ayılmaya başladığında yaptığının ve başına gelenin bilincine vardı," dedi Espérandieu. "Sadece kendini kurtarmaya çalışıyor."

"Şu an tek geçerli soru," dedi Samira, "saldırının önceden tasarlanıp tasarlanmadığı."

İki yardımcısı gözlerini ona dikmiş tepkisini bekliyorlardı.

"Yine de cinayet sahneye kondu ve alışılmadık bir mizansen, değil mi?" karşılığını verdi. "Sicimler, lamba, oyuncak bebekler... Bunların hiçbiri sıradan bir cinayete işaret etmiyor... Çok çabuk sonuca varmaktan sakınmak gerek."

"Çocuk kendinde değildi," dedi Samira, omuz silkerek. "Çıldırtan bir kriz geçirdiği kesin. Uyuşturucu alan biri ilk kez saçmalamıyor... Her şey onun aleyhine değil mi? Lanet olsun, patron... başka koşullarda siz de bizimle aynı sonuca varırdınız."

Servaz irkildi.

"Bu ne demek?"

"Siz kendiniz söylediniz: Annesini tanıyorsunuz. Eğer yanılmıyorsam, sizi o yardıma çağırdı."

Servaz irkildi, ima onu rahatsız etmişti. Aksayan birçok ayrıntı vardı. *Mizansen, lamba, bebekler...* diye düşündü. *Ve de zamanlama...* Zamanın seçilişindeki bir şey canını sıkıyordu. Çocuğun sigortaları neden özellikle bu gece, herkes televizyon seyrederken atmıştı?

Tesadüf müydü bu? Servaz, on altı yıllık meslek hayatında bu kelimeyi sözlüğünden silmeyi öğrenmişti. Hugo futbol seviyordu. Televizyonda maç seyretmeyi seven biri başka birini öldürmek için bu geceyi seçer miydi? *Eğer herkesin dikkatinden kaçmayı istemiyorsa...* Oysa Hugo olay yerinde kalmıştı ve saklanmaya çalışmadan yakalatmıştı kendini.

"Bu soruşturma başlamadan bitti," sonucuna vardı Samira parmaklarını çatırdatarak.

Servaz bir hareketiyle onu durdurdu.

"Tamamen değil. Oraya gidin ve uzmanların Hugo'nun arabasını iyice inceleyip incelemediklerini kontrol edin, siyanoakrilattan geçirmelerini isteyin."

Arabanın içini ve dışını sıkı bir incelemeden geçirecek bir kabin olsun isterdi. Karosercilerin kullandıklarına benzer bir ressam kabini. Siyanoakrilatı –bir tür güçlü yapıştırıcı– ısıtarak buharlaştıracak donanıma sahip... Parmakların bıraktığı yağlara temas eden siyanoakrilat buharları tepki gösteriyor ve beyaza boyalı izler ortaya çıkarıyordu. Ne yazık ki beş yüz kilometre civarda bu türden hiçbir kabin yoktu ve kendi deneyimleriyle dürüst bir zanaatkârın deneyimini çürütmeleri söz konusu değildi: Sonuç olarak uzmanlar "siyano *shots*"larla, portatif difüzörlerle yetinmek zorundaydılar. Zaten şiddetli yağmur muhtemelen karoseri temizlemişti.

"Sonra, yol boyunca oturanları sorguya çekin. Sokaktaki bütün evleri, tek tek."

"Bu saatte mi? Saat sabahın ikisi!"

"Yataklarından kaldırın o halde. Toulouse'a gitmeden önce bir cevap istiyorum. Bir şey gören, işiten olmuş mu; bu gece ya da önceki günlerde tuhaf gelen bir şey, alışılmadık bir şey, herhangi bir şey, bu akşam olup bitenle alakasız bile olsa dikkat çekici bir şey fark eden var mı..."

Kuşkulu bakışlarla karşılaştı.

"İş başına!"

7

Margot

Tepeler arasından ilerliyorlardı. Eylül ayıydı. Havalar hâlâ sıcaktı. Etraflarında yaz hüküm sürüyordu ve klima arızalı olduğundan, Servaz camları açmıştı. CD-çalara bir Mahler koymuştu ve kendini çok keyifli hissediyordu. Havanın çok güzel olması bir yana kızıyla birlikte yol alıyordu. Ama onu iyi bildiği bir yere götürüyordu; uzun süredir oraya ayak basmamış olsa bile.

Arabayı kullanırken, Margot'nun ilkokulda vasat bir öğrenci olduğunu düşünüyordu. Sonra ergenlik krizi gelmişti. Bugün bile, *piercing*leri, tuhaf saç boyaları ve deri ceketleriyle, kızı kesinlikle sınıfının birincisi havasında değildi. Yine de Margot'nun "dişi *punk*" görünüşüne rağmen çok iyi notlar aldığını bilmiyor değildi. Ama Marsac bölgenin en iyi hazırlık okuluydu. En kılı kırk yaranı. Oraya kabul edilmek için mükemmel olduğunu kanıtlamalıydı. Servaz da yirmi üç yıl önce öyleydi. Yazar olmak istediği dönem. Onun yerine polis olmuştu. Yaz manzarası arasında arabayı sürerken, o sabah, sabun köpüğü gibi şişen bir gururla dolduğunu hissetmişti.

"Güzel buralar," demişti Margot, kulaklarındaki kulaklıkları çıkararak.

Servaz çevreye hızla bir göz atmıştı. Yol, yeşillikli tepeler arasında kıvrılarak gidiyor, güneş altındaki ormanlardan, koyu ve ipeksi buğday tarlalarından geçiyordu. Bir virajı dönmek için yavaşladıklarında kuşların şakımasını ve böceklerin cızırtısını açık camlardan işitiyorlardı.

"Biraz 'ölümcül' değil mi?"

"Hımın. Marsac nasıl bir yer?"

"Küçük bir şehir. Sakin. Sanırım öğrenciler için hep aynı barlar var. Toulouse yerine Marsac'ı neden seçtin?"

"Van Acker yüzünden. Edebiyat öğretmeni."

Bunca zamandan sonra bile, Van Acker'in adı onda, uzun süredir faaliyetsiz kalmış kalbin bir bölgesini harekete geçiren elektrik akımına benzer bir tepkiye yol açıyordu. Her şeye rağmen sesine ilgisiz bir ton vermeye çalışmıştı.

"O kadar iyi mi?"

"Beş yüz kilometrelik alandaki en iyi öğretmen."

Margot ne istediğini biliyordu. Kuşku yoktu. Kızının evli âşığının sözlerini hatırlamıştı. Onunla bir kez buluşmuştu, Capitole Meydanı'nda, Noel'e birkaç gün kala: "Asi görünümünün altında Margot muhteşem, parlak ve bağımsız bir kız. Ve sandığınızdan çok daha olgun." Suçlamalarla dolu, acı, güç bir konuşmaydı. Ama sonunda Margot'yu hiç tanımadığını fark etmesini sağlamıştı.

"Kıyafetine biraz daha özen gösterebilirdin."

"Neden? Onları beynim ilgilendiriyor, kılığım değil."

Tam Margot'ya göre bir laftı!.. Yine de bu tezin eğitim kadrosunu ikna edeceğinden emin değildi. At yolları, patikaları ve park alanlarıyla kilometrelerce uzanan Marsac'ın büyük ormanından geçmiş, sonra Servaz'ın gençliğinde yüzlerce kez geçtiği çınar ağaçlarıyla çevrili yoldan şehre girmişlerdi.

"Pazartesiden cumartesiye yatılı olmak seni rahatsız etmiyor mu?" diye sormuştu, kenarlarında kafeler ve dükkânlar bulunan taşlı dar sokaklardan geçerlerken.

"Bilmem." Açık camdan dışarı bakıyordu. "Çok düşünmedim. Burada ilginç insanlara rastlayacağımı sanıyorum. Lisedeki salaklardan farklı. Senin zamanında nasıldı?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Bundan söz etmek istemiyordu.

"İyiydi," demişti.

Sokaklar bisiklet doluydu. Çoğunu öğrenciler sürüyordu. Bir de selelerinin arkasında ya da gidonlarının önünde içi kitap dolu deri çantalarıyla öğretmenler. Marsac'ta birçok fakülte vardı: hukuk, fen, sosyal bilimler... Bu şehir gençlik hastalığına tutulmuşa benziyordu. Tatiller dışında nüfusun yarısı yirmi beş yaşın altındaydı. Kuzey

tarafından şehirden çıkmışlardı. Yeşil bir düzlük, dip tarafında gür ağaçlardan bir çizgi.

"Orada," demişti.

Sağ taraflarında, yolun biraz uzağında, büyük bir çayırlığın bitiminde yüksek ve uzun bir bina. Tepesinde bacalar bulunan, çok eski görünümlü, ön cephesi pencere bölmeleriyle delik deşik, karmaşık mimarili bir yapı. Saygın binanın etrafında betondan alçak ve modern birçok bina yükseliyordu, çimenlerin üzerine münasebetsiz dominolar gibi yerleştirilmişlerdi. Anılar hücum etmişti. Binanın ardında, düşünceli heykeller, yeşil sulu havuzlar, ökse otları altında kalmış korular, kasım ayında kuru yaprakların istila ettiği tenis kortları, atletizm pisti, dolaşmayı sevdiği ve yumuşak eğimli yüksek bir tepeye çıkan küçük ormanlık ve tepedeki manzara... Diğer tepelerin karmaşasının ötesinde sonbahardan ilkbahara dek bembeyaz olan Pireneler canlandı gözünde.

Bir özlem dalgası buz gibi bir yumrukla gelip kalbini sıkıştırdı.

Farkına varmadan, parmaklarıyla direksiyonu sıkmıştı. İkinci bir şansı olmasını uzun süre düşlemiş, sonunda böyle bir şansı olmayacağını anlamıştı. Kendi şansını kaçırmıştı. Erkek olarak hayatını başladığı gibi bitirecekti: Polis olarak. Sonuçta düşleri de bulutlar kadar istikrarsız çıkmıştı.

Neyse ki bu hissi bir an sürmüş, hemen yok olmuştu.

Yoldan ayrılıp asfalt yola girmişlerdi. Yol, onları sollarındaki büyük çayır ve ana bina ile sağlarındaki bir çukurun ötesindeki bir dizi yaşlı meşeden ayıran beyaza boyalı bir bariyerin arasından geçiyordu. Çayırda atlar hoplayıp zıplıyordu. 2008-2009 kışındaki soruşturmayı düşünmekten alıkoyamadı kendini.

"Düşlerinin peşini asla bırakma," demişti aniden.

Sesi boğulmuştu...

Margot şaşkınlıkla başını çevirmişti. Gözlerindeki buğuyu gizleyebilmek isterdi.

"Bu hazırlık sınıfı size çok titiz bir eğitim verecek. Çalışkan ve motivasyonu yüksek öğrencilere hitap ediyor. Bizim yanımızda geçireceğiniz iki yıl verimli bir gelişmeye ve öğrenime, eşi görülmemiş karşılaşma ve deneyimlere vesile olacaktır. Bizim verdiğimiz bilgi insani tarafı

ihmal etmez. Diğer kurumların tersine, istatistiklere kafayı takmayız biz," diye açıklamıştı müdür, yüzünde bir gülümsemeyle.

Servaz tersinin olacağına emindi. Müdürün arkasındaki pencere açıktı. Sarmaşığı fark etmişti. Bir çim kesme makinesinin gürültüsünü, çekiç seslerini işitiyordu. Müdürün bürosunun değirmi açılı bir kulenin tepesinde bulunduğunu ve penceresinin binaların arkasına baktığını biliyordu: Burayı avucunun içi gibi tanıyordu.

"Birinci yılda sınıfta kalmak kabul edilemez. Tıbbi bir raporun kanıtladığı, kurum şefinin ve eğitim kurulunun onayladığı ciddi hastalık ya da kaza durumları hariç. Buna karşılık, yüksek okullara giriş sınavlarının güçlüğü ikinci yılda sınıf tekrarını çoğu zaman gerekli kılar. İki yıl boyunca istenen niteliği göstermiş bütün öğrencilere bu olasılık sunulur."

Müdür üzerinde Margot'nun adının yazılı olduğu dosyayı açarak tek bir yaprağı çıkarıp incelemişti.

"Şimdi, tercih seçimine gelelim. Çok ciddi bir sorun bu. Hafife alınacak tercih yoktur, genç bayan. Aslında sınav için tercih seçimi ikinci yılın başında yapılacak olsa da birinci yılda yapacağınız tercihler bunu belirleyecektir. Size tercihleri çoğaltmamanızı öğütlerim, yani *koşmayın*... Çalışma yükü önemlidir, böyle bir tercih çalışmanın kalitesine kaçınılmaz olarak zarar verir."

Parmaklarıyla saymıştı.

"Birinci yıl, beş saat Fransızca, dört saat felsefe, beş saat tarih, dört saat yaşayan diller 1, üç saat Antik çağ dili ve kültürü, iki saat coğrafya, iki saat yaşayan diller 2 ve iki saat de beden eğitimi var ve..."

"Ben tercihlerimi yaptım zaten," diye sözünü kesmişti Margot. "Latin ve Yunan uzmanlıkları programı, onaylı düzey. Ve tiyatro. Yaşayan dil 1 olarak İngilizceyi seçtim. Yaşayan dil 2: Almanca."

Müdür kâğıda bir şeyler yazıyordu.

"Çok iyi. Bu tercihlerden bütün bir yıl yükümlüsünüz, anlaştık mı?"

"Evet."

Müdür hoşnut bir gülümsemeyle Servaz'a dönmüştü.

"İşte, ne istediğini bilen biri."

8

Müzik

Servaz odaya geri döndü. Sabahın iki buçuğuydu. Çocuğun yüz hatlarından yorgunluk ve korku okunuyordu. Servaz atmosferin değişmiş olduğunu anında hissetti. Bunca baskı, bunca korku. İtiraf saati. Yakınlaşıyordu. Kendiliğinden itiraflar, palavra itiraflar, doğruya yakın itiraflar, hayal mahsulü itiraflar, zorla alınmış itiraflar... İtiraf ediyorum çünkü suçluluk yükünden kurtarıyor beni, itiraf ediyorum çünkü bıktım artık, çünkü çok yorgunum, çok güçsüzüm çünkü dayanılmaz bir işeme ihtiyacı duyuyorum, itiraf ediyorum çünkü bu pislik tip, şuradaki, suratıma pis nefesini üflemeyi kesmiyor, itiraf ediyorum çünkü bağırıp çağırarak beni delirtiyor, çünkü beni korkutuyor, itiraf ediyorum çünkü özünde herkes bunu istiyor, çünkü bir kalp krizi geçireceğim, bir miyokardi enfarktüsü, bir hipoglisemi, böbrek yetmezliği, epilepsi... Bir sigara yaktı ve duvara asılı tabelaya rağmen Hugo'ya uzattı. Delikanlı sigarayı aldı. İlk dumanı, bir matara tatlı su uzatılan kazazedenin minnettarlığıyla içine çekti, zehrin soluk borusundan ciğerlerine inmesine izin verdi. Servaz sonra dumanı yutmadığını fark etti ama kendini tartışmasız daha iyi hissediyor gibi görünüyordu. Hugo sessizce ona bakıyordu. Dışarıda yağmur sıra sıra çöp tenekelerini şiddetle dövüyordu.

Yalnızdılar. Bir sorgucu grubunda grup üyelerinden biriyle sanık arasında daha iyi bir akım olduğu fark edildiğinde hep yapıldığı gibi. Grup şefi ya da bir yardımcı olmuş, fark etmezdi: Önemli olan diyalog kurmaktı.

"Bir kahve daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"İçecek bir şey? Bir sigara daha?"

Genç adam başını salladı.

"Sigarayı bıraktım," dedi.

"Ne zamandan beri?"

"Sekiz aydır."

"Devam edersek senin için sorun olur mu?"

Servaz kaygılı bir bakış yakaladı.

"Bitirdik sanıyordum?"

"Tam değil... Aydınlatılması gereken birkaç nokta var," dedi Servaz, bloknotunu tekrar açarak. "Sonraya bırakalım istersen?"

Hugo yeniden başını salladı.

"Hayır, hayır. Tamam."

"Pekâlâ. Bir ya da iki saat sonra gidip yatarsın."

"Nerede?" diye sordu genç adam, gözleri büyümüştü. "Hapiste mi?"

"Şimdilik gözaltı hücresinde. Ama seni Toulouse'a götürmemiz gerekecek. Bu soruşturma artık bölge polisinin yetki alanında."

Hugo'nun bakışlarının gölgelendiğini gördü.

"Annemi aramak isterdim..."

"Bunu yapmamıza gerek yok. Bitince ararsın, tamam mı?"

Genç adam, elleri ensesinde, iskemlesinde kaykıldı. Uzun bacaklarını masanın altında uzatıp gerdi.

"Bu akşam sana tuhaf gelen bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalış."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... herhangi bir şey... Bir ayrıntı... Örneğin sende rahatsızlık hissi uyandıran bir şey... yerinde olmayan bir şey... Aklından geçen her şey."

Hugo omuz silkti.

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Çabala, hayatın söz konusu!"

Servaz sesini yükseltmişti. Hugo şaşkınlıkla ona baktı. Dışarıda yine gök gürledi.

"*Müzik...*"

Servaz dikkatle ona baktı.

"Ne, müzik mi?"

"Biliyorum, aptalca ama bana şeyi sorduğunuzda..."

"Ne sorduğumu biliyorum. Evet? Bu müzik hikâyesi de neyin nesi?"

"Kendime geldiğimde stereo setten müzik geliyordu..."

"Hepsi bu mu? Bunda alışılmadık ne var ki?"

"Şey..." (Hugo'nun düşündüğünü gördü.) "Claire'in ben oradayken müzik çaldığı oluyordu ama... asla bu tür değil..."

"Ne türdü?"

"Klasik müzik..."

Servaz ona baktı. *Klasik müzik...* Omurgası boyunca bir ürperti hissetti.

"Genellikle klasik müzik dinlemez miydi?"

Hugo başını sallayarak onayladı.

"Emin misin?"

"Bildiğim kadarıyla... Caz koyardı... ya da rock. Hatta hip-hop. Ama o geceden önce onun evinde klasik müzik işittiğimi hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla uyandığımda bana... *tuhaf* gelmişti. Yükselen bu uğursuz müzik, açık kapılar ve kimsenin cevap vermemesi. Gerçekten onun tarzı değildi."

Servaz içinde derin bir kaygının yükseldiğini hissetmeye başlamıştı.

"Başka bir şey yok mu?"

"Yok."

Klasik müzik... Aklına bir fikir gelmişti ama gülünç bulduğu için onu zihninden savuşturdu.

Claire Diemar'ın evine geri döndüğünde ortalık hep aynı kargaşa içindeydi. Dar sokak şimdi polise ve medyaya ait araçlarla doluydu. Geç saate –ya da sabahın erken vaktine, bakış açısına bağlı– rağmen medya da mikrofonları, kameraları ve mesleki koşturmalarıyla dansa dâhil olmuştu. Üzerine bir anten yerleştirilmiş bir minibüsün varlığına bakılırsa, yarının televizyon haberlerini sadece futbol yorumcuları

doldurmayacaktı. Servaz yine de Antik Çağ dil ve kültürü öğretmeninin öldürülmesinin millî futbolcuların kötü performanslarından çok sonraya atılacağına emindi.

Temizlik bezine dönmüş ceketinin yakasını kaldırdı ve flaşlar patlarken elini yüzüne siper ederek kaygan taşların üzerinden hızla geçti.

İçeride, giriş kapısı ile bahçenin camlı kapıları arasında olay yeri incelemenin çektiği şeritlerle sadece dar bir geçit ayrılmıştı. Servaz stereo müzik setini gördü ama soruşturma ekibi cımbızları ve kimyasal maddeleriyle üzerinde çalışmaktaydılar. Beklerken bahçeyi incelemeye karar verdi. Bebekler yok olmuştu. Teknisyenler çimenlerin içine, ağaçların arasına, muhtemel izlerin olduğu yerlere numaralı işaret çubukları dikiyorlardı. Havuz kabini açıktı ve parlak bir ışıkla aydınlanmıştı. Servaz yaklaştı. Beyaz giysiler içindeki iki teknisyen içeriyi inceliyordu. Bir evye, katlanmış şezlonglar, balıkçı kepçeleri, oyun malzemeleri ve havuz bakım ürünlerinin bidonlarını fark etti.

"Bir şey buldunuz mu?"

Adamlardan biri portakal sarısı kalın gözlüklerin büyüttüğü bir bakışla ona doğru döndü ve başını olumsuz anlamda salladı.

Servaz havuzun etrafında dolaştı. Yavaşça. Ardından ıslak çimenleri geçip ormana doğru yürüdü. Çimenlerin bittiği yerin dibinde yeşillikler yekpare bir duvar oluşturuyordu. Çit yoktu ama bitki örtüsü doğal bir bariyer oluşturacak kadar sıktı. Yine de iki küçük delik fark ederek yaklaştı. İçerisi bir fırının içi gibi karanlıktı. Yağmur, üzerindeki yeşil yapraklara gürültüyle çarpıyor ama ona isabet etmiyordu. İlk geçide girince, birkaç metre sonra bir çıkmaza vardı. Geri döndü, çimenlere çıktı ve ikinci yolu denedi. Bu geçit daha öteye gidiyor gibiydi. Ağaç gövdeleri ve koruluk arasında neredeyse fark edilemez bir yarıktı bu. Aralarından geçebilmek için kıvrılıp büküldü ama geçit, kuartz kayalıkları içindeki bir gümüş damarı gibi, inatla karanlıklara gömülüyordu. Ağaçların örtüsü yağmuru neredeyse tamamen engellemişti. Servaz'ın cep feneri, onu engellemek ister gibi gözüken dalları sıyırıyordu. Yapraklardan ve kuru dallardan bir şilteyi çiğnedi. Ayaklarını bastığı yere bakmak zorunda kalmıştı. Geçit hiç genişlemeden on metre kadar ilerledi ve sonunda gündüz tekrar gelmeye karar vererek geri döndü.

Çıkışa varmak üzereydi ki, neredeyse zifiri karanlıkta, yerde beyaz bir şey fark etti, fenerinin ışığını oraya yöneltti.

Koyu renk toprağın ve yaprakların üzerinde açık renk küçük silindirler yığını.

Sigaralar...

Eğildi. İzmaritler. Yarım düzine kadar.

Birisi epey bir süre orada durup sigara içmişti. Servaz başını kaldırdı. Bulunduğu yerden evin bahçeye bakan tarafı net bir şekilde görülüyordu. Camlı kapılar, hatta soruşturma polisinin projektörlerinin aydınlattığı salonun içi. Üst kattaki bir pencerenin perdeleri arkasından bir odadaki mobilyalar seçiliyordu. İdeal bir gözetleme yeri...

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Burada duran kişi yöreyi iyi biliyordu. Bir bahçıvan olabileceğini düşündü. Hatta belki de Claire Diemar'ın kendisi. Ama aklı yatmıyordu. Orada, bu çalıların arasında durup sigara üstüne sigara içmek için, genç kadının yapıp ettiklerini ve hareketlerini gözetlemek dışında geçerli hiçbir neden göremiyordu.

Servaz biraz daha düşündü. Hugo önden gelmişti ve arabasını sokağa bırakmıştı. Claire'i ormandan neden gözetlesindi ki? Buraya defalarca gelmiş olduğunu kabul etmişti. Başka zamanlarda da röntgencilik oynama ihtiyacı mı hissetmişti?

Aniden bir illüzyona tanık olduğu şeklinde hoş olmayan bir hisse kapıldı: Sihirbaz dikkatinizi bir yana çekerken işin aslı diğer tarafta cereyan etmektedir. Bir el seyirciler için aydınlıkta, diğeri karanlıkta hareket eder. *Birisi onları yanlış tarafa bakmaya zorlamak istiyordu...* Bu dramın arkasında kimse fark etmeden hareket eden gizli bir gölgeyi sezmiş gibiydi. Kaygısı tam gaz geri geldi.

Kaşlarını çatan Servaz, yağmura aldırmadan eve geri döndü. Islanmış ayakkabılarını giriş paspasının üzerinde kuruladı. Küçük salonda uzmanlar hi-fi setle işlerini bitirmişti.

Lastik eldivenleri, ayakkabı poşetlerini ve cinayet masasının bütün polislerine kuaför salonlarındaki kadınlar havasını veren o gülünç, fırfırlı bonelerden birini Servaz'a uzatarak, "Bir göz atmak ister misiniz?" diye sordu içlerinden biri.

Servaz uzatılanları aldı ve üzerine geçirip şeridi kaldırdı.

"Tuhaf bir şey var," dedi uzman.

Servaz baktı.

"Çocuğun telefonunu cebinde bulduk. Ama kurbanınkinden hiç iz yok. Her yeri aradık oysa."

Servaz not defterini çıkarıp bilgiyi kaydetti. "Telefon" kelimesinin altına iki çizgi çekti. Hugo'nun cebinden kurbanın on sekiz kez arandığının saptandığını hatırladı. Neden kendi telefonunu değil de Claire Diemar'ınkini kaybetsindi ki?

"Bunun üzerinde bir şey bulmadınız mı?" dedi çenesiyle stereo seti işaret ederek.

Teknisyen omuz silkti.

"Özel bir şey yok. Aletin ve CD'lerin üzerinde parmak izleri var ama kurbanınkiler."

"Okuyucuda CD yok mu?"

Uzman anlamaz gözlerle ona baktı. Bunun ne önemi olabileceğini düşündüğü kesindi. Laboratuvara götürülmeyi bekleyen mühürlü bir yığın küçük poşet vardı. Adam poşetlerden birini aldı ve tek kelime etmeden Servaz'a uzattı. Servaz poşeti aldı.

İçindeki kutuya baktı.

Tanıdı.

Gustav Mahler...

Kindertotenlieder: "Ölü Çocuklar İçin Ezgiler". Dietrich Fischer-Dieskau'yla birlikte Karl Böhm'ün yönettiği 1963 versiyonu. Servaz'ın arşivinde de aynısı vardı.

9

Beyaz

Hugo müzikten söz etmişti. Ama hangisi olduğunu belirtmemişti. Onu 2008-2009 soruşturmasına geri götüren bir müzik. Kar, rüzgâr, beyaz. Özellikle beyaz. Dışarıda da içeride de. Doğu kültüründe ölümün ve yasın rengi. Erginleme törenlerinin de rengi. 2008 Aralık'ının o gününün de rengiydi. Kar altında saklanmış vadiye tırmandıklarında, köknarların ortasında, bıçak sırtı gibi gri bir gökyüzünün aldırışsız bakışları altında...

Sonra, o yer. Tecrit edilmiş... Wargnier Enstitüsü. Dönemin otellerinde ve hidroelektrik santrallerinde de rastlanan yirminci yüzyıl başının dağ mimarisinin tipik taş duvarları. İnşaatların kalıcı olsun diye yapıldığı ve geleceğe inanılan bir dönem. Boş koridorlar, çelik kapılar ve biyometrik güvenlikler, kameralar, muhafızlar. Aslında orada kalanların tehlikeli hali ve sayısı dikkate alındığında o kadar da çok muhafız yok. Ve dört bir yan dağlarla çevirili: Devasa, düşman, allak bullak edici. İkinci bir hapishane gibi.

Ve o adam.

Julian Alois Hirtmann. Kırk beş yıl önce, İsviçre'nin Fransızca konuşulan bölgesi Hermance'ta doğmuştu. Servaz'la aralarında tek bir ortak yön vardı: Mahler'in müziği. İkisinin de Avusturyalı bestecinin eserleri hakkında bilmedikleri yoktu. Ortaklıkları burada bitiyordu: Cinayet masasından bir polis ve iki kış önce sırra kadem basan bir seri katil. Hirtmann, Cenevre mahkemesinin eski savcısı, Leman Gölü kenarındaki villasında orjiler düzenliyordu, karısı ile âşığının öldü-

rülmesinden sonra, 21 Haziran 2004 gecesi tutuklanmıştı. Evinde bulunan belgeler İsviçrelinin, yirmi beş yıla yayılan bir dönem boyunca işlenen kırk kadar cinayetin faili olabileceğini düşündürtmüştü. Bu da onu modern çağın en korkunç seri katillerinden biri yapıyordu. Birçok psikiyatri kliniğinde kaldıktan sonra Wargnier Enstitüsü'ne getirilmişti. Avrupa'da eşi benzeri olmayan bu yere kendi ülkelerinin mahkemeleri tarafından yargı ehliyeti olmadığı saptanmış canavar katiller kapatılıyordu. Servaz, Hirtmann'ın firarından önce başlamış –bir anlamda da bu kaçışa neden olmuş– soruşturmaya karışmıştı. Hirtmann'la, kaçmasından kısa süre önce hücresinde karşılaşmıştı.

Sıvıştıktan sonra, İsviçreli ortadan yok olmuştu: Lamba cini gibi, bir duman bulutu içinde kaybolmuştu. Servaz onun tekrar ortaya çıkacağına daima inanmıştı. Uygun bir tedavi görmedikçe, avcılık itkileri ve içgüdüleri er geç uyanırdı.

Bu, onu yakalamanın kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

Soruşturmaya katılmış olan psiko-kriminolog Simon Propp'un vurguladığı gibi, Hirtmann sadece bir manipülatör ve zeki bir sosyopat değildi: Organize katiller arasında bile kendine özgü bir vakayı temsil ediyordu. Canice faaliyetlerinin yanı sıra yoğun ve ödüllendirici bir toplumsal yaşama sahip olabilen ender bir seri katil kategorisine dâhildi. Gerçekten de kişilik bozukluklarının kompulsif katillerin entelektüel yetilerini ve toplumsal yaşamını herhangi bir şekilde etkilememesi ender bir durumdu. İsviçreli ise yirmi yıl boyunca Cenevre mahkemesinde yüksek sorumluluklar taşırken, kırktan fazla kadını kaçırıp işkence etmeyi ve öldürmeyi başarmıştı. Hirtmann'ın peşine düşmek öncelikli bir görev olmuştu: Cenevre'de de Paris'te de birçok polis zamanlarının büyük bölümünü onu aramaya adamıştı. Servaz onların soruşturmalarının ne noktada olduğunu hiç bilmiyordu ama telefon numaraları bir yerde vardı.

Hücresindeki Hirtmann gözünün önünde canlandı. Çok yıkanmaktan griye çalmış beyaz tulum ve tişört, çok koyu renk saçlar ama çok solgun, neredeyse şeffaf bir ten, zayıflamış ve tıraşsız, yine de kentli, güler yüzlü ve son derece nazik biri. Servaz, Hirtmann'ın evsiz kalıp sokakta yatıyor olsa bile bu eğitimli ve görgülü halini koruyacağına emindi. Bir seri katile bu kadar az benzeyen birini hiç görmemişti.

Ama bakışları... Bir elektrikli cop kadar sarsıcı bakışlarıyla asla gözünü kırpmıyordu. Yüzünde hem ciddi hem de cezalandırıcı bir ifade vardı. Yüzünün alt kısmıysa –özellikle ağzı– bir hazcıya aitti. 1692'de Massachusetts-Salem'de sözde cadıları yakılmaya gönderen ikiyüzlü bir vaiz olabilirdi, Kutsal Engizisyon'un bir üyesi ya da Stalin mahkemelerinde bir savcı... Ya da zaten olduğu şey: Çelik gibi sert olmakla ünlenmiş, ama villasında sado-mazo geceler düzenleyen ve bu geceler sırasında kendi karısını kudretli ve ahlaksız adamların eline teslim eden bir savcı. Onun gibi, kamusal ahlakın ve normların çok ötesine uzanan duygu ve zevkler arayan doymak bilmez erkekler. İş adamları, yargıçlar, politikacılar, sanatçılar. İktidar ve para sahibi erkekler. İştahları sınır tanımayan erkekler.

Servaz, Hirtmann'ı düşünüyordu. Bugün neye benziyordu? Bir estetik cerraha başvurmuş muydu? Yoksa sadece sakal bırakıp saçlarını boyamakla, lens takmakla mı yetinmişti? Kilo almış mıydı, yürüyüşünü ve konuşma tarzını değiştirmiş miydi, iş bulmuş muydu? Bir yığın soru... Servaz, İsviçreli birkaç santim ötesinden geçse, onu kılık değiştirmiş halde tanıyıp tanımayacağını düşündü ve bütün vücudu ürperdi.

İçinde CD bulunan paketi teknisyene verirken, projektörler yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Midesi düğümlenmişti.

Julian Hirtmann karısıyla âşığını öldürdüğü gece de bu müziği, *Kindertotenlieder*'i seçmişti... Servaz, ilk tespitler ve komşuların sorguları tamamlanınca birkaç telefon etmesi gerektiğini, birçok kişiye ulaşması gerektiğini biliyordu. Hem uzun süre boyunca âşık olduğu bir kadının oğlunu hem de hiç rastlamadığı korkunçlukta bir katili hatırlatan müziği aynı cinayet mahallinde nasıl bulabildiğini kesinlikle anlamamıştı ama bir şeyi biliyordu: O sadece savcılığın atadığı sorgucu değildi, *doğrudan işin içindeydi.*

Toulouse'a sabahın dördüne doğru sağanak yağmur altında döndüler. Hugo'yu ikinci kattaki gözaltı hücrelerinden birine kapattılar. Gözaltı hücreleri koridorda, büroların karşı tarafında diziliydi. Böylece gözaltında tutulanları sorgulamak için birkaç adım atmak yetiyordu.

Demir parmaklıklar yoktu, yarı şeffaf kalın kaplamalarla içerisi aydınlatılıyordu. Servaz saate baktı.

"Pekâlâ. Bırakalım dinlensin," dedi.

"Sonra ne yapacağız?" diye sordu Espérandieu, esnemesini bastırarak.

"Önümüzde zaman var. Dinlenme saatlerini gözaltı kaydına ve dosyaya iyice not et, onları imzaladığından emin ol, aç olup olmadığını sor."

Servaz arkasına döndü. Samira balistik kuyuda silahını boşaltmakla meşguldü. Kevlar'la zırhlanmış ve içi kıtık dolu metal bir tür çöp kutusuydu bu. Kazaları önlemek için, görevden dönen memurlar silahları oraya boşaltıyorlardı. Samira, çoğu meslektaşının tersine, kılıfını belinde taşıyordu. Servaz bunun ona hafif bir kovboy havası verdiğini düşünüyordu. Bildiği kadarıyla silahını kullanma fırsatı hiç bulamamıştı ama atış standındaki sonuçları mükemmeldi. Kendisinin tam tersine. Kendisi bir koridordaki fili bile ıskalardı. Çalıştırıcısını hayal kırıklığına uğrattığından bir gün ona *Daredevil* adını takmıştı. Servaz anlamadığından, eğitmen ona *Daredevil*'ın bir çizgi roman kahramanı olduğunu açıklamıştı; sezgileri çok güçlü ama *kör* bir kahraman. Servaz balistik kuyuyu hiç kullanmamıştı. Bunun ilk nedeni, ikide bir silahını yanına almayı unutuyor olmasıydı. Ayrıca görevden döndüğünde silahını kilitlemekle yetiniyordu ve çoğu zaman da şarjörü boş oluyordu.

Koridordan geçip bürosuna girdi.

Gece bitecek gibi değildi. Bir yığın kâğıdı doldurmak gerekiyordu. Bunu düşünmek bile canını sıkıyordu. Pencereye yaklaştı ve polis binasının ön yüzünü süsleyen tuğladan üç burçtan birinin ötesinde, yağmurun altında uzanan kanala baktı. Dışarıda gece soluklaşmaya başlamıştı ama gün henüz doğmamıştı. Camda fark ettiği şey sadece bir yansımaydı: *Kendisi*. Alnı, ağzı ve gözleri fluydu ama –kendine çekidüzen vermeden önce– yüzünde hoşuna gitmeyen bir ifade yakaladı. Kaygılı ve gergin bir adamın yüzüydü bu. Tetikte bir adam.

"Biri seninle konuşmak istiyor," dedi arkasından bir ses.

Arkasına döndü. Nöbetçi polislerden biriydi.

"Kim?"

"Ailenin avukatı. Çocuğu görmek istiyor."

Servaz kaşlarını çattı.

"Çocuk avukat istemedi ve ziyaret saati geçti," dedi. "Bunu biliyor olmalı."

"Biliyor. Ama bir ricada bulunuyor: Seninle beş dakika görüşebilmek. Böyle dedi. Bir de kendisini çocuğun annesinin gönderdiğini söyledi."

Servaz bir an durdu. Bu küstah avukatın talebine uymalı mıydı? Marianne'ın kaygısını anlıyordu. Kendileri hakkında ona ne anlatmıştı acaba?

"Nerede?"

"Aşağıda. Holde."

"Tamam. İniyorum."

Servaz asansörden çıktığında iki nöbetçiyi tezgâhın arkasına gizlenmiş küçük bir televizyona gözlerini dikmiş halde yakaladı. Ekranda yeşil ve maviler giyinmiş, her yöne koşturup duran küçük siluetleri fark etti. Saate bakılırsa, tekrar yayın olmalıydı. Bütün ülkelerin çökmekte olduğunu düşünerek iç çekti; mahşerin dört atlısının adı finans, politika, din ve kaynak tüketmeydi. Sıkı çabalıyorlardı ama karıncalar gibi kaynaşan insanlar volkanın üzerinde dans etmeye ve futbol kadar anlamsız şeyler için heyecan duymaya devam ediyordu. Servaz, dünyanın iklim felaketleri, borsa çöküşleri, katliamlar ve isyanlarla sona ereceği gün, gol atacak kadar aptal tiplerin ve statlara gidip onları teşvik edecek daha da aptallarının olacağını düşündü.

Avukat cılız bir ışıkla aydınlatılmış boş holdeki koltuklardan birinde oturuyordu. Gün boyu orada olmak için şu ya da bu gerekçesi olan insanlar akın edip durmuştu. Bir komiserliğe kimse zevk için gelmezdi. Nöbetçiler umutsuz, öfkeli ya da korku içindeki bir yığın insanla karşı karşıya kalıyorlardı. Ama bu saatte, ufak tefek adam yalnızdı, evrak çantasını bitiştirdiği dizlerinin üzerine koymuştu, lambaların ışığında gözlüklerini temizlemekle meşguldü. Pencere camlarının ötesinde yağmur yağmaya devam ediyordu.

Avukat asansör kapılarının açıldığını işitmişti. Gözlüklerini burnunun üzerine taktı ve gözlerini ona doğru çevirdi. Servaz gelmesi

için işaret etti ve adam elini uzatarak kabul yerinden geçti. Serin ve yumuşak bir el. Sonra, sanki elini siler gibi, kravatını sıvazladı.

Servaz doğrudan söze girdi: "Burada yapacak bir işiniz olmadığını gayet iyi biliyorsunuz. Çocuk avukat istemedi."

Altmışlarındaki ufak tefek adam Servaz'ı ölçüp biçti.

"Biliyorum, biliyorum ama siz ona soru sorarken Hugo'nun kafası tamamen yerinde değildi. Uyuşturucu etkisi altındaydı. Testler de bunu kanıtlayacaktır. Dolayısıyla sizden onu yeniden sorgulamanızı istiyorum, şimdi belki yetilerine kavuşmuştur."

"Buna mecbur değiliz."

Gözlüklerin ardındaki gözleri kısa bir an için parladı.

"Katılıyorum. Sizin... insanlığınıza sesleniyorum, adalet duygunuza. Sadece yasaya değil."

"Benim... *insanlığıma mı?*"

"Evet. Tam bu kelimeleri kullandı... beni gönderen kişi. Kimden söz ettiğimi biliyorsunuz elbet."

Avukatın gözleri Servaz'ın üzerinde takılı kaldı, bir cevap bekliyordu.

Marianne'i ve onu biliyordu...

Servaz öfkelendiğini hissetti.

"Bu sizi hiç ilgilendirmez..."

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diye sözünü kesti avukat, "olup bitenden çok etkilendi. 'Etkilendi' kelimesi güçsüz kalır... 'Umutsuz', 'çökmüş', 'dehşet içinde' demek daha doğru olur. Küçük bir iyilik... Çarka çomak sokmayı asla istemem. Olayları güçleştirmek için gelmedim buraya, sadece onu görmek istiyorum. Talebimi kabul etmeniz için size yalvarıyor: Bu fiili kullandı. Kendinizi onun yerine koyun. Hugo'nun yerinde kızınız olsa ne durumda olacağınızı düşünün. On dakika. Bir dakika bile fazla değil."

Servaz ona baktı. Avukat bakışlarını ayırmadı. Polis onun gözlerinde küçümseme, derin bir üzüntü ya da rahatsızlık okumaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu. Sadece gözlüklerinde kendi yansımasını gördü.

"On dakika."

Cumartesi

10

Anılar

Sanki gökyüzü gözyaşlarını değil de safrasını boşaltıyordu. Sanki yukarıdan biri üzerlerinde pis bir süngeri sıkıyor, yağmur çürümekte olan bir cesedin sarımtırak gri rengindeki bir gökyüzünden sokaklara ve ormanlara hiç durmadan iniyordu. Hava hem ağır hem de yapış yapış ve nemliydi. 12 Haziran Cumartesi. Saat sabahın sekizi. Servaz çoktan Marsac yolunu tutmuştu. Bu kez tek başınaydı.

Gözaltı hücrelerinden birinde ancak iki saat uyumuştu. Tuvaletlerde koltuk altlarını ve yüzünü yıkamış, sonra da makineden aldığı kâğıt havlularla kurulanmıştı. Gözlerini güçlükle açık tutuyordu.

Bir eli direksiyonu, diğeri ılık kahve dolu bir termosu sıkı sıkı tutarken, sileceklerle aynı uykulu ritimde kirpiklerini kırpıştırıyordu. Termosu tutan eliyle bir sigarayı da tutmayı başarıyor, ara sıra sinirden kudurmuş gibi sigaradan nefes çekiyordu. Keskin bir bilinçle, şaşırtıcı bir berraklıkla her şey zihnine geri geliyordu. Bir bellek yangını gibi. Gençlik yılları. İçinden geçtiği bu kırlık bölgenin hoşluğu vardı onlarda da. Kuru yapraklar arabası geçerken yol kenarlarına saçılıyor, o da müziğin sesini sonuna dek açıyordu. Kasım ayının bitmek bilmez haftaları boyunca yağmur hiç aralıksız yağarken, gri bir ışığın yıkadığı uğursuz ve sessiz uzun koridorlar. Sonra aralık ayının ilk karının beyaz aydınlığı. Noel yaklaşırken yatakhane kapılarından çınlayan rock müzik. İlkbaharda tomurcuklar ve her tarafta açan çiçekler, çalışmanın ritmi yoğunlaşırken, nisan ve mayıs yazılı sınavları yaklaşırken buraları terk etmeye davet eden denizkızlarının ezgisi gibi, kayıp bir

cennet gibiydi. Ve sonunda haziran günlerinin boğucu sıcağı, soluk mavi, ezici gökyüzü, çok canlı ışık ve böceklerin vızıltısı...

Ve yüzler.

Onlarcası... Genç yüzler, dürüst, kurnaz, esprili, ateşli, dikkatli, dost, hepsi de umut, düş ve sabırsızlık dolu. Sonra Marsac: Barları, Bergman, Tarkovski ve Godard filmleri gösteren sanatsal ve deneysel sinemaları, sokakları, meydanları. O yılları sevmişti. Ah, hem de nasıl! O dönemde asit çökeltisi kadar şiddetli, sersemletici mutluluk ve psikolojik çöküntü dönemlerinin kesintiye uğrattığı bir tür bilinç dışı halle bu yılların içinden geçmiş olsa bile sevmişti.

En berbatının adı Marianne'dı...

O dönemde asla kabuk bağlamayacağını sandığı yara yirmi yıl sonra kapanmıştı. Artık o dönemi bir arkeoloğun mesafeli ilgisiyle inceleyebilirdi. En azından düne kadar buna inanıyordu.

Şehrin girişinde çınarlarla çevrili uzun düz yoldan dosdoğru geçti ve dar sokaklara girdiğinde Cherokee eski taşların üzerinde sarsıldı. Şehrin, önceki akşam karanlıkta geçtikleri görünümü tamamen değişmişti. Renkli yağmurlukları altında öğrencilerin parlak yüzleri, sıra sıra bisikletler, mağaza vitrinleri, barlar, bina cepheleri, kafe önlerinin karanlık ve sular damlayan sundurmaları: Sanki yirmi yıldır hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki geçmiş peşine düşmüş, onu boğazından yakalayıp baş aşağı anıların içine daldırmak için bütün bu yıllar boyunca beklemiş, umut etmiş gibi hepsi yüzüne çarptı.

11

Dostlar ve düşmanlar

Arabadan indi ve bir grup liselinin, başlarında asık suratlı bir jimnastik öğretmeni, sağanak yağmurun altında seke seke koşturarak önünden geçişine baktı. Öğrencilerini aşağılayarak dirençlerini arttırmayı seven bir eğitmeni hatırladı. Servaz, büyük çayırlarda koşturan atlara bakarak binanın merdivenlerini tırmandı. Soğukkanlı atlar.

"Ben Başkomiser Servaz," dedi holün ardındaki büroda oturan sekretere, "müdürü görmeye geldim."

Sekreter, Servaz'ın ıslak giysilerine kuşkulu bir bakış fırlattı.

"Randevunuz var mı?"

"Öğretmen Diemar'ın öldürülmesini soruşturuyorum."

Gözlüklerin arkasındaki bakışların buğulandığını gördü. Kadın ahizeyi kaldırıp alçak sesle konuştu. Sonra ayağa kalktı.

"Gerek yok. Yolu biliyorum," dedi Servaz.

Sekreterin bir an tereddüt ettiğini, sonra bir şey söylemek isteyen biri havasında yerine oturduğunu gördü.

"Bayan Diemar..." dedi. "*Claire*... İyi biriydi. Umarım bunu yapanı cezalandırırsınız."

Bulursunuz dememişti, *cezalandırırsınız* demişti. Hugo'nun olay mahallinde tutuklandığından Marsac'taki herkesin haberdar olduğu kesindi. Uzaklaştı. Lisenin bu bölümünde sessizlik hüküm sürüyordu, dersler başka tarafta yapılıyordu; çimenlerin üzerinde yükselen beton küplerde ve Servaz'ın döneminde olmayan ultramodern amfi tiyatroda. Daire kuleye dolanmış helezon şeklindeki merdivenin tepesine soluk soluğa vardı. Kapı neredeyse anında açıldı. Müdür ciddi ve duruma

uygun bir yüz ifadesi takınmıştı ama karşılaştığı sürpriz bu çabasını yıktı.

"Sizi tanıyorum. Siz..."

"Margot'nun babası, evet. Soruşturmayı ben yürütüyorum."

Müdürün yüzü çöktü.

"Çok korkunç bir hikâye. Bunun kurumumuza nasıl bir ün getireceğiyse cabası: Öğrencisinin öldürdüğü bir öğretmen!"

Elbette...

"Soruşturmanın çoktan tamamlandığını bilmiyordum," dedi Servaz, odaya girerken. "Ayrıntılarının açık edildiğini de."

"Hugo, Bayan Diemar'ın evinde yakalandı, öyle değil mi? Sonuçta şu kesin ki her şey onun aleyhine."

Servaz yakıcı bir bakış yöneltti ona.

"Bu soruşturmanın hızla sonuçlanmasını arzulamanızı anlıyorum," dedi. "Kurumun yararına..."

"Kesinlikle."

"Ama bırakın işimizi yapalım. Daha fazlasını söyleyemeyeceğimi anlarsınız."

Müdür kızararak var gücüyle başını salladı.

"Evet, evet. Elbette, elbette... Tabii ki... Doğal olarak..."

"Bana ondan söz edin," dedi Servaz.

Şişman adam paniğe kapılmış gibiydi.

"Ne... ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"İyi bir öğretmen miydi?"

"Evet... Yani... Yöntemleri konusunda her zaman hemfikir değildik... *pedagojik* yöntemleri yani... Ama öğrenciler... öğrenciler... şey... onu çok seviyorlardı."

"Öğrencilerle ilişkisi nasıldı?"

"Nasıl... nasıl yani?"

"Onlara yakın mıydı? Mesafeli mi? Sert mi? Dostça mı? Belki de sizin anlayışınıza göre fazla yakın. Onu çok sevdiklerini söylemiştiniz."

"Normal ilişkiler."

"Öğrencilerden ya da öğretmenlerden biri ona kızmış olabilir mi?"

"Bu sorunun anlamını anlamadım."

"Güzel bir kadındı. Meslektaşlarının, hatta öğrencilerinin tekliflerinin hedefi olmuş olabilir. Size hiç bu türden bir olay aktarmadı mı?"

"Hayır."

"Öğrencileriyle uygunsuz ilişkileri olmadı mı?"

"Hmın, bildiğim kadarıyla olmadı..."

İki cevap arasındaki çelişki Servaz'ın gözünden kaçmamıştı. Bu soruyu daha sonra derinleştirmek üzere kendine sakladı.

"Bürosunu görebilir miyim?"

Şişman adam çekmeceden bir anahtar aldı ve ağır ağır sallanarak kapıya doğru ilerledi.

"Beni takip edin."

Alt kata indiler. Bir koridordan geçtiler. Servaz öğretmen bürolarının bulunduğu yeri hatırlıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Aynı reçine kokusu, aynı beyaz duvarlar, çatırdayan aynı döşeme tahtaları.

"Ah!" dedi aniden müdür.

Servaz bakışlarını takip etti ve koridordaki kapılardan birinin dibinde rengârenk bir yığın fark etti: Buket buket çiçekler, dörde katlanmış, kimileri renkli kurdelelerle sarılmış kâğıtlara yazılmış ya da çıktısı alınmış küçük notlar ve cilalı zeminde birkaç mum. Birbirlerine baktılar ve bir an, belli bir resmiyet havasına büründüler. Uzun sürmemişti, Servaz haberin yatakhaneleri çoktan dolaştığını anladı. Eğildi, küçük kâğıtlardan birini alıp açtı. Menekşe rengi mürekkeple birkaç kelime yazılmıştı: "*Bir ışık söndü ama sonsuza dek içimizde parıldamaya devam edecek. Teşekkürler.*" Başka bir şey yok... Tuhaf bir şekilde duygulanmıştı. Diğerlerini okumak istemedi. Bu görevi başka birine verebilirdi.

"Ne düşünüyorsunuz? Bunu ne yapmalıyım?"

Müdürün ses tonu duygulu olmaktan çok sıkıntılıydı.

"Dokunmayın," karşılığını verdi Servaz.

"İyi ama ne kadar sürecek? Diğer öğretmenlerin hoşuna gideceğini sanmam."

Özellikle senin hoşuna gitmiyor, yaşlı kalpsiz, diye düşündü polis.

"Soruşturma devam ettiği sürece... *suç mahalli,*" karşılığını verdi, göz kırparak. "Onlar yaşıyor, o ise ölü. Bununla yetinebilirler."

Adam omuz silkip kapıyı açtı.

"Burası."

İçeri girmeyi arzular gibi gözükmüyordu. Servaz öne geçip çiçek buketlerinin ve mumların üzerinden atladı.

"Teşekkürler."

"Bana ihtiyacınız var mı?"

"Şu an için yok. Sanırım çıkışı tek başıma bulabilirim."

"İşiniz bittiğinde anahtarı bana vermeyi unutmayın."

Son kez başını salladı. Servaz adamın ardından baktı.

Eldivenlerini taktı ve kapıyı kapattı. Beyaz bir odaydı. Tam bir karmaşa içindeydi. Ortada duran çalışma masası kâğıtlar, tükenmez kalem, keçeli kalem, dolma kalem, kurşun kalem dolu kalemlikler, rengarenk post-itler, bir lamba ve bir telefondan oluşan yığının altına gömülmüştü. Arkasında boyu eninden uzun altı camdan oluşan bir pencere vardı. Üç büyük, altında da üç küçük cam. Servaz pencereden iki teneffüs avlusunun ağaçlarını gördü. Liselilerinki ile hazırlık öğrencilerininki. Yağmur, ağaçları ve spor sahalarını süpürüyordu. Kitaplarla ve klasörlerle dolu üç beyaz etajer sağdaki duvar boyunca uzanıyordu. Pencerenin sol tarafında, köşede artık uzun süredir imal edilmeyen türden kocaman bir bilgisayar vardı. Soldaki duvar boyunca onlarca çizim ve sanat eserinin röprodüksiyonları rastgele raptiyelenmişti. Kimileri üst üste binmiş, pul pul ve alacalı bir tür deri oluşturmuştu. Çoğunu tanıdı.

Gözleriyle odayı yavaşça taradı. Çalışma masasının etrafından geçip koltuğa oturdu.

Ne arıyordu? Öncelikle burada yaşamış ve çalışmış olan kişiyi anlamaya çalışıyordu. Bir çalışma masası bile onu kullananın kişiliğinin aynasıdır. *Ne görüyordu?* Etrafının güzelliklerle çevrilmesinden hoşlanan bir kadın. Ormanı ve spor sahalarını en iyi gören yere koymuştu masasını. Başka türlü bir güzelliğin içine işlemesi için mi?

Güzellik ya insanın içini titretir ya da yoktur.

Cümle, röprodüksiyonların ve tabloların ortasına, duvarın üzerine iri harflerle yazılmıştı. Servaz yazarını biliyordu. André Breton. Claire bu cümlede ne görmüştü acaba? Ayağa kalkıp karşı duvardaki kitaplara yaklaştı. Antik Çağ edebiyatı (bildik alan), çağdaş yazarlar, tiyatro, şiir, sözlükler ve sanat tarihi üzerine bir yığın kitap: Vasari, Vitruvius, Gombrich, Panofsky, Winckelmann...

Aniden babasının okuduğu kitapları düşündü. *Claire'inkilere ne kadar benziyor...*

Yüreğinin köşesine saplanmış bir metal parçası. Öldürecek kadar derine değil, ama canını acıtmaya yeterli... Bir oğul attığı adımlara takılan ölmüş babasının gölgesini ne kadar süre peşinden sürüklemek zorundadır? Bakışları kitapların sırtlarındaydı ama çok öteye bakıyordu. Gençliğinde bundan kurtulduğunu sanmıştı; bu tür anıların zaman içinde yatışacağını ve sonunda tamamen zararsız olacağını sanmıştı. Tüm diğer anılar gibi. Ama gölgenin hep orada olduğunu yavaş yavaş fark etmişti. Başını çevirmesini bekliyordu. Servaz'ın tersine, gölge sonsuzdu. Bunu açıkça söylüyordu: *Asla peşini bırakmayacağım.*

Servaz şunu anlamıştı: İnsan sevdiği bir kadının, ihanet eden bir dostun anısından kurtulabilirdi ama intihar eden ve cesedini bulması için sizi seçen bir babanın anısından kurtulamazdı.

Çalışma odasının penceresinden giren ve bir Bergman filmindeki gibi kitapların ciltlerini okşayarak yalayıp geçen akşam ışığını, havada uçuşan tozu bininci kez gözünde canlandırdı. Müziği işitti: Mahler. Ölmüş babasını gördü. Koltuğunda oturuyor. Ağzı açık, çenesine doğru beyaz bir köpük akıyor. *Zehir...* Tıpkı Seneca gibi, Sokrates gibi. Bu müzikten ve bu yazarlardan zevk almasını babasına borçluydu. Öğrencilerinin değer verdiği, sade bir öğretmenken henüz... Babası annesinin ölümünden sonra, daha doğrusu, *annesinin, gözleri önünde tecavüze uğrayıp öldürülmesinden* sonra hayatta kalmıştı. On yıl boyunca yavaş yavaş bir cehenneme doğru inmişti. Bir temmuz gecesi evlerine girip onu sandalyeye bağlayan o iki aç kurda yalvarmaktan başka hiçbir şey yapamadığı için kendini cezalandırdığı on yıl... Sonra, günün birinde, babası artık bitirmeye karar vermişti. Gerçekten. Bu kez bir sarhoşun ağır ağır intiharı değildi: Son nokta, *Antik Çağ tarzı... zehir...* Babası onu oğlunun bulmasını istemişti. Neden? Servaz bu soruya tatminkâr

bir yanıt hiç bulamamıştı: Ama cesedi bulduktan birkaç hafta sonra öğrenimine son vermiş ve polislik sınavlarına girmişti. Düşüncelerini durdurdu. *Aklını işine ver! Burada ne arıyorsun? Aklını işine ver, lanet olası!* Claire Diemar'ın kişiliğinin bir bölümünü sezmeye başlıyordu. Yalnız yaşayan ama kesinlikle bir münzevi değil, güzellik tutkunu, elitist, orijinal ve biraz bohem biri. Öğretmenlikle yetinen, hayal kırıklığına uğramış bir sanatçı.

Aniden, masanın üzerinde açık duran defteri fark etti. Eğilip okudu:

Dost kimi zaman anlam bakımından boş bir kelimedir; düşman, asla.

İlk sayfada.

Diğer sayfaları çevirdi. Boş... Defteri burnuna yaklaştırdı. Claire Diemar'ın onu yeni satın almış olduğu belliydi. Şaşkınlık içinde cümleyi tekrar okudu. Bu cümleyle ne demek istemişti? Kime yönelikti? Kendisine mi, yoksa başka birine mi? Cümleyi not defterine kaydetti.

Aklına kurbanın cep telefonu geldi.

Eğer Hugo suçluysa, her şey zaten aleyhineyken, olay yerindeki varlığı, hali, cebinde bulunan ve defalarca onu aradığına tanıklık eden kendi telefonu varken, onu alması için hiçbir nedeni yoktu. Saçmaydı. Eğer katil Hugo değilse ve kurbanın cep telefonunu yok ettiyse tam bir budalaydı. Telefon olsa da olmasa da telefon şirketleri genç kadının numarasından yapılan aramaların ve onu arayanların listesini birkaç saat içinde sağlardı. Ama canilerin çoğu aptal değil miydi zaten? Tabii eğer Hugo'ya uyuşturucu verildiğini ve günah keçisi olması için oraya götürüldüğünü, maharetli bir göz boyayıcının karanlığa sindiğini varsayarsak, bu kişi böyle bir hata işleyecek kadar aptal olamazdı.

Üçüncü bir seçenek daha vardı. Hugo suçluydu ve telefon cinayetle alakasız nedenlerle kaybolmuştu. Genellikle, bir soruşturmadaki inatçı küçük bir olgu soruşturmacıların ayağındaki bir dikene benzerdi, ta ki günün birinde geri kalan şeylerle kesinlikle alakası olmadığı anlaşılana dek.

Odadaki atmosfer boğucuydu. Büyük pencereyi ardına kadar açtı. İçeri dolan nem yüzünü okşadı. Bilgisayarın karşısına geçti. Antika alet bir süre inleyip çıtırdadıktan sonra açıldı. Şifre yoktu. Servaz mesaj kutusunu görünce üstüne tıkladı. Bu kez şifre gerekiyordu. Notlarına baktı, doğum tarihi ve baş harflerini ters ve düz yazarak birçok bileşim denedi. Hiçbir şey olmadı. *Oyuncak bebek* kelimesini yazdı. O da işe yaramadı. Claire Antik Çağ dil ve kültürlerini öğretiyordu. Bunun üzerine, Servaz sonraki yarım saati Yunan ve Latin filozof ve şairlerinin adlarını, eser isimlerini, tanrıların ve mitolojik kişilerin adlarını test ederek geçirdi, hatta "kâhin" ve "kehanet" gibi terimleri bile denedi. Her seferinde "yanlış şifre" mesajı çıkıyordu karşısına.

Tam vazgeçecekti ki resimlerle kaplı duvara ve duvarda yazılı cümleye bir kez daha baktı. *André Breton* yazdı ve mesaj kutusu nihayet açıldı.

Boş. Beyaz bir ekran. Tek bir mesaj bile yok.

Servaz "gönderilen mesajlar"ı ve "çöp kutusu"nu tıkladı. Aynı şey. Koltukta arkasına yaslandı.

Birisi Claire Diemar'ın mesaj kutusunu boşaltmıştı.

Servaz bu olayın göründüğü kadar basit olmadığını düşünmekte haklı olduğunu anladı. Kör bir nokta vardı. Çerçeveye sığmayan birçok olgu... Cep telefonunu çıkarıp teknolojik araştırma servisini aradı. İkinci çalışında biri cevap verdi.

"Claire Diemar'ın evinde bilgisayar var mı?" diye sordu.

"Evet. Taşınır bir bilgisayar."

Kurbanların yazışmalarını ve sabit disklerini titizlikle incelemek zaten rutin bir işti.

"İncelediniz mi?"

"Henüz değil," cevabını verdi karşıdaki.

"Mesaj kutusuna bir göz atabilir misin?"

"Tamam, elimdeki işi bitirir bitirmez bakacağım."

Yaşlı PC'nin üzerine eğilip bütün kabloları tek tek söktü. Sabit telefonu da söktü. Ama elektrik kablosunun geldiği yeri takip edebilmek için kâğıt yığınını kaldırması gerekti. Kanıtları koymak için ceketinden bir poşet çıkardı ve açık defteri poşetin içine attı.

Büronun kapısına gitti, kapıyı açtı, geri gelip sabit telefonu ve defteri bilgisayarın üzerine koydu ve hepsini kollarına aldı. Alet kocaman ve ağırdı. İki kez durmak ve yükünü yere bırakmak zorunda kalmıştı. Sonunda merdivenlerden aşağı inip hol boyunca uzun koridorda yürüdü.

Arkasına döndü ve kapı kanatlarını kalçasıyla ittikten sonra binanın önündeki merdivenlere vardı, yükünü yine yere koydu. Cebinden her derde deva elektronik anahtarı çıkardı. Cherokee'sinin kilidini uzaktan açıp hızla araca doğru yürürken, yağmur damlalarının içinde defter bulunan su geçirmez torbayı ıslatışına baktı. Bilgisayarı ve telefonu teknolojik araştırma servisine emanet edecek, defteri de profil bölümüne inceletecekti. Hepsini arka koltuğa bıraktığında doğrulup bir sigara yaktı.

Sağanak şimdi ceketinin ve gömleğinin yakasını ıslatıyordu ama hissetmiyordu. Düşüncelerine iyice dalmıştı. Sigarasından bir nefes çekince, tütünün uyarıcı okşayışı ciğerlerine ve beynine sindi. Yağmur yüzünü ince bir serinlik duvağıyla kaplıyordu. *Müzik...* Onu yeniden duyuyordu. *Kindertotenlieder...* Mümkün müydü bu?

Etrafına bakındı –sanki orada olabilirmiş gibi– ve aniden gözüne bir şey ilişti.

Biri vardı.

Bir siluet. Şarap şişesi yeşili bir yağmurluğa sarınmıştı. Başı bir kapüşonun gölgesindeydi. Kapüşonun altında genç bir yüze ait çeneyi fark etti.

Bir öğrenci.

On metre kadar uzaktaki küçük bir tümsekte, bir ağaç yığınının altında, elleri naylon yağmurluğunun ceplerinde Servaz'ı inceliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme geziniyordu. Tanışıyor muyuz, diye düşündü polis.

"Hey, siz!" diye seslendi.

Genç adam sakince döndü ve dersliklere doğru acele etmeden yürümeye başladı. Servaz ardından koşmak zorunda kaldı.

"Hey, bekleyin!"

Öğrenci arkasına döndü. Servaz'dan biraz daha uzundu, kapüşonun gölgesinde parıldayan sarı bir tutam saçı ve sakalı vardı. Berrak iri

gözler. Sorgulayıcı gözler. Gerilmiş bir ağız. Servaz anında Margot'nun onu tanıyıp tanımadığını düşündü.

"Efendim? Bana mı sesleniyordunuz?"

"Evet. Merhaba. Profesör Van Acker'i nerede bulabilirim, biliyor musunuz? Cumartesi sabahı dersi var mıdır?"

"Dördüncü salon, şuradaki... Ama sizin yerinizde olsaydım bitirmesini beklerdim. Rahatsız edilmekten pek hoşlanmaz."

"Yaa..."

Servaz eğlenen genç adama dikmişti gözlerini. Delikanlının yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

"Siz Margot'nun babasısınız, değil mi?"

Servaz şaşkınlık belirten bir hareket yaptı. Cebindeki telefonu titreşti ama duymazdan geldi.

"Ya siz, siz kimsiniz?"

Genç adam yağmurluğunun cebinden tek elini çıkarıp uzattı.

"David. Hazırlık birinci sınıf öğrencisi. Memnun oldum."

Servaz onun Hugo'yla aynı sınıfta olduğunu düşündü. Uzatılan eli sıktı. İçten ve güçlü bir el sıkışma.

"Margot'yu tanıyorsunuz o halde?"

"Burada herkes herkesi tanır. Margot da fark edilmeyecek biri değil."

Hugo'nun sözleri...

"Ama babası olduğumu biliyorsunuz."

Delikanlı ela gözlerini polisin gözlerine dikti.

"Onunla birlikte ilk kez geldiğiniz gün buradaydım."

"Ah, anlıyorum."

"Eğer onu arıyorsanız, salonda olmalı."

"Claire Diemar sizin öğretmeniniz miydi?"

Genç adam bir an duraladı.

"Evet, neden?"

Servaz rozetini gösterdi.

"Ölümünü soruşturmakla görevliyim."

"Lanet olsun, siz polis misiniz?"

Bunu hınçla söylememişti. Daha ziyade sesinden şaşkınlık okunuyordu. Servaz kendini tutamayıp güldü.

"Tıpkı dediğiniz gibi."

"Hepimiz altüst olduk. Gerçekten iyi bir öğretmendi, herkes onu seviyordu. Ama..."

Genç adam başını eğerek gözlerini spor ayakkabılarının ucuna dikti. Bakışlarını kaldırdığında Servaz gözlerinde aşina bir parıltı okudu. Sanık yakınlarının bakışlarında genellikle olan türden: Öfke, anlam verememe ve inanamama karışımı. Düşünülemez olan şeyi kabullenmek istememe.

"Hugo'nun bunu yaptığına inanamıyorum. İmkânsız bu. O olamaz."

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

"En iyi arkadaşlarımdan biridir."

Delikanlının gözleri hafifçe buğulanmıştı. Ağladı ağlayacak bir hali vardı.

"Dün akşam onunla birlikte barda mıydınız?"

David'in bakışı Servaz'ın bakışına kesin olarak cevap verdi.

"Evet."

"Saat kaça doğru ayrıldığını hatırlıyor musunuz?"

Bu kez David daha ihtiyatlı gözlerle ona baktı. Cevap vermeden önce uzun uzun düşündü.

"Hayır, ama kendini iyi hissetmediğini hatırlıyorum. Tuhaf... kendini tuhaf hissediyordu."

"Öyle mi dedi size? *Tuhaf* mı dedi?"

"Evet. Her zamanki gibi değildi."

Servaz nefesini tuttu.

"Başka bir şey söylemedi mi size?"

"Hayır. Sadece gerçekten iyi olmadığını ve... dönmek istediğini. Hepimiz şaşırmıştık. Çünkü maç... maç başlıyordu."

Genç adam lafını nasıl bitireceğini bilememiş, söyleyeceği şeyin arkadaşını suçlu göstereceğini düşünmüştü. Ama Servaz'ın anladığı şey bambaşkaydı. Hugo kaçıp gitmek ve Claire Diemar'ın evinde olmak için bu bahaneyi mi kullanmıştı, yoksa gerçekten hasta mıydı?

"Ya sonra?"

"Neden sonra?"

"Çıkıp gitti ve siz onu bir daha görmediniz mi?"

Genç adam yine tereddüt etti.

"Evet, öyle..."

"Teşekkür ederim."

David'in kaygılı olduğunu gördü, sözlerinin nasıl yorumlanacağından endişe duyuyordu.

"O değil," dedi. "Buna eminim. Onu benim kadar iyi tanısaydınız siz de bilirdiniz."

Servaz başını salladı.

"Çok parlak biridir," diye ısrar etti, sanki bu Hugo'ya yardım edebilirmiş gibi. "Coşkulu, yaşam dolu biri. Bir liderdir o, kendi yıldızına sıkı sıkıya inanan ve tutkularını başkalarıyla paylaşmayı bilen biri. Kendiyle barışık biri. Sadık bir dost. Olup bitenler hiç ona göre değil!"

Genç adamın sesi arkadaşından söz ederken titriyordu. Burnunun ucundan damlayan suyu sildi. Sonra arkasına dönüp başını eğerek uzaklaştı.

Servaz gözleriyle bir süre onu takip etti.

David'in ne demek istediğini anlamıştı. Marsac'ta bir Hugo hep olmuştu: Diğerlerinden daha yetenekli, daha parlak, daha seçkin ve kendinden daha emin biri, bütün bakışları üzerine çeken ve bir hayran çevresi olan biri. Servaz'ın döneminde bu kişinin adı Francis Van Acker'di.

Telefonuna kim aramış diye baktı. Teknolojik soruşturma bölümü. Geri aradı.

"Şifresi kaydedilmiş," dedi karşıdaki ses. "Herkes mesaj kutusuna erişebilir. Birisi boşaltmış."

12

Van Acker

Beton küpün yanında durdu ve bir ağaca yaslanarak paketinden bir sigara daha çıkardı. Sesi açık pencerelerden duyuldu. Değişmemişti. On beş yıl önceki ses. Esprili, ürkütücü ve kibirli biriyle karşı karşıya olunduğunu anlamak için işitmek yeterliydi.

"Bu okuduğum, kendi küçük duygusal evrenlerinin ötesini göremeyen bir ergen çetesinin dışkıları. Bilgiçlik taslama, duygusallık, mastürbasyon ve sivilce. Kahretsin! Siz kendinizi yetenekli mi sanıyorsunuz? Uyanın! Tek bir özgün fikir yok burada."

Servaz çakmağını şaklatarak sigarasını yaktı. Francis Van Acker'in tumturaklı tiradı da sona ermişti.

"Haftaya üç kitabı paralel olarak incelemeye başlayacağız: *Madam Bovary, Anna Karenina* ve *Effi Briest*. 1857 ile 1894 arasında yayımlanmış ve romanın biçimini belirlemiş üç eser. Bir mucize sonucu bu üçünü de okumuş biri var mı burada? Bu nadide kuş yaşıyor mu? Hayır mı? Hiç olmazsa bu üç kitap arasındaki ortak nokta hakkında bir fikri olan var mı?"

Sessizlik. Sonra:

"Zina işleyen kadınlara dair üç hikâye."

Servaz ürperdi. Margot'nun sesi.

"Doğru, Bayan Servaz. Evet, *Spiderman* haricinde bir şey okumuş en azından bir kişi olduğunu görüyorum bu sınıfta. Zina işleyen üç kadının hikâyesi. Erkekler tarafından yazılmış olma özelliğini taşıyorlar. Aynı konuyu işlemenin ustalıklı üç biçimi. Kesinlikle büyük üç eser. Hemingway'in, insanın bildiği şey üzerine yazmasına dair

cümlesinin büyük bir cehalet eseri olduğunu kanıtlıyor. Tıpkı sevgili yaşlı Ernest'in birçok başka sözü gibi. Pekâlâ. İçinizden bazılarının hafta sonu planları olduğunu ve ders yılının, deyim yerindeyse, bittiğini biliyorum ama gelecek hafta sonundan önce bu üç kitabı okumanızı istiyorum. Pazartesiye makalelerinizi beklediğimi de unutmayın."

Yere sürtünen iskemlelerin sesleri duyuldu. Servaz binanın köşesine gizlendi. Margot'yla şimdi karşılaşmak istemiyordu, onu görmeye daha sonra giderdi. Başka öğrencilerin arasında uzaklaştığını gördü. Margot iki kızla konuşuyordu. Van Acker şemsiyesini açarak beton binanın üç basamağından inerken gizlendiği yerden çıktı.

"Merhaba, Francis."

Van Acker şaşkınlığını hafifçe belli eden bir hareket yaptı. Şemsiyesini döndürdü

"Martin... Olup bitenlerden sonra sanırım senin ziyaretini beklemeliydim."

Mavi gözleri hep aynı delicilikteydi. Etli burnu, ince ama şehvetli dudakları, özenle kesilmiş sakalı. Francis Van Acker tıpkı hatırladığı gibiydi. Kelimenin gerçek anlamıyla *ışıldıyordu*. Sadece sakalında ve alnına dökülen kumral saçlarında birkaç gri tel belirmişti.

"Böyle durumlarda ne söylemek gerekir?" diye alaya aldı. "Aradan amma uzun zaman geçti mi denir?"

"*Fugit irreparabile tempus,*" cevabını verdi Servaz.

Van Acker gürültülü bir kahkaha attı.

"Latincede sen hep en iyiydin. Bunun beni ne kadar kızdırdığını bilemezsin."

"Senin zaafın bu, Francis. Sen her konuda birinci olmak istedin."

Van Ecker cevap vermedi. Hafifçe suratı asıldı. Ama çok sürmedi, kışkırtıcı gülümseme yeniden belirdi.

"Buraya hiç geri dönmedin. Neden?"

"Bunun cevabını bana sen vermelisin..."

Van Acker gözlerini ondan ayırmıyordu. Havadaki neme rağmen, Servaz'ın onu bildi bileli giydiği aynı koyu mavi kadife ceket vardı üzerinde. Onun başka türlü giyindiğini hiç görmemişti. Öğrenci oldukları dönemde bu durum şaka konusu bile olmuştu: Francis Van Acker'in

birbirinin aynı mavi ceketlerle ve ünlü bir Amerikan markasından beyaz gömleklerle dolu bir dolabı olduğu söylenirdi.

"Evet, nedenini ikimiz de biliyoruz, Edmond Dantès," dedi Van Acker.

Servaz boğazının kuruduğunu hissetti.

"Morcerf Kontu gibi, Mercedes'i senden çaldım. Ama ben onunla evlenmedim."

Çok kısa bir an için Servaz'ın midesinde öfke bir kor gibi tutuştu. Sonra bu öfkenin üzerini tekrar yılların külü kapladı.

"Claire'in korkunç bir şekilde öldürüldüğünü işittim."

"Marsac'ta söylenen ne?"

"Marsac'ı bilirsin, hiçbir şey saklı kalmaz. Jandarmalar pek... geveze çıktılar. Gerisini de fısıltı gazetesi halletti. Küvetinde bağlanmış ve boğulmuş, söylenene göre. Doğru mu?"

"Yorum yok."

"Tanrım! Hoş bir kızdı. Parlak. Bağımsız. Dik başlı. Tutkulu. Pedagojik yöntemleri herkesin hoşuna gitmiyordu ama ben... ilginç buluyordum."

Servaz başını salladı. Kirli camlı beton küpler boyunca yürümeye başlamışlardı.

"Ne korkunç ölüm!.. Birini böyle öldürmek için deli olmak gerekir."

"Ya da çok öfkeli," diye düzeltti Servaz.

"Ira furor brevis est. 'Öfke, kısa bir deliliktir.'"

Şimdi ıssız tenis kortları boyunca yürüyorlardı. Kortlardaki ağlar, görünmez bir boksörün ağırlığı altında gevşemiş bir ringin halatları gibi sarkıyordu.

"Margot'yla nasıl gidiyor?" diye sordu Servaz.

Van Acker gülümsedi.

"Armut ağacın dibine düşer. Margot'nun gerçek bir potansiyeli var, hiç fena değil. Ama sistematik antikonformizmin de bir konformizm biçimi olduğunu anladığında daha iyi olacak."

Gülümseme sırası Servaz'daydı.

"Demek bu soruşturmayı sen yürütüyorsun," dedi Van Acker. "Neden polis olduğunu hiçbir zaman anlamadım." (İtiraz etmesini önlemek için elini kaldırdı.) "Babanın ölümüne bağlı olduğunu biliyorum ve

–daha öteye gidersek– annenin başına gelenlere ama, Tanrı aşkına, başka şey olabilirdin! Bir yazar olabilirdin, Martin. Şu yavan kopyalardan biri değil, *gerçek* bir yazar. Kanatların vardı, yeteneğin vardı. Sürekli tekrarladığımız şu Salinger metnini hatırlıyor musun, yazı ve kardeşlik üzerine yazılmış en güzel metinlerden biri?"

"*Seymour, bir giriş,*" cevabını verdi Servaz duygulanmamaya çalışarak.

Aynı tempoda yürümeye devam eden Van Acker, "*'Benim başkahramanım,'*" diye alçak sesle söze başlayarak ezberden okudu. "'*En azından kendimi oturup kalmaya ve sükûnetimi korumaya zorlayabildiğim anlarda, ölmüş ağabeyim Seymour Glass olacaktı; otuz bir yaşında, Florida'da, karısıyla tatildeyken intihar etti.*'"

"'*Bizim için,*'" diye devam etti Servaz, bir an tereddüt ettikten sonra, "'*o, çeşitli gerçek kişileri temsil etti: Mavi çizgili tekboynuzumuz oldu, çift mercekli ateşli aynamız, öğüt veren dahimiz, portatif bilincimiz, çıkarlarımızın gözeticisi ve tek gerçek şairimiz. Ve kaçınılmaz olarak, düşünüyorum da, o bizim en ünlü 'mistiğimiz' de oldu...*'"

Metni yıllardır okumamış olmasına rağmen, her kelimeyi hiç çabalamadan hatırladığını fark etti; her cümle oradaydı, ateşten harflerle belleğine kazınmıştı. O dönemde bu onların kutsal sözleri, *mantra*ları, parolalarıydı.

Van Acker durdu.

"Sen benim ağabeyimdin," dedi aniden, şaşırtıcı biçimde dokunaklı bir sesle, "sen *benim Seymour*'umdun ve benim için, bir biçimde, bu ağabey polis teşkilatına girdiği gün intihar etti."

Servaz yeniden öfkelendiğini hissetti. Gerçekten mi? *O halde neden onu benden çaldın?* diye sormak istedi. *O... sahip olabileceğin ve sahip olduğun bütün kadınlar arasında o... Sonra da neden terk ettin?*

Çam ormanının sınırına kadar yürümüşlerdi. Hava güzel olduğunda, oradan, kırk kilometre ötedeki Pirenelerin ufkuna kadar göz alabildiğine uzanan panoramik bir manzara görülürdü. Ama o gün bulutlar ve yağmur tepeleri sisle örtmüştü. Yirmi yıl önce sık sık geldikleri bir yerdi orası. Van Acker, Servaz ve... Marianne. Marianne aralarında bir engel olmadan önce, kıskançlık, öfke, nefret onları ayırıp parça-

lamadan önce. Ama Servaz bunun eski bir anı olduğunu düşünürken, kim bilir belki de Van Acker oraya hep geliyordu.

"Bana Claire'den söz etsene."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Kişisel olarak mı, meslektaş olarak mı?"

"Kişisel olarak."

"Hayır. Gerçek anlamda değil. Marsac küçük bir üniversite şehridir. Elsinore Sarayı'na[2] benzer. Herkes birbirini tanır, birbirini gözler, sırtından vurur, çekiştirir... Herkes komşusu hakkında söyleyecek bir lafı olsun ister, bilgi edinmeye çalışır, tercihen de ilginç ve iğneleyici bir şeyler... Bütün bu akademisyenler çekiştirmeyi ve dedikoduyu en üst düzeye çıkarmıştır. Gecelerde karşılaşılır, önemsiz bir çift laf edilir."

"Onunla ilgili dedikodular var mıydı?"

"Eski dostluğumuz adına sana ortalıkta dolaşan bütün söylentileri ve dedikoduları aktaracağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Ya, demek o kadar çok vardı..."

Tepenin dibinde kıvrılan küçük yoldan bir arabanın gürültüsü duyuldu.

"Söylentiler, spekülasyonlar, dedikodular... Komşuları soruşturmak denen şey bu mu? Claire sadece bağımsız ve baştan çıkarıcı bir kadın değildi, aynı zamanda bir yığın konuda sivri fikirleri olan biriydi. Şehirdeki yemeklerde kimi zaman biraz fazla... *militandı*."

"Bundan başka? Özel hayatına dair dedikodular dolaşıyor muydu? Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Van Acker bir çam kozalağını yerden almak için eğildi. Uzağa, yamaçtan aşağı fırlattı.

"Sence? Güzel bir kadın, bekâr, zeki... Elbette erkekler etrafında dönüp duruyordu. O da manastırdan gelmemişti..."

"Onunla yattın mı?"

Van Acker esrarengiz bir bakış fırlattı.

---

2 *Hamlet*'in geçtiği saray. (ç.n.)

"Söylesene, Maigret, polis böyle mi çalışıyor? İlk karşınıza çıkan gerçeğin üstüne atlayarak mı? Şerh ile hermenötik arasındaki farkı unuttun mu? Haberci Hermes aldatan bir tanrıdır. Hatırlatayım sana. Kanıtların birikimi, gizli anlam arayışı, yönelimselliğin kavranılmaz yapılarına dek iniş: Kafka'nın meselleri, Celan'ın şiiri, Ricœur'de yorumlama ve öznellik sorunu. Vaktiyle bunlardan çok iyi sonuç alıyordun."

"Tehdit edildi mi hiç? Sana sırlarını açıyor muydu? Meslektaş ya da dost olarak sana karmaşık bir ilişkiden, bir ayrılıktan, onu rahatsız eden birinden söz etti mi?"

"Hayır, bana içini açmazdı. O kadar yakın değildik."

"Hiç tuhaf telefonlardan ya da e-postalardan söz etti mi?"

"Hayır."

"Lisede ya da civarda onunla ilgili kuşkulu ifadeler var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu."

"Ya Hugo, ne tür bir öğrenciydi?"

Yanındaki adamın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti.

"On yedi yaşında, hazırlık birde, sınıfının birincisi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Üstelik yakışıklı, hemen hemen bütün kızları elde edebilir. Hugo bütün çocukların yerinde olmak istediği biri."

Sustu, gözlerini Servaz'a dikti.

"Gidip Marianne'ı görmelisin..."

Küçük bir hava değişimi olmuş gibiydi ya da belki rüzgârın çamlardaki etkisiydi.

"Görmeyi düşünüyorum, soruşturma kapsamında," cevabını verdi Servaz soğukça.

"Sadece bundan söz etmiyorum."

İğne yapraklardan oluşan halının üzerinde yağmurun mırıltısını dinledi. Yanındaki adam gibi o da gözlerini grinin tonları içinde boğulmuş tepelerin ufkuna dikti.

"Sen iç huzurdan hep uzak biri oldun, Martin. Keskin adaletsizlik duygun, öfken, lanet olası idealizmin... Git gör onu. Ama eski yaraları deşme." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi: "Benden hâlâ nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

Servaz aniden bunun doğru olup olmadığını düşündü, en iyi dostu olmuş bir adamdan nefret ediyor muydu? Bir insandan yıllarca nefret etmek, onu asla bağışlamamak mümkün müydü? Ah, evet, mümkündü. Ceplerinde yumruk yaptığı ellerini tırnaklarıyla acıttığını fark etti. Geri döndü. Topuklarıyla kozalakları ezerek ağır ağır uzaklaştı. Francis Van Acker yerinden kımıldamadı.

Margot, koridorları dolduran öğrenci kalabalığını yararak ona doğru yürüyordu. Bitkin bir hali vardı. Omuzlarını eğişinden ve kitaplarını taşıyışından yorgunluk okudu. Yine de Servaz'ı görünce gülümsedi:

"Soruşturmayı sana mı verdiler?"

Servaz, Hugo'nun sırasını kapattı –içinde spor eşyalarından ve kitaplardan başka bir şey bulamamıştı– ve o da gülümsemeye çalıştı. Tek vücut olmuş kalabalığın ortasında Margot'yu kucakladı. Etraflarından geçen, sürtünen, karşılaşan ve birbirlerine gürültüyle seslenen gençler onları ittiriyordu. Yumurcak bunlar, küçük yumurcaklar sadece, diye düşündü. *Gençlik* adı verilmiş bir gezegene mensuplar. Mars kadar uzak ve tuhaf bir gezegene. Yalnızlık ve özlem gecelerinde düşünmekten hoşlanmadığı çünkü yetişkinliğin bir lanet olduğunu hatırlatan bir gezegen.

"Beni de tanık olarak sorgulayacak mısın?"

"Hemen değil. Ama eğer senin bana yapacağın itiraflar varsa, elbette."

Servaz, Margot'ya göz kırptı ve onun gevşediğini gördü. Margot saatine baktı.

"Çok zamanım yok: Beş dakika sonra tarih dersi var. Sen gidecek misin, yoksa bugün burda mısın?"

"Henüz bilmiyorum. Bu akşam hâlâ burada olursam, belki birlikte yemek yeriz, ne dersin?"

Yüzünü buruşturdu.

"Tamam. Ama acele et. Pazartesiye bitirmem gereken bir kompozisyon var ve hâlâ boşa kürek çekiyorum."

"Evet, duydum. Bu sabahki konuşman hiç fena değildi."

"Ne konuşması?"

"Van Acker'in dersi..."

"Neden söz ediyorsun?"

"Ben oradaydım. Her şeyi işittim. Pencerelerden."

Margot bakışlarını ayaklarına indirdi.

"O... sana benden söz etti mi?"

"Francis mi? Ah, evet. Öve öve bitiremedi seni. Onu tanıyanlar için ender bir durum bu. Kelimesi kelimesine aktarıyorum, 'armut dibine düşer' dedi."

Margot'nun zevkten kızardığını görünce, bir an, aynı yaşta onun gibi olduğunu düşündü: Umutsuzca bir kabul ve onay eksikliği. O da, geçmişteki kendi hali gibi, bu zayıflığı asi bir tutumun ve bağımsız bir görünüşün ardında gizliyordu.

"Ben kaçıyorum," dedi Margot. "İyi avlar, Sherlock!"

"Bekle! Hugo'yu tanıyor musun?"

Kızı geri döndü, yüzü asılmıştı.

"Evet. Neden sordun?"

Elini salladı.

"Öylesine. O da bana senden söz etti."

Margot, Servaz'a yaklaştı.

"Onun suçlu olduğuna inanıyor musun, baba?"

"Ya sen, sen ne düşünüyorsun?"

"Hugo iyi biri. Tek bildiğim bu."

"O da senin için aynısını söyledi."

Kızının başka sorular sormasını istemediğini anladı.

"Ya Claire Diemar, senin öğretmenin oldu mu?"

Margot başını salladı.

"Nasıl biriydi?"

"Dersleri ilginç kılmayı biliyordu... Öğrenciler ona değer veriyordu... Başka bir zaman konuşamaz mıyız? Gerçekten gecikeceğim."

"Ama nasıl biriydi?"

"Neşeli, taşkın, coşkulu, çok güzel. Biraz tuhaf ama çok havalı."

Servaz başını salladı, Margot geri döndü. Omuzları ve sırtı iyice çökmüştü.

Servaz kalabalığın arasından kendine yol açarak koridordan hole kadar yürürken mantar panoya bir göz atmayı ihmal etmedi. Pano, küçük ilanlarla, yönetmeliklerle, takas ve hizmet önerileriyle doluydu. Bunlar da onun döneminden beri değişmemişti. Onun zamanındaki o tuhaf ve şiirsel duyuruların hâlâ olup olmadığını düşündü. Ve dışarı çıktı. Telefonu cebinde titreşti. Servaz ekranda görülen numaraya baktı: Samira.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Bir şey bulmuş olabiliriz."

"Ne?"

"Çocuğa odaklanmamamızı söyledin, değil mi?"

Nabzının hızlandığını hissetti.

"Yumurtla!"

"Pujol yıllar önce uğraştığı bir olayı hatırladı. Genç bir kadına evinde saldırı ve tecavüz. Saldırganın kimliğini prosedür yazılımında bulup arşive götürdü."

Prosedür yazılımı! Polislerin bütün tutanaklarını tuttukları, mağara devrinden kalma bir yazılım. Uzun süredir yenilenmesi gereken korkunç ağır bir yazılım. Servaz, göksel yaratıklar gibi safkan ve yüce atların gri ışıkta dönüp durmasına bakarak konuşmanın devamını bekledi.

"Genç kadınlar üzerinde cinsel saldırıdan, hatta bir de evde tecavüzden defalarca mahkûm edilmiş bir tip. Tarbes'da, Montauban'da ve Albi'de. Adı, Elvis Konstandin Elmaz. Sabıka kaydını sindirmesi oldukça güç: Yirmi beş yaşına gelmeden uyuşturucu kaçakçılığından, ağır şiddetten, hırsızlıktan bir düzine mahkûmiyeti olmuş... Bugün yirmi yedisinde. Başkasının sırtından geçinen biri. Yöntemi insanı ürpertiyor: Herif, müstakbel avlarını aramak için buluşma sitelerine bağlanmayı alışkanlık edinmiş." Servaz, Claire'in boş mesaj kutusunu hatırladı. "2007'de kurbanlarından birine Albi'deki kamusal bir mekânda rastlamış, bıçakla tehdit ederek kadının evine gidiyor, radyatöre bağlıyor ve ağzını tıkıyor, banka kartının şifresini öğrendikten sonra kartını alıyor. Tecavüz de ediyor ve şikâyet ederse misilleme tehdidinde bulunuyor. Bir başka sefer, Tarbes'daki bir parkta gece vakti saldırmış, kadını bağlayıp arabasının bagajına koymuş, sonra

da fikir değiştirip bir çalılığa bırakmış. Henüz kimseyi öldürmemiş olması bir mucize..."

Sustu.

"Tabii eğer... Kısacası, bu yıl hapisten çıkmış."

"Hının."

"Yine de bir engel var..."

Telefondan bir fincana vuran kaşığın çınlamasını işitti.

"Bizim yerel Elvis'in dün gece için sağlam bir kanıtı var gözüküyor. Bir barda dayak yemiş."

"Sağlam bir kanıt mı bu?"

"Hayır, ilk yardım tarafından Rangueil'e de götürülmüş. Saat 22'ye doğru acile alınmış. Şu saat itibariyle hâlâ hastanede."

Saat 22'de... O sırada Claire çoktan ölmüştü ve Hugo havuzun kenarında oturuyordu. Elvis Elmaz, Toulouse'a dönerek suçsuzluğunu kanıtlamak için bir kavga kışkırtmış olamaz mıydı? Ama bu durumda, Hugo'yu uyuşturacak zamanı ve fırsatı nasıl bulacaktı?

"Adı gerçekten Elvis mi?"

Telefonda gülme sesi işitti.

"Evet. Bilgi topladım: Arnavutluk'ta oldukça yaygın bir ad gibi gözüküyor. Sonuçta bu pislikle *Don't Be Cruel*'dansa *Jailhouse Rock*'a yakınız."

"Hmın," dedi Servaz, kavradığından emin değildi.

"Ne yapıyoruz, patron? Onunla görüşeyim mi?"

"Kımıldama, geliyorum. Sadece hastanenin onu bırakmayacağından emin ol."

"Tehlike yok: Bu pisliğe kene gibi yapışacağım."

ARA 1

Umut

Umut bir uyuşturucudur.

Umut bir sakinleştiricidir.

Umut kafeinden, *khat*tan, mate çayından, kokainden, efedra bitkisinden, eritropoetinden, *speed-ball*'dan ya da amfetaminlerden daha güçlü bir uyarıcıdır.

Umut, kalp ritmini hızlandırır, soluk alış verişini artırır, kan basıncını yükseltir, göz bebeklerini büyütür. Umut, böbrek üstü bezlerinin salgılarını artırır, işitsel ve kokusal algıları geliştirir. Umut, iç organları kasar. Umut dopingi yapılmış beyin, önceden asla tanımadığı bir keskinlikle her şeyi kaydeder.

Bir yatak odası...

Onunki değildi. Minicik bir an kendi evinde uyandığını, bu mahzenin dibinde geçen bitmek bilmez aylarının bir gecelik bir kâbustan ibaret olduğunu sanmıştı. Sabah olduğunu, sabahın onu yeniden önceki hayatına, muhteşem ve bayağı gündelik hayatına geri götürdüğünü sanmıştı ama bu yatak odası onunki değildi.

Bu odayı ilk kez görüyordu. Meçhul bir oda.

Sabah. Başını hafifçe çevirdi ve yatağın yakınında, perdelerin arasından, geniş tüllerden geçen ve giderek şiddetlenen ışık akınını gördü. Komodinin üzerindeki çalar saatin kırmızı rakamları 6.30'u gösteriyordu. Odanın diğer ucunda aynalı bir dolap vardı. Başını kaldırınca aynada ayaklarını, bacaklarını ve onların arasında, alaca karanlıkta kaygılı, korku içinde küçük bir hayvanı hatırlatan kendi yüzünü gördü.

Yanında yatan biri vardı...

Umut geri geldi. Adam uyumuştu ve ona zerk ettiği uyuşturucunun etkisi sona ermeden mahzene indirmeyi unutmuştu! Gözlerine inanamadı. Bir hata, bütün bu esaret aylarının sonunda nihayet tek bir hata! Onun şansıydı bu! Kalbinin duracağını, enfarktüs geçirmenin eşiğinde olduğunu hissetti.

Umut –çıldırtıcı bir umut– beynine yavaş yavaş doldu. Başını ihtiyatla ona doğru çevirdi. Nabzının sağır edercesine kulaklarında attığını hissediyordu.

Adam yumrukları sıkılı uyuyordu. Yanında çıplak uzanan iri yarı gövdeye mutlak bir yansızlıkla baktı. Ne nefret ne etkilenme. Bu evreyi geride bırakalı uzun süre olmuştu. Kısacık kesilmiş saçlarının hiç de doğal olmayan sarısı, koyu renk keçi sakalı ve pul pul ikinci bir deri gibi onu saran dövmelerden simsiyah olmuş kolları bile artık dikkatini çekmiyordu. Kasıklarındaki kıllarda kurumuş sperm görüp ürperdi. Ama başlangıçta onu sarsmış olan bulantılarla ve tiksintiyle alakası yoktu bunun. Bu aşamayı da geride bırakmıştı.

Umut gücünü on misli artırıyordu. Aniden bu cehennemi terk etmeyi şiddetle arzuladı. Özgür olmayı. Sayısız çelişik duygu... Esaretinin başından beri ilk kez gün ışığını seyrediyordu. Bir pencerenin ve perdelerin arasından bile olsa. İlk kez mahzenin sert zemininde, karanlıkta değil, bir yatakta uyanıyordu. Aylardır, belki de yıllardır ilk yatak odası...

Mümkün değil. Bir şey olmuş.

Ama oyalanacak vakti yoktu. Işık odanın içinde adım adım büyüyordu. Adam sonunda uyanacaktı. Böyle bir fırsat asla olmazdı. Korku aniden geri geldi.

Bir çözüm vardı. Onu öldürmek. Orada, derhal. Baş ucundaki lambayla kafasını patlatmak. Ama eğer başaramazsa, adamın hemen üste çıkacağını, karşısındakinin çok güçlü, kendininse çok zayıf olduğunu biliyordu. Diğer iki seçenek: Bir silah bulmak... Bir bıçak, bir tornavida, ağır ya da keskin bir cisim.

Ya da *kaçmak*...

Bu son çözümü tercih ederdi. Çok zayıf düşmüştü, ona karşı koyacak pek az gücü vardı. Ama nereye kaçacaktı? Dışarıda ne vardı? Onu bir yerden bir yere götürdüğü tek ve biricik seferde, kuş sesleri ve

boğazını yırtarcasına bağıran bir horoz işitmiş, kıra özgü olabilecek kokular almıştı. Tecrit edilmiş bir ev...

Kalbi hızla çarparak, adamın her an uyanacağına ve gözlerini açacağına emin olarak, yorganı itti, yatağın dışına süzüldü, pencereye doğru bir adım attı.

Kalbi durmuştu.

Mümkün değildi...

Güneşli bir açıklık ve ötede ormanları görüyordu. Çocukluğundaki peri masallarında olduğu gibi, ev ormanın ortasında tek başınaydı. Yüksek otlar, boru çiçekleri, gelincikler, her tarafta uçuşan sarı kelebekler görüyordu. Yeni doğan günü karşılayan kuşların uğultusunu camın arkasından işitiyordu. Toprak altındaki bütün bu cehennem aylarından sonra en basit, en güzel hayat oradaydı, yakınındaydı.

Oda kapısına baktı. Karşı konulmaz bir şekilde onu çekiyordu. Özgürlük oradaydı, hemen ardında. Yatağa baktı. Adam hâlâ uyuyordu. Nabzının sınıra yaklaştığını hissetti. Bir adım attı, ardından ikinci, üçüncü bir adım... Yatağın ve celladının etrafında dolandı. Kapının tokmağı gürültüsüz döndü. Gözlerine inanamadı. Kapı açıldı. Bir koridor. Dar. Sessiz. Sağda da solda da birçok kapı vardı ama o dümdüz ilerledi ve büyük yemek salonuna vardı. Bir göl gibi koyu renk ahşap masayı, rustik büfeyi, stereo müzik setini, büyük şömineyi, şamdanları anında tanıdı ve gözlerinin önüne yemekler ve ışıldayan mumlar, kulaklarına müzik, burnuna yemeklerin kokusu geldi. Yeniden bulantı hissetti. *Bir daha asla...* Pencere kanatları kapalıydı ama dışarıdaki güneş geniş ışık dilimleri halinde kanat boşluklarından sızıyordu.

Girişteki hol, giriş kapısı hemen orada, sağında, karanlıktaydı. İki adım daha attı. Uyuşturucunun etkilerinin tamamen yok olmadığını hissetti. Suyun içinde hareket ediyor gibiydi, sanki yoğunlaşmış hava ona direnç gösteriyordu. Hareketleri ağır ve beceriksizdi. Sonra durdu. Böyle çıkamazdı. Çıplak. Geriye bir göz attı ve midesi kasıldı. *Odaya geri dönmek hariç, her şeyi yapabilirdi.* Kanepenin üzerinde bir battaniye... Onu omuzlarının üzerine attı. Sonra giriş kapısına yaklaştı. Evin geri kalanı gibi o da eski, kaba ahşaptandı. Kilit kolunu kaldırdı, kanadı itti.

Güneş ışığı gözünü kör etti, kuşların ezgisi bir simbal vuruşu gibi patladı, sinekler vızıldayarak hücum ettiler, çimenlerin ve ağaçların kokusu burun deliklerine saldırdı, sıcaklık tenini okşadı. Kısacık bir an başı döndü, kamaşan gözlerini kırpıştırdı, soluğu kesildi. Sıcağın, ışığın ve hayatın saldırısı karşısında başı dönmüştü. Kendini aniden Mösyö Seguin'in keçisi gibi özgürlükten sarhoş hissetti. Ama korku anında geri geldi. Çok az zamanı vardı.

Sağ tarafta bir müştemilat gördü. Açık ve yarı yarıya yıkılmış, iskeleti kalmış bir tür eski tahıl ambarı. Altında eski ev aletlerinden, alet edevattan oluşan karmakarışık bir yığın, bir odun yığını ve *bir araba* vardı...

Çıplak ayaklarıyla güneşin ısıtmaya başladığı toprakta yürüyerek arabaya doğru gitti. Şoför tarafındaki kapı gıcırtıyla açılınca gürültünün onu uyandırmasından çekindi bir an. İçerisi toz, deri ve motor yağı kokuyordu. Titreyen eliyle yokladı ama anahtar yoktu. Torpido gözünü, koltuğun altını, her tarafı karıştırdı. Boşuna. Arabadan çıktı. *Kaçmalı*... Beklemeden... Etrafına bakındı. Arabanın geçebileceği bir yol: Hayır, oradan değil. Sonra, ormanın alaca karanlığında belli belirsiz bir patikanın başlangıcını fark etti. Evet. O istikamete koştu, ne kadar zayıf –mahzende yaklaşık on, on beş kilo kaybetmişti– olduğunu, bacaklarının ne kadar dayanıksız olduğunu fark etti. Ama umut onun için yeni bir enerji olmuştu. Tıpkı bu sıcak ve titreşen hava gibi, yaşam dolu bu doğa, okşayan bu ışık gibi.

Ağaç dipleri daha serindi ama aynı ölçüde ses çıkarıyordu. Patikada koştu, sivri çakıl taşları ve dikenler ayak tabanlarını defalarca sıyırttı ama aldırmadı. Berrak bir sesle akan derenin üzerindeki küçük tahta köprüden geçti. Delikli tahtalar o koştukça titriyordu.

Sonra bir şeyin ters gittiğinden kuşkulanmaya başladı...

Yerde, patikanın ortasında, biraz ötede...

Karanlık bir nesne. Yavaşladı, yaklaştı. Taşımak için sapı olan eski bir kasetçalar... Müzik sesi geliyordu. Dehşetle irkilerek anında tanıdı. Onu yüzlerce kez işitmişti... Haksızlıktı bu. Son derece acımasızcaydı. Her şey olabilirdi ama bu değil...

Donup kaldı, bacakları titriyordu. Bu yoldan devam edemezdi, geriye de dönemezdi. Sağ tarafında çok geniş ve çok derin bir hendek vardı, altından dere akıyordu.

Sol tarafa atıldı ve eğrelti otlarının ortasında çizilmiş geniş bir patika boyunca koştu.

Soluksuz kalana dek koşarak bu patikayı takip etti, arkasına göz atıp duruyordu ama kimseyi görmedi. Ormanın içi kuş sesleriyle çınlıyordu, yankının taşıdığı uğursuz müziği her yerde mevcut bir tehdit gibi arkasından işitiyordu.

Müziği çok geride bırakmış olduğunu sanırken, takip ettiği patikanın eğrelti otlarının içinde T çizerek ikiye ayrıldığı yerdeki bir ağaç gövdesine çivilenmiş bir levhayla burun buruna geldi. Levhanın üzerine çizilen ikili ok, ona sunulan iki olasılığı belirtiyordu. Okların üzerinde iki kelime vardı: Bir tarafta "ÖZGÜRLÜK", diğerinde "ÖLÜM" yazıyordu.

Yeniden hıçkırdı. Kusmak için yolun kenarındaki eğrelti otlarına eğildi.

Doğruldu. Kapalı oda, toz, ölüm ve delilik kokan battaniyenin ucuyla ağzını sildi. Şimdi anlıyordu. Ağlamak, kendini yere atmak ve hiç kımıldamamak arzusu duyuyordu ama bir şey yapmalıydı.

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Onun sapkın oyunlarından biri. *Ya ölüm ya özgürlük*... Özgürlüğü seçerse ne olacaktı? Ne tür bir özgürlük sunuyordu ona? Önceki hayatına geri dönme özgürlüğü olmadığı kesindi. Onu öldürerek hapishanesinden mi kurtaracaktı? Ya ölümü seçerse? Bir metafor muydu bu? Neyin metaforu? Istıraplarının ölümü, çektiği eziyetin sonu mu? Bu hasta adamın kafasında, görünüşte en cezbedici sununun elbette en kötüsü olacağına bel bağlayarak o tarafa doğru atıldı.

Yüz metre kadar daha koştuktan sonra onu fark etti: Yolun bir metre kadar üzerinde dikey olarak sarkan uzun ve karanlık bir şekil.

Yeniden yavaşladı, hızını azaltarak koştu, sonra yürümeye başladı. Sonunda, yüreği ağzında, bunun ne olduğunu anladığında durdu. Bir dala kedi asılmıştı. Kediyi boğan ip boynunu öyle sıkıyordu ki çok geçmeden kafası kopacaktı. Beyaz ağzından pembe dilinin ucu çıkıyordu ve vücudu tahta gibi kaskatıydı.

Midesinde hiçbir şey kalmamıştı, yine de bir bulantıyla sarsıldığını hissetti, ağzına safra tadı geldi. Aynı zamanda buz gibi bir korku omuriliği boyunca iniyordu.

İnledi. İçindeki umut, sönen bir mumun alevi gibi azalıyordu. Bu ağaçların ve bu mahzenin göreceği son yerler olacağını en derininde biliyordu. Çıkış olmadığını biliyordu. Bugün de diğer günlerden daha fazla çıkış yoktu. Ama birazcık da olsa bir umut olduğuna inanmak istiyordu.

Bu lanet olası ormanda gezinen kimse yok muydu? Aniden nerede olduğunu düşündü: Fransa'da mı başka yerde mi? Tek bir canlıya rastlamadan saatlerce, günlerce yürünen ülkeler olduğunu biliyordu.

Sapacağı yön konusunda tereddüt etti. Bu geri zekâlının onun için seçmiş olduğuna sapmayacaktı elbet.

Baltalık ormanlarla ağaçların arasına girdi. Ortada patika falan yoktu, kökler ve arazinin eğri büğrü zemini üzerinde sendeliyor, çıplak ayaklarını kanatıyordu. Bir süre sonra bir başka dereye ulaştı. Yatağı, son fırtınanın devirdiği ağaçlarla, kayın ve fındık ağaçlarıyla doluydu. Bunların arasından geçmekte, üzerlerinden atlamakta çok güçlük çekti; kılıç gibi keskin dallar baldırlarını parçaladı, keskin taşlar ve kuru odun parçaları üzerinde ayakları burkuldu.

Öte tarafta yeni bir patika belirdi. Soluk soluğa o patikaya girmeye karar verdi. Hâlâ birine rastlamayı umut ediyordu, ağaçların altında yürümek onu fazlasıyla bitkin düşürmüştü.

Ölmek istemiyorum.

Koşuyor, sendeliyor, yeniden yola çıkıyordu.

Canını kurtarmak için koşuyordu, göğsü yanıyordu, kalbi patlayacak gibiydi, bacakları giderek ağırlaşıyordu. Etrafındaki orman giderek daha yoğunlaşıyor, hava iyice ısınıyordu. Ormanın kokuları gözlerini yakan kendi ekşi terinin kokusuna karışıyordu. Çok yakındaki bir derenin şıpırtısını işitiyordu. Başka hiçbir ses yoktu. Arkasında sessizlik.

Ölmek istemiyorum.

Bu düşünce zihnindeki bütün boş uzamı işgal ediyordu. Korkuyla birlikte. İğrenç, insanlık dışı...

İstemiyorum... istemiyorum... istemiyorum...

Ölmek istemiyorum...

Gözyaşlarının yanaklarından aktığını, nabzının boynunda ve göğsünde attığını hissediyordu. Bu kâbustan kaçabilmek için babasını da annesini de öldürebilirdi.

Aniden yüreği yerinden oynadı. *Biri var orada...*

Bağırdı.

"Hey! Bekleyin! Bekleyin! İmdat! Yardım edin!"

Oradaki hiç kımıldamıyordu. Ama gözyaşlarının sis perdesi arasından onu net bir şekilde ayırt edebiliyordu. Düğmeli bir örtü sarmıştı üzerine. Tuhaf bir şekilde tamamen keldi. Onun yanına varmak için son gücünü kullandı. Kadın hâlâ kımıldamıyordu. Yaklaştıkça ve anladıkça kanı şurup gibi yoğunlaştı.

Kadın değil...

Plastik bir manken. Bir ağacın gövdesine dayanmıştı. Bir mağaza vitrinindeki gibi yapay bir pozda donup kalmıştı. Üstündeki giysiyi tanıdı: Kendi giysisi, o geceki... Sadece üzerine kırmızı boya dökülmüştü.

Bütün gücünün onu terk ettiği, birinin bu gücü vücudunun dışına doğru çekip aldığı hissine kapıldı. Bu lanet ormanı bir o kadar uğursuz, sayısız tuzakla doldurduğuna emindi. Labirentteki fareydi, onun nesnesi, oyuncağıydı ve o, oradaydı, çok yakında... Bacaklarının ağırlığını taşıyamadığını hissetti ve bilincini yitirdi.

13

Elvis

Aşağıdaki park yerine arabasını bırakıp ortada dikili duran beton kuleye yöneldi. Asansörler oradaydı. Rangueil Tıp Fakültesi Hastanesi, Toulouse'un güneyindeki bir tepenin üzerinde kale gibi dikiliyordu. Yarı yolda bulunan park yerinden oraya ulaşmak için bir asansöre binmek, ardından ağaçların metrelerce üzerinde asılı uzun bir köprüden geçmek gerekiyordu. Köprüden aşağıdaki üniversite binalarına ve şehrin kenar mahallelerine bakan etkili bir panorama gözüküyordu. Dolgu topraktan geçerek çok etkili metalik bir ağın ustaca giydirildiği binanın cephesine doğru yürüdü. Çoğu zaman olduğu gibi, altyapıdansa dış görünüm önemsenmişti. Hastane iki bin sekiz yüz doktor ve on bin kişilik personel kadrosuna sahip olsa da her yıl yüz seksen bin hasta, yani ortalama bir şehir nüfusu kadar insan kabul etse de Servaz sırf tıbbi servisin değil, diğer servislerin de korkunç biçimde eksik olduğunu fark etmişti.

Personelin, ziyaretçilerin ve hastane giysili hastaların birbirine karıştığı tek kafeteryanın önünden hızla geçerek iç asansörlere dek uzun koridorlarda yürüdü. Bir bağışın ürünü olan çağdaş sanatçıların eserleri boş yere duvarları şenlendirmeye çalışıyordu: Sanatın da kendi sınırları vardır! Servaz şapelin kapısını fark etti. Papazı ziyaret saatleri kapıda asılıydı. İnsan varlığının bir borular sistemine indirgendiği, bir motor gibi sökülüp takıldığı ve kimi zaman da hurdaya çıkarıldığı, sökülen bazı parçaların da diğer motorların tamirinde kullanılmak üzere elde bulundurulduğu bu evrende Tanrı'nın nasıl yer bulabildiğini düşündü.

Samira onu asansörlerin önünde bekliyordu. Bir sigara yakmak istedi ama bakışları duvara asılı yasak işaretine takıldı.

"*Çarpışma,*" dedi asansörde.

"Ne?" dedi Samira. Kalçasındaki silah bütün bakışları üzerine çekiyordu.

"J. G. Ballard'ın bir romanı. Cerrahinin, mekaniğin, kitlesel tüketimin ve arzunun birleşmesi."

Samira anlamamış gözlerle onu süzdü. Servaz omuz silkti. Kata gelince kapılar açıldı ve birinin bağırdığını işittiler.

"Sersem sürüsü, beni burada zorla tutmaya hakkınız yok! Bana şu pislik doktor bozuntusunu çağırın, derhal onu görmek istiyorum!"

"Bizim Elvis mi bu?" diye sordu Servaz.

"Olabilir."

Önce sağa, sonra sola döndüler. Bir hemşire onları durdurdu. Samira kimliğini salladı.

"Günaydın, Elvis Konstandin Elmaz'ı arıyoruz."

Kadının yüzü sertleşti. Yaşlı bir adamın burnunda hortumla beklediği tekerlekli bir sedyenin ötesinde, koridorun sonundaki camı matlaşmış bir kapıyı gösterdi.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," cevabını verdi sertçe.

"Anlaşılıyor bu," diye dalga geçti Samira.

Kadın onlara küçümseme dolu bir bakış fırlatıp uzaklaştı.

"Lanet olsun, bir bunlar eksikti!" diye haykırdı Elvis, odaya girdiklerinde.

Bir köşede dönüp duran tıknefes vantilatöre rağmen nemli bir sıcaklık hüküm sürüyordu. Elvis Konstandin Elmaz vücudunun üst kısmı çıplak, yatağın baş ucunda oturuyordu. Sesi kapatılmış bir televizyona bakmaktaydı.

"*One for the money / Two for the show,*" diye mırıldanan Samira, kalçasını kıvırıp dans adımları attı. "Selam Elvis."

Elvis kadın polisi fark etmiş, kaşlarını çatarak ona bakıyordu: O gün Samira *LEFT 4 DEAD* yazan tişörtünün üzerine yarım düzine kadar kolye takmıştı.

"Bu da kim böyle?" dedi Servaz'a dönerek. "Günümüzün polisi bu mu? Lanet olsun, dünyanın hali ne böyle!"

"Elvis Elmaz?"

"Hayır, Al Pacino. Benden ne istiyorsunuz? Şikâyetim üzerine gelmediniz sanırım."

"Doğru."

"Tabii ki! KFC'den olduğunuzu anlamak için uzun uzun bakmaya gerek yok."

KFC, *Kentucky Fried Chicken:* Kızarmış tavukta uzmanlaşmış ünlü bir hızlı restoran markasını ana şirketin, başka deyişle adli polisin lakabı yapmışlardı. Elvis Konstandin Elmaz ufak tefek ama çok sağlam yapılı biriydi. Kafası kusursuz düzlükte ve parlaktı, geniş çenesi üzerinde çember sakalı ve kulağında da zirkonyumdan küçücük bir taş vardı. Tabii eğer gerçek bir elmas değilse. Küçük gövdesi, göbek altından diyaframa kadar defalarca bandajlanmıştı. Bir diğer bandaj da sağ pazısını sarmıştı.

"Ne oldu böyle size?" diye sordu Servaz.

"Sanki bilmiyorsunuz! Bıçaklandım. Karnımdan üç kere, bir de kolumdan. O pisliklerin beni ortadan kaldırmaması bir mucize. O diğer pislik doktor bana, hayati organlarımın isabet almadığını, mucize eseri kurtulduğumu söyledi. Eğer fazla kımıldarsam yaranın tekrar açılacağı bahanesiyle beni yarından önce bırakmak istemiyor. Ben doktor değilim, bilemem. Ama bacaklarım karıncalanıyor, buranın yemekleri hapistekinden berbat."

"*O* pislikler kim?" dedi Samira.

"Üç kişiydiler. Sırplar. Bilmem biliyor musunuz ama o pislik Sırplarla biz Arnavutlar pek geçinemeyiz. Sırplar ayak takımından ve yardakçılarından başka bir şey değildir."

Samira başını salladı. Aynı nakaratı diğer taraftan da dinlemişti. Bunu söylemedi ama damarlarında biraz Bosnalı kanı vardı, muhtemelen İtalyan kanı da: Ailesi az dolaşmamıştı...

"Nasıl oldu?"

"Kafede kapıştık, sonra kaldırımda da devam ettik. Biraz sarhoştum açıkçası."

Sırayla onlara baktı.

"Ama o yarım porsiyonun içeride iki ahbabı varmış, ben de bilmiyordum. Ben bir şey yapamadan kudurmuş gibi üstüme çullandılar, sonra da fare gibi tüydüler. Bense kaldırımda yatıp kaldım, kan içindeydim. Bu kez işimin bittiğini düşündüm. Kötülerin de bir tanrısı olduğuna inanası geliyor insanın, ne dersin, piliç? Sigaran yok mu? Bir izmarit için anamı babamı öldürürüm."

Samira adamın üstüne eğilip bandajın arasından kaburgalarına işaret parmağını sokmamak için kendini güçlükle tuttu.

"Tabelaları görmedin mi?" dedi öfkeyle. "*Sigara içmek yasak*... Bu anlaşmazlığın nedeni ne?"

"Bu *anlaşmazlık*... Lanet olsun, ne diyorsun sen, piliç! Dedim sana: Ben Arnavutum, onlar Sırp."

"Hepsi bu mu?"

Adamın tereddüt ettiğini gördüler.

"Hayır."

"Başka ne?"

"Bir kadın mevzusu, elbette! Etrafımda dönüp duran bir bebek."

"Ya... Onlarla birlikte miydi?"

"Evet."

"Güzel mi?"

Elvis Konstandin Elmaz'ın yüzü Noel ağacı gibi aydınlandı.

"Güzel de laf mı! Gerçek bir bomba! Üstelik satılacak türden. O üç hırboyla işi neydi ki! Onu dikizlemekten kendimi alamadım. Sonunda fark etti ve ufak bir sohbet için yanıma geldi. Belki onları sinirlendirmek istemişti, kim bilir? Belki de bıkmıştı, bir *anlaşmazlık,* sizin dediğiniz gibi... Sonra pervane gibi uçup gitti."

"Demek ki dün gece acile geldiniz, geceyi ameliyat masasında geçirdiniz ve o zamandan beri buraya çakılısınız?"

Kahverengi gözlerinde hafif bir ışık belirdi.

"Neden bu kadar önemli bu? Benim hikâyemle ilgileniyorsunuz, öyle mi?.. Sizi devamı ilgilendiriyor. Bir şey mi oldu?"

"Bay Elmaz, hapisten çıkalı dört ay oldu, doğru mu?"

"Doğru."

"Hırsızlığa eşlik eden şiddet, kaçırma, hapsetme, cinsel saldırı ve tecavüz fiillerinden dolayı mahkûmiyet aldınız..."

"Bu ne demek? Cezamı çektim ben."

"Her seferinde esmer ve güzel genç kadınlara saldırmışsınız."

Elvis'in bakışları karardı.

"Lafı nereye getirmek istiyorsunuz? Uzun süre önceydi bu." Gözleri fır döndü. "Dün gece ne oldu: Bir kadın saldırıya uğramış, bu mu?"

Servaz'ın bakışları yatağın kenarındaki tekerlekli masanın üzerinde duran gazeteye yöneldi. Ne okuduğunu anlaması yarım saniyesini aldı. Renginin atması ise daha kısa sürede oldu:

MARSAC'TA GENÇ BİR ÖĞRETMEN ÖLDÜRÜLDÜ
Soruşturmayı Saint-Martin olayını çözen polis yapıyor

Hay aksi! Samira'nın sorularına ve Elmaz'ın cevaplarına daha fazla dikkat etmeden gazeteyi kaptı ve yazıyı aramak için sayfaları çevirdi.

Üçüncü sayfada birkaç satırdı sadece. Şöyle diyordu: *"Güney Pireneler'de son yılların en önemli cinayet olayı olan 2008-2009 kışındaki Saint-Martin cinayetlerini çözen Toulouse adli polisinden Başkomiser Servaz, bölgedeki seçkin öğrencilerin kabul edildiği bir lise olan Marsac'taki bir kadın öğretmenin öldürülmesiyle ilgili soruşturmada görevlendirildi."* Sonra makalenin yazarı, genç kadının evinde "*bağlı ve küvetinde boğulmuş*" bulunduğunu belirtiyordu. Hiç olmazsa, basınla ilişkiler görevlisi fener ayrıntısı hakkında bir şey söylememişti. İlerleyen saatlerde polisi aramaktan geri durmayacak bütün çatlakları faka bastırmak içindi bu kuşkusuz. Buna karşılık, gazetecilere yem olarak adını vermişlerdi. Muhteşem! Servaz öfkeye kapıldığını hissetti. Haberi sızdırmış olan hödüğü yakalamayı çok isterdi. İrade dışı sızma mı, planlı mı? Bizzat Castaing mi?

"Kavga saat kaçta oldu?" diye sordu Samira.

"Dokuz buçuk, on..."

"Tanığın var mı?"

Elvis boğuk bir sesle güldükten sonra öksürdü.

"Onlarca!"

"Ya öncesinde, ne yapıyordun?"

"Sağır mısınız? Kafayı çekiyor ve o kızı dikizliyordum! Onlarca kişi gördü beni diyorum size! Geçmişte hatalar işlediğimi biliyorum. Ama lanet olsun, saldırdığım o kızlar, geceleyin dışarıda ne yapıyorlardı, ha? Arnavutluk'ta kadınlar geceleyin sokağa çıkmaz. Saygındır onlar..."

Samira Cheung rastgele bir yer seçti ve işaret parmağını Arnavut'un böğrüne sapladı. Güçlü bir şekilde. Bandajın arasından. Servaz, Elvis'in acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü. Müdahale edecekti ki Samira parmağını çekti.

"Tanıkların sağlam olsa iyi olur," dedi çirkin ve soğuk bir sesle. "Senin gerçekten sorunların var, Elvis. İktidarsızlaşıyor olmayasın? Ya da bastırılmış eşcinsellik... Evet, sanırım bu... Kesinlikle bu... Hapiste iyi miydi, duşun altında?"

Servaz adamın yüzünün değiştiğini gördü. Bakışlarının petrol birikintisi gibi siyah, gözlerinin yansısız olduğunu gördü. Odada hüküm süren sıcağa rağmen, bel kemiği boyunca buz gibi bir terin aktığını hissetti. Nabzı hızla çarpmaya başladı. Yutkundu. Bu tür bir bakışla daha önce de karşılaşmıştı; çok uzun süre önce. *On yaşındaydı*... İçindeki küçük çocuk bunu unutamazdı. Bir temmuz akşamı ailesinin evine giren adamları bir kez daha hatırladı. İki kişiydiler. Buna benzeyen iki adam, kurtlar, boş bakışlı kayıp tipler... Bağıran ve yalvaran annesini, bir iskemleye bağlanmış babasını hatırladı. Annesini sıkı sıkı tutan ve onu kirleten açgözlü ellerini ve kollarını hatırladı... Ve merdivenin altındaki gömme dolaba kapatılmış, her şeyi işiten, her şeyi anlayan küçük Martin'i. Polis olduğundan beri benzer insanlara kaç kez rastladığını düşündü. Ve aniden, umutsuzca hava alma, bu odadan, bu hastaneden çıkma isteği duydu. Bulantısı baskın çıkmadan önce tuvaletlere doğru koştu.

"O değil."

Servaz onayladı. Giriş salonuna doğru koridorlarda yürüyorlardı. Öfkeli bir sigara içme arzusu duyuyordu ama aşağı yukarı her yere asılı yasak panoları ona sürekli bu emri hatırlatıyordu.

"Biliyorum," dedi Servaz. "Tanıkları sağlam ve her koşulda, Claire Diemar'ın lisedeki mesaj kutusunu nasıl boşaltabileceğini, ayrıca Hugo'yu ne amaçla takip edip uyuşturucu vereceğini anlamıyorum."

"Bu herif dışarıda olmamalı," dedi Samira kafetaryanın önünden geçerlerken.

"Hiçbir yasa herhangi bir kişiyi tehlikeli diye hapse atmayı sağlamaz," diye belirtti.

"Er ya da geç tekrar suç işleyecek."

"Cezasını çekmiş."

Samira girişten geçerken başını salladı.

"Bu tür kişiler için geçerli tek tedavi çüklerini kesmek," diye hüküm bildirdi.

Servaz yardımcısına baktı. Şaka yapmadığı belliydi. Camlı kapıların yaklaştığını görmek içini rahatlattı, elini cebine soktu, ama diğer tarafta da son bir yasak levhası vardı ve yeniden ergen olduğunu, atletizm pistinde koştuğunu hissetti, ciğerleri yangın gibi, son yirmi metreyi asla aşamayacağını düşünüyordu.

Kapılar nihayet açıldı. Sıcaklık ve nem üstlerine hücum etti. Gerildi. Nikotinsiz kalmış ciğerleri zehir talep ediyordu ama başka bir şey daha vardı... Ne? Biraz önceden beri, ilk yasak panosuna rastladığından beri, bilinçdışı çalışıyordu ama konunun ne olduğunu saptayamıyordu.

"Eğer o değilse, başladığımız yere geri döneriz," diye belirtti Samira.

"Yani?"

"Hugo..."

Servaz bir sigara çıkarırken saatine baktı.

"Yine sapaktayız. Sen, teknoloji servisine baskı yap. Gün bitmeden bir sonuç istiyorum. Eğer Hugo'ysa, bana neden Claire'in bilgisayarını boşaltıp da kendi cep telefonunu boşaltmadığını açıkla?"

Samira bilmediğini belli eden bir hareketle elini kaldırdı ve Servaz'ın uzaklaşmasına ve köprü istikametinde dolgu topraktan geçişine baktı. Bir ambülans sirenini bağırtarak geldi, bariyerin önünde durdu ve kalkmasını bekledi.

Aniden Servaz'ın zihni aydınlandı. Levhaların biraz önceden beri neden bu kadar kafasına takıldığını anladı.

Ağaçların üzerinde asılı büyük köprüden geçerken, cep telefonunu çıkardı, Margot'nun numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Elektrogitar ve gırtlak geğirtileri tabanlı barbar bir müzik karşılık verdi, Servaz yüzünü buruşturdu. Bir yandan, Margot'nun ders sırasında cebini kapadığını öğrendiği için mutlu olmuştu, diğer yandan bu beklenmedik bir olaydı. Tek parmağıyla SMS yazdı:

Hugo sigara içiyor mu? Ara beni. Önemli.

Mesajı yazmayı henüz bitirmişti ki telefonu titreşmeye başladı.

"Margot?" dedi asansörlere yaklaşırken.

"Hayır. Ben, Nadia," dedi bir kadın sesi.

Nadia Berrada teknolojik soruşturma servisini yönetiyordu. Asansörün düğmesine bastı.

"Bilgisayarlar konuştu," dedi Nadia.

Servaz'ın eli havada kaldı.

"Ee?"

"Doğru, mesaj kutuları boşaltılmış. Gönderilen ve alınan mesajları bulduk. Sonuncusu öldüğü gün tarihli. Her zamanki şeyler. Meslektaşlara gönderilen e-postalar, özel e-postalar, pedagojik toplantı ya da seminer davetleri, bar davetleri."

"Hugo Bokhanowsky'ye gönderilen ya da ondan alınan mesaj var mı?"

"Hayır. Hiç yok... Buna karşılık, sık sık karşımıza çıkan bir muhatap var. Thomas999. Aralarındaki ilişki... nasıl denir, *yakın* sanki."

"Nasıl yakın?"

"Şunları yazacak kadar yakın." Sustu, sonra okumaya başladı: "'Gelecek çok heyecan verici olacak çünkü birbirimizi seviyoruz', 'Olağanüstü. Eksiksiz. İnanılmaz. Seni çok özlüyorum', 'Ben kilidim sense anahtar, sonsuza dek seninim, senin sincabın, şimdi ve sonsuza dek'"

"Kim yazıyor bunları, kadın mı adam mı?"

"İkisi de. Yani yüzde yetmiş beşi kadının... Adam biraz daha az kendini ifade ediyor gibi ama yine de gayet yakın. Vay be, bu kız tutkulu biriymiş!"

Sesinin tonundan, mesaj kutusunda bulduğu şeyin Nadia'yı düşündürttüğünü anladı. Marianne ile kendisini hatırladı... O dönemde ne e-posta vardı ne mesaj ama bu türden yüzlerce mektup göndermişlerdi birbirlerine. Coşkulu, lirik, naif, ateşli, tuhaf mektuplar. Neredeyse her gün görüşmelerine rağmen. Bu yoğunluğu, bu ateşi onlar da tanımıştı. Bir şey bulmuştu; bunu hissetti. *Bu kız tutkulu biriymiş...* Nadia doğru kelimeleri bulmuştu. Köprünün altında yağmurun sarstığı ağaçların tepelerine baktı.

"Vincent'a söyle acil bir karar çıkarsın," dedi. "Bize bu Thomas999'un kimliği gerek."

"Yaptık bile. Cevabı bekliyoruz."

"Mükemmel. Öğrenir öğrenmez beni haberdar et. Ve, Nadia, lütfen, kanıt listesine bir göz atabilir misin?"

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Çocuğun ceplerinde bulunan eşyalar arasında sigara paketi olup olmadığını."

Bekledi. Asansörün kapıları açıldı ama metal çeperlerin sinyali engellemesinden korkarak içeri girmedi. Nadia dört dakika sonra hatta geri döndü.

"Ne paket ne sigara ne de esrar," dedi. "Bu türden bir şey yok. Yardımcı oldu mu?"

"Belki. Teşekkürler."

Nadia'yı kanıt yığınını eşelerken hayal ettiğinde aklına bir fikir gelmişti. Claire'in masasında bulduğu defter ve üzerinde yazılı cümleyle ilgiliydi:

Dost kimi zaman anlam bakımından boş bir kelimedir; düşman asla.

Kuyruk sokumunda bir tür karıncalanma hissetti. Claire Diemar bu cümleyi yepyeni bir deftere ölümünden kısa süre önce yazmış ve defteri masasının üzerinde açık bırakmıştı. Eli kulağında bir tehdidin farkında mıydı? Kendine bir düşman mı edinmişti? Bu cümlenin sadece soruşturmayla mı ilgisi vardı? Fikir belirginleşti. Yeniden telefonuna sarıldı.

Espérandieu telefonu açtığında, "Bilgisayarının önünde misin?" diye sordu.

"Evet, ne var?" dedi yardımcısı.

"Google'a bir cümle yazabilir misin?"

"Google'a bir cümle mi?"

"Evet, şimdi söyleyeceğimi."

"Bir tür alıntı mı?"

"Evet."

"Bekle... Tamam, söyle, seni dinliyorum."

Servaz ona cümleyi tekrarladı.

"Ne bu? Bilgi yarışması için mi?" diye dalga geçti yardımcısı. "Bekle... Söylesene, edebiyat öğrenimi yapmamış mıydın sen?"

"Söyle çabuk!"

"Victor Hugo."

"Ne?"

"Bir alıntı bu. Victor Hugo'dan. Açıklar mısın bana?"

"Daha sonra."

Telefonunu kapattı. Victor *Hugo*... Bir tesadüf olabilir miydi? Claire Diemar bu deftere başka hiçbir şey yazmamıştı ve göz önünde bırakmıştı. Bir *düşmandan* söz ediyordu... Hugo mu? Servaz, Marsac'ın söz konusu olduğunu unutmuyordu, bir üniversite şehriydi, Francis'in vurguladığı gibi. Elsinore Sarayı'yla karşılaştırmıştı burayı. Saklanan sırların da dedikodunun da eksik olmadığı bir yer. İnsanların hançerlendiği bir yer. Ama zarifçe, incelikli; doğrudan suçlamaların en bağışlanamaz zevksizlik olarak görüleceği yer. Karşısındakilerin entelektüel, bulmacaları, imaları, gizli anlamları seven insanlar olduklarını, –bu kadar dramatik koşullarda bile– incelik gösterdiklerini unutmuyordu. Bu cümle bu deftere tesadüfen yazılmamıştı.

Claire *düşmanının*, hatta müstakbel katilinin adını imalı, dolaylı, dolambaçlı bir şekilde vermiş olamaz mıydı?

14

Hirtmann

Adli bölge polisinin binasına geri döndüğünde Espérandieu'nün bürosuna daldı.

"Çocuk nasıl?"

Yardımcısı kulaklıklarını çıkardı. Queen of the Stone Age'in solisti *Make It Wit Chu*'yu söylüyordu. Espérandieu omuz silkti.

"Sakin. Okuyacak bir şey var mı diye sordu. Benim mangalardan birini verdim. İstemedi. Gözaltının altı saat içinde biteceğini hatırlatırım."

"Biliyorum. Savcıyı ara. Uzatma iste."

"Gerekçe?"

Omuz silkme sırası Servaz'daydı.

"Bilmiyorum. Bul bir şey. Kurnazlık çantanı eşele."

Bürosuna girince aceleyle çekmecelerini karıştırdı, sonunda aradığı şeyi buldu. Bir telefon numarası. Paris'te. Düşünceli düşünceli numaraya baktı. Bu numarayı aramayalı uzun zaman olmuştu. Asla aramayacağını, bu hikâyeyi arkasında bıraktığını umut etmişti.

Servaz saate baktı. Numarayı çevirdi. Bıkkın bir erkek sesi karşılık verince kendini tanıttı.

"Epey zaman oldu," diye dalga geçti karşıdaki ses. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Önceki gün olup bitenleri anlattı ve Mahler'in CD'sini bulduğunu söyleyerek sözlerini tamamladı. Adamın, "Bu yüzden mi beni aradınız?" demesini bekliyordu ama adam öyle demedi.

Hattın ucundaki ses, tersine, "Neden hemen aramadınız?" diye sordu.

"Cinayet mahallinde bulunan basit bir CD için mi? Kuşkusuz bir alakası yoktur."

"Eski tanışlarınızdan birinin oğlunun tesadüfen bulunduğu, Toulouse adli polisinin ele aldığı ve kurbanı diğer kurbanların profiline uyan otuzlarında bir genç kadın olan bir cinayet mahalli? Üstelik Julian'ın karısını öldürdüğü gece dinlediği parça söz konusuyken? Dalga mı geçiyorsunuz!"

Adamın "Julian" derkenki samimiyet dikkatini çekmişti. Sanki İsviçreliyi takip ede ede, avcıları sonunda onunla kardeş gibi olmuşlardı. Soluğunu tuttu. Adam haklıydı. CD'yi bulduğunda önceki gün o da aynı şeyi hissetmişti ama sonra dikkati dağılmıştı. Bu açıdan bakıldığında öğeler kafa karıştırıcı biçimde bir araya geliyordu. Üç saniyeden kısa sürede bunu kavradığına göre, karşısındakinin bu işte iyi olduğunu düşündü.

"Hep aynı," diye iç çekti, telefondaki ses. "Zaman kazandıktan, egolarını yendikten ya da bütün izler soğuduktan sonra bize haber veriyorlar..."

"Sizde yeni bir haber var mı?"

"Olumlu cevap vermemi isterdiniz, değil mi? Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Başkomiser, ama gereğinden fazla bilgi var. Sanki yağmur gibi yağıyor. Çoğu öyle ıvır zıvır ki doğrulamaya bile kalkışmıyoruz, diğerleri ise her şeye rağmen doğrulanmayı gerektiriyor. Şurada görüldü, burada görüldü. Paris'te, Hong Kong'da, Timbuktu'da... Bir tanık, her akşam kumar oynadığı Mal del Plata kumarhanesinde krupiye olduğuna emin. Bir diğeri onu Barselona Havaalanı'nda ya da Düsseldorf Havaalanı'nda görmüş. Bir kadın, âşığının Hirtmann olduğundan kuşkulanıyor..."

Servaz karşısındakinin sesinde umudunu yitirmişliği, bıkkınlığı fark etti. Sonra, aniden, ses değişti. Sanki adamın aklına bir şey gelmişti.

"Toulouse, değil mi?"

"Evet, neden sordunuz?"

Adam cevap vermedi. Bunun yerine, Servaz onun başka biriyle konuştuğunu işitti. Eliyle mikrofonu kapattığından sözleri duyulmuyordu. Birkaç saniye sonra hatta geri döndü.

"Son olarak bir şey oldu," dedi. Servaz ses tonundaki değişimi fark etmişti. "Portresini internete koyduk. Üzerinde değişiklik yapmak için bir görüntü rötuş yazılımı kullandık ve on kadar farklı versiyon elde ettik: Sakallı, bıyıklı, uzun saçlı, kısa saçlı, esmer, sarışın, farklı burunlar vs. Kısacası, yüzlerce cevap aldık. Hepsini tek tek inceledik: Samanlıkta iğne aramak gibi..." Sesinde yine bıkkınlık vardı. "Bu cevaplar arasında diğerlerinden daha ilginç biri var: Bir otobandaki park alanında benzin istasyonu işleten biri onun istasyona gelip benzin ve gazete satın aldığını ileri sürüyor. Ona göre, motor kullanıyordu, saçlarını boyamıştı, sakal bırakmıştı ve güneş gözlükleri takıyordu ama oydu: İnternete koyduğumuz portrelerden birine benziyor, boyu ve cüssesi uyuyor, adam hafif bir aksanla konuşuyormuş, tanığa göre İsviçreli. Bir kez olsun şansımız yaver gitti: Dükkândaki güvenlik kameralarına bakabildik. Patron doğru söylüyor: O olabilir; *olabilir* diyorum ama..."

Servaz nabzının trampet gibi zonkladığını hissetti.

"Bu park alanı nerede? Ne zaman olmuş?"

"İki hafta önce. Hoşunuza gidecek: Park alanı Bois de Dourre'daki A 20 üzerinde. Montauban'ın kuzeyinde."

"Motoru da çekmiş mi? Plakası var mı sizde?"

"Tesadüf ya da kasıtlı ama motorunu kameraların uzağına park etmiş. Yine de izini daha güneydeki bir paralı geçiş noktasında bulduk. Paris/Toulouse istikametinde. Görüntü çok net değil... Plakanın ilk harfleri var. Üzerinde çalışılıyor... Sizin hikâyenin neden önemli olduğunu şimdi anladınız mı? Eğer bu motorun üzerindeki gerçekten Hirtmann'sa, şu an sizin bölgenizde olduğuna bahse girerim."

Servaz, araştırmasının sonucunu şaşkınlık içinde seyrediyordu. Google'a "JULIAN HIRTMANN" yazmış ve 1 milyon 130 binden fazla veri elde etmişti.

Koltuğuna yaslanıp düşündü.

İsviçrelinin kaçışından sonra, onunla ilgili en ufak haberi gözünden kaçırmamıştı, gazeteleri, resmî yazışmaları, bültenleri titizlikle incelemiş, onlarca telefon etmiş, onun peşine düşmüş birimi bezdirmişti ama aylar, mevsimler geçmişti –ilkbahar, yaz, sonbahar, kış, yeniden ilkbahar– ve vazgeçmişti. Sayfayı çevirmişti. Artık onu ilgilendirmiyordu. Perde. *Exit. Finito.* Onu düşüncelerinden uzak tutmaya çalışmıştı.

Ekranda gözüken sonuçlar sayfasını gözleriyle taradı. İfade özgürlüğünün internet kullanıcılarının savaş atlarından biri olduğunu biliyordu. Filtrelemek, ayıklamak ve eleştirel yaklaşmak herkesin kendi bileceği işti ama ağda gördüğü şeye inanamıyordu. İsviçrelinin binlerce hayranı vardı, şerefine kurulan siteler onlarcaydı. Bazı makaleler nispeten tarafsızdı: Duruşması sırasında çekilen fotoğrafları vardı. Çalınmış olan diğerlerinde Hirtmann büyüleyici eşiyle –âşığıyla birlikte soyunmaya zorlayıp şampanyayla ıslattıktan sonra mahzeninde elektrik vererek öldürdüğü eşi– birlikte görülüyordu. Hirtmann Avrupa'daki diğer seri katillerle karşılaştırılıyordu. Örneğin José Antonio Rodriguez Vega, Ağustos 1987 ile Nisan 1988 arasında İspanya'da altmış bir ile doksan üç yaş arasındaki en az on altı kadına tecavüz edip onları öldürmüştü. Ya da "Ruhr Yamyamı" Joachim Kroll. Fotoğraflarda Hirtmann'ın hafif ciddi, sert bir yüzü, düzgün hatları ve yoğun bir bakışı vardı. Enstitüde karşılaştığı solgun ve yorgun adamdan çok uzaktı.

Servaz bu yüze bir ses ekleyebilirdi; derin, hoş, gayet dengeli. Bir aktörün sesi, iyi bir konuşmacının... Otoriteye ve mahkeme salonlarında kendini ifade etmeye alışkın bir adamın sesi.

Ona yirmi beş yılda kaybolmuş kırk kadının az çok flu yüzlerini de ekleyebilirdi. En ufak izi bile asla bulunamayacak ama adları, başka birçok ayrıntıyla birlikte eski savcının defterlerinde beliren kadınlar. Hirtmann'ın konuşturulmasını ısrarla talep eden bir grup kurban yakını da vardı. Hangi yolla? Hakikat serumu mu? Hipnoz mu? İşkence mi? Bütün çözümler internet ağının her zamanki çığırından çıkmışları tarafından düşünülmüştü. Onu Guantanamo'ya göndermek ya da başını bala bulayıp bir kırmızı karınca sürüsünün önünde güneşin altında toprağa gömmek dâhil.

Hirtmann'ın konuşmayacağını biliyordu. İster özgür olsun ister hapiste, bu aileler üzerinde kötü niyetli hiçbir tanrının sahip olamayacağı

bir güce sahipti. O daima onların maddi manevi işkencecisi olacaktı. Onların kâbusu. Tercih ettiği rol de buydu. Tam bir vicdan azabı ve suçluluk duygusu yokluğu İsviçreliye damgasını vuruyordu; bütün büyük psikopat sapkınlarda olduğu gibi. *Water boarding*'e, elektrik işkencesine ya da 1937 yılında Japonların Çinlilere uyguladığı işkencelere maruz kalsa belki çözülürdü ama bir gözaltı ya da psikiyatrik diyalog sırasında çözülme ihtimali pek azdı. Tabii eğer yakalanacağı varsayılırsa ki Servaz bundan da pek emin değildi.

ARE YOU READY? / HAZIR MISINIZ?

Servaz sıçradı.

Cümle ekranında belirmişti.

Bir an Hirtmann'ın bir şekilde bilgisayarına girmeyi başardığını düşündü.

Sonra listede bulunan sayısız internet sitesinden birinin adresine farkına varmadan tıkladığını anladı. Hemen sonra cümle kayboldu ve ekranda yekpare bir kalabalığın ve projektörlerin kör ettiği bir konser sahnesinin görüntüsünün belirdiğini gördü. Bir şarkıcı mikrofona yaklaştı, gece olmasına rağmen gözleri siyah gözlüklerin ardında gizlenmişti ve katilin adını bağırmaya başlayan kalabalığa şarkı söylemeye başladı. Servaz kulaklarına inanamıyordu. Kalbi çarparak siteden aceleyle çıktı.

Sonraki üç bağlantı, sadece referanslı enformasyon siteleriydi. Seri katiller üzerine uzman olmayan iki site daha. Sonraki on dördü İsviçrelinin adının müdahiller tarafından şu ya da bu şekilde anıldığı forumlardı ve Servaz onları incelemekten vazgeçti. Bir sonraki siteye girdi. Başlık hemen dikkatini çekti:

Asılmışlar Vadisi, Pireneler'de çekiliyor.

Çift tıklarken elinin titrediğini fark etti. Okumayı bitirdiğinde koltuğunu ekranın uzağına itti. Gözlerini kapattı. Uzun uzun soluk aldı.

Tek anladığı gelecek kış bir filmin çekileceğiydi. Onun Pireneler'deki soruşturmasından ve özellikle de İsviçrelinin Wargnier Enstitüsü'nden kaçışından esinlenmişti. İsimler elbette değişmişti ama filmin konusu açıktı. Ünlü iki aktöre seri katil ile başkomiseri oynamaları için teklif götürülmüştü. Servaz midesinin bulandığını hissetti. Tüketim toplumu bu işte, diye düşündü: Teşhircilik, röntgencilik, metalaşma. Debord'un cümlesini hatırlamamak imkânsızdı: "Modern üretim koşullarının egemen olduğu toplumların bütün yaşamı, devasa bir *gösteriler* birikimi şeklinde tezahür eder." Kırk yılı aşkın süre önce kaleme alınmış mutlak bir öngörü...

Öfkelendiğini hissetti, aynı zamanda da ürkmüştü. Bütün bu hareketlilik... Bu süre içerisinde İsviçreli neredeydi? Ne hazırlıyordu? Julian Alois Hirtmann, Canberra'da, Kamçatka'da ya da Punta Arenas'ta olabileceği gibi, sokağın köşesindeki internet kafede de olabilirdi. Servaz, Yvan Colonna'nın firarını düşündü. Medya, polisler, anti-terör servisleri onun Güney Amerika'da, Avustralya'da, herhangi bir yerde olduğunu sanmışlardı; oysa Korsikalı, soruşturulan cinayetin işlendiği yerden ancak otuz kilometre uzaktaki bir ağılda saklanıyordu.

Hirtmann gerçekten Toulouse'da olabilir miydi?

Kentin nüfusu bir milyondan fazlaydı. Çok çeşitli bir nüfus. Sayısız yazgı, bireysel dram... Arap saçına dönmüş sokaklar, meydanlar, yollar, çevre yollar, değişim yolları, bağlantı yolları. Onlarca uyruk: Fransızlar, İngilizler, Almanlar, İspanyollar, İtalyanlar, Cezayirliler, Lübnanlılar, Türkler, Kürtler, Çinliler, Brezilyalılar, Afganlar, Malililer, Kenyalılar, Tunuslular, Ruandalılar, Ermeniler...

Bir ağaç nerede saklanır? Ormanda...

Numarasını rehberde buldu. Kırmızı listede değildi ama ön adını kullanmamıştı: M. *Bokhanowsky*. Numarayı çevirmeden önce bir süre tereddüt etti. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Alo?"

"Ben, Martin," dedi. Yarım saniye tereddüt etti. "Görüşebilir miyiz? Sana soracağım birkaç soru var... Hugo'yla ilgili."

Sessizlik.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Burada, şimdi: O olduğuna inanıyor musun? Oğlumun suçlu olduğuna inanıyor musun?"

Ses titriyordu, bir örümceğin ağı kadar gergin ve kırılgan.

"Telefonda olmaz," karşılığını verdi. "Ama eğer öğrenmek istiyorsan, suçlu olduğuna giderek daha az inanıyorum. Senin için ne kadar güç olduğunu biliyorum ama konuşmamız gerek. Yaklaşık bir buçuk saat sonra Marsac'ta olabilirim. Uygun mu, yoksa yarına ertelemek mi istersin?"

Düşündüğünü tahmin ederek bekledi.

Cevap alamayınca, "Marianne?" dedi.

"Özür dilerim, düşünüyordum... Bu durumda neden yemeğe kalmıyorsun? Gidip alışveriş yaparım."

"Marianne, sana karşı açık olacağım. Bilmiyorum ama soruşturmayı yürüten kişi olarak, ben..."

"Tamam, Martin. Herkese ilan etmek zorunda değilsin. Aynı zamanda bana sorularını da sorabilirsin. İki kadeh şaraptan sonra çok daha geveze olurum."

Ortamı gevşetme teşebbüsü başarısızlığa uğramıştı.

"Biliyorum," dedi Servaz.

Ama bu cümleden pişman oldu: Geçmişi anmak istemiyordu. Özellikle şu anda onu görmek istemesinin kişisel nedenleri olabileceğini düşünmesini hiç istemiyordu.

Marianne'a teşekkür edip telefonu kapadı, rehberde yazan adrese baktı: *5, Domaine du Lac*. Bölgeyi unutmamıştı. Marianne, Marsac'ın batısında oturuyordu. En lüks villalar orada, küçük bir gölün kuzey sahilinde yapılmıştı. Belvédère, Le Muid ya da Villa Antigone gibi adları vardı ve çoğu, yumuşak bir eğimle bir dubaya ya da küçük bir tekneye kadar inen geniş çimenliklerle çevriliydi. Yaz gelince gölün zengin sakinlerinin çocukları su kayağı ya da yelken yapmayı öğreniyorlardı. Anne babaları Toulouse'da çalışıyordu; havacılıkta, üniversitede ya da elektronikte önemli mevkilerde bulunuyorlardı. Marsac'ın diğer sakinleri buraya "Küçük İsviçre" derdi.

Cep telefonu vızıldadı. Cebinden aceleyle çıkarıp açtı. Margot.

"Nedir bu hikâye?" dedi telefonda. "Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

"Açıklayacak zamanım yok. İçiyor mu içmiyor mu?"

"Hayır. Onun sigara içtiğini hiç görmedim."

"Teşekkürler. Seni daha sonra ararım."

Önünde birkaç saat vardı. Biraz uyumak için bundan yararlanacaktı. Sonra muhtemelen uyuyamayacağını düşündü. Hirtmann yeniden aklına geldi. İsviçreli bütün düşüncelerini meşgul ediyordu.

15

Kuzey sahili

Restoran-kafe-konser salonu *Le Zik*'in demir direklerini yeşil sularına daldırdığı gölün kıyısına geldiğinde saat sekizi üç dakika geçiyordu. Doğu yakası. Servaz kuzey sahili istikametinde gölün etrafında dolandı. Marsac Gölü, doğu-batı yönünde uzayan yedi kilometrelik bir kemik ya da köpek bisküvisi biçimindeydi. Büyük bölümü sık ormanlarla çevriliydi. Sadece doğu bölgesi kentleşmişti. "Kentleşmiş" çok büyük bir kelimeydi: Her biri devasa boyutlarda olan villaların etrafında yaklaşık üç, beş bin metrekarelik araziler vardı.

Adres kuzey sahilindeki son evi gösteriyordu. Ormandan ve gölün daralıp daha ileride yeniden genişlediği ana bölümden hemen önce. Üçgen çatıları, balkonları, şömineleri ve bakir üzüm bağıyla en az yüz yıllık olması gereken bir bina. Bir anne oğul için çok fazla geniş ve bakımı güç bir ev diye düşündü. Bahçe kapısı açıktı. Servaz çakıllı yolda, büyük köknarların altında sekinin basamaklarına kadar arabayla yol aldı. Basamaklardan çıktığında Marianne'ın açık kapıdan seslendiğini işitti ve sıra sıra odaları geçerek terasa kadar ilerledi.

Yağmur gölün üzerine yağmaya devam ediyordu. Yalıçapkınları gölün diken diken olmuş yüzeyinin üzerinde dönüp duruyorlar, sonra da dalıp göle şiddetle çarpıyorlardı. Ardından da yemekleri gagalarında, damlacıklardan oluşan bir yay çizerek aynı hızla yükseliyorlardı. Sol taraflarında, diğer mülklerin ötesinde Marsac'ın çatılarını ve suyun pusuyla örtülmüş çan kulesini görüyordu. Karşıda, diğer yakada karanlık ormanlar ve yöre insanlarının abartılı bir şekilde

"Dağ" diye adlandırdığı şey bulunuyordu: Yüzeyin üzerinde onlarca metre yükselen çakıllı bir kütle.

Marianne sofrayı kurmakla meşguldü. Servaz karanlıkta ona bakmak için bir an durdu. Ona neredeyse bir asker görünümü veren önden düğmeli, iki göğüs cepli ve ince örgü kemerli, hâki bir tunik elbise vardı üzerinde. Servaz bronzlaşmış çıplak bacaklarını ve boynunda takı olmadığını fark etti gayriihtiyari. Çok hafif bir ruj sürmüştü. Sıcaktan bunalıp tek düğmesini açmıştı.

"Amma sıcak," dedi Marianne. "Ama dayanacağız, öyle değil mi?"

İnançsız konuşuyordu, sesi teneke bir kutu kadar boştu. Servaz, yanağından öptüğünde parfümünü istemeden içine çekti.

"Bunu getirdim."

Marianne şişeyi aldı, etiketine kısa bir an bakıp sofraya koydu. Sonra işine devam etti.

Servaz ne yapacağını bilemez halde durduğundan, bir süre sonra, "Tirbuşon şurada," diye ekledi.

Marianne içeri girip kayboldu ve Servaz bu daveti kabul ederek bir hata işleyip işlemediğini düşündü. Burada olmaması gerektiğini, eğer Hugo suçlu ilan edilirse delici bakışlı ufak tefek avukatın bunu kullanacağını biliyordu. Ayrıca soruşturmanın zihnini tamamen meşgul ettiğini, başka şeyden söz etmenin zor olacağını da biliyordu. Marianne'ı prosedüre uygun sorgulamalıydı ama davete direnememişti. Bunca yıldan sonra... Marianne'ın onu davet ederek ne yaptığının bilincinde olup olmadığını düşündü. Aniden, nedenini bilmeden kendini korumaya aldı.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden asla geri gelmedin?"

"Bilmiyorum."

"Tek bir mektup, e-posta, SMS, telefon yok... Yirmi yıl boyunca."

"Yirmi yıl önce SMS yoktu."

"Kötü cevap."

"Üzgünüm."

"Bu da bir cevap değil."

"Cevabı yok."

"Var elbette."

"Bilmiyorum... şey... çok uzun süre geçti..."

"Beyaz yalan ama yine de yalan."

Sessizlik.

"Bana bunu sorma," dedi Servaz.

"Neden sormayayım? Ben sana yazdım. Birçok mektup. Asla cevap vermedin."

Yüzünün gölgesinde ışıldayarak ifade değiştiren yeşil gözleriyle Servaz'ı inceledi. Eskiden olduğu gibi.

"Francis'le benim yüzümden, değil mi?"

Servaz yine bir şey demedi.

"Cevap ver bana."

Servaz sessizce gözlerini Marianne'a dikti.

"Demek bu... Ah, lanet olsun, Martin!.. Bütün bu sessiz yıllar Francis'le benim yüzümden mi?"

"Mümkün."

"Emin değil misin?"

"Evet. Evet, eminim. Tanrı aşkına, bugün bunun ne önemi var?"

"Sen bizi cezalandırmak istedin."

"Hayır, bu defteri kapatmak istedim. Unutmak. Başardım da."

"Öyle mi? Ya benden sonra rastladığın o öğrenci? Adı neydi onun?"

"Alexandra. Onunla evlendim. Sonra boşandık."

Bir hayatın birkaç cümleyle özetlenebildiğini görmek tuhaftı. Tuhaf ve moral bozucu.

"Ya şimdi, hayatında kimse var mı?"

"Yok."

Sessizlik.

"O halde yontulmamış adam halin bu yüzden," diye şaka yapmaya çalıştı Marianne. "Yaşlı bir oğlan çocuğuna benziyorsun, Martin Servaz."

Bunu yalancı bir hafiflikte söylemişti. Servaz havayı yumuşatmaya çalıştığı için ona minnettar kaldı. Gecenin alaca karanlığı onları çevrelemişti. Şarap duyularını yavaş yavaş çarpıtıyordu.

"Korkuyorum, Martin," dedi aniden. "Dehşet içindeyim, ödüm patlıyor... Bana oğlumdan söz et. Onu suçlayacak mısınız?"

Son cümleyi söylerken sesi neredeyse kısılmıştı. Servaz onun ıstıraplı halini gördü, gözlerinde korku vardı. Başından beri onun için önem taşıyan tek sorunun bu olduğunu anladı. Kelimelerini iyi seçmek için bekledi.

"Eğer onu bu aşamada mahkemeye çıkarırsak, büyük ihtimalle öyle olacak."

"Ama bana telefonda kuşkuların olduğunu söylemiştin?"

Bunu neredeyse umutsuz bir tonda rica edercesine söylemişti.

"Dinle, henüz çok erken. Bundan bahsedememem. Ama bazı bilgilere ihtiyacım var," dedi. "Ve zamana... Birkaç şey var... Sana sahte umutlar vermek istemem."

"Seni dinliyorum."

"Hugo sigara içiyor mu?"

"Aylar önce bıraktı. Neden sordun bunu?"

Elinin bir hareketiyle sorusunu geçiştirdi.

"Claire Diemar'ı tanıyordun."

Bu kez bir soru değildi.

"Arkadaştık. Yani yakın dost değildik, tanışıyorduk. Marsac'ta tek başına yaşıyordu. Ben de öyle. Bu türden bir arkadaşlık."

"Özel hayatından sana söz eder miydi?"

"Hayır."

"Ama bir şeyler biliyor muydun?"

"Evet. Elbet. Senin tersine, ben Marsac'tan ayrılmadım. Herkesi tanırım, herkes de beni."

"Ne tür şeyler?"

Marianne'ın tereddüt ettiğini gördü.

"Dedikodular... Özel hayatına dair."

"Ne türden?"

Yeniden tereddüt etti. Marianne dedikodudan nefret ederdi. Ama oğlunun özgürlüğü söz konusuydu.

"Claire'in erkek koleksiyonu yaptığı söyleniyordu. Onları kullanıp tuvalet kâğıdı gibi attığı. Onlarla eğlendiği ve Marsac'ta birkaç kalp kırdığı."

Servaz ona baktı. Bilgisayardaki mesajları düşündü. Samimi, şiddetli, bütünsel, mutlak bir aşkı ifade ediyorlardı. Bu portreye uymuyordu.

"Ama bunları kesinlikle sessizce yapıyordu. Eğer isim istiyorsan, bilmiyorum."

Ya sen, diye sormak istedi Servaz, *bu işlerde sen nasılsın?*

"Thomas ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Marianne sigarasından bir nefes çekerek Servaz'a baktı. Başını salladı.

"Hayır. Hiçbir şey."

"Emin misin?"

Dumanı dışarı üfledi.

"Öyle dediğime göre."

"Claire Diemar klasik müzik dinler miydi?"

"Ne?"

Soruyu tekrarladı.

"Hiç fikrim yok. Önemli mi bu?"

Aniden aklına başka bir soru geldi.

"Son zamanlarda anormal bir şey fark ettin mi? Evin etrafında dolanan biri? Sokakta seni takip eden? Sende rahatsızlık hissi bırakan herhangi bir şey, ne olursa?"

Anlamadığını belirten gözlerle Servaz'a baktı.

"Claire'den mi söz ediyoruz, benden mi?"

"Senden."

"Hayır. Fark etmeli miydim?"

"Bilmiyorum... Herhangi bir şey dikkatini çekerse bana bildir."

Marianne ona dikkatle baktı ama daha fazla yorum yapmadı.

"Ya sen?" dedi aniden Servaz. "Bana kendinden, bütün bu yıllardaki hayatından söz et."

"Yine polis mi soruyor?"

Servaz başını bir an öne eğip kaldırdı.

"Hayır."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi... Bu yirmi yılı, Hugo'yu, o zamandan beri hayatını..."

Solan ışıkta Marianne'ın bakışlarının hafifçe gölgelendiğini gördü. Anılarını toparlaması zaman aldı. Ve ayıklaması. Sonra, anlattı. Özenle ölçülüp biçilmiş birkaç cümle. Melodramatik hiçbir şey yoktu. Yine de acı vardı. Gizli, derin. Mathieu Bokhanowsky'yle evlenmişti. Arkadaş grubundan biri. Bokha, diye düşündü Servaz, büyük şaşkınlıkla. Kaba Bokha, görgüsüz Bokha. Biraz can sıkıcı ama iyi dost Bokha. Kızları ve her türden romantik sevgi gösterilerini belirgin biçimde küçümserdi. Bokha'nın Marianne gibi biriyle olması o dönemde hayal edilemeyecek bir şeydi. Bokha, her türlü beklentinin tersine, şefkatli ve özenli biri çıkmıştı. "*Özünde* iyi, Martin," diye ısrar etmişti Marianne. "Yapmacık davranmıyor." Mizah duygusu da eksik değildi.

Servaz bir sigara yakıp hikâyenin devamını bekledi. Bokha'yla mutlu olmuştu. *Gerçekten* mutlu. İyiliği, inanılmaz enerjisi ve sadeliğiyle Mathieu dağları devirebilir gözükmüştü ve Servaz / Van Acker ikilisinin bıraktığı yaraları unutturmayı neredeyse başarmıştı. "Sizi sevmiştim. İkinizi de. Sizi sevdiğimi Tanrı biliyor. Ama siz erişilmezdiniz, Martin: Senin sırtında annenin anısının yükü, babana olan nefretin ve bugün de hâlâ taşıdığın öfke vardı; Francis'inse egosu..." Mathieu rahatlatıcıydı, Mathieu verdiğinin karşılığında hiçbir şey istemiyordu. Ne zaman ihtiyaç duysa onu yanında buluyordu sadece. Bütün bu yılların yumağının, kuşkusuz bir yığın unutma, rötuş ve güzelleştirmeyle çözülüşünü dinledi. Herkes böyle yapmıyor muydu? Arkadaş oldukları dönemde kimse –en başta da Marianne– Bokha'nın istikbaline dair tek kuruş bahse girmezdi ama o sadece insan ilişkilerinde son derece yetenekli olduğunu göstermekle kalmamış, Francis'le Martin'in zamanlarını kitaplardan, müzikten, sinemadan ve kavramlardan söz ederek geçirdikleri dönemde pek kullanılmayan pratik bir zekâya sahip olduğunu da göstermişti. Bokha ekonomi eğitimi görmüş, kendi bilgisayar mağazaları ağını kurmuş ve hızlı olduğu kadar beklenmedik de olan küçük bir servet yapmıştı.

Bu arada Hugo doğmuştu. Vasat Bokha, görgüsüz Bokha, grubun en altındaki Bokha artık bir erkeğin arzulayabileceği her şeye sahipti: Para, saygınlık, yörenin en güzel kızı, bir aile ve bir oğul.

Fazla mutlulardı; en azından Marianne'ın görüşü buydu ve Servaz söylemese de *hybris*i, eski Yunanlarda temel bir günah olan bu ölçüsüzlüğü düşündü: Onu elde eden adam payına düşenden fazlasını istediği için suçludur ve tanrıların gazabını üstüne çeker. Mathieu Bokhanowsky bir gece bilmem kaçıncı mağazasının açılışından dönerken bir araba kazasında ölmüştü. Dedikodular dolaşmıştı ortalıkta. Kimilerine göre aşırı alkollüydü. Başkalarına göre arabada kokain izlerine rastlanmıştı. Ya da yalnız değildi: Yanında güzel sekreteri vardı ve birkaç yara bereyle kurtulmuştu.

"İftiralar, yalanlar, kıskançlık," diye belirtti Marianne, ıslık gibi bir sesle.

Marianne dizlerini göğsüne doğru toplamıştı, çıplak ayaklarını pençe gibi ahşap koltuğun kenarlarına sarmıştı. Servaz bir süre bu ayakları inceledi. Üst kısmından yanlamasına geçen kalın damarlı, bronzlaşmış, güzel ayaklar. Yağmur gölün üzerine umut kırıcı bir tekdüzelikte yağmaya devam ediyordu.

"Mathieu'nün iflas ettiği dedikoduları devam etti. Doğru değildi bu. Parasını hayat sigortalarına, portföylere yatırmıştı ama ben evi satmak zorunda kalmamak için bir iş buldum. Zevksiz insanlar için iç dekorasyon yaptım, şirketlere, topluluklara internet siteleri hazırladım... Sanatçılık düşlerimizin uzağındaydı ama yine de çok uzak değildi..." Sustu ama Servaz, "polis olmaktan daha az uzak" demek istediğini biliyordu. "Hugo'yu on bir yaşından itibaren tek başıma yetiştirdim," diye sözünü bağladı, sigarasını küllükte ezerek. "Sanırım çok da başarısız olmadım. Hugo masum, Martin... Eğer onu suçlarsan, sadece oğlumu değil, masum birini de hapse göndermiş olursun."

Servaz mesajı almıştı. Marianne onu asla bağışlamayacaktı.

"Bu sadece bana bağlı değil," cevabını verdi. "Yargıcın yetki alanında olacak."

"Ama senin söylediklerine bağlı olacak."

"Claire'e geri dönelim. Marsac'ta onun hayat tarzını onaylamayanlar olmalı, değil mi?"

Başını salladı.

"Elbette. Dedikodular eksik olmadı. Mathieu'nün ölümünden sonra evli erkekler beni ziyaret ettiğinde ben de hedef oldum."

"Evli erkekler seni ziyaret mi ediyordu?"

"Tamamen nezaket çerçevesinde. Burada birkaç dostum var, Francis belki sana söylemiştir. Bu durumu aşmama yardımcı oldular. Polislere özgü bu tavırlar yeni bir özelliğin..."

Marianne izmaritini küllükte ezdi.

"Mesleki deformasyon," dedi Servaz.

Marianne ayağa kalktı.

"Ara sıra mesleğini unutmalısın."

Ses tonu kamçı gibi yüzünde şakladı ama yanından geçerken Marianne omzuna elini koyarak bunu yumuşattı. Terasın ışığını yaktı. Gökyüzü kararıyordu. Servaz kurbağaların sesini işitiyordu. Lambanın etrafında böcekler toplaştılar, gölün yüzeyinde pus şeritleri beliriyordu.

Marianne bir başka şişeyle geri döndü. Servaz kendini iyi hissediyordu, gevşemişti ama bütün bunların onları nereye sürükleyeceğini düşündü. Marianne'ın her hareketini farkında olmadan izlediğini, ondan etkilendiğini fark etti. Marianne şişeyi açtı, Servaz'ın bardağını doldurdu. İkisi de konuşma ihtiyacı hissetmiyordu ama Marianne sarı perçemlerinin altından sürekli ona bakıyordu. Servaz, aniden, içinde başka bir şeyin geliştiğini anladı: *Onu arzuluyordu.* Şiddetle. Bunun daha önce yaşadıklarıyla hiç alakası yoktu. *Bu* kadını, kırklı yaşlarındaki bugünkü Marianne'ı arzuluyordu.

Evine döndüğünde saat gece 1.10'du. Kaslarını düğümleyen yorgunluktan kurtulmak için sıcak bir duş aldı ve Mahler'in dördüncü senfonisini dinlemeye koyuldu. Yirmi dört saattir öğrendiklerini düşünüp fikirlerini düzenlemeye çalışıyordu.

Servaz kimi zaman bu senfonileri neden bu kadar sevdiğini düşünürdü. Muhtemelen bunlar içinde kaybolabildiği eksiksiz evrenler olduğu içindi; çünkü onlarda sokaktaki şiddeti, çığlıkları, ıstırapları, kaosu, kasvetli duygu fırtınalarını ve kehanetleri buluyordu. Mahler'in eserlerini dinlemek, karanlıktan aydınlığa giden yolu ve tersine, sınırsız

bir sevinçten insan varlığının kayığını sarsan ve sonunda onu deviren fırtınalara geçen bir yolu izlemek demekti. En büyük orkestra şefleri senfonik sanatın bu Everest'ine yorumlamak için hücum etmişti ve Servaz başkalarının nadir pul ya da deniz kabuğu biriktirmesi gibi onun yorumlarının koleksiyonunu yapıyordu: Bernstein, Fischer-Dieskau, Reiner, Kondrashin, Klemperer, Inbal...

Yine de müzik onun düşünmesini engellemiyordu. Tersine. Kesinlikle biraz uyumalıydı, beş ya da altı saat, fazla değil –bataryaları şarj etmek için– ama sahip olduğu ham olgu ve izlenim yığınını düzenleyip dosyalamadıkça, ertesi gün için bir araştırma ekseni ortaya çıkarmadıkça zihni rahat etmeyecekti.

Yarın pazardı ama tercih şansı yoktu: Soruşturma grubunu toplaması gerekiyordu. Hugo'nun gözaltı süresi birkaç saat içinde son bulacaktı. Dosyadaki olgulara bakılırsa, Servaz yargıcın geçici tutuklama istemekte bir an bile tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Marianne yıkılacaktı ve çocuk da masumiyetini yitirecekti. Hapishanede birkaç gün dünyayı artık önceki gibi görmemesine yeterdi. Servaz'ın acele etmesi gerekiyordu. Not defterini eline alıp olayları özetlemeye girişti:

1) Hugo havuzunun kenarında otururken, Claire Diemar küvetinde ölü bulunur.

2) Hugo kendisine uyuşturucu verildiğini ve kurbanın salonunda uyandığını iddia eder.

3) Başka birinin varlığına dair hiç iz yoktur.

4) Arkadaşı David, Hugo'nun Uruguay-Fransa maçından önce Dubliners adlı bardan ayrıldığını söyler: Claire'in evine gidecek ve onu öldürecek vakti bol bol olmuştur. Hugo'nun kendini iyi hissetmediğini de söyler: Bahane mi gerçek mi?

5) Jandarmalar onu bulduğunda uyuşturucu etkisi altında olduğu bellidir. İki olasılık: Uyuşturucu verildi / kendisi aldı.

6) İzmaritler. Birisi Claire'i gözlüyordu. Hugo ya da başka biri? Margot ve Marianne'a göre Hugo sigara içmiyor.

7) CD-çalarda Hirtmann'ın gözde müziği.

8) Claire'in mesaj kutusunu kim boşalttı? Hugo kendi telefonuna dokunmamışken bu zahmete neden girişsin? Kurbanın telefonunu kim kaybetti?

9) "Dost kimi zaman anlam bakımından boş bir kelimedir; düşman asla" cümlesi Hugo'yu mu belirtiyor? Önemli midir?

10) Thomas999 kim?

Servaz son iki sorunun altını çizdi. Yazmayı bırakıp yazdıklarını tekrar okudu. Bir süre sonra, teknolojik soruşturma servisi onuncu sorunun cevabını bulacaktı. Soruşturma bir adım ilerlemiş olacaktı. Olguları tek tek, ağır ağır ele aldı, bir kronoloji hazırladı: Hugo, Uruguay-Fransa maçından kısa süre önce bardan ayrılmıştı; yaklaşık bir buçuk saat sonra bir komşu tarafından Claire Diemar'ın havuzu kenarında otururken fark edilmişti ve jandarma onu kısa süre sonra şaşkın ve açıkça alkolün ve uyuşturucunun etkisi altında bulduğunda genç öğretmen küvetinde ölü yatıyordu. Çocuk kendinde olmadığını ve kurbanın salonunda uyandığını ileri sürüyordu.

Servaz arkasına yaslanıp düşündü. Cinayetin görünüşte kendiliğinden ve tesadüfi niteliği ile hazırlanılmış görünen mizanseni arasında bir çelişki vardı. Claire Diemar'ın küvetinde bağlı, boğazında bir lambayla görüntüsü zihninde yeniden canlandı. Bunu yapanın ilk girişimi olmadığına aniden ikna oldu: Böyle bir eylem tarzı deneyimli bir katil olduğuna işaretti, bir acemi değil. Aynı zamanda son derece karmaşık bir kişiliğe kanıttı. Bir tür ayinle karşı karşıyaydı. Bir ayinin varlığı neredeyse her zaman kendi içinde bir dizi tehdidi taşıyan psikolojik bir sisteme işaret ederdi... Gelecekteki bir dizi mi, yoksa zaten mevcut bir dizi mi, diye düşündü. Cesedi bulduğunda bu fikir zaten aklından geçmişti, ama bunu bir yana bırakmıştı çünkü seri katillere, filmler ve romanlar hariç ender rastlanır ve cinayet masasının hiçbir polisinin aklına kendiliğinden onlar gelmez: Hatta çoğu hiç seri katile rastlamamıştır. *Hirtmann?* Hayır, imkânsızdı. Yine de yedi numaralı soru onu en fazla kaygılandıranıydı. İsviçrelinin herhangi bir nedenle bu olayın içinde olduğuna inanamıyordu; fazlasıyla çılgıncaydı. Üstelik bu, Hirtmann'ın onun yaşamını ve geçmişini gayet iyi bildiği anlamına gelirdi. Ama Paris'teki adamın daha o sabah söylediklerini hatırladı,

otobandaki motorsikletli hikâyesini... Buna da inanamıyordu. İsviçreliyi takiple görevli birimin üyeleri, hayaletleri izleye izleye sonunda kendi arzularını gerçek yerine koyuyor olamazlar mıydı?

Amerikan mutfağın arkasına geçip buzdolabından bir bira aldı ve balkonun camlı kapısını açtı.

Balkonun kenarına yaklaşıp aşağıdaki sokağa baktı. Sanki İsviçreli orada, yağmurun altında bir yerlerde olabilirmiş gibi, en ufak hareketini gözetlemekle meşgulmüş gibiydi. Vücudundan bir ürperti geçti. Sokak ıssızdı ama şehirler geceleri asla tamamen uyumazdı, bunu biliyordu. Ona hak vermek istercesine, bir polis arabası binanın altından geçip tampon tampona park etmiş araba dizileri arasında kaybolurken siren sesi gece nöbetindeki şehrin daimî uğultusu içinde eriyip gitti.

İçeriye geri döndü ve her gece yatmadan önce yaptığı gibi mesaj kutusuna bakmak için bilgisayarını açtı. Reklamlar ona çok ucuz fiyata trenle bütün Avrupa'da yolculuk, indirimli fiyata deniz kıyısında oteller, İspanya'da kiralık villalar, bekâr kadınlarla buluşmalar teklif ediyordu... Aniden bakışları "selamlar" başlıklı bir e-postaya takıldı.

Servaz damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Theodor Adorno diye biri göndermişti.

Fareyi oynatıp üstüne tıkladı:

Gönderen: *theodor.adorno@hotmail.com*
Alıcı: *martin.servaz@infomail.fr*

Tarih: 12 Haziran.
Konu: *Selamlar.*

Dördüncüyü hatırlıyor musunuz, ilk muvman? Bedächtig... Nicht eilen... Recht gemächlich... *O ünlü aralık gününde benim "oda"ma girdiğinizde çalan parça? Size yazmayı uzun zamandır düşünüyordum. Şaşırdınız mı? Son zamanlarda çok meşgul olduğumu söylersem eminim bana inanırsınız. Özgürlük de sağlık gibi ancak uzun süre yoksun kalınca gerçekten değer buluyor.*

Ama sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim, Martin. (Size Martin dememe izin verir misiniz?) Rahatsız edenlerden ben de nefret ederim. Yakında benden haberler alacaksınız. Hoşunuza gidecek mi emin değilim ama ilginizi çekeceğinden hiç kuşkum yok.

Dostlukla. JH.

16

Gece

Ay kısa bir an göründü, sonra bulutların ardına girerek yine yok oldu. Kiremitleri döven yağmurun gürültüsü açık pencereden giriyordu. Nem ıslak bir örtü gibi tenine yapışıyor ve yağmurun damlaları yerden ayağına sıçrıyordu. Ama Margot kımıldamadan pencerenin önünde durmuş, sigarasından nefes çekiyordu. Çatıların altındaki küçük tavan arasında boğuluyordu.

Sigara içmek yasaktı ama aldırdığı yoktu. Kolsuz kısa giysisi kavrulan tenine yapışmıştı, kürek kemiklerinin arasından ve koltuk altlarından ter akıyordu. Saatine baktı. Gece yarısını on geçiyordu. Oda arkadaşı, yumrukları sıkılı, uyuyordu. Üstelik de horluyordu. Her zamanki gibi.

Margot hangisinin daha fazla gürültü çıkardığını düşündü, yaz yağmuru mu, yoksa kız mı? Hafif topluca ve utangaç bu kızı seviyordu ama gece horlamaları onu öldürüyordu. Neyse ki iPod'undan kulaklarına Chemical Romance'ın *Welcome to the Black Parade*'i geliyordu. Migren şakaklarını oyuyordu. Felsefe ödevinin başından kalkalı on beş dakika olmuştu.

Dışarıya eğildi ve iki binanın köşesinde sarmaşığın istila ettiği, tepesine sivri bir çatı giydirilmiş eski kuleye bir göz attı. Sağanak yağmur yüzünü ve omuzlarını ıslatıyordu. Müdürün kulenin tepesindeki bürosunda ışık yanıyordu. Bu saatte genellikle hep olduğu gibi. Margot gülümsedi. Burjuva karısı uyurken *tiksinti verici şişko* porno videolar indirmekle meşgul olmalıydı.

Bunu düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kızların bacaklarını gizlice dikizlerken defalarca yakalamıştı onu. Kafasının müstehcen görüntülerle dolu olduğuna emindi.

Aniden görüş alanının sınırındaki bir ışık parıltısı dikkatini çekti ve bakışları parka yöneldi. Işıltı yeniden parladı. Bir kez. İki kez... Sonra kayboldu.

Lanet olsun, Elias, diye düşündü. *Gerçekten çatlaksın sen.*

Pencereden fırlattığı izmariti gecenin içinde akkor halinde bir parabol çizdi. Pencereyi kapattı. Ekranı alaca karanlıkta parıldayan, yatağın üzerinde duran taşınır bilgisayarını da kapattı. Slip külotunun üzerine haki şortunu geçirdi, çivili kemerinin gümüşlü iri tokasını sıktı ve çıplak ayaklarını parlak spor ayakkabılarının içine soktu.

Duvarda, yatağının üzerinde üç korku filmi posterinde şunlar vardı: 1) *Cadılar Bayramı*'nın başrol oyuncusu, 2) *Hellraiser*'daki kafası iğnelerle dolu keşiş Pinhead, 3) Elm Sokağı'ndaki ergenlerin kâbuslarına musallat olan yanık yüzlü Freddy Krueger. Margot korku filmlerine bayılıyordu. Tıpkı metal müzik ve Ann Rice'ın, Poppy Z. Brite'ın ve Clive Barker'ın romanlarına olduğu gibi. Okuduklarının da müzik ve sinema zevkinin de Marsac'ta sırıttığını ve bu yazarların hiçbirinin modern edebiyat programına kayıtlı olamayacağını biliyordu. Oda arkadaşının hoşuna gitmek için çok çabalayan Lucie bile her gece uyurken gözlerinin önünde duran bu poster seçimine itiraz etmişti. Tıpkı Margot'nun odalarında, pencere açıkken bile sigara içmesine itiraz etmesi gibi.

Küçük lavabonun üzerine eğildi, yüzüne serin su serpti ve koltuk altlarını yıkadı.

Sonra doğrulup aynada kendine baktı. Biri kaşında, diğeri dudağında olan iki yakut *piercing*i, neon ışığında iki küçük kırmızı yıldız gibi parıldıyordu. Esmer, ince oluşu, kaslı bacakları ve omuzlarındaki saçlarıyla Marsac'taki diğer kızlara benzemiyor olmaktan gurur duyuyordu.

Bir askının üzerinde duran yağmurluğunu almak için açtığı gömme dolabın kapısı hafifçe gıcırdayınca Lucie uykusunda homurdanarak protesto etti.

Koridor boş ve karanlıktı. Koridorun ucundaki fen bilimleri hazırlık öğrencilerinin kapıları altında ışık parıldıyordu. Bazı odalarda ışığın

sabah üçten önce sönmediği bile oluyordu. Yine de koridorda en ufak hareket yoktu. Mekânın ruhunun omuzlarına çöktüğünü hissederek merdivenlere kadar yürüdü. Bina neredeyse üç yüz yıllıktı. Aşağı indi.

Çocuksu bir sevinçle fırtınaya çıktı. Ilık yağmur, yağmurluğunun kapüşonuna düşerken, eski ahırların duvarı boyunca yürüyordu. Ardından, ıslak çimenler üzerinde ilk çite kadar ilerledi, görünmeyeceği bir güzergâh seçerek gölgelerin altında yürüdü. Çit, bir kiraz ağacı gövdesi ve ayaklığı üzerinde duran yüksek bir heykel arasında bitmişti. Başını kaldırdı. Üzerine eğilmiş duran heykel boş gözlerle ona bakıyordu.

"Selam," dedi Margot. "Senin için bile pis bir hava, değil mi?"

Kiraz ağacının geniş yapraklarından üzerine yağmur damlaları düşüyordu. Çit boyunca yürümeye koyuldu. Labirentin girişi biraz ötedeydi. Lise yönetimi burayı kapatmayı, hatta yıkmayı defalarca düşünmüştü çünkü içeride bir yığın şakalaşma hikâyesi ile kız ve erkek öğrenciler arasında "uygunsuz davranışlar" olmuştu. Ama labirent, tıpkı ana bina gibi tarihî anıt statüsündeydi ve dokunmanın yolu yoktu. Yönetim, üzerinde "ÖZEL. ÖĞRENCİLERİN GİRMESİ YASAKTIR" levhası bulunan bir zincir çekmekle yetinmişti. Bu ise elbette öğrencilerin en itaatkârlarını caydırıyordu sadece. Margot bunlardan değildi. Eğildi ve zincirin altından geçti.

O saatte yağmur altında kalmış labirentin içi dünyanın en eğlenceli yeri değildi. Margot ürperip Elias'a lanet okudu.

"NEREDESİN?" diye bağırdı, gürültüyü bastırıp sesini duyurmak için.

"Burada!"

Ses hemen karşısından ama yolunu kapatan yüksek çitin öte tarafından gelmişti. Labirentin ilk yolu sağa ve sola sapan iki köşeye kadar uzanıyordu.

"Ah, tamam. Ya nereden geçeceğimi söylersin ya da dönerim."

"Soldan," cevabını verdi.

Margot yürümeye başladı. Bir kahkaha.

"Hayır, sağdan."

"Elias!"

"Sağdan, sağdan..."

Geri döndü. Yağmurluğunun kumaşı her hareketinde hışırdıyordu. Bir kabarcık içinde hareket ediyor gibiydi. Yolun ucundaki köşeden döndü. İki metre ötede, sola kıvrılan dik açılı yeni bir sapak vardı, sonra da hemen ardından sağa dönen bir diğer sapak... Sonra bir kavşak ve üç olasılık: Dümdüz, sağa ya da sola.

"Nereden gidiyorum?"

"Sola!"

Söylenene boyun eğdi, iki dirsek daha geçti ve nihayet onu gördü. Yosunların kemirdiği bir taş parçasının üzerine oturmuş, upuzun bacaklarını sarkıtmıştı. Elias'ın kapüşonu yoktu ve esmer saçları başına yapışmıştı. Su damlatan uzun perçemi neredeyse yüzünün tamamını örtüyordu.

"Elias, sen tam bir hastasın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

Margot burnunun ucunu kuruladı.

"Lanet olsun, bizi bir gören olursa kaçık sanacak!"

"Sakin ol, kimse gelmeyecek."

"Emin değilim!"

Elias ile Margot aynı sınıftaydılar. Başlangıçta kendi vücuduyla aşırı meşgul gözüken ve bir perdenin ardına saklanır gibi saçının ardına saklanan bu sırığa Margot pek dikkat etmemişti. Teneffüslerde zamanının büyük bölümünü diğer çocuklardan uzakta, avlunun bir köşesinde sigara içerek ve kitap okuyarak geçiriyordu. Ancak başka türlü yapamadığında birine bir şey söylüyordu ve onun insandan kaçan hali epey yan bakışı, iğneleyici saptamayı ve lakabı hızla üstüne çekmişti. "Asosyal", "çılgın", "kafası kıyak" onun için en sık kullanılan nitelemelerdi. Kızların ağzında da "bâkir". Ama Elias'ın kendi hakkında düşünülen şeylerle çılgınca dalga geçer bir hali vardı. Muhtemelen de bu nedenle sonunda Margot'nun merakını uyandırmıştı ve Margot bu orantısız vücutlu sırığa yaklaşmaya çalıştı. Teneffüste avluda Margot ilk yaklaşma manevralarına giriştiğinde üzerlerine yönelen bakışların farkına varmıştı. Ama tıpkı Elias gibi o da başkalarının ne düşündüğüne önem vermiyordu. Ve ondan farklı olarak, lisede kendine yeterince sağlam bir arkadaşlık ağı kurmayı başarmıştı.

"Dikkat et," demişti Elias hemen, "fazla yaklaşırsan benim hastalığıma yakalanabilirsin."

"Hangi hastalık?"

"Yalnızlık."

"İnsanlardan kaçman beni etkilemiyor."

"O halde burada işin ne?"

"Kavramaya çalışıyorum."

"Neyi?"

"Sen bir dâhi misin, su katılmamış bir sersem mi, yoksa rol kesen biri mi?"

"Yanlış adres, güzelim. Ucuz psikoloji derslerinle vakit kaybettirme bana."

Böyle başlamıştı. Margot, Elias'ı fiziksel olarak cazip bulmuyordu ama onun farklılığını komplekssiz üstlenme tarzını seviyordu. Margot başını kaldırdı. Ay, bulutların arasındaki bir yırtıktan kısa bir an parladı, sonra da anında çekip gitti. Elias sigara paketini uzattı, Margot bir sigara aldı.

"Hugo'yu duydun mu?"

"Elbette. Herkes sadece bunu konuşuyor."

"O halde onu Bayan Diemar'ın havuzunun kenarında uyuşturucudan uçmuş halde bulduklarını biliyorsun," dedi Elias.

"Ee?"

"Soruşturmayı babanın yürüttüğü söyleniyor..."

Margot yanmayı reddeden çakmağıyla oynamayı kesti.

"Kim söyledi bunu sana? Benim dışımda kimseyle konuşmadığını sanıyordum."

"Bu sabah kızlar benim yanımda bunu tartışıyorlardı... Burada haberler çabuk yayılıyor. Küçük antenlerini uzatman yeter," dedi ellerini kafasının etrafında yelpaze gibi açarak.

"Pekâlâ. Nereye varmak istiyorsun?"

"Dün gece Dubliners'taydım, olaydan önce... Hugo ve David de oradaydı."

"Ee? Bar tıka basa doluymuş diyorlar, şu maç yüzünden... Uruguay-Fransa..."

"Hugo maç başlamadan bardan ayrıldı. Bayan Diemar'ın öldürülmesinden yaklaşık bir saat önce."

"Evet, herkes bunu biliyor. Dolaşan dedikodu bu."

"Dedikodu değil. Ben oradaydım. O sırada kimse ona dikkat etmiyordu, herkes şu lanet maçı bekliyordu. Ben hariç, herkes."

Babasını düşünen Margot'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Spor sana göre bir şey değil, öyle mi Elias? Sen ne yapıyordun o sırada? Röntgencilik mi oynuyordun? Uyuyor muydun? *Karamazov Kardeşler*'i mi okuyordun?"

"Önemli olan şeye yoğunlaşsak?" diye payladı Margot'yu.

Margot sevimsiz bir laf edecekti ama sustu.

"Neymiş önemli olan?"

"*David de bardan ayrıldı...*"

Bu kez bütün dikkatini toplamıştı. Bulutlar ayın üzerinde beyaz bir göğsün üzerinde açılan fermuar gibi yeniden açılıp anında tekrar kapandılar.

"Ne?"

"Kesinlikle. Birkaç saniye sonra."

"Yani..."

"Yani David de maçı seyretmedi. Kimse buna dikkat etmedi çünkü kimsenin o salak maçtan başka işi gücü yoktu... Belki Sarah hariç."

"Sarah onlarla birlikte miydi?"

"Evet, onların masasındaydı. Üçünden tek kımıldamayan oydu. Sonra David masaya geri geldi. Ama Hugo gelmedi, bildiğin gibi."

Margot aniden irkildi, bütün duyuları alarma geçmişti.

"Ne kadar süre sonra?"

"Bilmem. Dikkat etmedim. Tahmin edebileceğin gibi, olup biteni hayal edebilmekten uzaktım. Sadece David'in bir süre sonra masaya geri geldiğini fark ettim. Hepsi bu."

Sarah da David ve Hugo gibi hazırlık sınıfı öğrencisiydi. Lisenin en güzel kızıydı kuşkusuz. Kısa kesilmiş sarı saçlarına yanlamasına

küçük şapkalar takmayı seviyordu. O, David, Hugo ve Virginie adlı ikinci bir kız –iyi huylu, gözlüklü, ufak tefek bir esmer– neredeyse hiç ayrılmıyorlardı.

"Neden bütün bunları bana anlatıyorsun? Babamı Sarah'yı sorgulamaya ikna etmek için mi?"

Elias gülümsedi.

"Daha fazlasını öğrenmek istemiyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Babasının kızı, öyle değil mi? Yani lisede küçük bir soruşturmayı bizden iyi kim yürütebilir?"

"Ciddi olamazsın?"

Ayağa kalktı. Margot'dan tam bir baş uzundu.

"Elbette ciddiyim."

"Siktir, Elias!"

"Denklemi özetlersek: Cinayetle suçlanan ve suç mahallinde bulunan Hugo var. Onun birkaç dakika ardından dışarı çıkan David var. Her şeyi gören ama sesini çıkarmayan Sarah var. Ve de ayrılmaz bir dörtlü oluşturan ikinci sınıfın en iyi dört öğrencisi var. Başka deyişle, onlarca kilometre mesafe içindeki en parlak dört genç beyin. İtiraf et, bu açıdan bakıldığında olaylar ilginçleşiyor, öyle değil mi? Kısacası, bir yerlerde bir sorun var."

"Ve sen burnumuzu sokmamızı mı istiyorsun? Neden?"

"Düşünsene. Bu dördü dışında lisenin en parlak beyinleri kim?"

Margot, inanmaz bir halde başını salladı.

"Varsayalım ki kabul ettim, ne yapacağız?"

Genç erkeğin dudaklarındaki gülümseme genişledi.

"Eğer onlardan birinin olup bitenle ilgisi varsa, babandan, polisten, öğretmenlerden çekinecektir. Diğer öğrenciler hariç herkesten. Bizim şansımız bu. Onları gözetleme görevini paylaşacağız ve neler olacağını görmeyi bekleyeceğiz. Bunu yapan kimse, mutlaka açık verecektir."

"Senin bu kadar kaçık olduğunu bilmiyordum."

"Düşünsene, Margot Servaz. Hugo gibi birinin bu kadar kolay kendini yakalatmasını tuhaf bulmuyor musun?"

"Öncelikle, sana neden yardım edeyim?"

"Çünkü onu sevdiğini biliyorum," karşılığını verdi Elias, sesini alçaltıp ayaklarına bakarak. "Çünkü masum hiç kimse hapiste uyumayı hak etmez," diye ekledi ondan beklenmeyen bir ciddiyetle.

Margot etkilenmişti... Etraflarındaki labirente kaygıyla baktı. Karanlık çitlerin üzerinde bir şimşek geceyi parçaladı. Zihninden benzer bir şekilde şimşek gibi soluk ve kör edici bir düşünce geçti.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" dedi Margot. Sesi değişmişti.

Elias sorarcasına ona baktı.

"Eğer Hugo değilse, bilinmeyen bir yerlerde bir ruh hastası var demektir."

Pazar

17

Kafe Ubik

"Kahve," dedi Servaz.

"Kahve," dedi Pujol.

"Kahve," dedi Espérandieu.

"Bana bir... *bir çay*," dedi Samira Cheung, sonra da toplantı salonundan çıkarak asansörlerin yakınındaki sıcak içecek makinesini kullandı. Vincent ise kahve makinesini çalıştırmak için kalkmıştı.

13 Haziran Pazar günü saat sabahın dokuzuydu. Servaz gizlice yardımcılarına baktı. O sabah Espérandieu vücuduna yapışan bir tişört giymişti –karın ve omuz kaslarını geliştirdiğini belli ediyordu– ve dizi yırtık, bir yığın cebi olan bir kot. Servaz başlangıçta yardımcısının giysilerine alışmakta güçlük çekmişti, hâlâ da alıştığına tamamen emin değildi. Sonra da Samira Cheung gelmişti ve Vincent'ın giyim tercihleri aniden neredeyse makul oluvermişti. Bu haziran sabahında nispeten bir sadelik örneği göstermişti Samira: DO NOT DISTURB, I'M PLAYING VIDEO GAMES yazan bir tişörtün üzerine pullu bir jile geçirmişti. Kocaman tokalı kemer, kot mini etek ve kahverengi kovboy çizmeleri vardı üzerinde. Ama Servaz sorgucuların görünümünden ziyade kafalarında olanla ilgileniyordu. Yaşam kalitesini, mal varlığını ve dinamizmini öven resmî görünümünün ardında Pembe Şehir ortalamanın oldukça üstünde bir suç oranı gösterirken, Vincent ile Samira geldiğinden beri sorgu grubu cinayet masasındaki en yüksek olay çözme oranına sahipti.

Ufak tefek bir yaşlı kadını elinde bir çantayla gece yarısı sokağa bırakın, şehirdeki *scooter*ların yarısının çantayı kapmak için sokağa

döküldüğünü göreceksiniz, derdi genellikle Servaz. Hatta çantayı kapmak için birbirlerini boğazlamaları bile mümkündü. Üstelik geceyi beklemeye de gerek yoktu: Toulouse, damarlarında kentsel suç işleme zehrinin bol bol dolaştığı bir şehirdi. Cinayet masasındakiler sürekli artan bir suç, saldırı, soygun ve uyuşturucu kasırgasıyla karşı karşıyaydılar. Ekonominin diğer sektörlerinde olduğu gibi, suçun da amentüsü hissedarların büyümesi ve tatmini demekti. İstatistiki eğriler dolandırıcıların ve haydutların gözünde belediye yetkilileri için olduğu kadar önemli olmakla kalmıyordu, onların eğrileri, kriz ortamında yasal sektördeki rakiplerininkinden bile daha iyiydi.

Bu suç işleme eğilimini bastırmak için belediyenin bulduğu parlak fikir, suç konusunda sergilediği inkârı tek başına özetleyen nitelikteydi: Bir "Huzur Ofisi" kurmuştu. Öyleyse tecavüzlerle mücadele etmek için de bir Cinsel Özgürlük Ofisi neden olmasındı? Ya da uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele etmek için bir "Sağlıklı Yaşam Ofisi"? Hemen yakında bir yerde, polislerin ve gümrükçülerin torbacıları ve kaçak sigara satanları birkaç saatliğine dağıtmaktan başka etkisi olmayan baskınları düzenli olarak yaptıkları bir meydanda açılırdı. Zaten sonra bir tekmeyle anlık olarak kovalanan karıncalar gibi tam da aynı meydana geri geliyorlardı.

Doğal yasa, diye düşündü Servaz. En güçlü olan hayatta kalacak. Uyum sağlama. Sosyal Darwincilik. Koridora çıktı. Erkek tuvaletlerindeki sıra sıra lavabolardan birine yaklaştı. Göz altlarında halkalar, kırmızı göz kapakları, mezar kaçkını bir surat: Aynaya yansıyan görüntüde terden ve yorgunluktan bir maske vardı. Yüzüne soğuk su çarptı. E-postayı aldıktan sonra pek az uyumuştu ve damarlarında dolanmaya başlayan kafein midesini bulandırıyordu. Yağmur durmuştu. Güneş, pisuvarların üzerindeki lombozlardan içeri giriyor ve havada asılı tozu dans ettiriyordu, çok sıcak hava endüstriyel temizlik malzemesi kokuyordu. Servaz, temizlik ekibi pazarları da mı geliyor, diye düşündü. Arkasındaki geniş boşluk onu rahatsız ediyordu. Korku yanı başındaydı. Ensesini okşayan ürpertiden tanımıştı.

Salona geri döndüğünde Samira ile Vincent'ın taşınır bilgisayarlarını çoktan açmış olduklarını, Samira'nın boynunda hâlâ kulaklıkları olduğunu fark etti. Servaz, Samira'nın kaç yaşında işitme problemleri

olacağını geçirdi aklından. Pujol'un bile bir akıllı telefon edindiği dikkatini çekti. Bloknotunu ve iyice açılmış kalemini çıkarırken iç çekti.

Kırk dokuz yaşındaki Pujol grubun kıdemlisiydi. Eski tarz bir polis, sert biri, "otoriter" yöntemler yanlısı. Fiziksel olarak dikkat çekici, iri yarı biriydi; düşünürken kırlaşmış gür dağınık saçlarını karıştırıp duruyordu. Servaz'a kalırsa, fazla düşündüğü söylenemezdi. Deneyimli olması iyiydi ama Servaz kişiliğinin bazı yanlarından hoşlanmıyordu: Irkçı şakaları, polis okulundan yeni mezun kadınlara yönelik ayrımcı tutumu, maçoluğu ve alttan alta taşıdığı homofobisi. Bu özellikleri Espérandieu'nün ve Samira Cheung'un bölüme gelişiyle birlikte iyice gün ışığına çıkmıştı. Birkaç başka polisle birlikte Pujol, yeni gelen bu iki kişiyi giderek daha fazla incitir ve aşağılar olmuştu. Ta ki Servaz'ın onu durdurduğu güne dek. Böylece Servaz hoşlanmadığı yöntemlere başvurmak zorunda kalmış ve kendine birkaç düşman edinmişti. Ama iki genç yardımcısının sonsuz minnetini kazanmıştı.

Espérandieu kahve servisi yaptı. Diğer ikisi e-postayı okumaya dalmıştı.

"Theodor Adorno," dedi Samira, "Bunun bir anlamı var mı, patron?"

"Theodor Adorno Alman bir filozof ve Mahler'in eserlerini çok iyi bilen bir müzikologdur," dedi.

"Julian Hirtmann'ın gözde bestecisi, aynı zamanda da senin," diye belirtti Espérandieu.

Servaz'ın yüzü gölgelendi.

"Mahler'in müziğine milyonlarca insan değer verir."

"Birinin dalga geçmediğinden emin miyiz?" diye sordu Samira başını kaldırarak. "Hirtmann'ın kaçışından bu yana onlarca yalan telefon aldık, her biri birbirinden hayalci bir yığın da e-posta geldi."

"Bu e-posta kişisel adresine geldi," diye belirtti Espérandieu.

"Saat kaçta?"

"Yaklaşık 18.00'de," dedi Servaz.

"Gönderme saati orada yazıyor," diye belirtti Espérandieu, kâğıdın ucunu bir eliyle gösterip diğer eliyle kahvesini tutarken.

"Olsun, bu ne kanıtlar ki? Hirtmann bu adresi biliyor muydu? Siz ona vermiş miydiniz, patron?"

Soruyu Samira sormuştu.

"Elbette hayır."

"O halde hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Kaynağına ulaşabildik mi?" diye sordu Pujol, gerinmek ve parmaklarını şaklatmak için iskemlesinde kaykılırken.

"Siber servisi çalışıyor," dedi Espérandieu.

"Ne kadar zaman alır?" diye öğrenmek istedi Servaz.

"Bilmiyorum. Birincisi, bugün pazar; acele bir uzman getirildi. İkincisi, adam biraz söylendi ve zaten Claire Diemar'ın sabit diski üzerinde çalıştığını belirtti. Önceliğin hangisi olduğunu öğrenmek istedi. Üçüncüsü, daha öncelikli başka işleri var. Jandarma ve kamu güvenliği, bölgede, aynı zamanda Fransa'da ve Avrupa'nın başka yerlerinde foto ve video alışverişinde bulunan bir pedofili ağı üzerinde çalışıyor. Yüzlerce e-posta adresini incelemeleri gerekiyor."

"Bense yeniden işe başlayacak bir seri katilin de önceliği olduğunu düşünüyordum."

Bu söz odada buz gibi bir hava estirdi. Samira çayından bir yudum aldı. Acı gelmişti.

"Öyle," dedi yavaşça. "Ama çocuklar, patron, yine de..."

Servaz yüzünün kızardığını hissetti.

"Tamam, tamam," dedi.

"Tabii eğer Hirtmann'sa," dedi Pujol.

"Nasıl yani?"

"Samira'yla aynı görüşteyim," dedi Pujol herkesi şaşırtarak. "Bu e-posta kesinlikle bir şey kanıtlamıyor. Adresini bulabilecek bir yığın insan olduğu kesin. İnternette gizlilik, herkesin bildiği gibi, boş laf. Oğlum on üç yaşında ve bu konuda benden on kat daha fazlasını biliyor. *Hackerl*ar ve bilgisayar dâhileri, dendiğine göre epey kötü şaka yapıyorlar."

"Sizce Hirtmann'ın hücresine girdiğim gün hangi müzik parçasının çaldığını kaç kişi biliyordu?"

"Hiçbir gazetecinin bundan haberdar olmadığına yüzde yüz emin misin? Bu haberin hiçbir yerde çıkmadığına? O dönemde epey eşeledi-

ler. Basın bu hikâyenin bütün başrollerine ulaştı. Belki biri gevezelik etti. Yayımlanan her şeyi gerçekten okudun mu?"

Elbette hayır, diye düşündü Servaz öfkeyle. Onlarca şey yayımlanmıştı. Hatta bunları okumaktan özenle kaçınmıştı. Pujol da bunu biliyordu.

"Pujol haklı," diye onayladı Samira. "Bu kuşkusuz diğerlerinden daha yetenekli bir salak. Hirtmann kaçtığından beri hiç ortada görünmedi. On sekiz ay oldu. Şimdi neden ortaya çıksın ki?"

"İyi soru. Benim bir başka sorum daha var: *Bu arada ne yaptı?"*

Bu soru Espérandieu'den gelmişti. Bir soğuk hava etkisi yarattı.

"Sizce onun gibi biri bir kez özgürlüğüne kavuşunca ne yapar?" dedi Servaz.

"Pekâlâ, kaç kişi o olduğunu düşünüyor?"

Örnek olmak için kendi elini kaldırdı, Espérandieu'nün tereddüt ettiğini ama sonunda elini kaldırmadığını gördü.

"Tersini düşünen kaç kişi?"

Pujol'un ve biraz rahatsız olan Samira'nın el kaldırma sırasıydı.

"Fikrim yok," cevabını verdi Espérandieu, diğer üçünün sorgulayan bakışları altında.

Servaz öfkeye kapıldığını hissetti. Onun paranoyak olduğunu düşünüyorlardı. Ya böyleyse? Boş laflar. Hepsine tek tek baktı ve sessiz olunması için elini kaldırdı.

"Claire Diemar'ın müzik setinde bir CD vardı. Bir Mahler CD'si," diye söze başladı. "Bu bilgi elbette buradan çıkmamalı ve basına kesinlikle sızmamalı..."

Üçünün de şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü.

"Ve Paris'i aradım."

Onlara Paris'le konuşmasını anlattı. Bir sessizlik oldu.

"CD elbette bir tesadüf olabilir," dedi Samira inadından vazgeçmeyerek. "Otobanda kaydedilen şu motorcu hikâyesi de sansasyonel haber kokuyor. Aslında Paris'teki tipler gerçekten işe yarıyorlar mı emin değilim. UFO avcıları gibiler: Olur da yarın bunların sadece

meteoroloji balonu veya insansız uçak olduğu kanıtlanırsa, varlık nedenleri kalmayacak."

Servaz patlayacak gibiydi. Deney sonuçlarını bulmak istedikleri sonuca göre analiz eden araştırmacılara benziyorlardı. Hirtmann'ın soruşturmaya karıştığını görmek, ondan söz edildiğini işitmek istemiyorlardı. Ve onunla ilgili her bilginin hayal mahsulü ya da şüpheli olabileceğine baştan ikna olmuşlardı. Gerekçeleri, sözde mesajlara, onu orada burada gördüğünü iddia eden kişilerin telefonlarıydı. Üstelik bunların hepsi de yanlış ya da doğrulanamaz çıkmıştı. İsviçreli yok olmuş gibiydi. İntihar ettiği tezinden bile söz edilmişti ama Servaz buna inanmıyordu: Eğer isteseydi Wargnier Enstitüsü'ndeyken hayatına kolayca son verebilirdi. Ona göre Hirtmann sadece iki şeye özlem duyuyordu: Özgürlüğe *ve yeniden işe koyulmaya.*

"Yine de Paris'i arayıp e-postayı onlara aktaracağım," dedi.

Bir şey daha ekleyecekti ki yan odadan bir ses yükseldi.

"Tamam! Yakaladık!"

Servaz burnunu defterinden kaldırdı. Siber bölümdeki bilgisayarcılardan birinin sesini hepsi tanımıştı. İnce uzun bir genç adam –gözlükleri, uzun boynu ve kot giysileriyle Bill Gates ile Steve Jobs karışımı birine benziyordu– muzaffer bir havada salona girdi, elinde bir kâğıt vardı.

"Haber var!" diye bağırdı, kâğıdı sallayarak. "E-postanın kaynağını buldum."

Servaz sakince etrafına bakındı. Herkesin bakışları yeni gelene yönelmişti. Gerginlik ve aşırı heyecan elle tutulur haldeydi.

"Ee?"

"Buradan gönderilmiş. Bir internet kafesinden. Toulouse'dan..."

Servaz, Saint-Rome Sokağı'nda bulunan Kafe Ubik'in ön cephesinin bir sandviççi ile bir kadın giyim mağazası arasında sıkışmış olduğunu fark etti. Öğrenciliği döneminde burada bir kitapçı olduğunu hatırladı. Kâğıt ve mürekkebin, tozun, yazılı kelimelerin tükenmez gizemini soluduğu bir Ali Baba mağarası. O dönemden tek kalan şey, internet

kafenin camekânın arasında bulunduğu iki kemer ve pembe tuğladan önyüzdü. Servaz camekânın üzerindeki açılış saatlerine baktı: İnternet kafe pazartesileri kapalı oluyordu ama pazar sabahı açıktı.

İçerisi görünmez bir sınırla ikiye bölünmüştü. Solda bir tezgâhı ve masalarıyla bir bistro alanı, sağdaysa sıra sıra koltuklarıyla bir kuaför salonunu çağrıştıran mültimedya alanı vardı. İki müşteri ekranların karşısına oturmuş, mikrofonlu kasklardan konuşuyorlardı. Servaz sanki Julian Hirtmann onların arasında olabilirmiş gibi dikkatle inceledi. Tezgâhın arkasında duran kadın –göğsündeki rozete bakılırsa "Fanny"– küçük bir gülümseme ve geniş bir dekolte sergiliyordu. Espérandieu kartını gösterdi ve dün akşam saat 18.00 civarında kadının orada olup olmadığını sordu. Kadın salonun arka tarafına doğru dönüp Patrick diye birine seslendi. Patrick'in dükkânın arkasından homurdandığını işittiler. İçeri gelmesi zaman aldı. Patrick otuzlarında şişko biriydi. Sabah bir pantolonun üzerine kollarını kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti. Gözlüklerinin ardından kuşkuyla onlara baktı ve Servaz onu derhal "yetersiz iş birliği" kategorisine dâhil etti. Patrick'in açık renk, soğuk ve inatçı ufak gözleri vardı.

"Ne için?" diye sordu.

Espérandieu ilerledi, kartını bir kez daha gösterdi. Servaz geride kalmayı tercih etti. Yardımcısı bir *geek*'ti; internet ortamı ona son derece yakındı. Servaz'a kalırsa, cep telefonlarının, sosyal ağların ve dijital tabletlerin istila ediciliği onda sivilce yapıyordu. Hem Espérandieu'de polis havası yoktu.

"Patron siz misiniz?"

"Ben yöneticiyim," diye düzeltti şişman adam ihtiyatla.

"Dün akşam buradan bir e-posta gönderildi, saat 18.00'e doğru. Onu gönderen adamı hatırlayıp hatırlamadığınızı öğrenmek istiyoruz."

Yönetici gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı ve *Sence?* anlamına gelen bir bakış yöneltti.

"Her akşam buraya elli kişi girip çıkıyor. Ne yaptıklarına bakmak için tepelerine dikildiğimi mi sanıyorsunuz?"

Espérandieu ve Servaz'ın yanında İsviçrelinin fotoğrafı vardı ama onu göstermemeye karar vermişlerdi: Olur da adam önceki yıl gazetelerin baş sayfasında yer almış seri katili tanırsa olup biteni herkese

anlatabilirdi. Hirtmann'ın Toulouse'da olduğu ve polise e-postalar göndererek eğlendiği haberi, Usain Bolt'un yüz metre rekorundan daha kısa sürede basında yer alırdı.

"Çok uzun boylu ve zayıf biri," dedi Espérandieu. "Kırk yaşlarında... Belki bir peruk takıyordu. Belki davranışlarındaki tuhaflık dikkat çekmiştir. Belki biraz aksanlı konuşan biri."

Yöneticinin bakışları, Roland-Garros tenis turnuvasındaki bir seyirci gibi, aralarında gidip geldi. İkisini de su katılmamış salak gibi gören bir hali vardı. Omuz silkti.

"Peruklu ve yabancı aksanlı biri mi? Şaka mı bu? Sizce de biraz fazla 'belki' olmadı mı? Bana bir şey ifade etmiyor, hayır."

Sonra bir şey hatırlamış gibi gözüktü.

"Bekleyin..."

İkisinin de bakışlarını üzerinde hissedince anında sustu. Küçük soluk mavi gözleri gözlüklerinin arkasında parıldadı. Servaz adamın onların ilgisinden ve sabırsızlığından zevk aldığını anladı.

"Biri geldi, evet, şimdi siz deyince..."

Gülümsedi. Düşünür gibi yaptı. Tepkilerini bekledi. Servaz öfkelenmeye başladığını hissetti.

"Güzel bir mekân," dedi Espérandieu, sanki devamı onu ilgilendirmiyormuş gibi. "Bağlantınız Wifi mı?"

Ziyaretçilerin ani ilgisizliği karşısında adamın kafası karışmıştı sanki ama kafesiyle ilgilenilmesi gururunu okşamıştı.

"Şey... hayır, kablo ağı korudum... Otuz alet varken, en iyi Wifi yönlendirici bile çok çabuk doluyor. İnternet üzerinden oynanan oyunlar nedeniyle."

Espérandieu onaylayıcı bir şekilde dudak bükerek başını salladı.

"Hmm... Evet, elbette. Demek, *biri* geldi, öyle mi?"

Bu kez internet kafe yöneticisi onları biraz kışkırtma ihtiyacı hissetti.

"Evet ama tarif ettiğiniz tip değil. Bir kadın..."

İki polisin ilgisi sıfıra yakındı.

"Bizim aradığımız adamla alakası ne?"

Adam yeniden gülümsedi.

"Sizin geleceğinizi söyledi bana... Bana, birilerinin gelip gönderdiği bir e-posta hakkında sorular soracağını söyledi. Ama onların polis olacağını söylemedi."

Kazanmıştı. Yeniden bütün dikkatleri üzerine toplamıştı. Servaz ve Espérandieu şimdi gözlerini ondan ayırmıyorlardı.

"Hepsi bu değil..."

Pislik sersem, diye düşündü Servaz. Bir dakika daha geçerse yakasına yapışacak ve portakal rengi kartını yutturacaktı.

"Şunu bıraktı..."

Adamın tezgâhın arkasına geçtiğini, eğilip bir çekmeceyi açtığını, bir şey bulup çıkardığını gördüler.

Bir zarf.

Servaz kuyruk sokumuna doğru bir ürperti hissetti.

Patrick, Kraft kâğıdından zarfı, eline bir eldiven geçirmiş Espérandieu'ye uzattı.

"Sizden başka dokunan oldu mu?"

"Hiç kimse."

"Emin misiniz?"

"Evet. Ben alıp buraya koydum."

"Bir zarf açacağınız var mı? Bir makas?"

Adam bir çekmeceyi eşeledi ve bir ekmek bıçağı uzattı. Espérandieu zarfı özenle yırtıp iki parmağını içine daldırdı. Servaz zarftan çıkan eldivenli eline baktı. Başparmağıyla işaret parmağı arasında parlak metalik bir CD vardı. Espérandieu CD'nin iki yüzünü inceledi. Omzunun üzerinden bakan Servaz da aynısını yaptı: Üzerinde ne bir yazı ne de parmak izi vardı.

"Ona bakabilir miyiz?" diye sordu yöneticiye.

Adam multimedya alanında sıralanmış bilgisayarları gösterdi.

"Hayır, burada değil. Daha sakin bir yerde."

Patrick tezgâhın diğer tarafına geçip kırmızı bir perdeyi açtı. Bilgisayar malzemelerinin ambalaj kutuları ve şişe kasalarıyla dolu, artık kullanılmayan eski bir kahve makinesinin, bir köşede üzerinde bir

bilgisayar ve bir lamba olan masanın bulunduğu, dar, penceresiz bir odaydı.

"Zarfı size veren kadın yalnız mıydı?" diye sordu Servaz.

"Evet."

"Sizde nasıl bir izlenim bıraktı?"

Patrick düşündü.

"Sevimli biri, hatırladığım kadarıyla. Bunun dışında oldukça sade biri... Şimdi siz söyleyince, bir peruk taktığını düşünmüştüm..."

"Ve bunu bize vermenizi söyledi? Neden polis çağırmadınız?"

"Çünkü hiçbir zaman polislik ya da kanun dışı bir işim olmadı. Sadece birilerinin gelip bana ondan söz edeceğini ve bu zarfı onlara vermem gerektiğini söyledi."

"Neden kabul ettiniz? Bunu şüpheli bulmadınız mı?"

Adam gülümsedi.

"Yanında 50'lik iki banknot vardı."

"Daha da şüphe uyandırıcı değil mi?"

Adam cevap vermedi.

"Peruğu dışında dikkatinizi çeken başka bir şey olmadı mı?"

"Hayır."

"Güvenlik kameranız var mı?"

"Evet. Ama sadece geceleri, dükkân kapandığında çalışıyor, bir hareket detektörü var."

Servaz'ın gözlerinde hayal kırıklığı okudu, bundan zevk almış gibiydi. Patrick yurttaşlarının yazgısını pek dert ediyor gözükmüyordu. Polisin işini kolaylaştırmaya da niyeti yoktu. Bir George Orwell okuru olduğu, Big Brother üzerine teoriler okuduğu, ülkesinin bir polis devleti olduğuna inanan biri olduğu kesindi.

"Ya paralar, hâlâ sizde mi?"

Patrick yeniden gülümsedi.

"Hayır. Para burada hızlı dolaşır."

"Teşekkürler," dedi Espérandieu, onu başından savmak için.

Servaz yardımcısının bilgisayara eğildiğini gördü. Adam kımıldamıyordu.

"Aradığınız adam kim?"

"Gidebilirsiniz," dedi Servaz yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Size ihtiyacımız olursa sesleniriz."

Yönetici onlara küçümseyerek baktı. Sonra omuz silkip geri döndü. Perdenin öte tarafına geçtiğinde, Espérandieu CD'yi yerleştirdi. Bilgisayarın ekranında bir pencere açıldı ve okuyucu otomatik olarak çalışmaya başladı.

Servaz içgüdüsel olarak gerildi. Karşılarına ne çıkacaktı? Hirtmann'ın bir mesajı mı? Bir video mu? Yöneticinin sözünü ettiği bu kadın kimdi? Bir suç ortağı mı? Gerilimin fiziksel etkileri belli oluyordu. Servaz yardımcısının kürek kemikleri arasında tişörtünü koyulaştıran ter üçgenini gördü. Bu ter sadece küçük odada hüküm süren sıcaklık yüzünden değildi. Salondan onlara doğru boğuk sohbet gürültüleri geliyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Sadece hoparlörlerdeki statik elektriğin cızırtısı bozuyordu sessizliği. Espérandieu sesi açmıştı.

Aniden, yüksek sesli, korkunç bir müzik bir tüfek gibi patlayarak onları havaya sıçrattı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Espérandieu, sesi kısmak için acele ederek.

"Ne bu?" dedi Servaz, kalbi hızla atıyordu. Müzik devam ediyordu ama gücü azalmıştı.

"Marilyn Manson," cevabını verdi Espérandieu.

"Bunu dinleyen insanlar var mı?"

Gerilime rağmen, Espérandieu gülümsemekten kendini alamadı. Parça sonuna dek çaldı. Birkaç saniye daha beklediler, kayıt bitmişti.

"Bitti," dedi Espérandieu, ekrandaki imlece bakarak.

"Başka bir şey yok mu?"

"Hayır, hepsi bu."

Servaz'ın yüzündeki kaygı yerini şaşkınlığa ve düş kırıklığına bırakmıştı.

"Sence ne anlama geliyor bu?"

"Bilmem. Sanırım biri dalga geçmiş. Kesin olan şey, bunun Hirtmann olmadığı."

"Hayır."

"Bu durumda sana o e-postayı gönderen de Hirtmann değil."

Servaz mesajı anladı ve yeniden öfkelendiğini hissetti.

"Benim paranoyak olduğumu mu sanıyorsun?"

"Dinle, bunun için sebeplerimiz var. Bu çatlak dışarıda. Avrupa'nın bütün polisleri onun peşinde ama ellerinde en ufak bir iz yok. Bilindiği kadarıyla her yerde olabilir. Ve bu hasta yok olmadan önce sana itiraf etti."

Servaz yardımcısına baktı.

"Yine de bildiğim bir şey var..."

Sözleri ağzından çıkarken bu sözlerin Servaz'ın paranoya dosyasına aktarılacak fazladan bir tez daha olduğunun farkındaydı.

"Bu çatlak er ya da geç yeniden ortaya çıkacak."

18

Santorini

Irène Ziegler gözlerini indirdi ve yüz metre aşağıdaki kalderaya demirleyen tekneye baktı. Buradan bakıldığında büyük tekne bembeyaz küçük bir oyuncak gibi görünüyordu. Deniz ve gökyüzü neredeyse yapay bir mavilikteydi, sekilerin körleştirici beyazı, falezlerin aşı rengi kırmızısı ve koyun merkezindeki küçük volkanik adacıkların siyahıyla tezat oluşturuyordu.

Dudaklarını çok şekerli Yunan kahvesine daldırıp sigarasından derin bir nefes çekti. Sabahın on biriydi. Hava çok sıcaktı. Hemen aşağıda, falezin dibinde bir feribottan turistler iniyordu. Yan sekide başlarında hasır şapkalarla bir İngiliz çift kartpostallar yazıyordu. Bir diğerinde otuz yaşlarında bir adam uydu telefonuyla konuşmaya devam ederken Ziegler'e belli belirsiz, dostça bir selam verdi. Orta boyda, atletik yapılı, beyaz şortlu, rahat ama pahalı mavi gömlekli biri. Teni bronzlaşmış olmaktan çok kırışmıştı. Bileğinde Tag Heuer bir kol saati vardı. Başı açılmaya başlamıştı. Bekâr ve paralı bir Alman borsacı. Onun otele oldukça sarhoş ve her seferinde değişik bir kız eşliğinde girdiğini defalarca görmüştü. Düşük sezonda gecesi 225 avro olan otel hali vakti yerinde müşterileri kabul ediyordu. Neyse ki jandarma maaşıyla oda parasını ödeyen kendisi değildi.

Adama karşılık verip ayağa kalktı. Biber kırmızısı kolsuz bir triko ve aşırı hafif şifondan beyaz bir etek giymişti. Denizden esen hafif meltem yükselen sıcakla mücadele ediyordu ama Irène ince bir terin sırtından aktığını hissetti. Balkon kapısından geçti.

"Kımıldama," dedi ses, kulağına.

Ziegler sıçradı. Ses tehdit doluydu.

"En ufak bir hareketinde pişman olursun."

Bileklerinin sırtında bağlandığını hissetti. Sıcağa rağmen kollarındaki tüyler diken diken oldu. Sonra gözleri bir bantla bağlandı

"Yatağa kadar yürü. Bir şey yapmaya kalkışma."

Irène boyun eğdi. Bir el onu yatağın üzerine yüzükoyun fırlattı. Anında eteğini ve külotunu çıkardı.

"Bunun için biraz erken değil mi?" diye sordu, yüzü yatakta.

"Kes sesini!" dedi arkasındaki ses, hemen ardından kısık sesli, hafif bir kahkaha geldi. "Asla çok erken değil," diye ekledi, Fransızcayı hafif Slav aksanıyla konuşan ses.

Irène sırtüstü döndürüldü ve kolsuz trikosu üzerinden çıkarıldı. Kendisininki kadar çıplak ve sıcak bir vücut üzerine yattı. Nemli dudaklar göz kapaklarını, burnunu, ağzını öptü, sonra ıslak bir dil vücudunun üzerinde dolaştı. Arkasında kalan bileklerini serbest bıraktı, gözlerinden bandı çıkardı. Irène, Zuzka'nın karnına doğru inen esmer başına, bronz sırtına, kaslı kalçalarına baktı. Kalçalarının oyuğundan bir arzu dalgası boşaldı. Parmakları onun siyah ve ipeksi saçlarında gezinirken, vücudu arkaya doğru gerildi, ona sürtündü ve inledi. Sonra Zuzka'nın yüzü yukarı çıktı, sert ve kaygan kasığı onunkine sürtündü ve öpüştüler.

"Bu tuhaf tat da neyin nesi?" diye sordu, iki öpücük arasında.

"*Yaurti me meli*," cevabını verdi ses. "Ballı yoğurt. Şşşt..."

Irène Ziegler yanında yatan Zuzka'nın vücudunu seyretti. Slovak kadın yüzünün üzerine koyduğu hasır bir Panama şapka ve ayaklarındaki deri kayışlı sandaletleri dışında çıplaktı. Uyuyordu. Vücudunun her tarafı bronzlaşmıştı. Güneş, tuz ve koruyucu krem kokuyordu. Göğüsleri Irène'inkilerden daha düz, meme uçları daha geniş, bacakları daha uzun ve teni daha yanıktı. Tek eksiği bir dövme, diye düşündü Irène gülümseyerek ve daha düne kadar orada olmayan kendi kasığındaki stilize küçük yunus dövmesini seyretti. Fira'daki –adanın "başkenti"– bir dövmecide bu unutulmaz tatilin anısına önceki gün yaptırmıştı: Yunus Yunan ikonografisinde sıkça tekrarlanan motiflerden biriydi ve

aşk yuvalarının adı da yunus anlamına gelen Otel Delfini'ydi. Tatilin son gününü beklemişti çünkü kabuk bağlamakta olan bir dövmeyle denize girmemek gerekiyordu ve üzerine 60 derecelik bir güneş koruyucusu sürülmüştü.

Üç haftadır, bir adadan diğerine, bir feribottan diğerine atlıyorlar ve Kiklad Adaları'nı motosikletle dolaşıyorlardı. Andros, Mykonos, Paros, Naxos, Amorgos, Serifos, Sifnos, Milos, Folegandros, İos ve son olarak da Santorini. Burada dört günden beri zamanlarını yüzerek, dalarak ve siyah kumlu plajlarda bronzlaşarak, neredeyse Toulouse'daki kadar çok dükkânın bulunduğu mavi ve beyaz canlı dar sokaklarda yürüyerek ve sevişmek için otel odalarına kapanarak geçirmişlerdi. Özellikle sevişmek... Başlangıçta Enigma, Koo Club ya da Lava İnternet Kafe gibi yerlere de gitmişlerdi ama erkeklerin bol bol terlediği, kadınların da bakışları camsılaşana ve lafları her zamankinden daha ipe sapa gelmez olana dek içtiği adanın gece kulüplerinden hızla kaçmışlardı. Yine de ara sıra Tropical Bara gidip isterik âlemcilerin hücumu onları püskürtene dek bir Marvin Gaye içiyorlardı. Ardından da en sakin sokaklarda el ele geziniyorlar, tapınak girişlerinde ve karanlık köşelerde öpüşüyorlar ya da ay ışığında bir plaja varmak için motora biniyorlardı. Ama orada bile ayyaşlardan, kafa şişirenlerden ve tekno müziğin bıktıran yankılarından kaçmak güç oluyordu.

Ziegler sevgilisini uyandırmamak için gürültü yapmadan kalkıp bar dolabını açarak bir şişe meyve suyu çıkardı. Büyük bir bardağa doldurup içti, sonra banyoya girdi ve duşun altına geçti. Son günleriydi bu. Ertesi gün Fransa'ya uçuyorlardı ve her biri önceki hayatına geri dönecekti: Zuzka hem yöneticilik hem de striptizcilik yaptığı ve Irène'in iki yıl önce onu tanıdığı gece kulübüne, Ziegler ise yeni atandığı yere: Auch'taki araştırma birliğine.

Pau'daki araştırma bölümünden gelince bu gerçek bir terfi olmuyor...

2008-2009 kışındaki soruşturma izler bırakmıştı. Bir çelişki söz konusuydu. Başkomiser Servaz ve Toulouse adli polisi onu savunmuş, kendi üstleriyse cezalandırmıştı. Gözlerini bir an kapatıp bu anıyı düşündü: Rütbeli üniformaları içinde dizilmiş üstlerinin suçlamaları tek tek sıraladıkları uğursuz oturum. Bütün kurallara karşı tek başına hareket etmek istemişti ve bir cinsel tacizci kulübünün son üyesini

çabucak bulmalarını sağlayacak bilgileri ekibinin üyelerinden gizlemişti. Geçmişinin soruşturmayla ilgili kimi yanlarını da gizlemişti ve üzerinde adının bulunduğu önemli bir kanıtı da ortadan kaldırmıştı. Eğer daha sert cezalandırılmamışsa, Martin'in ve Cathy d'Humières adlı şu savcının sayesinde olmuştu. Toulouse polisinin hayatını kurtarmasını ve caniyi ele geçirmek için kendi yaşamını riske atmasını öne çıkarmışlardı.

Sonuç: Geri döndüğünde 23 bin kişilik bir bölgenin yönetim merkezindeki araştırma birliğinde görevine devam edecekti. Yeni bir yaşam ve yeni bir başlangıç. Teoride. Orada ele alacağı olayların daha önce kendine emanet edilmiş dosyalarla alakası olmayacağını şimdiden biliyordu. Tek tesellisi, önceki yönetici üç ay önce emekliye ayrıldığından, servisin başına geçecek olmasıydı. Auch, Pau gibi bir istinaf mahkemesi değildi ama üst düzey bir mahkemeydi ve yeni atamasının ilk haftalarında en nazik olayların sistematik olarak adli bölge polisine, bölgenin güvenlik birimine ya da Toulouse bölge jandarmasına emanet edildiğini zaten saptamıştı. İç çekti, duştan çıktı, bir havluya sarıldı ve yeniden terasa çıkıp güneş gözlüklerini taktı, sonra da bağlantı noktaları beyaza boyalı küçük taş duvarın üzerine eğildi.

Kalderada izler bırakan gemileri seyre daldı.

Güneşin altındaki bir kedi gibi gerindi. Anılar ya şimdi hatırlanacaktı ya da hiçbir zaman.

Martin'in nerede olduğunu, şu an ne yaptığını düşündü. Onu çok seviyordu, Martin bunun farkında değildi ama gözü onun üzerindeydi. Kendince. Geri döner dönmez, bilgi edinecekti. Sonra, düşüncesi bir kez daha saptı. *Hirtmann neredeydi? Şu an ne yapıyordu?* İçinin derinliklerinde avcı içgüdüsü ve sabırsızlık uyandı. Bir ses ona İsviçrelinin yeniden başladığını, asla durmayacağını söylüyordu. Aniden, tatilinin bir an önce bitmesini istediğini fark etti. Fransa'ya bir an önce dönmek istiyordu; *ve ava yeniden başlamak...*

Servaz pazar gününün geri kalanını evde biraz temizlik yaparak, Mahler dinleyerek ve düşünerek geçirdi. Saat beşe doğru telefon çaldı. Arayan Espérandieu'ydü. Yardımcısı hiç durmadan çalışıyordu. Sorgu yargıcı Sartet ile tutuklama yargıcı, Hugo'yu suçlamaya ve önlem olarak hapse

atmaya karar vermişlerdi. Servaz'ın neşesi aniden kaçtı. Delikanlının bu deneyimden zarar görmeden çıkacağından emin değildi. Aynanın öte tarafına geçecek, demokratik toplumlarımızın güzel vitrininin ardında gizlenen şeyi sezecekti ve Servaz onun görecekleri unutacak kadar genç olduğunu ummaya çalıştı.

Claire'in defterindeki cümleyi tekrar düşündü. Bu cümlenin varlığında tuhaf bir şey vardı. Hem çok açık hem de çok incelikliydi. Kime yönelikti?

"Telefonda mısın?" diye sordu.

"Evet," cevabını verdi yardımcısı.

"Claire'in yazı örneğini bulmaya çalış. Ve defterdeki cümleyle bir grafoloji karşılaştırması talep et."

"Victor Hugo alıntısıyla mı?"

"Evet."

Balkona çıktı. Hava hâlâ ağırdı. Tehditkâr gökyüzü, karanlık bir döşeme taşı gibi şehri yeniden boğuyordu. Gök gürültüsü uzak ve boğuk bir yankıdan başka bir şey değildi, zaman asılı kalmış gibi geldi. Havada elektrik vardı. Kalabalığın içinde bir yerden bir yere giden bir leşçiyi, Hirtmann'ın asla bulunamayan kurbanlarını, annesinin katillerini, savaşları ve devrimleri, kurtuluş ve kefaret de dâhil, bütün güçlerini tüketen bir dünyayı düşündü.

Zuzka, margarita kadehini kaldırırken, "Santorini'de son geceye," dedi.

Masalarının hemen dibinde gecenin maviye çaldığı beyaz sekiler falezin kıyısına doğru baş döndürücü bir şekilde iniyordu. Kentleşme yasalarına ve depremlere gerçek bir meydan okuma olan, boşluğun üzerine yığılmış balkon ve ışık Lego'su. En altta kaldera yavaşça gecenin içine gömülüyordu. Ortadaki volkanik ada kara bir gölgeden ibaret kalmıştı. Koyda demir atmış bekleyen gemi bir Noel ağacı gibi ışıl ışıldı.

Açıklardan gelen tuzlu bir meltem, bakışlarını Ziegler'e çeviren Zuzka'nın siyah saçlarını dalgalandırdı. Mumların aydınlığında göz bebekleri çok soluk bir maviydi, menekşe moruna çalan daha koyu halkalar vardı içinde. Üzerindeki askılı mavi kolsuz giysinin yaka

açıklığında metal pullar, altında kot bir şort, deri bir kemer ve sağ bileğinde bir yığın bilezik vardı. Irène ona bakmaya doyamıyordu.

"*Cheers to the world,*" dedi kadehini kaldırırken.

Sonra masanın üzerinden eğilerek yan masadakilerin meraklı bakışları altında jandarmanın ağzına dilini soktu. Dili Irène'in ağzında tekila, portakal ve yeşil limon tadı bıraktı. Sekiz saniye, daha az değil. Birkaç alkış işitildi.

Zuzka etraftakileri umursamadan yüksek sesle, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de," karşılığını verdi Irène, yanakları al aldı.

Gösterişçi biri hiç olmamıştı. Suzuki GSR600 bir motosikleti, helikopter pilotu sertifikası, bir silahı vardı. Hız yapmayı, dalmayı ve mekanik sporları seviyordu. Ama Zuzka'nın yanında utangaç ve beceriksiz biri gibi görünüyordu.

"Bu salak maçoların aklını başından almasına izin verme, tamam mı?"

"Bana güven."

"Her akşam beni aramanı da istiyorum."

"Zuzik..."

"Söz ver."

"Söz."

"En ufak bir... *depresia* işareti görürsem, atlar gelirim," diye belirtti Slovak, gözdağı veren bir tonda.

"Zuzik, resmî bir lojmanım var... Jandarmalarla dolu bir binada..."

"Ee?"

"Bu tür şeylere alışkın değillerdir."

"Sahte bıyık takarım, eğer sorun buysa. Saklanıp gizlenerek hayat geçirecek değiliz. Meslek değiştirmelisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Daha önce konuştuk... Mesleğimi seviyorum ben."

Bulundukları sekinin altındaki dar sokaklar turistlerden ve gece kuşlarından oluşan tekdüze bir kalabalıkla göz alabildiğine doluyordu.

"Belki. Ama o seni sevmiyor. Plajda küçük bir tur atalım mı, Yunanistan'daki son gecemizden istifade ederiz, ne dersin?"

Ziegler başıyla onayladı. Düşüncelerine gömülmüştü. Tatil bitmişti. Mesleğini seviyordu. *Gerçekten mi?* O ünlü kıştan beri birçok şey değişmişti. Aniden, on sekiz ay öncesi geldi gözünün önüne. Çığın altında sürüklenişi. Martin dağın yukarısında gözden kaybolmadan önce ona son kez umutsuzca bakışı. Karlar arasında kaybolmuş o psikiyatri kliniğini, uzun koridorlarını ve elektronik kilitlerini, oraya kapatılmış olan soluk yüzlü ve gülümseyen gizemli adamı, Mahler'in müziğini yüzüncü kez düşündü...

Dolunay Ege Denizi'nde ışıldıyor, suyun yüzeyinde gümüşi bir üçgen çiziyordu. El ele tutuşmuşlar, sandaletleri diğer ellerinde, dalgaların kenarında çıplak ayak yürüyorlardı. Deniz meltemi burada daha güçlü esiyor, yüzlerini okşuyordu. Geniş Perissa plajını çevreleyen tavernaların birinden ara sıra müzik sesi getirdiği oluyordu. Sonra rüzgâr dönüyor ve denizin uğultusu baskın çıkıyordu.

"Neden biraz önce meslek değiştirmenden söz ettiğimde söylemedin?" diye sordu Zuzka.

"Neyi söylemedim?"

"Benim de meslek değiştirmemi."

"Sen özgürsün, Zuzka."

"Yaptığım işi sevmiyorsun."

"Mesleğin sayesinde tanıştık."

"Tam da bu yüzden korkuyorsun."

"Nasıl yani?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun... Hatırlıyor musun? Ben striptiz yaparken ve siz salona geldiğinizde, sen ve şu diğer jandarma... Bakışını unuttuğumu mu sanıyorsun? Gizlemeye çalıştın ama o gece gözlerini benim vücudumdan ayıramadın. Başka müşteriler üzerinde de aynı etkiyi gösterdiğimi iyi biliyorsun."

"Konuyu değiştirsek mi?"

Slovak kadın, Irène'in talebini dikkate almadan, "Birlikte olduğumuzdan beri *Pink Banana*'ya tek bir kez, seni terk ettiğimi söylemek için o notu bıraktığım aralık gecesi ayak bastın," diye devam etti.

"Lütfen, Zuzka..."

"Sözümü bitirmedim. Neden biliyor musun? Başka müşterilerde kendi bakışlarını görmekten korkuyorsun. Seni gözüme kestirdiğim gibi bir başkasını kestirmemden korkuyorsun. Ama haksızsın. Ben seni buldum, Irène. *Biz* birbirimizi bulduk. Ve kimse aramıza giremez, korkacağın hiçbir şey yok. Sadece sen varsın. Seninle benim arama girebilecek tek şey, senin mesleğin."

Ziegler cevap vermedi. Denizin üzerindeki gümüş üçgene baktı. Zuzka'nın *Pink Banana*'nın sahnesinde soyunuşunu ilk görüşünü, belinin inanılmaz esnekliğini ve vücudunu kusursuzca hâkim olduğu bir enstrüman haline getirişini hatırladı.

"Sen bu iş için fazla duyarlısın," dedi Zuzka yürümeye devam ederek. "Bütün bu aylarda işinin senin özel hayatına karıştığını gördüm, neşesiz hallerine, suskunluklarına, korkularına katlandım. Bir daha bunları yaşamak istemiyorum... Çünkü eğer özel hayatını bu lanet işinden ayırmayı başaramazsan, birlikte olduğumuzda telefonunu kapatmayı başaramazsan, korkman gereken şey beni baştan çıkaracak bir lezbiyen değil, kendin olacaksın: Bizi ayırabilecek tek kişi sensin, Irène."

"Bu konuda endişelenme. Şimdiki işimde sadece çalınan birkaç el çantasıyla ve sarhoş dalaşlarıyla uğraşmak zorunda kalacağım."

Bunu bıkkın bir ses tonuyla söylemişti. Zuzka elini tutup onu durdurdu.

"Sana karşı dürüst olacağım. Benim için muhteşem bir haber bu."

Ziegler cevap vermedi. Slovak onu kendine doğru çekti. Öptü ve kollarının arasına aldı. Irène onun teninin ve saçlarının, hafif parfümünün, sanki rüzgâr tanrısı onları birleştirmek istemiş gibi etraflarında dönüp duran deniz melteminin kokusunu aldı. Yeniden arzu duyduğunu hissetti. Zuzka'ya rastlamadan önce bunu asla böyle bir yoğunlukta hissetmemişti.

"*Hey, girls, this is not Lesbos island!*"[3]

Sarhoş bir ses, müstehcen kahkahalar. Birbirlerinden uzaklaştılar, alaca karanlıktan çıkan küçük gruba doğru döndüler. Genç Britanyalılar. Sarhoşlardı. Bazı Akdeniz plajlarının rahatsız edici tipleri... Üç kişiydiler.

3 Hey kızlar, burası Lesbos adası değil! (ç.n.)

"*Look at those fucking dykes!*"[4]

En genci, bir adım öne çıkarak, İngilizce, "Selam, kızlar," dedi.

Cevap vermediler. Ziegler etrafına hızla baktı. Plajda başka kimse yoktu.

"Güzel ay ışığı, değil mi, kızlar? Süper romantik her şey. Yalnız başınıza biraz sıkılmıyor musunuz?" dedi arkadaşlarına doğru dönerek.

Diğer ikisi kahkaha attılar.

"Çek git, sersem," dedi Zuzka soğuk bir ses ve kusursuz bir İngilizceyle.

Ziegler irkildi. Elini sevgilisinin koluna koydu.

"İşittiniz mi, çocuklar? Kendilerini bırakmayan türden bunlar sanki! Ben sizin için demiştim. Bir yudum içmek ister misiniz?"

Kızıl saçlı yanındakinin elinden bir şişe bira alıp alaca karanlıkla Irène'e uzattı.

"Hayır, teşekkürler," cevabını verdi Irène İngilizce.

"Nasıl istersen."

Ses tonu fazla uysaldı. Jandarma vücudundaki her kasın gerilip sertleştiğini hissetti. Göz ucuyla diğer ikisini kolluyordu.

Kızıl saçlı, ıslık gibi bir sesle Zuzka'ya, "Ya sen, *pislik budala,* sen ister misin?" diye sordu.

Irène'in eli Slovak'ın kolunu tuttu. Zuzka bu kez sustu. Tehlikeyi anlamıştı.

"Dilini mi yuttun? Yoksa sadece insanlara hakaret etmek ve yalamak için mi kullanıyorsun?"

Rüzgâr tavernalardan birinden müzik sesi getirdi. Ziegler bağırsalar bile işitilmeyeceğini düşündü.

Kızıl saçlı, gözlerini Slovak'ın vücudunda gezdirerek, "Bir lezbiyen için fazla güzelsin," dedi.

Ziegler diğer ikisini gözlüyordu. Kımıldamıyorlardı. Olayların gidişatını bekliyorlardı. *Ezikler*... Ya da tepki gösteremeyecek kadar sarhoştular. Kaç saattir kafa çekiyorlardı ki? Bu sorunun cevabı önemliydi. Ziegler dikkatini lidere yöneltti. İngiliz biraz fazla tombuldu, çirkin bir suratı

4 Şu siktiğimin lezbiyenlerine bak! (ç.n.)

vardı, bir tutam saçı gözlerinin üzerine düşüyordu, kalın gözlükleri ve onu bir fareye benzeten sivri, uzun bir burnu vardı. Beyaz bir şort ile gülünç bir Manchester United tişörtü giymişti.

"Belki de bir kez menü değiştirirsin. Hiç erkek emdin mi, güzelim?"

Zuzka kımıldamadı.

"Hey, sana söyledim!"

Irène işin burada bitmeyeceğini anlamıştı. Bu salak varken, bitmezdi. Durumu sessizce gözden geçirdi. Diğer ikisi belirgin biçimde daha uzun ve iri yarıydı ama ağır ve hantal bir halleri vardı. Ve eğer saatlerdir içiyorlarsa, refleksleri ciddi biçimde gevşemiş olmalıydı. Şu anki durumda en tehlikelilerinin perçemli salak olduğunu düşündü. Cebinde bir şey var mıydı, bir bıçak ya da keski? Göz yaşartıcı gazını otelde bıraktığına pişman oldu.

"Onu rahat bırak," dedi, dikkatlerini Zuzka'dan kendine çekmek için.

İngiliz ona doğru döndü. Ay ışığında İngilizin küçük gözlerinin öfkeden çakmak çakmak olduğunu gördü. Yine de bakışları alkolden pusluydu.

"Ne dedin?"

"Bizi rahat bırak," diye tekrarladı Ziegler, yarım yamalak bir İngilizceyle.

Onun yaklaşmasını sağlamalıydı.

"Kapa çeneni, salak! Bu işe karışma sen."

"*Fuck you, bastard,*" diye karşılık verdi.

Yüzü neredeyse komik bir şekilde çarpılan İngiliz ağzını açtı. Başka koşullarda yüzünün ifadesi onu çok güldürebilirdi.

"NE DEDİN SEN???"

Kızıl saçlının sesi bir yılan gibi tısladı. Ziegler öfkeden titriyordu.

"*Fuck you,*" diye tekrarladı çok güçlü bir sesle.

Diğer ikisinin kımıldadıklarını gördü ve zihninde bir alarm işareti yandı. Dikkat: Belki de göründükleri kadar sarhoş değillerdi, durumun değişmekte olduğunu hissetmişlerdi.

Ufak tefek şişko da kımıldayıp Ziegler'e doğru bir adım attı. Fark etmeden onun bölgesine girmişti. Bir hareket yap, diye düşündü, öyle güçlü düşündü ki sanki yüksek sesle söylemiş gibi hissetti. *Bir hareket yap...*

Adam Ziegler'e vurmak için aniden elini kaldırdı. Alkole ve aşırı kilosuna rağmen hızlıydı. Şaşırtabileceğine güveniyordu. Başka biri olsa kuşkusuz işe yarardı ama karşısındaki Ziegler'se değil. Ziegler kolayca sıyrıldı ve her erkeğin en zayıf bölgesi olan apış arasına bir tekme indirdi. Tam isabet, on ikiden vurmuştu! Kızıl saçlı bir çığlık attı ve siyah kumun üzerine diz çöktü. Irène diğer ikisinden birinin üstüne yürüdüğünü gördü ve tam onunla ilgilenecekti ki, Zuzka göz yaşartıcı gazını adam geçerken yüzüne püskürttü. İkinci İngiliz ellerini yüzüne kapatarak acıyla uludu ve iki büklüm yere serildi. Üçüncü adam durumu tartarak olaya karışmakta tereddüt etti. Ziegler bundan istifade ederek dikkatini ilkine yöneltti. Çoktan doğrulmuştu. Onun ayakta olmasını beklemiyordu, kolunu bileğinden yakaladı ve jandarma okulunda öğrendiği kol kıvırma hareketini uygulayarak kolunu sırtına kadar büktü. Bu kadar yol almışken de yarım bırakmadı. Onların kendilerine gelmelerine izin verirse, yanmışlardı. Bükmeye devam ederek, bir yerlerde bir kemik kırılana kadar devam etti. Kızıl saçlı, yaralı bir hayvan gibi böğürdü. Ziegler onu bıraktı.

Kızıl saçlı, "Kolumu kırdı! Orospu! Kolumu kırdı bu lezbiyen!" diye sızlanırken, kırık uzvunu tutuyordu.

Ziegler sağ tarafında bir hareket hissetti. Tam başını çevirmişti ki bir yumruğun üzerine doğru geldiğini gördü. Şokun etkisiyle başı geriye doğru gitti ve çok kısa bir an, sanki başını suyun altına sokmuşlar gibi hissetti. Üçüncü herifti bu. Sonunda o da eyleme geçmişti. Ziegler kumun içine düştü, deli gibiydi ve hemen ardından böğrüne bir tekme yedi. Şokun etkisini azaltmak için yana yuvarlandı.

Başka tekmeler de yemeyi bekliyordu. Ama büyük bir şaşkınlıkla, tekme yemediğini fark etti. Başını kaldırınca Zuzka'nın üçüncü adamın sırtına sıçradığını ve sıkı sıkı yapıştığını gördü. Etrafa hızla bir göz atan Irène, ikinci adamın kendine gelmeye başladığını gördü. Ziegler doğruldu ve sevgilisinin yardımına koşarak rakibinin sinir ağına doğru bir tekme indirdi. Adam soluğu kesilerek yere yıkıldı. Zuzka ondan kurtulmak için adamı kuma itip ayağa kalktı.

Ufak tefek olanı tamamen vazgeçmemişti. Ziegler'e doğru atıldı. Bu kez elinde bir bıçak vardı: Ziegler ay ışığında bıçağın parıltısını kısacık bir an gördü. Kolayca sıyrılarak İngilizi kırık kolundan yakalayıp çekti.

"Ahh!" diye bağırdı adam, kuma ikinci kez diz üstü düşerken.

Ziegler onu bıraktı. Zuzka'yı elinden tuttu.

"Gel, gidelim!"

Hemen ardından ışıklara, müziğe ve tavernaların yakınına park ettikleri motorlarına doğru var güçleriyle koşarak kaçtılar.

"Güzel bir çürüğün olacak," dedi Zuzka, şişmiş kaşı okşarken.

Ziegler banyonun aynasında kendine baktı. Hardal sarısından mora doğru gitmekte olan bir güvercin yumurtası belirmekteydi ve yumurtanın çevresi gökkuşağı renkleri edinmeye başlamıştı bile.

"Yeniden işe başlarken bir bu eksikti!"

"Sol kolunu kaldır," dedi Zuzka.

Ziegler söyleneni yaptı. Ve yüzünü buruşturdu.

"Şuran mı acıyor?"

"Ay!"

"Kaburgan kırılmış olabilir," dedi Slovak.

"Olamaz."

"Yine de döner dönmez bir doktora görün."

Ziegler giysisini güçlükle üzerine geçirirken başını salladı. Odaya geri döndü. Zuzka odadan geçti, barı açtı ve iki eşantiyon şişe Absolut votka ile iki şişe meyve suyu çıkardı.

"Mademki bu boktan fare deliğinde holiganların saldırısına uğramadan dışarı çıkılamıyor, biz de burada içeriz. Ağrıyı dindirir. Daha az sarhoş olan ötekini yatağa taşır."

"Anlaştık."

Telefon sesi uyandırdı. Balkon kapısı açık, kanepede içi geçmiş uyumuştu. Kısacık bir an onu uyandıranın yağmur olduğunu sandı. Sonra telefonun zili yeniden çaldı. Oturdu, kolunu cep telefonunun zararlı bir böcek gibi vızıldayıp titreştiği sehpaya doğru uzattı. Telefonu, dibinde birazcık Glenmorangie bulunan bir bardağın yanındaydı.

"Servaz."

"Martin? Benim... Seni uyandırdım mı?"

Marianne'ın sesi... Aşırı bitkin bir ses, öfkesi burnunda birinin sesi. Aynı zamanda içki de içmişti.

"Hugo'yu hapse attılar. Haberin var mı?"

"Evet."

"O halde, lanet olası, neden beni aramadın?"

Bu son cümleye fazlasıyla öfke katmıştı.

"Söylecektim, Marianne... Seni temin ederim... Ama sonra, ben... unuttum."

"Unuttun mu? Lanet olası, Martin, oğlum hapse gönderiliyor ve sen beni haberdar etmeyi unutuyorsun!"

Tam olarak doğru değildi bu. Aramak istemişti ama uzun süre tereddüt etmişti. Sonunda da bitkin düşüp uyumuştu.

"Dinle, Marianne, ben... ben o olduğunu sanmıyorum... ben... bana güvenmelisin, suçluyu bulacağım."

"Sana güvenmek mi? Düşüncelerim kafamın içinde birbirine giriyor, onları harekete geçireceğim diye deliye dönüyorum, Hugo'yu geceleyin o hapishanede yalnız hayal ediyorum ve bu beni deli ediyor. Ve sen... sen, beni aramayı unutuyorsun, bana hiçbir şey söylemiyorsun, hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsunve yargıcın oğlumu hapse tıkmasına göz yumuyorsun. Oysa ki bana onun masum olduğuna inandığını söylüyorsun! Sana güvenmemi mi istiyorsun?"

Servaz bir şey söylemek, kendini savunmak istedi. Ama bunun hata olacağını biliyordu. Sırası değildi. Kimi zamanlar tartışmak, kanıtlamak için uygunken, kimi zamanlar da sessizliğe uygundur. Geçmişte bu hatayı işlemişti: Ne pahasına olursa olsun kendini haklı çıkarmayı istemek, bedeli ne olursa olsun kendi bakış açısını dayatmak istemek, son sözü söyleyen olmak. İşe yaramazdı bu. Asla yaramamıştı. Bunu öğrenmişti... Bir şey demedi.

"Beni dinliyor musun?"

"Tek yaptığım bu."

"İyi akşamlar, Martin."

Telefonu kapatmıştı.

Pazartesi

19

Baş dönmeleri

Pazartesi sabahı Servaz'ın otopsi sonucu için morgda randevusu vardı. Yarı saydam camlar. Dezenfektan kokusu. Yankılanan uzun koridorlar. Serinlik. Bir kapının ardında bir kahkaha işitildi, ardından da sessizlik. Alt katlara indiğinde kendi kendisiyle yalnız kaldı.

Belleğinde küçük bir çocuk annesinin etrafında dans ediyor ve koşuyordu. Güneş ışıkları altında dans edip gülüyordu. Annesi de gülüyordu.

Anıyı zihninden kovdu. Açılıp kapanır kapılardan geçti.

"Günaydın, Başkomiser," dedi Delmas.

Servaz üzerinde kadının yattığı yüksekliği ayarlanan büyük masaya doğru bir göz attı. Bulunduğu yerden Claire Diemar'ın güzel profilini görüyordu. Kafatası ustalıkla kesilmişti ve neonların ışığında parıldayan beyninin gri kütlesini fark ediyordu. Vücudunun üst kısmı da Y şeklinde yarılmış, pembe iç organları karın boşluğu yüzeyine çıkarılmıştı. Bir şiltenin üzerinde numuneler sıkı sıkıya kapalı tüplerin içinde mühürlenmişti. Geri kalanı anatomik artıkların atıldığı bir çöp kutusuna gitmişti.

Servaz annesini düşündü.

Onun da yazgısı aynı olmuştu. Bakışlarını kaçırdı.

"Pekâlâ," dedi pembe tenli ve soluk mavi gözlü ufak tefek adam, "küvetinde ölüp ölmediğini mi öğrenmek istiyorsunuz? Size hemen söyleyebileceğim şey, boğularak ölümlerin gerçekten can sıkıcı olduğu. Bir küvette boğulma söz konusu olduğunda ise durum daha da berbattır."

Servaz soran gözlerle baktı.

"Mikroskopik yosunlar," diye açıkladı Delmas. "Nehirler, göller, okyanuslar bunlarla doludur... Su vücuda nüfuz ettiğinde bütün organizmaya bulaşırlar. Günümüzde canlı canlı boğulmanın en iyi işareti budur. Ne var ki şehir şebeke suyu bu yosunlar bakımından çok yoksuldur, sorunu anlıyor musunuz?"

Adli hekim eldivenlerini çıkardı, basmalı bir çöp kutusuna attı ve otomatik bir musluğa yanaştı.

"Dahası, suyun içinde kaldığından vücuttaki darbe izlerini yorumlamak güçtür. Neyse ki suda çok uzun süre kalmamış."

"Darbe izleri var mı?" diye karşılık verdi Servaz.

Delmas kendi ensesine doğru bir işaret yaptı. Pembe ve tombul elleri bakteriyolojik sabunla kaplıydı.

"İç çeper düzeyinde bir hematom ve bir beyin ödemi. Ağır bir nesneyle çok şiddetli bir darbe. Hayati tehlike içerdiği şimdiden belirtilebilir kanısındayım ama boğularak öldüğünü sanıyorum."

"Öyle mi *sanıyorsunuz*?"

Adli hekim omuz silkti.

"Söyledim size, boğulma durumunda teşhis hiç kolay değildir. Analizler belki bize daha fazlasını söyleyebilir. Örneğin kandaki stronsiyum. Eğer yoğunluğu kandaki alışıldık yoğunluğundan çok farklı ise ve buna karşılık, onu içinde bulduğumuz suyunkine çok yakınsa, bu lanet küvette öldüğünü neredeyse kesin olarak söyleyebiliriz..."

"Hmm."

"Kadavradaki morluklar için de aynı şey geçerli: Su oluşumlarını geciktirmiş. Üstelik histolojik inceleme de pek bir şey ortaya çıkarmadı..."

Çok şaşırmış gözüküyordu.

"Ya fener?" dedi Servaz.

"Fener?"

"Ona dair ne düşünüyorsunuz."

"Hiç. Yorum sizin işiniz. Ben olgularla sınırlı kalıyorum. Her koşulda, paniğe kapılmış, öyle güçlü debelenmiş ki bağlar teninde çok derin yaralar bırakmış. Sorun bunun ne zaman olduğunu bilmekte. Bu muhtemelen kafatasına öldürücü bir darbe hipotezini dışlar..."

Servaz adli hekimin ihtiyatlı konuşmalarına sinirlenmeye başlıyordu. Delmas'ın yetenekli biri olduğunu biliyordu. Ve tam da bu yüzden aşırı ihtiyatlıydı.

"İsterdim ki sonuç biraz daha..."

"Belirgin mi? Analizler yapıldığında bu olacak. Bu arada bu küvete canlı sokulma ve orada boğulma ihtimalinin yüzde doksan beş olduğunu belirteyim. Koşullar dikkate alındığında bu da fena sayılmaz, öyle değil mi?"

Servaz genç kadının paniğini, su yükseldikçe göğsündeki korku patlamasını, kafasına geçirilen plastik poşetle neredeyse boğularak öleceği aralık ayının o günü kendisinin de hissettiği korkunç boğulma duygusunu düşünüyordu. Onun bu şekilde ölmesini seyreden kişinin duyarsızlığını düşünüyordu. Adli hekim haklıydı: Yorumlamak onun işiydi. Ve bu yorum ona sıradan bir katille karşı karşıya olmadığını söylüyordu.

"Bu arada gazeteyi okudunuz mu?" diye sordu Delmas.

Servaz endişeyle adama baktı. Elvis'in odasında okuduğu yazıyı hâlâ hatırlıyordu. Adli hekim arkasına döndü, bir şiltenin üzerinde duran *La Dépêche* gazetesini alıp uzattı.

"Hoşunuza gidecek sanırım. Beşinci sayfa."

Servaz tükürüğünü yutarak sayfaları çevirdi. Uzun süre çevirmesi gerekmedi. Kocaman harflerle yazılmıştı. "HIRTMANN POLİSE MEKTUP YAZDI". Lanet olası! Yazı sadece birkaç satırdı. Kendini Julian Hirtmann olarak tanıtan birinin *"adli polisten Başkomiser Servaz'a"* gönderdiği bir e-postadan söz ediyordu. *"Adli bir kaynağa göre, bu aşamada bu kişinin İsviçreli katil mi yoksa bir sahtekâr mı olduğunu saptamak mümkün değil..."* Makalenin yazarı, önceki yazıdaki gibi, Servaz'ın *"2008-2009 kışında Saint-Martin'deki cinayetleri soruşturan kişi"* olduğunu belirtiyordu. Servaz gözlerine inanamıyordu. Öfkeden kuduracaktı.

"Muhteşem, değil mi?" dedi adli hekim. "Onlara bu bilgiyi kimin sızdırdığını bilmek isterim. Kesinlikle sizden geliyor olmalı ama."

"Benim gitmem lazım," dedi Servaz.

Servaz büroya girdiğinde Espérandieu Kings of Leon'un *Knocked Up*'ını dinliyordu.

"Hey, bu ne surat böyle!"

"Peşimden gel!"

Espérandieu patronuna baktı. Soru sorma zamanı olmadığını anladı. Kulaklıklarını çıkarıp ayağa kalktı. Martin çoktan bürodan çıkmıştı. Çift kanatlı kapıya ve yönetim bürosuna giden koridora doğru hızlı hızlı yürüyordu. Yangına dayanıklı kapıdan birbiri ardına geçtiler, bir köşedeki deri kanepeli küçük bekleme salonundan ve sekreterliğin önünden geçtiler.

"Toplantıda!" dedi sekreter onların geçtiğini görünce.

Servaz durmadı. Kapıyı vurup içeri girdi.

Stehlin, mali işler bölümü üyeleri karşısında, "... Avukatlar, noterler, bakanlığın açık arttırma görevlileri... Cımbızla ilerliyoruz ama hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz," diye konuşuyordu. "Martin, toplantıdayım."

Servaz büyük masaya doğru ilerledi, toplantıdakileri selamladı ve beşinci sayfası açık gazeteyi adli polis müdürünün önüne koydu. Stehlin eğildi. Manşete baktı. Çenesini sıkarak başını kaldırdı.

"Beyler, bu tartışmayı daha sonra tamamlarız."

Dört adam ayağa kalkıp çıkarlarken, Servaz'a şaşkın şaşkın bakmaktan geri durmadılar.

"Bilgi sızdıran kesinlikle içeriden biri," diye derhal söze girdi Servaz.

Bölüm şefi Stehlin ceketini çıkarmıştı. Sabahın nispeten ılımlı havasının girmesi için bütün pencereleri açtığından bulvarın gürültüsü odayı istila ediyordu. Klima birkaç gündür bozuktu. Başıyla masasının karşısındaki koltukları işaret etti.

"Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Bir köşede duran tarayıcıdan mesajlar çıkıyordu; bölüm başkanı onu sürekli bağlı tutuyordu. Servaz bir şey demedi. Ses tonunu algılamış ve anlamıştı: Kanıtsız suçlamalara dikkat et... Yeni patronunu eskisiyle, özenle tıraş edilmiş keçi sakalı ve inatçı bir uçuk gibi dudaklarına yapışmış silinmeyen gülümseyişiyle eski bölüm şefi Wilmer'le karşılaştırmaktan kaçınamıyordu. Wilmer takım elbiseler ve kravatlar konusunda her zaman en şık olanlarıydı. Servaz'a göre, Wilmer'in

işgal ettiği mevki, bir aptalın, üzerinde başka aptallar varsa tepelere tırmanabileceğinin kanıtıydı. Onun ayrılış kokteyli sırasında atmosfer soğuk ve yapmacıktı. Wilmer küçük teşekkür nutkunu çekerken tek tük alkış olmuştu. Stehlin bir kenarda bugünkü gibi kravatsız, ceketsiz durmuştu. Diğer polislerden biri gibiydi. Ve müstakbel ekibini titizlikle incelemişti. Servaz da onu incelemişti. Yeni patronunun öncekinin verdiği zararları telafi etmek için kendisini bekleyen bütün işleri daha o anda anlamış olduğu sonucunu çıkarmıştı. Servaz, Stehlin'i çok seviyordu. İyi bir polisti, alanı tanıyan biriydi; en ufak sağanak karşısında şemsiye açan bir teknokrat değildi.

Stehlin arkasına dönüp bir şey aldı. Aynı gazete. Onunkinin üzerine koydu. Onu okumak için Servaz'ı beklememişti.

"Bir şeyden eminim," dedi Servaz. "Ne Vincent ne de Samira bunu yapabilir. Onlara yüzde yüz güveniyorum."

"Bu durum olasılıkları ciddi olarak azaltıyor," diye belirtti Stehlin.

"Evet."

Stehlin'in üzüntülü bir hali vardı. Parmaklarını masasının üzerinde birleştirmişti.

"Senin düşüncen ne?"

Servaz düşündü.

"Sadece *onun* bilebileceği bir haber atalım ortaya. *Yanlış bir haber*... Eğer yarın gazetede çıkarsa bir taşla iki kuş vurmuş oluruz: *O* olduğuna emin oluruz ve resmî bir tekzip gönderip gazeteci ile kaynağının itibarını zedeleriz..."

Henüz ağzından bir isim çıkmamıştı ama bölüm şefiyle akıllarından aynı kişinin geçtiğini biliyordu. Stehlin başını salladı.

"İlginç fikir... Nasıl bir haber düşünüyorsun?"

"Zokayı yutması için yeterince güvenilir olmalı... Basının söz etme arzusu duyması için de yeterince önemli olmalı."

"Adli hekimin yanından geliyorsun," dedi Espérandieu. "Delmas'ın önemli bir kanıt bulduğu söylenebilir. Çocuğu kesinlikle suçsuz çıkaracak bir kanıt."

"Hayır," diye sözünü kesti Servaz. "Bunu yapamayız. Ama Claire Diemar'ın evinde bir Mahler CD'si bulduğumuzu söyleyebiliriz."

"Ama bu doğru," dedi Stehlin, şaşkınlıkla.

"Kesinlikle. Hile de bu. Tam adını vermiyoruz. Vakti geldiğinde bunun kesinlikle yanlış olduğunu, olay yerinde dördüncü senfoniyi asla bulmadığımızı büyük samimiyetle söyleyebiliriz. Başka bir CD bulduğumuzu elbette belirtmeyiz..."

Servaz sinirli sinirli gülümsedi.

"Sonuç olarak, Diemar olayında Hirtmann'ın izi gülünç düşürülür ve sansasyonel haberi yayımlayan gazeteci bir süre itibarını yitirir. Soruşturma grubuyla beş dakika içinde toplanıyoruz!"

Servaz kapıya doğru yöneldiğinde Stehlin'in sesi onu durdurdu.

"Hirtmann'ın izi mi dedin? Hirtmann'ın izi mi var?"

Servaz patronuna baktı, bilmiyormuş gibi omuz silkti ve çıktı.

Uzaklardan gelen uğultular, sıcak, hareketsiz hava ve gri gökyüzü... Kır bile sanki bir beklenti içindeydi, reçineye yakalanmış bir böcek gibi donmuştu. Tahıl ambarları ve tarlalar terk edilmiş, ıssız bir havadaydı. Saat 15'e doğru, bir park alanında yemek yemek için durdu. Adamlar gürültülü bir şekilde millî takımın başarılarından ve oyuncuları seçenin yeteneğinden konuşuyorlardı. Bir sonraki maçta Meksika'yla karşılaşacakları anlaşılıyordu. Servaz neredeyse onlara Meksika'nın iyi bir takım olup olmadığını soracaktı ama kendini tuttu. Futbola duyduğu bu ani ilgiye şaşırdı ve gizli bir umut beslediğini anladı: Bu takım mümkün olduğunca kısa sürede ortadan kaybolursa nihayet başka bir konuya geçebilirlerdi.

Düşüncelerine dalmış bir halde, neredeyse farkına varmadan küçük şehrin taşlı sokaklarına daldı. Park yerindeki restorandakilerin konuşmalarını düşünüyordu ve aniden her şeyin bir cuma akşamı birkaç saat içinde olup bittiğini fark etti, bütün ülkeyi televizyon ekranlarına çivileyen bir futbol maçı sırasında. Öncesinde olup bitene yoğunlaşmaları ve kronolojik akışı titizlikle yeniden canlandırmaları gerekiyordu. Düşüncesini daha da ileriye götürdü. *Çıkış noktasından başlamalıydı: Cinayetin işlenmesinden birkaç dakika önce Hugo'nun ayrılmış olduğu bar*. Aradıkları kişinin bu yeri ve bu anı tesadüfen seçmemiş olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu. Zamanlamanın temel önemde oldu-

ğunu söylüyordu her şey. Arabasını küçük meydandaki park yerine, çınarların altına bıraktı, motoru kapattı ve barın terasına baktı. Tıka basa doluydu. Genç yüzler. Oğlanlı kızlı öğrenciler. Kendi döneminde olduğu gibi, müşterilerin yüzde doksanı yirmi beş yaşın altındaydı.

Margot Servaz salondaki makineden tatsız bir kahve aldı, kantinden aldığı bir miktar şekeri kattı, kulaklıklarını kulaklarına yapıştırdı –"kafa ütülemeye gelmeyin" anlamına gelen işaret– ve gürültü içindeki dolu salonun diğer ucunda bulunan David/Sarah/Virginie üçlüsüne çaktırmadan bir göz attı. Teneffüste buluşmuşlardı. Afiş panosuyla ilgilenirmiş gibi yaparak onları gözlerken alt dudağını ısırdı. Onlarca afiş arasında, "MARSAC ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'NİN 17 MAYIS'TA DÜZENLEDİĞİ YILSONU BALOSU"nu duyuran bir afiş ile "FRANSA-MEKSİKA, DEV EKRANDAN YAYIN, PERŞEMBE 17 HAZİRAN, 20.30, BİLİM FAKÜLTESİ F FUAYESİ. KALABALIK GELİN: *BİRA VE MENDİL SAĞLANIR!*" diyen bir diğerine baktı. Birisi bunun üzerine kalın kırmızı keçeli kalemle, "DOMENECH BASTILLE'E!" yazmıştı. Margot, etraflarına bakarak hararetle konuşma tarzlarındaki bir şeye sinir olmuştu.

Dudak okumayı öğrenmediğine pişman oldu. Sarah bakışlarını ona doğru yöneltince gözlerini çabucak kaçırdı, bozuk paranın düştüğü hazneyi homurdanarak kurcalar gibi yaptı. Gözlerini yeniden kaldırdığında avluya doğru uzaklaşıyorlardı. Tütün tabakasını ve kâğıdını çıkararak peşlerinden gitti. Kulaklarında Marilyn Manson paslanmış testere sesiyle *Arma-goddam-motherfuckin-geddon*'ı söylüyordu:

Önce hanımlar ölsün, sonra beyler.
Şeytani kızlar çılgına döner
Ve fazlasıyla intihara eğilimli olurlar.
Önce onu sikmeye çalışırsın
Sonra yemeye.
Adını tutmadıysa aklında
Öldürsen daha iyi edersin...

Gözde şarkıcısı ve grubu... Onlar hakkında kesinlikle her şeyi biliyordu. Marilyn Manson gibi, grubun bateristi de kendine Ginger Fish adını takmıştı. Ginger Rogers ile Amerikalı yamyam bir katil olan Albert Fish'in bir kesişmesi. Bas gitaristi de aynı ilke uyarınca takma ad olarak Twiggy Ramirez'i seçmişti. Ünlü İngiliz manken Twiggy ile seri katil Richard Ramirez'in bileşimi. Ergenlerin bir Amerikan okulunda katliam işlediği her seferinde, çok güçlü olan ateşli silah sahiplerinin Amerika'daki derneği NRA'yı sadece suçlamak yerine, bu kadar hipnotize edici kliplerin ve bu kadar şiddetle kışkırtıcı sözlerin hassas beyinlerdeki etkisini de sorgulamak gerekmez mi diye düşünüyordu Margot. Ama elbette sanatsal ifade özgürlüğü savunucularının işitmek istemediği türden sorulardı bunlar. Margot, "Haksız yere sanatçı damgası vurulmuş ticari kaygılı, iğrenç birkaç adam, Amerika'daki ya da başka yerdeki bir kampüsteki tek bir ölü değerinde bile değil," diyerek zaten "geri kafalı" ve "faşist" muamelesi görmüştü. Elbette eğer birisi ifade özgürlüğüne saldırmak isterse bu özgürlüğü ölesiye savunmaya hazırdı ama bu onun sevdiği türden bir kışkırtmaydı. Tıpkı Sokrates gibi, muhataplarının konforlu kesinliklerini parçalamaktan hoşlanıyordu. Onların hazır cevaplarını yıkmak hoşuna gidiyordu. Fasit daire içinde düşünmeyi engellemeyi seviyordu.

Kalabalığın içinde onları gözleriyle arayıp buldu. Ayrılmışlardı. Saralı ve Virginie sessizce sigara içiyordu, David bir başka gruba katılmıştı. Dikkati ona yöneldi. Bütün hafta sonu ortalıkta görünmemişti ama Margot onun Elias ya da kendisi gibi evine gitmediğini biliyordu. Nerede kalmıştı? Bu sabah yeniden ortaya çıktığından beri heyecanlı ve gergin bir hali vardı. David, Hugo'nun en iyi arkadaşıydı. Ender olarak birbirlerinden ayrı görülürlerdi. Margot onunla defalarca tartışmıştı. David hiçbir şeyi ciddiye almayan tarzıyla onun tüylerini diken diken ediyordu ama bu soytarı görünümünün ardında bir ciddiyet, kimi zaman bakışlarını bulandıran bir yara hissetmişti. Sarı sakalının ortasında dudaklarını sürekli geren gülümsemesinin bir kalkandan başka bir şey olmadığı söylenebilirdi. Kendini neye karşı koruyordu ki?

Margot ona odaklanması gerektiğini anladı.

"Fark... mi... Davi... nasıl... sinir... hali var?"

Marilyn Manson, "Sik, ye, öldür, tekrar yap," diye ulurken, cümle kulaklarındaki ses duvarını güçlükle aştı.

"Elias..." dedi Margot.

Tek kulaklığı kaldırdı.

"Sınıftan çıktığımızdan beri senin peşindeyim," dedi Elias.

Margot tek kaşını kaldırdı. Elias yüzüne düşen perçemin ardından onu gözlüyordu.

"Ee?"

"Çevirdiğin dümeni gördüm... Onları *gözlüyorsun*. Fikrimi aptalca bulduğunu sanmıştım."

Margot omuz silkip kulaklığını taktı. Elias yeniden çıkardı.

"Yine de *biraz daha az göze batmaya çalış*," diye yüksek sesle bağırdı kulağına. "Dahası, ben öğrendim: Bu hafta sonu David'in nerede olduğunu kimse bilmiyor."

Dubliners'ı Dublinli bir İrlandalı işletiyordu. Joyce'un bütün zamanların en büyük yazarı olduğunu iddia eden biriydi elbette. Servaz'ın Marsac'ta öğrenci olduğu zamanlarda da oradaydı. Francis'le birlikte ön adından başka bir şey öğrenememişlerdi: Aodhágán. Barın arkasında hâlâ o duruyordu. Servaz gibi Aodhágán da yirmi yaş yaşlanmıştı. Ama o dönemde Servaz'ın bugünkü yaşındaydı. 80'lerin ortasına doğru, Aodhágán orduda resmî bir görevde bulunduktan sonra İngilizce öğretmek üzere güneybatıya gelmişti (ordunun aslında Irish Republican Army olduğunu ileri sürenler de vardı) ama eğitmen olabilmek için biraz fazla sinirli ve kavgacı biriydi ve bir kara tahtanın önündense bir barın arkasında daha fazla otorite sahibi olduğunu fark etmişti.

Aodhágán'ın barı Marsac'ta ahşabın, derinin ve fayans bira pompalarının ötesinde, rafları Shakespeare'in dilinde kitaplarla dolu tek yerdi. Aslında öğrencilerin ve yerel Britanya topluluğu temsilcilerinin gelip gittiği bir yerdi. Servaz öğrenciliği sırasında tek başına ya da Van Acker ve başkalarıyla birlikte haftada birkaç gün buraya geliyordu. Bir biranın ya da kahvenin yanı sıra raflardan bir kitap aldığı da ender değildi. O parlak günlerde elinin altında kocaman bir İngilizce-Fransızca sözlükle, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ın, *Dublinliler*'in ya

da *Yolda*'nın orijinal versiyonlarını büyülenerek okumaya kaptırmıştı kendini.

"Vay be, bu genç Martin mi, yoksa yanlış mı görüyorum?"

"O kadar genç değil artık, kaba sakal."

İrlandalının saçları ve sakalı artık esmer olmaktan çok kırdı ama yarı komando yarı 60'lı yılların korsan radyo DJ'i halini hep korumuştu. Tezgâhının etrafından dolaşıp Servaz'ı sırtına vurarak kucakladı.

"Ne yapıyorsun?"

Servaz polis olduğunu söyleyince Aodhágán kaşlarını çattı.

"Bense senin yeni Keats olacağını sanmıştım."

Servaz, sesindeki hayal kırıklığını fark ederek kısacık bir an için utanç duydu. Aodhágán sırtına yeniden vurdu.

"Ben ısmarlıyorum! Ne içersin?"

"Ünlü esmer biran var mı hâlâ?"

Aodhágán göz kırparak cevap verdi. Bütün yüzü neşeyle kırışmıştı. Elinde birayla geri döndüğünde Servaz önündeki koltuğu gösterdi ona.

"Otur."

İrlandalı şaşkın gözlerle ona baktı. İhtiyatlıydı. Bunca yıldan sonra bile olsa Servaz ses tonundan anlamıştı. Britanya polisini sevmediği gibi Fransız polisini de sevmiyordu.

"Değişmişsin," dedi bir iskemle çekerken.

"Evet. Polis oldum."

Aodhágán başını eğdi.

"Seni hayal edemeyeceğim tek meslek," dedi hafifçe.

"İnsanlar değişiyor," dedi Servaz.

"Hepsi değil..."

İrlandalının sesinde acılı bir vurgu vardı. Sanki ihanetleri, inkârları ve vazgeçişleri yüzeye çıkarmak onun için zormuş gibi... Kendi yakınlarını mı başkalarını mı kastediyor diye düşündü Servaz.

"Sana birkaç soru soracağım..."

Aodhágán gözlerini Servaz'a dikti.

Servaz da bakışlarına karşılık verdi. Havanın değişmekte olduğunu hissetmişti. Geçmişteki Martin ve Aodhágán değillerdi. Karşı karşıya duran bir polis ile polisleri sevmeyen bir adam.

"Hugo Bokhanowsky ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hugo? Elbette. Hugo'yu kim tanımaz! Parlak bir oğlan... Senin gençliğini andırıyor biraz. Hayır, daha ziyade Francis gibi... Sen daha suskundun, daha gerideydin. Onlara imrenmek için bir nedenin olmasa da..."

"Tutuklandığını biliyor musun?"

Sessizce başını eğdi.

"Claire Diemar'ın öldürüldüğü gece senin bardaydı. Kimi tanıklara göre, cinayetten birkaç dakika önce buradan ayrıldı. Bir şey fark ettin mi?"

İrlandalı düşündü. Sonra, havarilerin Yahuda'ya baktığı gibi Servaz'a baktı.

"Ben bardaydım, servis yapıyordum, kapıdan uzakta... O gece bar tıka basa doluydu. Ve herkes gibi ben de televizyon seyrediyordum. Hayır, bir şey fark etmedim."

"Hugo ile arkadaşlarının nerede oturduğunu hatırlıyor musun?"

Aodhágán duvara asılı televizyon ekranının yakınındaki bir masayı gösterdi.

"Şurada. En iyi yeri kapmak için erken gelmişlerdi."

"Masasında kim vardı?"

İrlandalı yeniden düşündü.

"Emin değilim. Ama sanırım Sarah ve David vardı. Sarah güzel bir kızdır, buraya gelip giden en güzel genç kadın. Ama prenses rolü oynamaz. Hoş bir kızdır. Biraz içe dönük. O, Virginie, David ve Hugo neredeyse hiç ayrılmazlar. Bana o yaştaki Francis, Marianne ve seni hatırlatıyorlar..."

Servaz karnında bir yılanın hareket ettiğini ve midesinin etrafına sarıldığını hissetti.

"Hatırlıyor musun? Buraya gelip dünyayı değiştirmekten söz ediyordunuz, politika tartışıyordunuz... İsyandan, devrimden, *sistemi değiştirmekten* bahsediyordunuz... Ah! Tanrım, gençlik her yerde aynı!

Marianne... Nasıl biriydi o, hatırlıyor musun? Sarah bile onun tırnağı olamaz. Marianne hepinizi deli ediyordu, belliydi bu... Çok kız öğrenci geçip gitti buradan... Ama Marianne bir taneydi."

Servaz ona acı acı baktı. O dönemde farkına varmamıştı ama Aodhágán o zamanlar kırkındaydı. Marianne'ın cazibesine tamamen duyarsız olamazdı. Onun yaydığı o gizem ve üstünlük halesine. Etrafındaki bu çılgınlık rüzgârına...

"David, Hugo'nun en iyi arkadaşı."

"David'in kim olduğunu biliyorum. Ya Virginie?"

"Gözlüklü, hafif şişman, ufak tefek bir esmer. Çok canlı, çok zeki. Fazlasıyla otoriter. Bu kız komuta etmek için yaratılmış biri, inan bana. Diğerleri de öyle aslında. Zaten hepiniz bunun için programlanmış değil misiniz? Sonunda patron, yönetici, bakan, Tanrı bilir başka neler oluyorsunuz."

Servaz aniden bir şey hatırladı.

"Cuma gecesi Marsac'a vardığımızda bir elektrik arızası vardı..."

"Evet, neyse ki benim imdadıma yetişen bir jeneratörüm var. Maçın bitiminden on dakika önce geldi elektrik... Tanrım, inanamıyorum," diye homurdandı Aodhágán.

"Neye?"

"Senin polis olmana..." Uzun uzun iç çekti. "Biliyor musun, 70'li yıllarda Long Kesh'te hapisteydim. Kuzey İrlanda'nın en berbat hapishanesi... H Bloklardan söz edildiğini duydun mu? Yüksek güvenlik hapishaneleri. H Blok deniyor çünkü gökyüzünden bakıldığında büyük bir H çiziyorlar. Long Kesh eski bir askerî üstü. Britanya ordusu orada İngiliz işgaline karşı çıkan İrlandalı cumhuriyetçileri ve krallık yanlılarını tutuyordu. Eski püskü tesisatlar, pislik, rutubet, kırık camlar, hijyen yok... Bu kıçı kırık gardiyanlar orada gerçek birer Nazi'ydi. Kışın öyle soğuk oluyordu ki uyunmuyordu. 1981 yılındaki ünlü açlık grevine katıldım. Altmış altı günün sonunda Bobby Sands'in öldüğü. Ölümünden bir ay önce İrlanda halkı tarafından hücresinde milletvekili seçildiği, Margaret Thatcher'ın hiç esnemediği açlık grevi. 1978'deki "çarşaf grevi"ne de katıldım. Hapishane üniforması giymeyi reddetmiştik. Buz gibi soğuğa rağmen, bit dolu çarşafların altında çırılçıplak dolanıyorduk. Aynı yıl "*Dirty Protest*"e de katıldım. İşkenceyi ve kötü

muameleyi protesto etmek için yıkanmıyorduk, dışkılarımızı hücre duvarlarına sürüyor, yere işiyorduk. Bozuk yiyecek veriyorlardı, dövüyorlardı, işkence ediyorlardı, aşağılıyorlardı... Ben yenilmedim, bir adım bile geri atmadım. Üniformalardan nefret ederim, genç Martin, görünmez olduklarında bile."

"Doğruydu o halde..."

"Ne?"

"Senin IRA'dan olduğun."

Aodhágán cevap vermedi. Soğukkanlılıkla Servaz'a bakıyordu.

"O dönemde IRA'nın gettolarda gerçek bir polis gibi davrandığının söylendiğini çok duydum," dedi Servaz.

Karşısındaki adamın gözlerinde bir öfke alevi belirdi. Bu adam asla unutmamıştı.

"Hugo iyi bir çocuk," dedi Aodhágán konuyu değiştirerek. "Onun suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Servaz tereddüt etti.

"Bilmiyorum. Bu yüzden bana yardım etmelisin, polis olsam da olmasam da."

"Üzgünüm ama bir şey görmedim."

"Belki başka bir yolu vardır..."

Aodhágán soran gözlerle ona baktı.

"Etrafındakilerle konuş, sorular sor, bir şey gören ya da işiten var mı öğrenmeye çalış."

İrlandalı inanamayan gözlerle baktı.

"Sen *benim* polis için ispiyonculuk yapmamı mı istiyorsun?"

Servaz itirazı savuşturdu.

"Bir masumu hapisten çıkarmama yardım etmeni istiyorum," karşılığını verdi. "Dünden beri ihtiyati olarak tutuklanmış bir çocuk. Senin değer verdiğin bir çocuk. Senin için yeterli mi bu?"

Aodhágán yeniden ateş püsküren gözlerini ona dikti. Servaz onun düşündüğünü gördü.

"Pazarlık şöyle," dedi sonunda. "Elde edebileceğim her türlü lehteki bilgiyi sana aktaracağım, suçlayıcı bilgileri ise kendime saklayacağım. İster Hugo'yu isterse de başkasını suçluyor olsunlar."

"Tanrı aşkına!" diye itiraz etti Servaz sesini yükselterek. "Bir kadın öldürüldü, işkence gördü ve küvetinde boğuldu! Belki de çevrede gezinen, yeniden başlamaya hazır bir hasta var!"

"Polis sensin," dedi İrlandalı ayağa kalkarak. "İster kabul et, ister etme."

17.31'de küçük meydana çıktı. Gökyüzüne baktı. Mürekkep gibi kara bulutlarla doluydu. Yine yağmur yağacaktı. Kaygı hep oradaydı. Servaz bu hissi mide boşluğunda tanıyordu.

Cuma akşamı bu meydanda bir şey oldu, diye düşündü. Hugo kendini iyi hissetmediğini söyledi. Saat henüz 20.30 değil, Fransa'nın futbol takımı henüz oynamaya başlamamış. Arabasına doğru yürüyor. Hemen arkasından biri çıkıyor. *Bardaki kalabalığa karışmış olan ve bu anı bekleyen biri.*

Bir buçuk saat sonra Hugo jandarmalar tarafından Claire Diemar'ın evinde bulundu. Bardan çıkışını takip eden saniyelerde ne oldu? Yalnız mı yoksa yanında biri mi vardı? Ne zaman bilincini yitirdi?

Park yerini ve sıralanmış arabaları gözleriyle taradı. Uzakta gürleyen gök gecenin sessizliğini böldü. Aniden esen sert sıcak rüzgâr saçlarını dağıttı ve birkaç damla yağmur nemli havayı delip geçti. Meydanın öte tarafında Marsac'ın en yüksek binası –on katlı beton– yükseliyordu. Müstakil evlerin ve burjuvaların küçük konutlarının ortasında zevksiz bir çirkinlik abidesi. Giriş katı bir köpek bakım salonunun, iş bulma kurumunun ve bir bankanın işgali altındaydı. Servaz anında fark etti. *Bankanın gözetleme kameraları...* İki taneydi. İlki girişi, ikincisi meydanın geri kalanını kaydediyordu. *Dolayısıyla park yerini...* Yutkundu. Şansa bak! Gerçek olamayacak kadar güzel. Ama yine de doğrulamalıydı.

Cipinin kapılarını açtı ve kamera istikametinde araba sırası boyunca yürüdü.

Kameranın doğru istikamete yönlendirilmiş olduğunu saptadı. Barın girişine yöneldi. *En az yirmi beş metre...* Artık her şey görüntü

kalitesine bağlıydı. Kamera bardan çıkan birinin kimliğini saptayamayacak kadar uzaktaydı elbet ama kimin arandığı biliniyorsa... Belki de *birinin* Hugo'nun *ardından* çıkıp çıkmadığını saptayamayacak kadar uzak değildi...

Bankanın çağrı butonuna basınca açılma mekanizması vızıldadı. İçeride büyük salonda yürüdü, gişelerde bekleyen müşterilerin önünden geçti, beyaz çizgiyi aştı ve dört memurdan birine kartını gösterdi.

Stantta bir süper kahraman portresi vardı. Üzerinde de banka logosu. Servaz reklamların mizah duygusundan yoksun olmadığını düşündü. Bütün dünyadaki hissedarların 20 bin milyar doları, yani gezegende bir yılda üretilen zenginliklerin yarısına denk bir parayı bankaların, yatırımcıların ve borsacıların açgözlülüğü ve körlüğü –ve de yeteneksizliği– yüzünden yitirdiği 2007 sonu ile Ekim 2008 arasında bu süper-bankacılar neredeydi? Ya yarın banka Yunan, Portekiz ve İspanyol alacaklıların üzerine bir çizgi çekmek zorunda kaldığında nerede olacaktı?

Servaz banka müdürünü görmek istediğini belirtti ve memur ahizeyi kaldırdı. İki dakika sonra, ellilerinde, takım elbiseli, elini uzatmış ama asık suratlı bir adam ona doğru ilerliyordu.

"Beni takip edin," dedi.

Koridorun sonunda camlı bir büro. Müdür oturmasını söyledi. Servaz gerekmediğini belirtti. Durumu iki kelimeyle açıkladı. Müdür alt dudağına bir parmağını dayadı.

"Sorun olacağını sanmıyorum," dedi sonunda, rahatlamıştı. "Benimle gelin."

Camlı bürodan çıkıp koridordan geçtiler. Adam bir kapıyı itti. Küçük bir kulübe büyüklüğünde ve matlaşmış camlı küçük bir pencereyle aydınlatılmış bir odaydı. Bir masanın üzerine, ince bir DVD okuyucu ve kayıt cihazına benzeyen bir şey konmuştu, yanında da bir uzaktan kumanda vardı. 19 inçlik bir ekran bulunuyordu. Müdür ekranı aydınlattı.

"Toplam dört kamera var," dedi, "ikisi içeride, ikisi dışarıda. Güvenlik şirketi bu kadar çok istemiyordu. Sadece para makinesinin video gözetiminde olmasını istemişlerdi. Buyurun."

Müdür uzaktan kumandayı çalıştırdı. Ekranda mozaik halinde dört görüntü belirdi.

Servaz, üstte solda, park yerini gösteren dörtgene parmağını koyarak, "Beni bu kamera ilgilendiriyor," dedi.

Müdür kumandadaki 4 tuşuna bastı ve görüntü bütün monitörü kapladı. Servaz dip tarafa doğru, barın giriş düzeyinde görüntünün hafifçe bulanıklaştığını saptadı.

"Sürekli mi kayıt yapıyorsunuz, yoksa hareket detektörü mü var?"

"İçerideki kameralar sürekli çalışıyor. Para makinesinin oradaki hareketle işliyor. Kayıtlar üst üste yapılıyor."

Servaz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu durumda, geçen cuma günkü kayıt sonraki günlerdeki kayıtların altında kalmıştır, öyle mi?" dedi.

"Sanmıyorum, hayır," diye gülümsedi müdür. "Sizin sözünü ettiğiniz kamera hareket saptadığında çalışıyor, para makinesindeki gibi. Park yerinde bir hareket olduğunda çalışmaya başlıyor. Gündüz oldukça düzenli olsa da geceleyin çok az oluyor. Ayrıca kamera bellekten tasarruf etmek için sınırlı sayıda görüntü kaydediyor. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsam, alette 1 terabaytlık bir hard disk var. Bu fazlasıyla yeterli. Kayıtları yasal süre boyunca saklıyoruz."

Servaz nabız atışlarının hafifçe yükseldiğini hissetti.

"Nasıl çalıştığını sormayın bana," dedi müdür kumanda aletini uzatarak. "Bunu kuranı çağırmamı ister misiniz? Yarım saate burada olur."

Servaz ekranın köşesindeki saate baktı. Sonra, plastik bir poşete yerleştirilmiş ve yapıştırıcıyla masaya bantlanmış kâğıda baktı. Tepesinde "gözetim sistemi kullanım kılavuzu" yazıyordu.

"Gerekmez, tek başıma hallederim."

Müdür saatine baktı.

"On dakikaya kapatıyoruz. Belki yarın gelebilirsiniz..."

Servaz düşündü. Merak ve aciliyet içini kemiriyordu. Bir dakika bile kaybetmek istemiyordu.

"Hayır, ben burada kalacağım. Nasıl kapatacağımı bana söyleyin."

Müdür biraz şaşırmıştı.

"Kapanma saatinden sonra bankayı böyle açık bırakamam," diye itiraz etti. "Siz içeride olsanız bile..." Bir süre tereddüt geçirdi. "Sizi içeride bırakacağım ve alarm sistemini kapatacağım. Farkına varmadan çalıştırmanızı ve jandarmanın buraya gelmesini istemem." BlackBerry'sinin ekranını Servaz'a gösterdi. "İşiniz bittiğinde beni bu numaradan arayın, siz çıkınca kapatıp alarmı çalıştırırım. Yanda oturuyorum."

Servaz bankacının numarasını telefonuna kaydetti. Müdür dışarı çıktı ama kulübenin kapısını yarı aralık bıraktı. Servaz son müşterilerin de gittiğini, sonra memurların eşyalarını topladıklarını, birbirlerine veda ettiklerini ve onların da binayı terk ettiklerini işitti.

Beş dakika sonra, elinde bir evrak çantasıyla kapıdan başını uzatan müdür, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Servaz, emin olamamaya başlasa da başıyla onayladı. Bu kullanma kılavuzu son derece karmaşık gözüküyordu. Özellikle de onun gibi teknolojiyle başı belada biri için. Uzaktan kumandanın tuşlarına basmaya başladı, görüntü kayboldu, sonra geri geldi, ardından tam ekran bir görüntü elde etti ama iyi bir görüntü değildi. Küfretti. Bu boktan kullanma kılavuzunun hiçbir yerinde kayıtların nasıl okunacağı yazmıyordu. Elbette... Gerçekten yararlı tek bir kullanma kılavuzuna hiç rastlamış mıydı ki?

Saat 18.45 olduğunda ter içinde kaldığını fark etti. Kulübenin içi otuz beş derece olmalıydı. Küçük pencereyi açtı. Duvara gömülmüş iki kocaman metal çubukla korunuyordu. Pencerenin bir çıkmaza açıldığını ve yeniden yağmur yağmaya başladığını gördü. Dar mekâna yağmurun gürültüsüyle birlikte memnuniyetle karşıladığı bir serinlik de girmişti.

19.07'de izlemesi gereken yolu nihayet çözdü. Park yerini filme alan kamera kayıtlarını elde ettiğinde geçen cuma günü saat 20.30'dan biraz öncesinin aradığı anına –eğer varsa– erişmenin tek bir yolu olduğunu anladı: Kaydı hızlı okumayla peş peşe geçirmek.

İlk teşebbüsünde esrarengiz bir şekilde hızlı okuma birkaç dakikanın sonunda kilitlendi ve kayıt başlangıç noktasına geri döndü.

"LANET, LANET, LANET, LANET!"

Sesi boş koridorda ve salonda çınladı. Bir nefes aldı. Sakin ol. Başaracaksın. Alnından iri ter damlaları akıyordu, gömleği sırtına

yapışıyordu. Kaydı hızlı okumayla belli bir noktaya kadar geçirmeye karar verdi, sonra normal okumayla devam etti ve biraz daha ileride yeniden hızlı okumaya geçti.

19.23'te kalbi giderek daha hızlı çarpmaya başladı. *20.12*... Ekranda gözüken rakamlar bunlardı. Kaydı normal okumaya geçirdi. O sırada bir şey kamerayı çalıştırmıştı. Park yerinden ayrılan bir araba. Art arda sabit görüntüler aracın hareketini parçalara böldü. Servaz arabanın kameranın önünden geçişine baktı. Bir ışık ekranı aydınlattı. Fırtına Marsac'ın üzerine boşalıyordu, aracın silecekleri gidip geliyordu, dolayısıyla içindekini görmekte zorlandı. Çok kısa bir an için ellilerinde bir çifti fark edene dek... Yeniden hayal kırıklığına uğramıştı. Görüntü kesildi ve 20.26'da yeniden aydınlandı. Bir başka araba geçiyordu, yağmur perdesinin ve park yerinin arkasında... Işık azalıyor ama sistem azalan ışığı telafi ediyordu. Bununla birlikte dip taraf, barın girişi iyice bulanıktı. Şimdi biri çıkarsa fark edebilir miyim diye düşündü... Göz kapaklarını ovuşturdu. Ekrana bakmaya çabalamaktan gözleri yanıyordu. Yağmurun gürültüsü sağır ediciydi. Sanki kayıttan geliyor gibiydi. Aniden kaskatı kesildi. *Hugo*... Barın kapısından çıkmıştı. Flu görüntüye ve fırtınaya rağmen, beliren siluetin kimliğine dair en ufak kuşkusu yoktu. Giysileri cinayet gecesi üzerindekilerle aynıydı. Saç kesimi ve yüzünün biçimi uyuyordu. Servaz yutkundu. Takip edecek saniyelerin belirleyici olacağının bilincindeydi.

Haydi. Yürü...

Gözleri ekrana dikili, genç adamın arabalar arasındaki yolda yürüdüğünü gördü. Saniyede on kadar görüntünün birbirini izlemesi ilerleyişini az çok bölüyordu. Genç adam yolun ortasında durdu, gözlerini göğe dikti. Birkaç saniye böyle kaldı.

Ne yapıyorsun, Tanrı aşkına?

Hugo öyle hareketsizdi ki Servaz görüntünün yine kilitlendiğini düşündü. Aynı zamanda barın girişini gözlüyordu. Ama o tarafta hiçbir şey olmuyordu... Kanı, kumandanın üzerinde bir nem izi bırakmış olan ter içindeki parmaklarının ucunda zonkluyordu. *İlerle*... Servaz gözleriyle arabayı arıyordu, Hugo'nun Claire Diemar'ın evinin önüne bıraktığı arabayı ama onu göremiyordu. Yine de orada bir yerlerde, bu yolda olmalıydı... Aniden Hugo sağa döndü ve kayboldu... *Hay lanet!*

Park yerinin ortasında bir tür teknik servis vardı. Beton bir yapı. Hugo onun arkasına park etmişti! Servaz bir kez daha küfretti ve masanın üzerine tam bir yumruk indirecekti ki dip tarafta barın kapısı açıldı...

Tanrım!

Doğru görmüştü. Gözlerini ekrana dikip ağzını açtı. Bir şansı vardı. Küçücük. Minnacık bir şans. *Yaklaş...* Siluet yola girdi. Sabit görüntülerin akışı nedeniyle hep aynı kesik kesik yürüyüşle kameraya doğru yürüyordu. Hugo'nun park ettiği yere doğru ilerliyordu. Servaz'ın boğazı kurumuştu. Yeni gelen uzun boylu, ince biriydi. Bir *sweatshirt* vardı üzerinde, kapüşonunu başına geçirmişti. Hay lanet! Aniden Servaz onun yüzünü göremeyeceğine emin oldu ve öfkelendi. Ama en azından olumlu bir nokta vardı: Bu kayıt Hugo'nun açıklamalarını daha güvenilir kılıyordu. Kesin bir kanıt oluşturmasa bile. Kapüşonlu siluet de binanın arkasında kayboldu.

Ya şimdi?

Hâlâ bir şansı vardı... Araba geri geri çıkacaktı, belli bir anda kameranın alanına girecekti... Belki de direksiyondakini görecekti. Servaz, boğazı düğümlenmiş, sinirleri ayakta bekliyordu. Çok uzun süre geçmişti. Bir şey oluyordu.

Bir gürültü.

Sanki bir tekme yemiş gibi doğruldu. Bir gürültü işitmişti: Dışarıdan değil, bankanın *içinden.*

"ORADA BİRİ Mİ VAR?"

Cevap yok. Belki hayal görmüştü. Yaz yağmuru pencerede öyle bir gürültü çıkarıyordu ki emin değildi. Gök gürültüsü akşamın havasını bir kez daha titretti. Dikkatini yeniden ekrana yöneltmek istedi. *Hayır, bir şey işitmişti... Pause* tuşuna bastı ve kalktı. Koridora çıktı.

"Hey! Kim var orda?"

Sesi, bir koridorun ucuna açılan boş salon boyunca yankılandı. Diğer uçta yatay çubuklu metal bir imdat kapısı vardı. Kapalıydı.

Tereddüt etti, sonunda salona doğru yürümeye başladı. Kimse yoktu. Gişeler, renkli koltuk sıraları, beyaz çizgi... Salon boştu. Geri döndü.

Ne var ki... şimdi hissediyordu.

Hafif bir hava akımı.

Muhtemelen onun bulunduğu kulübenin penceresi ile *bir başka açıklık* arasında. Salonun ortasında kendi ekseninde döndü, camlı kapılardan boş mekâna baktı. Kapılar kilitliydi. İçeride salonun köşeleri gölgelenmişti. Gölge ve sessizlik. Servaz sinirlerinin törpülendiğini hissetti. Kalçasında silahını aradı, kılıfı açtı. Aylardır, tam olarak 2008-2009 kışından beri yapmadığı bir hareketti bu.

Hirtmann'dan beri...

Hay lanet!

Gişeler boyunca yürüdü. Diğer tarafta ikinci bir koridor vardı. Servaz şimdi silahı elinde dikkatli adımlarla yürüyordu. Bankanın camlı kapılarının önünden bu saatte kimsenin geçip de onu fark etmeyeceğini umuyordu. Paranoyaya kapılmadığına henüz tam anlamıyla emin değildi. Silahı kuralına uygun elinde tutuyor, kullanmayacağını umut ediyordu. Teri kaşlarından gözlerine akıyor, gözlerini kırpıştırıyordu.

Diğer koridor ilkinden daha kısaydı. Tek bir kapısı vardı. Tuvaletlerin kapısı.

Dizlerini kıvırdı, elini, tuvalet kapılarının iki santim altına kadar uzattı.

Hava akımı oradan geliyordu.

Kapının kanadını yavaşça açtı, kapının yayı belli bir direnç gösteriyordu. Endüstriyel temizlik kokusu. Aniden, hava akımı arttı, Servaz hiç olmadığı kadar dikkat kesildi. Erkekler tuvaletinin kapısı.

Açıktı.

Birisi bu pencereyi kapatmayı unutmuştu ve müdür alarm sistemini çalıştırmadığından kimse bunu fark etmemişti. Basit bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ockham'ın Usturası.[5] Ona saldırmak üzere bankaya giren birinin bunu dışarıda herhangi bir yerde yapabileceği şeklindeki açıklama, ona korkunç bir şekilde inanılmaz geliyordu.

Tuvaletin klozeti üzerine iki ayağıyla çıktı ve küçük pencerenin hizasına geldi. Kulübedeki demir parmaklıkların aynısı. Ötede yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bu tarafta dikkat çekici hiçbir

5 "Bir konuya getirilen çeşitli açıklamalar varsa, en basit açıklama doğruya en yakın olandır" şeklindeki felsefi görüş. (ç.n.).

şey yoktu. Klozetin üzerinden inerken yeni bir gürültü işitti, *tuvaletlerin dışında ama bankanın içinde.* Bu kez damarlarındaki kan bir türbindeki baraj suyu gibi hücum etti. Aniden korku yanı başındaydı. Kapıya doğru döndü, kalbi çarpıyordu, bacakları tutmuyordu. *Biri vardı...* Bu bankanın bir yerinde. Silahını sıkı sıkı tuttu ama terli eli kabzanın üzerinde kayıyordu.

Destek çağırmalı. Ama ya yanılıyorsa? Manşetleri hayal etti: "*Bir polis boş bankada paranoya krizine kapıldı.*" Müdürü arayabilir ve kayıtları okuyamadığını bahane edebilirdi. Ya sonra? Birinin ortaya çıkmasını beklerken burada kapalı mı kalacaktı? Bunları düşünürken çarparak kapanan imdat çıkışının gürültüsü ona kadar ulaştı.

Hay lanet!

Tuvaletlerden dışarı fırladı, gişelerin önünden koşarak geçti, dönemeçte kayarak koridora daldı. Metalik kapı kanadından geçti. Bir merdiven. Üzerinde ayak sesleri, basamaklarda düzensiz bir gürültü patırtı. *Lanet olsun!* Servaz atıldı. İki beton basamak grubu ve her katta bir kapı vardı. Adımları altında basamaklar titriyordu. Kaçağın merdiven boşluğunu terk edip etmediğini işitmek için kulak vermeye çalıştı ama onun da tırmanmaya devam ettiğine emin oldu. Üç katın sonunda nefes nefeseydi, göğsü ateş gibi yanıyordu. Metal tırabzana tutundu. Yedinci katta soluklanmak için durdu, iki büklüm oldu, ellerini dizlerine koydu. Ciğerleri körük gibi sesler çıkarıyordu. Ter burnundan damlıyordu, gömleğinin sırtı sırılsıklamdı. Hedefi ise tırmanmaya devam ediyordu: Ökçelerinin altındaki titreşimi hissediyordu. Tırmanmaya devam etti. Yedinci kata vardığında metal bir kapı gıcırdadı, ardından gürültüyle kapandı. Yedinci katın kapısını açtı. Bu kapı gıcırdamadı ve kapanmadı. Kaçağın kullandığı kapı kat kapısı değildi... Kalbi göğsünün içinde patlayacak gibi vuruyordu. Bir katilin peşinde merdiven tırmanırken kalp krizinden ölecek miyim diye düşündü bir an.

Dokuzuncu katı da geride bıraktı.

Nihayet son iki merdiven arasını da geçtiğinde kasları kaskatıydı. *Çatı...* Metalik gürültü oradan geliyordu. Kaçak oraya girmişti. Kaygı son hızla geri geldi. Servaz Pireneler'deki soruşturmayı hatırladı. Baş dönmesini. Yükseklik korkusunu. Tereddüt etti.

Tere batmıştı. Silahını bir elinden diğerine geçirerek avuç içlerini pantolonunda kuruladı, sonra kolunun tersiyle yüzünü sildi. Kapalı metal kapıya gözlerini diktiğinde kalbinin biraz yatıştığını işitti.

Arkasında kim bekliyordu? Ya bir tuzaksa?

Yükseklik korkusuyla dezavantajlı konumda olacağını biliyordu. Ama bir silahı vardı...

Takip ettiği kişide de silah var mıydı?

Ne yapması gerektiği konusunda tereddüt etti. Aynı zamanda sabırsızlıktan içi içini yiyordu. Titreyen elini metal çubuğa koydu. Kapı kanadını ittirince gıcırdadı. Aynı anda fırtına, şimşekler, rüzgâr ve yağmur yüzüne çarptı. Burada, açıkta rüzgârın aşağıdan çok daha güçlü olduğunu hissetti. Ökçeleri terası kaplayan çakıl taşlarını ezdi. Ancak yirmi santimlik beton kenarlığı olan düz, geniş bir alandı. Midesi düğümlendi. Ötede Marsac'ın çatılarını, bulutların çevrelediği kilisenin sivri ucunu, bulutlar altında boğulmuş tepeleri, deniz gibi engin ve bulutlarla kaplı gökyüzünü görüyordu. Kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Nereye gitmişti? Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Sağa sola baktı. Havalandırma delikli, bir metre yüksekliğinde bir sıra masif örme duvar terastan yükseliyordu. Zemin hizasında uzanan kalın borular da vardı, üç parabol, hepsi bu.

Nereye gitmişti?!

Yağmur iyice şiddetlenmişti. Yakasına ve ensesine vuruyor, başında trampet çalıyor, yüzünü şiddetle ıslatıyordu. Kara bulutlar şehrin üzerinde duruyordu. Şimşekler tepeleri soluklaştırmıştı. Göğün ortasında asılı hissediyordu kendini.

Kulaklarında rüzgâr.

Sol tarafında bir gürültü...

Silahını doğrultarak başını o tarafa çevirdi. Aynı anda beyni durumu saniyenin yüzde birinde analiz etti ve sonuçlandırdı: "Tuzak." Bir çakıl taşı, bir nesne... Yanlış istikamete dikkatini çekmek için bir şey atılmıştı.

Sırtında bir gürültü işitti –ama çok geçti–, bir şeyin omurgasına sertçe çarptığını hissetti, belinden yakalandı ve hızla ileri itildi. Pa-

niğin etkisiyle vücudu bir sifon gibi boşaldı. Bacakları gerildi. Silahı bıraktı, elleri çözüldü.

İtildi, sürüklendi. Saldırgan ilk darbeyi vuran ve şaşırtan olmanın avantajına sahipti. Tepki gösterecek zaman bile bulamadan, son sürat çatının kenarına doğru itildiğini hissetti.

Boşluğa doğru!

"HAYIIIIIIRRR!"

Var gücüyle bağıran kendi sesini işitti. Teras kenarının hızla yaklaştığını gördü. Çakıllara umutsuzca yapışan ayaklarına rağmen bütün manzara onunla buluşmak üzere sıçradı.

On kat.

Görüş alanı –ağaçlar, kırmızı tuğlalı ve beyaz silmeli binalarıyla, çatıları, kare ve sivri çan kulesi, arabalar ve bir güvercinle İngilizlere özgü meydana benzeyen küçük park– genişledi ve bulandı, korkunun, yağmurun, baş dönmesinin etkisiyle bozuldu... Avaz avaz bağırdı. Karanlıkta bütün meydanı gördü. Sıra sıra balkonlar. Yağmurun dikey ve kesişen çizgileri. Beton kenara sürten ayakkabılarının ucu. *Öne atılan vücudu, ölümcül sarsılma...*

Bir an, uçurumun kenarında öylece sallandı, sadece tek bir el sırtından tutuyordu.

Sonra başının üzerine şiddetli bir darbe yedi, ışıklı lekeler görüş alanını işgal etti ve bir kara deliğe gömüldü.

Irène Ziegler ve Zuzka Smatanova, Santorini'den gelerek o akşam saat 20.30'da Toulouse-Blagnac Havaalanı'na indiler. Uçuş iki saatten az sürmüştü. Yüz yirmi metre yükseklikten ışıltılı denize gömülen baş döndürücü faleziyle ve eski volkanın doruğuna kuş pisliği gibi konmuş beyaz evleriyle volkanik adanın üzerinden uçan uçağın görüntüsü vardı hâlâ zihinlerinde.

Havaalanında bagajlarını aldılar ve D salonuna doğru yöneldiler. Orada ücretsiz bir araç onları arabalarının bir aydır beklediği "ekonomik" park yerine taşıyacaktı. Toplamda: 108 avro park parası. Ziegler bütün yolculuk boyunca kafasında hesap yapıp durmuştu. Tatilin neredeyse bütün parasını Slovak karşılamıştı. Irène sadece kendi gidiş-dönüş

uçak biletini ve iki restoranı ödemişti. Biri Paros'ta, diğeri Naxos'ta. Elbette striptizcilik ve gece kulübü yöneticiliği jandarmalıktan daha fazla kazandırıyordu. Üstleri günün birinde eşinin bir striptiz kulübü yöneticisi olduğunu, faturalarının bir kısmını da onun ödediğini öğrenirlerse nasıl tepki gösterirlerdi diye düşündü ama günün birinde mesleği ile Zuzka arasında tercih yapmak zorunda kalırsa bir an bile tereddüt etmeyeceğine karar verdi.

Yağmurun yağışına camların ardından bakarak ve Yunan güneşini özlemle düşünerek tekerlekli valizlerini peşlerinden sürüyorlardı ki bir gazete bayiinin önünden geçtiler. Irène durdu.

"Ne var?" diye sordu Zuzka.

"Bekle."

Zuzka soran gözlerle ona baktı. Irène valizini bırakmıştı. Gazete tezgâhına yaklaşıyordu. Fotoğrafın kalitesi kötüydü ama yüz tanıdıktı. Martin Servaz bir gazetenin birinci sayfasından ona bakıyordu. Flaşların ışığı altında yüzü beyazdı. Başlıkta, "HIRTMANN POLİSE YAZDI" diyordu.

20

Bulutlar

Gri ve kurşuni bulutlar. Mantara benzeyen kubbeler. Gökdelenler gibi gökyüzünde dizili bulutlar. Gözlerini onlara doğru kaldırdı ve bir damlanın göz korneasına çarptığını hissetti. Bilye gibi sert. Sonra ikinci, üçüncü damla. Gözlerini kırpıştırdı. Yağmur yüzüne vuruyordu. Ağzı açıktı, diline de düşüyordu.

Kafatasının arka tarafında, başının çakıllar üzerinde yattığı yerde müthiş bir acı hissetti. Başını kaldırdı, acı şiddetlenerek bitki kökleri gibi boynuna ve omuzlarına yayıldı. Yüzünü buruşturarak yana, sol tarafına yuvarlandı... Yüzü anında uçurumun tepesine geldi ve boşluğu görünce midesi bulandı. Çatının kenarında uzanıyordu! Ölümcül bir düşüşle arasında sadece birkaç santim vardı. Korku içinde diğer tarafa, giysilerinin üzerinden etine batan çakılların üzerine yuvarlandı, sonra tehlike alanının dışına doğru süründü ve titreyen bacakları üzerinde doğruldu.

Elini başına götürüp ihtiyatla yokladı. Acı anında yayılınca elini geri çekti. Kafasındaki kocaman şişliği hissedecek zaman bulmuştu yine de. Parmaklarına baktı. Yağmur onları kırmızılaştıran kanı yıkadı. Bunun bir anlamı yoktu. Saçlı deri şiddetle kanamaya devam ediyordu.

Silahını biraz ötede fark etti. İki adım atıp eğildi ve yerden aldı.

Metal kapıya doğru ilerledi. Bu tarafında tutamak yoktu. Olup biteni çözümlemeye çalıştı.

Birden düşündü. *Kayıt...*

Basamakların iki kanadını kararsız adımlarla indi, onuncu katın kapısını açtı ve asansörlere doğru koşturdu. Giriş katına vardığında

kabin kapıları açıldı ve gözleriyle merdiven kapısını aradı. Kapıdan geçti, birkaç dakika önce kullandığı bankanın imdat kapısına dikkatle baktı. Otomatik yay kapıyı kapatmıştı. Binadan çıktı ve cam kapılara doğru yöneldi. Hâlâ kilitliydiler. Dışarıdan kapatılmışlardı. Telefonunu çıkardı ve müdürü buldu.

"Bitirdiniz mi?"

"Hayır. Ama bir şey oldu."

Beş dakika sonra, Japon marka bir 4x4 meydanda park ediyordu. Müdür arabadan inerek kaygılı bir halde ona doğru yürüdü. Bir kod girdi ve Servaz elektronik kilidin uğultusunu işitti, hemen kapının kanadını iterek kulübeye girdi.

Küçük kayıt cihazı kaybolmuştu. Masanın üzerinde bağlantı kablolarından başka bir şey yoktu.

Saldırgan onun peşindeydi. Kaydı ele geçirmek istemişti. *Önemli bir risk göze almıştı. Hiç kuşku yok, oydu... Kapüşonlu kişi.* Claire Diemar'ı öldüren oydu, Hugo'yu uyuşturan oydu. Servaz'ın en ufak kuşkusu yoktu. Bütün bu süre boyunca oradaydı, polisi gözlemiş, takip etmişti. Onun gözetleme kamerasına yaklaştığını ve bankaya girdiğini görmüştü. Servaz'ın ne yapmak istediğini anlamıştı. Tanınıp tanınmayacağını bilmenin hiç yolu olmadığından, bu çılgınca riski göze almıştı... Diğer müşterilerle birlikte bankaya girmiş, sonra tuvalete saklanmış ve kapanışa kadar oradan çıkmamış olmalıydı. Sonra Servaz'ı kulübenin ters istikametine çekmiş ve polis tuvaletteyken sabit diski alıp kaçmıştı. Böyle olmalıydı.

Servaz küfretti. Islak giysilerinin ayaklarının dibinde şimdiden bir göl oluşturduğunu fark etti.

"Bu kaydın peşinde miydi sizce... o... *benim* bankama girdi... o genç kadını öldüren, öyle mi?"

Müdürün sesi titriyordu. Olup biteni kavramaya çalışıyordu. Beti benzi atmıştı. Servaz'ın kafasındaki acı öyle güçlüydü ki kafatasının içine demir bir çubuk sokuluyor gibi hissediyordu. Bir doktora gitmeliydi. Merkezi aradı ve bir ekip göndermelerini istedi.

"Siz evinize dönün," dedi müdüre.

Sonra odadan çıktı ve salona yöneldi. Suya batmış ökçeleri her adımında bir gürültü çıkarıyordu. Kartondan büyük bir desteğin üzerinde, güzel bir memure ışıltılı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Boynuna bankanın renklerinde bir fular sarılmıştı. Nedendir bilmeden, Servaz aniden gündelik hayatlarını, beyinlerini ve zihinsel manipülasyonlarıyla doğumdan ölüme bütün yaşamlarını pisleten bu reklamlara lanet okudu. Bu akşam tüm yeryüzüne öfkeliydi. Kapıları arkasından kapanmaya bıraktı ve binanın balkonlarının kuytuluğunda bir sigara yaktı. Olup biteni ne şekilde düşünürse düşünsün, hep aynı sonuca varıyordu: *Katili elinden kaçırmıştı.*

Gün giderek kararıyordu. Sadece doğuda gökyüzü bulutların altında hâlâ aydınlık ve parlaktı. Meydandaki ağaçların altını gölgeler kaplıyordu. Saatine baktı. 22.30. Teknik ekip bir saatten önce gelemezdi.

Kaygı midesini buruyordu. Çok yakınlarındaki bir katilin polislere saldırmaktan çekinmediğinin, ürkütücü bir soğukkanlılık ve kararlılıkla hareket ettiğinin bilincindeydi. Yalnızca birkaç metre arkalarından geliyordu, adımlarını tıpatıp onların adımlarına koyuyordu. Oradaydı, onları terk etmiyordu. Servaz bu düşünceyle ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Cebindeki telefon uğuldadı. Numaraya baktı. Arayan Samira'ydı.

"Thomas999'u saptadılar," dedi telefonda. "Adı Thomas falan değil."

Zihni aniden bankanın çok uzağına gitti.

"İnanamayacaksın," dedi Samira.

Kapı çalındı. Margot uyuyan oda arkadaşına bir göz attı, yatağın üzerinde açık duran bilgisayar ekranına baktı ve ekranın köşesindeki saati inceledi. 23.45. Kapıyı araladı. Elias. Aysı ve soluk yüzü –en azından, saçıyla örtülmemiş yarısı– koridorun karanlığında belli oluyordu.

"Kızlar yatakhanesinde işin ne? Telefon ve mesaj diye bir şey bilmiyor musun?"

"Peşimden gel," dedi.

"Ne?"

"Acele et."

Küfredip kapıyı suratına kapatmasına ramak kalmıştı ama sesinin tonu onu caydırdı. Yatağına gidip bir şort ve bir tişört alarak giydi. Vakit gece yarısına yakındı, külotlu ve sutyenliydi ve oğlanların genellikle hoşlandığını bildiği vücuduna Elias bakmamıştı bile. Ya kimi kızların ileri sürdüğü gibi gerçekten bakirdi ya da kimi zaman oğlanların söylediği gibi geydi.

Otomatiğe bastı ve koridor aydınlandı.

"Lanet olsun, Margot!"

Çığlığı boğuk bir mırıltıydı. Margot ona soran gözlerle baktı. Elias omuz silkti ve merdivenlere doğru yöneldiler. Basamakların aşağısında, salonda, parka açılan kapıyı açarlarken mermerden iki büst onlara baktı. Dışarıda, fırtınanın ortasında bir sükûnet vardı. Bulutların arasında ay soluk bir pençe gibi geceye tırnaklarını geçirmişti. Bitki örtüsü yeterince suya doymuştu ve Margot çayırdaki ilk adımlarında spor ayakkabılarının suya gömüldüğünü hissetti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı çıktılar."

"Kim?"

Gözlerini göğe kaldırdı.

"Sarah, David ve Virginie. Onların birbiri ardına labirente doğru gittiklerini gördüm. Orada randevulaşmış olmalılar. Acele etmeliyiz."

"Bekle. Ya karşılaşırsak? Ne diyeceğiz?"

"Orada ne yaptıklarını soracağız."

"Süper."

Karanlığa karıştılar. Büyük kiraz ağacının altındaki heykelin yanından geçtiler ve paslı zincirin altından geçip labirente daldılar. Elias durup kulak kabarttı. Margot da onu taklit etti. Sessizlik. Bitkiler dört bir yanda rüzgârda sallanıyor, bir sonraki sağanak yağışı beklerken üzerlerindeki suyu damlatıyorlardı. Bu yüzden diğer gürültüler güçlükle saptanıyordu ama bu, onların yapabileceği gürültüyü de örtüyordu.

Elias'ın tereddüt ettiğini, sonra da sola saptığını gördü. Margot her dönemeçte üçlüyle burun buruna gelmekten çekiniyordu. Bitki çiti uzun süredir budanmamıştı. Karanlıkta bir dalın ara sıra yüzünü çizdiği oluyordu. Bulutlu örtü yeniden oluşmuştu. Rüzgârın gürültü-

sünden ve su damlatan ıslanmış yaprakların sesinden başka bir şey işitmiyordu. Elias yanılmış olup olmadığını düşündü.

Sesler yükselene dek. Çok yakından.

Elias önünde hareketsiz durdu ve komandoların düşman topraklarına sızdığı savaş filmlerinde olduğu gibi elini kaldırarak ona bir işaret yaptı. Margot neredeyse kıkırdayacaktı. Ama içinde gülme arzusu yoktu. Bir huzursuzluk hissine kapılmaya başlamıştı. Soluğunu tuttu. Hemen oradaydılar... Bir sonraki dönemecin ardında. İki adım daha attılar ve bu kez David'in sesi güçlü ve berrak bir şekilde işitildi.

"Bunaltıcı bu, çok sinir bozucu," diyordu.

"Başka ne yapabiliriz ki?" Margot, Sarah'nın yumuşak sesini hemen tanıdı. "Beklemekten başka çare yok..."

"Onu böyle bırakamayız," diye itiraz etti David.

Margot'nun kolundaki tüyler diken diken oldu. Tek bir şey arzuluyordu: Odasına geri dönmek ve Lucie'nin yanına gitmek. David'in uyuşuk ve sızlanan bir sesi vardı. Kimi hecelerin üzerinden kayan, kesinlikten uzak bir konuşma tarzı. Sanki sarhoş ya da uyuşturucu almış gibi.

"Bu işin sonu kötü. Kesinlikle... kesinlikle yapacak bir şey vardır... lanet olsun, onu... onu terk edemeyiz..."

"Kes sesini."

Virginie'nin sesi. Bir kamçı gibi şaklamıştı.

"Şimdi kendini bırakamazsın, beni anlıyor musun?"

Ama David anlıyor gibi değildi. Margot çitin arasından hıçkırıklar duydu. Boğuk ve süreğen bir inilti gibi. Bir de diş gıcırtısı.

"Lanet olsun... lanet... lanet," diye inledi. "Ah, ne boktan!"

"Sen güçlüsün, David. Biz de buradayız. Biz senin tek aileniz, bunu unutma. *Sarah, Hugo, ben ve diğerleri*... Hugo'yu bırakmayacağız, böyle bir şey olamaz..."

Sessizlik. Margot, Virginie'nin neden söz ettiğini anlamaya çalıştı. David tanınmış bir aileden geliyordu: Babası bir sanayici ve Jimbot grubunun yönetici müdürüydü. Her basamakta parayla adam elde ederek, vekilleri tavlayarak, seçim kampanyalarını finanse ederek son on yılda bölgedeki otoyol, düzenleme ve kamu çalışmaları pazarının

büyük bölümünü ele geçirmişti. Abisi Paris'te ve Harvard'da eğitim gördükten sonra, babasıyla birlikte aile şirketini yönetmeye başlamıştı. David onlardan nefret ediyordu. Hugo bir gün bunu ona söylemişti.

"Çember'i acilen toplamalıyız," dedi aniden David.

Yine sessizlik.

"Mümkün değil. Toplantı öngörüldüğü gibi on yedisinde olacak. Önce değil."

Yine Virginie'nin sesi. Otorite dolu.

"Ama Hugo hapiste!" diye sızlandı David.

"Hugo'yu bırakmayacağız. Asla. O polis bunu anlayacak. Eğer gerekirse, anlamasına yardım ederiz..."

Margot yüzünden kanın yavaş yavaş çekildiğini hissetti. Virginie'nin babasından söz ediş tarzı sırtını ürpertmişti; sesinin derinliklerinde buz gibi bir sertlik vardı.

"O polis dediğin, Margot'nun babası."

"Kesinlikle."

"Kesinlikle, ne?"

Sessizlik. Virginie cevap vermedi.

"Kaygılanma, gözümüz üzerinde," dedi sonunda. "Kızı da..."

"Ne anlatıyorsun?"

"Söylemek istediğim, Hugo'nun masum olduğunu o polise anlatmak... Şu ya da bu şekilde... Gerisi için dikkatli olmalıyız..."

"Bu son zamanlarda ne zaman başımızı çevirsek orada olduğunu fark etmedin mi?" diye araya girdi Sarah. "Uzakta değil. Hep biz nerdeysek orada."

"Kim?"

"Margot."

"Margot'nun bizi gözetlediğini mi ima ediyorsun? Saçma bu!"

Bunu söyleyen David'di. Elias başını çevirdi ve alaca karanlıkta bakışlarıyla Margot'yu sorguladı. Margot sinirli sinirli gözlerini kırpıştırdı.

"İhtiyatlı olmamız gerektiğini söylüyorum. Hepsi bu. O kıza dayanamıyorum."

Sarah'nın sesi donmuş bir dere gibi akıyordu. Margot aniden kaçıp gitme isteği duydu. Gecenin içinde karanlık labirentin üzerinde kurşuni bulutlar koşturuyordu.

Aniden cebindeki akıllı telefonu alçak ama belirgin bir arp sesi çıkardı. Elias, fal taşı gibi açılmış öfkeli gözlerle ona baktı. Margot kalbinin göğsünde tehlikeli bir şekilde sıçradığını hissetti.

"Ben onunla konuşurum, eğer isterseniz..." diye söze başladı David.

"ŞŞŞT! Bu gürültü de neyin nesi? Duymadınız mı?"

"Ne gürültüsü?"

"Sanki... bir arp, bu tür bir şey... Şuradan... Hemen yanımızdan geldi..."

"Ben bir şey duymadım," dedi David.

"Ben de duydum," dedi Sarah. "Biri var burada!"

"KOŞUYORUZ!" diye mırıldandı Elias, Margot'nun kulağına. Bu kelimeler üzerine, elinden tuttu ve varlıklarını gizlemeye çalışmadan çıkışa doğru hızla koştular.

"Lanet olsun!" diye bağırdı David. "Biri vardı!"

David'in peşlerine düştüğünü işittiler. Ardından da diğer ikisinin... Elias ile Margot şimdi soluk soluğa koşuyorlar, virajları mümkün olduğunca hızla dönüyorlar, yanlarından geçerken çitlere sürtünüyorlardı. Arkalarındakiler de koşuyordu, Margot kalabalığın gürültüsünü işitiyordu. Sanki kanı şakaklarından fışkırmaya çalışıyor gibiydi. Dönemeçler ve koridorlar bitmek bilmiyor gibiydi. Labirentin girişindeki zincirin altından son sürat geçtiklerinde paslı tabela sırtını şiddetle çizdi ve acıyla bağırdı. Onların geldiği tarafa doğru gitmek istedi ama Elias'ın eli onu şiddetle geri çekti.

"Oradan değil!" diye homurdandı mırıltıyla. "Bizi görecekler!"

Margot'yu diğer tarafa sürükledi. Onun fark etmemiş olduğu iki çit arasındaki dar bir yere daldılar ve ağaçların altında zifiri karanlıkta buldular kendilerini. Karanlıkla yapraklardan su damlaları düşüyordu. Ağaç gövdeleri arasında zikzak çizerek kaçtılar ve yarım daire şeklindeki amfinin büyük camekânlarının önünde ortaya çıktılar. Margot yansılarının amfinin karanlığı üzerine bindiğini, el kol hareketlerinin Marceau'daki iki pandomim öğrencisi gibi göründüğünü fark etti. Et-

rafından dolaşıp o ana kadar hiç dikkat etmediği küçük bir kapıya vardılar. Elias'ın ceplerini eşelediğini, sonra da bir anahtarı kilide soktuğunu şaşkınlıkla fark etti. Hemen sonra içerideydiler, peşlerindekilerin ayak seslerinin yankısı ıssız koridorlarda çınlıyordu.

"Bu anahtarı nereden buldun?" diye sordu Margot, Elias'ın peşinden koşarken.

"Sonra anlatırım!"

Bir merdiven. Daha önce kullandıkları değildi bu. Daha eski, daha dar bir merdivendi, toz kokuyordu. Yatakhanelerin bulunduğu kata kadar çıktılar. Elias bir kapıyı itti. Margot gözlerine inanamıyordu: Kızlar yatakhanesinin önündeydiler. Odası sadece birkaç metre ötedeydi.

"Fırla!" diye mırıldandı. "Soyunma! Yatağına gir ve uyuyor gibi yap!"

"Ya sen?" diye sordu.

Kanı damarlarında trampet gibi gürültü çıkarıyordu.

"Beni boş ver, koş sen!"

Söyleneni yaptı, kapısına vardı, açtı ve arkasına bir göz attı: Elias gözden kaybolmuştu. Kapıyı ardından kapattı ve şortunun kemerini açmaya başlamışken Elias'ın sözlerini hatırladı. Yorganı kaldırdı ve soyunmadan altına girdi.

Birkaç saniye sonra, koridorda hızlı ayak sesleri çınlayınca nabzı şiddetlendi. Birisi kapı kolunu çevirdiğinde göğsü patlayacak gibi oldu. Gözlerini kapattı ve uyuyan biri gibi ağzını hafifçe araladı, geniş geniş ve sakince soluk almaya çabaladı. Kapalı göz kapaklarının arasından yüzünün üzerinden geçen bir el fenerinin ışığını fark etti. Küt küt çarpan kalbinin sesini bulundukları yerden işitebileceklerine, alnındaki teri ve yüzünün kızarıklığını fark edeceklerine emindi.

Sonra kapı tekrar kapandı, ayak sesleri uzaklaştı. Sarah ile Virginie'nin kendi odalarına girdiklerini işitti.

Karanlıkta gözlerini açtı.

Gözlerinin önünde beyaz noktalar dans ediyordu.

Boğazı kurumuştu, vücudu ter içindeydi. Doğruldu ve yatağına oturdu. Tepeden tırnağa titrediğini fark etti.

21

Roma Tatili

Radyo çalıyordu. Hoparlördeki sakin ses derinden geliyordu. "Vekillik mesleği neye yarar? Vaktini hayırsever komitelerinde, mahalle toplantılarında, bölge meclislerinde geçirmek, nutukları alkışlamak, süpermarketlerin açılışına katılmak, yerel dövüşlerde uzman olmak, el sıkmak ve uygun zamanda evet demeyi bilmek. Özellikle de uygun zamanda evet demek. Meslektaşlarımın çoğu toplumdaki rahatsızlıkların herhangi bir yasayla çözülebileceğine kesinlikle inanmıyorlar, toplumsal ilerlemenin onların yetkisinde olduğuna da inanmıyorlar. Onların inandığı din ayrıcalık, amentüleri birikim, dogmaları da bedelsizlik; kendileri için elbette."

Servaz eğildi ve gözlerini yoldan ayırmadan sesi açtı. Ses aracın içini doldurdu. Bunu ilk kez işitiyor değildi. Küstahlığı, gençliği ve özlü ifade duyusuyla, bu sesin sahibi medyanın sevgilisi olmuştu. Televizyon platolarının ve radyodaki sabah programlarının gözde davetlisi, dinleyenlerin ereksiyon olmasını sağlayan kişi.

"Karşıdakilerden mi söz ediyorsunuz, yoksa sizin tarafta olanlardan mı?" diye sordu sunucu.

"Kelimelerin bir anlamı var mı? Ben 'çoğu' dedim. Partizan bir söylem benimsediğimi duydunuz mu?"

"Bunu dediğinizde karşınızda sadece dost bulamayacağınızın farkındasınız, değil mi?"

Yeniden suskunluk. Servaz zonklayan ağrının başının arkasında bir damar gibi attığını hissediyordu. GPS'inin ekranına baktı. Orman farların ışığında akıp gidiyordu. Issız değildi. Beyaz bariyerler, her elli

metrede bir sokak lambaları ve özenle temizlenmiş çukurlar. Ağaçların arkasında kocaman modern binalar görüyordu.

"İnsanlar beni onlara hakikati söylemem için seçtiler. Sizce neden oy kullanıyorlar? Denetledikleri yanılsamasına kapılmak için. Denetim insanlar için fareler için olduğu kadar önemlidir. 70'li yıllarda araştırmacılar, iki grup fareye elektrik vererek, bu elektriği denetleme imkânı verilenlerin daha fazla antikora ve daha az ülsere sahip olduğunu kanıtladılar."

"Belki daha az elektrik aldıklarındandır," diye şaka yapmaya çalıştı sunucu.

"Benim yaptığım ve yapmaya devam etmek istediğim şey," diye devam etti ses, şaşırtılmasına izin vermeyerek, "idare edilenlerin eline denetimi yeniden vermek. Sadece yanılsamasını değil. Beni bu yüzden seçtiler."

Servaz yavaşladı. Hollywood. Ağaçlar arasında aydınlatılmış bütün bu barakalar ona Hollywood'u hatırlatıyordu. Teki bile üç yüz metrekareden az değildi. Dekorasyon dergileri, mahzende değerli şaraplar ve kısık sesli caz müziği kokuyordu ortalık.

"Bu ülkede yüz kişiye bir vekil ve üç yüz kişiye bir doktor düşüyor. Sizce de tersi olmamalı mı? Sonuç olarak, yukarıdan belli bir miktarı falanca işte kullanılsın diye dağıtıyorsunuz ve –nasıl demeli?– *sızdırıyor*. Her ara düzeyde miktarın bir bölümü buharlaşıyor. Nihayet en aşağıya, normalde hakkı olması gerekenlere geldiğinde, miktarın önemli bir bölümü, işleyiş masrafı, ücret, pazar payı olarak kayboluyor."

"Geçen mart ayında sol kesim bölgelerin hemen hemen hepsini kazandığı için böyle konuşuyorsunuz," diye şaka yaptı sunucu.

"Elbette. Ne var ki siz de vergi ödüyor olmalısınız? Bahse girerim ki..."

Servaz sesi kapattı. Neredeyse gelmişti. Yayın kayıttı. Ama yine de kuşu yuvada bulacağının garantisi yoktu. Uyuyor olmayacağının da. Burada buluşmayı o istemişti. Odasında değil. Bu girişimden Samira ve Espérandieu hariç kimse haberdar değildi. Vincent sadece, "İşleri karıştırmayacağına emin misin?" diye sormuştu.

Sayın vekil ne demişti? *Denetim insanlar kadar fareler için de önemlidir...* Evet, tamamen hemfikirdi. Bu yüzden Servaz onu kendi soruşturmak istemişti.

Yoldan ayrılıp ağaçlar arasındaki patikaya çok yavaşça girdi. Patika onlarca metre dümdüz ilerliyor ve Marianne'ın evinin tam tersi olan, ormana sırtını yaslamış bir evin önünde bitiyordu: Modern, düzayak, tamamen beton ve camdan bir evdi bu. Ama görünüşte imrenilecek hiçbir yanı yoktu. Gölün kuzey sahilinden sonra, ormanların ortasına kurulmuş bu mahallesi Marsac'ın en şık semtiydi. Zaten Marsac sosyal konut kotası açısından bütün kuralları çiğneyen bir şehirdi. Çünkü sosyal konutlarda oturacak neredeyse hiç kimse yoktu. Nüfusunun yüzde altmışı üniversite profesörlerinden, bankacılardan, sivil pilotlardan, cerrahlardan ve Toulouse Havaalanı'nda çalışan mühendislerden oluşuyordu. İki golf parkuru, tenis kulübü ve Michelin'deki iki yıldız buradan kaynaklanıyordu. Marsac, iki kilise, on yedinci yüzyıldan kalan bir kapalı hal, onlarca bar ve restoran demekti. Bilim fakültesinin araştırma laboratuvarlarıyla ve Toulouse banliyösüne yerleşmiş büyük sanayi gruplarıyla bağlantılı yenilikçi işletmelere adam yetiştiren teknolojik bir kutup. Marsac, büyük şehrin canlılığından uzakta, kendi arasında yaşayan bölgenin seçkinleri için bir tür şık banliyöydü.

Arabanın motorunu kapatmıştı. Ön camdan aydınlık binayı ve haziran akşamlarının boğucu yavaşlığıyla inen akşamı seyretti. Gece yarısı yaklaşıyordu. Yatay çizgiler, düz bir çatı, yükseltilmiş bir teras boyunca dik açılarla kesişen camlı geniş yüzeyler. Odalar, ultramodern Amerikan mutfak, salonlar, hava boşluğu, dikey dilimli storlara rağmen tamamen görünüyordu. Sanki Mies Van der Rohe'ye ait bir yapıydı. Servaz, Paul Lacaze'ın, sağın bu yükselen yıldızının, kamu adamı statüsünü, binasının mimari tercihlerine varana dek götürdüğünü düşündü. Arabasının kapısını açıp indi. Geniş camların birinden birisi ona bakıyordu. *Bir kadın...* Başını çevirdiğini ve başka biriyle konuştuğunu gördü.

Aniden telefonu çaldı.

"Martin, iyi misin? Ne oldu?"

Marianne... Camın ardındaki kadını aradı gözleri. Kaybolmuştu. Yerini bir erkek silueti almıştı.

"İyiyim. Sana kim haber verdi?"

"Banka müdürü dostumdur..." *Elbette,* diye düşündü Servaz. Marianne burada herkesi tanıdığını söylemişti. "Dinle..." Telefonda iç çektiğini işitti.) "Dün gece için üzgünüm... Senin elinden geleni yaptığını biliyorum, ben... Özür dilerim."

"Kapatmak zorundayım," dedi Servaz. "Seni sonra ararım."

Dikkatini yeniden eve yöneltti. Camlı kapılardan biri raylar üzerinde kaymıştı ve siluet şimdi terasta, sağanak yağmurdan koruyan düz beton çatının altında duruyordu.

"Kimsiniz?"

Rozetini gösterip basamaklardan tırmanırken, "Başkomiser Servaz, adli polis," dedi. "Paul Lacaze mı?"

Lacaze gülümsedi.

"Sizce? Hiç televizyon seyretmiyor olmalısınız, Başkomiser?"

"Doğrusu, hayır. Ama sizi radyoda dinledim... Çok ilginç."

"Sizi hangi rüzgâr attı?"

Servaz belli etmeden karşısındakini süzdü. Kırk yaşında, orta boylu, yapılı, formda görünümlüydü. Lacaze'ın üzerinde ona bir boksör havası veren, kapüşonlu bir *jogging* giysisi vardı. Gerçekten de öyleydi. Yumrukları güçlü bir boksör. Bir savaşçı. Eskiv yapmaktansa yumruğu indirmeyi tercih eden türde biri. *Jogging* giysisi gözetim videosundakinin aynısı değildi ama bunun bir anlamı yoktu.

"Tahmin edemediniz mi?"

Adam şimdi daha az dostça bakıyordu.

"Claire Diemar," dedi Servaz.

Bir süre boyunca vekil hiç kımıldamadan durdu.

"Sevgilim, ne oluyor?" dedi arkasından bir kadın sesi.

"Hiç. Beyefendi polis. Şu cinayet hikâyesini soruşturuyor. Ben de bu şehrin hem milletvekili hem de belediye başkanı olduğumdan..."

Lacaze keskin bir bakış yöneltti. Servaz kadının ilerlediğini, camlı kapıdan geçtiğini gördü. Başına bir fular bağlamıştı, altında bukleli bir peruk vardı. Kaşlarının yerine siyah kalemle kalın bir çizgi çekilmişti ve koyu gri bu alaca karanlıkta bile rahatsızlığı yüzünden

belli oluyordu. Ama hâlâ güzeldi. Kadın elini uzattı, Servaz sıktı. El Servaz'ın elinde bir tüy kadar hafif, güçsüz ve enerjisizdi.

Kanserin karanlığının giderek yayıldığını kadının gözlerinden okudu ve aniden özür dileyip çekip gitme arzusu duydu.

"Korkunç bir hikâye," dedi kadın. "Zavallı..."

"Çok vaktinizi almayacağım," diye özür diledi Servaz. "Basit bir formalite."

Servaz kocaya baktı.

"Büroma gidelim mi, Başkomiser?"

Servaz başıyla onayladı. Lacaze yeri işaret etti. Servaz gözlerini yere indirdi ve bir paspas fark etti. Uysalca ayaklarını sildi. Sonra evin içine girdiler. Sesi kesilmiş düz ekran büyük bir televizyonda altyazılı siyah beyaz bir filmin gösterildiği salondan geçtiler. Servaz sehpanın üzerinde yarıya dek viski dolu iki bardak ile barın üzerinde bir şişe fark etti. Spotların aydınlattığı bir koridor. Duvarda en ufak dekorasyon yoktu, diğer tarafta gece cama yapışıyordu. Lacaze koridorun dibindeki bir kapıyı itti. Büro, beklenebileceği gibi geniş, modern ve konforluydu. Abanoz duvarlar neredeyse baştan aşağı çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı.

"Oturun."

Lacaze masasının arkasına geçti ve kendini deri bir koltuğa bıraktı. Bir mimar lambası açtı. Servaz'ın oturduğu krom iskeletli iskemle esnek deridendi.

"Ziyaretiniz hakkında kimse beni uyarmamıştı," diye söze girdi vekil.

Bütün nezaket kurallarını bırakmıştı.

"Benim kararım."

"Pekâlâ. Ne istiyorsunuz?"

"Biliyorsunuz."

"Sadede gelin, Başkomiser."

"Claire Diemar metresinizdi..."

Vekil şaşkınlığını gizleyemedi. Servaz soru sormuyor, iddiada bulunuyordu.

"Kim söyledi bunu size?"

"Bilgisayarı. Yine de birisi iki mesaj kutusunu özenle boşaltmayı ihmal etmemiş. İş yerindekini ve evindekini. Ama benim fikrimi sorarsanız, oldukça aptalca bir davranış."

Lacaze ona boş gözlerle baktı. Ya da iyi bir aktördü.

"Thomas999 sizsiniz, değil mi? Tutkulu mesajlar gönderiyordunuz birbirinize."

"Onu seviyordum."

Kısa, dolaysız cevap Servaz'ı hazırlıksız yakalamıştı. Belli ki Lacaze her alanda açıklıktan yanaydı. Samimi bir politikacı mı? Servaz, onun bu türden bir numunelik olduğuna inanacak kadar saf değildi.

"Ya karınız?"

"Suzanne hasta. Karımı seviyorum, Başkomiser. Tıpkı Claire'i sevdiğim gibi. Size anlaması zor gelecek, biliyorum."

Hep şu dürüstlük imajı. Servaz daima dürüst olduğunu iddia eden insanlara karşı güvensizdi.

"Claire Diemar'ın mesaj kutularını siz mi boşalttınız?"

"Ne?"

"Beni gayet iyi duydunuz?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Rutin soruyu bilirsiniz," dedi.

"Ciddi olamazsınız?"

"Ciddiyim."

"Buna cevap vermek zorunda değilim."

"Doğru ama yine de cevap vermenizi isterdim."

"Böyle bir saatte bizi, karımı ve beni rahatsız etmeye gelmeden önce yargıca danışmanız gerekmiyor muydu? Parlamenter dokunulmazlıktan söz edildiğini işitmişsinizdir sanırım."

"Bu terimlere yabancı değilim."

"Bu durumda beni tanık olarak dinliyorsunuz, doğru mu? Yoksa hem saatin uygunsuzluğu hem de dokunulmazlığım gibi iki sorun ortaya çıkar."

"Çok doğru. Sadece dostlar arasında küçük bir sohbet..."

"Bu sohbete her an son verebilirim."

Servaz başını eğdi.

Politikacı gözlerini ona dikti, sonra iç çekerek koltuğuna yaslandı.

"Saat kaçta?"

"Cuma günü. 19.30 ile 21.30 arası."

"Buradaydım."

"Yalnız mı?"

"Suzanne'la. Bir DVD izliyorduk... 50'li yılların Amerikan komedilerini seviyor, düşünebiliyor musunuz? Son zamanlarda hayatı onun için daha... *eğlenceli* kılmak için her şeyi yaptım. Cuma günü, bekleyin, *Roma Tatili*'ydi sanırım ama bunu ona sormalı. Ben emin değilim. Eğer iş o noktaya varırsa tanıklık edebilir... Ama bu gerekmiyor, değil mi?"

"Şu an için bu konuşma yapılmadı," diye onayladı Servaz.

"Ben de böyle düşünüyordum."

Tartı anında iki boksör. Lacaze onu ölçüp biçiyordu. Boyuna uygun rakipleri seviyordu.

"Bana *ondan* söz edin."

Servaz kasıtlı olarak zamir kullanmıştı. Âşık bir adamın beyninde kelimenin hangi tuhaf kimyayı harekete geçirebileceğinin farkındaydı. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Gerçekten de Lacaze'ın bakışlarının değiştiğini gördü. Etkilenmişti. Boksör darbeye öfkelenmişti.

"Ah... Tanrım... *o*... o... söylenenler doğru mu?"

Vekil söyleyeceği kelimeleri aradı.

"Onun... *bağlanmış*... *boğularak*... öldüğü? Ah, lanet olsun... Sanırım kusacağım!"

Servaz onun sıçrayarak ayağa kalktığını ve kapıya koşturduğunu gördü. Ama daha kapıya varmadan geri dönmüştü. Odanın ortasında bir süre sallandı, ayakta duramayacak kadar sersemlemişti, sonra koltuğa geri dönüp kendini bıraktı. Polisin zihninde benzerlik sürdü: Ringin köşesinde bir kova ve bir masör eksikti.

"Üzgünüm."

Bütün rengi atmış olan vekilin alnında mikroskopik bir ter damlası parıldıyordu.

"Evet," cevabını verdi Servaz soruya sakince. "Doğru."

Servaz politikacının başını eğdiğini, alnının neredeyse sümenine değdiğini gördü. Dirsekleri masasında, ellerini başının arkasına koyup parmaklarını kenetledi.

"Claire... hay lanet, Claire... Claire... Claire..."

Lacaze'ın sesi gırtlağının derinliklerinden yükselen hüzünlü uzun bir şarkı gibiydi. Servaz kendine gelememişti. Bu adam ya bu kadına sırılsıklam âşıktı ya da dünyanın en iyi aktörüydü. Birinin sahneye tanık olmasına hiç aldırmıyor gibi gözüküyordu.

Sonra doğruldu. Ve Servaz kızarmış gözlerin ona öfkeyle baktığını gördü. Bu kadar altüst olmuş birini ender görmüştü.

"O çocuk mu yaptı bunu?"

"Üzgünüm. Bu soruya cevap veremem."

"Ama en azından bir ipucu vardır elinizde?"

Neredeyse yalvaran bir ses tonuyla sormuştu soruyu. Servaz evet anlamında işaret etti. Var mıydı? Bundan emin değildi artık.

"Size yardım etmek için elimden geleni yaparım," dedi vekil kendini toplayarak. "Bunu yapan pisliğin yakalanmasını istiyorum."

"Bu durumda sorularıma cevap verin."

"Sorun."

"Bana ondan söz edin."

Lacaze derin bir nefes aldı ve bitkinliğin eşiğinde dövüşe geri dönen boksör gibi söze başladı.

"Çok zeki bir kızdı. Muhteşem. Yetenekli. Claire her şeye sahipti, tanrıların koruduğu genç bir kadındı, bütün meziyetler vardı onda."

Tanrıların cuma gecesine kadar koruduğu, diye düşündü Servaz.

"Nasıl tanıştınız?"

Lacaze anlattı. Ayrıntılarıyla. Belli bir hoşnutlukla ve yapmacık olmayan bir duyguyla konuşuyor olduğuna dikkat etti Servaz. Marsac belediye başkanı olduğundan beri her yıl yaptığı gibi, liseyi ziyaret etmeye davet edilmişti. Her öğretmeni, her personeli tanıyordu: Marsac'taki hazırlık okulu bölgenin en iyi öğrencilerini cezbetmek için şehrin vitrinlerinden biriydi. Yeni antik diller ve kültürler öğretmenini tanıştırmışlardı. Daha ilk karşılaşmada bir şey olmuştu, diye açık-

ladı. Ellerinde bir kadehle gevezelik etmişlerdi. Vaktiyle bir kolejde Fransızca ve Latince öğrettiğini, doçentlik aldığını ve bir başka lisede ders verdikten sonra bu prestijli mevkinin teklif edildiğini anlatmıştı. Claire'in yalnız olduğunu ve yeni bir mesleki çevrede yeni bir yaşama başlamak için yanında birine ihtiyaç duyduğunu hemen hissetmişti. İçgüdüsel olarak; insanların kafasındakileri okuma yönündeki doğuştan yeteneğiyle. Bu meziyeti babası senatör Lacaze'dan miras aldığını belirtti. Daha ilk karşılaşmada işin burada kalmayacağı zihninde açıktı. Beklentisi gerçekleşmişti. Aşağı yukarı iki gün sonra, bir araba yıkama istasyonunda karşılaştıklarında. İstasyondan sonra hemen bir otele geçmişlerdi. Böyle başlamıştı.

"O dönemde karınız hasta mıydı?"

Lacaze tokat yemiş gibi sıçradı.

"Hayır!"

"Ya sonra?"

"Bildik şey. Âşık olduk. Ben herkesin tanıdığı biriydim. İhtiyatlı olmak gerekiyordu. Bu durum bizi etkiliyordu. Bütün dünyaya aşkımızı haykırmak istiyorduk."

"Karınızı terk etmenizi istedi ve siz kabul etmediniz, öyle mi?"

"Hayır. Tamamen yanıldınız, Başkomiser. *Suzanne'ı ben terk etmek istemiştim.* Claire ise karşıydı. Buna hazır olmadığını, bunun benim kariyerimi yıkacağını söylüyordu, benim hayatımı paylaşmayı isteyip istemediğini bilmediğinden bu sorumluluğu almayı reddediyordu."

Sesinde pişmanlık ifade eden bir ton vardı.

"Sonra Suzanne hastalandı ve her şey değişti..." Servaz'a son derece üzgün gözlerle yaralı bir bakış yöneltti. "Karım benim bir yazgım olduğunu, Claire'in fazlasıyla benmerkezci olduğunu, bu yazgımı gerçekleştirmemde bana yardım edemeyecek kadar kendini merkez aldığını anlamamı sağladı. Başkalarına asla bir şey vermeyen, tersine kendi özünü beslemek için başkalarınınkini boşaltan kadınlardandı. Bana söz verdirdi... eğer ölürse... geleceğimden vazgeçmeyecektim... *onun* için..."

"İlişkinizden nasıl haberdar oldu?"

Adamın gözlerinin kederlendiğini gördü.

"İşaretler bulup küçük bir soruşturma yürütmüştü. Karım gazeteciydi. İyi koku alır ve çevreyi bilir. Bilmek istiyordu diyebiliriz. Gereğinden fazlasını öğrenmeden."

"Sigara içiyor musunuz?"

Lacaze tek kaşını kaldırdı.

"Evet."

"Hangi marka?"

Vekil ona şaşkın şaşkın baktı ama yine de cevap verdi.

"Claire'in evine hiç gittiniz mi?"

"Evet. Elbette."

"Görülmekten korkmuyor muydunuz?"

Politikacının tereddüt ettiğini gördü.

"Bir geçit var... ormanda... bahçeye çıkıyor..." Servaz hiç tepki göstermedi. "Diğer tarafta küçük bir piknik alanına çıkıyor, ormanın içinde bir yolun kıyısında. Geçidin varlığını bilmezseniz, yerini saptamanız neredeyse imkânsızdır... Orada park ediyor ve yolu yürüyerek tamamlıyordum. Yaklaşık iki yüz metre. Beni tek görebilecek olanlar karşı komşulardı: Pencereleri Claire'in bahçeye bakar. Ama bu göze alınabilecek bir riskti. Ve her zaman kapüşonlu bir şey giyiyordum." Gülümsedi. "Bu bize ağır geliyordu ama aslında heyecan vericiydi de. Kendimizi gizli işler çeviren birileri gibi görüyorduk. Evden kaçan ergenler. Bilirsiniz, bütün dünyaya karşı biz sendromu."

Sonuna geldiğinde artık sesine hâkim olamıyordu: En iyi anılar kimi durumlarda taşıması güç çarmıhlara dönüşür, diye düşündü Servaz. Ormandaki geçidi düşündü. Koruda sigara içerek Claire'i gözetleyen kendisi olsaydı Lacaze bundan söz eder miydi? Acaba onu gözetlemiş ve başka biriyle birlikte olduğunu keşfetmiş miydi? Hugo? Ya kapüşon? Videoda gördüğü o muydu? Siluet ona daha uzun ve daha ince gelmişti ama yanılabilirdi. Lacaze bundan söz etme ihtiyacını neden hissetmişti? Politikacı onu farkına varmadan suçluluğunu kanıtlamaya mecbur mu etmekteydi, meydan mı okuyordu?

"Pekâlâ, başka sorunuz var mı?"

"Şu an için yok."

"Çok iyi. Söyledim size. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama... diğer yandan... *konumumun bilincindesinizdir.*"

Lacaze kendine gelmiş görünüyordu. Servaz ona kasti olarak anlamaz gibi bir bakış yöneltti.

"Kamusal bir kişi olarak konumum," diye belirtti politikacı sinirlenerek. "Bu ülkenin politikacı sınıfı can çekişiyor. Ölüm döşeğinde. Kendimize hiç güvenimiz yok, iktidarı öyle uzun süredir paylaşıyoruz ki en ufak yeni fikrimiz, herhangi bir şeyi değiştirme yönünde en ufak şansımız yok. Başkomiser, şunu söylemekten utanmıyorum: Ben partinin yükselen yıldızlarından biriyim. Kendi yazgıma inanıyorum. İki yıl içinde başkanımız seçimleri kaybettiğinde, çünkü kaybedecek, bu oluşumun başına ben geçeceğim ve 2017'de en önde ben olacağım. O zaman sol da kendi bilançosuyla yüzleşmek zorunda kalacak. Avrupa da dünyanın geri kalanı gibi isyanların ve başkaldırıların sahnesi olacak. Benim gibi insanlar istikbal demektir. Anlıyor musunuz? Sizin soruşturmanızın, Bayan Diemar'ın ya da benim evliliğimin selametinin çok ötesinde şeyler bunlar."

Servaz anlayamamıştı: İhtiras bu adamı yiyip bitiriyordu.

"Sonuç olarak?"

"Sonuç olarak tabloda en ufak gölgeye, en ufak kuşkuya izin veremem, anlıyor musunuz? Çünkü insanlar bunu istiyor: Yeni, lekesiz insanlar. Her türlü çürümeden muaf, eski hilelere yabancı, herhangi bir olaydan hiçbir şekilde etkilenmemiş insanlar. Soruşturmanızı mutlak bir ketumlukla yürütmelisiniz. Siz de benim gibi biliyorsunuz ki adım ortaya çıkarsa –ben masum olsam bile- dedikoduyu beslemek için, beni kirletmek için, ateş olmayan yerden duman çıkmayacağını ileri sürecek biri hep olacaktır... Ama benimki yerine sizin kariyerinizden bahsedersek... Size yardımcı olabilirim, Başkomiser. Güçlü desteklerim var. Bölge düzeyinde olduğu kadar ulusal düzeyde de. Görüşlerim yükseklerde dinlenir." Lacaze derin bir nefes aldı. "Ağzınızın sıkılığına güveniyorum. Ve dürüstlüğünüze. Beni yanlış anlamayın: Bu işi yapan pisliğin bulunmasını en az sizin kadar ben de istiyorum ama bu soruşturmanın tedbirli yürütülmesini de istiyorum."

Bak hele... Servaz öfkelendiğini hissediyordu. "Size yardım etmek için elimden geleni yaparım" çoktan unutulmuştu. Lacaze ona karşı-

lıklı bir hizmet alışverişi, karşılıklı lütufta bulunma teklif ediyordu. Ayağa kalktı.

"Yorulmayın. Yaklaşık yirmi yıldır tek bir seçimde bile oy kullanmadım. Sanırım bu beni seçimlerle ilgili vaatlere aldırmayan biri yaptı. Son bir sorum var."

Lacaze bekledi.

"Marsac hazırlık sınıfını, yılda bir kez ziyaret etmeniz dışında önceden biliyor muydunuz?"

"Elbette, Marsac'ta öğrenciydim. Burası... size nasıl açıklayabilirim? Çok özel bir yer. Çok farklı..."

"Zahmet etmeyin. Biliyorum."

Lacaze ona şaşkın gözlerle baktı. Servaz koridora çıktı.

Salona doğru dönerken, vekilin eşiyle neredeyse çarpışıyordu. Kadın önünde dimdik duruyordu ve Servaz'a diktiği bakışları mutlak bir soğukluktaydı. Elinde tuttuğu viski kadehini dudaklarına götürürken ona bakmaya, meydan okumaya devam ediyordu. Dudakları beyaz ve sımsıkıydı. Servaz saklı mesajı anladı: *Kadın biliyordu* ve o da Servaz'ın sessiz kalacağını umuyordu. Ama başka gerekçelerle.

"Yakanızda kan var, arkada," dedi buz gibi bir sesle.

"Özür dilerim," diye geveledi Servaz, kızararak. "Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Hayattan sonra bir şey olmadığını sananlar yanılıyor," dedi kadın kadehinin dibine bakarak. "Sonsuz bir sessizlik var. Katlanması kolay bir şey değil bu." Gözlerini Servaz'a dikti. "Şimdi beni rahat bırakın."

Servaz koridordan çıktı, tekrar salondan geçerek camlı kapıya doğru ilerledi. Servaz terasa çıkarken kadın hiçbir şey demeden gözleriyle onu takip etti. Servaz kendini ezilmiş hissetti. Burada hüküm süren gecenin ağırlığıyla ezilmişti. Kendi geçmişinin ağırlığıyla ezilmişti. Yukarıda, çatıda yaşadıklarıyla ezilmişti. Beton çatının korunağında bir an durdu, karanlık ve düşman kırlara baktı. Kafasının arka tarafında acı sanki bir şeyi hatırlatır gibi sürekli zonkluyordu; *ama neyi?* Sonra yakasını kaldırdı ve üzgün üzgün karanlıklara daldı.

22

Özlem

Kusmak için tuvaletin klozetine eğildi. Ağzını çalkaladı. Dişlerini fırçaladı. Yeniden ağzını çalkaladı. Sonra doğruldu ve aynada kendisine bakan hayalete gözlerini dikti. Aylardır yaptığı gibi bakışlarıyla ona meydan okudu ama hayaletin ondan korkmadığını, her gün daha da güçlendiğini hissetti.

Resmî olarak hayalet on ay önce boynunda çoğalarak üremeye başlamıştı ama çok daha uzun süredir orada olduğunu biliyordu. Başlangıçta tek bir küçük hücre biçiminde, ölümcül olduğu kadar da yalnız, vaktinin gelmesini, binlerce, milyonlarca, ardından milyarlarca ölümsüz hücreye bölünmeye başlayacağı anı bekleyen hücre. Kaderin cilvesi: Ölümsüz hücre sayısı arttıkça kendi ölümü yaklaşıyordu. İkinci ironi: Düşman dışarıda değil içerideydi. *Ondan* doğmuştu. Moleküler mekanizma, hücresel bölünme, değişim yaratan etkenler, ikincil odaklar... Artık uzman olmuştu. Vücudunda kanser hücrelerinin çoğalmasını fiziksel olarak hissediyor gibiydi, dolaşım sisteminin otobanlarında dolaşan kanser orduları, kılcal damarlarının ve lenf boğumlarının bağlantı yollarını, yan yollarını, tali yolları işgal ediyor, ciğerlerine, dalağına, karaciğerine hücum ediyor, kasıklarına ve beynine dek metastaz gönderiyordu. Ecza dolabını açarak bulantı giderici aradı. Dişlerini koyduğu bardağa su doldurdu. Midesinde alkolden başka bir şey yoktu ama iştahı da yoktu. Hafta başı kemoterapi almıştı. *Feeling Good*'u mırıldandı. Muse ya da Nina Simone yorumu. Ölmeye yaklaştıkça şarkı söyleme arzusu da artıyordu. *Birds flying high you know how I feel / Sun in the sky you know how I feel.* Banyodan çıkarken,

bürodan gelen sesi işitti. Kapıyı aralık bırakmıştı. Yalın ayak kapıya yaklaştı. Kocası endişeliydi. Telefonda sinirli bir sesle konuşuyordu.

"Bir problem var diyorum sana. Bu polis orada durmayacak. İnatçının teki."

Elini fularının ve peruğunun üzerine koyup yerlerinde olduklarından emin oldu. Yeni bir bulantı. Aniden oradan çok uzağa gitti. Doğup ölen gezegenler, uzayın diplerinde artık parıldamayan yıldızlar, ölen birinin karnında doğan bir bebek, on beş yaşındayken okyanusun açıklarında oluşan bir dalganın üzerine bir sörf tahtasıyla çıkışı, on dokuz yaşında piyanoda çaldığı bir Schubert sonatının yüz kişi tarafından alkışlanması, bir cangılda yırtıcı dev kertenkeleler, mercan adalarının ortasındaki bir gölcük, bir volkan, bir sırt çantası, o dönemde âşık olduğu kendisinden çok yaşlı ve evli bir adamla yirmi sekiz yaşında yaptığı dünya turu. Bunu isterdi. Filmi geri sarmayı... Sıfırdan yeniden başlamayı... Her şeye yeniden başlamayı...

Kapının arkasından panik içindeki sesi yeniden işitti.

"Saatin kaç olduğunu biliyorum! Onu ara ve neler olduğunu sor. Hayır, yarın değil, bu gece, lanet olası! Savcı yatağından kalkabilir, canı cehenneme!"

Cuma gecesi neredeydin ve ne yapıyordun?

Gülümsedi. Medyanın sevgili çocuğu korkmuştu. Şiddetli bir korku. Onu sevmişti. Evet. Diğerlerinden daha fazla. Sonra da küçümsemişti. Yine diğerlerinden daha fazla. Küçümseyişi vaktiyle sevmesine denkti. Hastalığın yan etkilerinden biri olmasındı bu? Onu daha anlayışlı kılması gerekmez miydi? Daha... *empatik*. Tıpkı o insanların dediği gibi. *Dostlarının*; gazeteciler, politikacılar, doktorlar, iş yeri yöneticileri, küçük burjuvalar. Etrafının ne kadar çok ukalayla, bilgiçlik taslayanla, poz kesenlerle, ağzı güzel laflarla, esprilerle, birbirlerine aktardıkları boş laflarla dolu olanlarla dolu olduğunu şimdi fark ediyordu. Çocukluğunun sade insanlarını ne kadar özlüyordu! Babası, annesi; sıradan zanaatkârlar... Komşuları, dostları, büyüdüğü mütevazı semt.

"Tamam. Beni ararsın."

Telefonun kapandığını duyup sessizce uzaklaştı. Geceyi birlikte DVD izleyerek geçirdiklerini o polise söylediğini işitmişti. 50'li yılların Amerikan komedilerine bayıldığını... Bu yalan örgüsündeki tek hakikat.

Neredeyse kahkahadan kırılacaktı. Onu Gregory Peck ve kendini de Audrey Hepburn olarak Vespa'nın üzerinde Roma sokaklarında dolaşırken hayal etti. On yıl önce buna benzerlerdi, bu doğru. Kusursuz bir çift. Herkesin hayran kaldığı, imrendiği, *kıskandığı*... Katıldıkları her gecede bütün bakışlar üzerlerindeydi. Parlak ve baştan çıkarıcı genç kadın gazeteci ve gelecek vaat eden genç politikacı. Büyülenmiş ve imrenen bakışlar. O her zaman gelecek vaat eden bir politikacıydı...

Birlikte film seyretmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

O orospu için yaralı bir hayvan gibi inlediğini işitmişti. Karşısında oturan polise aldırmadan. Bu kadar mı seviyordu onu?

Cuma günü neredeydin?

Kesin olan bir şey vardı: O gece evde değildi. Diğer geceler gibi.

Öğrenmek istemiyordu. Etrafında yeterince karanlık vardı. O ister cehennemde yansın, isterse de hapiste çürüsündü ama kendisi öldükten sonra. Hüzün, yalnızlık ve ölüm korkusu ağzında toz alçı tadı bırakmıştı. Belki de yine hayaletin bir marifetiydi. Huzur içinde ölmek istiyordu.

Ziegler gardırobunu açtı ve içinden, birbiri ardına birçok üniforma çıkarıp yatağın üzerine koydu.

Yağmur geçirmez kumaştan, denizci mavisi, sırtında ve göğsünde "JANDARMA" yazan iki belirgin şerit olan bir ceket. Dirsek ve omuzlarında yama olan mavi polar bir ceket. Uzun kollu birçok spor gömlek, iki pantolon, üç etek, siyah bir kravat ve bir kravat iğnesi, birçok çift ayakkabı ve iki çift çizme, eldivenler, bir kasket ve tatilden hemen önce başına son kez geçirdiğindeki kadar gülünç bulduğu bir şapka.

Ne var ki bugün bu giysileri herhangi bir tören –silah takma ya da valinin ziyareti– dolayısıyla değil, gündelik olarak giyiyordu. Çoğu meslektaşının gururla taşıdığı bu üniformalar onun gözünde klasman dışı kalışının ve gözden düşüşünün sembolleriydi.

Araştırma Birimi'nde sivil giysilerle soruşturma yaparak iki yıl geçirmişti. Şimdiyse başladığı yere geri dönüyordu.

Büyük bir şehre terfiyi hayal etmişti. Işıklarla, gürültü ve çılgınlıkla dolu bir şehre. Bunun yerine kendini kırsal kesimde bulmuştu.

Pastoral havalı bu bölgede suçun ne kadar az görünür olsa da her yerde olduğunu biliyordu. Araba ve yeni teknolojiler suçun ülkenin dört bir yanına yayılmasını sağlamıştı. Şehirlerde pişmiş suçlular polisin daha az bulunduğu bölgelere gitmekte tereddüt etmezken, düşleri şehirli benzerleri gibi olmaktan ibaret beyinsizler bulmak için birkaç yüz kişinin yaşadığı bir bölge yetiyordu. Deyim yerindeyse, şehirde de taşrada da avukatlar ve polisler işsizlik tehdidi altında değildi.

Ama önemli bir olay patlak verdiğinde soruşturma onun mütevazı birliğinden daha rekabetçi bir araştırma birimine verileceği için elinden kaçıracağını da gayet iyi biliyordu.

Bütün giysilerinin temiz ve ütülü olduğundan emin oldu, sonra onları yeniden gardırobuna yerleştirdi ve bir an önce unutmaya çabaladı. Tatili yarın sabah bitiyordu. Artık kendini olumsuz düşüncelere kaptırmamalıydı.

Odadan çıktı, lojmanının minik salonundan geçti ve sehpanın üzerinde duran gazeteyi kaptı. Sonra pencerenin altındaki küçük çalışma masasına yöneldi, bilgisayarını açıp oturdu.

Ziegler gazetedeki makaleyi tekrar buldu. Gazetenin internet sitesinde başka bilgi yoktu. Buna karşılık, bir link daha eski bir makaleye gönderme yapıyordu. Yunan adalarında kaldığı sırada çıkmış bir yazı. Başlığı şöyleydi: "MARSAC'TA ÖLDÜRÜLEN GENÇ KADIN ÖĞRETMEN. Soruşturmada *Saint-Martin olayını çözmüş polis görevlendirildi.*" Bir karıncalanma hissetti.

"Tanrı aşkına, saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?"

Bakan, bir elini komodinin üzerinde duran lambaya uzatırken ahizeye tükrükler saçıyordu. Büyük yataklarında derin derin uyuyan eşine bir göz attı. Telefonun sesi onu uyandırmamıştı bile. Hattın ucundaki adam karşılık vermedi. Sonuçta parlamento grup başkanıydı ve önemsiz şeyler için insanları uyandırma alışkanlığı yoktu.

"Sizi bu saatte uyandırıyorsam, son derece önemli bir olay olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Bakan yatakta doğruldu.

"Ne oluyor? Terörist bir saldırı mı oldu? Biri mi öldü?"

"Hayır, hayır," dedi karşıdaki ses. "Hiçbiri değil. Yine de benim kanaatime göre yarına kadar bekleyemeyecek bir konu."

Bakan kanaatlerin aşağı yukarı herkesin iki bacağı arasındaki şey kadar çok sayıda ve farklı olduğunu söyleyecekti ki kendini tuttu. Konuyu bir an önce öğrenmek istiyordu.

"Ne oldu?"

Parlamento grup başkanı açıkladı. Bakan kaşlarını çattı ve bacaklarını yataktan çıkararak beyaz ayaklarını yumuşak terliklerine geçirdi. Sonra odadan çıktı ve lojmandaki ofisine girdi.

"O kadının sevgilisi olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu bir dedikodu mu, yoksa gerçek mi?"

"Polise kendi itiraf etti," cevabını verdi muhatabı.

"Lanet olsun! Sandığımdan da daha salakmış! Sakın onu öldürmüş olduğunu da söylemiş olmasın?" diye şakaya vurdu bakan.

"Bence, hayır," cevabını verdi muhatabı büyük bir ciddiyetle. "Paul'ün böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Benim görüşümü sorarsanız, Paul güçlü görünmek isteyen zayıf biri."

Parlamento grup başkanı, rakibini küçük düşürerek masum gösteren bu sözler ağzından kaçtığı için sinirlenmedi. Paul Lacaze'ın ihtiraslarını bilmiyor değildi. Genç milletvekilinin kendi makamında gözü olduğunun farkındaydı. Politikanın beyaz atlı şövalyesini oynayan bu genç kuduz köpekten, bu serbest elektrondan nefret ediyordu. Beyazın en büyük sorunu çabuk kirlenmesidir, diye düşündü. Aslında olup bitenden hoşlanmıyor değildi ama hattın diğer ucunda bakan iç çekti.

"Size tavsiyem, 'kanaat', 'sanırım', 'bence' gibi kelimeleri sözlüğünüzden silip atmanız," dedi sertçe. "Seçmenler kanaatlerden hoşlanmaz, onlar eylemleri ve gerçekleri severler."

Parlamento grup başkanı karşılık vermek istedi ama kendini tuttu. Susmanın daha iyi olacağını bilecek kadar kurnaz bir politikacıydı.

"Ya şu polis, onun hakkında ne biliyoruz?"

"Bir buçuk yıl önce Éric Lombard'ı o yakaladı," cevabını verdi.

Hattın öte ucunda bir sessizlik oldu. Bakan düşünüyordu. Saatine baktı. Gece yarısını on iki geçiyordu.

"Adalet bakanını arıyorum," diye karar verdi. "Yüzümüze gözümüze bulaşmadan bu hikâye üzerinde denetimimizi ne pahasına olursa olsun korumamız gerekir. Siz de Lacaze'ı arayın. Onu görmek istediğimizi söyleyin. Hemen yarın. Randevu defterini falan boş versin. Paçasını sıyırsın."

Cevabı beklemeden telefonu kapattı. Adalet bakanlığında görevli kadının numarasını aradı. Dosyayla meşgul olan yargıçlar hakkında çok kısa sürede bilgi sahibi olması gerekiyordu. Bir an, her türlü olayın örtbas edilebildiği, Fransa'nın baş polisinin hayatının yasa dışı dinlemelerden, rakiplerini tehlikeye atan raporlardan ve kötü niyetli hareketlerden ibaret olduğu, yargıçların tamamen iktidarın emrinde olduğu bu ortama üzüldü. Buna bayılabilirdi de ama artık mümkün değildi. Bugün küçük yargıçlar pis burunlarını her tarafa sokuyorlardı ve en ufak adımına bile dikkat etmesi gerekiyordu.

Servaz arabanın panelindeki saate baktı. Gece yarısını yirmi geçiyordu. Belki çok geç değildi. Böyle habersiz gitmeye hakkı var mıydı? Burun deliklerinde yeniden parfümünün kokusunu hissetti, cumartesi gecesi ona sarıldığında içine çektiği kokuyu. Hakkı olduğuna karar verdi. Marsac'a geri dönmektense, konutların bulunduğu semti geride bırakıp tarlaların ortasından, en yakın kavşaktan sola döndü. Yol onu doğrudan göle götürüyordu. Gölün kıyısına varıp kuzey sahili boyunca ilerledikten ve son bir virajı aldıktan sonraki ev Marianne'ınkiydi. Ağaçların ardında, giriş katında ışık gördü. Henüz yatmamıştı. Bahçe kapısına kadar arabayla gelip araçtan indi.

Zile basıp elektrik akımının interfonda cızırdadığını işitince, "Benim," dedi sadece ve kalbinin biraz daha hızlı çarptığını fark etti.

Bir cevap almadı, sadece bir tıklama duyulup dış kapı hafifçe açılırken yeniden direksiyona geçti. Çakılların üzerinde yavaşça yol aldı, farları köknarların alçak dallarını aydınlatıyordu. Pencerelerin arkasından bakan kimse yoktu ama giriş kapısı açıktı.

Kapıyı ardından kapayıp televizyonun sesine doğru ilerledi. Marianne'ı kum rengi bir kanepede dizlerini altına toplamış, yastıkların ortasında oturur halde buldu. Bir edebiyat programını seyrediyordu. Elinde bir şarap kadehi vardı. Kadehi Servaz'a doğru kaldırdı.

"Cannonau di Sardegna," dedi. "İster misin?"

Geç saatteki ziyaretine şaşırmışa benzemiyordu. Servaz bu şarabın adını hiç işitmemişti. Marianne'ın üzerinde saten bir pijama şort vardı. Pijamanın elektrik mavisi rengi sarı saçlarını, açık renk gözlerini ve bronzlaşmış bacaklarını öne çıkarıyordu. Servaz bacaklarına hayran hayran bakmaktan kendini alamadı.

"Memnuniyetle," dedi.

Marianne topladığı bacaklarını esnek bir şekilde açtı ve bardan büyük bir kadeh getirip sehpanın üzerine koyup üçte birine kadar doldurdu. Şarap kuşkusuz güzeldi ama Servaz'ın ağız tadı için biraz fazla keskin kokuluydu. Yine de bir şarap uzmanı olmadığını kabul etmeliydi. Marianne televizyonun sesini kapatmış ama görüntüyü açık bırakmıştı. Yalnız insan refleksi, diye düşündü Servaz. Sesi olmasa bile televizyon işe yarıyordu. Marianne'ın bitkin ve üzgün bir hali vardı, gözlerinin altında halkalar oluşmuştu, makyajsızdı ama Servaz onu böyle daha da baştan çıkartıcı buldu. Aodhágán haklıydı. Marianne her zaman rakipsizdi, öyle de kalmıştı. Makyajsız, saçı dağınık ve üzerinde sadece pijamayla, bir gece partisine dalabilir ve mücevherlerine, güzel giysilerine ve kuaförden henüz çıkmış olmalarına rağmen tüm kadınları gölgede bırakabilirdi.

Marianne tekrar oturdu. Servaz da onun yanına kanepeye bıraktı kendini.

"Seni hangi rüzgâr attı?" diye sordu Marianne.

Servaz'ın cevap vermesine fırsat kalmadan Marianne ona doğru döndü ve irkildi.

"Lanet olsun, Martin, yakan ve saçların kan içinde!"

Marianne eğildi. Servaz saçlarını nazikçe ayıran parmaklarını hissetti.

"Çok kötü yaralanmışsın... Bir doktora görünmelisin... Nasıl yaptın bunu?"

Şaraptan bir yudum daha alırken anlattı. Böyle bir iki yudum daha alırsa başının döneceğini biliyordu. Bankanın gözetleme videolarını, ikinci silueti, gürültüyü, çatıdaki kovalamacayı anlattı.

"Yani... Yani kameranın filme çektiği kişi sence gerçek suçlu mu?"

Sesini düğümleyen umudu fark etti. Geniş, ölçüsüz bir umut.

"Mümkün," cevabını verdi ihtiyatla.

Marianne bir şey eklemedi ama parmak uçlarıyla saçlarına gayriihtiyari dokunmaya devam ederken derin derin düşündüğünü fark etti.

"Böyle kalamazsın... Yaranı dikmek gerek."

"Marianne..."

Yeniden ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı. Beş dakika sonra pamuk, alkol ve bir kutu steril bantla geri döndü.

"Yapamazsın," dedi Servaz. "Başımı tıraş etmen gerekir."

"Neden olmasın?"

Bir şeyler yapmanın, kısacık bir an bile olsa Hugo'dan başka birini düşünmenin ona iyi geldiğini anladı. Marianne yarayı dezenfekte ederken alkolün yakıcılığını hissetti, biraz güçlü bastırdığında acının etkisiyle irkildi. Marianne kutudan bir steril bant çıkardı, koruyucu tabakayı soydu ve yaraya uygulamaya çalıştı ama neredeyse anında vazgeçti.

"Haklısın, seni tıraş etmek gerekecek."

"Olmaz."

"Bekle. İzin ver bir bakayım."

Marianne tekrar eğildi. Parmakları saçlarını karıştırıp duruyordu. Yakınındaydı. Çok yakında... Servaz bu vücutla arasındaki saten pijamanın inceliğini fark etti. Altındaki bronz ve sıcak teni duyumsadı. Kendisininki gibi çok kalın dudaklarını. Vaktiyle buna gülerlerdi. *Ağızlarının birbirini bulduğunu* söylerlerdi. Marianne'ın parmakları ensesini okşuyordu... Servaz başını çevirdi.

Gözlerindeki parıltıyı gördü.

Uygun zaman olmadığını, yapılması gereken son şeyin bu olduğunu biliyordu. Geçmiş geçmişti. Geri gelmeyecekti. İmkânsızdı bu. Tek kazançları en güzel anılarını çantalarına koymak, bugüne sakladıkları büyünün büyük bölümünden kurtulmak olurdu. *Pause* tuşuna basmak için hâlâ vakit vardı: Bunu yapmak için milyonlarca iyi neden bulunuyordu.

Ama ani bir dalga mide boşluğunda büyüdü. Marianne'ın parmakları saçlarında su gibi kaydı ve birkaç saniye boyunca onun yüzünden ve ay ışığında bir göl gibi ışıldayan kocaman açılmış gözlerinden başka

hiçbir şey göremedi. Marianne dudaklarının kenarından öptü ve Servaz ellerinin, kollarının etrafında kaydığını hissetti. Aniden sessizlik ona daha yoğun geldi. Öpüştüler. Birbirlerine baktılar. Yeniden öpüştüler. Bütün bunların gerçek olduğuna emin olmaya sanki ihtiyaçları varmış ve arzuladıkları buymuş gibi. Geçmişteki el kol hareketlerine, kendini bırakmanın onlara özgü tarzına içgüdüsel olarak yeniden kavuştular: Derin öpüşler, gözleri kapalı, tamamen kendilerini bıraktıkları yer. Alexandra'nın, ağzı yarı açık, sevişirken bile denetim ihtiyacını açık eden bir ihtiyatla her zaman eşiğinde durduğu yer. Kör bile olsa bu dili, bu ağzı, bu öpüşleri tanırdı. Söyledikleri doğruydu: *Ağızları birbirini bulmuştu.* Servaz başka kadınlar tanımıştı –Marianne'dan sonra, hatta Alexandra'dan sonra– ama bu ortaklığı, bu tamamlayıcılığı asla bulamamıştı. Onu bu şekilde tek öpebilen oydu.

Marianne'ı hızla soydu ve kalçaları arasında uzanan tüyleri, uzun boynunu, geniş omuzlarını, göğüs uçlarını, doğum lekesini tanıdı. İnce belini ve ince kollarını, vücudunun daha güçlü alt kısmını da tanıdı: Kalçalarının aşağıya doğru genişleyen kıvrımı ve bir atletinki kadar sağlam bacakları; şaşırtıcı bir şekilde erkek kardeşleri kadar kaslı karnını babasının genlerine borçluydu. Gerilen ve ona doğru gelen kalçalarının hareketini de tanıdı, parmaklarının altındaki nemi tanıdı. Bütün bunlar ona öyle tanıdık geliyordu ki bu duyumların anısının orada yuvalandığını, sürüngen beyninin kıvrımlarında bir yerlerde yazılı olduğunu, sadece dirilmeyi beklediğini fark etti. Ve kendini evine dönmüş gibi hissetti.

Ziegler'in uykusu yoktu. Gece rutinine geri dönmüştü, geceler boyu onu uyanık tutan rutine. Tutkusu, kovalamacası. Haberlerini güncelliyordu. Zuzka'nın onun internete girmesini yasakladığı bir aylık tatilden sonra MacBook Air'inde notlarını gözden geçiriyordu.

Çalışma masasının bulunduğu köşedeki duvarlara yapıştırılmış fotoğraf ve gazete kesikleri takıntısına tanıklık ediyordu. Servaz'ın temasa geçtiği Paris hücresinin üyeleri Irène Ziegler'in bilgisayarına girmiş olsalardı, birkaç ay içinde tek bir konuda bir araya getirmeyi başardığı bilgi miktarına bakıp kuşkusuz şaşırırlardı: Julian Alois Hirtmann. Hatta belki de onun mükemmel bir meslektaş olabilece-

ğini düşünürlerdi. Ziegler'in bu konuda çok şey okuduğu aşikârdı. Gerçekten de her şeyi okumuştu.

Jandarma, İsviçre basın arşivlerinde Hirtmann'ın çocukluğu hakkında, Cenevre Üniversitesi'ndeki hukuk öğrenimi, savcılık kariyeri, La Haye'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yaklaşık üç yıl kalışı hakkında neredeyse tükenmez bir kaynak bulmuştu. İsviçreli bir röportajcı az çok uzak akrabaları, komşuları ve Hirtmann'ın büyümüş olduğu Leman Gölü kıyılarındaki küçük şehir Hermance'ın sakinlerini uzun uzun sorgulamıştı. Bir seri katilin çocukluğunun daima haberci işaretler taşıdığını bütün uzmanlar bilirdi. Utangaçlık, yalnızlık, yetersiz sosyalleşme, sapkın zevkler, civardaki hayvanların ortadan kaybolması... Her şey fazlasıyla bildikti... Gazeteci soruşturma yürütenlerin dikkatini çeken bir olguyu da keşfetmişti. Hirtmann on sekiz yaşındayken sekiz yaşındaki kardeşi Abel'i şüpheli bir biçimde kaybetmişti. Olay yazın ortasında, küçük kardeşiyle birlikte büyükannelerinin yanında tatildelerken olmuştu; anne babaları yeni boşanmıştı. Büyükannesiyle büyükbabasının bir çiftliği vardı; güvercinlikleri, inekleri, kazları, yukarıda mavi, aşağıda mavi, geniş bir panoramayla tipik bir İsviçre eviydi bu. Bern'deki Oberland'da, Thoune Gölü'nün yakınındaydı. Evin ardında, Charles Ferdinand Ramuz'un deyişiyle, "etajerdeki tabaklar gibi" sıra sıra buzullar vardı. Gerçek bir kartpostal. Gazeteciye göre, farklı tanıklıklar, diğer çocuklardan uzak duran, sadece kendi kardeşiyle oynayan yalnız bir çocuktan söz ediyordu. Büyükanne ve büyükbabalarının yanında Julian ile Abel göl civarında bisikletle uzun gezintilere çıkma alışkanlığı edinmişlerdi. Bu gezintiler bütün bir öğleden sonra sürebiliyordu. Çayırlara oturup tepenin uyumlu ve yumuşak eğiminden aşağıya, göl boyunca ilerleyen beyaz gemilere bakıyorlar, vadinin çanlarının saatleri ağır ağır çalışını dinliyorlardı. Neşeli gongları hava akımları içinde uçurtma gibi yükseliyordu.

Ama o akşam Julian tek başına dönmüştü. Kardeşiyle birlikte Sebald adlı bir yabancıyla tanıştıklarını anlatmıştı ağlayarak. Tatilin başında onunla tanışmışlardı ve gizlice her gün onunla buluşmaya gidiyorlardı. Sebald –yaklaşık kırk yaşlarında bir yetişkin– onlara "bir yığın şey" öğretiyordu. Yine de o gün tuhaf ve sinirli bir hali

vardı. Julian ona Abel'in cebinde iki tane *Basler Läckerlis* sakladığını söylediğinde, Sebald tatmak istemişti. "Bahse girerim ki Abel anasının kuzusudur, öyle değil mi Julian? Sense sevilmeyen çocuksundur, öyle mi?" demişti ama kardeşi pastaları Sebald'la paylaşmayı inatla reddetmişti. "Ne yapıyoruz?" diye sormuştu bunun üzerine, her ikisini de ürperten, yumuşak görünmeye çalışan bir sesle. Korkmaya başlayan Abel geri dönmek istediğini belirttiğinde Sebald kardeşine onu bir ağaca bağlamasını emretmişti. Ondan korktuğu kadar yetişkinin hoşuna gitmek de isteyen küçük çocuk, kardeşinin yalvarmalarına rağmen itaat etmişti. Sonra adam Abel'i cezalandırmak için, önünde pastaları yerlerken ağzına toprak ve yaprak doldurmasını istemişti. Bunun üzerine Julian kardeşini adamın ellerinde bırakarak kaçmıştı.

Julian'ın anlattıklarını işitir işitmez, büyükannesi, büyükbabası ve komşuları olay yerine gitmişlerdi ama Abel ile Sebald'dan hiç iz yoktu. Abel'in cesedi bir hafta sonra gölün sularınca geri getirilmişti. Otopsi, başının suyun altında tutulduğunu ortaya çıkarmıştı. Esrarengiz Sebald'a gelince, İsviçre polisinin yürüttüğü sayısız soruşturma ne izini bulmayı sağlamıştı ne de varlığını saptamayı.

Birçok soruşturma dergisinin yaptığı araştırmalara inanılacak olursa, Hirtmann üniversite yıllarında yarım düzine kadar kızla çıkmıştı ama bir tek ciddi ilişkisi olmuştu: Karısı olacak kadınla. Kalbini çalmış olduğu diğer kadınları ve hukuk fakültesindeki meslektaşlarını basın taciz etmişti ve tanıklıkları birçok noktada farklılaşıyordu. Bazıları onu son derece normal bir öğrenci olarak tarif ediyordu; diğerleri ise ölüm ve ölümle ilgili konular karşısındaki büyülenmesini belirtiyorlardı. Onlara göre, hukuktansa tıp eğitimi görmediğine sık sık pişmanlık duyuyordu ve şaşırtıcı bir anatomi bilgisi sergiliyordu. *La Tribune de Genève*'de yayımlanan bir röportajda, Gilliane adlı bir öğrenci şöyle demişti: "İlginç ve tuhaf biriydi, kaygılandırıcı ve tehditkâr hiç değildi. Tersine, insanlarla konuşurken onları manipüle etmeyi bilen, tavlayan biriydi. O karanlık görünümüyle de etkileyiciydi; giyim tarzı, müzik zevkleri, okudukları, bakışları, anlıyor musunuz..." Bir başka gazeteci İsviçre'yle komşu ülkelere yaptığı çeşitli yolculukları bazı genç kadınların kayboluşuyla ilişkilendirmişti. Birçok yazı, Hirtmann'ın

La Haye'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde üç yıl kalışından söz ediyordu. Orada, diğer suçlar arasında, Mavi Bereliler de dâhil olmak üzere, silahlı kuvvetlerin işlediği tecavüz, işkence ve cinayet fiillerini karara bağlamıştı.

Eski savcı İsviçre'de, Dolomitler'de, Fransa Alpleri'nde, Bavyera ve Avusturya'daki "olası" kurbanlarının geniş bir listesini çıkarmış ve Hollanda'da kaldığı süre boyunca kuşkulu bazı kayıpları not etmişti. Aralarında otuz yaşlarında bir erkek de vardı. Bu meraklı gazeteci, anlaşıldığı kadarıyla bazı şeylerin kokusunu herkesten önce almıştı. İsviçrelinin karısının âşığı dışında tek erkek kurbanı oydu kuşkusuz. Bermuda Adaları'na birkaç kilometre mesafede tatildeyken Amerikalı bir kadın turistin kayboluşu da, yetkililer bir köpek balığı saldırısı sonucuna varmış olsalar da, hesaba katılmıştı. O dönemde basın ve polis, yirmi beş yıla yayılmış kırk kadar vakayı ona atfetmişti. Ziegler'in hesaplarına göre sayı yüze yaklaşıyordu. *Teki bile bulunmamıştı*... Hirtmann'ın usta olduğu bir alan varsa o da cesetleri ortadan yok etmesiydi.

Ziegler koltuğuna yaslandı. Uyuyan binadaki sessizliği dinledi bir an. İsviçrelinin Wargnier Enstitüsü'nden kaçışının üzerinden on sekiz ay geçmişti. Bütün bu süre boyunca kimseyi öldürmüş müydü? Öldürdüğüne bahse girebilirdi. Listeye kaç kurban eklenebilirdi? Bunu hiç bilebilecek miydi?

Julian Alois Hirtmann'ın karanlık yüzü, karısının ve sevgilisinin, yani Cenevre savcılığındaki meslektaşı yargıç Adalbert Berger'nin, Leman Gölü kıyısındaki evinde 21 Haziran 2004 gecesi öldürülmesinin ardından gün ışığına çıkmıştı. Villasında Cenevre yüksek sosyetesinin katıldığı orjiler düzenleme alışkanlığı edinmiş olan Hirtmann o akşam, boşanmak isteyen Alexia'nın ayrılık koşullarını centilmence karara bağlamak için onları yemeğe davet etmişti. Yemeğin sonunda, Mahler'in *Kindertotenlieder*'i çalarken bir silahla onları tehdit etmiş ve mahzene inmeye, sonra da soyunmaya zorlamıştı. Üzerlerine şampanya döküp bozuk bir elektrikli vibratörle elektrik vererek işlerini bitirmek istemişti. Bu sırada evin alarm sistemi çalışmaya başlama-

saydı ve polis İsviçrelinin eşi Alexia ölmeden gelmemiş olsaydı, çiftin hayat tarzı dikkate alındığında bu trajik bir kaza olarak görülebilirdi.

Ardından yürütülen soruşturma, bankadaki bir kasada İsviçre'yle sınırı olan beş ülkede onlarca genç kadının kayboluşuyla ilgili gazete kupürleriyle dolu birçok klasörün keşfedilmesini sağlamıştı. Hirtmann bu olaylarla mesleki deformasyonu sonucu ilgilendiğini belirtmişti. Savunmasının işe yaramadığını fark ettiğinde psikiyatrları manipüle etmeye başlamıştı. Kendine benzer kişilerin çoğu gibi, psikiyatrların ve psikologların onun gibi birinden ne tür cevaplar beklediğini gayet iyi biliyordu; deneyimli birçok cani, sistemi kendi lehine döndürme sanatında ustadır. İsviçreli, anne babasının küçük kardeşini kendisinden daha fazla sevdiklerini keşfettiğinde hissettiği kıskançlıktan, annesinin onu aşağılayışından, babasının alkolikliğinden ve ona şiddet uyguladığından, hatta annesinin cinsel bakımdan uygunsuz davranışlarından söz etmişti. Öğrenci kızın röportajında sözünü ettiği insanları manipüle etme konusundaki yeteneğine fazlasıyla başvurmuştu.

Julian Hirtmann İsviçre'deki birçok psikiyatri kliniğinde kaldıktan sonra Wargnier Enstitüsü'ne gelmişti. Servaz ile Irène ona orada rastlamışlardı. İki kış önce, içeriden birinin yardımıyla oradan kaçmıştı.

Ziegler iki gazete yazısına geri döndü. "*Hirtmann polise yazıyor*" başlığını taşıyan ile Martin'in Marsac'taki soruşturmasından söz eden yazı. Martin'in şu anki muhtemel ruh halini düşündü. Onun için kaygılanıyordu. 2008-2009 kışındaki soruşturmanın ardından, telefonda ve dağ gezintileri sırasında uzun uzun konuşmuşlardı ve çocukluğundan beri kafasından atamadığı travmayı sonunda ona itiraf etmişti. Ziegler bunu önemli bir güven işareti olarak görmüştü çünkü yıllarca bundan hiç söz etmediğine emindi. O gün, kendince, hatta belki de o farkına varmadan, bir kız kardeş, bir dost gibi ona göz kulak olmaya karar vermişti.

İç çekti. Son aylarda Martin'in bilgisayarına girmekten kaçınmıştı. Jandarmanın disiplin kurulu olan soruşturma meclisi Ulusal İdare tarafından görevlendirildiğinde son kez bilgisayarına girmişti. Başkalarının bilgisayarlarına girme yeteneğini o dönem edinmişti. Savunma Bakanlığı bunu öğrenseydi kuşkusuz *ilginç* bulurdu. Martin'in disiplin kuruluna onunla ilgili gönderdiği raporu böyle okumuştu. Bu

çok uygun bir rapordu, Ziegler'in soruşturmaya katkılarını, suçluyu yakalamak için göze aldığı riskleri vurguluyor ve kurulu yumuşak davranmaya davet ediyordu. Bunu okuduğunu belli edemeyeceğinden, ona teşekkür edememişti. Ardından, jandarmanın birçok üst düzey görevlisinin yazışmalarını da karıştırmıştı.

Martin'den bu şekilde haber almaya defalarca teşebbüs etmişti. Onun iki bilgisayarına, adli polistekine ve evindekine nasıl erişeceğini biliyordu ama her seferinde yapmamaya karar vermişti. Sadece sadakatten değil, öğrenip de daha sonra pişman olacağı şeyler keşfetmeyi istemediğinden.

Herkesin sırları vardır, herkesin gizleyecek bir şeyi vardır ve kimse sadece göründüğü gibi değildir.

Başkaları gibi kendisinin de sırları vardı. Martin'in onda bıraktığı imgeyi korumak istiyordu. Erkekleri cazip buluyor olsaydı Martin onu baştan çıkarabilirdi. Çelişkileri arasında sıkışıp kalmış bir erkek, geçmişi yakasını bırakmayan, hem öfke hem şefkat dolu bir erkek. En ufak hareketi, en ufak sözü bile insanlığın toplam ağırlığının her erkeğin ve kadının birbirine eklenen eylemlerinden oluştuğunu bildiğini düşündürten bir erkek. Daha melankolik bir erkek hiç tanımamıştı. Ve daha düzgün. Kimi zaman, Ziegler kendini Martin'in nihayet kendisine kaygısızlık ve huzur getirecek birini bulduğunu hayal ederken yakalıyordu ama bunun asla olmayacağını biliyordu.

Takıntılı. Onu düşünürken dönüp dolaşıp bu kelime geliyordu aklına.

Klavyenin üzerinde parmakları hızla gidip geldi ve bu kez gerilemedi. *Senin çıkarın için yapıyorum bunu.* Bir kez içeri girince, karanlık bir apartmandaki soyguncu maharetiyle yönünü buldu. Mesaj kutusunu gözden geçirdi. Gazetenin sözünü ettiği, Martin'in kısa süre önce almış olduğu mesaj oradaydı. Onu Paris'e, İsviçreliyi takiple görevli bölüme de göndermişti:

Gönderen: *theodor.adorno@hotmail.com*
Alıcı: *martin.servaz@infomail.fr*

Tarih: 12 Haziran.
Konu: *Selamlar.*

Dördüncüyü hatırlıyor musunuz, ilk muvman? Bedächtig... Nicht eilen... Recht gemächlich... *O ünlü aralık gününde benim "oda"ma girdiğinizde çalan parça? Size yazmayı uzun zamandır düşünüyordum. Şaşırdınız mı? Son zamanlarda çok meşgul olduğumu söylersem eminim bana inanırsınız. Özgürlük de sağlık gibi ancak uzun süre yoksun kalınca gerçekten değer buluyor.*

Ama sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim, Martin. (Size Martin dememe izin verir misiniz?) Rahatsız edenlerden ben de nefret ederim. Yakında benden haberler alacaksınız. Hoşunuza gidecek mi emin değilim ama ilginizi çekeceğinden hiç kuşkum yok.

Dostlukla. JH.

Mesajı tekrar tekrar okudu. Kelimeleri zihnine nakşedene dek. Gözlerini sımsıkı yumup konsantre oldu. Tekrar açtı. Sonra Martin'in Paris'teki hücreyle karşılıklı yazışmalarının içeriğine göz attı ve irkildi: Hirtmann, bir ihtimal, Paris-Toulouse otobanında motorla giderken görülmüştü. Ekli bir dosya vardı. Aceleyle açtı. Otobandaki bir gişenin gözetleme kamerasının çektiği titrek, hafif flu görüntü... Uzun boylu, kasklı biri Suzuki bir motor kullanıyordu. Para ödemek için eğiliyor, eldivenli elini gişeye doğru uzatıyordu. Yüzü kaskın altında görünmüyordu. Ardından bir başka görüntü. *İri yarı, sarışın, keçi sakallı, güneş gözlüklü biri, bir market kasasında ödeme yapıyor.* Ceket aynıydı, sırtında bir kartal, sağ kolunda da küçük bir Amerikan bayrağı. Ziegler tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hirtmann mı, değil mi? Tavrında, yüz şeklinde aşina bir şey vardı... Ama eşkâlini saptama yönündeki ateşli arzusundan çekiniyordu. Bu onu aceleci sonuçlara yöneltebilirdi.

Hirtmann Toulouse'da...

Martin ile kendisini A Ünitesi'ndeki hücrede gördü tekrar. Wargnier Enstitüsü'nde kalan en tehlikeli kişilerin kapalı tutulduğu aşırı güvenlikli ünite. Konuşmaya tanık olmuştu. En azından başına. Hirtmann, Martin'le teke tek konuşmayı talep etmeden önce. O gün bir şey olmuştu. Bunu hissetmişti. Herkes hissetmişti: Seri katil ile polis arasında bir tür bağ kurulmuştu; birbirlerini yoklayan ve tanıyan iki

satranç şampiyonu ya da büyük sanatçı gibi. Yalnız kaldıklarında birbirlerine ne söylemişlerdi? Martin bu konuda çok konuşkan değildi. Irène'in özellikle hatırladığı şey, on iki metrekarelik hücreye girdiklerinde iki adam arasındaki konuşmanın o gün CD çalarda bulunan müzik etrafında döndüğüydü: Mahler. En azından Martin böyle demişti çünkü Ziegler Mozart ile Beethoven'i bile ayırt edemezdi. Birbirine saygılı iki rakip arasında ağır sıklet bir boks maçına tanık olmak gibiydi bu. Ringin etrafındaki herkes küçüklüğünün ve sadece bir seyirci olduğunun bilincindeydi.

"*Yakında size bana dair havadisler vereceğim. Hoşunuza gidecek mi emin değilim ama ilginizi çekeceğinden hiç kuşkum yok.*"

Bir ürperti hissetti. Bir şey olup bitmekteydi. Son derece kötü bir şey. Ziegler bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. Odasına geçti, soyundu. Ama zihnindeki çarklar işlemeye devam ediyordu.

ARA 2

Kararlılık

Onun da bir çocukluğu olmuştu.

Neşeli ve üzücü olaylarla dolu bir yaşamı olmuştu, dolu dolu bir hayat, zorunlu ve serbest hareketleriyle bir artistik patinaj yarışmasına benzeyen bir hayat. O, serbest hareketlerde en iyiydi. Milyonlarca başka hayata benzeyen bir hayat.

Belleği bütün bellekler gibiydi: Sararmış fotoğraflarla ya da plastik yuvarlak kutulara sarılmış Super-8 filmlerin kesik kesik parçacıkları.

Bir plajda kumdan şatolar yapan sarışın bir kız çocuğu. Diğerlerinden daha güzel ve daha çarpıcı bir ergen. Bukleleri, kadife bakışları ve erken gelişmiş hatları anne babasının dostu olan kimi yetişkin erkekleri bile allak bullak ediyor, bronzlaşmış dizlerini, kalçalarını ve teninin ışıldayan ayva tüylerini fark etmemek için çabalamaları gerekiyordu. Babasını gururlandıran ele avuca sığmaz ve zeki bir genç kız. Hayatının erkeğine rastlamış bir üniversite öğrencisi. Parlak, hüzünlü, geniş ağızlı ve dayanılmaz gülümseyişli genç bir adam. Ona yazmakta olduğu kitaptan söz etmişti. Hayatının erkeğinin, sarılmayla asla gevşetemeyeceği bir yük taşıdığını ve hayaletlere karşı hiçbir şey yapamayacağını ise sonradan anlamıştı.

Sonra, erkeğine ihanet etmişti...

Başka kelime yoktu. Ağlamak istedi. *İhanet*. Bu kelimeden daha acı veren, daha korkunç, daha iğrenç bir şey yoktu. Kurban için de hain için de. Ya da –söz konusu durumda– *ihanet eden kadın* için... Mezarının çıplak ve sert toprağına, karanlıkta, dizlerini karnına çekerek yattı. Şimdi bunun kefaretini mi ödüyordu? Üst kattaki bu hasta

aracılığıyla onu cezalandıran Tanrı mıydı? Başına geleni hak etmiş miydi? Çekmekte olduğu şeyi yeryüzünde hak eden biri var mıydı? En kötü düşmanına bile böyle bir ceza uygulayamazdı...

Orada, hemen yukarıda yaşayan adamı düşündü. O, kendisinin tersine, *yaşıyordu*. Onu ölümün bekleme odasında tutarken, canlıların dünyasına gidip geliyordu. Aniden buz gibi bir soğuk içine işledi. Ya bu oyundan bıkmazsa? Ya *asla* bıkmazsa? Daha ne kadar sürebilirdi bu? Aylarca? Yıllarca? On yıllarca? O ÖLENE DEK Mİ? *Kendisi delirmeden, tamamen çıldırmadan, kafayı yemeden daha ne kadar sürebilirdi?* Deliliğinin işaretlerini şimdiden fark ediyordu. Kimi zaman belirgin bir neden olmadan gülmeye başlıyordu. Denetleyemediği bir gülme. Ya da yüzlerce kez tekrarlıyordu: "Mavi gözler göğe gider, gri gözler cennete gider, yeşil gözler cehenneme gider, siyah gözler arafa gider." Zaman zaman tamamen saçmaladığını da itiraf etmeliydi. Ya gerçeklik hayallerden oluşan bir perdenin ardında yok oluyordu ya da zihninde zırvalardan ibaret bir film dönüyordu. Cumartesinin özel seansına hoş geldiniz. Heyecan ve gözyaşı garanti. Mendillerinizi hazırlayın. Benim yanımda Fellini ve Spielberg bile hayal gücünde yaya kalırlar.

Sonunda delirecekti...

Bu gerçeklik onu ürküttü. Bu ve bunun asla bitmeyeceği fikri. Asla durmayacağı. O yukarıda, orada yaşlanırken, kendi de bu mezarda yaşlanacaktı. Neredeyse aynı yaştaydılar... Hayır! Her şeye tamam ama bu olamaz! Boğuluyormuş, parçalanıyormuş gibi hissetti kendini, sersemleyecek gibiydi. *Hayır-hayır-hayır-hayır-bu-değil!* Aniden içi buz kesti. Çünkü çıkışı fark etmişti, orada, tam karşısında. Tercih şansı yoktu. Buradan asla *canlı* çıkamayacaktı.

O halde ölmenin bir yolunu bulmalıydı.

Bu düşünceyi her yönüyle gözden geçirdi. Tıpkı bir kelebeği ya da böceği inceler gibi.

Ölmeli...

Evet. Tercih şansı yoktu. Şu ana dek hayallere kapılmış, gerçeği reddetmişti.

Bunu daha önce de yapabilirdi: Ormanda onunla daha iyi oynayabilmek için uyuyor numarası yaparken, kaçtığını sandığında. O an

kararlı olsaydı, işini bitirmenin bir yolunu kuşkusuz bulabilirdi. Ama o sırada sadece kaçmayı, canlı kurtulmayı düşünüyordu.

Ondan önce başkaları da olmuş muydu acaba? Bu soruyu kendine defalarca sormuştu ve olduğuna emindi. O, uzun bir dizinin sonuncusuydu: Kurduğu düzenek fazla kusursuzdu, hiçbir ayrıntı tesadüfe bırakılmamıştı; iyi iş.

Aniden dondurucu bir berraklıkla çözümü gördü.

İntihar etmesinin hiç yolu yoktu. *O halde ona kendini öldürtmeliydi.*

Bu kadar basit. Aniden bir heyecan dalgası hissetti. Uygunsuz olduğu kadar geçici. Son derece karmaşık bir denkleme çözüm bulmuş bir matematikçi gibi. Sonra güçlükler belirdi ve heyecanı dağıldı.

Yine de ona karşı bir üstünlüğü vardı: Zaman onundu.

Derin derin, incelikli düşünecek zaman, delirecek zaman ama aynı zamanda kendini stratejisine adayacak zaman. Aslında dilediğince sahip olduğu tek şey buydu. Zaman.

Yavaşça, gözetleme deliğinden sızan ince ışık çizgisi hariç, hapishanesinin neredeyse tam karanlığı içinde, bir plan olarak adlandırılabilecek şeyi hazırlamaya başladı.

Salı

23

Uykusuzluk

Ay ışığı açık balkon kapısından içeri giriyor, odanın içine yayılıyordu. Başını kaldırıp sola çevirdiğinde ayın yansısının gölün yüzeyinde sektiğini görebiliyordu. Balkonun ve odanın ötesinde dalgaların, sahili, kırışan bir kumaşın tatlı hışırtısıyla yaladığını işitiyordu.

Marianne'ın yumuşak ve sıcak vücudunu yanında hissediyordu. Aylardır Vücudunun yanında bir vücut, yatağında yabancı bir varlık olmamıştı. Kalçası kalçasında, çıplak göğüsleri gövdesinin üzerindeydi ve tek koluyla güvenle sarılmıştı. İnce sarı saçlarının bir tutamı çenesini gıdıklıyordu. Marianne düzenli soluk alıp veriyordu. Martin onu uyandırmaktan çekinerek kımıldamaya cesaret edemiyordu. En tuhafı bu soluktu: İnsanın yanında uyuyan ve soluk alan bir kişiden daha mahremi yoktu.

Pencereden, gölün öte tarafında, yöre sakinlerinin "Dağ" adını taktıkları o kayalık çıkıntının karanlık kütlesini görebiliyordu. Ay tam tepedeydi. Yağmur durmuştu. Gökyüzü yıldız doluydu, aşağıdaki orman karanlık ve kımıltısızdı.

"Uyumuyor musun?"

Başını çevirdi. Ay ışığında Marianne'ın yüzünü gördü; açık renk, meraklı, parlak yansımalar saçan iri gözlerini.

"Ya sen?"

"Mmm. Rüya görüyordum sanırım... Tuhaf bir rüya... Ne güzel ne kötü..."

Marianne'a baktı. Daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibiydi. Bir düşünce zihninde belirip yok olurken, rüyasında kimin olduğunu

düşündü: Hugo, Bokha ya da Francis mi, yoksa kendisi mi? Bir gece kuşu ormanda uzun, tuhaf bir çığlık attı.

"Rüyamda Mathieu vardı," dedi sonunda.

Bokha... Martin bir şey söylemeye vakit bulamadan Marianne ayağa kalkıp banyoya daldı. Aralık kapıdan işediğini, sonra bir dolabı açtığını işitti. Yeni bir prezervatif mi arıyor diye düşündü. Yedek prezervatifleri olmasını neye yormalıydı? Birlikteyken ilk kez kullanıyorlardı ve Martin bunu tuhaf bulmuştu. Çalar saate baktı. 2.13. Bir dahaki seferden önce dakikaları saymanın bir yolunu bulmayı düşündü bir an. Tabii eğer bir sefer daha olacaksa. Sonra bu düşünceden utandı.

Odaya geri dönen Marianne komodinin üzerinden bir sigara aldı ve yakıp yanına uzandı. İki derin nefes çektikten sonra sigarayı Martin'in dudaklarının arasına soktu.

"Bizim... bizim burada ne yaptığımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Marianne.

Martin, "Bana oldukça açık geliyor," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Düzüşmekten söz etmiyorum."

"Biliyorum."

Martin'in kalçalarının arasını okşadı.

"Demek istediğim... en ufak bir fikrimin olmadığı," diye ekledi. "Sana... sana ikinci kez acı çektirmek istemiyorum, Martin."

Açıkçası Servaz'ın organı ne acıyı ne de onu unutmak için, hayatından çıkarmak için gerekmiş bütün o yılları düşünüyordu. Tüm bunlara aldırdığı yoktu. Anında sertleşti. Marianne yorganı açtı ve boylu boyunca üzerine uzandı. Nefis bir baskı uygulayarak kasıklarını öne arkaya oynatıyordu. Martin'i yeniden öptü. Sonra yüzünü yüzünden uzaklaştırdı ve onu incelerken, mahrem, ipeksi hareketine yeniden başladı. Göz bebekleri genişlemişti, kurumuş dudaklarında bir gülümseme vardı. Martin onun banyoda bir uyuşturucu kullanıp kullanmadığını merak etti.

Marianne eğilip alt dudağını kanatıncaya dek ısırdı; acıdan ürperdi, ağzında kanın bakır tadını hissetti. Başına sıkıca sarıldı, avuçlarıyla kulaklarını ezerken, Martin de kalçalarını yoğuruyor ve bir tomurcuk gibi dikilmiş meme ucunu emiyordu. Organının üzerindeki yumuşak

ve nemli gitgeli hissediyordu. Nihayet Marianne doğruldu, parmaklarıyla organını kavrayıp içine sokarken tuhaf bir hırıltı çıkardı. Tam o anda eskiden bu pozisyonu çok sevdiğini hatırladı ve her şeyi bozacak küçücük bir an için göğsü yakıcı bir hüzünle sıkıştı.

Gece miydi, ay ışığı mı, saat mi? Martin'i hem boş hem de çaresiz bırakan bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar. Marianne yeniden banyoya yöneldiğinde Martin parmaklarını örselenmiş dudağına götürdü. Sırtında çizikler vardı, omzunu da ısırmıştı. Teninde hâlâ ateşi, okşayışlarının yakıcılığını hissediyordu. Martin hem ciddi hem muzaffer gülümsedi; zaferinin geçiciliğini bildiği için ciddiydi. Bu sadece bir zafer miydi? Yoksa bir nüksetme mi? Ne düşünmeliydi? Sevişmeden önce Marianne'ın uyuşturucu kullanıp kullanmadığını düşündü tekrar. Sıkıntısı artıyordu. Yatağındaki kadın kimdi? Tanıdığı kadın değildi...

Marianne odaya geri gelip kendini yatağa attı. Sonra sevişmelerinin başlangıcından beri göstermediği bir şefkatle onu kucakladı. Yan tarafa yuvarlanırken sesi her zamankinden daha boğuk ve daha derindi.

"Dikkat etmelisin: Bağlandığım herkesin sonu kötü bitiyor."

Marianne'a baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğimi duydun..."

"Neden söz ediyorsun?"

"Sevdiğim herkesin sonu kötü bitiyor," diye tekrarladı. "Sen, o dönemde olup bitenler... Mathieu... Hugo..."

Martin bir karınca sürüsünün karnını kemirdiğini hissetti.

"Doğru değil bu. Francis'i unutuyorsun. Onun kötü olduğu söylenemez."

"Francis'in hayatı hakkında ne biliyorsun?"

"Hiç. Onun için beni terk etmenden kısa süre sonra onun seni bıraktığı dışında."

Marianne bakışlarında bir sitem arayarak onu süzdü.

"Sen öyle sanıyorsun. Herkes öyle sanıyor. Aslında ilk ayrılmak isteyen ben oldum. Sonra o ilişkimize kendisinin son verdiğini, bunun *kendi* kararı olduğunu herkese duyurdu."

Martin şaşkınlıkla ona baktı.

"Doğru değil mi bu?"

"Bir gün, bilmem kaçıncı kez birbirimize girdikten sonra ona bir not bıraktım. Her şeyi bitirdiğimi yazmıştım."

"Neden gerçeği söylemediniz?"

"Ne önemi var? Francis'i tanırsın... Her şeyin hep onun etrafında dönmesi gerekir..."

Haklıydı. Ona bakarken gözlerinde eski Marianne'ın bakışlarını buldu. Dikkat, kavrayış gücü ve şefkat.

"Biliyorsun... baban intihar ettiğinde şaşırmadım... Olacakları sanki önceden biliyordum. Omuzlarında taşıdığın bütün o suçluluk duygusunu... Sanki bunlar daha önce olmuş gibiydi, sanki bir yerlerde yazılıydı..."

"*Ducunt volentem fata, nolentem trahunt,*[6] der Seneca," diye yorumladı kederli kederli.

"Sen ve Latinlerin! Biliyorsun, bu yüzden gittim ben... Seni Francis için terk ettiğimi mi sanıyorsun? Seni terk ettim çünkü sen başka yerdeydin. Kayıptın, anıların, öfken ve suçluluk duygun esir almıştı seni... Seninle birlikte olmak, seni hortlaklarla paylaşmak gibiydi. Ne zaman benimleydin asla bilemiyordum, ne zaman..."

"Şimdi gerçekten bundan söz etmemiz gerekiyor mu?" dedi.

"Şimdi değilse ne zaman? Elbette Francis'in ne istediğini sonra keşfettim," diye devam etti. "İstediğinin ben değil de *sen* olduğunu anladığımda, benim aracılığımla sana zarar vermek istediğini anladığımda onu terk ettim... Seni kendi oyununla dövmek, ikinizden hanginizin en güçlü olduğunu sana göstermek... Ben sizin aranızda bir kozdum, bir kavga alanı. Sizin lanet rekabetiniz, uzaktan düellonuz vardı ve ben de ortadaydım. Bir ganimet gibi. Anlıyor musun? Senin en iyi dostun. Senin öteki benin, kardeşin... Siz ayrılmazdınız ve bütün

6 Kader onu kabullenene rehberlik eder, direneniyse peşinden sürükler. (ç. n.)

bu zaman boyunca, kafasında tek bir fikir vardı: Senden dünyada en sevdiğin şeyi almak."

Martin'in tepesi atmıştı, bunları duymamak için kaçmak istiyordu. Aniden bulantı hissetmişti.

"Francis bu," diye devam etti Marianne, "parlak, hoş ama içinde kin ve kıskançlık dolu. O kendisini sevmiyor. Aynada kendi yüzünü sevmiyor. Tek bir şeyi seviyor: Başkalarını aşağılamayı, onları yere sermeyi. Senin en iyi dostun... Bana bir keresinde ne dedi biliyor musun? *Senden daha iyisini hak ettiğimi*... Senin yazarlık yeteneğini kıskandığını biliyor muydun? Francis Van Acker'in hiçbir gerçek meziyeti yoktur, başkalarını kullanmak dışında."

Martin eliyle ağzını kapatma arzusuna direndi.

"Sonra Mathieu çıkageldi. Sizin deyişinizle, Bokha... Ah, o ikiniz kadar parlak değildi. Hayır. Ama ayakları yere basıyordu, sağlam biriydi, güvenilirdi ve kurnaz bir stratejiciydi. Ölçüsüz egolarınızla sizin fark edemeyeceğiniz kadar kurnazdı. Bu güç vardı onda... Bu iyilik de. Mathieu güç demekti, sabır ve iyilikti, sen öfkeydin, Francis ise ikiyüzlülük. Mathieu'yü sevdim. Sizi, ikinizi de sevdiğim gibi. Aynı yiyip bitirici tutkuyla değil. Aynı alev değil... Ama belki de daha derin bir şekilde, ne senin ne Francis'in anlayabileceği bir sevgiyle. Üstelik bugün Hugo var. Bana tek kalan o, Martin. Onu elimden alma."

Servaz yorgunluğa gömüldüğünü hissetti. Bu gecenin bütün heyecanı yok olmuştu. Bütün sevinç ve hafiflik havaya karışmıştı, şampanya gibi.

"Paul Lacaze'ı tanıyor musun?" diye sordu Martin konuyu değiştirmek için.

Marianne bir an tereddüt etti.

"Paul'ün bu işte rolü ne?"

Martin ona ne kadarını söyleyebileceğini düşündü. Keşfettiği şeyi ona anlatamazdı.

"Marsac'ta herkesi tanıyorsun. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Marianne ay ışığında onu inceledi. Bunun sürmekte olan soruşturmayla bir ilişkisi olduğunu anlamıştı. Dolayısıyla Hugo'yla da...

"İhtiraslı. Fazlasıyla. Zeki. Provokatör. Ulusal ölçekte önceden çizilmiş bir politik gelecek. Karısı kanser."

Marianne yeniden onu süzdü.

"Bütün bunları zaten biliyorsun," dedi. "Onunla neden ilgileniyorsun?"

"Üzgünüm. Şu an için bir şey söyleyemem. Beni ilgilendiren şey, herkesin bildiği şey değil, senin bildiklerin... Başkalarının bilmediği şeyler."

"Başkalarının bilmediği şeyleri benim bilmemi neden bekliyorsun?"

"Çünkü bu oğlunun suçsuzluğunu kanıtlamama yardımcı olabilir."

Yorganın altına gömülmüş, uyumuyordu. Endişeli düşünceleri uyumasını engelliyordu. Margot, Elias'la labirentte duydukları üstü kapalı konuşmayı tekrar tekrar düşünüp duruyordu. İşittiği her sözü zihninden yeniden geçirmeye, anlamını çözmeye çalışıyordu. Virgine gerektiğinde *babasının anlamasına yardım edeceklerini* söylerken ne demek istemişti? Kanını donduran bu cümlede ifade edilmemiş bir tehdit vardı. Bir tehlikenin varlığını kesin bir şekilde fark etmişti. Onları tanıdığını sanıyordu, sadece lisenin en parlak gençlerinden dördü olduklarını düşünüyordu: Hugo, David, Virginie ve Sarah... Ama o gece zihnini sürekli meşgul eden bir şeyi keşfetmişti. Bir gölge, bir duygu. Muğlak ama ısrarlı. Oradaydı, söylenmemişti ama bütün sözlerinde hissediliyordu. Hem David'in ağzından şu cümle çıkmıştı:

Çember'i acilen toplamalıyız.

Çember... Hangi çember?... Bu kelimenin bile bir esrar halesi, gizemli bir havası vardı. Elias'a bir mesaj yazdı:

[Çember'den söz ettiler. Ne bu?]

Elias uyumuş mu yoksa cevap verecek mi diye düşünürken, akıllı telefonundan bir arp sesi yükseldi, ekranı yorganının altındaki yüzünün hemen yakınındaydı ve cevap beklemesine rağmen sinyali duyunca irkildi.

[Hiç fikrim yok. Önemli mi?]

[Sanırım.]

Yeniden cevap bekledi, Lucie'nin uyuyup uyumadığını anlamak için yorganın dışına bir göz attı. Ama tehlike yoktu, horultuları Los Angeles büyük depremi üzerine bir felaket filmi için ses efekti olarak kullanılabilirdi.

[Bu durumda işe oradan başlamalıyız.]

[Ne yapacağız?]

[On yedisinde Çember toplantısından söz ettiler. Bir an bile peşlerini bırakmayacağız.]

[OK. Ya bu arada?]

[Gözetlemeye devam. Dikkatli ol. Senden şüpheleniyorlar.]

Bu son cümleyi okurken bir kez daha kendini huzursuz hissetti. Sarah'nın cümlesini hatırladı: "Gözümüzü ondan ayırmamalıyız, o kıza dayanamıyorum." "Tamam, yarın görüşürüz," diye yazıyordu ki telefonu yeniden titreşerek son bir mesajı duyurdu:

[Çok dikkatli ol. Ciddi ol. Eğer suçlu onlardan biriyse, korkutucu bu. İyi geceler.]

Margot ışıklı ekranındaki mesaja uzun süre baktı. Sonunda telefonu kapayıp komodininin üzerine koydu. Sonra hiç yapmadığı bir şeyi yaptı: Gidip oda kapısını kilitledi.

24

Kaynak

Saat sabah 7.30'du, Bruce Springsteen eski müzik kutusunda *Hungry Heart*'ı söylerken, kremalı kahvesinin ve kruvasanının tadını çıkaran Zlatan Jovanovic, Kafe Richelieu'nün diğer müşterilerini gözlüyordu. Jovanovic, eşini aldatan bir kocayı, bir mahkeme mübaşirini, maymun iştahlı bir eşi, bir polisi, küçük işler çeviren bir hırsızı ya da bir uyuşturucu satıcısını hemen tanıyabileceğini iddia edebilirdi. Örneğin yanında kendinden daha genç, takım elbise ve kravatlı iki meslektaşıyla barda oturan ellili yaşlardaki adam. Bir mesaj almıştı ve yüzünde gevrek bir gülümseme belirmişti. Hiçbir işle ilgili ya da uzun süredir evli olduğu eşten gelen mesaj bir erkeğin yüzünde böyle bir gülümsemeye yol açmazdı. Oysa adamın parmağındaki alyans eskiydi. Zlatan bahse girebilirdi ki –mesajı aldıktan sonra doğrulmasına ve yanındaki iki kişiyi muzaffer ve tepeden bir edayla süzüşüne bakarak– metresi ondan çok daha gençti ve oldukça çekiciydi. Jovanovic kahvesinden bir yudum daha aldı, üst dudağını sildi ve dikkatini adama yöneltti. Hızla bir cevap yazıyordu. *İşinin ehli,* diye düşündü. Bir dakika geçmeden salonda bir SMS sinyalinin iki kez *biplediği* işitildi. Hmm, yolunda bir iş olduğu her halinden belliydi... Sonra adamın gözlerinde kısa bir hoşnutsuzluk ışıltısı yakaladı. Sonra da tırnaklarını kemirişini... Ah! Genç bayan bir sonraki aşamaya geçmeye mi karar vermişti? Belki de karısını terk etmesi için baskı yapıyordu. Adamımızsa buna kesinlikle yanaşmıyordu... Hep aynı hikâye: Yerleşik kanaatin tersine,

boşanmaların yüzde yetmişi kocanın değil kadının kararıyla oluyordu. Erkekler daha ödlektiler. Jovanic omuz silkti, masaya beş avro bıraktı ve ayağa kalktı. Onu ilgilendirmezdi ama yakın bir zamanda bu meçhul adamın karısının onun bürosunda belirmesi ihtimal dışı değildi. Marsac küçük bir şehirdi.

Barmeni selamladı, sokaktan geçti ve karşı kaldırımdaki sarı boyalı bir binaya girdi. Girişte altın sarısı metalden tek bir levha vardı. "*Z. JOVANIC, ÖZEL DEDEKTİFLER AJANSI. TAKİP / GÖZETLEME / SORUŞTURMA. 7 GÜN 24 SAAT EMRİNİZDE. SAVCILIK TESCİLLİ.*" "Dedektif" kelimesinin çoğul olması bir abartmaydı: Jovanic büronun tek dedektifiydi. Haftada iki gün gelip dağınıklığına biraz çekidüzen veren bir sekreteri vardı sadece. Üçüncü kat kapısındaki büyük pano daha açıktı: "HAKSIZ REKABET SORUŞTURMALARI, KANIT YÖNETİMİ, MÜŞTERİ ALDATMA ARAŞTIRMALARI, İŞ BIRAKMA KONTROLLERİ, CV DOĞRULAMA, ÖDEME GÜCÜ SORUŞTURMALARI, BELGELERİN SAHİCİLİK KONTROLLERİ, KAYIP KİŞİLERİN ARANMASI, İŞ YERİNDE HIRSIZLIK, DİNLEME, GÜVENLİK DENETİMİ, EŞLERİN ZAMAN KULLANIMININ DOĞRULANMASI, SADAKATSİZLİK ARAŞTIRMA, ÇOCUKLARIN GÖRÜŞTÜĞÜ KİŞİLER. ÜCRETLER SORUŞTURMALARIN KARMAŞIKLIĞINA BAĞLI OLARAK HESAPLANIR VE EKİPLERİMİZİN İNSAN, TEKNİK VE LOJİSTİK YATIRIMI ESAS ALINIR. PROFESYONEL GİZLİLİK KURALLARINA TABİYİZ (YENİ CEZA YASASININ 226-13. MADDESİ), FRANSA'DA VE YURT DIŞINDA PARTNER AJANS AĞIMIZLA FAALİYET YÜRÜTÜRÜZ, RAPORLARIMIZ MAHKEMEDE GEÇERLİDİR, DEDEKTİFLERİMİZ SAVCILIK ONAYLIDIR." Bu bilgilerin yarısı yalandı ama Zlatan Jovanovic tek bir ziyaretçinin bile afişi sonuna dek okuma zahmetine katlanmayacağına emindi. Faaliyetlerinin büyük bölümü savcılık onayını kesinlikle almamıştı.

Randevusu olan kişi çoktan gelmişti, merdivenlerin yukarısındaydı. Zlatan soluklanarak elini sıktı. Anahtarını kilide soktu ve kapının kanadını açmak için hafifçe bir omuz vurdu. Büro olarak kullandığı minik daire, kapalı yer, sinmiş tütün ve toz kokuyordu. Zlatan dosdoğru dipteki odaya yürüdü. Kendisi kadar donuk ve gri odaya.

"Sizin ekip nerede, Zlatan?" diye sordu arkasındaki, şakacı bir ses tonuyla. "Süpürgeliğe mi gizlendiler?"

Jovanovic karşılık vermedi. O zamana dek dedektif, ekibi olsa da olmasa da onu her zaman hoşnut etmişti ve önemli olan da buydu, bunu biliyordu. Üstelik bir ortağı vardı. Büroya hiç adım atmamış olsa da.

Karşısındaki kişiye aldırmadan filtresiz bir sigara yaktı, bilgisayarın yakınındaki kâğıt yığınını karıştırdı ve sonunda aradığını buldu: Spiralli küçük bir defter.

Biricik ortağı görse buna gülerdi. O ne defter ne de kalem kullanıyordu, sadece evinden çalışırdı. Zlatan'ın bir yıl önce işe aldığı bir bilgisayar mühendisiydi. Artık ajansın yasallık açısından en "sınır" ama en kârlı faaliyetleri bu sektördeydi. Elektronik veri hırsızlığı, özel mesaj kutularına girme, bilgisayar korsanlığı, cep telefonu dinleme, internet bağlantılarının şemasını çıkarma... Çünkü büro artık en fazla iş hacmini bu alanda yapıyordu. Zlatan işletmelerin özel kişilerin çoğundan daha yüksek mali imkânları olduğunu ve bu görevleri kendisinde olmayan meziyetleri bulunan birine vermek zorunda olduklarını hemen anlamıştı. Karşısındaki isteklerini açıklarken dikkatle dinleyerek sigarasından bir nefes çekti. Bu kez, yasa dışılıkla flört etmekten fazlasını yapıyorlardı. Müşterisi sözünü bitirdiğinde uzun bir ıslık çıktı ağzından.

"Size gereken adam belki elimde," dedi sonunda, "ama kabul eder mi bilmiyorum. Fazlasıyla... ikna edici olmak gerekecek."

"Para sorun değil. Buna karşılık, hiçbir yere bir şey yazmak istemiyorum."

"Elbette. İhtiyaç duyacağınız bütün bilgiler bir USB anahtarına depolanacak ve hiç kopyası olmayacak. Adınız hiçbir yerde geçmeyecek. Açıklama, fatura, not, iz olmayacak..."

"İz hep kalır. Bilgisayarların sinir bozucu bir iz bırakma eğilimi vardır."

Jovanovic cebinden bir mendil çıkardı ve ensesinden akan teri sildi. Bürosunda hüküm süren boğucu sıcakla hiçbir klima sistemi baş edemezdi.

"Bu bürodaki bilgisayar sadece gereksiz evraklarda kullanılıyor, başka hiçbir yerde değil," dedi. "Bir rahibe kadar temizdir. Bütün

gizli görevler başka bir yerde işlenir ve benim dışımda kimse bilmez. Bana yardımcı olan kişi de benden gelecek en ufak bir işarette her şeyi yok etmeye hazırdır."

Müşteri cevaptan hoşnut kalmış gibiydi.

Servaz içeri giren güneş ışığıyla uyandı. Gözlerini açıp gerindi. Yeni doğan güneşin aydınlattığı odaya baktı. Çikolata rengi duvarlar, açık renk mobilya ve soluk gri ağır perdeler. Her tarafta lambalar ve biblolar vardı. İki saniye boyunca nerede olduğunu anlayamadı.

Marianne içeri girdi, mavi satenden pijama şortunu giymişti, elinde bir tepsi vardı. Servaz esnedi. Acıkmıştı. Bir kaplan gibi. Tereyağlı bir ekmek alıp kahve fincanına batırdı, sonra koca bir bardak portakal suyunu içti. Marianne dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onun yiyişine sessizce baktı. Servaz bitirdiğinde tepsiyi yatağın önündeki kum rengi bukleli kalın halıya koydu.

"Sigaran var mı?" diye sordu.

Kendi paketini ceketinde bırakmıştı. Marianne komodinin üzerindeki paketini aldı, bir sigara uzatıp yaktı. Hemen ardından boş elini tuttu. Uykudan sonra Marianne'ın parmakları esnek ve sıcaktı.

"Bu gece hakkında düşündün mü?"

"Ya sen?"

"Hayır ama devam etmek istiyorum..."

Servaz bir şey demedi. Bunu isteyip istemediğinden emin değildi.

"Gerginsin," dedi Marianne, bir elini göğsüne koyarak. "Ne var? Benim yüzümden mi? Sen ve Francis hakkında söylediklerimden mi?"

"Hayır."

"Ne o halde?"

Tereddüt etti. Ona söz etmeli miydi? Neden olmasın; aldığı e-postadan bahsetti. Otoyoldaki kamera görüntüsünden de. Sadece kaçak bir adamdan söz etti, onunla temasa geçmeye çalışan bir adam.

"Bir şey var," dedi. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum... Sanki gözetleniyormuşum gibi. Öyle bir his ki... sanki biri tüm hareketlerimi ve davranışlarımı takip ediyor, her gittiğim yeri biliyor, hatta öngörüyor... Sanki... Biliyorum saçma ama sanki düşüncelerimi okuyor."

"Gerçekten de saçma."

"Anlıyor musun, tıpkı senden çok daha iyi biriyle satranç oynar gibi ve ne yaparsan yap, onun senin hamlelerini öngöreceğini bilirsin... sanki... burada, kafanın içinde gibidir."

"Claire'in soruşturmasıyla alakası var mı?"

Stereo müzik setinde bulunan CD'yi düşündü tekrar.

"Bilmiyorum... Bu adam bundan iki kış önce bir psikiyatri kliniğinden kaçtı."

"Gazetelerin sözünü ettiği şu İsviçreli mi bu?"

"Hmın."

"Sence o... *geri mi geldi*?"

"Belki... Gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da ben... Haklısın, paranoya yapıyor olabilirim. Yine de bir şeyler hissediyorum... Bir plan, bir taslak, bir şekilde beni ilgilendiren bir strateji. Sanki ben onun kuklasıymışım gibi. Provokasyonlarını artırması yetiyor, bir e-posta şuradan, bir işaret buradan ve ben de şu ya da bu şekilde tepki gösteriyorum."

"Bu yüzden mi bana evin etrafında dolaşan kimse görüp görmediğimi sordun geçen gece?"

Evet anlamında başını salladı. Marianne'ın gözlerinin içindeki ışıltıyı gördü. Onun ne düşündüğünü anladı: Eski iblislerinin geri döndüğünü düşünüyordu.

"Dikkatli olmalısın, Martin."

"Sence deliriyor muyum?" diye sordu.

"Bu gece tuhaf bir şey oldu..."

"Nasıl tuhaf?"

Marianne'ın düşüncelerini toparlamaya çalıştığını gördü, kaşlarının arasında dikey bir kırışıklık oluşmuştu.

"Biz... ikinci kez seviştikten sonraydı. Sen nihayet uyumuştun ve konuşmamızdan sonra beni uyku tutmamıştı. Saat kaçtı? Sabahın üçü mü? Yataktan çıktım, sigara paketini aldım ve balkona çıkıp bir sigara yaktım."

Martin sonrasını bekleyerek bir şey demedi.

"Bir gölge gördüm... Gölün yakınında. Emin değilim ama bana bahçedeki ağaçların arkasında biri varmış gibi geldi. Sahil boyunca uzaklaştı ve ormanda kayboldu. O an belki bir hayvandır diye düşündüm: Bir geyik ya da yaban domuzu... Ama şimdi tekrar düşündüğümde sanmıyorum, hayır. *Biri vardı.*"

Martin sessizce ona baktı. Geri dönmüştü. Bu hikâyenin sayfalarını onun yerine bir başkasının yazdığına, kendisinin bir roman kahramanı olduğuna, yazarınsa karanlıkta, hemen yakında durduğuna, her bir bölümü seçip karar verdiğine dair o buz gibi his. Birbirinden bağımsız iki hikâye vardı. Bir yanda Claire Diemar'ın öldürülmesi, diğer yanda Hirtmann'ın geri dönüşü. Tabii eğer... Bacaklarını yatağın dışına atıp ayağa kalktı. Bir iskemlenin üzerinde duran pantolonunu, külodunu aldı, sonra yalın ayak balkona çıktı.

"Göstersene," dedi balkon kapısından. "Gölgeyi nerede gördün?"

Marianne da güneşin altına çıktı ve parmağıyla eğimin alt tarafını, sağı, çimenliğin ve ormanın sınırını gösterdi.

"Orada."

Martin içeri girip gömleğini giydi ve giriş katına çıkınca, terasın göl tarafından geçerek basamaklardan indi, ardından, eğimli bahçeden, ağaçların arasından geçti. Hava şimdiden ısınmıştı. Güneş bitkileri kurutmuştu. Göl, güneş ışınlarının altında metal bir levha gibi parıldıyordu. Bir uğultu dikkatini çekti. Bir tekne yüz metre ötedeki dubadan ayrılmıştı ve bir süre sonra teknenin arkasında bir su kayakçısı belirdi. Genç bir delikanlıydı, soğukkanlı zikzaklarına bakılırsa bu işi uzun süredir yapıyordu. Claire Diemar'ın öldürülmesi aynı ustalığı ve aynı deneyimi kanıtlıyordu. Servaz cinayeti işleyenin kesinlikle ilk teşebbüsü olmadığını bir kez daha düşündü.

Etrafına boş yere bakındı, burada hiçbir şey yoktu. Birisi onları gözetlemişse de geride iz bırakmamıştı.

Suyun kenarına vardı. Ayak izleri gördü ama eskiydiler. Sahil boyunca yürümeye koyuldu. Arkasında motor hızı değişen teknenin hareketlerini hissediyordu. Ormanın kenarına yaklaştı, neredeyse suya kadar inen ağaçların arasına birkaç metre kadar girdi.

Uzakta bir köpek havladı. Marsac'ta çanlar çaldı. Tekne gölün üzerinde uğuldamaya devam ediyordu.

Çalıların ve sazların arasında küçük bir kaynak akıyordu. Sabah ışığı yaprakların arasından geçiyor ve girdabın kırıştırdığı kumlu zemin üzerinde akan suyu parıldatıyordu.

Ağacın gövdesi kaynağın yakınında, geçişi kesecek şekilde yatmıştı. Servaz civardaki gençlerin gözden ırak sevişmek ve flört etmek için gelip üzerinde oturduklarını düşündü. Üstelik ağacın kabuğuna iki harf kazınmıştı.

Eğildi ve donup kaldı.

J H

Biraz uzaktaki başka bir ağacın üzerine oturmuştu. Hızla yükselen sıcaklık alnının üzerine bir ter tabakası bırakmıştı; belki de o iki harf yüzündendi. Böcekler uçuşup duruyordu. Bir süre hasta olacağını sandı. Üzerinde dönüp duran sinekleri kovaladı ve gelip burayı incelemeleri için profil ekibinin numarasını çevirdi. Telefonu kapatmıştı ki cihaz titreşti.

"Tanrı aşkına, nerelerdesiniz? Telefonunuz nasıl kapalı olabilir?" diye gürledi bir ses kulağında.

Auch Savcısı Castaing'di bu. Servaz önceki gece telefonunu kapatmıştı ve ancak bu sabah adli polisi aramak için açmıştı.

"Şarjı bitmişti," diye yalan söyledi. "Hemen fark etmedim."

"Önceden savcılığı haberdar etmeden hiçbir girişimde bulunmamanızı söylememiş miydim size?"

Lacaze oyalanmamış, diye düşündü.

"Size bunu açık seçik belirtmedim mi, Başkomiser?"

"Yargıca haber verecektim," diye tekrar yalan söyledi. "Tam buna hazırlanıyordum ki siz aradınız."

"Aptalca!" cevabını verdi savcı. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz, Başkomiser? Ve beni ne sanıyorsunuz?"

"Paul Lacaze ile Claire Diemar arasında onlarca karşılıklı e-posta bulundu," cevabını verdi. "Aralarında bir ilişki olduğunu kanıtlayan mesajlar. Paul Lacaze da dün gece kabul etti. Birbirlerine çok âşık oldukları belli. Onu tanık sıfatıyla dinledim."

"Ve onun evine, kanser olan karısı oradayken, gecenin on birinde gidiyorsunuz? Adalet Bakanı'ndan fırça yedim. Ve inanın bana, bundan hoşlanmıyorum."

Servaz kaynağın yüzeyinde, durgun olduğu yerde hareket eden bir su örümceğine bakıyordu. Narin uzun bacakları sayesinde ıslanmaktan kurtuluyordu; tıpkı hattın ucundaki adam gibi.

"Siz dert etmeyin," dedi. "Sorumluluğu ben üstleniyorum."

"Kıçımın sorumluluğu," diye tükürür gibi konuştu savcı. "Siz saçmalarsanız kabak bana patlayacak. Sartet'nin sizi görevden almasını ve adli polis yetkinizi elinizden almamı engelleyen tek şey, Lacaze'ın hiçbir şey yapmamamı istemesi." *Olayın duyulmasından korkuyor,* diye düşündü Servaz. "Son uyarı, Başkomiser. Yargıç izni olmadan Paul Lacaze'la temas yok, beni anladınız mı?"

"Kesinlikle."

Telefonu kapattı ve ter içinde kalmış alnını sildi. Sırtındaki ve koltuk altlarındaki terler kaşındırıyordu. Kaynağın serinliği ve bitki örtüsü böcekleri cezbediyordu.

Başına geleni anlayacak zaman bulamadan, ağzının tükürük dolduğunu hissederek kahvesini ve sabah kahvaltısını kusmak için eğildi.

Ziegler tek parmağını üniforma gömleğinin sert yakasıyla boynunun arasına soktu. Demir parmaklıklı pencereyi açmış olmasına rağmen bürosunun havası son derece ağırdı. Tatil boyunca değişmemiş bir şey daha: Klimayı kimse onarmamıştı. Eski PC'leri değiştirmeye bütçe olmadığı gibi, hızlı bir internet bağlantısı kurmaya da bütçe yoktu. Bir zanlının fotoğrafını yüklemek en az beş dakika alıyordu. Adamlarına gelince, biri hastalık iznindeydi, diğeri çimenleri kırkmakla meşguldü! Kırın ortasındaki bir jandarma tugayının gerçeği buydu.

Tipik bir yaz öncesi sabahıydı: Şefin yokluğunda herkes gevşemek için bundan yararlanmıştı, birçok dosya gecikmişti ve herkes surat asıyordu. O hariç... Bir ay boyunca yokluğu, o olmadığında hayatlarının son derece daha kolay olduğunu hatırlatmıştı. Yine de adamlarının şikâyet etmek için iyi gerekçeleri olduğunu da biliyordu: Personel eksikliği, gece nöbetleri, hafta sonları ve bayram günleri, sürekli artan görev saatleri, aile hayatı yokluğu, yetmeyen maaş, lojmanların, lokallerin

ve araçların yıpranmışlığı. Ve en tepede, suç işlemeyle mücadeleyi öncelik yapma vaatleri veren politikacılar. Araştırma birimindeyken tek tabanca takılmaya alışmıştı; bundan böyle kendine eziyet çektirmesi ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ekip oluşturmanın yolunu bulması gerekecekti.

Biraz yumuşamalısın, dostum. İstediğin zaman çok rahatsızlık veren biri olabiliyorsun. Yarın sabah kruvasanları getirmeyi unutma.

Bu düşünceyle sırıttı. Madem öyle, işlerken çüklerini neden tutmasındı ki! Kaşlarını çatarak masasının üzerindeki dosya yığınına baktı. Park halindeki arabalardan hırsızlık, yollarda işlenen suçlar, ev soygunları, araba çalmalar, tahribat, kamu mallarına zarar vermeler: Kayıtlara geçen en az elli iki suç fiili vardı ve sadece beşi çözülmüştü. Muhteşem! Buna karşılık, adli suç ve cürümler konusundaki bilançosundan gurur duymuyor değildi. Yaklaşık yüzde yetmişi aydınlatılmıştı. Ulusal ortalamadan çok yüksek bir rakam. Ama onu en fazla kaygılandıran iki dosya aynı zamanda en hacimli dosyalardı. İlki bir tecavüz olayıyla ilgiliydi: Elindeki tek bilgi, arabanın markası, rengi ve kurbanın kesin tarifini verdiği arka tampondaki bir çıkartmaydı. Bu soruşturmanın adamlarının hoşuna gitmediğini ve yeni olguların –başka deyişle, bir mucizenin– belirmesini beklerken rafa kaldırdıklarını daha baştan hissetmişti ama onların tersine, limonu henüz suluyken sıkmaya gayet kararlıydı.

İkinci olay, banka kartı çalmakta uzmanlaşmış bir çeteyle ilgiliydi. "Marsilya tuzağı" denen tekniği uygulayarak aylardır bölgeyi kırıp geçiriyorlardı. Bir parça iskambil kartı, bir sigara paketi ya da bir otobüs veya metro bileti yardımıyla para makinesinde kartı sıkıştırmaktan ibaret bir teknikti bu. Bu sırada suç ortaklarından biri geliyor ve kurbana gizli şifresini defalarca yazmasını söylüyordu. Kurban sözde yutulmuş kartını geri almak için bankaya girdiğinde suç ortağı kartı alıyor ve iptal edilmeden önce gidip başka yerlerde alışveriş yapıyordu. Ziegler aynı para makinesinin on dört ay içinde üç kez tuzağa düşürüldüğünü ve her seferinde, birkaç gün farkla, beşer ay aralıklarla bunun yapıldığını saptamıştı. Söz konusu para makinesi hırsızların gözünde belli avantajlar sunuyor olmalıydı. Sayfanın tepesine not etti:

Para makinesine tuzak kurmalı. Dönem içinde hareketleri incelemeli.

Aralık kapıdan adamlarından birinin hızlı adımlarla girdiğini ve herkesin dikkatini çekmek için seslendiğini işitti.

"Şunu dinleyin, çocuklar!"

Herkes işini bıraktı ve Ziegler kulak kabarttı. Bekleyen dosyalardan biri hakkında yeni bir gelişme olduğunu ummuştu.

"Domenech Meksika'ya karşı Anelka'yı önde tutacak gibi gözüküyor."

"Lanet olsun, mümkün değil bu!" diye haykırdı biri.

"Sidney Govou'yu da..."

Kapının diğer tarafından bir üzüntü mırıltısı yükseldi. Ziegler gözlerini sıcak havayı serinletmeden dönüp duran kocaman vantilatörün kanatlarına çevirdi. Düşünceleri havaalanındaki bayide gördüğü makaleye ve Martin'in bilgisayarında bulduğu e-postaya geri döndü. Masasının üzerindeki dosyaların bütün bir ay onun dönüşünü beklediklerini düşündü. Biraz daha bekleyebilirlerdi. Ayağa kalktı, birini görmeliydi.

Margot kendine bir sigara sarıyordu, filtre ucu dudaklarının arasında, tütün kırıntılarını kâğıdın üzerine yayarken, öğrenci kalabalığının doldurduğu avlunun öte tarafını, ikinci sınıfların toplandığı yeri gözlüyordu. Van Acker'in dersinin bitmesini sabırsızlıkla beklemişti. Genellikle buna önem verirdi. Özellikle Van Acker tahammül edilmez bir haldeyse; yani çoğu zaman. Francis Van Acker bir sadistti, bir despottu ve gerçek bir vasatlık dedektörüne sahipti. Francis Van Acker vasatlıktan nefret ediyordu. Tıpkı ödleklikten, köle ruhluluktan ve otoriteye boyun eğmekten nefret ettiği gibi. Kötü günlerinde kesinlikle bir günah keçisi arardı ve böylesi zamanlarda bütün sınıfta bir kan kokusu dolaşırdı. Margot sınıf arkadaşları arasında korkunun kol gezdiğini görmekten hoşlanıyordu. Gerçek bir hayatta kalma içgüdüsü geliştirmişlerdi. Edebiyat öğretmeni sınıfa girer girmez o gün köpek balığının ava çıkıp çıkmayacağını herkes tahmin edebiliyordu. Diğerleri gibi Margot da bunu mavi gözlerinin aralarında gezinmesinden ve sakalının ortasındaki ince ağzını büken alaycı gülümsemeden anlayabiliyordu.

Dalkavuklar Van Acker'den nefret ediyorlardı. Ondan korkuyorlardı da. Okul yılının başında, yağ çekerek onu tavlayabileceklerini sanma hatasına düşmüşlerdi ve Van Acker'in sadece her türden övgüye duyarsız olmakla kalmadığını, hatalarını da onlara pahalıya ödeteceğini keşfetmişlerdi. Onun gözde avları sınırlı yeteneklerini (Marsac'ın oluşturduğu bu seçkinler grubu arasında "sınırlı") aşırı gayretkeşlikle telafi etmeye çalışanlardı. Margot onlardan değildi. Van Acker'in ona babasının kızı olduğu için mi, yoksa onu hedef aldığı ender zamanlarda alttan almadığı için mi değer verdiğini bilemiyordu. Francis Van Acker kendisine kafa tutulmasını seviyordu.

"Servaz," demişti bu sabah, Margot'nun zihni o gece olup bitenler arasında dolanırken, "anlattıklarım sizi ilgilendirmiyor mu?"

"Şey... ilgilendiriyor elbette..."

"Peki ne anlatıyordum?"

"Bazı eserler etrafında oluşan uzlaşma. Yüzyıllar içerisinde çok sayıda insan Homeros'un, Cervantès'in, Shakespeare'in ve Hugo'nun üstün sanatçılar olduğunu söyleme konusunda hemfikir olmuşlarsa, bunun *herkesin zevki kendine* cümlesinin bir safsata olduğu anlamına geldiğini söylüyordunuz... Her şeyin aynı değerde olmadığını, reklamcılık, kitle sineması ve genel olarak kâr amacıyla sanat diye satılan ıvır zıvırların insan zihninin büyük yaratılarının dengi olmadığını, en iyilerin vasatlar üzerindeki acımasız diktatörlüğünün hüküm sürdüğü sanata demokrasinin temel prensiplerinin uygulanamayacağını..."

"Her şey aynı değerde değil mi dedim ben?"

"Hayır, efendim."

"O halde kullanmadığım sözcükleri bana yakıştırmayın."

Sınıfta gülüşmeler olmuştu. Genellikle Van Acker'in şimşeklerini üzerine çekenler, bir başkası bedel ödediğinde seviniyorlardı. Ön sıralardan kahkahalar duyulmuştu. Aşağılamak için ona doğru dönen amfinin alt sıralarında oturan dalkavuklara gizlice parmak işareti yapmıştı.

Nikotine çoktan bulaşmış genç ciğerlerini dumanla doldurup David/Sarah/Virginie üçlüsünü inceledi. Aralarındaki mesafeye ve öğrenci kalabalığına rağmen sırayla Margot'ya bakıyorlardı. Margot da ince sigarasından nefesler çekerek onların bakışlarına karşılık veriyor, göz-

lerini bir an bile üzerlerinden ayırmıyordu. Gece boyunca, kökten farklı bir taktik benimsemeye karar vermişti. Daha... cüretkâr. *Avı harekete geçirmeli.* Kendini gizlemek yerine göstermek, onların kuşkularını beslemek, onun bir şeyler bildiğine onları inandırmak. Eğer suçlu onlardan biriyse, belki de sonunda kendini tehlikede hisseder ve kontrolünü kaybederdi.

Risksiz olmayan bir taktik.

Tehlikeli bir taktik. Ama bir masum hapisteydi ve acele etmek gerekiyordu.

"Bu fotoğraf nerede çekildi?" diye sordu Stehlin.

"Marsac'ta. Göl yakınında... Ormanın hududunda. Hugo'nun annesi Marianne Bokhanowsky'nin bahçesinin hemen yanında."

"Harfleri o mu gördü?"

"Hayır, ben."

Şefin gözleri büyüdü.

"Ne işin vardı orada? Bir şey mi arıyordun?"

Servaz bu soruyu öngörmüştü. Babası ona günün birinde en iyi stratejinin neredeyse her zaman gerçeği söylemek olduğunu öğretmişti; çoğu zaman gerçek, kişinin kendisinden çok başkaları için rahatsız ediciydi.

"Geceyi orada geçirdim. Hugo'nun annesini uzun zamandır tanırım."

Şef gözlerini uzun süre ondan ayıramadı. Yalnız da değildi: Espérandieu, Pujol ve Samira da şimdi ona bakıyordu.

"Daha berbatı olamaz!" dedi Stehlin. "Baş zanlının annesi!"

Servaz bir şey demedi.

"Başka bilen var mı?"

"Gece orada olduğumu mu? Şimdilik yok."

"Ya bunu sana karşı kullanmaya karar verirse? Ya avukatına söz ederse? Eğer yargıç bunu öğrenirse, bizim servisi görevden alır ve soruşturmayı yeniden jandarmaya bırakır!"

Servaz geçen gece karşılaştığı ve Hugo'yu görmek istemiş olan gözlüklü avukatı düşündü ama bir şey demedi.

"Her şeyi mahvettin, Martin," diye bağırdı Stehlin. "Aynı gece kimseye haber vermeden bir vekili sorguluyorsun, bunun ardından, sen... sen geceyi... baş zanlının annesinin *evinde* geçiriyorsun! Eylemlerinin sonuçları ağır olabilir, bütün soruşturmayı, ekibin tüm çalışmasını geçersiz kılabilir!"

Stehlin lafı dolandırmakta çok ustaydı, bunu daha dürüstçe de ifade edebilirdi ama Servaz onun öfkelendiğini anladı.

"Tamam," dedi şefi, soğukkanlılığına yeniden kavuşmak için belirgin bir çaba sarf ederek. "Bu arada, ne değişti? Hâlâ aynı noktadayız: Bu harfleri kazıyanın Hirtmann olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok. İsviçrelinin sadece senin için gelmiş olduğuna, vaktini senin peşinden koşmakla ve senin dikkatini çekecek işaretler bırakmakla geçirdiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Bütün bunlar salakça bir müzik için ve bir kez ayaküstü konuştunuz diye mi yani. Üstelik her şey Claire Diemar'ın öldürülmesinin ardından başladı."

"Ardından değil, *birlikte,*" diye düzeltti Servaz. "Her şeyi değiştirir bu. Bu, müzik setindeki CD'yle başladı... *Claire'in Hirtmann'ın kurbanlarının profiline sahip olduğunu unutmayalım.*"

Öngördüğü gibi, bu cümle küçük etkisini göstermişti. Hepsi de bu bilgiyi hazmetmek için sustular.

"Üstelik bir başka varsayım da var," dedi. "Belki de aslında Hirtmann bölgeyi gerçekten hiç terk etmedi. Avrupa'nın bütün polisleri ve Interpol, trenleri, havaalanlarını, hudutları gözetlerken, onu binlerce kilometre ötede hayal ederken, hemen yakında gizleniyordu, onu en son arayacağımız yerin sokağın karşı tarafı olacağını düşünüyordu."

Gözlerini kaldırınca arkadaşlarının gözlerinde darbesinin başarılı olduğunu, onların da kuşkulanmaya başladıklarını gördü. Atmosfer ağırlaşmıştı; İsviçreliden, işlediği cinayetlerden, şiddetinden dolaylı olarak bile söz etmek havayı zehirliyordu. Israrla vurgulamaya karar verdi.

"Ne olursa olsun, bundan böyle Hirtmann olasılığını ihmal edemeyeceğimiz kadar çok şey var elimizde. O değilse bile, birisi onu taklit ediyor ve Claire Diemar cinayetiyle şu ya da bu şekilde bağlantılı. Ki bu da Hugo'nun suçluluğunu sorgulamamıza yeter. Samira ile Vincent'ın bütün zamanlarını buna ayırmalarını istiyorum. Hirtmann'ın peşine

düşen Paris'teki ekiple temasa geçsinler ve İsviçrelinin gerçekten buralarda olup olmadığını doğrulayabilecek bütün bilgileri elde etmeye çalışsınlar."

Stehlin ciddiyetle onayladı. Kaygılı bir havayla gözlerini Servaz'a dikti.

"Pekâlâ ama bir başka sorun var," dedi.

Servaz ona baktı.

"Senin güvenliğin... İster İsviçreli olsun, ister başkası, dışarıda bulunan bu çatlak senin peşinde gibi gözüküyor. Senin bulunduğun yerden asla çok uzakta olmuyor sanki... Üstelik, şu şey var... Bankanın çatısındaki *olay*. Lanet olsun, aşağı düşebilirdin, Martin! Bundan hoşlanmıyorum. Bu herif sana gerçekten kafayı takmış. Saldırdı sana."

"Bana saldırmak isteseydi, bu gece bunu kolayca yapabilirdi," diye itiraz etti polis.

"Nasıl?"

"Odanın kapısı balkona açılıyor ve kapı açıktı. Balkonla bahçenin arası ancak üç metre ve hemen yanında bir dam oluğu ile bir asma var. Oradan rahatlıkla tırmanabilirdi. Ve biz... yani... *ben* uyuyordum."

O an hepsi ona bakıyordu. Kendi yatağından başka bir yatakta, büyük ihtimalle evin hanımının, yani sürmekte olan soruşturmayla doğrudan ilişkili kişinin yatağında uyuduğuna hiç kuşku yoktu. Bu soruşturma bundan böyle az çok yetenekli ve çıkar çatışmasından söz eden herhangi bir hukukçu tarafından lime lime edilebilirdi. Stehlin koltuğuna çöktü, gözlerini tavana dikip derin bir nefes aldı.

"Bunun Hirtmann olduğu varsayımından yola çıkarsak, İsviçrelinin benim için bir tehdit olduğunu sanmıyorum," diye hemen devam etti Servaz. "Onun kurbanları hep aynı: Hemen hemen hepsi aynı fiziksel özellikle sahip genç kadınlar. Bildiğimiz kadarıyla, yalnızca karısının âşığını, ki bu bir tutku cinayetidir, ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunan Hollandalı bir adamı öldürdü. Ama *ben Vincent ile Samira'nın başka bir şey yapmasını istiyorum*."

İki yardımcısı soran gözlerle baktılar.

"En azından bir noktada hemfikirim: Hirtmann kafayı bana takmış gözüküyor. Eğer oysa, çok iyi bilgi ediniyor. Buradan çok uzakta ola-

maz. Üstelik kurbanları hep genç kadınlar oldu. Vincent ile Samira'nın Marsac Lisesi'ne giden Margot'yu korumakla uğraşmalarını istiyorum. Eğer İsviçreli şu ya da bu şekilde bana ulaşmak istiyorsa, zayıf noktamın orası olduğunu biliyor olmalı."

Stehlin'in alnı iyice kırışmıştı. Şimdi son derece kaygılı bir hali vardı. Bakışlarını yardımcısına yöneltti. Samira başını salladı.

"Sorun yok," dedi. "Martin haklı. Eğer bu pislik ona saldıracaksa ve göründüğü kadar bilgi sahibiyse, Margot'yu korumasız bırakma riskini göze alamayız."

"Ben de aynı kanıdayım," diye kararlılıkla onayladı Espérandieu.

"Başka bir şey?" diye sordu Stehlin.

"Evet. Eğer Hirtmann sürekli peşimdeyse, belki de onu yakalamanın bir yolu vardır. Pujol beni takip edebilir. Çok uzaktan ve ekipten biriyle birlikte. Mümkün olduğunca gizli bir biçimde. Görüntü ya yok ya da çok az. Bir GPS takibi, elektronik bir işaret. Eğer Hirtmann gerçekten beni gözetlemek istiyorsa, ortaya çıkması, ne kadar küçük olsa da risk alması gerekecek. Bunu yaptığında biz de orada olacağız."

"İlginç fikir... Ya ormandan çıkarsa ne olacak?"

"Müdahale ederiz."

"Desteksiz mi? Müdahale birliği olmadan mı?"

"Hirtmann bir terörist değil, gangster de değil. Bu tür çatışmalara hazırlıklı değildir. Direniş göstermeyecektir."

"Tersine, bana elinde çok imkân varmış gibi geliyor," diye itiraz etti Stehlin.

"Şu an için bu planın işe yarama ihtimali olup olmadığını bilmiyoruz. Sırası geldiğinde anlarız."

"Pekâlâ, çok iyi. Ama bir şey olduğunda haberdar olmak istiyorum ve elinizdeki her şeyden haberdar olacağım, iyi anlaşıldı mı?"

"Bitirmedim," dedi Servaz.

"Başka ne var?"

"Yargıcı aramak gerekiyor, bir soruşturma talebine ihtiyacım var. Seysses Hapishanesi'ndeki bir mahkûm için."

Stehlin onayladı. Anlamıştı. Arkasına döndü ve arkasındaki bir gazeteyi kapıp Servaz'ın önüne koydu.

"İşe yaramadı. Bu kez hiç kaçak yok."

Servaz, Stehlin'e baktı. Aldanmış olabilir miydi? Ya gazeteci haberi yeterince önemsememişti ya da Pujol bilgileri basına veren kişi değildi.

Sınıf pencerelerinin ardındaki gökyüzü soluktu. Her şey korkunç hareketsizdi. Manzaranın üzerine geçirilmiş şeffaf bir film gibi beyaz bir sıcaklık. Taşlaşmış gibi gözüken meşelerin, ıhlamur ağaçlarının ve kavakların altında kısa, sert gölgeler vardı. Sadece tepkimeli bir uçağın beyazımsı izi ile birkaç kuş tabloya biraz hareket katıyordu. Rugby sahasında hazırlık maçı yapan son sınıflar bile sıcaktan bunalıyor gibiydiler ve oyun rölantide geçiyordu. Fransa futbol takımınınkinden daha fazla coşku ve esin yoktu.

Yaz gelmişti. Pencereden bakarken yazın sürüp sürmeyeceğini düşündü. Tarih dersini tek kulağıyla dinliyor, kelimeler plastik üzerindeki su damlaları gibi kayıyordu. Başı alevler içinde, bir saat önce dolabının üzerine selobantla yapıştırılmış bulduğu notu düşünüyordu. Onu okurken utançtan ve öfkeden kızarmıştı. Sonra etrafında karşılaştığı bakışlardan, herkesin zaten haberdar olduğunu anlamıştı. Notta şöyle yazıyordu:

Hugo masum. Baban dikkatli olmalı. Sen de. Bittin sen, pis fahişe.

Taktiği sonuç vermeye başlıyordu...

25

Çevre

Meredith Jacobsen o salı saat 13.05'te Orly-Ouest Havaalanı'ndaki varış salonunda Toulouse-Blagnac Havaalanı'ndan gelen Air France uçuşunu bekliyordu. Uçak on dakika gecikmişti ama nedenini biliyordu: Patronu, milletvekili Paul Lacaze'ın binebilmesi için bekletilmişti. Tıkabasa dolu uçakta ancak son dakika yeri bulabilmişti.

Bu lütufkâr uygulamayı görmesini sağlayan şey vekillik sıfatı değil, özel bir gruba mensup oluşuydu: Kulüp 2000. Uzun yol uçuşlarında geçmiş on binlerce mil ve binlerce saat yaptığını kanıtlayan çok önemli yolculara ayrılmış programların tersine Kulüp 2000'in sihirli sözcüğü bir sadakat kartı değildi. Çok önemli iktisadi karar vericilerin, şov dünyasından şahsiyetlerin, üst düzey görevlilerin ve politikacıların özel çevresine belirsiz ama çok sıkı ölçütlere göre dâhil olmuştu. Başlangıçta kulüp farklılığını ve önemini iyi belirtmek için bütün dünyada iki bin üyeyle sınırlıydı ama yavaş yavaş büyüyerek yarar sağlayanların başlangıçtaki rakamının neredeyse on misline kadar varmıştı. Bunlar arasında birkaç kardinal, sporcu ve Nobel ödüllü kişi de bulunuyordu. Ulusal Meclis'in 577 vekilinin hepsi elbette kulüp üyesi değildiler ve ulaşımlarını yine de kendileri ödemiyorlardı ama Lacaze yükselen yıldızdı, medyanın sevilen çocuğuydu ve havayolu şirketi gözde şahsiyetlere çok özen gösteriyordu.

Kapılar nihayet yolcuların çıkması için açıldı ve Meredith Jacobsen, seyahat çantasını omzuna çaprazlama asmış, kötü günündeki yüz ifadesiyle ilerleyen patronuna hafif bir işaret yaptı. Fransız bir anne ile İsveçli bir babanın kızı olan, siyasal bilgiler diplomalı, yirmi

sekiz yaşındaki Meredith Jacobsen parlamenter asistanıydı. Maaşını vekiline verilen özel fonlardan alıyordu ve Université Sokağı 126 numarada küçük bir bürosu vardı. Lacaze dört yardımcı kullanıyordu. İkisi ailedendi, biri uzak bir kuzen, diğeri de bir yeğeni. Hepsi de tamamen yasal olarak Ulusal Meclis'in fonlarından maaş alıyorlardı. Ama Meredith düzeneğin temel parçasıydı, güvenilir kişiydi ve tam zamanlı tek çalışan oydu.

Bir parlamenter asistanının çalışması açıkça tanımlanmış değildir. Meredith ise her şeyle ilgileniyordu: Gelen mektupları ayıklıyordu, planlamayı ve randevuları idare ediyor, tren, uçak ve otel rezervasyonlarıyla, medya ilişkileriyle, dernek, sendika ve ekonomi çevreleriyle ilişkilerle meşgul oluyor, toparlayıcı notlar kaleme alıyor ve hatta yasa önerilerinin ve değişikliklerin kaleme alınmasına bile katılıyordu. Meredith bir inciydi ve Lacaze da bunu biliyordu. Hiçbir kariyer olasılığının olmadığı bir meslekte uzun süre kalacak biri değildi. Üstelik göz alıcı bir güzellikteydi. Bu nedenle ona ayda 2800 avro ödüyordu. Ücretlendirmenin birkaç yüz avro ile birkaç bin avro arasında değişebileceği bir meslekte en yüksek rakamdı bu.

Yine de Paul Lacaze asistanının ücreti için kendi kişisel kaynaklarını tüketmiyordu. Her vekil gibi devletten çalışanlarının ücreti karşılığı ayda 8859 avro alıyordu. Kaç kişiyi çalıştıracağına –beşi geçmemesi koşuluyla– karar vermekte, onlara hangi işleri emanet edeceğine ve ne kadar ücret vereceğini saptamakta özgürdü. Bu bütçeye kendi parlamenter maaşı dâhildi: 5 189, 27 avro ve brüt 6 412 avroluk cömert bir "mebusluk masrafı maaşı" alıyordu ki bunun kullanımı üzerinde Meclis hiçbir denetim uygulamıyordu. Nihayet, ulusal demiryolu ağı üzerindeki bütün birinci sınıf yolculukları, bütün telefon ve bilgisayar masrafları da üstlenilmişti. Bu da biraz önce belirtilen maaşı kullanmasını önlüyordu. Elbette maaşının yarısını harcamadığı ortaya çıkmış olsaydı da kimse masraflarının bir bölümünü karşılamasını ondan isteme nezaketsizliğini göstermezdi.

Meredith patronunu iki yanağından öptü, çantasını aldı ve bir taksinin beklediği kısa süreli park yerine gittiler.

"Acele etmeliyiz," dedi Meredith. "Devincourt, Müttefikler Birliği Kulübü'nde yemeğe bekliyor seni."

Lacaze içinden küfretti: "Balina" daha gizli bir yer seçebilirdi. Resmî adıyla Devincourt sayısız senatörden biriydi. Grup başkanı bile değildi. Gerçekte yetmiş iki yaşındaki adam partinin önde gelenlerindendi. İlk kez yirmi dokuz yaşındayken, 1967 yılında vekil seçilmişti. Kırk yılı aşkın süre boyunca bütün önemli bakanlıklarda sırasıyla bulunmuş, altı cumhurbaşkanı, on sekiz başbakan, binlerce parlamenter tanımış, herhangi birinden daha fazla olay yaratıp işleri bozmuştu. Lacaze onu bir dinozor olarak görüyordu, bir geçmiş zaman insanı, bir *has been*. Ama Balina'ya kulak vermemek kimsenin haddi olamazdı.

Meredith Jacobsen taksinin arkasına otururken eteğini çekiştirdi ve Lacaze onun gerçekten güzel bacakları olduğunu bir kez daha düşündü. Radyodan avaz avaz David Bowie işitiliyordu, şoförden sesi kısmasını istedi. Meredith dizlerinin üzerinde açtığı bir dosyadan günlük planını özetledi. Lacaze söylenenlere dalgın dalgın kulak verirken Paris'in hüzünlü güney banliyösünü seyre daldı. Buenos Aires'in ya da São Paulo'nun gecekondularını tercih ederdi. Meclisteki dostluk gruplarından birinin düzenlediği aşırı masraflı heyetlerden biri vesilesiyle oraları ziyaret etmişti: Onlarda en azından bir özgünlük vardı.

Büyük salona girerken Lacaze, Balina'nın sofraya oturmak için beklememiş olduğunu gördü. Müttefikler Birliği Kulübü'nün birinci kattaki gastronomik restoranındaki yemek salonunun ortasına kurulmuştu. Yaşlı senatör, güzel havalarda akına uğrayan terastan ve kulübün spor tesislerinin müdavimi olan kaslı otuzlukların itişip kakıştığı kafeteryadansa burayı tercih ediyordu. Balina spor yapmıyordu ve yüz elli kilo çekiyordu. Bütün bu sümüklüler daha doğmamışken o kulübe gidip geliyordu. 1917 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nin savaşa resmen girdiği yıl kurulan Müttefikler Birligi Kulübü başlangıçta İttifak devletlerinin subaylarını ve önemli şahsiyetlerini kabul yeri olarak düşünülmüştü. Faubourg-Saint-Honoré Sokağı 33 numaradaki Paris'in en güzel köşklerinden birine, İngiliz ve Amerikan büyükelçilikleri, Élysée Sarayı ve sekizinci bölgenin lüks dükkânları arasına yerleşen kulüp, başlangıçtaki amacından uzun süredir sapmıştı. İki restoran, bir bar, bir bahçe, on beş bin eserlik bir kütüphane, özel salonlar, bir bilardo salonu, bir havuz, bir hamam ve yer altında bir spor kompleksi.

Kabul koşulu yaklaşık dört bin avroydu. Yıllık ödenti miktarıysa bin dört yüz avro. Kabul edilmek için sadece para yetmiyordu elbette. Yoksa Atlantik'in öte tarafında yakın dönemde zenginleşmiş bütün o yırtık pırtık giysi satıcıları, bilgisayarın sivilceli küçük dahileri ve Seine-Saint-Denis uyuşturucu tacirleri salonlarına kurulur ve spor ayakkabılarıyla halılarını çiğnerdi. Maddi manevi destekli –ve sabırlı– biri olmak ve kimileri için de, bir ömür boyu beklemek gerekiyordu.

Masaların arasından süzülen Lacaze henüz kendisini görmemiş olan senatörü inceledi. Kısa boylu obez adam, göz alıcı çizgili bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Önünde bir ıstakoz duruyordu. Lacaze ensesindeki yağ kıvrımlarını ve derisi kalınlaşmış vücudunu örten sayısız katmanın pahalı kostümünü gerdiğini görmüştü.

Devincourt vekili fark ettiğinde, "Genç dostum, oturun," dedi. "Sizi beklemedim. Midem en talepkâr metresleri bile geride bırakır."

"İyi günler, Senatör."

Başgarson geldi ve Lacaze mantarlı bir kuzu kaburga siparişi verdi.

"Evet, yumuşak bir şeye burnunuzu soktuğunuz ve onun da aklına ölmek gibi kötü bir fikir geldiği söylendi bana? Umarım en azından zahmete değmiştir."

Lacaze ürperdi. Derin bir soluk aldı. Öfke ve umutsuzluğun acı bir karışımı bağırsaklarını düğümledi. Claire'den bu şekilde söz edildiğini işitmek, ona yumruklaya yumruklaya bu salak şişkonun kafasını patlatma arzusu vermişti. Ama o polisin karşısında zaten kendini kaybetmişti. Kendine hâkim olmalıydı.

"En azından ücret almıyordu," karşılığını verdi çenesini sıkarak.

Balina'nın profesyonellerin uygun tarifeli hizmetlerine başvurduğunu bütün Paris biliyordu. Pezevenklerin çok göze batmayan kimi büyük otellere getirdikleri Doğu ülkelerinden kızlar. Bir an senatör anlaşılmaz gözlerle ona baktı, sonra öyle bir kahkaha attı ki öfkeli ya da şaşkın birkaç bakışı üzerlerine çekti.

"Şu küçük enayiye de bakın hele! Üstelik âşıkmış!" Devincourt peçetesinin kenarıyla yağlı dudaklarını sildi ve aniden ciddileşti. "*Aşk*..." İştahlı ağzında bu kelime müstehcen bir hal almıştı ve Paul Lacaze iç organlarının yeniden düğümlendiğini hissetti. "Ben de âşık olmuştum," dedi aniden Balina. "Uzun süre önceydi. Öğrendim. O çok

güzeldi, muhteşemdi. Güzel sanatlar okuyordu. Yetenekliydi. Ah, evet. Sanırım hayatımın en güzel yıllarıydı. Onunla evlenmek istiyordum. Çocuklarımın, kalabalık bir ailemin olacağını hayal ediyordum. O da hayatımın her anında benim yanımda olacaktı. Tatlı, uzun, huzurlu bir hayat. Birlikte yaşlanacaktık, çocukların büyüdüğünü, onların da çocukları olduğunu görecektik. Onlardan, dostlarımızdan, kendimizden gurur duyacaktık. Gençlik hayalleriyle doluydu kafam. Düşünebiliyor musunuz: Ben, Pierre Devincourt! Sonra, onu yatakta başka biriyle yakaladım. Kapısını kilitleme zahmetine bile katlanmamıştı. Sizin sevgilinizin hayatında başka biri var mıydı?"

"Hayır."

Kesin, dolaysız bir cevap. Devincourt ona ihtiyatlı bir bakış yöneltti. Ağır göz kapaklarının altında ani ve hin bir kıvılcım parladı.

"İnsanlar oy kullanıyor," dedi aniden Balina. "Karar verdiklerini sanıyorlar... Hiçbir karar güçleri yok. *Hiç*. Çünkü birbirini izleyen seçimler, birbirini izleyen yasama organları aynı şeyleri sonsuza dek yenilemekten başka bir şey yapmıyorlar. Onlar için her şeye karar verenler aynı küçük insan grubu. *Biz*... 'Biz' derken, politik rakiplerimizi de dâhil ediyorum. İki parti. Elli yıldır iktidarı paylaşanlar. Hiçbir konuda anlaşamıyormuş gibi yapıp aslında neredeyse her konuda anlaşanlar... Elli yıldır bu ülkenin efendileri biziz ve saf halka 'sırayla' denen şu aldatmacayı satıyoruz. Ortak yaşam halkı şüphelendirmiş olmalıydı: Tercihleri kökten karşıt iki iktidar nasıl birlikte yaşayabilir? Ama hayır: Sanki bir şey olmamış gibi zokayı yutmaya devam ettiler. Biz de halkın cömertliğinden yararlanmaya devam ettik."

Ağzına bir mantar götürdü.

"Ama bu son zamanlarda kimileri pastayı yutmakta biraz acele davrandı. Bir komedi oynamak gerektiğini, sahip olunması gereken asgari tevazuyu ve güveni unuttular. Halk yağmur olduğuna inansa üzerlerine işenebilir."

Balina yeniden ağzını sildi.

"Kötü işlere bulaşırsanız parti başkanı olamazsınız, Paul. Artık bitti. O dönemler geride kaldı. Bu hikâyenin içinde hiç yer almamaya bakın. Küçük başkomiserle ben ilgileniyorum. Gözümüz onun üze-

rinde olacak. Ama bilmek istediğim bir şey var: Cinayet gecesi için bir suçsuzluk kanıtınız var mı?"

Lacaze şiddetle itiraz etti.

"Tanrı aşkına, ne sanıyorsunuz? Onu öldürdüğümü mü?"

Şişko adamın gözlerinin ateş saçtığını gördü. Balina masanın üzerine eğildi ve sesi bardakların arasında gök gürültüsü gibi gürledi.

"Beni iyi dinle, küçük salak! Ürkmüş bakire havalarını mahkemeye sakla, tamam mı? O akşam ne yaptığını öğrenmek istiyorum: Onu düzmekle mi meşguldün, amını mı yalıyordun, arkadaşlarınla içki mi içiyordun, tuvalette eroin mi çekiyordun, yanında tanıklık edebilecek birileri var mıydı yok muydu? Anladın mı sersem! O masum havalarınla da canımı sıkma!"

Lacaze tokat yemiş gibi oldu. Yüzünden kan çekildi. Kimsenin işitmediğine emin olmak için etrafına bakındı, sonra karşısında oturan sfenks bakışlı balinaya gözlerini dikti.

"Ben... Suzanne'la birlikteydim. DVD seyrediyorduk. Bir İtalyan komedisi. O... o kanser olduğundan beri mümkün olduğunca çok evde olmaya çalışıyorum."

Senatör doğruldu.

"Suzanne için üzgünüm. Başına gelen korkunç. Suzanne çok sevdiğim biridir."

Balina bunu sert bir içtenlikle söylemişti. Burnunu yeniden tabağına soktu. Konuşma bitmişti. Lacaze bir suçluluk duygusu dalgasının içini kapladığını hissetti. Karşısında oturan adamın gerçeği bilse nasıl tepki göstereceğini düşündü.

26

Koğuşlar

Önce gürültüler geldi. Her yerdeydiler, istila edici, kargaşa çıkarıcıydılar. Yoğun, bitmek bilmeyen sesli bir doku, acımasız bir rutin oluşturuyorlardı. Sesler, kapılar, çığlıklar, parmaklıklar, kilitler, ayak sesleri, anahtar tomarları... Sonra koku. İlle de hoş olmayan bir koku değil ama kendine özgü. Bütün kokular arasında ayırt edilebilir. Bütün hapishanelerin kokusu aynıdır.

Buradaki seslerin çoğu kadın sesiydi. Kadınlar koğuşu, Seysses Cezaevi, Toulouse yakınları. Hapishanede üç başka bina daha vardı: İkisi erkekler için, biri de çocuklar.

Kadın gardiyan kapının kilidini açtığında Servaz gerildi. Silahını ve rozetini girişte bırakmıştı, kayıt formunu doldurmuş, güvenlik bölümünden ve kapısından geçmişti. Gardiyanın peşinden gidip kadınlar koğuşunun koridorlarından geçerken zihinsel olarak hazırlanmıştı.

Kadın içeri girmesi için işaret etti. Servaz bir soluk alıp eşikten içeri girdi. 1614 numaralı tutuklu dirseklerini masaya dayayıp ellerini önünde kavuşturarak oturuyordu. Onu son gördüğündeki gibi uzun, esnek ve gür değil, kısa, zayıf ve mat olan kahverengi saçlarının üzerine neon ışığı düşüyordu. Ama bakışları değişmemişti. Élisabeth Ferney kibrinden hiçbir şey yitirmemişti. Otoritesinden de. Servaz onun Wargnier Enstitüsü'nde başhemşire olması gibi, burada da kendine bir yer edinmeyi başardığına bahse girebilirdi. Karşısında herkesin önünde eğildiği kadın vardı. Julian Alois, Hirtmann'ın kaçmasına izin vermiş olan kadın. Servaz onun davasında tanık olmuştu. Avukatı onun İsviçreli tarafından kullanıldığını söyleyerek onu kurban

konumuna koymaya çalıştıysa da müvekkilinin kişiliği öne çıkmıştı. Jüri üyeleri sanık bölümündeki kadının kurbana benzer bir yanının olmadığını anlamışlardı.

"Selam, Başkomiser."

Sesi hep aynı sertlikteydi ama yeni bir detay vardı: Bıkkınlık. Ya da yorgunluk. Hafifçe monoton bir tını. Servaz Lisa Ferney'in antidepresan alıp almadığını düşündü. Burada yaygın bir durumdu.

"Merhaba, Élisabeth."

"Ooo, artık ön adımla sesleniliyor. Ahbap mı olduk? Bilmiyordum... Burada, daha ziyade Ferney deniyor. Ya da 1614. Sizi getiren kaltak bana 'baş sürtük' diyor. Ama bu kandırmaca. Aslında geceleri ziyaretime geldiğinde diz çöken o oluyor..."

Servaz doğruyu yanlıştan ayırt etmek için kadına dikkatle baktı ama nafile bir çabaydı bu. Élisabeth Ferney kestirilebilir biri değildi. Kahverengi gözlerinde dans eden ve acı çektirmekten aldığı zevki belirten küçük ışıltılar hariç. Servaz bir hapishane müdürü tanımıştı. Sorumlu olduğu mahkûmlardan söz ederken "pislikler" ya da "orospular" diyordu. Onlara sistematik olarak hakaret ediyordu, en gençleri cinsel olarak taciz ediyordu ve gece vakti kadınlar koğuşuna birkaç gardiyanla birlikte giderek kendilerini emdiriyorlardı. Onu görevden almışlardı ama savcı bunun yeterli bir ceza olduğunu düşündüğünden hiçbir hukuki ceza almamıştı. Servaz hapishane âleminde *her şeyin* mümkün olduğunu biliyordu.

"En fazla neyi özlüyorum, biliyor musunuz?" diye devam etti. Servaz'ın yüzünde okuduğu tepkiden hoşnut olduğu belliydi. "İnterneti. Hepimiz bu pisliğe bağlandık. Deli saçması bu. Eminim ki sosyal medyanın olmayışı hapishanelerdeki intihar sayısını hızla tırmandıracak."

Servaz bir iskemle çekip karşısına, masanın diğer tarafına oturdu. Kapalı kapının ardından sesler işitiyordu. Yankılanan sesler, seslenmeler, çekilen bir tekerlekli sehpa, sonra belirgin bir gürültü: Metalin metale çarpıp çınlaması. Servaz bunun ne olduğunu biliyordu. Havalandırma saati. Denetleyiciler havalandırma saatinden istifade ederek hücrelere giriyor ve parmaklıklara demir bir çubukla vurarak hiçbirinin eğelenmediğine emin oluyorlardı. *Gürültü*... Hiçbir şey mahkûmlara yalnızlıklarını bu sesten daha fazla hissettiremezdi.

"Buradaki mahkûmların yüzde yetmişi uyuşturucu kullanıcısı, biliyor muydunuz? Yüzde ondan azı tedavi görüyor. Geçen hafta bir kız kemeriyle kendini astı. Yedinci denemesiydi ve yeniden deneyeceğini açıkça ifade etmişti. Yine de onu gözetmensiz, yalnız bıraktılar. Görüyorsunuz: Eğer isteseydim kendimi ortadan kaldırırdım. Şu ya da bu şekilde..."

Servaz kadının konuyu nereye getirmek istediğini düşündü. Élisabeth Ferney intihara kalkışmış mıydı? Bu soruyu tıbbi personele sormak için zihninin bir köşesine not etti.

"Ama sohbet etmeye gelmediniz, öyle değil mi?"

Servaz bu soruyu öngörmüştü. Babasının öğüdünü bir kez daha düşündü. Samimiyet... Bunun doğru strateji olduğundan emin değildi ama yedekte başka stratejisi yoktu.

"Julian bana yazdı. Bir e-posta... Sanırım burada, Toulouse'da. Ya da yakınlarda."

Eski başhemşirenin bakışlarında bir şey mi okumuştu? Yoksa sadece kendi hayal gücü müydü? Élisabeth hep aynı nüfuz edilemezlikteki gözlerini ondan ayırmıyordu.

"*Julian... Élisabeth...* Hepimiz dost olduk, o halde. O e-postada ne yazıyordu?"

"Yeniden eyleme geçeceği, özgürlüğün tadını çıkardığı."

"Buna inanıyor musunuz?"

"Ya siz, ne düşünüyorsunuz?"

Boyasız dudaklarındaki gülümseme bir yara gibiydi.

"O e-postayı bana gösterirseniz belki size söylerim."

"Hayır."

Gülümseme yok oldu.

"Yorgun görünüyorsunuz, *Martin*... Az uyuyan bir haliniz var, yanılıyor muyum? *Onun* yüzünden, değil mi?"

"Siz de çok formda gözükmüyorsunuz, *Lisa*."

"Soruma cevap vermediniz. Hirtmann mı sizi rahatsız ediyor? Size saldırmasından mı çekiniyorsunuz? Çocuklarınız var mı?"

Servaz masanın altında tırnaklarını avcuna geçirdi. Sonra ellerini kucağına koydu, ayak bileklerini birbirinden ayırdı ve gevşemeye ça-

lıştı. Élisabeth Ferney'deki bir şey onu iliklerine dek donduruyordu. Koltuk altlarının terlediğini hissetti.

"Hem neden siz? Eğer yanılmıyorsam, ona bir kez rastladınız. Enstitüyü ziyaretinizi hatırlıyorum. Keçi sakallı o küçük psikolog ve şu jandarmayla... Güzel hatundu. Sizi böyle kafaya takması için o gün Julian'la ne konuştunuz? Siz de onu kafaya takmışsınız, öyle değil mi?"

Servaz konuşmayı onun yönlendirmesine izin vermemek gerektiğini düşündü. Élisabeth Ferney, Hirtmann'la aynı soydandı: Narsisistik bir sapkın, insanları manipüle eden, başkalarının zihni üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışan son derece benmerkezci biri. Servaz bir şey demeye hazırlanıyordu ki, fırsat vermedi.

"Demek ki eski suç ortağıyla temasa geçmiş olabilir diye düşündünüz, öyle mi? Bir şey bilsem bile neden size söyleyeyim ki? Özellikle de size?"

Bu soruyu da öngörmüştü. Gözlerine dikilen bakışlara meydan okudu.

"Yargıçla konuştum. Gündelik basına erişim ve bilişim atölyesine kaydedileceksiniz. Haftada bir kez kontrollü internet erişimi. Yargıcın kararının kurumun idaresi tarafından düzgün uygulanmasını bizzat ben sağlayacağım. Bu konuda size söz veririm."

"Ya size söyleyecek hiçbir şeyim yoksa? Ya Hirtmann benimle temasa geçmediyse? Pazarlık hâlâ geçerli mi?"

Élisabeth kötü kötü gülümsedi. Servaz cevap vermedi.

"Sözünüzü tutacağınızın, blöf yapmadığınızın garantisi ne?"

"Hiçbir şey."

Élisabeth güldü. Ama neşesiz bir gülüştü bu. Servaz'ın darbesi başarılı olmuştu. Bakışlarından okudu.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Size bunu hiçbir şey garanti edemez. Her şey benim size inanıp inanmamama bağlı. Her şey bana bağlı, Élisabeth. Ama fazla bir tercih şansınız yok, öyle değil mi?"

Karşısında oturan kadının bakışlarında kısa bir öfke ve nefret parıltısı gördü. Bu cümleyi öyle sık tekrarlamış olmalıydı ki bir başkasının ağzında bile tanımıştı. İktidarı elinde bulunduran erkeğin ya da kadının cümlesi. Artık roller tersine dönmüştü ve bunun son

derece bilincindeydi. Doktor Xavier ile birlikte Wargnier Enstitüsü'nü yönetirken çoğu zaman onun yerindeydi. Hastalarını tehdit ediyor ve hoş sözlerle tavlıyordu, kazanabilecekleri ya da kaybedebilecekleri her şeyi gözlerine sokuyordu, tam da Servaz'ın ona söylediğini onlara söylüyordu: Tercih şansları yoktu ve her şey ona bağlıydı.

"Sizin tersinize, ben Julian Hirtmann'dan hiç haber almadım," cevabını verdi. Servaz onun sesinde yapmacık olmayan bir hakkı yenmişlik ve üzüntü fark etti. "Benimle yeniden temasa geçmeye çalışmadı. Uzun süre bir işaret bekledim. Bir şey... Siz de benim gibi bilirsiniz, bir mahkûma mesaj göndermekten kolayı yoktur. Ama asla gelmedi... Hayır. Buna karşılık, sizi ilgilendirecek bir bilgim var."

Servaz gözlerini ayırmadan baktı, bütün duyuları ayaktaydı.

"Haftada bir bilgisayar ve gündelik basına erişim, anlaştık mı?"

Servaz başıyla onayladı.

"Sizden önce biri geldi. Sizinle aynı şeyi öğrenmek isteyen biri. Tuhaf bir şekilde, bugün geldi."

"Kim?" diye sordu Servaz.

Élisabeth hınzırca gülümsedi. Servaz ayağa kalktı.

"Müdüre sormam yeter," dedi.

"Tamam. Tekrar gelin. Sözünüzü de unutmayın."

Görmesi gereken biri daha vardı. Bunun tamamen yasa dışı olduğunu biliyordu ama Servaz'ın hapishanede "bağlantıları" vardı, bu karşılaşma müdürün kulağına bile gitmezdi. Bu nedenle yargıçtan Lisa Ferney'i Hirtmann soruşturması kapsamında sorgulama iznini istemişti: Hapishaneye girebilmek için.

Uzun koridorlardan geçerken, Élisabeth Ferney'in söylemiş olduğu şeyi düşünüyordu. Ondan önce biri gelmişti. Uzun süredir görmediği biri. Çığ görüntüsü gözlerinin önünde yeniden canlandı.

Kapının kilidi açılınca sıçradı. Lanet olası! Çökmüş avurtlar, mor halkalı gözler, umutsuz bakış. Hugo'nun tek kişilik hücreye konulduğunu biliyordu ama aniden onun için korktu. Marianne oğlunu bu halde görseydi dehşete kapılırdı.

Servaz dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

"Özel olarak gözetlenmesini istiyorum," dedi gardiyana. "Kemerini, bağcıklarını, her şeyini alın. Büyük bir aptallık yapmasından korkuyoum. Bu çocuk yakında buradan çıkacak. Bu an meselesi."

Lisa Ferney'in sözlerini hatırladı: *"Geçen hafta bir kız kemeriyle kendini astı. Yedinci denemesiydi ve yeniden deneyeceğini açıkça ifade etmişti. Yine de onu gözetmensiz, yalnız bıraktılar..."* Gardiyan gülümseyerek onu süzdü.

"Lanet olası, beni anladınız mı?"

Gardiyan ona umursamazca bakıp onayladı. Servaz ayrılmadan önce müdürle konuşmaya karar vererek odaya girdi.

"Günaydın, Hugo."

Cevap yok.

Élisabeth Ferney'le yaptığı gibi bir iskemle çekip oturdu.

"Hugo," diye söze başladı, "bu durum için son derece üzgünüm." Odayı ve etrafta bulunan her şeyi kapsayan bir hareket yaptı. "Yargıcı seni serbest bırakmaya ikna etmek için her şeyi yaptım ama öyle gözüküyor ki... Kanıtlar çok güçlü... En azından şu an için."

Hugo ellerini inceliyordu. Servaz'ın bakışları tırnaklarına yöneldi. Kanayana kadar kemirilmişti.

"Çünkü yeni olgular ortaya çıktı... Burada uzun süre kalmayacaksın."

"Beni buradan çıkarın!"

Çığlık, polisi hazırlıksız yakalamıştı. Ürperdi. Bir yakarı, bir rica. Servaz, Hugo'ya baktı. Gözleri yaş doluydu, dudakları titriyordu.

"Beni buradan çıkarın, yalvarırım."

Evet, diye düşündü. *Dert etme. Seni buradan çıkaracağım. Ama dayanmalısın, oğlum.*

"Beni dinle!" dedi Servaz. "Bana güvenmelisin. Buradan çıkmana yardımcı olacağım. Ama sen de bana yardım etmelisin. Burada olmaya, seni görmeye kesinlikle hakkım yok: Gözetim altındasın ve ancak bir yargıç seninle avukatının nezaretinde konuşabilir. Bunu yaptığım için ağır şekilde cezalandırılabilirim. Ama yeni olgular var. Yargıç tavrını yeniden gözden geçirebilir. Anlıyor musun?"

"Hangi yeni olgular?"

"Paul Lacaze'ı tanıyor musun?"

Gözlerini kırpıştırması gözünden kaçmadı. Servaz on beş yıldır boşuna sorgucu değildi.

"Onu tanıyorsun, değil mi? DEĞİL Mİ?"

Hugo yeniden kemirilmiş parmaklarına dikti gözlerini.

"Haydi, Hugo!.."

"Evet... tanıyorum."

Servaz sessizce ne söyleyeceğini bekledi.

"Claire'le görüştüğünü biliyorum..."

"*Görüşmek* mi?"

"İlişkileri vardı... Gizliyorlardı. Lacaze evli ve Marsac'ın hem milletvekili hem belediye başkanı. Ama siz bunu nereden öğrendiniz?"

"Claire'in bilgisayarında mesajlar bulduk."

Bu kez Servaz hiç tepki fark etmedi. Hugo ne şaşırmıştı ne de bundan haberdardı. Belki mesaj kutusunu boşaltan o değildi.

Servaz masanın üzerine eğildi.

"Paul Lacaze'ın Claire Diemar'la çok gizli bir ilişkisi vardı. Senin de dediğin gibi, kimsenin bilmediği bir ilişki. Çok hassas bir konu. Peki sen nasıl biliyordun?"

"Bana söylemişti."

Servaz şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ne?"

"Claire bana her şeyi anlattı."

"Neden bunu yaptı?"

"*Çünkü biz sevgiliydik.*"

Servaz duyduğu şeyi sindirmeye çalışarak oğlana baktı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ben on yedi yaşındaydım, o ise otuz iki. Ama birbirimizi seviyorduk... Paul Lacaze'ı benden önce tanımıştı. Onunla ilişkisini bitirmeye karar vermişti. Lacaze ona çok âşıktı. Kıskançtı da. Başka biri olduğundan bir süredir kuşkulanıyordu. Claire, öğrencilerinden biriyle, üstelik reşit olmayan biriyle ilişkisi olduğunu öğrendiğinde çileden çıkmasından, bir skandal yaratmasından korkuyordu. Diğer yandan, durumu dikkate alındığında Lacaze da köşeye sıkışmıştı. Bu durumun gün ışığına çıkmasına izin veremezdi."

"Ne kadar zamandır?" diye sordu Servaz.

"Birkaç ay. Başlangıçta size söylediğim doğruydu: Edebiyattan söz ediyorduk, yazdıklarımla ilgileniyordu, yeteneğime çok güveniyordu ve teşvik etmek, bana yardımcı olmak istiyordu. Ara sıra beni evine kahve içmeye davet ediyordu. Bunun Marsac'taki dedikoduların artmasına yol açacağını biliyordu ama aldırmıyordu: Claire böyleydi, özgürdü, bu tür şeylerin üzerindeydi. Ne diyeceklerine aldırmazdı. Sonra yavaş yavaş âşık olduk... Tuhaf çünkü başlangıçta hiç benim tarzım değildi. Ama... daha önce... onun gibi birine asla rastlamamıştım."

"Yargıca ve bana niçin bundan söz etmedin?"

Hugo gözlerini iri iri açarak ona baktı.

"Dalga mı geçiyorsunuz? Bunun beni iyice şüphe altında bırakacağını biliyorsunuz!"

Haklıydı.

"Paul Lacaze, Claire'le senden haberdar olabilir miydi? Düşün. Önemli bu."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," cevabını verdi Hugo üzüntüyle. "Açıkçası, bilmiyorum... Ona her şeyi söyleyeceğine dair bana söz vermişti. Bu konuda uzun uzun konuşmuştuk. Ben bu durumdan bıkmıştım, onu görmesini istemiyordum. Ama açıkçası bunu yapacak zamanı olduğunu sanmıyorum. Sürekli erteliyor, bahane buluyordu... Sanırım onun tepkisinden çekiniyordu."

Servaz, Claire Diemar'ın ateşli e-postalarını, Thomas999'a ebedî aşk ilanlarını düşündü. Ormandaki izmarit yığınını, Hugo'nun ardından bardan çıkan gölgeyi, çocuğun bilincini yitirdiğine ve Claire'in salonunda uyandığına dair ifadesini düşündü. Belki de Paul Lacaze herhangi bir şeyin kendisine söylenmesine ihtiyaç duymamıştı. Belki zaten biliyordu.

Hapishanenin park yerinde haziran sıcağı suratına bir yumruk gibi indi. Güneş yumurta beyazı renkli gökyüzünde bir lamba gibi asılıydı. Soluk alamıyormuş gibi hissetti. Cherokee'nin içinde hüküm süren ısıyı boşaltmak için arabanın kapılarını ardına kadar açtı. Solunda, üç yüz metre kadar ötede diğer hapishanenin –Muret Cezaevi– du-

varları ve gözetleme kuleleri yükseliyordu. Uzun süreli ceza alanlar oraya giriyordu ve şimdi çıktığı cezaevinin aksine, içeride bulunan altı yüz mahkûm arasında tek bir kadın bile yoktu.

Fransa'da hapishanede bulunan iki bin kadın mevcut yüz seksen altı cezaevinin altmış üçünde barınıyordu. İçlerinden altısı sadece kadınlara mahsustu.

Cep telefonunu çıkardı ve bir numarayı tuşladı.

"Ziegler," dedi hattın ucundaki ses.

"Konuşmamız lazım."

"Çok bronzlaşmışsın."

"Tatilden döndüm."

"Nereden?"

Cevap onu hiç ilgilendirmiyordu ama sormamak nezaketsizlik olurdu.

"Ege adaları," dedi, kanmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Rehavet, bronzlaşma, jet-ski, gezinti, tarihî eserler, dalış..."

"Seni daha önce aramalıydım," diye sözünü kesti. "Halini hatırını sormalıydım ama bilirsin işte, şey... meşguldüm."

Ziegler bakışlarını Saint-Pierre Meydanı'ndaki –Roma'daki değil, Toulouse'daki– ağaçların gölgesinde kalan Bask barının hoş terasında oturan kalabalık üzerinde gezdirdi.

"Mazeret bulman gerekmiyor, Martin. Ben de arayabilirdim. Hem senin yaptığın şey... olaylardan sonra yazdığın şu çok destek olan rapor... Bana okuttular, biliyor musun," diye yalan söyledi. "Bunun için sana teşekkür etmeliydim."

"Onlara sadece olanları söyledim."

"Hayır. Olayları belli bir bakış açısından, beni bilerek tartışma dışı bırakacak şekilde anlattın. Aynı olgular tamamen tersinden de yorumlanabilirdi. Her şey her zaman bir bakış açısı sorunudur. En azından sen vaadini tuttun."

Servaz rahatsız olarak omuz silkti. Garson kız masaların arasından süzülerek önlerine bir kahve ile bir maden suyu bıraktı.

"Ya yeni atandığın yer?"

Ziegler de omuz silkti.

"Yol denetimleri, ara sıra bir barda ayyaşlar arasında bir kavga, soygunlar, vandallık ya da lise çıkışında uyuşturucu satarken yakalanan biri... Ama bu araştırma birimindeyken ne kadar ayrıcalıklı olduğumu görmemi sağlıyor... Eski lokaller, sağlıksız lojmanlar, ilgisiz bir hiyerarşinin aldığı saçma kararlar... 'Kıvranıp duran jandarma' sendromunu biliyor musun?"

"Neyi?"

"Bizi yöneten yumurta kafalılar en acil işin bürolarımızı yeni koltuklarla donatmak olduğuna karar verdiler. Sorun şu ki kalçasında tabanca olan bir jandarmanın oturabileceği kadar geniş değiller. Sonuç olarak, ülkenin bütün jandarmaları oturabilmek için yeni giysileri içinde kıvranarak zaman geçiriyorlar."

Görüntü Servaz'ı gülümsetti. Ama uzun süre değil.

"Dün Lisa Ferney'i hapiste ziyaret ettin," dedi. "Neden?"

Ziegler gözlerinin içine baktı. Isard tatil köyünde Alice Ferrand'a ve diğer ergenlere tecavüz eden adamların gençliğinde kendisine de tecavüz ettiklerini anlattığı o dağ jandarmasındaki fırtınalı geceyi hatırladı Servaz. Bakışları neredeyse aynıydı. *Karanlık.*

"Ben... Hirtmann'ın seninle ilişkiye geçtiğini, sana şu e-postayı yazdığını gazetede okudum... Ben..." Kelimelerini seçebilmek için durdu. "Saint-Martin'de olup bitenlerden bu yana, sürekli... *onu düşünüyorum.* Sana söylediğim gibi, tugayda yapacak çok heyecan verici işim yok... Dolayısıyla zaman geçirmek için Hirtmann hakkında bilgi topluyorum. Saint-Martin soruşturmasından bu yana bir tür takıntı oldu bu... Bir *hobi.* Elektrikli trenler, pul ya da kelebek koleksiyonu gibi, anlıyor musun? Ne var ki av tabloma iğnelemeyi hayal ettiğim kelebek bir seri katil."

Ziegler maden suyunu dudaklarına götürdü. Servaz ona baktı. Boynunda hâlâ o küçük dövmesi –bir Çin ideogramı– ve sol burun deliğindeki minik *piercing*i duruyordu. Bir jandarma için alışıldık bir görüntü değildi. Kendisi açısından hoş olmadığını söyleyemezdi. Irène Ziegler'e değer veriyordu. Onunla çalışmaktan hoşlanmıştı. Derin derin gözlerine baktı.

"Ona dair her söyleneni ve yazılanı topladığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet... Böyle bir şey. Haberleri kesmeye, beni bir yerlere götürüp götürmeyeceğini görmeye çalışıyorum. Şu ana dek pek bir başarı elde edemedim. Sanki dünya üzerinden kaybolmuş gibi. Ölü mü diri mi kimse bilmiyor. Dolayısıyla, tatil dönüşü, seninle temasa geçtiğini gördüğümde aklıma hemen Lisa Ferney geldi. Ve onu görmeye gittim."

"Belki yalan haberdir," dedi. "Ya da sahte."

Servaz'ın tereddüt ettiğini gördü.

"Ama başka bir şey var," diye ekledi Servaz.

Ziegler bir şey demedi. Ne söyleyeceğini bildiğini düşünüyordu ama bilgisayarında bulduğu şeyden ona söz edemezdi.

"Hirtmann'a benzeyen ve muhtemelen İsviçre aksanıyla konuşan bir motorcu A 20 otobanının park alanında görüldü. Biraz daha güneydeki bir gişenin gözetleme kamerasının görüntüleri mağaza yöneticisinin tanıklığını doğruladı. Eğer o ise, o sırada Toulouse'a doğru gidiyordu."

"Ne kadar zaman oldu?" diye sordu Ziegler, cevabı bilmesine rağmen.

"Yaklaşık iki hafta."

Ziegler, sanki İsviçreli orada, kalabalığın içinde bir yerde olabilirmiş, onları gözetliyormuş gibi etrafına bakındı. Müşterilerin çoğu öğrenciydi; teras, pembe tuğlalı duvarlarıyla, bakir asmasıyla ve taş çeşmesiyle küçük bir taşra meydanına benziyordu. E-postanın içeriğini hatırladı. Düşündüklerini ona söylemek isterdi ama o zaman bilgisayarına girdiğini itiraf etmeden bunu yapamazdı.

"Bu e-posta..." dedi, "bir kopyası var mı sende?"

Servaz elini cebine soktu, dörde katlı bir kâğıt çıkarıp ona uzattı. Zaten ezbere bildiği bir metni tekrar uzun uzun okudu.

"Bu hikâye seni sinirlendirmiş, öyle mi?"

Servaz onayladı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye öğrenmek istedi.

"Hmm." Okumaya devam ediyormuş gibi yaptı.

"Hirtmann mı, değil mi?"

Ziegler düşünür gibi yaptı.

"Bence ona benziyor."

"Neye bakarak böyle diyorsun?"

"Sana dediğim gibi, aylardır onun kişiliğini, davranış biçimini inceliyorum... Böbürlenmek gibi olmasın ama sanırım onu herkesten daha iyi tanıyorum. Bu mesaj samimi izlenimi veriyor, içinde bir şey var. Oraya, hücresine gittiğimizdeki sesini işitiyormuşum gibi..."

"Yine de, mesajı bir internet kafeden gönderen bir kadın."

"Bir kurban ya da suç ortağı," diye yorumladı. "Kendisiyle aynı sapkınlıkta bir kadın bulmuşsa, çok kaygı verici," diye ekledi, Servaz'ı süzerek.

Sıcağın egemenliğine rağmen, içinin buz kestiğini hissetti Servaz.

"Yeni atandığın yerde sıkıldığını söylüyorsun, öyle mi?" diye karşılık verdi Servaz, hafifçe gülümseyerek.

Ziegler lafı nereye getirmek istediğini düşünerek gözlerini ona dikti.

"Jandarmaya bunun için girmediğimi söyleyebiliriz."

Servaz düşünüyor gibiydi, sonra karar verdi.

"Samira ile Vincent, Hirtmann hakkındaki bütün bilgileri toplamakla meşguller. Ne var ki onların kızıma göz kulak olmasını istedim. Margot Marsac Lisesi'nde okuyor. Çoğu öğrenci gibi yatılı. Annesinden ve benden uzakta. Dolayısıyla ideal bir hedef oluşturuyor." Bunu söylerken sesini alçalttığını fark etti, sanki bir şeyleri yüksek sesle söylemek onları gerçekleştirirmiş gibi. "Hirtmann hakkında elde ettiğimiz bütün bilgileri sana ulaştırırsam ne dersin? Bu konuda fikrini öğrenmek isterim."

Yüzünün aydınlandığını gördü.

"Danışman gibi mi?"

"Sen söyledin: İsviçreli seri katilin uzmanı olmuşsun," diye onayladı, gülümseyerek.

"Neden olmasın... Başına iş açmasından korkmuyor musun?"

"Herkese duyurmak zorunda değiliz. Sadece Vincent ve Samira bilecekler, bilgileri sana onlar aktaracak. Onlara güvenirim. Senin bakış açın da beni ilgilendiriyor. Geçen kış ikimiz iyi iş çıkardık..."

İltifatın etkili olduğunu gördü.

"Lisa Ferney'i hapishanede görmeye gittiğimi sana kim söyledi?" diye öğrenmek istedi.

"Kendisi. Senden yaklaşık iki saat sonra ben de onu gördüm. Büyük zekâlar..."

"Peki Hirtmann hakkında ne söyledi?"

"Onunla hiç teması olmadığını. Ya sana?"

"Aynı şeyi... Ona inanıyor musun?"

"Çok çökmüş geldi bana..."

"Ve hayal kırıklığına uğramış..."

"Ya da mükemmel bir oyuncu."

"Mümkün."

"Eğer Hirtmann bölgedeyse ve onunla temasa geçmişse nasıl davranırdı?"

"Kuşkusuz hiç haberi yokmuş gibi davranırdı ve çökmüş numarası yapardı..."

"... Ve de hayal kırıklığına uğramış..."

"Sence?.."

"Hiç bilmiyorum ama onu göz önünde tutmak belki de yararlı olur."

"Nasıl olur bilmiyorum," dedi Ziegler.

"Düzenli olarak ziyaret et onu. Beklemekten sıkılmış gibi geldi bana. Ona yaklaşmaya çalış. Belki sonunda ağzından bir şey kaçırır. Ziyaretlerin karşılığında ve tekrar geleceğine emin olmak için sana küçük bir şey vermek isteyebilir... Ama onun manipüle edici biri, Hirtmann gibi bir narsisist olduğunu ve senin zaaflarını keşfetmeye, seni tavlamaya çalışacağını gözardı etme. Belki de sana duymak istediğin şeyi söyleyecektir."

Ziegler kaygılı bir havada düşüncesini destekledi.

"Deneyimsiz biri değilim. Sence Margot gerçekten risk altında mı?"

Servaz midesinde bir yığın kurdun kaynaşmaya başladığını hissetti.

"*Expressa nocent, non expressa non nocent,*" karşılığını verdi.

Sonra tercüme etti: "İfade edilen şeyler rahatsızlık verir, ifade edilmeyen rahatsız etmez."

Suzuki GSR600'üyle kırlık alanda, izin verilen hızın çok üstünde yol alıyordu. Yola yapışıp kalmış arabaları ardında bırakıyordu. Yeşil tepeler üzerinde güneş parıldarken kendini enerji ve sabırsızlık dolu hissediyordu. Yeniden işin içindeydi.

Hirtmann bölgede...

Bunun onu ürkütmesi gerekirdi ama tersine, meydan okuma onu kışkırtıyordu. Hayatının maçı için antrenman yapan ve uzun süre ringlerden çekilmiş olan en korkunç rakibinin yeniden ringlere çıktığını, eldiven takmaya hazırlandığını öğrenmiş bir boksör gibiydi.

"El yazısı analizinin sonucunu aldık," dedi Espérandieu.

Servaz batmakta olan güneşin ters ışığında sokaktan geçen bir kadının siluetini gözleriyle takip etti. Güzel bir yaz akşamıydı ama hayal kırıklığına uğramıştı. Cebindeki telefon titreştiğinde bir an için Marianne olduğunu ummuştu. Bütün gün onun telefonunu beklemişti.

"*Deftere o sözü yazan Claire Diemar değil.*"

Servaz'ın gözleri siluetten ayrıldı. Aşırı sıcak şehir manzarası bir anda silindi.

"Emin miyiz?"

"Grafolog kesin konuşuyor. Hiç kuşkusu olmadığını, hatta bu konuda kariyeri üzerine bahse girebileceğini bile söyledi."

Servaz derin derin düşünüyordu. Olaylar belirginleşiyordu... Zihni, tıpkı oburca kömür yiyen buharlı bir lokomotif gibi son sürat çalışıyordu. Birisi Hugo'ya işaret eden eden cümleyi deftere yazmış ve onu göz önüne, Claire Diemar'ın masasına koymuştu. Hugo ideal günah keçisiydi. Parlak, kokain bağımlısı, yakışıklı delikanlı. Üstelik Claire'in sevgilisiydi. Sık sık onun evine gidiyordu. Servaz bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. Onu bu işten sorumlu tutmaya çalışmış olan kişi ilişkilerini bilmiyor olabilirdi. Belki de sadece genç adamın ziyaretlerinden haberdardı. Marianne, Francis ve İngiliz komşu, üçü de aynı şeyi söylemişti: Marsac'ta haberler çabuk yayılıyordu.

Ya da başka bir olasılık söz konusu, diye düşündü park yerinin girişine yaklaşıp yer altına girerken. Paul Lacaze...

"Kesin olan bir şey var," dedi Espérandieu. "Bunu yazan kimse tam bir kaçık."

"Paul Lacaze'ın el yazısı örneğini fark ettirmeden almak isteseydin, nerede arardın?" dedi Servaz, Auch savcısının o sabahki uyarısını düşünerek.

"Bilmiyorum. Belediye mi? Meclis mi?"

"Daha gizli bir şey bulamaz mısın?"

"Bir dakika bekle," dedi yardımcısı. "Paul Lacaze bu defteri liseye nasıl bırakabilirdi? Marsac'ta onu herkes tanıyor. Onu öldürmeye hazırlanıyor olsaydı kesinlikle böyle bir riski göze almazdı..."

Bir puan kazanmıştı.

"Başka kim olabilir?"

"Lisenin içinde serbestçe ve dikkat çekmeden dolaşabilen biri. Bir öğrenci, bir öğretmen, personelden biri... Birçok kişi."

Servaz'ın aklına yine ormandaki izmarit yığını geldi. Biletini, ardından banka kartını park yerinin gişesine soktu, şifresini yazdı.

"Bu kez de Hirtmann tablonun dışında kalıyor," dedi Espérandieu.

Servaz park yerinin camlı kapısını itti, araba sıraları arasında, yankılanan mekânda ilerledi.

Direklerin üzerinde yazılı rakamlara ve harflere baktı. Bı. Arabasını B6'ya park etmişti.

"Nasıl yani?"

"Açıkçası senin İsviçreli, Marsac hakkında, Hugo hakkında, lise hakkında bu kadar bilgiyi nasıl edinebilir?"

"Ya harfler? E-posta? CD? Bunlara ne diyorsun?"

Sessizlik.

"Belki de biri senin dengeni bozmak istiyordur, Martin..."

"Lanet olsun, Mahler'in CD'si soruşturma bize verilmeden önce müzik setindeydi!"

Tam isabet. Bu kez cevap yoktu. Ardında bir ayak sesi duydu...

"Bilmiyorum, tuhaf," dedi Espérandieu. "Uymayan bir şey var."

Servaz yardımcısının sesinden onun da aynı sonuca vardığını anladı: Bu olayın anlamı yoktu. Sanki bütün anahtarlar gözlerinin önündeydi

ama uygun kilit yoktu. Yavaşladı. Cherokee'nin yanına varmıştı. Ayak sesleri yaklaşmıştı... Kumandaya bastı ve araçtan iki tane *bip* sesi çıkarken, ışıkları da onu karşılamak üzere yanıp söndü.

"Yine de dikkatli ol..." diye söze başladı yardımcısı.

Servaz hızla arkasına döndü. *Oradaydı... sadece birkaç santim vardı...* Eli deri ceketinin cebindeydi. Servaz siyah gözlüklerinde kendi yansısını gördü. Gülümseyişi tanıdı. Soluk ten ve kahverengi saçlar. Hirtmann silahını çıkaracak zaman bulamadan polis serbest eliyle ona vurdu.

Parmak kemiklerini korkunç acıtan bir kroşe. Yine de İsviçrelinin kendine gelmesine zaman bırakmadı. Onu ceketinden yakaladı ve yolun öte tarafındaki bir arabaya doğru sürükledi, yüzünü arka cama vurdu. İsviçreli bir küfür savurdu. Güneş gözlükleri yere düştü. Servaz sırtına yapıştı. Polisin eli ceketinin iç cebini eşeliyordu. Parmakları aradığını bulmuştu... sanki. Bir silah değildi bu.

Bir cep telefonu...

Tek hareketiyle rakibini döndürdü. Hirtmann değildi. Hiç kuşku yoktu. Estetik cerrahi bile onu bu derece değiştiremezdi. Adamın burnu kanıyordu. Bakışları şaşkın, korku içindeydi.

"Alın paramı! Haydi! Canımı acıtmayın, yalvarırım!"

Lanet olsun! Adam aşağı yukarı onunla aynı yaştaydı ve güçlükle nefes alıyordu. Servaz güneş gözlüklerini yerden aldı, adamın burnunun üzerine yerleştirdi ve deri cekete parmak uçlarıyla hafifçe dokundu.

"Üzgünüm," dedi. "Sizi başka biri sandım."

"Ne? Ne?" diye, vıraklarcasına bir ses çıkardı adam. Hem rahatlamış hem öfkeli hem de şaşkındı. Servaz kendi telefonunu cebine soktu ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kontağı açtı, lastikleri gıcırdatarak geri geri gitti. Dikiz aynasından, adamın telefonunu çıkardığını ve plakasını kaydettiğini gördü. Diğer eliyle de çoktan kana bulanmış koca bir kâğıt mendil paketiyle burnundan akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Servaz verdiği zararı telafi etmek isterdi ama çok geç kalmıştı. Kendisi gibi tipler için zamanı geri döndüren makinenin en güzel icatlardan biri olacağını sık sık düşünürdü. Düşünmeden hareket edenlerdendi.

Böyle bir alete sahip olsaydı hayatında ne çok şeyi kurtarabilirdi! İlişkisini, kariyerini, Marianne'ı?..

Belki de hayal görüyordu. Çıkış rampasına doğru ilerlerken böyle düşündü. Belki olayları karmaşıklaştırma eğilimindeydi. Belki de Hirtmann'ın bu işte yeri yoktu... Vincent haklıydı: Hirtmann nasıl olabilirdi ki? Ama belki de haklı olan kendisiydi ve hepsi haksızdı. Arkasına bakmakta haklıydı, tetikte olmakta haklıydı, gelecekten ürkmekte haklıydı.

Korkmakta haklıydı.

27

Yolun ucu

Drissa Kanté, sokaktan gelen bir klakson sesiyle uyandı. Belki de kâbus görmüştü.

Rüyasında geceydi, denizin ortasında, Lampedusa'nın güneyinde, sahilden yüzlerce kilometre ötede bir yerlerdeydi. Fırtınalı bir geceydi. Kırk mil süratle esen rüzgâr. Dört metrelik çukurlar. Rüyasında dalgalar hareketli tepelere benziyordu. Üzerlerinde soluk renkli köpük tabakaları vardı. Gökyüzü ise bulutlardan ve şimşeklerden oluşan yeşil ve siyah bir girdap gibiydi. Sonra rüzgâr, topuklarını ısırmak isteyen ürkmüş bir hayvan gibi ulumaya başlamıştı ve neredeyse yatay bir yağmur perdesi topuklarını sırılsıklam etmişti. Bir fırtına. Beaufort ölçeğinde on gücünde. Cehennem gibi bir araya gelmişti hepsi. Metrelerce yükseklikteki dalgalar dayanıksız tekneyi havaya kaldırıyordu. Yanında korku içinde yetmiş altı kişi daha vardı. Bunların on üçü kadın, sekizi çocuktu. Kuduran dalgalar pruvadan kıç bodoslamasına dek, güvertenin üzerinden geçiyor ve iliklerine kadar donduruyordu. Hepsi soğuktan tir tir titriyordu. Aynı zamanda tekne ters dönecek diye korku içindeydiler. Birbirlerine sıkı sıkıya tutunmuşlardı. Soluk şimşekler akkor halinde büyük mercanlar gibi geceyi parçalıyordu. Tek yelken, direğinden kopalı çok olmuştu. Teknenin dibi de boşalttıklarından daha hızlı su alıyordu. Kükreyen dalgaların eğimleri üzerinde sürüklenen tekne her an batma tehlikesi altındaydı. Yağmur onları şiddetle ıslatıyor ve kör ediyordu, kudurmuş rüzgâr kulaklarında uğulduyordu, kadınlar çığlık çığlığa bağırıyor, çocuklar ağlıyordu. Kudurmuş denizin gürültüsü her şeyi bastırıyordu.

Kırk beygirlik takma motor yola çıkmalarından kısa süre sonra ruhunu teslim etmişti. Yaşlı teknenin çürük gövdesi denizin her darbesinde çatırdıyordu. Drissa dişleri birbirine çarparken Libyalı kaçakçıları düşünüyordu. Ellerindeki son kuruşu alarak ölüme gönderdiklerini bile bile bu tekneyi onlara satmışlardı. Gao'daki Tuareglere, Dirku'daki köle tacirlerine, askerlere ve hudut muhafızlarına, "yolculuk"larının her aşamasında onların aleyhine zenginleşmiş olan o leş kargalarının ellerine gönderdiklerini biliyorlardı. Drissa onlara lanet ediyordu. Deniz yolculuğu sırasında onlarca erkek ve kadın susuzluktan çoktan ölmüştü. Ölüleri tekneden denize atmışlardı. Çocukların çoğu ateşlenmişti.

Malta bandıralı şilep ufukta, yağmurun, şimşeklerin ve dalgaların ortasında belirdiğinde kurtulduklarını sanmışlardı. Çocuklar dâhil hepsi ayağa kalkmıştı. Neredeyse tekne devrilecekti. Bağırmışlar ve ellerini kollarını sallamışlardı. Yeni bir dalganın tekneyi kaldırıp indirdiği her seferinde umutsuzca tutunmuşlardı ama şilep durmamıştı. Büyük gemi yakınlarından geçip gitmişti ve yukarıda, güvertede küpeşteye dirseklerini dayamış Maltalı gemicilerin ilgisiz bakışlarıyla karşılaşmıştı gözleri. Hatta kimileri yağmurluklarının kapüşonu altında gülüyor ya da onlara işaret yapıyorlardı. Otuz kadar adam denize atlamış ve hareketli su dağları üzerinde inip çıkarak, şilebin peşinden sürüklediği ton balığı dolu devasa ağı yüzerek yakalamaya çalışmışlardı. İçlerinden ikisi ağa varmadan boğulmuştu. Şileptekiler peşlerine takılmış umutsuzları kurtarmak için en ufak bir hareket yapmazken, tekne uzaklaşmıştı. Drissa'nın rüyasında kendisi de ağa tutunuyordu, buz kesmişti, parmakları soğuktan uyuşmuştu, yuttuğu deniz sularından midesi şişmişti ve ağrıyordu. Gemiciler tüfeklerle üzerine ateş ediyorlar, altındaki ton balıkları debeleniyor, kuyruklarındaki büyük yüzgeçler onu parçalayacakmışçasına oynuyordu. Tam o sırada uyanmıştı.

Etrafına bakındı; üst gövdesi çıplak, ter içinde, ağzı açıktı. Odasını tanıdıkça kalp atışları adım adım yavaşladı. Gözlerini ovuşturdu ve kutsal bir söz gibi tekrarladı: *Adım Drissa Kanté, Ségou'da doğdum, Mali'de, otuz üç yaşındayım, artık Fransa'da yaşıyor ve çalışıyorum.*

Gerçekten de yol arkadaşları üç gün üç gece boyunca balık ağlarına tutunmuşlar ve sonunda İtalyan denizciler tarafından kurtarıl-

mışlardı: Nihayet sığınabildiği geminin güvertesinde gazete okurken öğrenmişti bunu. Malta bandıralı ağ teknesinin kaptanı onları gemisine alamayacağını ve özellikle de *"değerli ton balığı yükünü"* kaybetme riskini göze almadan yolundan sapamayacağını belirtmişti. Drissa ise tekne batacak bile olsa, kadınlar ve çocuklarla birlikte sandalda kalmayı tercih etmişti. Sandalları tam batmak üzereyken bir İspanyol ağ teknesi olan *Rio Esera* kurtarmıştı onları. İspanyol kaptan yolcuları Malta Adası'nda indirmeye çalışmışsa da yetkililer buna izin vermemişti. Ağ teknesi Malta sahillerinin açığında bir haftayı aşkın süre engellenerek kalmış, sonra da irade dışı yükünün sorumluluğundan nihayet kurtulmuştu.

Malta'ya ayak basınca 113 hatlı otobüse binmesi söylenmişti ona. Hattın son durağında onun için bir kabul merkezi vardı. Orada uyuyabilir, yıkanabilir ve yemek yiyebilirdi. Otobüsü beklerken, durağın yakınına saçılmış bir yığın kâğıda göz atmıştı. Bildiriler. Birini açmıştı. Üzerinde İngilizce olarak şunlar yazıyordu:

BÜTÜN YASA DIŞI GÖÇMENLER İÇİN
AV MEVSİMİ
AFRİKALI SİYAH GÖÇMENLERİ
ÖLDÜRMEK İÇİN ATEŞ EDİN
SİZİ İSTEMİYORUZ
LANET PİSLİKLER
KAÇABİLİYORSANIZ KAÇIN
VE ARKADAŞLARINIZA DA BUNU SÖYLEYİN

Son satır "KKK" kısaltmasını çerçeveleyen kurukafalardan oluşmuştu. Otobüse binmiş ve son durakta inmişti. Hal Far Kampı. Kullanılmayan eski bir askerî havaalanı geçici barınma merkezine dönüştürülmüştü. Küçük pencereler açılmış sac konteynerler, bir çadır köy ve uçakların olmadığı büyük bir hangar. Sadece hangarın içine dört yüzden fazla insan yığılmıştı. Üst üste konmuş sekiz yatağın yığıldığı yirmi beş metrekarelik konteynerlerden birinde bir yıldan fazla yaşamıştı. Yazın sıcaklık elli dereceye ulaşıyordu; kışın kampın

sokakları bataklığa dönüyordu. İğrenç pislikteki plastikten otuz kadar kabin hem duş hem tuvalet olarak hizmet veriyordu. Birçok göçmen ülkelerini terk ettiğine pişmandı. Sonra, 2009 yılında küçük bir umut ışığı belirmişti. Fransa'nın Malta Büyükelçisi Daniel Rondeau mültecileri Fransa toprağına kabul etmeyi önermişti. Almanya ve Birleşik Krallık gibi başka Avrupa ülkeleri de bu kararı desteklemişti. Böylece Drissa Kanté temmuz ayında, onlarca başka kişiyle birlikte kendini Fransa'da bulmuştu.

Çalışmanın karşılığı Malta'dan daha iyi ödeniyordu. Malta'da onun gibi insanlar her sabah Hal Far Kampı'ndan çıkarak Marsa tarafındaki bir döner kavşağın etrafında toplanıyor ve arabalarının direksiyonunda oturan işçi toplayanlarla bir günlük çalışma bedelini pazarlık ediyorlardı. Burada da durum başlangıçta aynıydı ama sonra Drissa temizlik şirketindeki bu işi bulmuştu. Pişman değildi. Her sabah saat üçte kalkıyor ve gidip büroları temizliyordu. Çok güç bir iş değildi. Süpürgenin yatıştıran gürültüsüne, yer döşemelerinin ve deri koltukların yapay kokusuna, temizlik ürünleri şişelerinin kokusuna ve işinin gündelik basitliğine alışmıştı. Oysa mühendislik diploması vardı. Büroların olduğu bir binadan diğerine giden küçük bir ekibin –beş kadın ve iki erkek– parçasıydı. Öğleden sonra dinleniyordu. Akşamları şehrin kafelerine gidip kendi gibi insanlarla buluşuyor ve başka bir hayat düşlüyordu. Mağaza vitrinlerinin önünden geçerken ve restoran pencerelerinin arkasında müşterileri gözlemlerken sezdiği hayatı.

Yine de Drissa'yı tasalandıran ve soğuk soğuk terleten bir şey vardı. Düş görmekle yetinmemiş, bu hayatı tatmak da istemişti. Ve ona erişebilmek için şimdi pişman olduğu şeyi yapmayı kabul etmişti. Kafasından atamıyordu bunu. Drissa Kanté aslında dürüst biriydi. Bu yaptığı günün birinde ortaya çıkarsa işini kaybedeceğini biliyordu. Belki de daha fazlası gelebilirdi başına. Yeniden gitmek istemiyordu, artık bitmişti.

Arabaların gürültüsü arasında kaldırıma ayak bastığında Toulouse sokakları yaz gecelerine özgü o enerjiyle titreşiyordu. Saat akşamın yedisiydi ve sıcaklık hâlâ otuz beş derece civarındaydı. Genellikle böyle bir sıcaklık ancak temmuz ve ağustos aylarında şehirde hüküm

sürerdi. Sevindi. Sıcaktan hoşlanıyordu. Bu şehrin soluk alamayan çoğu sakininin tersine, o böyle daha rahat nefes alıyordu.

Arnaud-Bernard Meydanı'ndaki L'Escale adlı kafenin terasına oturdu. Kafenin patronu Hocine'i selamladı ve iki arkadaşı Soufiane ile Boubacar'ın gelmesini beklerken naneli bir çay söyledi. Yan masalardan birinden bir müşteri ayağa kalktı. Yaklaştı ve karşısında dikildi. Drissa gözlerini kaldırınca kırk yaşlarında, yağlı ve koyu renk saçlı adamı gördü. Yıpranmış ceketinin altındaki kirli beyaz gömleğini geren bir göbek, siyah gözlüklerin ardında nüfuz edilemez bir yüz.

"Oturabilir miyim?"

Malili iç çekti.

"Arkadaşlarımı bekliyorum."

"Çok kalmayacağım, *Driss*."

Drissa Kanté omuz silkti. Zlatan Jovanovic, elinde bira bardağıyla, bir doksan üçlük boyu ve yüz yirmi kiloluk ağırlığına dayanamayacak gibi gözüken küçük bir iskemleye çöktü. Drissa bir şey olmamış gibi, kenarı yaldızlı küçük bardağında şekeri karıştırdı.

"Bana bir hizmette bulunmana ihtiyacım var."

Drissa karın boşluğunda bir boşluk hissetti. Bir şey demedi.

"Duyuyor musun?"

Adamın bakışlarının siyah gözlüklerinin ardından üzerine odaklandığını fark etti.

Gözlerini kareli örtüye indirerek, "Bu tür şeyler yapmak istemiyorum artık," cevabını verdi kesin bir sesle. "Bitti bütün bunlar."

Bu açıklamayı karşılayan korkunç bir kahkaha onu iskemlesinden sıçrattı. Drissa kafedeki diğer müşterilere kaygıyla baktı. Şimdi hepsi ona bakıyordu.

"Bu tür şeyler yapmak istemiyor!" diye bağırdı Zlatan yüksek sesle, arkaya kaykılarak. "Duydunuz mu?"

"Susun!"

"Sakin ol, Driss. Burada kimse başkalarının işiyle ilgilenmez, bunu öğrenmelisin."

"Benden ne istiyorsunuz? Bunun bittiğini size geçen sefer söyledim."

"Evet, biliyorum ama şimdi... yeni bir şey var. Açıkçası, yeni bir müşteri."

"Beni ilgilendirmez, öğrenmek istemiyorum."

"Bize ihtiyacı var, Driss, korkuyorum," diye devam etti adam soğukkanlılıkla, sanki işten söz eden iki ortakmışlar gibi. "İyi ödeme yapıyor."

"Bu sizin sorununuz, başka enayi bulun! Ben o defteri kapattım."

Drissa konuştukça iradesinin sağlamlaştığını hissediyordu. Belki de karşısındaki adam sonuçta ona güvenmemek gerektiğini anlardı. Sağlam durması ve geri adım atmaması yeterliydi. Gerekirse bütün gece dayanmalıydı. Adam sonunda vazgeçerdi.

"Kimse defteri asla tamamen kapatamaz, Driss. O tür bir defter değil bu. Kimse bir günden diğerine bırakmaya karar veremez. Kimse bana bunu yapamaz. Ne zaman biteceğine ben karar veririm, anladın mı?"

Drissa vücudundan bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Beni buna zorlayamazsınız..."

"Elbette zorlarım. Çektiğin bütün fotokopiler, çöp kutularından aşırdığın o kâğıtlar polisin eline geçerse ne olur?"

"Siz de benimle birlikte batarsınız. Olacak olan budur!"

Zlatan bir sigara yakarken sözde alınmış bir havada, "Gerçekten mi, bunu yapar mısın, beni ele verir misin?" diye sordu.

Drissa siyah gözlüklere meydan okuyan gözlerle baktı ama adamın sükûneti onu şaşırttı. Adamın ona aldırmadığını, korkmadığını gayet iyi hissediyordu. Kendi kaygısı ise, tersine, giderek artıyordu.

"Pekâlâ," dedi adam, sigarasından bir duman çektikten sonra. "Söyle bana: *Ben kimim*?"

Malili cevap vermedi çünkü ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Onlara ne diyeceksin, dostum? Bir kafede rastladığın siyah gözlüklü bir adamın sana bir lambaya mikrofon koyman için 1000 avro verdiğini mi? Ve senin de bütün bu parayı görünce dayanamadığını mı? Sonra sana bir dosyadaki belgelerin fotoğrafını çekmen için 500 avro verdiğini mi? Bir çöp kutusuna atılan kâğıtları her gün toplaman için de 500 avro verdiğini mi? Sana adı ne diye soracaklar. Onlara ne cevap vereceksin? Noel Baba mı diyeceksin? Onlara bu adamın kırk

yaşlarında olduğunu, iri yarı ve kilolu biri olduğunu, hafif bir aksanla konuştuğunu ve herkes gibi giyindiğini mi söyleyeceksin? Ne adını ne adresini ne de telefon numarasını bildiğini mi? Gizli bir numaradan seni hep onun aradığını mı söyleyeceksin? Onlara bunları mı anlatacaksın? İnan bana, sen çuvallarsın, Driss, ben değil."

"Onlara gerekirse parayı geri ödemeye hazır olduğumu söylerim."

Adam yeniden kahkaha attı ve Drissa Kanté iyice küçüldüğünü hissetti. Yerin altına girmeyi, bu adama hiç rastlamamış olmayı isterdi.

Adamın nemli ve sıcak iri eli tiksinti verici bir samimiyet hareketiyle elini tuttu.

"Olduğundan daha aptallaşma, Drissa Kanté, sen her şey olabilirsin ama salak değilsin, biliyorum."

Adamın ağzından adını işitmek onu tepeden tırnağa titretti.

"Özetleyelim o halde... Bir sanayi casusluğuna karıştığın bu ülkede bu iş, adam öldürmek kadar ağır bir suç. Oysaki bu ülkeye henüz geldin, seni kabul etme, çürüyüp gittiğin Malta bokundan çıkarma nezaketini gösterdiler ve burada nihayet kalıcı bir iş buldun, kim bilir, belki de bir gelecek... Gerisi doğrulanamaz, senin hayal gücünün ürünü, bir roman. Bunun dışında doğrulanabilir tek bir şey yok, *amigo*."

Drissa, adamın ceketinin altında, koltuk altlarını lekeleyen ter halkalarına baktı.

"Bir yığın insan sizi burada gördü. Tanıklık edebilirler. Siz, dediğiniz gibi benim hayal gücümün ürünü değilsiniz."

"Olsun. Öyle kabul edelim. Ya sonra? Buradaki insanların polisle fazla muhabbeti sevmemeleri dışında, bütün bunları birisi için yaptığın ve bunun için para aldığın kesin. İyi iş. Bu senin için hiçbir şeyi değiştirmez. Hatta benim fikrimi sorarsan, keşke soylu bir dava için yapmış olsaydın! Etrafımızdaki bütün bu müşteriler ne diyecek? Seninle aynı şeyi. Polis asla bana erişemez ve sen, önce hapiste çürüyüp birkaç yıl sonra da sınır dışı edilirsin. Gerçekten bunu mu istiyorsun? Sen yolculuk yaptın, dostum, çölden geçtin, denizden, hudutlardan geçtin... Bu ülkenin ırkçı olduğu söyleniyor ama lanet olsun, sen Libyalıların ırkçı olduğunu biliyorsun, Maltalıların ırkçı olduğunu, Çinlilerin ırkçı olduğunu, hatta o boktan Tuareglerin bile ırkçı olduğunu biliyorsun. Bütün bu lanet gezegen ırkçı ve sen, sen bir *Malinke*'sin, dostum:

Siyahların arasında bir siyahsın. Gerçekten yeniden pasaportsuz biri olmak mı istiyorsun?"

Drissa gücünün kalmadığını, fırtınadaki tekne gibi iradesinin su almaya başladığını hissetti. Denizin darbeleri altındaki eski teknenin ahşabı gibi, adamın sözleri altında beyni çatırdıyordu. Her bir sözü bir kırbaç darbesi gibi canını acıtıyordu.

"Cevap ver bana: *Bunu mu istiyorsun*?"

Başını hayır anlamında salladı. Gözlerini kareli örtüye indirmişti.

"Pekâlâ. Dinle o halde, bütün bunların ne zaman biteceğine ben karar veririm. Evet, sana çok iyi bir haberim var. Söz veriyorum: Senden son kez bir şey istiyorum. *Sonuncu bu*... Ucunda da 2000 avro var..."

Drissa başını kaldırdı. Nihayet özgür kalma ve aynı zamanda bu kadar para kazanma ihtimali onu biraz sakinleştirmişti. Adam elini ceketinin iç cebine soktu, geri çıkardı ve avucunu açtı. Kocaman avucunda, USB anahtarı küçücük gözüküyordu.

"Tek yapman gereken, bu anahtarı bir bilgisayara sokmak. Sonra bilgisayarı açacaksın ve her şeyle o ilgilenecek: Şifreyi bulmak ve içindeki küçük yazılımı yüklemek. Üç dakikadan fazla sürmez. Anahtarı çekersin, bilgisayarı kapatırsın ve iş biter. Tamam. Bitti. Yapılan işi kimse fark etmez. Bana anahtarı vereceksin, 2000 avron elinde olacak ve bir daha asla beni görmeyeceksin. Söz."

"Nerede?" diye sordu Drissa Kanté.

Bir ateş duvarından yuvarlanıyor hissi. Küçük koruluktaki her gölge Tanrı'nın bir lütfuydu. Elvis Konstandin Elmaz arabanın camını açmıştı ama hava sanki bir fırının içi gibi yakıcıydı. Neyse ki akşam oluyordu, yeşil bir bölgedeydi ve sık sık güneşten gölgeye geçiyordu. Kavşakta bir ağacın gövdesine asılı levhanın önünden sağa saptı:

SAVAŞÇI ÇİFTLİĞİ
BEKÇİ VE SAVUNMA KÖPEKLERİ YETİŞTİRİCİLİĞİ

Biraz ötede asfaltı delik deşik ve çatlak bir yola saptı. Gün batımının portakal rengi göğünde bir tahıl ambarı ile bir rüzgâr pompası

gölge tiyatrosu figürleri gibi kesişiyordu. Yüzündeki ter tabakasının kaynağı sadece sıcak değildi. Akşam ve gölgeler onu sinirli yapıyordu. Elvis Elmaz korku içindeydi. Hastanede o polisin ve şu tuhaf kadın polisin karşısında sakin kalmayı başarmıştı ama olup biteni hemen anlamıştı. Lanet olsun! *Yeniden başlıyordu...* Arabayı kullanırken, midesinin sürekli düğümlendiğini hissetti. Lanet olsun! Gebermek istemiyordu. Buna izin vermeyecekti. O fahişe öğretmen gibi değil... Ne yaman biri olduğunu onlara göstermeliydi! Öfkeden ve korkudan direksiyona vurdu. *Kıçımın çetesi, gelin bakalım, sizi geberteceğim! Derinizi yüzeceğim, geri zekâlı sürüsü!* Önceki gece onların geldiğini görmemişti. Sırplar mı! Salaklar! O kadın ve Sırp hikâyesini polisler için uydurmuştu, bardaki birkaç dostundan doğrulamalarını istemişti... Bu bar onun gibi tiplerle doluydu. Şartlı tahliye olmuş, mahkeme bekleyen ya da iki hırsızlık arasında zaman geçiren tipler. Bu kez neredeyse işini bitireceklerdi ama kendini savunmuş ve onlardan kurtulmuştu. Mümkün olduğunca çok tanık. Onu bu kurtarmıştı. Ama daha ne kadar kaçabilecekti? Başka bir çözüm bulmuştu: Polislere her şeyi anlatmak. Ama o zaman dosyayı tekrar açarlardı, o gece gerçekten olup biteni diğerleri anlatırdı ve aileler üstüne gelirlerdi. Bir mahkeme ve ucunda bir mahkûmiyet. Geçmişinde suçlar varken ne kadar ceza alırdı? Hapishaneye geri dönmek istemiyordu. Söz konusu bile olamazdı.

Üzerindeki harflerin paslandığı bir kutunun ve çiçekli bir mürver çalılığının kaymaksı bulutunun yakınındaki ikinci bir levha onu küçük yoldan ayrılıp daha fazla sarsan bir patikaya girmeye davet ediyordu. Direksiyona sıkı sıkı yapışarak koltuğunda yeniden sıçramaya başladı. Akşamın yoğun gölgelerinin kaplamaya başladığı bir mısır tarlasının ortasında kütüklerden oluşan küçük bir köprünün üzerinden bir dereyi geçti. Yaklaşık yüz metre boyunca yolun son bölümüne gölgelikli yeşilliklerden gerçek bir tünel eşlik etti. Ortalık giderek kararıyor, sinirleri de iyice geriliyordu. Otların arabanın karoserine çarpıp durduğu ortadaki bir şerit yolu ikiye ayırmıştı. Bu kez büyük boy bir panoda şu yazı okunuyordu:

ROTTWEILER, DOBERMAN, MALINES BÖLGESİ ÇOBAN KÖPEKLERİ, AMERİKAN STAFFORDSHIRE TERİYERİ, ARJANTİN DOGOSU, BORDEAUX DOGOSU

Bu reklam kabaca bir köpek çizimiyle desteklenmişti. Resmi Elvis çizmişti. Sağ tarafında, ağaçların odunsu gövdelerinin ardında korkunç havlamalar ve cırtlak sesler, çökmekte olan gecenin sessizliğinde onu karşıladı. Sevgili sadık köpeklerinin öfkeyle atıldıkları parmaklıkların şaklamasını işitince gülümsedi. İri bekçi köpekleri kan revan içinde kalana dek birbirlerini kızıştırıyor gibiydiler, sonra yoruldular ve gürültü patırtı yatıştı.

Sıcağın etkisini onlar da hissediyordu kuşkusuz. Motoru kapatıp arabadan indi ve kapıyı kapattığında etrafındaki sessizliği hissetti.

Hiçbir şey kımıldamıyordu. Kurşun kadar ağır hava bile. Tek yaşam belirtisi, etrafında vızıldayıp duran sineklerden ve soğurken tıkırdayan motordan geliyordu. Kotunun cebinden bir paket sigara çıkarıp dudaklarının arasına bir tane yerleştirdi. Alnını sildi ve ter anında kolunun kıllarına yapıştı. Vahşi hayvanların kokusunu hoşnutlukla içine çekti. Vahşi ve tehlikeli bir koku. Sonra sigarayı yakıp eve doğru yürümeye başladı. Sırtında RONALDO 9 yazan Brezilya takımının formasının altında gövdesine hâlâ pis bir bandaj sarılıydı. Bandajın altındaki dikiş yerleri bu sıcakta müthiş kaşındırıyordu. Yine de hastaneden çıktığı ve sevgili küçük hayvanlarına kavuşmak üzere eve döndüğü için mutluydu.

Ve de silahına.

İri hayvan avında kullanılan yirmi kalibrelik, eklemli bir Rizzini tüfek.

Birkaç metre sonra evinde olacaktı. Güvende. Alaca karanlığın sindiği açıklıktan geçti, verandanın basamaklarından çıktı, anahtarı kilide soktu. Ormanın derinliklerinde yaşamak şu ana dek bir avantaj olmuştu. Sakinlik ve gözden uzak olmayı gerektiren ufak tefek işleri için bir avantaj. Elvis kızlardan elini eteğini uzun süredir çekerek – fazla risk, fazla sorun– köpek dövüşü ve uyuşturucu işine sarmıştı. Yatırımın getirisi kıyaslanamazdı. Köpekleri yönetmek çok daha kolaydı. Uyuşturucu ise, Elvis'in adını hiç işitmediği ama kesinlikle

onaylayacağı bir yazarın dediği gibi, "ideal ürün, en üstün mal" idi. Ama bugün değil. Bugün şehirde olmayı, kalabalığın içinde, kimsenin ona erişemeyeceği yerde erimeyi tercih ederdi. Ne var ki küçük hayvanlarını çok uzun süre yalnız bırakamazdı. Hastanede kaldığı süre boyunca aç kalmış olmalıydılar. Yine de bu gece kafeslere gidecek gücü –ve de cesareti– yoktu. Fazla kararmıştı ortalık. Onları yarın, kalkar kalkmaz beslerdi.

Kapıyı açtı, ardından kapattı. Tüfeğini ve cephaneleri bulmaya gitti.

Gelin, gününüzü görürsünüz. Elvis'i düzemezsiniz, Elvis sizi düzer.

28

Kayıp Kalpler

Margot odadaki sıcağa katlanamıyordu. Terden tişörtü sırtına, saçları alnına yapışmıştı. Yatağından bir paravanla ayrılmış küçük lavabonun musluğunda yüzüne su serpti. Havlusunu kapıp duşlara doğru gitmek için kapıyı araladığında onları işitti.

"Ne istiyorsun?" diye soruyordu iki kapı ötedeki Sarah.

"Gelmen gerek. David çağırıyor."

"Dinle, Virginie..."

"Acele et!"

Margot aralık kapıdan bir göz attı. Virgine ve Sarah karşı karşıyaydılar. Biri koridorda, diğeri odasının kapısında. İkinci sınıfların bireysel oda hakkı vardı. Sarah başını salladı ve küçük odasına kısa bir an girip tekrar çıkarak merdivenlere doğru arkadaşının peşinden ilerledi.

Lanet!

Ne yapması gerektiğini düşündü. Virginie'nin sesinden aciliyet ve stres anlaşılıyordu. David'den söz etmişti... Margot yarım saniyede kararını verdi. Çıplak ayaklarına Converse'lerini geçirip dışarı çıktı. Koridor boştu. Merdivene doğru sessiz adımlarla yürüdü.

Merdivenlerden indiklerini duydu.

Geniş taş basamaklardan inerlerken mırıltılar, boğuk çığlıklar yükseliyordu. Kalçalarının arasına giren şortunu çekti, biraz kıvrılıp büküldü ve elini tırabzanlardan kaydırarak görkemli merdivenlerden indi. Ara kat eşiğindeki büyük camlardan, gün batımının kızıllığında karanlık gölgeleri görünen binaların ardında batan güneşi fark etti.

Açık havaya çıktı. Ağaçların ve beton küplerin karanlık ufku üzerinde sallanıp duran koyu ışıkları gördü. Hava ona bir cam kadar katı geldi. Ama akşam, bir merhem gibi, günün yakıcılığını adım adım dindiriyordu.

Gözleriyle onları aradı.

Sonunda gördü. Ötede, tenis kortlarının ardında, ormanın karanlık kütlesinin yuttuğu iki siluet.

Küçük sinek bulutları ve gölgeler arasında, o yöne doğru, mümkün olduğunca sessiz koşmaya başladı. Ama boş kortların yolunu geride bıraktığında, ormanın sınırında gölgeler iyice derinleşti, yoğunlaştı, birbirleri içinde eriyerek kaygı verici bir ışık gölge oyunu oluşturdular. Margot tereddüt etti. Devam etmek istediğinden artık o kadar emin değildi.

Nereye gitmişlerdi? Ormandan bir çıtırtı duyuldu. Sonra derinlerde Sarah'nın sesi: "David!" Tam önünde... Bir patika vardı. Ağaç diplerinin karmaşık alaca karanlığında patikayı güçlükle ayırt ediyordu. Yatakhaneye dönmek istedi. Oraya dalamazdı. Ama merak ve öğrenme arzusu baskın çıkınca tekrar ormana döndü.

Lanet olsun!

Ağaç dalları ve korular arasında ilerledi. Yapraklar arasına gerilmiş örümcek ağları yüzüne sürtünüyordu, çıplak teninin, kanının ve terinin çektiği binlerce böcek kaynaşıyordu. İhtiyatla yürüyordu. Önündeki kızlar ise onun varlığını fark edemeyecek kadar çok gürültü çıkarıyorlardı. Batan gün üzerindeki ağaçların arasında tozlu ışık dilimleri oluşturuyordu ama orası, aşağısı, daha karanlık ve daha serindi. Lanet bir böceğin boynunu soktuğunu hissetti ve bir tokat vurup onu ezmemek için kendini tuttu.

"Hey, David, ne yapıyorsun?"

Uzaktan sesler duyuluyordu: Onu bulmuşlardı... Margot korkudan ağzının kuruduğunu hissetti. Bastığı bir dal parçası çatapat gibi patlayınca, bir an için gürültünün dikkatlerini çekmesinden korkmuştu ama çok meşguldüler.

"Tanrı aşkına, David, ne yaptın?"

Sarah'nın sesi geniş ormanlık alanda çınladı. Paniğe kapılmış gibiydi. Ve panik korkunç bulaşıcıydı, Margot da korkmaktan geri

kalmadı. Köknar dalları arasında ihtiyatla ilerledi. Akşam alacasının altındaki bir açıklığı fark etti.

Lanet olası, ne bu böyle?

David, açıklığın diğer ucunda, gövdesinin üst tarafı çıplak, gri bir ağaç gövdesine yaslanmış, kolları çarmıhta gibi gerili, ayaktaydı. Omuzları hizasındaki neredeyse kusursuzca yatay iki kalın dala, çarmıha gerilmeyi hatırlatan tuhaf bir pozisyonda tutunmuştu. Uzun kollarını vücudunun iki tarafına germiş, başı yere eğik, çenesi göğsünde, bilincini kaybetmiş gibiydi. Margot onun yüzünü görmüyordu. Sadece sarı saçları görülüyordu. Bir de sakalı. *Sarışın bir İsa*... Aniden David başını kaldırdı ve Margot onun deli, boş, sanrılı bakışlarını fark edince irkildi.

Marilyn Manson'ın yeniden yorumladığı Depeche Mode şarkısının sözlerini düşündü: *Your own personal Jesus / Someone who hears your prayers / Someone who cares*... "Senin kişisel İsa'n / Dualarını işiten biri / Umursayan biri"...

Hafif bir esinti Margot'nun tepesinde ormanı hareketlendirdi. David'in göğsündeki kırmızı izleri fark edince kolundaki tüylerden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetti. Çok taze çizik izleri. Sonra bıçağı gördü. Sağ elinde... Bıçağın ucu da kırmızıydı.

"Selam, kızlar."

"Lanet olsun, David, derdin ne senin?" dedi Virginie. "Ne yapıyorsun?"

Genç kadının sesi açık alanın sessizliğinde çınladı. David bakışlarını kanlı göğsüne indirerek hafifçe güldü.

"Çok mu kötü olmuşum? Siz nasıl duruyorsunuz? Lanet olsun, bütün bu olup bitenler karşısında soğukkanlılığınızı korumak için ne yapıyorsunuz siz?"

Uyuşturucu mu almıştı? İyice kendinden geçmiş bir hali vardı. Tepeden tırnağa titriyordu, çenesi sallanıyordu, hem gülüp hem ağlıyordu. Yüzündeki ifade en azından bir sırıtmadan ziyade gülmeye benziyordu... Göğsünün üzerinde dört çizik vardı ve her birinden kan damlıyordu. Sanki ressam boya dökmüş gibiydi. Margot'nun gözleri alt tarafa inince karın boşluğunu göbek deliğine dek yatay olarak çizen büyük bir yara gördü.

"Bütün bu pisliğe dayanamıyorum... Bitmeli bu, böyle devam edemeyiz, kızlar..."

Sessizlik.

"Hayır, ciddiyim, ne yararı var, bana söyleyebilir misiniz? Ne yapıyoruz? Böyle nereye kadar gideceğiz? Ne zamana dek?"

"Topla kendini."

Virginie'nin sesi. Yine.

"Ya Hugo? Hugo'yu düşündün mü?"

Bir çalının arkasına saklanmış olan Margot, David'in başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdiğini, göğe baktığını gördü.

"Hugo içerideyse ben ne yapabilirim?"

"Lanet olsun, Hugo senin en iyi dostun, David! Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun, *bizi* ne kadar sevdiğini... Onun bize, sana ihtiyacı var... Onu oradan çıkarmalıyız."

"Ya, öyle mi? Nasıl yapacağız bunu? Görüyorsun işte, onunla benim aramdaki fark bu... Ben onun yerinde olsaydım, kimse aldırmazdı. Hugo'nun etrafı hep doluydu, herkes ona hayrandı... Parmaklarını şaklatsa, Sarah kalçalarını açıyordu ya da ağzına alıyordu. Sen bile, Virginie, asla itiraf etmeyeceksin ama aslında tek bir hayalin var: Üstüne çıkması. Oysa ben..."

"Kapa çeneni!"

Genç kadının çığlığından ürken kuşlar kanatlarını güçlü biçimde çarparak ağaçları terk ettiler.

"*Dayanamıyorum... Dayanamıyorum...*"

Şimdi de hıçkırıklar duyuluyordu. Sarah açık alandan geçti, yanına gelip ona sarıldı. Virginie bundan istifade ederek elinden bıçağı aldı. Margot kalbinin boğazında attığını hissediyordu.

David'i ağacın dibine oturttular. Margot sanki İsa'nın çarmıhtan indirilişine tanık oluyor gibiydi. Sarah onun yanaklarını, alnını okşadı, ağzından, göz kapaklarından nazikçe ve şefkatle öptü.

"Bebeğim benim," diye mırıldandı, "benim zavallı bebeğim."

Margot hepsinin delirmiş olabileceğini düşündü. Aynı zamanda, bu delilikte –ve David'in acısında– yüreğini sıkıştıran bir şey vardı. Sadece Virginie'nin aklı yerinde gibi gözüküyordu.

"Onu tedavi etmeli," dedi sertçe. "Lanet olsun, David, bir psikoloğa görünmelisin! Bu böyle süremez!"

"Onu rahat bırak!" dedi Sarah. "Şimdi değil. Ne halde olduğunu görmüyor musun?"

Sarı saçlarını okşuyor, başını bir anne gibi sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. David hıçkırıklarla sarsılan başını omzuna yaslamıştı.

"Hugo'yu düşünmelisin," diye tekrarladı Virginie, daha alçak bir sesle. "Bize ihtiyacı var onun. Beni işitiyor musun? Hugo senin için hayatını verirdi! Her birimiz için! Sense... sense öyle davranıyorsun ki... Lanet olsun, onu terk etmeye hakkımız yok. Onu oradan çıkarmalıyız... Sen olmadan bunu başaramayız..."

Gördüğü sahne karşısında hipnotize olmuş gibi olduğu yerde donmuş, sık ağaçların arkasına saklanmış Margot kımıldayacak halde değildi. Yalnız bir kuş uzun ve keskin bir çığlık atınca irkildi, büyü bozulmuş, uyuşukluğundan kurtulmuştu.

Buradan çekip gitmelisin, dostum. Olur da seni fark ederlerse kim bilir neler yaparlar? Hele ki birbirleriyle ilişkileri. Neden bunu kesinlikle... sağlıksız *buluyorum ki? Sanki bir şey onları birbirine bağlıyor. Yıkılmaz bir bağ. Elias bütün bunlar hakkında ne düşünürdü? Ya babası?*

Hızla uzaklaşma arzusu duydu –üstelik böcekler de sürekli saldırıyordu– ama çok yakındaydı. En ufak hareketinde onu işitir, yerini saptarlardı. Sadece bunu düşünmek bile midesini altüst etmişti. Orada durmaktan başka şansı yoktu, giderek güçlükle nefes alıyordu, avuçları nem içindeydi, dizleri ağrıyordu.

David yavaşça başını salladı. Virgine önünde çömeldi ve çenesini kaldırdı.

"Kendine gel, lütfen. Çember yakında toplanacak. Haklısın, belki de bütün bunlara son vermenin zamanı geldi. Bu hikâye uzun sürdü. Ama yine de bitirmemiz gereken bir iş var."

Çember... Bu kelimeyi ikinci kez duyuyordu. Havada son derece uğursuz, nefes almayı engelleyen bir şey vardı. Cırcır böceklerinin ve böceklerin ezgisi, gecenin yaklaşması... Margot bunu sinirlerinde, damarlarında hissediyordu. Derhal çekip gitmek istiyordu. Aniden ayağa kalktılar.

Virginie, David'e çayırlara bıraktığı tişörtünü uzatarak, "Haydi," dedi. "Giy şunu. Peşimizden gel, tamam mı? Seni kimse bu halde görmemeli."

Açık alan giderek iyice kararıyordu. David sessizce başını salladı. Uzun gövdesini gerdi. Margot onun gece olurken kırmızıdan çok kararmış gözüken dört yaranın ve ince vücudunun üzerine tişörtünü geçirdiğini gördü. Sarah ile Virginie'nin onu açık alanın çıkışına doğru, liseye giden yola sürüklemelerine baktı ve –birkaç metre ötesinden geçerlerken– şakakları küt küt atarak iyice karanlığa gömüldü. Çalıların içinde uzun süre bekledi. Ormanın sessizliğinden başka bir şey işitilmeyene dek. Yine de bu tam bir sessizlik değil, saptamakta güçlük çektiği çeşitli gürültülerin bozduğu bir sessizlikti.

Aynı zamanda –belli belirsiz, paranoyak– yalnız olmama hissi. *Biri vardı sanki...* Ürperdi... Ağaçların tepesinde ay belirmişti. Gece perspektifleri aldatıcı bir şekilde değiştirmeye başlamıştı.

Kımıldamadan ne kadar zaman bekledi? Bunu söyleyebilecek halde değildi.

Tanık olduğu sahnede –kelimenin uğursuz anlamında– *büyülü* bir şey vardı. Sınırlarını belirleyemediği tuhaf bir atmosfer. Görmüş olduğu şey, bir anlamda, onu derinden sarsmıştı. Onların ruhlarının huzur bulamayacağını hissetmişti. Neye tanık olduğunu anlayamıyordu ama bir ucu, bir sınırı aştıklarını belli belirsiz fark ediyordu. Ve artık geriye dönemeyeceklerini... Aniden, daha fazla kafa yormak istemedi. Unutmak ve başka şey düşünmek istiyordu. Elias'a tek başına uğraşmasını söyleyecekti.

Biraz daha bekledi, sonra kımıldamaya başladı. Ama anında kaskatı kesildi.

Çok yakınında bir dal çıtırdamıştı. Sanki biri üzerine basmış gibi. Donup kaldı. Kulak verdi ama kalbi patlayacak gibi çarpıyordu ve kulaklarında sadece kendi kanının uğultusu ile tepede, akşam yelinde hışırdayan yaprakların sesi vardı.

Neydi bu? Çaresiz bir hayvan gibi başını sağa sola çevirdi ama orman yaprakların yekpare kütlesi altında giderek simsiyah olmuştu. Sadece tepesindeki gökyüzü biraz daha açık bir griydi. *Neydi bu?*

Çıkışa doğru bir adım daha attı. On metre kadar vardı. Aniden sertçe öne itilip yere fırlatıldı. Müthiş bir ağırlığın sırtına bindiğini hissetti. Sertçe yere çarptı. Marihuana kokan bir nefesi soludu. Sıcak bir soluk yanağının dibindeydi. Aynı zamanda bir el başını toprağın ve yaprakların içinde eziyordu.

"Seni orospu, bizi mi gözlüyordun?"

Margot kıvrandı ama David bütün ağırlığıyla onu eziyordu. Yanağı yanağındaydı. Sert sakalı canını acıtıyordu.

"Biliyor musun, Margot, senden hep hoşlandım. *Piercing*lerini ve dövmelerini hep sevdim, küçük kıçını arzuladım hep. Ama elbette, gözlerin sadece Hugo'yu görüyordu. Bütün bu fahişeler gibi!"

"David, bırak beni!"

Sıcak ve nemli bir elin tişörtünün altına girdiğini, tiksinti verici parmakların göğüslerinden birini kavradığını hissetti.

"Ne yapıyorsun, Tanrı aşkına? Kes şunu! Kes, lanet olası!"

"Senin gibi kızlara ne yapılır bilmiyor musun? Gerçekten, onlara ne yapılır biliyor musun?"

Sesi kulağında bir mırıltı gibiydi. Aniden parmakları göğüs ucunu sertçe büktü ve Margot acıdan bağırdı. Diğer eli arkadan şortunun içine girmişti bile. Margot hıçkırık tutmuş gibi sarsıldı.

"Sorunun ne senin? Şöyle şipşak bir sikiş uymaz mı sana? Bu işi o geri zekâlıyla yapmayı tercih ettiğini söyleme bana!"

TECAVÜZ EDECEKTİ. Bu ihtimal öylesine düşünülemez ve gerçek dışıydı ki, beyni bunu reddediyordu. Burada, lisenin onlarca metre ötesinde... Kör edici bir korku kapladı her tarafını. Bir panik ve dehşet duygusu. Tüm gücüyle debelendi. David bileklerini tutabilmek ve yere yapıştırmak için ellerini çekmek zorunda kaldı. Güçlüydü. Margot'ya göre fazla güçlü.

"Olsun, varsayalım ki ben kaba saba biriyim, onun da büyük bir kalbi... yüksek duyguları... kusursuz bir eğitimi var, yine de... ah! Keşke bana merhamet duysa!"

Elini yeniden şortunun içine sokmaya çalıştı, bu kez önden, karnının altından. Bir yandan da ezbere konuşuyordu. Şortu ile teni arasındaki dar alanı araştıran parmaklar. Margot yeniden hıçkırır

gibi sarsıldı. David'in kasıklarının kalçalarına dayandığını hissetti. Organı sertleşmişti.

"Oysa Katrin İvanovna, ruh yüceliğine rağmen... haksızdır..."

"Tolstoy!" dedi Margot şiddetle debelenirken, dikkatini dağıtmak için.

"Ha ha, iyi bir girişim! Kazanamadın! Dostoyevski bu. *Suç ve Ceza*... Ne yazık ki şu salak Van Acker burada değil. Seni sempatik bulur o..."

Parmaklarından biri külotunun içine girmişti.

"Dur! Bırak beni! David, yapma! *Yapma!*"

"Sus," diye mırıldandı kulağına. "Kapa çeneni şimdi."

Yumuşak bir sesle söylenmiş sözler. Yumuşak ama tartışmasız bir şekilde değişmiş. Tehdit dolu. Artık oyun oynamıyordu. Başka bir yerdeydi. Başka biri olmuştu.

Margot'nun bağırmasını engellemek için öteki eliyle ağzını kapatmıştı. Margot elini ısırmaya çalıştı. Boşuna. David'in parmaklarının külodunun içinde daha ileriye gittiğini mutlak bir dehşet hissiyle fark etti. Tepki gösteremiyordu, zihni vücudundan ayrılıyordu. O da artık kendisi değildi, başka biriydi.

Olup biten onu ilgilendirmiyordu.

Şortunu çıkaracak, sonra ona tecavüz edecekti, orada, yerde...

Bu onu ilgilendirmiyordu...

Aniden el külodundan şiddetle çıkarıldı ve üstündeki David'in bir küfür savurduğunu işitti. Bir çarpma işitildi. David acı dolu bir çığlık attı. Margot henüz doğrulamamıştı ki David'in yüzünün kendi yüzünün hemen yakınında yere yapıştırıldığını gördü.

"Canımı acıtıyorsun!"

"KAPA ÇENENİ, SENİ PİSLİK BOK ÇUVALI!"

Margot bu sesi tanımıştı. Yerde yuvarlandı ve babasının yardımcısını gördü – tuhaf bir yüzü ve havalı giysileri olanı. Bir dizini David'in sırtına dayamış, kelepçe takmakla meşguldü.

"İyi misin?" diye sordu Samira Cheung, Margot'ya bakarak.

Margot başını salladı. Toprağa ve otlara bulanmış dizlerini temizledi.

"Yapmayacaktım," diye inledi David, yanağı yere yapışık. "Yemin ederim, lanet olsun. Yapmayacaktım! Sadece korkutuyordum!"

"Ne yapmayacaktın?" (Samira'nın sesi ağzından bir ustura gibi keskin ve tehlikeli çıkıyordu.) "*Ona tecavüz etmek,* bu mu? Bunu zaten yaptın, salak! Yaptığın şeyin teknik olarak adı tecavüz, zavallı sersem!"

David'in omuzlarının hıçkırıkla sarsıldığını gördü Margot.

"*Onu bırakın,*" dedi Margot.

"NE?"

"Onu bırakın... Sadece beni korkutmak istemişti. Bana tecavüz etme niyeti yoktu... Doğru bu."

"Ciddi misin? Nereden biliyorsun?"

"Bırakın gitsin."

"Margot..."

"Asla şikâyetçi olmayacağım. Beni buna zorlayamazsınız."

"Margot, bu tür şeyler nedeniyle..."

"Onu rahat bırakın! Bırakın gitsin!"

David'in bakışlarıyla karşılaştı. Ela gözlerinde anlayamama, şaşkınlık ve minnet karışımı bir ifade vardı.

"Nasıl istersen... Ama babana anlatacağıma emin olabilirsin."

Margot, polisin kızgın bakışları altında, utanç içinde başını salladı. Çözülen kelepçenin sesi. Margot, Samira'nın David'i yerden kaldırdığını ve yüzünü genç adamın yüzünün beş santim dibine yapıştırdığını gördü. Gözleri katran kadar karaydı.

"Korktun mu? Korkmalısın çünkü. Kendi hayatını da onunkini de karartmana ramak kalmıştı. Bundan böyle gözüm üzerinde. Beni sevindir: Bir salaklık yap. Tek bir salaklık. Herhangi bir şey. Tepende olacağım..."

David, Margot'ya baktı.

"Teşekkürler."

Margot onun gözlerinde güçlükle çözülebilen bir ifade okudu. Utanç mıydı? Minnet mi? Korku mu? Sonra uzaklaştı. Ardından Samira hâlâ yerde oturan Margot'ya döndü.

"Yolu tek başına bulursun," dedi soğukça.

Aynı yoldan çekip gitti. Margot onun yaprakları ayırarak hızlı adımlarla tenis kortları boyunca yürüyüşünü dinledi. Babasının yardımcısının hangi mucize sonucu uygun anda orada bulunduğunu

düşünerek derin derin soluk aldı. Babası onu gözetletiyor muydu? Sessizliğin yeniden çökmesini, gecenin ormana yeniden hâkim olmasını bekledi. Ancak o zaman sırtüstü çimenlere uzandı, gözlerini siyah yaprakların arasında iyice grileşmiş ve koyulaşmış gökyüzüne dikti. Kulaklıklarını taktı, Marilyn Manson'ın kulak zarlarında *Sweet Dreams*'i söylemesini istedi, ardından gözyaşları dökmeye ve tükenene dek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Biri tarafından gözetlendiğini bilmiyordu.

Önce araba gürültüsünü ve müziği işitti. *Orman tarafından geliyorlardı; hızla...* Elvis Elmaz televizyonun sesini kapattı, başını çevirdi ve pencereye doğru baktı. Ormanda yanıp sönen bir parıltı fark etti. Neredeyse gece olmuştu. *Farlar...* Sedirden fırladı, bir köşede duvara asılı duran silaha doğru gitti. Kalbi küt küt atıyordu. Böyle bir saatte kimse ziyaretine gelmezdi.

Köpekler hırlamaya, ardından da havlamaya ve pençeleriyle kafesleri sarsmaya başladılar.

Silahın dolu olduğundan emin oldu, ateşe hazır bir halde pencereye yaklaşmıştı ki aniden, beyaz bir ışık demeti içine işledi ve gözlerini kör ederek odanın içinde patladı.

Araba farlarıyla belirmiş ve verandanın önünde durmuştu. Elvis elini gözlerine siper yaptı ama buna rağmen, her bir köşeyi istila eden göz kamaştırıcı ışık demetlerinin saldırısı altında başını çevirmek zorunda kalmıştı. Üstelik hurda tekneden avaz avaz yükselen şu müzik ve duvarları titreten baslar da vardı.

Kalbi giderek daha hızlı çarpan Elvis tüfeğini doğrultarak kapıya doğru gitti. Bir tekmeyle kapıyı açtı.

"Lanet olsun, kim olduğunuzu biliyorum, ibne sürüsü!" diye bağırdı, verandaya çıkarak. "İlk yaklaşanın beynini dağıtırım!"

Bir tüfeğin çifte namlusunun soğukluğunu şakağında hissetti.

"Ben, Samira," dedi telefondaki ses.

Servaz müziğin sesini kıstı, dışarıdan bir siren sesi duyuldu. Bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı. Bir kez daha arayanın Marianne

olduğunu ummuştu. *Sen neden onu aramıyorsun,* diye kendine sordu. *Neden onun aramasını bekliyorsun?*

"Ne var?"

"Margot... Bir şey oldu, bu gece. Hoş olmayan bir şey. Ama durumu iyi," diye aceleyle belirtti.

Kaskatı kesildi. Margot. Hoş olmayan bir şey... Nasıl bir dildi bu! Devamını bekledi. Samira tanık olduğu sahneyi anlattı: Kendisi binaların arkasını, Vincent ise ön tarafı gözlüyordu. Akşam olurken yerlerini almışlardı. Vincent arabasında oturuyordu, Samira ise orman sınırına gizlenmişti. İki kızın binalardan çıktığını ve tenis kortları boyunca, ormana doğru gittiklerini görmüştü. Hemen ardından da Margot belirmişti. Samira onu takip etmişti. Margot'yu, iki kızı ve David adlı çocuğu gözetlerken bulmuştu. Çocuklar bir açıklıkta tartışıyorlardı. Söylediklerini işitemeyecek kadar uzaktaydı ama David denen genç tamamen uyuşturucu etkisinde gözüküyordu, bir bıçakla da göğsünde yaralar açmıştı. Daha sonra Samira üçlünün liseye döndüğünü görmüştü. Margot ise ağaçların arasında saklanmaya devam etmişti. Diğer üçünün onu fark etmediği belliydi ama David birkaç dakika sonra yeniden belirmişti. Samira onun bir çalılığa saklandığını görmüş, sonra onu gözden kaybetmiş ve Margot'nun üzerine atladığı an yeniden fark etmişti. Samira hemen koşmuştu ama otuz metre kadar mesafe vardı, o lanet orman diken kaplıydı ve bir ağaç kökünün üzerinde bileğini burkunca dengesini kaybetmişti, doğrulduğunda canı çok acıyordu. Müdahale etmesi bir buçuk dakikayı almıştı. *Daha fazla değil, patron, yemin ederim.*

"En azından böylece suçüstü oluştu," dedi. "Ve ısrarla belirtiyorum, patron: Margot'nun durumu iyi."

"Bir şey anlamadım! Neyin suçüstü?" diye bağırdı Servaz.

Samira anlattı.

"David'in kızıma tecavüz etmeye kalkıştığını mı söylüyorsun?"

"Margot böyle olmadığını söylüyor. Niyeti bu değildi diyor. Ama yine de... şeyi... elini... şey... külotuna sokmayı başarmıştı..."

"Geliyorum."

"Lanet olsun, bunu yapmayın, bunu yapmayın, pislikler!"

Âdet yerini bulsun diye debelendi. Bilekleri sırtından bağlıydı, bacakları, ayak bileklerinden dizlerine dek yapışkanlı kahverengi kalın bantlarla iskemlenin ayaklarına bağlanmıştı. Gövdesinin üst kısmı da aynı şekilde iskemlenin arkasına bağlıydı. Boynundan da bağlanmıştı. Her debelendiğinde bant derisini ve kıllarını çekiyordu. Bir domuz yavrusu gibi terliyordu. Litrelerce ter. O kadar teri olduğunu bilmiyordu. Kotunda sanki üzerine işemiş gibi koyu renk kocaman bir leke oluşmuştu. Eğer böyle devam ederse birazdan işerdi de. İdrar torbasındaki basıncı hissediyordu. Korkunun basıncı.

"İBNE SÜRÜSÜ! ANANIZI SİKERİM! BOKLAR! HEPİNİZİ SİKECEĞİM!"

Küfürler korkuyu aşmasına yardım ediyordu. Onu öldüreceklerini biliyordu. Bunun sevimli bir ölüm olmayacağını da biliyordu. Öğretmene olanları düşünmesi yeterdi... Sadistler... Kadınlara karşı hiç şefkatli olmamıştı. Onları dövmüştü, tecavüz etmişti ama o öğretmenin başına gelen şey, kavrayışını aşıyordu; onun gibi birinin bile. Ürperdi. Kendisini bekleyen şeyi düşününce, kendine acımanın ürpertisiydi bu.

Köpeklerin kokusunu aldı. Kendi vücudunun yaydığı güçlü ve sirkemsi kokuyu. Ormanın daha karmaşık kokusunu: Onu dışarıda, gecenin karanlığında, verandada bağlamışlardı. Optik sinirlerini acıtan farların şiddetli ışığında toz zerrecikleri ve böcekler dans ediyordu. Her bir ayrıntıyı görülmemiş bir keskinlikte algılıyordu. Ağzını her açtığında beyaz ışık altında ağzından yükselen tükürük bulutunu da. Aniden etrafındaki her şey misliyle artmış bir güçle hayat buluyordu, her şey önemli, kesin bir değer kazanıyordu.

"Korkmuyorum," dedi. "Öldürün beni, aldırdığım yok."

"Öyle mi?" dedi siluetlerden biri, ilgili bir ses tonuyla. "Ah, gayet iyi!"

O da diğerleri gibi tere batmış bir *sweatshirt* giymişti ve yüzü kapüşonunun gölgesinde gizli duruyordu.

"Korkacaksın, inan bana," dedi bir diğeri, sakince.

Adamın sesindeki bir şey onu ürpertti. Bu kendine güven. Bu sükûnet. Bu soğukluk. Verandanın zeminine, yiyecek sarmakta kullanılan şeffaf ve parlak bir tabaka kâğıt serdiklerini gördü. Başı döndü. Kafesten çıkmaya çalışan bir kuş gibi kalbi göğsünde çırpınıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Ah, birden ilgilendin mi?"

Doğruldular ve ambalaj kâğıdını vücudunun etrafına, çıplak ve kaslı kollarına, iskemlenin arkalığının etrafına sarmaya başladılar. Gülmeye çabaladı.

"Bu da neyin nesi?"

"Bu mu?" Gülüştüler. "Bu, *sevgili köpekler için mama*..."

Siluetler görüş alanından çıktı. Onların içeriden gelen seslerini işitti, buzdolabını açıp kapatıyorlardı. Sonra hızlı adımlarla geri geldiler. Aniden lastik eldivenli eller, taze ve kanlı etleri yiyecek ambalaj kâğıtları ile karnının arasına sokuşturdular. Ürperdi. Karnının üzerine bir yığın et parçası dolduğunda streç filmi iskemlenin etrafına da sardılar. Her sarışta boğazına doğru biraz daha yükseliyorlardı. Sonra taze kalitesiz et parçalarını –hayvanları beslemekte kullandığı ucuz etleri– getirip streç film ile göğsünün ve boynunun arasına sokuşturdular.

"Ne iş çeviriyorsunuz, lanet olası?"

Aniden bir keski yanağını yırttı. Ilık kan çenesine, boynuna, plastik tabakaya ve etin üzerine aktı.

"Ah! Pislikler, hastasınız siz!"

"Bu tabakanın yüzde elli altısının tuzdan ve yüzde kırk dördünün petrolden oluştuğunu biliyor musun?"

Yerlilerin esiri olmuş ve bir kurban direğine bağlanmış kâşif gibi, etrafında dönmeye devam ediyorlardı. Ambalaj tabakasının boynuna ve ateşler içindeki ensesine soğuk temasını, sonra derisiyle plastik arasına sokuşturulan et parçalarının serinliğini yeniden hissetti. Ardından, son et dilimlerini yüzüne sürttüler. Yüzünü buruşturarak başını bir yandan diğer yana şiddetle salladı.

"Durun! Derhal kesin şunu! İbne sürüsü..."

Yeniden içeri girdiler; Amerikan mutfağın musluğunu açtıklarını, tartışarak suyun altında ellerini yıkadıklarını işitti. Kımıldamak istedi. Onlar gider gitmez iskemleyi devirip kırar, serbest kalmaya çalışırdı. Ama buna zaman bulabilecek miydi? Alnından ve sakalından iri iri ter damlaları akıyordu, kaşlarından akıp gözlerini yakan teri uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı. Ona ne yapacaklarını anlamıştı ve

bu içine korku dolduruyordu. Ölmekten korkmamıştı ama bu ölüm... Lanet olsun, hayır!

Dilini kurumuş ve çatlamış dudaklarından geçirdi. Ter, burnunun ucundan plastik tabakanın üzerine damla damla akıyordu.

Gözlerini farların kamaştırıcı ışığına dikti. Etrafı gece ve zifiri karanlık ormandı. Ağaçların içinde vızıldayan böcekleri işitiyordu, köpekler artık havlamıyordu; iyi birer seyirci olarak filmin devamını bekliyorlardı... Belki de yiyeceğin kokusunu almışlardı. İşkencecileri yanından tekrar geçtiler, basamaklardan indiler, arabaya bindiler, kapıları kapattılar.

"Bekleyin! Geri gelin! Param var! Size veririm!" Bağırdı: "Hepsini size veririm! Geri dönün!"

Hayatı boyunca hiç yalvarmadığı gibi yalvardı.

"GERİ DÖNÜN, GERİ DÖNÜN, LANET OLSUN!"

Araba gecenin karanlığında kafeslere doğru geri geri giderken, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kaybedecek zaman yoktu. Karanlıkta parmaklıkları birbiri ardına açtılar. Köpekler onları tanıyordu. Efendileri ortadan kaybolduğundan beri defalarca gelip onlarla konuşmuşlar ve onlara yiyecek vermişlerdi. "Benim," dedi içlerinden biri, sakinleştirici bir sesle. "Beni tanıyorsunuz, değil mi? Aç olduğunuza bahse girerim. Yirmi dört saati geçti, bir şey yemediniz..." Hayvanlar birbiri ardına kafeslerden çıktılar, etraflarını çevirdiler ve onlar kımıldamadılar. Ataları ayılara saldırmakta tereddüt etmeyen bu hayvanların canavarca burunlarıyla onları koklamasına izin verdiler. Dev köpekler bacaklarına sürtündüler, arabanın etrafında dolandılar. Sonra gecenin içinde yayılan öteki kokuyu aldılar ve ziyaretçiler onların burunlarının dikildiğini farların ışığında fark etti. Güçlü boyunları aynı hareketle eve doğru döndü. Küçük parlak gözlerinde açlığı, aşırı iştahı okudular. Dev köpekler ağızlarını yaladılar, sonra, aniden, sanki bir işarete karşılık verir gibi, hep birlikte havlayarak eve doğru koşmaya başladılar. Sürü verandaya üşüşürken ziyaretçiler Elvis'in otoriter sesini işittiler:

"Titan, Lucifer, Tyson, uslu durun, yatın! Yatın, dedim!"

Sonra, paniğin, en saf haliyle korkunun onu ele geçirdiğini işittiler:

"Yatın dedim! TYSON, HAYIR! HAYIIIIR!"

Bağırışlar sessizliği parçaladığında ve efendilerini kemirmekte olan dev köpeklerin zevk homurtuları gecenin içinde yükseldiğinde ürpermekten kendilerini alamadılar.

29

Breaking Bad

"Bunu yapmamalıydım."

Sırayla hepsine bakarken hıçkırıyordu.

"Bunu yapmamalıydım... Yemin ederim... Ben... ben... ben... sadece onu korkutmak istemiştim... Hayır, ciddiyim, ben kimseye tecavüz etmedim, lanet olsun! Bizi gözetliyordu... O an öfkelendim... ben... onu korkutmak istedim... hepsi bu! Ben... bugün normal değildim... Yemin ederim, lanet olsun... Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım... Bana inanmalısınız!"

Başını ellerinin arasına aldı, sessiz gözyaşlarıyla omuzları sarsılıyordu.

"Bir şey mi aldın, David?" diye sordu Samira.

Evet anlamında başını salladı.

"Ne?"

"Sentetik."

"Kim verdi sana?"

Tereddüt etti.

"Muhbir değilim ben," dedi, polisiye bir dizidelermiş gibi.

"Beni iyi dinle, küçük salak..." diye söze başladı Servaz, kıpkırmızı bir suratla.

"*Kim?*" dedi Samira. "Unutma, bir tecavüz teşebbüsünde suçüstü yakalandın. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun: Okuldan kesin olarak atılma, mahkeme, hapishane... İnsanların ne diyecekleri de cabası. Ve ailen..."

Başını salladı.

"Adını bilmiyorum. Fen fakültesinde öğrenci. Ona 'Heisenberg' diyorlar, şeydeki kahramanın adı..."

"*Breaking Bad*," diye araya girdi Samira. Narkotiktekilere sormak için not alarak.

"Ya Hugo, o da kullanıyor mu?" diye öğrenmek istedi Servaz.

David gözlerini ellerinden ayırmadan, başını yeniden olumlu anlamda salladı.

"Bana cevap ver, barda maç seyretmeye gittiğiniz gece Hugo bir şey almış mıydı?"

Bu kez David başını kaldırdı ve polisin gözlerine baktı.

"Hayır! Temizdi."

"Emin misin?"

"Evet."

Samira ile bakıştılar. Defterdeki Claire'in yazısı değildi ve Hugo'nun uyuşturucu aldığı kesindi. Yarın yargıcı ararlardı ama soruşturmanın mevcut durumunda onun özgür bırakmasını sağlamaya bunun yeteceğine emin değillerdi.

Samira ona baktı. Kararını bekliyordu. Servaz gözlerini David'e dikmiş, kızının arzusuna uyması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. O da başını salladı.

"Şimdi çek git," dedi sonunda. "Ve onlara şunu söyle: Eğer siz, küçük çeten ve sen, kızımın saçının teline dokunursanız, hayatınız cehenneme döner."

David ayağa kalktı ve başı önde dışarı çıktı. Servaz da ayağa kalktı.

"Yeniden yerinize geçin," dedi Samira'ya. "Narkotiktekilere ulaşıp şu Heisenberg'i tanıyıp tanımadıklarını sorun."

Odadan çıkıp koridorda yürüdü. Burayı avucunun içi gibi biliyordu. Neredeyse attığı her adıma anılar bağlıydı. Bunlardan biri yüzeye çıktı. Liseden daha eski... Francis ile o. On iki, on üç yaşlarındaydılar. Francis ona bir duvarın üzerinde güneşte ısınan bir kertenkele göstermişti. "Bak!" Aniden bir kürekle ya da paslı bir bıçakla –neyle olduğunu unutmuştu– kertenkelenin kuyruğunu kesmişti. Kuyruk, sanki ayrı bir yaşamı varmış gibi, dört bir yana hareket etmeye devam etmiş,

kertenkele de koşarak saklanmıştı. Küçük Martin yaşamaya devam eden bu ayrı kuyruk parçası karşısında büyülenmiş gibi dururken, Francis koca bir taşı kaptığı gibi, bir delikte yok olmadan önce sürüngenin kafasını ezmişti.

"Neden yaptın bunu?" diye sormuştu Martin.

"Çünkü bir hile bu: Leşçi hareket eden bu kuyruk parçasına büyülenerek bakarken, kertenkele bundan istifade ederek kaçar."

"Gerçekten onu öldürmen gerekiyor muydu?"

"Ben diğerlerinden daha zeki bir leşçiyim," cevabını vermişti Francis.

Soldan ikinci kapıyı itti. Eski bir sınıf. Margot bir sıranın arkasına oturmuş, kulaklıkları başında, tırnaklarını yiyerek onu bekliyordu. Martin içeri girdiğinde kulaklıkları çıkardı.

"Onu serbest bıraktınız mı?"

Servaz başıyla evet anlamında işaret etti.

"Utanç verici," dedi. "Şimdi herkes bana vebalı gibi bakacak."

"Senin hatan değil..."

"Ben ikinci sınıfı da burada okumak istiyorum, baba. Sırtıma yapışan bu 'polis korumasında olduğundan dokunulmaması ve yanaşılmaması gereken kız' etiketiyle nasıl arkadaş bulurum?"

"Heisenberg adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Kuantum fizikçisi mi, *Breaking Bad* dizisinin kahramanı mı?"

Martin kendini rahatlamış hissetti. Margot hiç tereddütsüz, gözünü bile kırpmadan cevap vermişti. "Heisenberg" lakaplı bir uyuşturucu satıcısından söz edildiğini hiç işitmediği belliydi.

"Nasıl bir dizi bu?"

"İleri düzeyde kanser olduğunu keşfeden ve öldüğünde ailesinin geleceğini garanti altına almak için uyuşturucu imalatına ve satışına girişen bir kimya profesörünün hikâyesi. Şimdi de televizyon dizileriyle mi ilgileniyorsun?"

Lakabın nereden geldiğini anlamıştı. Böyle bir hikâyeden bir televizyon dizisi nasıl yapılabilir diye düşündü.

"Onların konuşmalarını işittin mi?" diye sordu aniden. "Neden söz ettiler?"

Margot'nun kaşlarını çattığını ve düşündüğünü gördü.

"Bilmiyorum... Epey ipe sapa gelmez... ve tuhaftı. David bütün bunlardan bıktığını söyledi... devam etmek istemediğini."

"Neye devam etmek?"

"Hiç fikrim yok. Sonra, Virginie onu böyle bırakamayacaklarını, Hugo'nun hepsini sevdiğini söyledi... Ah, evet, sonra daha tuhaf bir şeyden söz etti: Çember... Çember'in yakında toplanacağını söyledi."

"*Çember* mi?"

"Evet."

Margot ona Çember'in 17'sinde toplanacağını söyleyecekti ki kendini tuttu. Neden? *Neden bunu kendine saklıyorsun? Seni neden ilgilendiriyor?* Haberdar olması gerekenler sadece onlardı: Elias ve kendisi. Kafasının içinde ne vardı?

"Ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başını salladı.

Kendisinin de yorgunluktan bitkin düştüğünü hisseden Servaz, "Git yat," dedi.

"Vincent ile Samira burada ne kadar kalacaklar?"

Kulaklıklarını başına geçirmekteydi. Aniden Martin'in aklına bir şey geldi.

"Gerektiği kadar," cevabını verdi. "Hangi müziği dinliyorsun?"

"Ne? Neden öğrenmek istiyorsun? Sen tanımazsın. Adı Marilyn Manson."

Kıkırdadı.

"Gerçekten senin tarzın değil..."

"Tekrarlar mısın?" dedi.

"Neyi?"

"Grubun adını..."

"Marilyn Manson. Neden? Ne var, baba?"

Servaz ayaklarının dibinde bir çukur açılmış gibi hissetti. *İnternet kafe...* Ağzı kurudu ve yüzünün üzerine terden bir örtü indi. Parmakları titrerken cep telefonunu açıp Espérandieu ile Samira'yı aradı.

Samira Cheung, lanet olası bir komando gibi lisenin arkasındaki koruluğa yeniden yatmıştı. Giysisinden dolayı çoktan pişman olmuştu: *Streç* kotu ve kısacık üstüyle, çimenler göbeğini gıdıklıyor, kaşındırıp duruyordu. Neyse ki siyah üstü ve koyu mavi kotu onu daha az fark edilir kılıyordu.

Fransız-Çinli-Faslı kadın, bulunduğu yerden, binaların bütün arka tarafını, beton küplerden soldaki spor tribünlerine, ahırların girişine kadar, sağda yatakhane kanadını, tenis kortlarını, çim sahayı ve labirentin girişini görebiliyordu. *Margot'nun penceresi aydınlanmıştı...* Ve açıktı. Hatta bir sigaranın ateşini ve bir duman bulutunu bile fark etmişti sanki. *Kurallara göre bu yasak, genç kız...* Geceki olaylar onu uyanık tutacak kadar adrenalin sağlamış olsa da uyumayacağından emin olabilmek için bir kahve ve bir de Modafinil içmişti. Biraz daha uyanmak için bir *death metal* şarkısı dinlemek isterdi. Örneğin Cannibal Corpse. 2002'de yeniden yayımlanan *Butchered at Birth* albümü. Şarkı isimleri gayet esin vericiydi. *Living Dissection* (Canlı Otopsi), *Under the Rotted Flesh* (Çürümüş Etin Altında) ya da *Gutted* (Karnı Deşilmiş). Ama arkadan, ormandan gelebilecek birine yakalanmak istemediğinden kulaklıklarını almamıştı. Doğrusu, bu yoğun ve derin ormana sırtını verme fikrinden hoşlanmamıştı.

Mümkün olduğunca kımıldamamaya çalışıyordu. Yatılıların onu saptamasını istemiyordu. Yine de ara sıra çalıların arasında biraz geriniyor ve birkaç esneme hareketi yapıyordu. Toulouse banliyösünde ev olarak kullandığı harabede gelecekte yapacağı düzenlemeleri düşünüyordu. Salı günü olmuştu ve duşunu takması gereken kişi hâlâ aramamıştı.

Telsizi tükürür gibi sürekli vızıldadı ve Espérandieu'nün sesi gecenin sessizliğinde yükseldi.

"Senin taraf nasıl?"

"Sakin."

"Martin tekrar gitti... Fena halde sıkıntılıydı. Burada kalmak istiyordu. Jandarmalar sokağa, lisenin girişine onun talebi üzerine bir devriye yerleştirdiler. Margot kapısını kilitleme ve tanımadığı birine kapıyı asla açmama emri aldı. Yatmaya gitti."

"Tam olarak öyle değil. Onu görüyorum: Sigara içiyor. Ama odasında olduğunu teyit ederim."

"Umarım müziğini dinlemiyorsundur."

"Tek işittiğim, lanet bir baykuş. Ya sen, sakin mi ortalık?"

"Ölüm sessizliği."

"Sence burada duracak kadar cesur mudur gerçekten?"

"Hirtmann mı? Bilmem... Şaşarım... Ama bu Marilyn Manson hikâyesi kaygı verici."

"Ya bizi saptarsa?"

"Bu onu kuşkusuz geri dönmeye yöneltir... Bir hücreye geri dönmeyi arzuladığını düşünmüyorum. Benim fikrimi soracak olursan, o buradan çok uzakta. Unutma ki öncelikle Margot'yu korumak için buradayız, onu yakalamak için değil."

Samira bir şey demedi.

O da aynısını düşünüyordu.

İsviçreliyi yakalamanın bir fırsatı çıkarsa, kendini sıkıntıya sokmazdı.

Suzanne Lacaze on yaşındayken dünyanın muhteşem bir oyun alanı olduğuna ve herkesin onu sevdiğine ikna olmuştu. Yirmi yaşında, en yakın dostu delice âşık olduğu kişiyi, gözleri yaşlar içinde ve güzel ağzı "birbirimizi seviyoruz", "birbirimiz için yaratılmışız", "öyle üzgünüm ki" cümleleriyle dolu bir şekilde elinden aldığında, dünyanın sert ve yaralayıcı bir yer olduğunu, çoğu insanın –hem başkalarına hem de kendilerine– yalan söylediğini keşfetmişti... Bugün kırk yaşında, sarsılmaz bir kesinlikle biliyordu ki dünya pisliklerin gözde oyun alanıydı, diğerleri için bir cehennemdi ve Tanrı, her alanda çirkefe batmışların şampiyonuydu.

Yatağına yatmış, gözlerini tavana dikmiş, kocasının yanında horlayışını dinliyordu. Bir saat kadar önce dönmüştü ve vücuduna yerleşen hortlak koku duyusunu zayıf düşürse de üzerinde başka bir kadının kokusunu almıştı. Duş alma zahmetine bile katlanmamıştı.

Bu son zamanlarda ona karşı gayet özenli, gayet sabırlı olmuştu. Gayet... kibar. Neden hep böyle olmamıştı ki?

Kendine masal anlatma, dostum. Aşktan böyle davranmıyor, sadece vicdanının rahatlaması için... Duş alma zahmetine bile katlanmadı: Başka ne kanıt istersin ki?

Huzur içinde ölmek istiyordu... Aniden, "huzur içinde ölme"nin intikamdan geçtiğini anladı. *Kendi* intikamı... Körleştirici bir berraklıkla, sanki annesi ölüler diyarından geri dönüp "yapmalısın" demiş gibi, yarından tezi yok o polisi çağırıp ona gerçeği söyleyeceğini anladı.

ARA 3

Yüzleşme

İğne. Bilincini yitirmeden önce, iğne kolunu delerken iradesini topladı.

Güçlü ol. Şimdi tam zamanı...

Modası geçmiş büyük yemek salonunda gözlerini açtı. Her seferinde olduğu gibi. Büyük masanın ucundaki yüksek arkalıklı koltukta oturuyordu. Belinden geniş bir deri kayış geçirilmişti. İki kayış da ayak bileklerinden.

Tabaklar, şamdanlar, kadehler, şarap, müzik. Mahler, elbette... *Şu pislik geri zekâlı götveren Gustav Mahler...* Sessizliğe kapatıldığı bütün bu aylardan sonra yeterince güçlü konuşmayı başarıp başaramayacağını düşündü. Ses tellerindeki ödem iyileşmişse tabii.

Başka silahı yoktu. Sesi.

"Kadeh tokuşturalım!" dedi neşeyle, kadehini kaldırarak.

Genellikle itaat ediyordu. Şarabın tadını, kokusunu, özgürleştirici sarhoşluğunu seviyordu. Tıpkı yeni ütülenmiş giysisi, üzerindeki sabun ve temizlik kokusu, yemeklerin nefis tadı gibi. Mahzenin dibinde aynı yavan ve renksiz bulamacı yiyerek geçirdiği onca günden sonra. Öncekilerde olduğu gibi, son yirmi dört saati yemeden geçirmişti. Onu aç istiyordu... Tanrı biliyor ki açtı da. Midesi, beyni ona şaraba, dumanı tüten tabağa atılması için bağırıp duruyordu. Plastik kadehe gözlerini dikti, şarabın kokusu burun deliklerini gıdıklıyordu. Cezbediciydi. Arzu duyuyordu... Korkunç arzuluyordu... İlk zamanlarda mahzende damarlarına zerk edildiğini hissettiği uyuşturucu kadar neredeyse; öyle ki delireceğini sanmıştı.

Elleri masanın üzerinde kımıldamadan kaldı. Dudaklarında ironik bir gülümsemeyle onu süzmekle yetindi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattığını gördü.

"Kadeh tokuşturmuyor musun?" dedi adam, gülümsemeye devam ederek. "Neyin var? Susamadın mı?"

Susuzluktan ölüyordu... Boğazı kav gibi kurumuştu.

"Haydi, bunun bir işe yaramadığını iyi biliyorsun," dedi en gönül okşayıcı sesiyle. "İç! Göreceksin, çok iyi bir şarap bu."

Kadın, çınlayan, alaycı, küçümseyici bir kahkaha patlattı. Ve bu kez adamın gözlerinde bir kuşku kıvılcımı okudu. Sonra bir araştırmacının bir kobaydaki beklenmedik tepkiyi gözlemlemesi gibi kadını inceledi.

"Ah, anlıyorum," dedi. "Beni kışkırtmaya karar vermişiz."

Adam nazikçe gülümsedi. Öfke yoktu.

"Anan cehennemde yarak emiyor," dedi soğuk ve törpü gibi bir sesle.

Adamın şaşkınlığı iyice arttı. Koyu renk sakalını sıvazladı. Kısacık kesilmiş sarı saçları mumların ve avizenin aydınlığında parıldıyordu. Sonra yeniden gülümsedi.

"Bu dil sana hiç yakışmıyor," dedi, anlayışlı bir havada.

Kadın dudaklarını büzerek ona bakmakla yetindi.

"*Bu dil sana hiç yakışmıyor,*" diye tekrarladı, onun aksanını, biraz snop ve genizden gelen ses tonunu taklit ederek.

Gözlerinde bir an öfkeli bir ışıltı belirdi ama anında yeniden gülümsedi.

"İğrenç geri zekâlı pislik, orospu çocuğu, zavallı iktidarsız..."

Adam bir şey demeyerek ona bakmakla yetindi.

"Anan orospuydu, öyle değil mi?"

Bu kez neşeyle gülümsüyordu.

"Tamamen haklısın."

Bu tepki bir an kadının dengesini bozdu ama kendini topladı. Hafifçe gülümsedi.

"Seni güldüren nedir?"

"Aletin küçücük, geçen sefer tamamen uyumamıştım. Onu gördüm."

Sofranın öteki ucundaki bakışların yeniden karardığını gördü. Ürperdi. Adamın neler yapabileceğini biliyordu.

"Kes şunu!"

"Kes şunu!"

Adamın bakışlarından mürekkep karası bir bulut geçti bir kez daha ve kayboldu. Arkaya döndü ve kolunu ardına uzatarak büfenin üzerinde duran mini müzik setinin sesini yükseltti. Kemanlar şişti, vurmalılar yankılandı, bakır nefesliler çığrından çıktı. Kadın bir orkestra şefini taklit etmeye başladı. Kolları havada, elleri uçuşarak, başını hafifçe sallayarak, gözleri hafifçe kapalı. Gülümseyerek. Ne bıçağı ne çatalı vardı. Elleriyle yemek zorundaydı. Tabak da kartondandı. Kendinden geçmiş bir orkestra şefini taklit etmeye devam ederek, çorba tabağını yakaladı, odanın içinde şiddetle fırlattı, sonra da şarkı söylemeye başladı. Akortsuz sesiyle, müziği bastırarak. Çorba duvarı lekelemişti. *Sesine kavuşmuştu...* Daha güçlü şarkı söyledi.

"YETER!"

Müziğin sesini kapatmıştı. Gözlerini ona dikmiş, sert sert bakıyordu. Gülümsemiyordu.

"Benimle bu oyunu oynamamalısın."

Bu kez tehdit barizdi. Çok kısa bir an kadın buz gibi bir korkunun içini kapladığını hissetti. Sesindeki öfkeyi hissedebiliyordu. Ve iyi eğitilmiş bir köpek gibi, efendisinin öfkesi onu korkutuyordu. *Topla kendini... Doğru yoldasın...* İlk kez onun üzerinde üstünlük sağlamıştı ve kısa bir zafer duygusu hissetti.

"Bokunu ye de geber," dedi kadın.

Masaya yumruğuyla vurdu.

"Kes! Bu dilden nefret ediyorum!"

Kadın gülümsedi. Alaycı bir gülümseme yüzünü deforme etmişti.

"Vah, vah! Sen gerçekten iktidarsız salağın tekisin, öyle değil mi, şekerim? Normalde sikin kalkmıyor... Yarak, am, taşak... Bahse girerim annen sen küçükken pipinle oynuyordu. Kaba sözlerle ve kadınlarla sorunun mu var, ibne? Bir ara kendini siktirmiş olmayasın?"

Adamın dengesini bozduğunu gördü. Ömrü boyunca hiç böyle bir dil kullanmamıştı. En fazla öfkelendiği anlarda bile. Bu kadar kaba bir tonda da hiç konuşmamıştı. Kendini bulantının eşiğinde hissediyordu.

"SENİ OROSPU," diye dişlerini gıcırdattı adam. "SENİ PİSLİK OROSPU. Bunu ödeyeceksin."

Koltuğunu iterek ayağa kalktı. Kadın ürkmüştü. Elindekini görünce paniğe kapıldı. *Bir çatal...* Koltuğuna iyice gömüldü, dudaklarındaki gülümseme yavaşça silindi. Eğer gözlerinde korkuyu okursa, şimdi pısarsa adam kazanırdı.

İyice yakınına geldiğinde gürültüyle boğazını temizledi ve adama doğru tükürdü. Yüzünü ıskalamıştı ama yine de gömleğine isabet ettirmişti. Adam silme gereği bile duymadı, boş gözlerle ona bakmakla yetindi.

Aniden boş eliyle yüzünü yakaladı ve tüm gücüyle sıktı. Mengene gibi parmakları yanaklarını sıktıkça çenesini ve dişlerini eziyordu. Canını acıtıyordu. Debelendi, başını bir o tarafa bir öte tarafa salladı, elleriyle adamı itmeye, tırnaklamaya çalıştı ama adam bırakmıyordu. Aniden, elektrikle çarpılmış gibi baş döndürücü bir acıyla yere serildi. Çatal dudaklarına derinden saplanmıştı, çıngıraklı bir yılan gibi dudaklarını ısırıyordu. Ağzından anında kan akmaya başlarken, bağırmak için ağzını açtı. Çatal anında ikinci kez indi, dişlerinin arasına, üst dişetlerine saplanmıştı. Acıdan deliye dönmüş gibi hissetti kendini. Kan da bir gayzer gibi fışkırıyordu. Hıçkırdı, bağırdı, uludu. Çatal ise tekrar tekrar iniyordu. Yanaklarına, dudaklarına, diline...

Sonra delilik başladığı gibi son buldu. Aniden.

Kalbi saatte iki bin atıyordu. Göğsünde hacmi sanki üç misli artmıştı. Kan içindeki ağzı ve yüzünün alt kısmı ateş gibi yanıyordu. Çok acı çekiyordu. Yeniden soluklanmaya, kalbinin çılgınca atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Adamın bir tepki bekleyerek gözlemlediğini fark etti. Nihayet, hoşnut bir halde yerine geri döndü.

"*İbne, homo, küçük bok, pislik...*"

Adamın hareketsiz kaldığını gördü. Şimdi ona sırtını dönmüştü. Kadın son gücünü toparladı, acısını unutmaya çalıştı.

"Ah, ah, ah!" diye vıraklar gibi bağırdı. "Amma... gülünç bir küçük adam bu! Vasat... sıra... dan, önemsiz, içler acısı... Bu muymuş Julian Hirtmann?.."

Adam tekrar yüzünü döndürdü. Yeniden gülümsüyordu.

"Oyununu anlamadığımı mı sanıyorsun? Beni nereye sürüklemek istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama elimden böyle kurtulamayacaksın. Seninle ben birlikte daha çok aylar, yıllar geçireceğiz..."

Bu sözler üzerine kadın cesaretinin tükezlediğini hissetti ama bunu göstermemeye çabaladı. Ağzıyla küçümseyici bir ses çıkararak saçlarını dağıttı ve göz bebeklerinde alaycı bir ışıltı dans ederken kötü bir kahkaha patlattı. Sonra giysisini tuttu ve yırtarak altındaki çıplak göğüslerini ortaya çıkardı.

"Gecelerini benim kadar kaba, benim kadar iğrenç biriyle paylaşmayı gerçekten arzuluyor musun? Aylarca, yıllarca? Daha uygun birini kuşkusuz bulabilirsin, öyle değil mi? *Yeni birini*... Çünkü benim işim bitti, güzelim. Artık önceki gibi bana asla sahip olamayacaksın... Unut bunu."

Şiddetli bir hareketle içinde şarap bulunan plastik bardağı yere fırlattı ve parmağını adamın pantolonunun önüne yöneltti.

"Çıkar! Göster!.. Bahse girerim yumuşak ve büzülmüştür. Ancak ben uyurken sikin kalkıyor, öyle değil mi? Sence bu... *kuşku verici* değil mi? Seni korkutuyor muyum, bebeğim? Erkek olduğunu kanıtla bana, haydi, çıkar; göster küçük kurtçuğunu... Hayır... Yapamazsın, öyle değil mi? *Gecelerimiz böyle geçecek bundan sonra, sevgilim*... Başının çaresine bakmalısın."

Şimdi onun ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görüyordu. İşini hemen bitirmesini isterdi ama ona bu zevki vermeyeceğini biliyordu. Önce bunu ona ödetecekti. Acıya hazırlandı, hayatında ona acı vermiş her şeyi, telafi etmek isteyeceği bütün hatalarını, hoşça kal demek isteyeceği kişileri düşündü... Oğlunu, dostlarını, kavuşacağı adamı ve bunca sevip ihanet ettiği adamı düşündü... Bütün sessiz düşüncelerini, sevgi sözcüklerini onlara gönderirken, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve adam tek kelime etmeden yaklaşıyordu.

Bu kez iyi olacağını biliyordu...

Çarşamba

30

İtiraflar

Saat sabahın 5.30'uydu ve Drissa Kanté 2.84 no'lu büroyu süpürmeye başladığında ortalık ağarıyordu. Yer döşemelerini temizlemekten, büroların ve bilgisayarların tozunu almaktan ibaret bir işi yapmak için kimse can atmazdı. Çocukların hayalini kurduğu bir meslek değildi bu. Ne Avrupa'da ne de Afrika'da. Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, sonunda zevk almaya başladığı bir iş olmuştu bu.

Büroların bulunduğu bir binadan diğerine kaybedecek zamanı olmasa da, başkaları hâlâ uyurken onun kalkıp yatağını terk ederek dondurucu kış gecelerine ve soluk sabahlara meydan okuması gerekse de işinin rutin basitliği hoşuna gidiyordu. İşini yaparken düşüncelerinde kaçmanın yolunu her zaman buluyordu: Kendi ülkesine ya da okuduklarından esinlendiği düşüncelere sığınıyordu. Ücretsiz gazetelere gömülen çoğu sabah çalışanının tersine, Kanté'nin günlük gazete satın alacak bir bütçesi vardı. Bir binadan diğerine yaptığı otobüs yolculukları sırasında bilinçli bir şekilde gazeteleri inceliyordu. Sabahleyin karşılaştığı memurların –ki bunlardan bazıları, doğum yerinin ve mesleğinin onların gözünde yarattığı adaletsizliği ödünlemek için onu son derece nezaketle selamlıyorlardı– hiçbirinin bürolarını temizleyen adamın onlardan daha iyi bir öğrenim görmüş olduğundan şüphelenmemesinin tadını çıkarıyordu. Artık ait olduğu bu yeni dünya eskisinden öyle farklı, öyle uzaktı ki Drissa Kanté kimi zaman başka biri olduğunu sanıyordu. Milyonlarca vatandaşının onun yerinde olmayı hayal edeceğini biliyordu ama kimi zaman da ülkesinin düzlüklerini, sıcak mevsimde doğduğu köyün boğucu gecelerini ve Nijer Nehri üzerinde güneşin batışını düşündüğünde içinde bir şey kırılıyordu.

O sabah onu boğan şey özlem değil, onu kabul eden ülkenin birçok sakininin yüz kızartıcı bulacağı bu konumu yitirme korkusuydu. *Her şeyi* yitirmekten çekiniyordu. Korku midesini öyle burkuyordu ki ekibin geri kalanının şaşkın bakışları altında iki kez tuvalete gitmek zorunda kalmıştı. Önceki gün bağırsaklarını bozan bir şey yediğini söylemişti. *Caratankay*. Koyun, bamya ve kırmızıbiberli bir tarif. Adamın sözlerini zihninden silemiyordu: "Gerçekten yeniden pasaportsuz biri olmak mı istiyorsun?" Tuhaf, diye düşündü. Her gün söylenen binlerce kelime, işitilen binlerce cümle var ve bellek sadece bir avuç lafı seçerek sürekli zihnimize musallat oluyor.

Tıpkı sevdiği kadının, "Unut beni. Sonsuza dek çık hayatımdan," diyerek onu terk etmesi gibi. Özellikle bu "unut beni"yi ve "sonsuza dek"i unutmayı başaramamıştı.

Süpürgeyi kapattı, tekerlekli temizlik arabasından temizleyici bir köpük sprey aldı ve iki lekeyle uğraştı, sonra kâğıt çöplerin sepetlerini siyah bir çöp torbasına boşalttı. Eline bir bez ile bir şişe temizlik ürünü aldı ve kendisine belirtilmiş olan büroya yaklaştı. Kulak kabarttı. Koridorda gevezelik eden iş arkadaşları dışında dikkat çekici bir şey yoktu. Kalbi küt küt atıyordu. Sabahın erken vakti olsa da koridorun diğer ucunda nöbetçi polisler vardı: Geçerken onları fark etmişti. Siyah gözlüklü şişman adam ona ofisi tarif ederken, sıkıntılarının bitmediğini anlamıştı.

Küçük USB anahtarını iş giysisinden çıkarırken eli titriyordu. Bu büroda tek bir bilgisayar vardı, yanılamazdı. Binaların ardında ağaran güne baktı. Gökyüzü güzel bir somon pembesine boyanıyordu. Eğer şimdi yapmazsa, bir daha bunu yapacak cesareti asla bulamayacağını biliyordu. Kapıya doğru bir göz attı.

Şimdi...

Küçük USB anahtarı yandaki prize güçlük çıkarmadan girdi. Çalıştırma düğmesine başparmağıyla bastı ve makinenin içindeki bir şey silkelenir gibi sesler çıkardı... Sinirlerinin iyice gerildiğini hissederken, makine çalışmaya başladı ve USB anahtarı yanıp sönerek, programın işlediğini belirtti. Bilgisayarları iyi tanıyordu. Şişko adam haklıydı: Anahtarın makinenin çalışma sekansını aldatacak şekilde tasarlandığı belliydi. Şifre sorma aşamasını atlatacak ve antivirüs programını aldatacak şekilde tasarlanmıştı. Drissa internet üzerinde bu tür başarılar elde edebilecek *hacker*lar bulmanın nispeten kolay

olduğunu biliyordu. En büyük güçlük, aslında hedeflenen makineye ulaşmaktaydı ve bu konuda insan faktörünün yerini hiçbir şey tutamazdı. *Daha hızlı*... Saatine baktı. Adam ona iş bittiğinde anahtarın artık yanıp sönmeyeceğini söylemişti. Ekran zemini görülüyordu: Sıradan bir manzara. Biri şimdi içeri girse, onun bilgisayarı açtığını anında fark ederdi ki bunu yapması kabul edilemezdi. Eliyle yüzünü sıvazladı. Ateşler içinde ve korkmuş bir haldeydi. *Daha hızlı, Tanrı aşkına!* Adam üç dakikadan fazla sürmeyeceğini söylemişti; program iki buçuk dakikadır çalışıyordu.

Aniden olduğu yerde donup kaldı. Büronun kapısı açılmıştı... Ayaklarının altına maytap yerleştirilmiş gibi sıçradı.

"Ne yapıyorsun?"

Gelip kapıyı iten kişiye şaşkınlıkla gözlerini dikti. Tek kelime edebilecek halde değildi. Ayşe'ydi gelen. Temizlik ekibinden biri. Onunla alay etmekle ve onu tahrik etmekle vakit geçiren genç bir küstah. Parlak bakışlarının bilgisayar ekranına yöneldiğini, sonra da ona döndüğünü gördü. Sert ve soran bakışlar.

"Defol!" dedi.

"Ne yapıyorsun, Drissa?"

"Defol!"

Ayşe ona ciddi bir bakış yöneltti, sonra kapıyı tekrar kapattı. Bir daha asla! Son kezdi bu! Sonuçları ne olursa olsun, yasa dışı bir şey yapmayı bir daha asla kabul etmeyecekti. Yüreği ağzında sessizce yemin etti. Anahtar artık yanıp sönmüyordu. Onu yuvasından çekti, cebine attı ve bilgisayarı kapadı.

Yüzü bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Pencerelere yaklaştı, storları çekti ve mavi spreye bastı. Taze parfümünü seviyordu. Camların ardında, gökyüzü doğu tarafında giderek aydınlanarak çatıların üzerinde pembe, gri ve soluk portakal rengine bulanıyordu... Bu gece anahtarı adama teslim edecekti ve bitmiş olacaktı. Ama daha önce kendisi de kimi önlemler almayı kararlaştırmıştı. Adamın bir daha gelip ısrar etmeyeceğinden emin olmak için. Bu kez o kadar saf davranmayacaktı...

"Başkomiser Servaz?"

Çalar saatine baktı. Çalmış ama işitmemiş olmalıydı. Sabahın dördünden önce yatmamıştı ve uykusu hatırlamadığı ama onda sakız kadar

yapışkan bir rahatsızlık izlenimi bırakan kâbuslarla altüst olmuştu. İçeri güneş ışığı giriyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bütün nesneleri, telefonu dâhil, ısıtmış olan gün ışığından gözleri kamaşmıştı.

"Hmmm."

"Komiser Santos. Müfettişlikten."

Servaz doğruldu. Millî Emniyet Genel Müfettişliği. Büyük başlar!.. *Park yerindeki adam,* diye düşündü, yatağın kenarına otururken. Buruşmuş ve nemli çarşaflar, nifak tohumları eken bir üstbenle gece güreşine tanıklık ediyordu.

"Sizinle ilgili bir şikâyet kaydı aldık," dedi Santos. Polislerin çoğu ona San Antonio derdi. Kuşkusuz tersini ima etmek için, çünkü fiziksel açıdan daha ziyade onun ünlü yardımcısına benziyordu. "Arcole Bulvarı 2 numarada ikâmet eden Florent Mattera adlı biri dün akşam saldırınıza uğramış olmakla suçluyor sizi. Capitole'ün park yerinde cereyan ettiğini iddia ediyor. Sizin eşkâlinize uyan bir adam üzerine atlamış ve ona vurmuş, sonra da özür dileyerek bir Cherokee'ye binmiş. Plakasını kaydetmiş. *Sizinki...* İnkâr ediyor musunuz, Başkomiser?"

Servaz kısa bir an düşündü.

"Hayır."

Hattın öteki ucunda bir iç çekiş duyuldu.

"Sizi dinlememiz gerekecek."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Bakın... son derece önemli bir soruşturma yürütüyorum."

"Hepsi önemli değil mi?" dedi öteki uçtaki ses, tatlılıkla. "Başkomiser, neyle suçlandığınızın farkında mısınız? Son derece ciddi bir suç bu. Polislerin hayta gibi davrandığı dönem geride kaldı, Başkomiser, ve ben..."

"Tamam, tamam. Geliyorum."

"Selam, Servaz."

"Selam."

"Günaydın, Martin."

"Günaydın."

"Günaydın, Servaz."

"Selam."

O sabah herkes ona sempatisini göstermek ister gibiydi. Sanki lanet bir kansere yakalanmış gibi. Asansörden çıktı, cinayet masası bölümüne giden koridora girdi. 08.16. Tuğla duvarlara asılı aynı çocuk yüzleri her zamanki gibi o geçerken ona baktılar. Altta ve üstte, *"MISSING / KAYIP"* kelimeleri. İngilizce ve Fransızca.

"Selam, Martin."

"Selam..."

Önlerinden geçe geçe bu yüzleri görmez olmuştu ama bu sabah, nedendir bilinmez, onları yeniden görüyordu. Bütün bu kayıp çocuklar, asla bulunamayanlar. Ve tarihler. Onları ilk kez keşfettiğindeki gibi kalbi sıkışıyordu: 1991... 1995... *1986*... Tanrım! Anne babaları ne yapıyordu?

"Günaydın, Martin."

"Hının..."

Herkes haberdar gözüküyordu. Bu tür haberler pimi çekilmiş bir el bombasından daha etkiliydi. Hızla bürosuna daldı. Çalışma masasının üzerinde bir not vardı:

"Müdür seni bekliyor."

Pujol'un yazısı. Tamam. Haydi gidelim. Ceketini bile asmadı. Koridorun diğer ucundaki müdürlük bürosuna yöneldi. Büroların açık kapıları önünden geçerken konuşmaların kesildiğini işitiyordu. Tek bir isteği vardı: Bütün bu bakışlardan kurtulmak. Güvenlik kapısından, deri kanepeli küçük bekleme salonunun ve sekreterliğin önünden geçti. Kapıyı çaldı.

"Girin!"

Müdür onu görünce ayağa kalktı. Yüzü asıktı. Karşısında bariz kilolu bir adam oturuyordu. Sıcağa rağmen kocaman düğümlü bir kravat takmıştı. Doğru tarafta yer alan görevlinin inatçı hali. Ayağa kalkmadı ama üzüm tanesi gibi küçük sarı gözlerini Servaz'ı incelemek için ona doğru çevirdi.

"Selam, Santos," dedi Servaz.

O taraftan karşılık gelmedi.

"Martin, Komiser Santos'un bana söylediği doğru mu? Sen... saldırıyı doğruladın mı?"

Servaz başıyla onayladı. Stehlin şaşkın bir halde kendi başını salladı. Komiser Santos kaşlarını kaldırarak bölüm başkanına baktı. "İyi, o halde şimdi ne yapıyoruz?" diye sorar gibiydi.

"Ben..." diye söze başladı Servaz.

Stehlin onu elinin bir hareketiyle durdurdu.

"Komiser Santos'la konuştum. Seni dinlemeyi... ertelemeyi kabul etti. Şu soruşturma tamamlanana kadar."

Servaz'ın şaşkın bakışları birinden diğerine geçti. *Bir şey olmuş*... Başka türlü imkânsızdı. Kudretli bir el duruma müdahale etmese San Antonio böyle bir anlaşmayı asla kabul etmezdi. Servaz da denklemin parçasıydı. Margot! diye düşündü, midesi üçlü bir salto atarken.

"Yeni bir şey var," dedi müdür, onun sezgisini doğrulayarak.

Servaz korkuyla devamını bekledi. Bulvarın gürültüsü açık pencereden giriyordu; klima hâlâ tamir edilmemişti.

"Elvis Elmaz'ı hatırlıyor musun, hastanede sorguya çektiğiniz adam?"

Servaz başıyla onayladı.

"Bu gece saldırıya uğradı. Can çekişiyor."

"Nasıl olmuş?"

"Görünüşe bakılırsa, biri bedenini etle kaplayıp bir iskemleye bağlamış ve kendi köpeklerine yedirmiş."

Servaz sözlerinin anlamını kavramaya çalışarak patronuna baktı. Sonra sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı ama hemen vazgeçti.

"Hastanede," diye devam etti Stehlin. "Yüzünün yarısı parçalanmış, kolları ve gövdesi birçok yerinden kemiklerine varana dek ısırılıp yenmiş, birçok organı çok ciddi hasar görmüş, müthiş kan kaybetmiş. Öylesine zarar görmüş ki, onu ciddi yanıklar bölümüne koydular, oksijen çadırında. Hoş bir görüntüsü yok... Kurtulma şansı çok az. Gece yarısı komaya girdi. Eğer kurtulursa, beş yüz metre ötede oturan komşusuna borçlu olacak. Gecenin bir vakti bir arabanın geçtiğini görmüş ve köpeklerin kudurmuş gibi havladıklarını işitmiş. Ama ambülansta bilincini tamamen yitirmeden önce bir şey oldu..."

Ne oldu? diye bağırdı Servaz'ın beyni. Stehlin masasının bir köşesine doğru elini uzattı. Servaz bakışlarıyla onun hareketini izledi ve üzeri etiketli şeffaf bir kanıt paketini fark etti.

"Ambülanstakilerden birine bir şey yazmak istediğini anlatmayı başarmış. Dudakları... kalmamıştı, dili de. Dolayısıyla o sırada konuşabilecek durumda değildi... Üstelik yüzünde bir oksijen maskesi vardı. Ama öyle gözüküyor ki adamın heyecanı ve ısrarı karşısında ambülans görevlisi sonunda ona bir bloknot ve bir kalem ulaştırıyor..."

Stehlin kanıt poşetini Servaz'a uzattı.

"İşte, yazmayı başardığı şey."

Polis poşeti aldı. İçindeki bloknota baktı. Titrek, beceriksiz bir yazı.

Servaz geçmiş araştır

Santos'un onu dinlemeyi ertelemeyi neden kabul ettiğini şimdi anlamıştı. Hem derin bir rahatlama hem de içini kemiren bir merak hissetti.

"Onun geçmişini mi araştırdın?" diye öğrenmek istedi Stehlin.

Servaz hayır anlamında başını salladı. Başı dönüyordu.

"Kanıtı sağlam çıkınca Elvis'in peşini bıraktık," cevabını verdi.

"O halde sanırım bir yazım hatası var," dedi Stehlin.

"Servaz, geçmişi araştır," diye düzeltti polis. "Hangi geçmişten söz ediyor? Kendisininki mi?"

"Muhtemelen."

Servaz beynindeki çarkların çalışmaya başladığını hissediyordu.

"Belki de bu izin peşini çabuk bıraktık. Belki de Claire Diemar ile Elvis Elmaz'ın tanışmadıklarından emin olmalıydık."

"Martin, ancak dört gündür bu işin üzerindesiniz. Siz gerekeni yaptınız."

Servaz bu saptamanın özellikle Santos'a yönelik olduğunu anladı.

"Bir şey daha var," diye ekledi müdür. "Paris sonuç istiyor. Özellikle her şey basına sızmadan ve suratlarında patlamadan önce Lacaze'ı aklamak istiyorlar. Dolayısıyla soruşturmanın ne aşamada olduğunu

sordular ve bu sabah narkotiğe baskı yaptılar. Senin Heisenberg onların muhbirlerinden biri ve kimliğini bize aktardılar. Bir kere olsun yalvartmadılar. Sence burada bir şey olabilir mi?"

Servaz onayladı.

"Marsac'taki uyuşturucu pazarında çok kalabalık olmamalılar, öyle değil mi? Kim bilir? Belki de Hugo'yu uyuşturmuş olan malı o sağlamıştır."

Servaz, Stehlin'in bürosundan çıkarken ter içindeydi. Havadaki atomlar gölgede bile yeterince titreşerek dayanılmaz bir sıcaklık üretiyordu, oysa henüz daha sabahın onuydu. Tereddüt ediyordu. Araştırılması gereken iki yeni ipucu vardı. Nereden başlamalıydı? Elvis Konstandin Elmaz'ınki kadar "zengin" bir geçmişi araştırmak zaman alabilirdi ama Arnavut'un komaya girmeden önce yazmış olduğu son cümle Servaz'ın zihninde bir neon gibi ışıldıyordu.

Onun gibi biri, hastaneden belki de sağ çıkamayacağını biliyorken, son gücünü bir mesaj göndermek için kullanmıştı. Bu mesaj son derece önemli olmalıydı. Aradığınız kimse burada, diyordu.

Ve bu mesaj ona yazılmıştı, Servaz'a.

Elvis Elmaz, Claire'i kimin öldürdüğünü biliyordu.

Ve onu köpeklerine yem eden kişi ya da kişiler aynıydı...

Güvenlik kapısından geçti. Koridorda bir grup oluşmuştu ve Servaz futboldan bahsettiklerini anladı. Uzaktan geçmeye çalıştı ama konuşmanın bir kısmını işitmekten kaçınamadı.

"Lanet olsun, amma sıcak! Sanki Güney Afrika'dayız!" dedi biri.

Birkaç kahkaha yükseldi.

"Öyle mi dersin, Pezula Resort epey uzakta!" diye bağırdı bir diğeri. "Hem orada şimdi kış."

Servaz Dünya Kupası etrafında dönüp duran gürültü patırtıyı, söylentileri, sayısız makaleyi, yazıyı, televizyon ya da radyo röportajını ve şakaları görmezden gelmeye çalışsa da Fransa takımının mücadele eden bütün ekipler içinde en lüks otelde kalan ekip olduğu, yolculuk ve konaklama masraflarının milyon avroyu aştığı gözünden kaçmamıştı.

Bu tutarı son derece şoke edici ve haksız buluyordu. Bir bakan ve bir dışişleri görevlisi bile işin içine karışmayı gerekli görmüştü.

"Martin, sen ne düşünüyorsun: Sence Fransa yarın Meksika karşısında kazanır mı?"

Adli poliste onun maçlardan, hatta genel olarak spordan tiksintisini bilmeyen yoktu. Alaycı birkaç gülümseme yakaladı.

"Umarım kazanmaz," karşılığını verdi geçerken. "En azından başka şeyden söz edebiliriz."

Birkaç kişi zoraki gülümsedi. Bu bakış açısını komik bulmadıkları belliydi.

Margot bütün bakışların üzerine yapıştığı hissiyle koridorlarda yürüyordu. Yürüdükçe bakışları omuzlarında hissediyordu. Mırıltılar, dirsek vurup onu işaret ettiklerini, arkasından kaş göz işaretleri yaptıklarını fark ediyordu. Neyse ki ders yılının sonu yaklaşıyordu. Kulaklarında Marilyn Manson ona itirafta bulunuyordu: "Yok olmak istiyorum." *Aa, evet, dostum, ben de. Sen ve ben anlaşıyoruz, Brian Hugh...*

Tam olarak ne bildiklerini düşündü. Dedikoduların payı neydi, sızmaların payı neydi? Kim iftira atmıştı? Elbette ne babası ne Vincent ne de Samira. David mi? Sarah mı? Dolabına yaklaşırken, üzerine yine bir not iliştirildiğini gördü ve bağırsakları düğümlendi. Buydu işte... Çözülen dilleri ve ışık hızıyla yayılan dedikoduyu hayal etti: "Gördün mü? Margot'nun dolabına biri yine bir şey bırakmış!" *Lanet olsun! Salak sürüsü!* Kimi zaman ona tek çözüm Kıyamet'miş gibi geliyordu.

Dosdoğru dolabına yönelince, bir not değil, bir çizim olduğunu gördü. Daha doğrusu, birisi Sam Amca'nın parmağını doğrultarak I WANT YOU dediği, Amerikan ordusunun asker toplamak için tasarlanmış ünlü afişini uyarlamıştı. Sam Amca'nın yerine Julian Hirtmann'ın oldukça flu bir portresi konmuştu.

Kaçık sürüsü! Başka işleri yok mu?

Kâğıdı yırtıp buruşturarak yere attı. Sonra dolabının kilidini açtı. *İçeride bir not daha vardı...* Yazıyı tanıdı. *Elias, küçük pislik, benim dolabımı açmana kim izin verdi ve nasıl açtın?* Notta, "Sanırım Çember'i buldum," yazıyordu.

Servaz çekmecelerini karıştırıp bir aspirin aradı ama bulamadı. Samira ile Vincent'ın bürosuna geçti, Vincent'ın çekmecesini açtı. Parasetamol, ibuprofen, kodein, tramadol... Vincent ve molekülleri... Bu odanın girişine kocaman bir ışıklı haç asılmalı ve sağlık karneleri için bir bölüm eklenmeliydi.

Eriyen bir talbet ve bir bardak suyla bürosuna geri döndüğünde mesaj ışığının yandığını fark etti. Bir çağrı almıştı. Numaraya baktı, tanımıyordu. Servaz numarayı çevirdi ve bir kadın sesi derhal karşılık verdi:

"Suzanne Lacaze."

Servaz kaşlarını çattı.

"Günaydın, Bayan Lacaze, bana ulaşmaya mı çalıştınız?"

Sessizlik.

"Evet..."

Ses her zamankinden daha inceydi. Ve de gergin. Kopacak kadar gerilmiş bir lastik gibi uzayan bir mırıltı. Servaz nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu ama Suzane ona düşünecek zaman bırakmadı.

"Kocamla ilgili."

Sesi gergindi. Hem de fazlasıyla. Sonuçları ağır olacak bir eylemde bulunmaya hazırlanan birinin gerilimiydi bu. Servaz nabzının hızlandığını hissetti.

"Sizi dinliyorum."

"Geçen gece size yalan söyledi... Kanıtı konusunda."

Servaz yutkundu. Yeniden sessizlik.

"O kadının öldürüldüğü gece kocam evde değildi. Nerede olduğunu da bilmiyorum. Eğer gerekirse, bunu bir yargıç karşısında da tekrarlarım. Umarım bu cinayeti kimin işlediğini bulursunuz. Hoşça kalın, Başkomiser."

Telefonu kapatmıştı. Servaz yavaşça soluk verdi. Lanet olası! Birkaç telefon etmeliydi. Auch savcısının ne hal alacağını düşündü ve aniden her şeyin ciddi biçimde aydınlanmakta olduğunu hissetti.

31

Heisenberg

Servaz hedefe yaklaştığı, parçaların birbiri ardına yerine yerleştiği izlenimini seviyordu. Göğsünde bateri vuruşları gibi bir ses yankılanıyordu. Bir soluk. Süvari alayı geçidi. Zaferin gürültüsü. Ayağı gaz pedalında otobanda ilerliyordu. Hava öyle sıcaktı ki soluk mavi ve sütsü gökyüzünün altında ufukta bir serap gibi titreşiyordu.

Tekrar Santos'u, davetini düşündü. Bu olayı hızla çözerse, adli polisin bunu dikkate almak zorunda kalacağını ve ödün vereceğini biliyordu. Ama medyanın gözdesini, iktidar partisinin müstakbel çığırtkanını, kesinlikle dokunulmaması gereken adamı hapse atarsa neler olurdu? Bunu ona ödetmeye kalkışmazlar mıydı? Elbette. Ve o park yerinde kellesini onlara bir tepside sunmuştu... Ama aldırmıyordu. Bir tilki tuzağa yakalandığında geride sadece avcının öfkesi kalırdı.

Tilkinin berbat bir hali vardı. Boksör sersemlemiş görünüyordu. Sönmüş. Sırrını kendinin bildiği o gülümsemelerinden biri belirmişti yüzünde ama bu gülümseme gözlerine ulaşamayan bir yüz buruşturmaya dönüşmüştü. Servaz'ı sesini çıkarmadan, eşinin ihaneti karşısında en ufak duygu ifade etmeden dinlemişti.

"Siz de Marsac'taydınız, Başkomiser," dedi vekil. "Böyle demiştiniz, değil mi? Antik dil ve uygarlık derslerini hatırlıyor musunuz? En sevdiğim derslerdi... Seçmeli olarak da tiyatro." Servaz, Margot'yu düşündü. Lacaze elindeki kâğıt keseceğiyle oynuyor, ucunu işaret parmağına batırıyordu. "*Hibris*'ten söz edildiğini işitmişsinizdir..."

Servaz hiçbir şey söylemeyerek Lacaze'a gözlerini dikmekle yetindi. Şu baskın erkek hikâyelerinden biri daha. Kiminki daha uzun, kim

daha uzağa işer hikâyesi. Ama bu kez Lacaze kaybettiğini biliyordu, sadece görünüşü kurtarmaya çalışıyordu.

"Çok fazla yükselmek isteyen, tanrıların kıskançlığına ve öfkesine maruz kalır. Öyle görünüyor ki tanrılar intikamcı elleri olarak karımı seçtiler... Kadınlar kesinlikle öngörülemez."

Servaz bu konuda Lacaze'la hemfikirdi ama belli etmedi.

"Karınız bana hakikati mi söyledi?" diye sordu, belirgin bir resmiyetle.

Ormanın ortasındaki bu zengin semtinin ultramodern evinde oturuyorlardı yine. Servaz'ın belediyede ulaşmayı başardığı Lacaze'ın talebi üzerine orada buluşmuşlardı. Ama bu kez eşi görünürde yoktu. Güneş camlı geniş açıklıklardan, dikey storların arasından içeri giriyor ve fotoğraflarla kaplı abanoz duvarlarda evin efendisinin şerefine yol yol izler bırakıyordu.

"Evet."

"Claire Diemar'ı siz mi öldürdünüz?"

"Sanırım size hatırlatmam gerekiyor ki gözaltına almadan beni suçlayamazsınız, dolayısıyla öncelikle dokunulmazlığımın kaldırılması gerekiyor ve gecikmeden avukatımı aramalıyım. Ama sorunuza cevap verirsem, hayır, Başkomiser, onu ben öldürmedim. Claire'i seviyordum, Claire de beni seviyordu."

"Hugo Bokhanowsky böyle demiyor. Ona göre, Claire sizi terk etmeye hazırlanıyormuş."

"Hangi gerekçeyle?"

"Claire ile Hugo sevgiliydi."

Lacaze ona şaşkın gözlerle baktı.

"Ciddi misiniz?"

Servaz onayladı. Vekilin yüzünden bir kuşku ifadesi geçtiğini gördü.

"Bu çocuk masal uyduruyor... Claire bana ondan hiç söz etmedi. Biz gelecek planları yapıyorduk..."

"Geçen sefer bana karınızı terk etmenizi istemediğini söylediniz."

"Doğru. Ne istediğinden çok emin olmadığından. Ve de kuşkusuz, Suzanne... Suzanne bu halde olduğundan."

"Yani... *hayatta* mı demek istiyorsunuz?"

Siyah bir gölge politikacının gözlerini perdeledi.

"Lacaze, son zamanlarda Claire'i gözetlediniz mi? Ona dair kuşkularınız var mıydı?"

"Hayır."

"Hugo Bokhanowsky'yle ilişkisinden haberdar mıydınız?"

"Hayır."

"Cuma gecesi onunla birlikte miydiniz?"

"Hayır."

Üç kesin cevap.

"Cuma gecesi neredeydiniz?"

Yeniden gülümsedi. Boş bakışlar.

"Bunu... bunu size söyleyemem."

Lacaze bu kez bu kelimeleri ironi dolu bir gülümsemeyle söylemişti. Sanki aniden durumun komikliği, aynı zamanda da umutsuzluğu zihninde canlanmış gibi. Servaz iç çekti.

"Tanrı aşkına, Lacaze! Yargıcı aramak zorunda kalacağım ve eğer iş birliği yapmayı reddederseniz kuşkusuz dokunulmazlığınızın kaldırılmasını talep edecektir. Kariyerinizi mahvetmek üzeresiniz!"

"Anlamıyorsunuz, Başkomiser. Eğer size söylersem kariyerim biter. Köşeye sıkışmış durumdayım."

Espérandieu kişisel olarak 2009 yılının en iyi rock albümlerinden biri olarak kabul ettiği Kasabian'ın *West Ryder Pauper Lunatic Asylum*'u dinliyordu. Mégane'ının CD çalarında tam *Fast Fuse* adlı parça çalarken yolcu tarafındaki camına vuruldu.

Vincent müziğin sesini kısıp kapıyı açtı.

"Birini görmemiz gerekiyor," dedi Servaz otururken.

"Ya Margot?"

"Girişte bir jandarma var." Servaz, yolun kenarına, meşelerle ve çimenlerle sınırlanan yol boyuna park etmiş aracı gösterdi. "Samira arka tarafı gözetliyor, Margot da derste. Hirtmann'ı tanırım. Harekete geçecekse, hiç risk almayacaktır. Özellikle de bir hücreye geri dönme riskini."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sür."

Şehre girdiler, ilerledikçe Servaz, Espérandieu'ye yolu tarif ediyordu. Lacaze'la konuşması bütün coşkusunu yok etmişti. Vekilin o gece nerede olduğunu söylemeyi reddetmekteki inadını anlayamıyordu. Aksayan bir şey vardı. Lacaze'ın tutumunu kesin olarak savunmakta haklı gerekçeleri olduğunu hissetmişti. Cinayet işlemiş birinin tavrı değildi bu.

Ama belki de Lacaze sadece bu oyunda çok güçlüydü. Sonuçta o bir politikacıydı, dolayısıyla bir oyuncu ve profesyonel bir yalancıydı.

"Burası," dedi Servaz.

Üniversite kampüsü şehre hâkim tepelerden birinde bulunuyordu. Beş binalık bir dizi. Hepsi birbirinin aynıydı. Bir panoda "PHILIPPE-ISIDORE PICOT DE LAPEYROUSE ÜNİVERSİTE KAMPÜSÜ" yazan küçük bir kapıdan geçtiler. Ağaçların altına park ettiler. Çimenlik ıssızdı. Marsac Lisesi'nin tersine, fen fakültesinde dersler bitmiş, öğrencilerin çoğu okuldan ayrılmıştı. Kampüs terk edilmiş gibiydi. Dört katlı uzun bina, odalarını aydınlık ve hoş kılan sıra sıra geniş pencereleriyle gururla yükseliyordu. Ama daha giriş salonunda aksayan bir şeyler olduğunu anladılar. Duvarlara pankartlar asılıydı: "KİRA PARASI ÖDÜYORUZ, ASGARİ YAŞAM KOŞULLARI TALEP EDİYORUZ", "HAMAM BÖCEKLERİNDEN BIKTIK", "BETON = PİSLİK"... Asansör yoktu. Üst katlara çıkarken pankartların haklı olduğunu hemen gözlemlediler: Tavanın plastik kaplamaları çökmüştü, duvarların sarı badanası pul pul olmuştu ve duşların kapısına asılı bir levhada "KULLANIM DIŞI" yazıyordu. Gerçekten de Servaz zeminde tırmanan bir iki böcek fark etmişti sanki. Narkotiktekiler onlara bir oda numarası vermişti. 211. Kapının önünde durdular. İçeriden yüksek bir müzik sesi geliyordu. Espérandieu kapıyı vurdu ve en genç sesini takındı.

"Heisenberg, orada mısın, dostum?"

Müzik kesildi. Heisenberg'in pencereden kaçıp kaçmadığını düşünerek otuz saniye kadar beklerlerken, kapıyı kısa triko ve şortlu zayıf bir kız açtı. Saçları başak rengiydi ve siyah dipleri görünüyordu. Kolları öyle zayıftı ki yanık derisinin altından kemikleri ve damarları

çıkıyordu. Neredeyse tamamen inik storun alaca karanlığında gözlerini kırpıştırdı ve soluk renkli gözlerle ikisini de inceledi.

"Heisenberg burada değil mi?" diye sordu Vincent.

"Siz kimsiniz, beyler?"

"Sürpriz!" diye bağırdı neşeyle yardımcısı, kartını göstererek ve sahte sarışını itip içeri girerek.

Duvarlar neredeyse tamamen fotoğraflar, posterler ve küçük afişlerle kaplıydı. Espérandieu fotoğraflar arasında Kurt Cobain, Bob Marley ve Jimi Hendrix'i tanıdı. Özgürlüğe ve uyuşturuculara tutkun gençlerin idolleri. İkisine birden tutkun olmak inanılmaz bir paradokstu. Daha odaya girer girmez, havada dolaşan kokuyu tanıdı: THC. Tetrahidrokannabinol. Bilinen adıyla, esrar.

"Heisenberg burada yok mu?"

"Ondan ne istiyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Espérandieu. "Sevgilisi misin?"

Kız nefret dolu gözlerle onlara baktı.

"Size ne bundan?"

"Cevap ver."

"Defolun!"

"Onu görmeden gitmeyeceğiz."

"Siz narkotikten değilsiniz," dedi.

"Hayır, cinayet masası."

"Narkotiği arayın, Heisenberg'e dokunmaya hakkınız yok."

"Sen ne biliyorsun? Arkadaşın mı?"

Cevap vermedi. Renksiz iri gözleri kötü bir ışıltıyla birinden diğerine gidip geliyordu.

"Tamam, ben gidiyorum," dedi.

Kapıya doğru bir adım attı, Espérandieu kolunu uzatıp kızı bileğinden yakaladı. Kız anında, şiddetle karşı koyan bir kedi gibi geri döndü ve pençelerini koluna kanatana dek geçirdi.

"Ah, orospu, beni tırnakladı!"

Espérandieu, onu bırakmak yerine, öteki bileğini de güçlü bir şekilde yakaladı ve o dişi bir kaplan gibi debelenirken çiftelerine hâkim olmaya çalıştı.

"Bırak beni, pislik polis! Pis pençelerini çek üzerimden, ibne polis!"

"Sakin ol! Kes şunu, yoksa seni içeri atarız!"

"İçeride işim yok benim, pislik! Bir kadına böyle kötü davranmaya hakkınız yok! Bırakın beni, lanet olsun!"

Kudurmuş bir hayvan gibi debeleniyor, tiz sesler çıkarıyor ve tükürüyordu. Servaz yardımcısına destek olmaya hazırlanırken, kadın başını şiddetli bir şekilde duvara vurdu.

"Bana vurdunuz!" diye bağırdı. Alnı yarılmıştı. "Yaralandım! İmdat! *Tecavüz var!*"

Espérandieu bağırmasını engellemek için eliyle ağzını kapatmaya çalıştı. Binanın dörtte üçü muhtemelen boş olsa da bütün binayı ayağa kaldıracaktı. Espérandieu'nün elini ısırdı. Elektriğe çarpılmış gibi ürperdi, tam kızı tokatlayacaktı ki Servaz bileğinden tuttu.

"Hayır."

Diğer eliyle kapıyı kilitlemişti. Kız durumu tartarak biraz yatıştı, çukura kaçmış gözlerinden nefret şimşekleri saçıyordu. Tuzağa düştüğünü fark etmişti. Alnından kan sızıyordu. Bileklerini ovuşturdu. Bileklerinde hâlâ Espérandieu'nün parmaklarının bıraktığı kırmızı izler vardı.

"Sadece Heisenberg'le konuşmak istiyoruz," dedi Servaz sakince.

Kız yatağın kenarına oturdu, küçücük göğüslerinin üzerindeki mor sutyeni gözükecek şekilde giysisinin ucuyla kanayan alnına tampon yaparken başını onlara doğru kaldırdı.

"Ona ne diyeceksiniz?"

"Ona sorularımız var."

"Heisenberg benim."

Servaz'la yardımcısı bakıştılar. Kısacık bir an onların kafasını karıştırmaya mı çalıştığını düşündüler, sonra Servaz onun doğru söylediğini anladı. Narkotiktekiler Heisenberg'in bir kadın olduğunu söylemekten kaçınmışlardı... Kuşkusuz iki polisi bekleyen şaşkınlığı ve güçlükleri öngörerek eğlenmiş olmalıydılar.

"Beni hapse atabilirsiniz, sorularınıza cevap vermeyeceğim. Meslektaşlarınızla bir anlaşmam var. Hatta bir yerlerde yazılı."

"Senin anlaşmanla bir işimiz yok."

"Öyle mi? Şey, üzgünüm ama böyle olmaz, beyler. Ben narkotiktekilerle konuşurum. Yargıç bile olur. Beni böyle sorguya çekemezsiniz!"

"Kurallar değişti diyebiliriz. Eğer istersen bağlantını ara. Haydi. Ara. Ona sor... Cevap istiyoruz. Artık koruman yok, çıplaksın. Ya bizimle konuşursun ya da hapsi boylarsın."

Blöf yapıp yapmadıklarını anlamak için soluk yeşil gözleriyle onları inceledi.

"Bağlantını ara," diye ısrar etti Servaz. "Haydi."

Mağlup bir halde başını eğdi.

"Ne istiyorsunuz?"

"Sana birkaç soru sormak."

"Ne türden?"

"Paul Lacaze senin müşterilerinden biri mi, türünden."

"Ne?"

"Paul La..."

"Yavrum, Paul Lacaze'ın kim olduğunu biliyorum. Siz ciddi misiniz? Onun gibi birinin uyuşturucusunu benden alma riskine gireceğini mi sanıyorsunuz? Lanet olsun, dalga mı geçiyorsunuz?"

"Senin müşterilerin kim, öğrenciler mi?"

"Sadece onlar değil. Marsac'ın küçük burjuvaları, gerçekten canları sıkılan paralı güzel kadınlar, hatta işçiler. Günümüzde uyuşturucu golf gibi: Demokratikleşiyor."

"Sosyoloji notların iyi olmalı, öyle mi?" diye dalga geçti Espérandieu.

Kız ona bakma lütfunda bile bulunmadı.

"Nasıl oluyor peki?" diye öğrenmek istedi Servaz, "dozlarını nerede saklıyorsun?"

Anlattı. Heisenberg'in bir "sütanne"si vardı. Polis jargonunda stokları saklamayı kabul eden kimse. Çoğu zaman bir ya da birkaç bağımlı birkaç doz karşılığında bu hizmeti veriyordu. Heisenberg'in sütannesi

bağımlı değildi: Bir kulübede tek başına yaşayan seksen üç yaşında yaşlı bir kadındı. Haftada bir öğleden sonra evine sohbete gidiyordu.

"Müşterilerinin listesini tutuyor musun?" dedi Servaz.

Kız iri gözlerle ona baktı.

"Ne? Hayır!"

"Marsac Lisesi'ni biliyor musun?" diye sordu.

Kız kuşkuyla ona baktı.

"Evet..."

"Öğrencileri arasından müşterilerin var mı?"

Göz bebeklerinde bir meydan okuma ışıltısıyla başını salladı.

"Hmın."

"Ne? Duymadım."

"Sadece öğrencileri arasında değil."

Servaz kuyruk sokumuna doğru aşina bir ürperti hissetti.

"Bir öğretmen mi? Nereden?"

Hafifçe muzaffer bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Evet, bir öğretmen. Marsac'tan. Seçkinler lisesi. Yeter mi size?"

Servaz blöf yapıp yapmadığını düşünerek renksiz yeşil gözlerini inceledi.

"Adı," dedi.

"Üzgünüm. Bir şey öğrenemezsiniz. Muhbir değilim ben."

"Öyle mi, dalga mı geçiyorsun? Ya narkotikler?"

"Bu şekilde değil," diye belirtti inatla, sanki hakarete uğramıştı.

"Hugo Bokhanowsky adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Başıyla onayladı.

"Ya David Jimbot?"

Aynı şey.

"Şu öğretmenin ismi," diye ısrar etti.

"Bunu yapamam, bayım."

"Dinle, sıkıldım ben... Vakit kaybettiriyorsun bana... Narkotikte-kilerin senin hakkında kalın bir dosyası var. Ve bu kez yargıç hiç

hoşgörü göstermez. Bizim basit bir aramamızla seni hapse atmaya hazır. Epey bir süre ortada görünmeyebilirsin..."

"Tamam, tamam, lanet olsun! Van Acker."

"Ne?"

"Francis Van Acker. Adı bu. Marsac Lisesi'nde bir ders veriyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Kendini dünyanın merkezi sanan bir tip."

Servaz ona baktı. Francis... Elbette, bunu nasıl daha önce düşünmemişti?

Arabada dört kişiler. Süratle gidiyorlar. Çok süratli. Gece. Ormanın ortasında kıvrılıp duran yolda. Arabanın camları açık. Rüzgâr saçlarını savuruyor. Arka koltukta başını ona yaslamış olan Marianne'ın saçları saçlarına karışıyor. Şampuanının çilek kokusunu içine çekiyor. Radyoda o yıl Freddie Mercury kimin sonsuza dek yaşamak istediğini, Sting ise Rusların da çocuklarını sevip sevmediklerini soruyor. Francis direksiyonda.

Dördüncü kişi kuşkusuz "Jimmy", belki de Louis: Servaz hatırlamıyor. Francis ile o, önde, kopuk kopuk laflar ediyorlar, gülüyorlar, gürültü yapıyorlar. Ellerinde bir bira var, neşeli, ölümsüz, az çok çakırkeyif bir halleri var. Francis çok hızlı kullanıyor arabayı. Her zamanki gibi. Ama araba onun. Aniden, boş elinde esrarlı bir sigara beliriyor, sigarayı Jimmy'ye uzatıyor, Jimmy aptalca kıkırdayıp bir nefes çekiyor. Servaz, Marianne'ın yanında gerildiğini hissediyor. Yaz hariç her mevsim giydiği parlak parmak uçları kesik eldivenleri var; sıcak parmakları yünden dışarı çıkıp onunkilere karışıyor. İkisinin eli kimsenin parçalayamayacağı bir zincirin halkaları gibi birleşmiş. Martin, arabanın arkasında alaca karanlıkta oturuyor, Francis arabayı çok hızlı kullanmasına ve havanın serin olmasına rağmen Marianne ile bütünleştikleri bu anların tadını çıkarıyor. Farlar ağaç gövdelerini sıyırıyor, yol son sürat akıyor, arabanın içi dışarıdan gelen gece havasına rağmen esrar kokuyor. Radyoda Peter Gabriel Sledgehammer'*ın sözlerini tekrarlıyor. Ve aniden, Marianne'ın ılık soluğunu kulak kepçesinde hissediyor, mırıldanan sesini işitiyor:*

"Eğer bu gece öleceksek, hiç bu kadar mutlu olmadığımı bilmeni isterim."

Martin de tıpatıp aynı şeyi düşünüyor, ikisinin kalbinin birlikte attığını hissediyor, Marianne'in aşkıyla, arabada hüküm süren dostlukla, gençliklerinin kaygısızlığı ve lütfuyla dolup taşan o günlerde kendisinin de bu andan daha mutlu olamayacağına kesinlikle inanıyor. Dikiz aynasından Francis'in onlara bakışını yakalıyor. Esrarın dumanı gözlerinin önünde ince bir büklüm halinde yükseliyor. Bütün alay ya da ironi izi siliniyor. Haset, kıskançlık ve saf bir kin dolu bakış. Hemen sonra Francis ona göz kırpıp gülümsüyor, Martin düş gördüğünü sanıyor.

Servaz şehir merkezine park etti. Bütün öğleden sonrayı düşünerek geçirmişti. Önceki gece Marianne'ın Francis hakkında söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Francis'in yeteneksiz olduğunu ve Servaz'ın yeteneğini kıskandığını söylemişti. O dönemki edebiyat öğretmeni gelmişti şimdi gözünün önüne. Beyaz kalın kaşlı, hafif yapmacık diksiyonlu çok zarif bir adam. Çizgili gömlek yakalarının altına fular takıyordu ve takım elbiselerinin mendil cepleri vardı. Servaz ile o ders aralarında ya da derslerden sonra uzun uzun gevezelik ediyorlardı ve şimdi, bu sohbetlerin, yaşlı adamı sürekli kötüleyip duran ve Martin'le birlikte olma çabasında entelektüel gerekçelerin dışında nedenler arayan Francis'i alaycı alaycı güldürdüğünü hatırlıyordu.

Servaz, Van Acker'in iğnelemelerinin kıskançlıktan kaynaklandığını hiçbir zaman düşünmemişti: Francis, Marsac'ta ilgi odağıydı, hayranlarından oluşan küçük bir maiyeti vardı ve eğer birinin diğerini kıskanması gerekiyorsa, bu Martin olmalıydı.

Marianne'ın ağzından çıkan laflar zihninin kıyılarına sürekli vurup duruyordu: "En iyi dostun, senin öteki ben'in, kardeşin... Kafasında tek bir düşünce vardı: Senin en değer verdiğin şeyi elinden almak..." Sevdiği kadını elinden aldığı için daha sonra Francis'ten nefret etmişse de o dönemde aralarındaki bu dostlukta... *kutsal* bir şeyin olduğunu sanmıştı. Francis de böyle hissetmemiş miydi? Marsac'ta beş gün önce söylediği sözleri hatırladı: "Sen benim abimdin, sen benim Seymour'umdun ve benim için, bu abi polis olduğu gün intihar etti." Tam bir yalan mıydı? Francis Van Acker kendisinden daha maharetli, daha yetenekli ya da daha yakışıklı olanlardan intikam almaya çalışan biri

miydi? Alaycı kişiliği derin bir aşağılık duygusunu mu gizliyordu? Bunu ödünlemek için mi Marianne'ı kullanmış ve baştan çıkarmıştı. O dönemde kolay bir av olduğu için mi bunu yapmıştı? Zihninde bir fikir beliriyordu ama dikkate alınamayacak kadar saçma, sapkındı.

Marianne... Neden hâlâ aramamıştı? Onun aramasını mı bekliyordu? Aramasının, oğlunu hapisten çıkarabilecek kişiyi kullanma girişimi olarak yorumlanmasından mı çekiniyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı? Kaygı içini kemiriyordu. Onu en kısa sürede görmek istiyordu, kurtulmak için kendine bunca eziyet çektirdiği Marianne'ın eksikliğini şimdiden hissediyordu. Dünden beri on kezdir kendini onun numarasını çevirmek üzereyken bulmuştu. On kez de vazgeçmişti. Neden? Ya Elvis... Onun bu tabloda işi neydi? Bir cinayet teşebbüsüne fazlasıyla benzeyen bir şeyden kurtulmuştu, hayatla ölüm arasındaydı ve son gücünü toparlayarak Servaz'a geçmişini araştırmasını söylemişti. Son olarak da Lacaze vardı. Cuma gecesi nerede olduğunu söylemeyi reddeden Lacaze. Aldatmaca bir kanıtı değil, bir gerekçesi olan Lacaze... Tanık olarak yargıcın bürosunda dinlenen Lacaze: Dört saat önce ifadesi alınmaya başlanmıştı ama vekil intiharvari suskunluğunda ayak diriyordu... Elvis, Lacaze, Francis, Hirtmann: Bu dramın aktörleri, bir körebe oyununda olduğu gibi, onun etrafında halka olmuş dans edip duruyorlardı. Ortadaki oyuncu kendisiydi. Gözleri bağlıydı, ellerini uzatmıştı ve katili el yordamıyla bulmalıydı.

Servaz cipinden indi, kilitledi ve yürümeye başladı. Merkezin uzağındaki küçük sokak boyunca, ağaçlıklı bahçelerle çevrili büyük burjuva evleri diziliydi. Kaldırımlar boyunca çok sayıda araba park etmişti. Boş bir yeri gözüne kestirdi ama yakınında bir sokak lambası vardı. Gece olmaya başlamıştı ve lamba henüz yanmıyordu.

Hiç durmadan geçti, şehir merkezine geri döndü ve balıkçılık malzemeleri satan, kapanmak üzere dükkânı gördü. Yaşlı adama bir olta aradığını, makaralı olup olmamasının önem taşımadığını ama yeterince sağlam ve uzun olmasını istediğini söyleyince adam şaşkın gözlerle ona baktı. Sonunda cam elyafı ve karbondan, iç içe geçmeli bir kamış çıkardı. Altı parçası açıldığında dört metreye erişebiliyordu.

Servaz, kamışı omzunda, sakin küçük sokağa geri döndü. Sağa sola gizlice göz atarak kaldırım boyunca yürüdü, sokak lambasının

altında durdu ve kamışın ucunu var gücüyle ve hızlı bir şekilde iki kez salladı. İkincisinde ampul patladı. Üç saniyeden fazlasını almamıştı. Oradan ayrıldı.

Küçük oyununu kimsenin görmemiş olması için dua ederek, beş dakika sonra boş alana cipini park etti. Evlerin karanlık cephelerinde birkaç pencerede ışıklar yanmaya başlamıştı ve sokağa yavaşça alaca karanlık iniyordu.

Francis Van Acker, geçen yüzyılın başından kalma T şeklinde büyük bir evde, bir numara ötede oturuyordu. Servaz bir çamın dalları ve bir söğüdün saçakları arasında evin yüksek siluetini fark edebiliyordu. Küçük bir tepenin üzerine tüneyen ev, o vakitte siyah çitlerin ve sık ağaçların arasından çıkarak, kütlesiyle komşularını eziyor gibiydi. Evin sağ tarafında, Servaz'ın yükselen karanlıkta fark ettiği sütunları, kemerli öğeleri ve dantelli ferforje kesmeleriyle Haussman tarzı kış bahçesinin hemen üzerinde birinci katın ön cephesi boyunca uzanan üçlü pencere aydınlıktı.

Servaz villanın, sahibine benzediğini düşündü: Aynı tepeden bakış, aynı gurur. İnsanın içini pek rahatlatmayan gölgesiyle birlikte etrafına bunları yansıtıyordu. Sağ taraftaki ışık hariç, binanın geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Servaz sigara paketini çıkardı. Bu gözetlemeden ne beklediğini düşündü. Buraya her gece gelecek değildi sonuçta. Vincent ile Samira'yı düşününce sırtından bir ürperti geçti. İki yardımcısına da güveniyordu: Vincent, Margot'yu tanıdığından görevine daha canla başla sarılırdı. Samira ise, egzantrik görüntüsüne rağmen en iyi elemanlarından biriydi... Ne var ki karşısındaki rakibin, genellikle komiserliklerden ve adalet saraylarındaki mahkeme salonlarından alışkın oldukları kişilerle alakası yoktu.

Sonraki iki saati evi ve sokaktan gelip giden az sayıdaki insanı gözleyerek geçirdi: Çoğunlukla işten geç dönen, çöp tenekelerini veya köpeklerini çıkaran komşular. Yavaş yavaş televizyon ışıkları salonlarda yanmaya başladı. Üst katlarda pencereler aydınlandı. Şu cümleyi nerede okuduğunu düşündü: "Televizyonun açık olduğu her yerde, kitap okumayan biri uyanıktır." Evinde olmak isterdi. Dizlerinin üzerinde açık bir kitap, kısık sesle Mahler dinlerdi.

O gece Ziegler geç döndü. Son anda Auch'taki bir barda bir sarhoş kavgasıyla ilgilenmek zorunda kalmıştı: Dövüşecek gücü bile bulamayacak kadar sarhoş iki adam, bıçak çekecek gücü bulmuşlar ve polisin gelişiyle ağlamaklı ve mide bulandırıcı bir tarzda, öyle içler acısı bir şekilde yanıp yakılmışlardı ki onları hapse atabilmek için "üst düzey salaklık" adlı bir suçun olmasını isterdi. Tere batmış üniformasından sıyrılıp duşun altına girdi. Duştan çıktığında cep telefonunda Zuzka'dan üç mesaj vardı. Ziegler yüzünü buruşturdu. Bitkin düşürücü ve ağlatacak denli üzücü bir günden sonra sevgilisini arayacak cesareti kendinde bulamıyordu. Paylaşacağı hiçbir şey yoktu... Hem bir başka görev onu bekliyordu.

Teşekkürler, Martin. Senin sayende sevgilimle sıkıntılar yaşamakta gecikmeyeceğimi hissediyorum. Danışman konuşuyor!

Salonun boğucu havasından biraz daha serin akşam havasının salona girmesi için pencereleri açtı. Jandarma binasında sükûnet hüküm sürüyordu. Televizyonun sesini kapattı, dana köfteli, yağlı, soğanlı, barbekü soslu ve mozzarella peynirli bir pizzayı mikrodalgaya attı ve pijamasıyla salondan geçip Mac'inin başına oturdu.

Pizzanın fazla sıcak peynirini soğutmak için üflerken ve buz dolu kocaman bir cin toniği pipetle içerken klavyesinin tuşlarına dokundu.

Martin'in ağaç gövdesinde bulduğu "JH" harflerinin bir fotoğrafı ekranda belirdi. Bunu Espérandieu ulaştırmıştı. İkinci bir pencere açtı, Google Maps'e Marsac yazdı, uydu görüntüye geçti ve gölün kuzey sahiline adım adım yaklaşarak azami büyüklüğe erişti ama görüntü bulanıktı. Üç santimetre elli metreye eşit olana dek geri gitti. İmleci sahil boyunca yavaş yavaş kaydırdı. Gökten bakıldığında gözlerinin önündeki kimi binalar gerçek birer küçük şatoydu: Tenis kortları, havuzlar, kabinler, müştemilatlar, ağaçlı parklar, hafif yelkenler ya da motorlu kanolar için göl üzerindeki dubalar, hatta bir sera ya da çocuklar için bir oyun alanı. On kadar yapı, daha fazla değil: Gölün iskân edilmiş kısmı iki kilometre uzunluğu aşmıyordu. Marianne Bokhanowsky'ninki gölün batı ve güney sahillerini işgal eden ve ardında kilometrelerce uzanan bir orman görülen gür ağaçlardan önceki son evdi.

İmleci hareket ettirirken ormandan geçen bir yol fark etti. Marianne'ın bahçesinin batı sınırına yaklaşık iki yüz metre mesafedeydi. Yol bir

J harfi çiziyordu. Üst ucu kuzeye yönelirken, alttaki kıvrımı batıya uzanıyordu. Kıvrımın ortasında piknik masasına benzeyen iki şekille birlikte bir otopark alanı bulunuyordu. Hirtmann'ın oradan gitmiş olduğuna kesinlikle bahse girilebilirdi. Görüntü netliği ve yaprakların yoğunluğu bir patika olup olmadığını görmeyi imkânsızlaştırıyordu. Jandarmada işler sakin olursa, sıcağa rağmen yarın gidip orada bir dolaşmaya karar verdi. Polisin teknik birimi kaynağın civarını araştırmıştı: Espérandieu'nün dediğine bakılırsa bir şey bulamamışlardı ama araştırmalarını daha öteye götürmüşler miydi? Bundan emin değildi. Heyecanın büyüdüğünü hissediyordu: *Yepyeni bir iz peşindeydi*. Ondan önce başkalarının gözlerini yıpratan, bilgisayarlarda uyuklamış ya da çekmecelerin dibinde aylarca tozlanmış bilgi ve dosyaları incelemek zorunda değildi: Martin bilgileri eline geçtikçe ona aktarmayı üstlenmişti. Marsac'ta soruşturmayı yürütürken bunlarla ilgilenecek zamanı yoktu. İki yardımcısını da Margot'yu gözetlemeye vermişti.

Senin şansına, güzelim. Top sende. Çok zamanın yok.

Paris'teki hücre şu an için olay yerine kimseyi göndermemişti. Bir e-posta ve bir ağaç gövdesine bıçakla kazınmış iki harf: Bütçeden pay ayıramayacak kadar önemsiz. Ama er ya da geç, Margot'nun gözetlenmesi biterdi, Martin soruşturmasını tamamlardı ve polis yeniden işi üstlenirdi. Şu andan itibaren önemli bir gelişme kaydederse, Martin'in başkalarının sonuçlarına sahip çıkacak türden biri olmadığını biliyordu. Kendi üstleri haberdar edilmedikleri için diş bileyebilirdi ama onlarca soruşturmacının aylardır yorgunluktan pestillerini çıkaran bir dosyayı ilerletti diye kimse onu bu işten alamazdı.

Başaracağını nasıl düşünüyorsun ki? Sonraki iki saatini Lisa Ferney'in kapatıldığı cezaevinin bilgisayar sistemine saldırı hazırlamakla geçirdi. İlk manevra bir *hacker* forumundan bir "botnet", yani robot program ele geçirmekten ibaretti. Ziegler bilgisayar korsanlığı forumlarının çoğunu biliyordu. Ender de olsa yeterince uzun süredir giriyordu. Korsanlar arasında kıdem, kartvizit yerine geçiyordu; gangsterler arasında olduğu gibi, herhangi bir suç örgütünde olduğu gibi çaylaklar önce kendini kanıtlamalıydı. Elbette Ziegler kimliğini gizleyecek şekilde bağlanmaya özen gösteriyordu. Çözüm, bu amaçla tasarlanmış bir web sitesi kullanmaktı. Başka deyişle, onun yerine

bağlanan bir *proxy* sunucu kullanıp internette bıraktığı izleri gizleyerek IP adresini ve konumunu değiştirmekti. Ücretli ya da bedava anonimleştiricilerin uzun listesi arasından güvenilir olduğunu bildiği birini seçti. Bağlandı ve şu mesajın çıktığını gördü:

Welcome to Astrangeriswatching – Free Anonymous Proxy Service. Your privacy is our mission!

Bedava değildi ve biraz zamanını almıştı ama sonuçta, Truva Atları'nın (*Antik Çağdan çıkamıyoruz,* diye içinden eğlendi) şahı olan ünlü Zeus programının sipariş üzerine yazılmış bir versiyonuyla karşılaştı. C++ olarak kodlanmış, Windows'un bütün versiyonlarıyla uyumlu Zeus, aralarında Bank of America'nın ve Nasa'nın da bulunduğu dünya çapında milyonlarca bilgisayara zaten bulaşmış ve istila etmişti. İkinci hamle, hapishanenin bilişim sisteminde bir çatlak bulmaktı. Bunun için müdürün e-posta adresi vardı. Hapishaneden ayrılmadan önce ondan istemişti. Şimdi gözlerinin önündeydi. Robot programı, adalet bakanlığının güvenlik duvarlarının ve antivirüslerin göremeyeceği bir PDF belgesine yerleştirdi. Sonra üçüncü aşamaya geçti: *Social engineering* –yine ünlü antik sahnede olduğu gibi– kurbanı kendisi için kurulmuş tuzağı çalıştırmaya ikna etmekten ibaretti. Dosyayı müdüre, hapishanesinde kalan bu kişiyle ilgili acilen öğrenmesi gereken bazı bilgiler içeren bir dosya eklediğini açıklayan bir e-postal aracılığıyla gönderdi. Yönteminin tek kusuru Truva Atı'nı kendi e-posta adresini kullanarak gönderme zorunluluğuydu. Hesaplanmış bir risk. Eğer birisi saldırının farkına varırsa, kendisine de virüs bulaştığını iddia edebilirdi. Müdür belgeyi tıkladığında Zeus, müdür hiçbir şeyin farkına varmazken sabit diskindeki sistem dosyalarına girecekti. Müdür dosyayı açacak, bir hata mesajının çıktığını görecek, belki e-postayı silecek, belki de açıklama istemek için onu arayacaktı. Çok geç. Program yerleşmiş olacaktı.

Bir kez yerleşince, kendi kişisel Zeus versiyonu hapishanenin bilişim sisteminin bir haritasını çıkaracak ve müdür internete bağlanır bağlanmaz da bunu ona gönderecekti. Gerçek zamanda uyarılarak, haritayı okuyacak ve ilgilendiren dosyaları hedef olarak belirleyebile-

cekti. Kendi emrini sunucuya yerleştirecek, Zeus bunu öğrenecekti ve bir dahaki bağlantıda istenen dosyaları ona gönderecekti. Bu, ihtiyaç duyduğu bütün bilgilere sahip olduğunu düşünene dek sürecekti. O zaman da Zeus'a kendi kendini imha emri gönderecek ve program yok olacaktı. Artık ne bir saldırı olduğunu öğrenmenin ne de ona ulaşmanın yolu kalacaktı.

Bu işi bitirince bir diğerine geçti. Martin'in bilgisayarına girmeden önce kısa bir an suçluluk duygusu hissetti ama ortak çıkara uygun hareket ettiğini ve kendisine aktarılmasını beklemeden bilgileri doğrudan doğruya kaynağından çekip alarak hepsine zaman kazandıracağını düşünerek kendini teselli etti. Sonuçta bu onun mesleki bilgisayarıydı. Saklayacak şeyleri varsa, bunları evindeki bilgisayarında tutacağını düşündü. Martin'in mesaj kutusunu gözden geçirdi, sonra sabit diskine girdi. Cin toniğin son yudumlarını boğazından akıtırken, C sürücüsünde bulunan döküm fişleri dosyalarını hızla inceledi ve kaşlarını çattı. *Bu program... Geçen sefer yoktu bu...* Bu tür şeyleri asla unutmayan bir belleği vardı. Belki de önemsizdi. Araştırmasına devam etti ve yeniden yüzünü buruşturdu. Zihninde alarm ışığı yanıp sönmeye başlamıştı: *Şüpheli bir dosya daha.* Sabit disk taraması başlattı ve kalkıp kendine yeni bir cin tonik koydu. Bilgisayarın karşısına geri geldiğinde sonuç onu şaşkın bıraktı. İçişleri Bakanlığı'nın güvenliği kötü niyetli olarak analiz edilen bir yazılımın geçmesine izin vermezdi. Martin de güvenlik talimatlarını ihmal edecek türden biri kesinlikle değildi. Şüpheli ya da tanımadığı birinden gelen bir e-posta almış olsaydı elbette açmaz, çöp kutusuna atardı ve bilişim servisinin bir göz atmasını isterdi. Dolayısıyla geriye kalan tek olasılık, birinin bilgisayara doğrudan kötü niyetli bir yazılım yüklemiş olmasıydı.

Biri kötü niyetli yazılımı bilgisayara doğrudan yüklemiş...

Kararsız kalmıştı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Martin'i uyarmalıydı ama bilgiyi öğrenme tarzını açık etmeden bunu nasıl yapabilirdi? Martin öğrendiğinde nasıl tepki gösterirdi? Dirseğini klavyenin yakınına dayamış, gözlerini ekrana dikmiş, saçlarını karıştırıp duruyordu. Bir bloknotla tükenmez kalem aldı eline ve olasılıkları listelemeye başladı ama pek fazla olmadığını çabucak gördü:

Meslektaşlar
Gözaltındakiler
Ziyaretçiler

Son iki durumda Martin'in onları eyleme geçmelerine izin verecek kadar uzun süre gözetimsiz bırakmış olması ihtimal dâhilinde değildi. Son bir satır ekledi:

Temizlikçiler...

32

Karanlıklarda

Saat gecenin on birine doğru yaşlı bir adam köpeğini dolaştırmaya çıkardı. Servaz'a ve arabanın iki metre ötesindeki kırık sokak lambasına kuşkulu bir bakış fırlattı. Servaz onun jandarmaya haber vermeyeceğini umdu. Evi gözetlemeye devam ederken Vincent ve Samira'ya yarım saat arayla iki kez telefon etti. Birinci katın penceresi hâlâ aydınlıktı.

Gece yarısından kısa süre önce, pencerenin arkasından bir siluet geçince dikkati yoğunlaştı. Sonra ışık söndü ve merdiven boşluğu olması gereken, iki kanat arasındaki kesişim yerinin yakınında küçük bir vitray aydınlandı. Bir süre sonra giriş katında, kış bahçesinin karanlık ağaçlarının ötesinde üçüncü bir pencere aydınlandı. Servaz, çam ağacının kalın gövdesini ve binayı çevreleyen gür ağaçların siperini yeterli bulmayarak girişi gözetleyebilmek için boynunu büktü. Birkaç saniye sonra holün aydınlandığını gördü, ardından giriş kapısı açıldı ve Francis'in kafasıyla omuzları çitlerin üzerinde belirdi. Evin içindeki son ışık da söndü. Van Acker çıkıyordu.

Servaz onun bahçenin eğiminden indiğini, bahçe kapısını açtığını ve tamponunun yirmi metre kadar ötesinde kaldırımda belirdiğini görünce sessizce koltuğundan aşağı doğru kaydı. Eski dostunun arabasına doğru gittiği gördü. Biraz öteye park etmiş üstü açılır kırmızı bir Alfa Romeo Spider. Eli kontak anahtarında, Francis'in motoru çalıştırmasını ve sokağın ucuna varmasını bekledi, ardından kendisi de kontağı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. Çevresine dikkat ederek gidecekse, gecenin karanlığında fark ettirmeden takip etmenin zor olacağını düşündü ama Francis bahçe kapısını kapattıktan sonra

sokakta olup bitenle ilgilenmemiş gibiydi: Etrafına tek bir bakış yöneltmeden doğruca arabasına gitmişti.

Servaz, yüz metre kadar ötede sola dönmekte olan arabanın arka farlarını ve sinyal ışığını görecek zamanda sokağın ucuna varmıştı. Marsac'ın küçük sokaklarında alan kazanmak için hızlandı ve aynı yerden döndü. Önündeki üstü açık araba 4-Septembre Sokağı'na girip Gambetta Meydanı'na kadar gitti ve güneydoğuya ilerledi. Kilisenin önünden geçerken Servaz papaz konutunun karanlığında bir öğrencinin kusmakta olduğunu, iki arkadaşının da ellerinde birer kadehle bir barın aydınlık kapısında şakalaşarak onu beklediklerini gördü. Sonra Spider, dükkânların bulunduğu küçük sokaklardaki kapalı kepenkler boyunca, taşlar üzerinde sarsıla sarsıla ilerledi, bir çeşmenin etrafından dolandı ve D 939 numaralı yolda hızlandı. Şehirden çıkıyordu. Servaz da aynısını yaptı. Ağaçlarla kaplı ve karanlık tepelerde dolunay parıldıyordu. Uzunca bir düz yolun ardından, yol yükseldi ve ormanların arasında kıvrılmaya başladı. Servaz araya mesafe koymuştu, arka farları düzenli olarak gözden yitiriyor, sonra virajların çıkışında yeniden görüyordu. GPS'i dört kilometreden önce kavşak olmadığını gösteriyordu. Dolayısıyla temasta kalmak gereksizdi ama Van Acker arabayı hızlı kullanıyordu ve fazla uzaklaşmamasına dikkat etmek gerekiyordu.

Francis Van Acker'in hızlı arabasının performansını test etmeyi sevdiği ve izin verilen hızın çok üstünde kullandığı belliydi. Francis kurallara hiçbir zaman aldırmamıştı; kendi koydukları hariç.

Yol tepelerde çıkıp iniyor, bir yılan gibi kıvrılıyordu. Öyle süratli gidiyorlardı ki cipin tekerlekleri her virajda kuru yaprakları ve çakıltaşlarını savuruyordu. Kilometrelerce öteden onları işitebileceklermiş gibi geliyordu. Ağaçlar yoğunlaşmıştı, farları onları aydınlatıyordu. Servaz ara sıra yaprakların arasından göğün ortasındaki dolunayı görüyordu, ama çoğu zaman yeşilliklerin kubbesi ayı gizliyordu. Ay, onların tepelerdeki ilerleyişini ilgiyle takip eden, belli belirsiz gülümseyen bir yüz biçimini almıştı. İki ya da üç kez, dikiz aynasında farlar gördüğünü sandı ama arkasında değil, önünde olup bitene yoğunlaşmıştı.

Servaz, Spider'ın bir vadinin dibine vardığında iki yüz metre ötede sola döndüğünü ve daha dar bir yola girdiğini gördü. O da peşinden

saptı. Küçük yol zikzaklar çizerek tırmanmaya başladı. Eğik bir çene üzerindeki bir sıra çürük diş gibi tepenin doruğuna asılı üç dört çiftlikten oluşan küçük bir köyden geçtiler. Servaz fark edilmemek için yavaşlamak zorunda kaldı. Ötede, doruk çizgisiyle birleşen yolun her iki tarafında, sarp yamaçta çitle çevrili tarlalar fark etti. Küçük bir kavşağa vardığında hangi yola sapması gerektiği konusunda tereddüt etti, sonunda arabanın arka farlarını solunda, ağaçların arasında fark etti. Yol yeniden tırmanmaya başladı. Sonra bir düzlüğe vardı ve yükseklerdeki büyük bir orman boyunca devam etti. Bir katedralin ya da aşırı geniş bir caminin direkleri gibi düzenli aralıklarla dikilmiş dik yüksek gövdeler. Yüzlerce ağaç vardı. Yol kenarı, yatay silindirlerden yüksek duvarlar oluşturan kesilmiş ağaçlarla kaplıydı.

Servaz kaygılanmaya başladığını hissediyordu. Van Acker nereye gidiyordu? Bölgenin ana yollarından kaçınan bir güzergâh seçmişti: Son derece tali ve özellikle bu saatte pek az kullanılan bir dizi küçük yol. Servaz düşünmeye çalışıyordu ama yola ve önündeki araca fazlasıyla odaklanmıştı.

Bir sonraki kavşakta, fundalıklarla ve koruluklarla çevrili, ay ışığının neredeyse gündüz gibi aydınlattığı ıssız geniş bir düzlüğün ortasında bir levha fark etti: "LA SOULE GEÇİDİ" Gözleriyle Spider'ı aradı ama göremedi. Lanet olsun! Servaz motoru kapatıp arabadan indi. Sessizlik ona özel bir şeymiş gibi geldi. En ufak bir esinti bile yoktu. Gece şaşırtıcı sıcaktı. Kulak kabarttı. Bir motor gürültüsü... Sol tarafında... Dinledi ve motor sesini, bir viraj alan tekerleklerin uzaktaki gıcırtısını fark etti. Yeniden direksiyona geçti, cipe geniş bir kavis çizdirdi ve boğazlar istikametine doğru yola girdi.

Beş dakika sonra boğaza erişti. Yavaşladı ve Cherokee'yi yolun kenarına park etti. Gündüzleri boğaz, bitki örtüsünün kaynaştığı, yeşillikler içinde bir delikti. Orman sadece birkaç güneş ışığının geçmesi ve kalkerli kayadan yüksek falezlerin belirmesi için geri çekiliyordu. Falezler boyunca bir nehir uzanıyordu. Nehir geniş ve yavaş akıyordu. Yolun kenarında derin olmayan birçok çukur da vardı, pazar günleri insanların yapacak başka işleri olmadığında buraları ziyarete geliyorlardı. Gecenin bu ilerlemiş saatinde ise hiç de aynı görünümde

değillerdi. Servaz gençliğinde Francis, Marianne ve başkalarıyla birlikte buraya defalarca gelmişti.

Bir tür önsezi ona Van Acker'in gelmek istediği yerin belki de burası olduğunu söylüyordu. Francis'in zihninde romantikçe karanlık bir yan hep olmuştu ve bu dekor ona gayet uyuyordu. Caspar David Friedrich'in tablolarına benziyordu biraz. Francis boğazda bir yerde arabasını park etmişse ve Servaz da oraya giriyorsa, arkadaşı gecikmeden onu fark ederdi. Gecenin bu vaktinde bu tali yolu kimse kullanmazdı. Francis onun geçtiğini görünce Martin'in onu takip ettiğini ve kuşkulandığını anlardı. Ve eğer Van Acker yoluna devam etmişse, onu kaybetmiş demekti ama yoluna devam etmediğine bahse girerdi.

Arka tamponunun iki metre ötesinde bir yol vardı. Geri geri giderek, çok yavaşça o yola girdi, sonunda araç yoldan görünmez oldu. Francis yeniden oradan geçerse onu göremeyecekti. Farları söndürdü, motoru kapattı ve araçtan indi. Hiç ses yoktu. Sadece yolun öte tarafında akan nehrin mırıltısı duyuluyordu. Her şey sessizdi. Arabanın kapısını yavaşça kapattı. Dinledi. Bir yerlerde bir gece kuşu öttü. Başka bir şey duyulmadı. Durumu analiz etmeye çalıştı. Fazla tercih şansı yoktu. Tek seçeneği boğaza girmekti. Van Acker'in belki çoktan uzaklaştığını ve bu belirsiz yerin ortasında kesinlikle yalnız olduğunu, gülünç bir entrikaya teslim olmakta olduğunu düşündü. Cebinden telefonunu çıkarıp ışığını yaktı. Sonra, yıldızlı göğün altında karanlığa gömülmüş yol boyunca yürümeye koyuldu.

Asfaltın üzerinde yürürken, Van Acker hakkında ne bildiğini düşündü. Bütün bu yıllar boyunca ne yapmıştı? Hayatları öyle farklı yönlere sapmıştı ki!.. Francis'in her zaman gizemli, şeffaflıktan uzak biri olduğunu düşündü. En az tanıdığı kişi insanın en iyi dostu olabilir miydi? Birbirine bunca yakın, yine de bu kadar farklı iki kişi. Değişiyoruz. Hepimiz. Çaresizce. Bir yanımız aynı kalıyor: Çekirdek, çocukluktan gelme saf kalp. Ama bunların etrafında öyle bir tortu birikiyor ki! Geçmişte olduğumuz çocuk tanınmaz hale geliyor, yetişkin öyle farklı, öyle canavarca bir varlık oluyor ki, insan ikiye bölünebilse, çocuk ileriki yaşların yetişkinini görse tanımaz ve öyle biri olmaktan kuşkusuz dehşete kapılır.

Boğazın derinliklerine dalıyordu. Şimdi, yakındaki nehrin sesi bütün diğer gürültüleri bastırıyordu. Yol uzun virajlar çiziyor, Martin de giderek daha hızlı yürüyerek takip ediyordu. Yolun kenarındaki korulukları bakışlarıyla delmeye çalışıyordu ama boşuna. Burası, boğazın dibi neredeyse zifiri karanlıktı. Hâlâ hiçbir ses yoktu... Nereye gitmişti? Birkaç metre daha ilerlemişti ki nihayet onu fark etti. Ağaçların ve korunun arasında. Bir sonraki virajın ötesine park etmiş. Karoserin bir ucu ve bir far: Kırmızı Spider... Durdu, hafifçe eğildi. Ağaçların arasında başka iki far belirdi: Oraya park etmiş iki araba vardı. Alfa Romeo'nun içinde de iki siluet. Martin ne yapması gerektiğine karar veremedi? Fark edilmeden daha fazla yaklaşabilir miydi? Yoksa araca yaklaşmak için ikinci kişinin çıkmasını beklemek mi daha doğru olurdu? Onlardan daha avantajlı olduğunu düşündü. Arabanın içinden, sadece farların aydınlattığı yeri görebilirlerdi. Yani arabanın hizasındaki şiddetli kör edici ışığın gösterdiği falezi. Çok derin olmayan çukurlardan birinin açıldığı yeri.

Ağaçların arasına girebilirse, görünmez kalırdı. Asıl sorun, yaklaşırken gürültü çıkarma riskiydi. Ama iki kişi konuşmaya dalmışlardı ve nehrin gürültüsü onu gizlerdi. Sık ağaçların arasına süzülmeye başladı. Kısa süre içinde tahmin ettiği kadar rahat ilerleyemediğini gördü. Koruluk öyle yoğun, öyle karanlıktı ki ortaya çıkabilecek sayısız engeli ayırt etmek imkânsızdı ve sürekli olarak karşısına gür çalılıklar çıktığından çok fazla dolanmak zorunda kalıyordu. Karanlıkta, yerdeki bir engebe yüzünden ya da yolunun üzerine çıkmış bir dal yüzünden bileğini burkmasına defalarca ramak kalmıştı. Alçak dallar yanaklarını ve alnını çiziyordu. Gömleği defalarca dikenlere takılmıştı. Belli aralıklarla duruyor, arabadaki iki silueti inceliyor, sonra yeniden yola devam ediyordu. Ona çok uzun gelen bir sürenin sonunda karşısına aşılmaz bir engel çıktı. Karanlıkta görünmeden akan ve daha aşağıda nehre dökülüyor olması gereken bir dere. Servaz ökçelerinin altındaki ani bir eğimle, bitki örtüsünün yokluğu ve suyun gürültüsüyle derenin varlığını fark etti. Ayakkabısını ve çorabını çıkardı, pantolonunu sıvadı ve derinliği ölçmeye çalıştı ama bacağı dizine kadar soğuk suyun içine daldıysa da ayağı dibe değmedi. Diğer yanda, iki siluet ancak birkaç metre ötesindeydi ama ona sırtlarını dönmüşlerdi. Dere boyunca yürümeye devam etti. Arabadaki yolcu

iyice belirdi. Bir kadın... Uzun saçlar... Ne renk olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bulunduğu yerden yaşını da anlayamıyordu.

Aniden başka bir çözüm düşündü.

Yol, boğazın bir yanından öbür yanına geçiyordu. İki çıkış vardı. Ya kadın diğer taraftan gelmişti ya da onlardan çok önce oradaydı. Servaz ilki olduğuna bahse girebilirdi. Birlikte görünmek istemiyorlardı. Bu bir riskti... Yolunu değiştirdi. Bu kez çıkaracağı gürültüyü dert etmemişti. Zaman yoktu. Yola vardığında çakıl taşları ve asfalt üzerinde duran arabasına doğru koştu. Giderken sandığından daha az bir mesafe kat etmiş olduğunu fark etti ama direksiyona geçtiğinde yine de soluk soluğaydı. Kontağı çalıştırdı ve yoldan çıkana kadar boşta sürdü, sonra saatte 30 kilometreyle uzaklaştı ve Spider'ın içindekilerin işitemeyeceklerine emin olunca gazı kökledi. Önceki kavşağa geri geldiğinde, ağaçların altında, farları sönük ama net olarak seçilen bir arabanın park etmiş olduğunu gördü. Fark etmemek imkânsızdı. Arabayı hemen tanıdı. Arabanın yanında durup camını indirdi.

"Ne yapıyorsunuz, Tanrı aşkına?"

Pujol ile ortağının doğrulduğunu gördü.

"Sence?" diye öfkelendi Pujol. "Unuttun mu?"

Takip! Pujol'a, Hirtmann kendini gösterdiğinde uzaktan takip etmesini istemişti. Bu zihninden tamamen çıkmıştı.

"Uzaktan demiştik!"

"Biz de öyle yapıyoruz. Fır dönmekten vazgeçmiyorsun ki!"

"Olta vuruşun hiç fena değil," diye dalga geçti Pujol'un karanlıktaki ekip arkadaşı.

Servaz boğazdaki Francis'i hatırladı. Her an önlerinden geçebilirdi.

"Toulouse'a geri dönün! Burada beni rahat bırakın! Bu gece ayağımın altında istemiyorum sizi!"

Pujol'un gözlerinde öfke okudu ama daha fazla açıklama yapmaya zamanı yoktu. Arabalarının ortadan kaybolmasını bekledi ve yeniden yola çıktı, bir sonraki kavşakta sola döndü, sonra yine sola döndü. Yaklaşık iki kilometre yol aldıktan sonra, harabe halindeki bir binanın yanında, "LA SOULE BOĞAZI" yazan yeni bir tabela çıktı karşısına. Bir tahıl ambarıyla birlikte terk edilmiş bir çiftlik binası. Cipini geri

geri giderek duvarın dibine, boğazın aksi istikamete park etti, motorunu, farlarını kapatıp bekledi. Bitmek bilmez gibi gelen bir zamanın sonunda ve öbür yoldan mı gittiğini düşünmeye başlarken, meçhul araba önünden geçti. Görüş mesafesinin dışına çıkmasını bekleyip arabasını çalıştırdı. Birkaç kilometre boyunca, düşük hızda yol aldı, sonra GPS'i bir sonraki kavşağın yakınlaştığını belirtirken hızlandı.

Arabanın sola döndüğünü gördü ve yeniden gaz keserek aralarına mesafe girmesine izin verdi. Bir sonraki kavşak yaklaşırken aynı numarayı tekrarladı. Onun dümdüz gittiğini ancak görebilmişti. *Marsac yolu*... Şehre girmeden önce lisenin önünden geçen yol. Ara sokaklarda onu gözden yitirmemek istiyorsa yaklaşmalıydı. Arabanın iki yüz metre arkasındaydı ve uzun düz yol boyunca arayı yavaş yavaş kapatıyordu ki stop lambalarının yandığını ve sürücünün liseye giden meşelerle çevrili yola sapmadan önce fren yaptığını gördü. Onun yanına hemen varmaktan kaçınmak için yavaşlarken hızla düşündü. Parkyerine götüren ağaçlı uzun yola girerse, saptanması kaçınılmazdı! Bu mesafeden de içindekini saptaması imkânsızdı.

Aklına bir fikir geldi. Vincent! Lisenin ön tarafını gözetlemek üzere bir yerlere park etmiş olmalıydı. Servaz yolun kenarındaki çimenlerde, ışıkları sönük ana binanın karşısında, büyük çimenlerin ucunda yolculuğuna son verdi. Başparmağı çağrı tuşunun üzerindeydi.

"Martin? Ne var?"

"Park yerine bir araba yaklaşıyor!" diye bağırdı. "Görüyor musun? İçindekinin kim olduğunu öğrenmem gerek!"

Sessizlik.

"Bekle... Evet, görüyorum... Bir dakika... İniyor... Öğrenci bir kız... Sarışın... Yaşına bakılırsa, kesinlikle hazırlık öğrencisi..."

"Onu bul! Bana kimliği gerekiyor!" diye bağırdı Servaz. "Bir şey uydur. Öğretmenin öldürülmesinden beri polisin liseyi gözetlediğini söyle. Bir şey fark edip etmediğini sor. Bütün bu olup bitenler varken tek başına dolaşmamasını söyle... Kimliğini sor."

Birkaç yüz metre ötede Espérandieu'nün arabadan indiğini, kapıyı kapatmadığını ve diğer siluete doğru yürüdüğünü gördü. Öteki onu fark etmemiş, sekiye doğru yönelmişti.

Torpido gözüne doğru bir baktı.

Dürbün...

Eğildi ve açtı. Dürbün içindeydi. Yanında da el feneri, bloknotu ve silahı vardı.

Dürbünü aldı. Espérandieu genç kadını yakalamak için hızlı adımlarla çimenlikten geçiyordu. Kadın onu hâlâ fark etmemişti. Servaz dürbünü onlara doğru yöneltti. Gözlerini alete yapıştırdı.

"Bırak gitsin," dedi aniden telefona.

"Ne?"

"Gözükme. Gerek yok. Kim olduğunu biliyorum..."

Espérandieu'nün durduğunu, dört bir yana bakıp sonunda Servaz'ı saptadığını gördü. Telefonu kapattı, dürbünü indirdi, gördüğü şeyin anlamını heyecanla düşündü.

Sarah...

Margot kapısının iyice kapalı olduğundan emin olarak çarşafları nemli yatağına geri döndü. Boş ikinci yatağa baktı ve göğsü sıkıştı. Margot'nun tehdit altında olduğu haberi lisede yayıldığından beri oda arkadaşı yerinin değiştirilmesini talep etmişti.

Aralarında pek az yakınlık olmasına ve iletişim kurmayı bir türlü beceremememelerine rağmen Lucie'yi ne kadar özlediğini fark etti. Lucie bütün eşyalarını götürmüştü, erkek ve kız beş kardeşinin de aralarında bulunduğu fotoğrafları duvardan sökmüştü. Odanın o tarafında hüzünlü ve terk edilmiş bir hava vardı.

Yatağın üzerine bağdaş kuran Margot, Van Acker'in onlara verdiği konuyu düşünmeye çalıştı. Ödev şuydu: *Asla bir roman yazmamanın yedi makul nedenini ve bir roman yazmanın (geçerli) tek nedenini bulun.* Margot, Van Acker'in böylece sınıftaki bütün acemi yazarların gözünü onları bekleyen güçlükler konusunda açmak istediğini düşünüyordu. Asla bir roman yazmama nedenleri arasında Margot şimdiden şunları bulmuştu:

1) Zaten çok fazla roman var, her yıl bir yığın yeni roman yayımlanıyor. Yazılan ama asla yayımlanmayacak binlercesi de cabası.

2) Bir roman yazmak, biraz kabul görmek için çok çalışmayı gerektirir; tabii eğer tek bir öldürücü cümle bütün bu çalışmayı süpürüp atmamışsa.

3) Yazmak kimseyi zengin etmez. Yazar en fazla bir restorandaki yemeği ya da tatilini karşılayacak kadar kazanır. Kalemleriyle yaşayan yazarlar, kar leoparı ya da cüce suaygırı gibi kaybolmakta olan bir türdür.

Son iki maddeyi unutmuştu; Francis Van Acker'in son derece alaycı bir tonda ona, "Yani edebiyatımızın dâhilerinin yarısı size göre yazmaktan imtina mı etmeliydiler, Bayan Servaz?" dediğini duyar gibiydi. İkinci olarak... İkinci olarak, cevap veremiyordu... Zihnini dışarıda olup biteni düşünmekten alıkoyamıyordu. *O* burada mıydı, ormanda bir yerde onu mu gözetliyordu? Julian Hirtmann gerçekten de civarda dolanıyor muydu, yoksa hepsi de o hasta gibi akıllarını mı kaçırmıştı? Elias'ın bu sabah dolabına bıraktığı notu düşündü. "Sanırım Çember'i buldum." Ne demek istemişti ki acaba? Onunla konuşmaya çalışmıştı ama Elias elinin bir hareketiyle "daha sonra" diyerek onu durdurmuştu. *Lanet olsun, Elias, can sıkıyorsun!*

Bakışları yatağın üzerinde duran siyah ve kompakt küçük alete takıldı. Bir telsiz... Bunu Samira vermiş ve nasıl kullanacağını göstererek, "Sakın çekinme, her zaman arayabilirsin," demişti.

Sıra dışı yüzü ve kılık kıyafetiyle Samira'yı seviyordu. Margot alete bir kez daha baktı. Sonunda eline aldı, ağzına yaklaştırdı ve başparmağıyla yandaki düğmeye bastı.

"Samira?"

Düğmeyi bıraktı. Polisin cevap verebilmesi için böyle yapması gerektiği söylenmişti.

"Evet, piliç. Buradayım... Ne var, güzelim?"

"Şey... ben... yani..."

"Arkadaşın gittiğinden beri odanda kendini yalnız hissediyorsun, öyle mi?"

Tam isabet...

"Onun açısından pek hoş bir tavır değil bu..." Bir cızırtı. "Burası ciddi kaşındırmaya başlıyor. Bir yığın pislik böcek dolu. Hem biraz

da susadım. Buzlukta iki soğuk biram var. Ne dersin? Ne müdüre ne de babana bundan söz etmemiz gerekiyor, hem zaten seni yakından gözetlememi söylemişti..."

Margot'nun yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Toulouse'a dönemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini. Bu saatte bir otel odası bulabilir miyim, diye düşündü, sonra başka bir çözüm geldi aklına. Bunun iyi bir fikir olmadığını, onu görmek istese arayabileceğini düşündü. Sonra belki onun da kendisi gibi yaptığını düşündü: Aramasını umutsuzca bekliyordu. Onu görme arzusu, kuşku ve kaygı içini kemiriyordu. Cep telefonunu eline aldı, ekranın köşesindeki saate baktı ve cebine geri koydu. Gece yarısı onu uyandırmak istemiyordu. Ama belki de uyumuyordu... Belki de iki gece önce onun yatağındayken uyandığı gibi her gece uyanıyordu. Belki de onun telefonunu bekliyor, umut ediyordu ve onunla aynı soruları kendine soruyordu: Neden aramıyor, lanet? Ağzının tadını yeniden dudaklarında hissetti, dilinin dokunuşunu, saçlarının ve teninin kokusunu burun deliklerinde hissetti ve midesinde bir boşluk açıldı. Onun yanında olmasını arzuluyordu.

"Ben dönüyorum," dedi Espérandieu'ye telefonda. "İyi geceler."

Yardımcısının uzaktan ona eliyle işaret ettiğini ve ağır adımlarla arabasına geri döndüğünü gördü. Bir saat sonra başka bir ekip sabaha kadar nöbeti devralacaktı. Uyumakta olan Margot'yu düşünmekten alıkoyamadı kendini. Şu an Hirtmann ne yapıyordur diye düşündü. Uyuyor mudur? Bir av peşinde herhangi bir yerde dolanıyor mudur? Yoksa bir tane bulmuş, bir yere kapatarak kedinin fareyle oynaması gibi onunla oynuyor mudur? Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Vincent'a gizlenmesini ama fazla da gizlenmemesini söylemişti. Gözetlenip gözetlenmediğini anlamak isteyen biri onu saptayabilmeliydi. İsviçrelinin böyle bir risk alacağını kesinlikle düşünmüyordu. Özgürlük onun için artık çok değerli olmalıydı. Dört buçuk yıl boyunca psikiyatri kliniklerine ziyaretsiz, havalandırmasız, psikiyatrlar ve gardiyanlar dışında hiçbir insani temas olmadan kapatılmıştı.

Servaz, Marsac'a girdi, ıssız küçük sokaklar arasından asfaltta ağır ağır arabasını sürerek, uyuyan şehirden geçip göle doğru yöneldi. Su üzerinde kazıkların üstünde kurulu restoran-kafe-konser salonu Zik'in

önünden geçti. İçerisi kalabalıktı ve arabasının inik camından müziği duydu. Şehre en yakın sahil olan doğu sahilinin etrafından ilerleyerek kuzey sahiline yöneldi. Marianne'ın evi sıralı evlerin sonuncusuydu. Dış kapıya yaklaşınca yavaşladı.

Giriş katında ışık vardı.

Kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Onu müthiş arzuladığını, onu öpmek, kollarının arasına almak istediğini fark etti. Sesini duymak. Kahkahasını. Onunla birlikte olmak...

Sonra yüreği göğsünün içine çöktü.

Çakılların üzerinde bir araba park etmişti. Köknarların altına. Marianne'ın arabası değildi bu. Kırmızı bir Alfa Romeo Spider. Servaz içinin bir yerlerinden bir keder dalgasının yükseldiğini hissetti ve ihanetin acı verici ısırığını bir kez daha tattı. Sendeledi. Sonra Kuşkusunu saçma bularak kötü düşüncelerine öfkelendi. Francis'in gitmesini beklemeye ve sonra kapıyı çalmaya karar verdi. Elbette bir açıklama vardı. Başka türlü olamazdı.

Arabayı biraz öteye sürüp ağaçların gölgesine, arazinin sınırına, yolun ormanın önünde bir viraj çizerek kuzeye ve fundalıklara doğru ilerlediği yere park etti. Bir sigara çıkardı ve CD çalara Mahler koydu. CD'nin sonunda müzikten vazgeçti. Ağzında bir safra tadı vardı. Kuşku zehri zihnine bulaşmıştı. Banyodaki yedek prezervatifleri düşündü. Komuta tablosundaki saate baktı. İki saat geçmişti. Kırmızı Spider asfaltın üzerinde lastiklerini gıcırdatarak bahçeden çıktığında Servaz bütün vücuduna buz gibi bir soğuğun yayıldığını hissetti.

Tepedeki ay kederli bir kadındı. Asla ihanet etmeyecek tek kadın.

Saat sabahın üçüydü.

Perşembe

33

Charlène

Yirmi yaşındaydı. Tepesi dik, uçlara doğru ve omuzlarda bukleli, koyu renk uzun saçlar. Geniş yakalı bir gömlek. İşaret parmağıyla başparmağı arasında yarısı içilmiş bir sigara tutuyordu, başparmağı filtresinde, diğer iki parmağı kıvrık. Doğrudan, yoğun, hafif sinik bir ifadeyle objektife bakıyordu. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme vardı ya da dudak bükmüştü.

Fotoğrafı Marianne çekmişti. Bugün bile bu fotoğrafı neden hâlâ sakladığını düşünüyordu. Bunu çektikten iki gün sonra onu terk etmişti.

Bunu ona söylerkenki kırık sesi. Gözlerinde yaşlar görmüştü, sanki giden kendisiydi.

"Neden?"

"Başka birini seviyorum."

Gerekçelerin en berbatı...

Bir şey dememişti. Fotoğraftaki gözlerle bakmıştı ona (en azından öyle olduğunu sanıyordu).

"Defol git."

"Martin, ben..."

"Defol git."

Tek kelime etmeden gitmişti. Kimin söz konusu olduğunu daha sonra öğrenmişti. Çifte ihanet... Aylarca geri döneceğini ummuştu. Sonra Alexandra'ya rastlamıştı. Fotoğrafı bulduğu yere, bir çekmeceye koydu. Bu sabah uyandığında onu yırtma ve fırlatıp atma niyetindeydi ama vazgeçti. Kendini çok bitkin hissediyordu. Öfkesi burnundaydı.

Ancak iki saat uyumuştu. Üstelik de rahatsız bir uyku. Kâbuslarla, terleme ve ürpertilerle dolu.

Hirtmann, Marsac ve şimdi de bu... Kopma sınırını test etmek için gerilen bir lastik etkisi. Bu sınırın çok uzakta olmadığını hissediyordu. Balkona çıktı. Sabahın saat dokuzuydu. Gökyüzü yeniden fırtınaya dönüyordu. Siyah bulutlardan oluşan bir şerit batıdan yaklaşırken, güneş parıldamaya devam ediyordu. Şehirden sıcak dalgaları, aynı zamanda da motor ve klakson gürültüleri yükseliyordu. Hava elektrik yüklüydü, kırlangıçlar delici çığlıklar atarak dönüp duruyordu.

Giyinip dışarı çıktı. Saçı başı dağılmış, tıraşsızdı, yüzünde gece seferinin izleri vardı ve yirmi dört saati aşkın süredir yıkanmamıştı ama aldırdığı yoktu. Sokaklarda ve fırtına ışığında yürümek ona iyi geldi. Wilson Meydanı'nda bir kafenin terasına oturup çok sert ve çok şekerli bir kahve söyledi. Acıyı geçirmek için şeker...

Kiminle konuşabileceğini, kimden öğüt alabileceğini düşündü. Tek bir kişi olduğunu hatırladı. Güzel bir yüz, uzun kızıl saçlar, uzun bir boyun, insanı yere serecek bir vücut ve gülümseme...

Açılış saatini beklerken kahvesini içti.

Sonra Lapeyrouse Sokağı'na girdi. Bir köşede bekleyen toprak düzleme araçlarıyla birlikte Alsace-Lorraine Sokağı'ndaki bitmek bilmeyen inşaat alanından geçip Pomme Sokağı'na girdi. Galerinin sabah onda açıldığını biliyordu... Saat 9.50'ydi. Kapı şimdiden açıktı, galeri ıssız ve sessizdi. Tereddüt etti.

Ökçeleri parkenin sarı ahşabı üzerinde gıcırdadı. Küçük hoparlörlerden kısık sesli bir müzik yayılıyordu. Caz... Tavan kenarlarına asılı modern tuvallere takılmadı bile. Üst katta sivri topuk sesleri ve bir konuşma işitti. Salonun dip tarafına doğru yürüdü ve sarmal metal merdivenden yukarı çıktı.

Oradaydı, telefonla konuşuyordu, çalışma masasının arkasında ayaktaydı. Kubbeli geniş camlı açıklığın yakınında.

Gözlerini kaldırdı ve Servaz'ı gördü.

"Ben sizi ararım," dedi telefona.

Charlène Espérandieu bu sabah tek omzunu açıkta bırakan beyaz bir tişört ve büzgülü siyah bir şalvar pantolon giymişti. Göğsünün

üzerinde parlak metal halkalarla "SANAT" kelimesi işliydi. Güneş henüz sokağı değil, sadece pencerenin karşı tarafında, pembe tuğlalı ön cephenin üst katlarını aydınlatıyor olsa da kızıl saçları sabah aydınlığında ışıldıyordu.

Müthiş güzeldi. Kısacık bir an, aradığı kadının o olabileceğini düşündü, onu teselli edecek ve tüm diğerlerini unutturacak kadın. Yaslanabileceği kadın. Ama hayır, elbette hayır. Yardımcısının karısıydı o. İki kış önceki gibi zihnini ele geçiremeyecekti. Onu düşündüğünde kalbi artık yerinden oynamayacaktı. O, güzelliğine rağmen sadece hoş bir düşünce ama istikrarsız, acısız, tutkusuz bir düşünceydi...

"Martin? Seni hangi rüzgâr attı?"

"Bir kahve içebilirim," dedi.

Masasının etrafından dolaşıp Servaz'ı yanaklarından öptü. Şampuan ve turunçgil bahçesindeki bir yel kadar hafif ve limonlu bir parfüm kokuyordu.

"Kahve makinem bozuk. Ben de içmek istiyorum. Gel. Kötü bir halin var."

"Biliyorum. Duş almam da gerekiyor."

Capitole Meydanı'ndan kemerlerin altındaki kafe önlerine doğru yürüdüler. Toulouse'un en güzel kadınlarından biriyle birlikte yürüyordu, bir evsize benziyordu ve bir başka kadını düşünüyordu...

"Mesajlarıma ve telefonlarıma neden cevap vermedin?" diye sordu, dudaklarını kahvesine daldırdıktan sonra.

"Bunu çok iyi biliyorsun," dedi Servaz.

"Hayır. Senin açıklamanı isterim."

Ona Marianne'dan söz edemezdi, buna hakkı yoktu. Onu yaralayacağını biliyordu. Kırılgan olduğunu biliyordu. Belki bilinçsizce bunu hedeflemişti: Kendi yaralandığı gibi bir başkasını yaralamak.

Ama bunu yapmadı.

"Julian Hirtmann'dan bir e-posta aldım," dedi.

"Duydum. Vincent uydurma bir şey olduğu, senin kafaya taktığın fikrindeydi. Ağaç gövdesine kazınmış o harfleri bulana dek... O zamandan beri ne düşüneceğini bilemiyor."

"Harfleri de biliyor musun?"

Yeşil gözlerini gözlerine dikti.

"Evet."

"Nerede olduğunu da biliyor musun?"

"Nerede bulduğunu mu? Hmm, hmm. Vincent bana söyledi."

"Hangi koşullarda olduğunu da söyledi mi?"

Başını salladı.

"Charlène, ben..."

"Bir şey deme, Martin. Gerek yok."

"O halde uzun süre önce tanıdığım biri olduğunu da sana söylemiştir."

"Hayır."

"Benim..."

"Sus. Bana hiçbir açıklama borcun yok."

"Charlène, bilmeni istiyorum..."

"Sus, dedim."

Hesabı almaya gelen garson kız aceleyle uzaklaştı.

"Doğru," diye ekledi. "Sanki evliyiz gibi... ya da âşık... ya da herhangi bir şey..."

Servaz sustu.

"Sonuçta benim ne hissettiğimden kime ne?"

"Charlène..."

"Sadece ben mi, Martin? Sen hiçbir şey hissetmedin mi? Ben düş mü gördüm? Tek başıma film mi çevirdim?.. Lanet olsun!"

Servaz ona baktı. O an müthiş güzeldi. Normal herhangi bir erkek onu arzulardı. Yüz kilometre civarda Charlène Espérandieu'den daha fazla arzu uyandıran kadın yoktu. Evli olsun ya da olmasın, teklifler yağıyor olmalıydı. O halde, neden o?

Bütün bu uzun aylar boyunca kendine yalan söylemişti. Evet, bir şey hissetmişti... Evet, aradığı kadın belki de oydu... Evet, onu çok fazla düşünmüştü, onu yalnız uyuduğu yatağında ve sayısız başka yerde hayal etmişti. Ama Vincent vardı. Mégan vardı. Margot vardı. Geri kalan her şey vardı.

Şimdi değil...

O da kötü bir zaman seçildiğini hissetmiş olmalıydı ki konuyu değiştirdi.

"Sence bizim için bir tehlike var mı, Mégan için?" diye sordu.

"Hayır. Hirtmann kafayı bana taktı. Toulouse'un bütün polislerini elden geçirecek değil."

"Ama ya sana erişemezse?" Aniden kaygılanmıştı. "Söylediğiniz kadar iyi haber alıyorsa, Vincent'ın senin dostun ve en yakın ortağın olduğunu biliyordur, bunu düşündün mü?"

"Evet, düşündüm, elbet... Şu an için nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Açıkçası en ufak bir tehlike olduğunu bile sanmıyorum. Vincent, Julian Hirtmann'la hiç karşılaşmadı. İsviçreli onun varlığından habersiz. Biraz daha uyanık olun, hepsi bu. Eğer istersen, Mégan'ın okulunu uyarın ve kimsenin etrafında dolaşmadığına, onu tek başına bırakmadıklarına emin olmalarını söyleyin."

Margot için gözetim talep etmişti. Bütün yakınları için de talep etmeli miydi? Vincent, Alexandra?

Aniden Pujol'u hatırladı. Hay aksi, onu yine unutmuştu! Yeniden gözetlemeye başlamış mıydı? Yardımcısının yokluğunda, bir kafenin önünde Charlène ile çok hararetli bir sohbete daldıklarını görürse ne düşünürdü? Pujol, Vincent'dan nefret ediyordu. Servaz onun haberi anında taşıyacağına emindi.

"Lanet olsun," dedi.

"Ne oldu?"

"Benim de gözetlendiğimi unutmuştum."

"Kim tarafından?"

"Servis üyeleri... Vincent'ı çok sevmeyenler..."

"İki yıl önce yerine geçenleri mi kast ediyorsun?"

"Evet."

"Sence bizi gördüler mi?"

"Bilmiyorum. Ama risk almak istemiyorum. Kalkacaksın ve el sıkışarak birbirimize hoşça kal diyeceğiz."

Charlène kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gülünç bu."

"Charlène, lütfen."

"Nasıl istersen... Kendine dikkat et, Martin. Margot'ya da..."

Charlène'in tereddüt ettiğini gördü.

"Şunu bilmeni istiyorum... ben buradayım, senin için hep burada olacağım. Her an."

İskemlesini geriye çekti ve ayağa kalkıp gayet resmî bir şekilde elini sıktı. Arkasına dönmedi. Servaz da onun ardından bakmadı.

34

Karşılaşma

Adli polis bürosunda saat on buçukta randevusu vardı. Komiser Santos'un bürosuna girdiğinde Santos, yanında ayakta duran, kırmızı tayyörlü, elli yaşlarında bir kadınla konuşmaktaydı. Servaz, burnunun ucuna doğru kayan gözlükleri ve büzülü ağzıyla onda eski tarz bir okul müdiresi havası buldu.

"Oturun, Başkomiser," dedi Santos. "Size Doktor Andrieu'yü tanıtayım, psikoloğumuz."

Servaz, iki tane boş koltuk varken ayakta duran kadına şöyle bir göz attı, sonra da dikkatini San Antonio'ya yöneltti.

"Haftada iki kez sizi o takip edecek," diye ekledi.

Servaz, kulaklarına inanamayarak irkildi.

"Anlamadım?"

"Beni duydunuz."

"Nasıl, takip edecek? Şaka mı bu, Santos!"

Kadın, gözlüklerinin üzerinden bakışlarını ona dikerek, "Depresif misiniz, Başkomiser?" diye sordu derhal.

Servaz, şişman komiserin masasının üzerine eğilerek, "Görevden alındım mı alınmadım mı?" diye sordu.

Santos'un küçük gözleri bir bukalemununki gibi şiş göz kapaklarının arasından bir an onu süzdü.

"Hayır. Şu an için değil. Ama bir tedaviye ihtiyacınız var."

"Neye?"

"Takip, diyebiliriz."

"Kıçımın takibi!"

"Başkomiser..." diye uyardı Santos.

"Depresif misiniz?" diye tekrarladı Doktor Andrieu. "Bu basit soruya cevap vermenizi isterim, Başkomiser..."

Servaz ona bakmadı.

"Mantık neresinde bunun?" diye sordu adli polise. "Ya bir tedaviye ihtiyacım vardır ve beni görevden alırsınız ya da görevimi yerine getirebildiğimi kabul edersiniz ve bu... bu *şahsın* burada işi olmaz. Nokta."

"Başkomiser, buna karar verecek olan siz değilsiniz."

"Komiser, lütfen," diye inledi. "Ona baktınız mı? Gördüğüm an intihar etmek geliyor aklıma."

Santos'un tütünden sararmış bıyıklarının altındaki etli dudaklarında istem dışı bir gülümseme belirdi.

"Sorunlarınızı böyle çözemezsiniz," diye sertçe payladı, çok kırılmış kadın. "İnkâra ya da alaya sığınarak yapamazsınız bunu."

"Doktor Andrieu bir uzmandır..." diye söze başladı Santos inançsızca.

"Santos... Olup biteni biliyorsunuz. Benim yerimde olsanız ne tepki gösterirsiniz?"

"Evet, bu nedenle görevden alınmadınız. Maruz kaldığınız baskı yüzünden. Ve de sürmekte olan bu soruşturma yüzünden. Ben de sizin yerinizde değilim."

"Memur Bey," dedi kadın bilgiçlik taslayarak, "tutumunuz verimli değil. Size bir öğüt verebilir miyim? Şöyle..."

"Başkomiser," diye itiraz etti Servaz, "onu bu büroda tutarsanız gerçekten kafayı yerim. Bana beş dakika verin. Siz ve ben, baş başa. Sonra dilerseniz onunla evlenirim... Beş dakika..."

"Doktor," dedi Santos.

"Bunun gerektiğini..." diye söze başladı kadın soğukça.

"Doktor, lütfen."

Servaz çıktığında asansöre bindi ve kendi bürosuna yöneldi.

"Stehlin seni görmek istiyor," dedi ekiptekilerden biri.

Yine futboldan söz etmek için toplanmışlardı. Servaz, "önemli", "Domenech" ve "takım" kelimelerini işitti...

"Kadroyu belirtirken gergin gözüküyordu," dedi biri.

"Pöh, Meksika'ya karşı kazanamazsak, devam etmeyi hak etmeyiz," dedi bir diğeri.

Bu tür şeylerden söz etmek için köşedeki kafeye gitmeyi beklemez mi insan, diye düşündü Servaz. Ama sonuçta, böyle bir günde katiller ve haydutlar da aynı şeyi yapıyor olmalıydılar. Patronun bürosuna kadar yürüdü, kapıyı çalıp içeri girdi. Müdür kasaya "hassas" mühürlüler –para ya da uyuşturucu– yerleştirmekteydi. Tepesindeki bir portmantoda üzerinde "Adli Polis" yazan bol cepli bir yelek asılıydı.

"Futbol konuşmak için beni çağırtmadığınıza eminim," diye takıldı.

"Lacaze gözaltına alınacak," diye hemen duyurdu Stehlin, kasayı kapatırken. "Yargıç Sartet dokunulmazlığının kaldırılmasını talep edecek. Cuma gecesi nerede olduğunu söylemeyi reddetti."

Servaz inanmaz gözlerle ona baktı.

"Politik kariyerini mahvediyor," diye yorumladı bölüm başkanı.

Polis başını salladı. Onu kaygılandıran bir şey vardı.

"Yine de," dedi, "o olduğunu sanmıyorum. Sanırım asıl çekindiği... nerede olduğunu söylemek... Ama o gece Claire Diemar'ın evinde olduğundan değil, hayır."

Stehlin anlamadan baktı.

"Nasıl yani? Anlamadım."

"Yani, o gece nerede olduğunu söylemek kariyerine sorguya çekilmekten daha fazla zarar verebilirmiş gibi," cevabını verdi Servaz şaşkınlıkla, kendi sözlerine bir anlam bulmaya çalışarak. "Biliyorum, biliyorum, bunun bir anlamı yok."

Ziegler gözlerini PC'sinin ekranına dikti. Evindeki son model bilgisayara değil, jandarmadaki masasında duran, zar zor çalışan bilgisayara. Sevdiği birkaç filmin, *Baba II, Avcı, Kıyamet, Otomatik Portakal*'ın afişlerini duvarları biraz neşelendirmek için yapıştırmıştı ama bu yeterli değildi. Karşısındaki raflarda duran dosyalara baktı: "Hırsızlıklar", "anabolizan kaçakçılığı", "Çingeneler". İç çekti.

Sabah sakindi. Adamlarını sağa sola göndermişti. Jandarma binası sessizdi. Girişteki bir nöbetçi dışında boştu.

Süren işleri aceleyle bitiren Irène önceki gece Martin'in bilgisayarında keşfetmiş olduğu şeye geri döndü. *Biri bilgisayarına kötü niyetli bir yazılım yüklemişti...* Bir meslektaşı mı? Hangi gerekçeyle bunu yapardı ki? Martin odada yokken, gözaltındaki biri mi? Hiçbir aklı başında polis gözaltındaki birini kendi bürosunda denetimsiz bırakmazdı; hele Servaz asla. Temizlik ekibinden biri mi? *Bu bir varsayımdı...* Şu an için Ziegler başka ihtimal göremiyordu. Eğer haklıysa, Toulouse adli polisinin temizlik işini hangi şirketin aldığını bilmek gerekiyordu... Onları arayabilirdi ama soruşturma izni ya da geçerli bir açıklaması olmayan bir jandarmaya bilgi vereceklerinden emin değildi. Bilgi edinmesi için Martin'e de sorabilirdi. Ama hep aynı soruya gelip takılıyordu: Bilgisayarına girdiğini itiraf etmeden, keşfettiği şeyi ona nasıl açıklayabilirdi?

Belki bir başka çözüm vardı.

İnternetteki meslek kayıtlarını açtı, "Ne, kim?" sorusuna *temizlik şirketi,* "Nerede?" sorusuna da *Toulouse ve civarı* cevabını yazdı.

Üç yüz cevap! Ev temizliği, bahçe işleri, ağaç yiyen böceklerle ilgilenmek ya da termik izolasyon gibi önemsiz işler öneren bütün sözde şirketleri eledi ve sadece büroların ve profesyonel mekânların temizliğiyle ilgilenenlere yoğunlaştı. Yirmi kadar şirket kalmıştı. İşte, artık makul bir sayıya ulaşmıştı.

Cep telefonunu açtı ve listenin başındaki numarayı çevirdi.

"*Clean Service,*" cevabını verdi bir kadın sesi.

"Günaydın, hanımefendi. Burası Embouchure Bulvarı, polis komiserliği personel servisi. Şey... Küçük bir sorunumuz var..."

"Ne tür bir sorun?"

"Şirketinizin performansından *hoşnut* değiliz, bu son zamanlarda iş düzeyinin düştüğü kanısındayız ve biz..."

"Polis komiserliği mi dediniz?"

"Evet."

"Bir dakika. Birini bağlıyorum size."

Bekledi. İlk teşebbüste tutturmuş olabilir miydi? Bekleyiş uzadıkça uzadı. Sonunda, sinirli bir erkek sesi işitildi.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi ses soğukça. "Polis komiserliği dediniz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Üzgünüm, polis komiserliğiyle biz ilgilenmiyoruz. Müşteri dosyalarımızda on dakikadır bunu arıyorum. Sizinle ilgili hiçbir şey yok. Tekrar ediyorum, bir hata var. Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Emin misiniz?"

"Elbette eminim! Ya siz, bize nasıl ulaştınız? Kimsiniz?"

"Teşekkürler," diyerek telefonu kapattı.

On sekiz telefon daha etmişti, artık yönteminden kuşkulanmaya başlamıştı. Şu ya da bu nedenle, polis binalarıyla ilgilenen temizlik şirketi belki de kayıtlı değildi. Ya da sorularından telaşa kapılan söz konusu şirket gerçek sorumlularla çoktan temasa geçmişti, adli polis çok geçmeden onu bulacak ve ne yapmakta olduğunu soracaktı. On dokuzuncu telefonunu da etti ve küçük numarasını tekrarladı. Tüm diğerleri gibi, telefona çıkan kişi onu bir başkasına bağladı. Bitmek bilmeyen aynı beklenti...

"Bizim performansımızdan memnun kalmadığınızı mı söylüyorsunuz?" dedi enerjik sesli bir adam, telefonda. "Bu konuda daha fazla ne söyleyebilirsiniz? Sizi hoşnut kılmayan konu özellikle nedir?"

Irène koltuğunda doğruldu.

Bu tür bir soru öngörmemişti. Bir şeyler uydurdu.

"Bazı meslektaşların talebiyle sizi arıyorum," diye alttan aldı sonra. "Sürekli söylenenler, hoşnutsuzlar, var olmak için başkalarını eleştirmeye ihtiyaç duyan insanlar hep vardır. Kişisel olarak ben büromun halinden asla şikâyet etmesem de onların şikâyetlerine aracılık ediyorum."

"Ne yapabilirim bakacağım," cevabını verdi adam. "Vurguladığınız noktalar üzerinde duracağım. Ne olursa olsun, bizi aramakla iyi ettiniz. Müşterilerimizin memnuniyetine çok özen gösteririz."

Alışıldık ticari söylem. Ama alttaki personele bir iki fırça atılacağını da ima ediyor.

"Israrla belirtiyorum, çok sert olmayın. O kadar önemli değil."

"Hayır, hayır, sizinle aynı görüşte değilim. Biz mükemmeli elde etmek için uğraşıyoruz, müşterilerimizin tamamen memnun olmasını istiyoruz ve çalışanlarımız da bu düzeyde olmalılar. Asgari gereklilik bu."

Özellikle onlara bu ücreti verirken, diye düşündü.

"Profesyonelliğiniz için teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Irène telefonu kapattığında şirketlerin örgüt mekanizmasını, bilanço ve cirolarını gösteren o sitelerden birine girdi. Clarion'un yöneticisinin adını not etti. Buna karşılık telefon numarası yoktu. Bunun üzerine santralı aradı ama bu kez, jandarmadaki sabit telefonundan. Adı ve aradığı yer görülüyordu.

"Clairon," diye tekrarladı biraz önceki kadın sesi.

"Xavier Lambert'le konuşmak istiyorum," dedi Irène, sesini değiştirmeye çalışarak. "Bir jandarma soruşturması olduğunu söyleyin. Çalışanlarından biri hakkında. Acil."

Hatta bir sessizlik. Karşı taraftaki kadın sesini tanımış mıydı? Sonra düzenli aralıklarla çalan telefon sesi duyuldu.

"Xavier Lambert." Biraz bıkkın bir erkek sesiydi.

"Günaydın Bay Lambert. Ben jandarmadan Yüzbaşı Ziegler, şu an temizlik ekiplerinizde çalışan birini muhtemelen ilgilendiren bir soruşturma yürütüyoruz. Çalışanlarınızın listesine ihtiyacım var."

"Çalışanlarımın listesi mi? Kim demiştiniz?"

"Yüzbaşı Irène Ziegler."

"Bu listeye neden ihtiyaç duydunuz, Yüzbaşı, eğer bir sır değilse?"

"Şirketinizin temizlediği bir yerde suç işlendi. Bir belge hırsızlığı. Çalınan belgelerle temas etmiş kâğıtlar üzerinde temizlik ürünlerinin izleri bulundu ama bu aramızda kalmalı."

"Elbette," cevabını verdi adam, heyecanlanmadan. "Arama emriniz var mı?"

"Hayır ama çıkarabilirim."

"Çıkarın o halde."

Lanet olsun! Kapatacak!

"Bekleyin!"

"Evet, Yüzbaşı?"

Acelesi karşısında eğleniyor gibiydi. Irène içinden öfke yükseldiğini hissetti.

"Dinleyin, Bay Lambert... İleriki saatlerde bu emri alabilirim. Ne var ki saate karşı bir yarış söz konusu. Bu belgeler zanlının elinde olabilir ama daha ne kadar zaman? Onları kime, ne zaman teslim edeceği bilinmiyor. Onu gözetim altında tutmak istiyoruz. Dolayısıyla her dakikanın önemli olduğunu anlıyorsunuz. Ve sanayi casusluğu gibi önemli bir suçun irade dışı da olsa ortağı olmayı elbette arzulamazsınız."

"Evet, anlıyorum. Doğal olarak. Ben sorumlu bir yurttaşım ve *yasal çerçeve içinde* size yardım etmek için bir şey yapabilirsem yaparım... Ama siz de anlarsınız ki geçerli bir neden olmadan çalışanlarımın kişisel bilgilerini açık edemem."

"Bu gerekçeyi size sağlayacağım."

"Pekâlâ, bu gerekçenin yargıç tarafından onaylanmasını bekleyeceğim."

Adamın sesinde ironi ve kibir vardı. İçindeki öfke şimdi harlı bir ateş gibi yanıyordu. İhtiyacı olan tam da buydu.

"Sizi soruşturmayı engellemekle suçlayamam elbette, yasa sizden yana, bunu kabul ediyorum," dedi soğuk bir sesle. "Fakat biz jandarmalar oldukça kindarızdır... Dolayısıyla bu tutumda ayak diremek isterseniz, Clarion'un kıçına iş müfettişliğini, Bölge Çalışma ve İstihdam İdaresini, Yasa Dışı Çalışmaya Karşı Mücadele Komitesi'ni takarım... Onlar da her tarafı kazıp eşelerler, ta ki sonunda bir şey bulana dek, inanın bana."

"Yüzbaşı, size üslup değiştirmenizi tavsiye ederim, fazla ileri gidiyorsunuz," diye sinirlendi adam. "Bu iş böyle olmaz. Derhal üstlerinizi arayacağım."

Blöf yapıyordu. Sesinden anlamıştı bunu.

"Eğer bugün değilse, yarın olur," diye devam etti Irène, aynı iç karartıcı ses tonuyla. "Çünkü peşinizi bırakmayacağız, bana inanabilirsiniz... Tabanınıza yapışan sakız gibi paçanıza yapışacağız. Çünkü ne ses tonunuzdan ne de tutumunuzdan hoşlandım. Bizler asla unutmayız. Umarım personel idarenizde en ufak bir düzensizlik yoktur, Bay Lambert, samimiyetle böyle olmasını dilerim çünkü tersi durumda bazı müşterilerinizin üzerine çarpı çizebilirsiniz. Başta da polis..."

Karşı tarafta sessizlik.

"O listeyi size gönderiyorum."

"İçerdiği bütün bilgilerle birlikte," diye belirtti Irène telefonu kapatmadan önce.

Servaz otobanda gidiyordu. Hava hep aynı boğuculukta ve hareketsizlikteydi ama fırtına tehdidi giderek belirginleşiyordu. Kara bulutlar artıyordu. Sıcak dalgası bir süre sonra gök gürültülü sağanağa dönüşecekti. Tıpkı gök gürültüsü kadar şiddetli bir sonun yaklaştığını da hissediyordu. Arabayı sürerken, sonuca sandıklarından daha yakın olduklarını düşündü. Olgular buradaydı, gözlerinin önünde. Bunları birleştirmek ve konuşturmak kalmıştı geriye.

Espérandieu'yü aradı ve Toulouse'a geri dönüp Elvis'in geçmişini araştırmasını istedi. Gün ortasında lise çok kalabalıktı ve Samira, Margot'nun burnunun dibinden ayrılmıyordu. Bu koşullarda Hirtmann asla eyleme geçmezdi. Niyeti olduğu varsayılsa bile ki Servaz artık bundan kuşkulanmaya başlamıştı. İsviçrelinin nerede olduğunu bir kez daha düşündü. Onunla ilgili bütün ihtimaller sallantıdaydı. Bir kukla olmayı mı hayal etmişti? Diğer uçta hiç kuklacı yok muydu? Ya da tersine, İsviçreli çok yakında mıydı? Asla çok uzakta değil, sessiz adımları peşinde, ölü mekânlara, aralıklara sızarak, karanlığı kolluyor olabilir miydi? Zihninde Hirtmann daha çok bir hayalete, bir mitosa benziyordu. Servaz bu düşünceyi zihninden attı. Onu sinirlendiriyordu.

Kırk dakika gecikmeyle Marsac'ın girişindeki restoranın önüne park etti.

"Nerede kaldın?"

Margot'nun üzerinde bir şort, şantiyelerdeki gibi uçları güçlendirilmiş kocaman ayakkabılar ve tanımadığı bir müzik grubunun resmi bulunan bir tişört vardı. Kırmızı renk saçları jöleyle havaya kaldırılmıştı. Cevap vermeden ona sarıldı ve birkaç ördeğin vakur bir havada ilerledikleri bir derenin üzerinden geçen, çiçek saksılarıyla dolu küçük ahşap köprüye doğru sürükledi. Restoranın kapıları ardına kadar açıktı. İçerisi hoş bir serinlikteydi ve belli belirsiz sohbetler işitiliyordu. İçeridekilere hiç aldırmayan Margot'nun girişine birkaç bakış eşlik etti ve bir başgarson onları çiçekli küçük bir masaya götürdü.

"*Mojito* var mı burda?" diye sordu Margot, oturur oturmaz.

"Ne zamandan beri içki içiyorsun?"

"On üç yaşımdan beri."

Şaka mı yapıyor diye ona baktı Servaz. Yapmadığı belliydi. Sesi kapalı bir televizyon futbol sahasında antrenman yapmakta olan futbolcuları gösteriyordu.

"Beni çok korkutuyor," diye söze başladı beklemeden. "Bütün bu hikâye... Bu gözetleme... Sence gerçekten o..."

Cümlesini bitirmedi.

"Kaygılanacak bir şey yok," diye aceleyle cevap verdi Servaz. "Basit bir önlem. Sana saldırma ihtimali neredeyse hiç yok, kendini bile gösteremez. Sadece senin hiçbir risk altında olmadığına yüzde yüz emin olmak istiyorum."

"Bu gerçekten şart mı?"

"Şu an için, evet."

Kaş yayındaki sahte yakutla oynarken, "Ya onu yakalayamazsanız? Sonsuza dek beni böyle gözetleyecek misiniz?" diye sordu.

Servaz midesinin kasıldığını hissetti. Onu kahreden sorunun da bu olduğunu söylemedi. Gözetimin kalkacağı, savcılığın bunu yeterli bulacağı an elbette gelecekti. O zaman ne olacaktı? Kızının güvenliğinden emin olmak için ne yapacaktı? Kaygısızca nasıl uyuyacaktı?

"Sen de," diye ekledi cevap vermeden, "sana anormal gelen her şeye dikkat etmelisin. Lisenin etrafında dolanan birini görürsen ya da tuhaf SMS'ler alırsan, hiç tereddüt etmeden Vincent'ı bul. Onu tanıyorsun ve ikiniz iyi anlaşıyorsunuz. Seni dinleyeceğini biliyorsun."

Başını salladı, önceki gece birlikte içki içtiği, şakalaştığı, konuştuğu Samira'yı düşündü.

"Ama tekrar ediyorum, paniğe kapılmak için hiçbir neden yok. Sadece bir önlem bu," diye ısrarla belirtti.

Servaz konuşmasının bir film diyaloğuna benzediğini düşündü. Binlerce kez işittiği bir şeye. Çok kötü bir filmin diyaloğu. Bol bol kan akan şu düşük bütçeli filmlerden biri. Yeniden sinirlendiğini hissetti. Yoksa yaklaşmakta olan fırtına mı onu öfkelendiriyordu?

"İstediğim şeyi getirdin mi?"

Margot hâkî renkli bez çantasına elini soktu ve kıvrılmış bir tomar el yazması kâğıt çıkardı.

"Bunları ne yapacaksın? Bunu neden istediğini anlamıyorum," dedi kâğıtları masanın üzerinde ona doğru iterken. "Çalışmamı mı değerlendireceksin yoksa?"

Bu karanlık gözleri tanıyordu. Geçmişte defalarca bunlara karşı koymak zorunda kalmıştı. Gülümsedi.

Margot'nun çatık kaşları karşısında, "Yazdığın hiçbir şeyi okumayacağım. Söz, tamam mı? Beni ilgilendiren kenarlarına düşülen notlar... Sadece onlar. Sana açıklarım," diye ekledi.

Kırmızı kalemle notlanmış kâğıtlara hoşnutlukla baktı, katladı ve ceket cebine yerleştirdi.

Perşembe günü saat 13.30'da Balina, sarımsak püreli bir salyangozu tatmakla meşgulken, bakan, Ulusal Meclis'in iki adım ötesindeki Bourgogne Sokağı'ndaki restoran Tante Marguerite'in iki özel salonundan küçüğüne daldı. Senatör dudaklarını peçeteye ağır ağır sildikten sonra dikkatini yeni gelene yöneltti.

"Ee?"

"Lacaze gözaltına alınacak," diye duyurdu bakan. "Yargıç dokunulmazlığının kaldırılmasını talep edecek."

"Bunu biliyorum," dedi Devincourt soğukkanlılıkla. "Sorun şu ki: O salak savcı bunu nasıl engelleyemedi?"

"Hiçbir şey yapamazdı. Dosyadaki olgular dikkate alındığında sorgu yargıçlarının başka türlü davranması mümkün değildi... Aynı şeyleri tekrarlamayayım: Suzanne her şeyi polise anlattı! Paul'ün nerede olduğu konusunda yalan söylediğini belirtti. Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim..."

Bakan şaşkınlık içinde gözüküyordu.

"Öyle mi?" karşılığını verdi Balina. "Ne bekliyordunuz peki? Bu kadın kanserin son aşamasında, ihanete uğradı, maskara edildi, aşağılandı... Onu tebrik etmek isterdim. O küçük pislik hak ettiğini buldu."

Bakan hardalın burnundan çıktığını hissetti. Balina kırk yılı aşkındır fahişeleri düzüyordu ve ahlak dersi veriyordu!

"Bunu söylemek size çok yakışıyor!"

Senatör beyaz şarap kadehini dudaklarına götürdü.

"İma ettiğiniz şey, benim... *eğilimlerim* mi?" dedi şişman adam, şaşırmadan. "Büyük bir farklılık var. Ne, biliyor musunuz? *Aşk*... Ben Catherine'i ilk günkü gibi seviyorum. Karıma derin bir hayranlığım var. Derin bir bağlılığım. Fahişeler, hijyen gereği. O da bunu biliyor. Catherine ile ben yirmi yıldır aynı yatağı paylaşmıyoruz. Bu salak, Suzanne'ın onu bağışlayacağını nasıl hayal edebilir? Onun gibi gururlu bir kadın... Karakterli bir kadın. Saygın bir kadın. Yatsın, tamam. Ama ona âşık olmak, o..."

Bakan tartışmayı kesti.

"Ne yapıyoruz?" dedi.

"O gece neredeydi Lacaze? En azından size söyledi mi?"

"Hayır. Yargıca söylemeyi de reddetti. Çılgınlık bu! Kimseye bundan söz etmek istemiyor, delirdi!"

Bu kez Balina gözlerini tabağından kaldırdı ve samimiyetle şaşıran bakanı inceledi.

"Sizce onu öldürdü mü?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum... Ama giderek suçlu profili çiziyor. Tanrım, basın ağzına geleni söyleyecek."

"Onu bırakın," dedi Balina.

"Ne?"

"Mesafe alın. Henüz zaman varken. Medya karşısında asgari şeyler söyleyin: Masumiyet karinesi, yargı bağımsızlığı... Alışıldık gevezelik. Ama onun da herkes gibi yargılanabilir biri olduğunu ileri sürün... Herkes anlayacaktır. Bir günah keçisi: Hep bir tane gerekir. Size bir şey öğretecek değilim. Sevgili halkımız İsrailoğullarının ilk kabileleri gibi çalışıyor: Günah keçilerine tapıyorlar. Lacaze basının sunağında öldürülecek, parçalanacak, susuzluk geçene dek kanı içilecek. Erdem babaları televizyonda her zamanki numaralarını sergileyecekler. Kalabalıklar kurtlarla birlikte uluyacak. Ve onun işini bitirdiklerinde sıra bir başkasına gelecek. Kim bilir, belki yarın sıra sizin olacak. Ya da benim... Onu kurban edin. Şimdi."

"Parlak bir geleceği vardı," dedi bakan tabağına bakarak.

"Huzur içinde yatsın," karşılığını verdi Balina, yeni bir salyangozu çatalına takarak. "Bu akşam maç seyredecek misiniz? Bizi sadece bu kurtarabilir: Bir Dünya Kupası kazanmak. Bir sonraki seçimleri kazanmak ancak bir düş"

15.15'te Ziegler nihayet aradığını buldu. Daha doğrusu, potansiyel iki müşteri buldu. Clarion'un temizlik ekiplerinde çalışanların çoğu yakın denebilecek bir dönemde Afrika'dan göç eden kadınlardı. Endüstriyel temizlik sektörü daima göçmen kadınların istihdam sağlayıcısı olmuştu. Bu işletmelerin başarısı kalifiye olmayan, sendikalaşmamış, dolayısıyla kendini savunamayacak durumdaki emeğin zorunlu esnekliğine dayanıyordu.

İki erkek vardı. Ziegler içgüdüsel olarak onlardan başlamaya karar verdi. Öncelikle, adalete düşen erkek yüzdesi, kadınların payı artıyor olsa da, daha yüksekti. İkinci olarak, bütün istatistikler otoriteye karşı eylemler söz konusu olduğunda kadınların payının son derece zayıf olduğunu gösteriyordu. Son olarak da erkekler risk almaya daha meyilliydi.

İlki bir aile babasıydı. Üç büyük çocuğu vardı. Elli sekiz yaşındaydı, on yıldır temizlik şirketi için çalışıyordu. Daha önceleri, yaklaşık otuz yıl boyunca otomobil sanayisinde çalışmıştı ama iki büyük Fransız grubundan birinde değil: Taşeron bir küçük işletmede. 90'lı yıllarda, üretimin kalitesi, süreleri ve özellikle maliyetleri konusunda tedarikçileri üzerinde iki büyük ulusal imalatçının uyguladığı giderek artan baskı çok sayıda küçük ve orta işletmenin Amerikan imalatçı tarafından satın alınmasına ya da sert önlemlerle yeniden yapılanmasına yol açmıştı. Adamın, iki yapımcının tedarikçileri üzerindeki bu baskısının ve bunun sonucu olmuş toplumsal planların sayısız kurbanlarından biri olduğu belliydi. Ziegler onun fişini bir yana bıraktı. Kızgın bir adam, otuz yıl boyunca düzgün ve sadık hizmet ettikten sonra ıskartaya çıkarılmış ve aile sorumluluğu olan biri. Olası bir aday... Bir sonrakine geçti. Çok daha genç, yüzlerce başka yasa dışı göçmenle birlikte çürüdüğü Malta'daki bir gözetim kampından mucize sonucu çıkmasını sağlamış koşulların yardımıyla yakın dönemde gelmişti Fransa'ya. Yalnız yaşıyordu... Ne karısı vardı, ne çocukları...

Bütün ailesi orada, Mali'de kalmıştı... Adadaki hapishaneye varmadan önce derme çatma bir teknede Akdeniz'i geçmenin dehşetini yaşamış biriydi. Yabancı bir ülkede kayıp ve güçsüz, yalnız bir erkek... Kendini çok belli etmemeye çalışırken uyum sağlamaya ve kalabalığın içinde erimeye çalışan biri. Birkaç dost bulmaya çalışan biri. Muhtemelen niteliklerine uygun olmayan bir işi yapan biri. Evine geri gönderilmekten kuşkusuz müthiş korkan bir adam. İkisi arasında tereddüt etti, bakışları bir fişten diğerine gitti, sonunda parmağı ikincinin üzerinde durdu. O: ideal bir hedef...

Adı Drissa Kanté'ydi.

Espérandieu önüne serili savaş alanını seyrederken iPhone'unun kulaklıklarından Kings of Leon'un *Use Somebody*'sini dinliyordu. Üç kardeş Followill ve kuzenleri Matthew *You know that I could use somebody / Someone like you* diye şarkı söylüyorlardı. Vincent sözleri tekrarladı, sonra Martin'e sessizce bir lanet yağdırdı. Adamları büyük ekran bir televizyonu toplantı salonuna yerleştirirken ve buzdolabına bira kutuları koyarken yakalamıştı. Bir saate kalmadan büroların birbiri ardına boşalacağından emindi. Şenliğe katılmayı çok isterdi ama önündeki tonlarca idari belge ve faksla köşeye sıkışmıştı. Bunları mümkün olduğunca ince yığınlara bölmüştü. Onlarca yığın vardı.

Hâlâ hastanede komada olan Elvis Konstandin Elmaz'ın geçmişiyle ilgili araştırmalar bütün sabahını ve öğleden sonrasının yarısını almıştı. Elmaz'ın mesleki güzergâhını saptayabilmek için, Arnavut hiç yasal bir iş yapmış mı diye vergi dairelerini dolaşmış, sosyal güvenlik dosyalarını incelemişti. Emniyetteki ehliyet ve ruhsat dosyasını incelemiş, medeni halinden yola çıkarak evlilik parkurunu yeniden kat etmişti (Elvis 2001-2002 arasında evlenmişti ama evliliği sadece sekiz ay sürmüştü!) ve soyundan gelen kimse olup olmadığını incelemişti (resmî olarak yoktu en azından). Aile yardım sandığına da başvurmuş ve olası askerlik bilgileri için savunma bakanlığına da bir talep göndermişti.

Sonuç: Espérandieu'nün önünde bol ama şaşırtıcı zıtlıkta malzeme vardı. Vakaların en berbatı.

İç çekti. Başka yerde olmayı istemek bir laftan ibaret değildi. Elvis Konstandin Elmaz'ın hayat güzergâhını çizebilmekte umut kırıcı ve son derece nahoş bir şey vardı. Elvis hapishane ile dışarısı arasında sürekli gidip gelen, neredeyse kusursuz bir suçlu profili çiziyordu. Mahkûmiyetlerinin listesi adamın şiddete eğilimli ve temelde can sıkıcı kişiliğini yansıtıyordu. Uyuşturucu ticareti, şiddet, hırsızlık, genç kadınlara cinsel taciz, zorla alıkoyma ve sonunda, tecavüz. Samira'nın dediği gibi, henüz kimseyi öldürmemiş olması mucizeydi... Ormanın içindeki evinde bulunanlara bakılacak olursa, bundan böyle buna eklenmesi gereken, köpek dövüşü organizasyonuydu. Seysses Cezaevi'nde defalarca disiplin cezasına çarptırılmıştı. Serbest kaldığı dönemlerde, Toulouse'da Denfert-Rochereau Sokağı'nda bir seks oyuncakları dükkânı yönetmişti, birkaç yüz metre ötedeki Maynard Sokağı'nda özel bir kulüpte koruma görevlisi olmuştu, oraya yaklaşık iki yüz metre ötedeki Bayard Sokağı'ndaki bir kafe-restoranda garsonluk yapmıştı. Bölgedeki aşağı yukarı bütün karanlık yerlere takılmıştı. Espérandieu bilinen başka hiçbir mesleki faaliyet izine rastlamamıştı ama bir ayrıntı kafasını kurcalıyordu: Resmî olarak Elvis'in "kariyeri" yirmi iki yaşında ilk mahkûmiyetiyle başlamıştı. O zamana kadar güç durumlardan ustalıkla sıyrılmıştı. Espérandieu, böyle bir CV'si varken, daha erken başladığından kuşku duymuyordu. Bakışlarını son belgeye indirdi, haklı bir umutsuzlukla açtı ve bıkkın bakışlarını sayfalar boyunca dolaştırdı. Bütün bu açıklamalarda bir şeyin nihayet dikkatini çekmesini büyük bir umutla bekliyordu.

Son sayfayı okurken, *Bu ilginç işte,* dedi kendi kendine.

Martin'i aramak için telefonu kaldırdı. İsim oradaydı, sayfanın üzerinde. Marsac. Ama bundan daha normal ne olabilirdi ki, Elvis burada büyümüştü. Uğursuz "kariyerine" başlamadan önce Elvis Konstandin Elmaz, Marsac'taki bir lisede gözetmendi.

35

Fareler

Servaz tepeler arasında arabasını sürüyordu. Fırtınayı haber veren işaretler artıyordu. Manzaranın rengi değişmişti. Metalik gri. Gökyüzü iyice kararmıştı ve zaman zaman, top top kümelenen ufukta, şimşeklerin uzaklarda çaktığını görüyordu. Yolun kenarındaki çayırlarda, büyük ormanın ortasında bir an durdu. Zihinsel olarak hazırlanmak için. Arabanın karoserine dayanarak sakin sakin bir sigara içerken, karşı tepeden aşağı inen, sonra ormanların ortasında düz bir yol açarak ona doğru yükselen uzun düz çizgiye baktı. İrili ufaklı sineklerin genel heyecana kendilerini nasıl kaptırmış olduklarını gözlemledi. Uzaktan, sinirli sinirli havlayan köpeklerin sesini işitti. Ortamdaki ağırlıktan öfkelenmiş iri bir sineği eliyle kovdu. Sonra yeniden yola koyuldu. Beş dakikadır tek bir arabanın bile geçtiğini görmemişti.

Servaz'ın kalbi ağır ağır çarparken, açık alanın hududunda, yolun ucunda Cherokee'den indi. Köpek kulübesi boşaltıldığından beri sessizlik hüküm sürüyordu. Bu kolektif ötenaziyi düşünmemeye çalıştı. Fırtına göğünün altında açık alan iyice uğursuz gözüküyordu. Verandanın gıcırdayan basamaklarından çıktı, jandarmanın şeridini kaldırdı ve bir maymuncuk yardımıyla kapının kilidini söktü. İçerde, eline bir çift eldiven geçirerek etrafına bakındı. Cinayet masası ekibinin üyeleri her köşe bucağı eşelemişti ama özel bir şey aradıkları yoktu. Bir şeyi ihmal etmiş olabilirler miydi? Servaz ortalıkta hüküm süren kaosu seyretti. Mobilyalar, zemin, mutfak köşesi, evyenin içinde kirli bulaşıklar, pizza ve hamburger ambalajları, dolu küllükler ve boş bira

kutuları. Her şey olduğu gibi bırakılmıştı ama şimdi farklı renklerde mineral ya da organik tozlarla üzerleri kaplıydı. Bütün bunları kimin temizleyeceğini düşündü. Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü açık kapıdan içeri girdi ve Servaz dışarıdaki yaprakların ürpertisini işitti.

Yavaşça araştırmaya başladı. Pencerelerden giren ışık kurşuni griydi. Sanki bir okyanusun dibine bakıyor gibi. El lambasını yaktı.

Giriş katını dolaşması bir saatini aldı. Oda da salonla aynı iğrenç kargaşa içindeydi. Kirli iç çamaşırlar dağınık yatağın üzerinde, video oyunlarının ambalajlarıyla birlikte duruyordu. Aynı hafif esrar ve çürüme kokusu havada dolanıyordu. Fırtınanın yaklaşmasıyla aşırı heyecanlanmış sinekler her tarafta gürültüyle vızıldıyordu. Banyoyu da aradı ama özel bir şey görmedi. Uçları kesik kıllarla dolu kullan at tıraş bıçakları, kirli bir eldiven, grileşmiş bir sabun, üzeri kurumuş macunla kaplı bir diş fırçası vardı ve ecza dolabını açtığında her türden ilaca belirgin bir bağımlılığının olduğu görülüyordu. Duş kabininin içi küften yemyeşildi. Elvis'in çok sifon çekmediği belliydi çünkü klozetin içinde idrar ve tuvalet kâğıdı birikintisi yüzüyordu. Servaz salon-mutfağa giden dar koridora geçti. Tepesinde bir gömme dolap vardı. Gidip bir iskemle buldu, üzerine çıktı ve dolabın kulpunu yakaladı. Dolap açılınca, katlanmış metal bir merdiven ortaya çıktı.

Tavan arası alçaktı, çatının altında ilerleyebilmek için iki büklüm olmak zorunda kaldı. Cam tuğlalardan oluşan bir pencere içeriyi belli belirsiz aydınlatıyordu. Elvis oraya yıllarca sürmüş ömrünün artıklarını yığmıştı: Bilgisayarlar, yazıcılar, askılıklardaki askılara asılı yıpranmış giysiler, kartonlar, kutular, klasörler, kullanılmayan elektrik süpürgeleri, duvar kâğıdı ruloları, oyun konsolları, porno filmlerin VHS kasetleri... Tozlu yer döşemelerinin üzerinde Servaz farelerin ya da sıçanların sayısız "izine" rastladı. Fareler de karıncalar gibi rutini olan hayvanlardır; hep aynı güzergâhı tutma eğilimindedirler ve bu yolda da izler, idrar ve dışkı bırakırlar. Bir dolabın dibinde, kışlık ve kayak giysilerinin altında Servaz başka metal kutular buldu. Onları zeminde kendine doğru çekip oturdu, ilkinin kapağını kaldırdı ve bir an sanki zaman durmuş gibi geldi. Bir kova ve kürekle anne babasının yanında plajda oynayan bir çocuk... Sarı direksiyonlu, kırmızı plastikten pedallı küçük arabası üzerinde bir çocuk. Diğerleri gibi

bir çocuk... Henüz bir canavar değil, henüz pisliğin teki değil. Servaz onun Elvis olduğuna emindi. Birkaç ayrıntıyla, yetişkin hali tahmin edilebiliyordu ama bu çocukta bütün diğer çocuklarda olan aynı ışıl ışıl, oyuncu ve masum hal vardı. Servaz aslan yavrularının da sevimli peluşlar gibi olduklarını düşündü.

Eşelemeye devam etti.

Ergen Elvis'in fotoğrafları. Daha karanlık, daha kurnaz bir hava. Objektife tepeden bakan gözler. Servaz hayal mi görüyordu? Bir şey değişmişti? Bir şey olmuştu. Karşısındaki aynı kişi değildi.

Bir kadın... Elvis'e sarılmıştı... Eşi mi? Boşanma talep etmiş olan mı? Elde ettikten sonra dövüp hastanelik ettiği kadın mı? Fotoğrafta kadın mutlu, kendine güvenli gözüküyordu. Elvis'e sarılmıştı ama kadın objektife neşeyle bakarken Elvis başka yere bakıyordu.

Servaz'ın tanımadığı başkalarının fotoğrafları. Kutuyu kapattı. Etrafına baktı. Farelerin bıraktığı dışkı izlerini gözleriyle dalgın dalgın takip etti.

Sorgucu ekibi bu tavan arasını daha önce aramıştı, raporlarını okumuştu. Elvis'e saldıranların ve onu köpeklerine yedirenlerin izlerini, işaretlerini aramışlardı. Kendisi ne arıyordu peki? Şu an onu ilgilendiren Elvis'e saldıranlar değil, Elvis'in kendisiydi.

Geçmişimi araştırın, yazmıştı Arnavut.

Burada bir şey göremiyordu. Sıradan bir tavan arasıydı sadece. Bir saat boyunca köşe bucak aramaya devam etti, video oyunlarının ve pornoların ambalajlarını bile açtı. Bunları seyretmek zorunda kalacak mıyım diye düşündü...

Kendini fare gibi hissediyordu.

Yerde çöldeki bir kervan misali iz bırakmış olanlar gibi.

İz...

İzin kesildiği bir yer vardı. Biraz ileride devam ediyordu. Oraya baktığında Servaz zihninde bir ışık yandığını hissetti. Yaklaştı, diz çöktü. Eğildi. Tam orada, döşeme tahtaları etraftakiler kadar bitişik değildi ve toz tabakası daha inceydi. Servaz düzgün tutturulmamış iki tahtanın üzerine elini koydu ve parmaklarının altında kımıldadıklarını hissetti. Tutacak bir yer aradı. Buldu. Çekti. İki tahta kalktı.

Altında bir boşluk vardı. Servaz deliğin dibinde duran nesneyi tutup gizlendiği yerden çıkardı.

Bir klasör.

Sert kapağını kaldırdı ve spiralli bir cilde bağlı şeffaf yapraklar gördü. Sayfaları çevirmeye başladı. Kalbi çarpıyordu. *Elinde bir şey vardı...* Tozlu zemine daha rahat oturarak fotoğrafları tek tek gözden geçirdi.

36

Şaşırtma

Seni gözetliyorlar. Onlar görmeden seni buradan çıkarmanın yolunu bulmalı.

Margot SMS'i tekrar okuyup üç kelime yazdı:

Ne yapmak için?

Cevap gecikmedi. Akıllı telefonu her zamanki arp sesini çıkarınca parmağını ekrana dokundurdu.

Unuttun mu? Bu gece...

Ne bu gece, diye düşündü. Sonra, aniden aklına geldi. *Çember...* Geçen gece ormandaki açıklıkta, on yedisinde bir toplantıdan söz etmişlerdi... Elias haklıydı: Ayın on yedisiydi. Teneffüs avlusunda bile bütün gün bu geceki önemli maçla ilgili sohbetler yankılanmıştı: Fransa-Meksika. Lanet olsun! Mesajlardan vazgeçti ve doğrudan numarasını çevirdi.

"Selam," dedi Elias gayet rahat bir sesle.

"Evet, seni dinliyorum: Bir fikrin var mı?"

"Evet, var..."

"Yumurtla."

Elias açıkladı. Margot yutkundu. Daha iyisi olamazdı. Özellikle de belki dışarıda dolaşan bu hastayı düşündüğünde. Ama Elias haklıydı: Bu gece bir şey olacaktı. Ya bu gece ya hiçbir zaman!

"Tamam," dedi Margot. "Hazırlanıyorum."

Telefonu kapattı, ayağa kalktı ve kapüşonlu en koyu renk *sweatshirt*ünü, dolabında duran siyah pantolonunu aldı. Aynada kendine baktı, derin bir soluk aldı ve odasından çıktı. Koridor öylesine sessiz ve karanlıktı ki bir an geri dönmek ve vazgeçtiğini söylemek için onu arama isteğine kapıldı.

Bu tür durumlarda bir çözüm vardır, dostum: Düşünmemek. "Eğer," ya da "Bunu yapmak istiyor muyum?" falan yok. Kımılda!

Sessiz spor ayakkabılarının üzerinde merdivene doğru ilerledi, taştan tırabzanda elini kaydırarak geniş merdivenlerden indi. Geniş camın ardında gün kurşuni renkteydi. Uzaklarda gök gürültüsünü işitti. Aşağıya indiğinde Elias'ı aradı.

"Tamam, hazırım."

"Kımıldama. İşareti bekle. Önce değil..."

Margot'nun bulunduğu yerin karşısındaki ormana saklanmış olan Elias dürbünüyle Samira Cheung'u görüyordu. Polis bakışlarıyla liseyi tarıyordu ama çoğu zaman Margot'nun penceresine yöneliyordu. Margot pencereyi açık bırakmıştı ve başucu lambası da yanıyordu. Çıkacağı kapı tam iki kat aşağıdaydı ve Samira onu kaçıramazdı.

Elias iki parmağını ağzına soktu ve uzun, keskin bir ıslık çaldı. Kadın polisin başının anında o istikamete döndüğünü gördü.

"Şimdi!" dedi. "Fırla!"

Margot kapıyı açıp açık havaya çıktı. Olacak bir olayın önsezisi gibi havadaki elektriği anında hissetti. Yapraklar titriyordu, fırtınanın yaklaşmasıyla sinirlenmiş kırlangıçlar uçuyor, havada dönüyorlardı. Elias'ın söylediği gibi, eğilip duvar dibinden ileriye doğru, batı kanadının köşesine kadar koştu. Sonra labirentin girişine daldı.

"Tamam," dedi Elias telefonda. "Seni görmedi."

Margot bunun onu gerçekten yatıştırıp yatıştırmayacağını düşündü. Şimdi dışarıdaydı, açıktaydı; Vincent da Samira da onu içeride ko-

runaklı sanıyordu. Ve fırtınalı gökyüzü labirentin üzerine, tıpkı geri kalan her şeye yaptığı gibi, gri örtüsünü yayıyordu.

Bir dakika sonra ağaçlı yollarda ilerlerken, Elias kaba şakalar yapan bir hayalet gibi karşısına çıkınca kalbi göğsünde sıçradı.

"Lanet olası, Elias! Haber veremez miydin?"

"Haber mi? Koruman üzerime atlasın diye mi? Addams ailesi mensubuna benzeyen bir kadının saldırısına uğramak istemem. Sen maç seyretmiyor musun?"

"Siktir!"

"Haydi, acelemiz var!" Bir an durdu. "Belki de ünlü toplantıları sonuçta sadece maç içindir."

"Şaşarım," dedi Margot, onu iterek. "Yürü!"

37

Gök gürültüsü

Bir gök gürültüsü binayı titretti. Yağmur hâlâ yağmıyordu. Yağsa, Servaz kiremitlerin üzerine vuruşunu işitirdi. Gözlerini kaldırdı. Gün batıyordu, tavan arası iyice kararıyordu. Yine de saat ancak akşamın altısıydı. Bir haziran akşamı.

Dikkatini klasöre yöneltti.

Fotoğraflar. Kaliteli bir dijital aletle çekilmiş, sonra da A4 formatında basılmışlardı. Şeffaf ara kâğıtlarıyla titizlikle sınıflandırılmış ve korunmuşlardı. İsim yoktu; sadece yerler, tarih ve saat. Fotoğrafçı hayal gücü olan biri değildi. Neredeyse bütün fotoğraflar ormanda aynı açıdan çekilmişti ve hepsi birbirinin hemen hemen aynıydı: Orta yaşlı bir adam, pantolonunu indirmiş, sık ağaçların ortasında cinsel ilişkide bulunuyordu. Sonraki fotoğraflar adamı ayağa kalkarken gösteriyordu. Adamın yüzünün zumlandığı fotoğraflarla dizi tamamlanıyordu.

Sayfaları çevirmeye devam etti. Cinsel ilişkilerin tekdüzeliğine neredeyse gülümseyecekti. Benimsenmiş pozisyonlar taşkın bir hayal gücüne işaret etmiyordu. Daha ziyade aciliyet. Şipşak bir iş. Ormanda. Klik-klak. Gülümseyin, fotoğrafınız çekildi! Servaz dikkatini kadına verdi: Yem olan kişi. Birçok fotoğrafta sadece bacaklarını, kollarını, saçının bir tutamını görüyordu. Soluk teninde çiller var gibiydi ama görüntünün çözünürlüğü nedeniyle bunu söylemek güçtü. Her seferinde aynı kız olduğuna bahse girebilirdi. Çok genç gözüküyordu ama çekim açısı dikkate alındığında bunu söylemek de güçtü. Yetişkin olmayan biri miydi?

Servaz albümün yarısına gelmişti ve şimdiden on kadar farklı adam saymıştı. Bu bir dizi şüpheli anlamına geliyordu. Ve doğrulanması gereken bir yığın delil... Ama bunun Claire Diemar'la ilişkisi neydi? Kesin olan bir şey vardı: Elvis bir uyuşturucu satıcısı, bir tecavüzcü, kadınlara karşı şiddet kullanan biri ve korkunç dövüşlerde birbirlerini katletmeleri ya da başkalarını katletmeleri için köpeklerini gönderen bir pislik değildi sadece, aynı zamanda bir şantajcıydı. Her şey dikkate alındığında Elvis Konstandin Elmaz kendince büyük düşünen biriydi. Tam bir serseri. Tek başına gerçek bir suç makinesi.

Sonra sondan bir önceki fotoğrafa geldi ve başı döndü. Bu kez, aradığı bağı bulmuştu. Bu kez, suç ortağının yüzü belirmişti. *Küçük bir kız*... ON YEDİSİNDEN BÜYÜK DEĞİL. Onun Marsac'ta öğrenci olduğuna bahse girebilirdi.

Dizinin sondan bir önceki kurbanının yüzünü geniş açıdan görebiliyordu. Dışarıda gök gürledi. Daha yakında... Ama hâlâ yağmur yoktu. Sanki biri omzuna vuruyor gibiydi, sanki biri, "Bu kez tamam," diyordu. Ama bu tavan arasında kimse yoktu elbette. Ondan ve hakikatten başka.

Ziegler izmariti ayaklarının dibine atıp çizmesinin topuğuyla ezerken adam bulvarın diğer tarafındaki binadan çıktı. Ziegler kaskını başına geçirip Suzuki'sine bindi. Drissa Kanté kaldırım boyunca yürümeye başladı. Onun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra motorunu Toulouse trafiğine soktu. Adam çok uzağa gitmedi. Lascrosses Bulvarı'ndan Arnaud-Bernard Meydanı'na saptı. Ziegler motorunu meydanda yavaşça, park yerinin girişine doğru sürdü. Bir yandan da göz ucuyla hedefini gözlüyordu. L'Escale adlı bir barın dışına oturduğunu gördü. Yer altındaki park yerine giden rampadan indi. Burada motorunu denetimsiz bırakamazdı. Üç dakika sonra yeniden açık havaya çıktı.

Drissa Kanté bir başka müşteriyle gevezelik ediyordu. Ziegler saatine baktı, sonra ilkinden yeterince uzak bir terasa yöneldi. Siyah deri giysisi ve sarı saçları, müptela müşteri kollayan bütün esrar satıcılarının bakışlarını üzerine çekti.

"Sigara ister misin, bebek?" dedi o geçerken bir ses. "Bir emersen, birinci sınıftan on gram."

Geri dönüp suratının ortasına bir yumruk indirmek istedi ama dikkat çekmenin sırası değildi.

"Bak!"

Margot başını kaldırdı. Eski bir Ford Fiesta lisenin ağaçlı yolunda belirdi. Şehir istikametine gidiyordu. *David'in arabası...* Araba önlerinden geçti ve direksiyondaki David'in yanında Sarah'yı, arkada da Virginie'yi fark ettiler. Elias arabayı çalıştırıp kaputu ve ön camı yolu örten, onları da kısmen gizleyen yaprakları iterek yavaşça yolun dışına doğru sürdü.

"Bizi görmelerinden korkmuyor musun?"

Elias ona eğlenir gibi baktı.

"Şey, bu göze alınır bir risk. Daha önce bunu hiç yapmadım ama Clint Eastwood'un bunu defalarca yaptığını gördüm, sence yardımı olur mu?"

Margot gülümseyerek omuz silkti ama derinlerde bir yerde kendini son derece gergin hissediyordu.

Elias, onun gerginliğini fark etmiş gibi, "Takip edilmeyi beklediklerini sanmıyorum," diye devam etti yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ünlü toplantıları hakkında konuşmakla ve tartışmakla fazlasıyla meşguller kuşkusuz."

"Çember..." diye yorumladı Margot.

"Çember," diye doğruladı. "Sanki şu gizli cemiyetlerden birinin adı gibi. Masonlar gibi, Gül-Haç ya da *Skulls and Bones*! Sence nedir bu?"

"Ne olduğunu öğrendiğini söyleyen bir not göndermiştin bana."

"Öyle yazmadım, bulduğumu söyledim yalnızca."

"Nasıl yani?"

"Açıklarım." Margot'nun öfkeli bakışını görmezden geldi. "Futbolun beni sarhoş etmesinden memnunum," dedi yola dikkatini vermeden önce. "Romalıların oynadığı ve *sphaeromachia* denen şu top oyununu biliyor musun? Seneca *Lucilius'a Mektuplar*'ında bundan söz ediyor."

"Bir kelebek o," dedi Margot.

"Nasıl?"

"*Sphaeromachia gaumeri*. Dikkat etmediklerine emin misin? Geçen gece labirentte bizi neredeyse yakalayacaklarını unutuyorsun; gözetlendiklerini biliyorlar..."

Elias, karmaşık duygularla ona baktı, omuz silkip dikkatini yola verdi.

Servaz verandanın basamaklarından iniyordu. Hava iyice ağırlaşmıştı. Açıklıktan geçti. Cherokee'yi biraz öteye park etmişti. Cipine yaklaşıyordu ki gözüne bir şeye takıldı. Beyaz bir leke. Soldaki bitkilerin arasında.

Yön değiştirip ona doğru yürüdü. Bitkileri araladı. Toprağa saplanmış plastik bir sırığın ucunda soluk renk küçük bir karton vardı. Birisi –cinayet masası uzmanlarından biri– üzerine *"izmaritler"* diye yazmıştı... Servaz kaşlarını çattı. İzmaritler laboratuvara gitmiş olmalıydı. Claire Diemar'ın evinde, ormanın girişinde buldukları gibi... Aynı kişi miydi? Birisi Claire'i ölümünden kısa süre önce gözetlemişti. Bu kimse burada da aynı şeyi mi yapmıştı? *Bir tanık mı?.. Yoksa katil mi? Kimdi? Orada ne yapıyordu? Nasıl biliyordu?* Claire'in evinde bulunan izmarit sayısı o şahsın orada geçirdiği zamana tanıklık ediyordu. Yakında DNA'sını öğreneceklerdi ama Servaz onun fişlenmiş olduğundan emin değildi.

Yavaşça cipine bindi. Gök hâlâ uzaklarda gürlüyordu, fırtına yaklaşmakta tereddüt ediyor gibiydi. Servaz, köylerin civarında dolanan ve geceleyin cangılın dibinde sesi işitilen bir vahşi hayvanı, bir kaplanı düşündü; saldırıya geçme anını bekleyen bir kaplan. Ağaçlı yolun sonuna dek yavaşça sürdü arabayı, gölgelere bulanmış ormanın ortasında sola saptı ve uzun düz yola vardığında Marsac istikametine girdi.

Ziegler maç akşamı olduğunu kaygıyla hatırladı. Aniden Drissa Kanté'nin geceyi, muhtemelen Toulouselu erkeklerin yüzde doksanı gibi L'Escale'de futbol seyrederek geçirebileceğini düşündü. Daha kötüsü, maç seyretmek için evine birkaç arkadaşını götürebilirdi. Ama onun ayağa kalktığını, birkaç kişinin elini sıktığını ve tek başına gittiğini gördü.

Ziegler hesabını önceden ödemişti. Ayağa kalkmadan önce bir dakika bekledi, kahve sakinlerinin ve esrar satıcılarının onu süzen bakışları altında meydandan geçti ve park yerindeki motoruna gitti.

Marsac'tan çıkmışlardı. Şimdi arabayı güney istikametine doğru sürüyorlardı. Pireneler'e. Dağlar, uzaklarda, fırtınalı göğün altında, ufkun bütün genişliği boyunca ve tepelerin ötesinde uzanıyordu. Avrupa'nın

Himalayası gibi. Bölgenin küçük yollarından geçiyorlar, köyleri kat ediyorlar, bir virajdan çıkıp diğerine giriyorlardı. Elias onları tamamen gözden yitirmeden aralarına mesafe koymaya çalışıyordu. Yolları ve kavşakları önceden görebilmek için GPS'i takmıştı ve onların yönünü az çok dikkate alarak keyfî bir istikamete girmişti. Güneyden ziyade güneybatıya yöneldikleri ortaya çıktığında GPS'i yeniden ayarladı ve geçici istikamet olarak "Tarbes" yazdı. Servaz'ın da yapmış olduğu gibi, kilometrelerce önce hiçbir kavşak olmadığını gördüğünde uzaklaşmalarına izin veriyor, bir sapak yaklaşırken de gözden kaybetmemek için hızlanıyordu.

Yanında oturan Margot, hem araba kullanmadaki hem de takip ilmindeki maharetine hayran kalmıştı. Yüzünün yarısını kapatan saçları ve hep dalgın haliyle, Margot onu yılın başında tatlı bir hayalperest sanmıştı ama Elias onu şaşırtmaya devam etmişti. Ailesi, erkek ve kız kardeşleri hakkında asla çok konuşkan olmamıştı (yine de Margot onun, Lucie gibi, çok sayıda kardeşi olduğu kanısındaydı) ama onu bu kadar çözüm üretebilir kılanın ne olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Çözüm üretebilir, evet... Tıpkı cebinden bir anahtar çıkarıp açacakmış gibi gözükmediği bir kapıyı açması gibi... Ya da o notu dolabına bırakması.

"Dolabımı nasıl açtığını bilmiyorum ama bir daha yapmanı yasaklıyorum," dedi sertçe.

"Mesaj alınmıştır."

Tamamen diplomatik ses tonu, ilk fırsatta yeniden başlayacağını belli ediyordu.

"İlginç biri olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım senin dilinde bu bir iltifat."

"Geçen gece o kapının anahtarını nasıl edindin?" diye sordu aniden.

Elias gözlerini bir an yoldan ayırdı.

"Ne fark eder ki?"

"Sen ve ben ne kadar zamandır tanışıyoruz, birlikte gevezelik ediyoruz? Altı ay mı? Aşağı yukarı, değil mi? Seni tanıdıkça, hakkında daha az şey bildiğimi düşünüyorum..."

Gözlerini yola ve bulutların alçak tavanından fışkıran akşam ışıltısına dikip ağzını çarpıtarak gülümsedi.

"İltifatı üzerine alınabilirsin."

"Kalabalık bir aileden geliyorsun, öyle mi?"

"Üç kız ve bir erkek kardeş..."

"Ne yaparsın sen? Bir hayalperest gibi duruyorsun, Batılı bir tip, kitaplarına ve hayallerine dalmış biri ama sonuçta gerçek bir dedektifsin, lanet olası bir James Bond, öyle mi?"

Bu kez açıkça güldü.

"Bütün bu şeyleri nerede öğrendin, Elias?"

Gülümseme kayboldu.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evvvet."

Başını salladı.

"Hayır, sanmıyorum."

"Elbette!"

"Dokuz yaşındaydım," dedi.

Margot sözünün devamını bekleyerek soluğunu tuttu. Elias'ın aniden çok ciddileştiğini fark etmişti.

"'Uyanıklar' denen bir gruba üyeydim. Abim kurmuştu. Çetenin en küçüğü bendim, diğerleri büyüktü, abimle aynı yaştaydılar. İşimiz, her koşulda başımızın çaresine bakmayı öğrenmekti, hayatta kalmak. Kendimizi Robinson sanıyorduk, anlıyor musun? Kıra gidiyor, kulübeler yapıyor, her tarafta dolanıyorduk, gözlemliyor ve öğreniyorduk. Ve bütün bu zaman boyunca, abim bana sürüyle şey öğretiyordu; pusula nasıl kullanılır, yönümü nasıl bulurum, motosiklet nasıl tamir edilir, benzin nasıl çekilir, nasıl tuzak kurulur. Bana, 'Elias, kimseye ihtiyaç duymamayı öğrenmelisin, hep senin yardımına koşamam,' diyordu. Kimi zaman futbol ya da rugby, kutu oyunları, hazine avı oynuyorduk. Yağmurlu günler bir arkadaşın garajına kapanıyorduk. Anne babası garaja asla araba koymuyorlardı ve bir yığın eski eşya vardı; yamrı yumru eski koltuklar, yağ dolu motor parçaları, kullanılmayan ama atmakta tembellik ettikleri ıvır zıvırlar. Dilediğimizi yapmamıza izin veriyorlardı. Bunun üzerine bütün bu eşyayı etrafımıza yerleştiriyor

ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'nın üzerinde uçan bir bombardıman uçağında ya da bir denizaltının içinde okyanusun dibinde olduğumuzu hayal ediyorduk, bu türden şeyler... Elbette, şef her zaman abimdi, baş bombardıman pilotu oydu, denizaltının kaptanı oydu, uzaydaki keşfin başı oydu. Emir vermeye bayılıyordu."

Aniden Margot kendini on bir yaşında gördü. İki hafta sonundan birinde kaldığı babasının evindeki odasındaydı. Bu odayı seviyordu çünkü orada evde olduğundan daha geç yatabiliyordu ve asla yapacak ödev olmuyordu. Geç vakitti. En azından on bir yaşındaki küçük bir kız için. Babası ona *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ı okumuştu ve gözlerini kapattığında sekiz metrekarelik minik bir odada değil, okyanusların dibinde, *Nautilus*'ün içindeydi.

"Nasıl biriydi?"

Elias'ın tereddüt ettiğini gördü.

"Abi gibi biri: Koruyucu, sempatik, can sıkıcı, muhteşem..."

"Ne oldu peki?"

"Öldü."

"Nasıl?"

"Yeryüzünün en aptalca ölümü. Bir motor kazası ve hastanede enfeksiyon. Böylece bitti. Yirmi iki yaşındaydı."

"Çok gençmiş."

"Evet."

"Pekâlâ," dedi Margot. "Tartışma bitti."

"Drissa Kanté?"

Arkasına döndü. Kısa bir an, şaşkınlıkla, holün ortasında karşısına çıkan siyah derili, çizmeli ve kasklı kadını seyretti. Aklına saçma bir şekilde bir bilim kurgu filmi geldi. Kaskın şeffaf kenarlığı, fal taşı gibi açılmış gözleriyle kendi görüntüsünü yansıtıyordu. Sonra bu siluet burnunun dibine bir rozet sokunca, omurgası buz kesti.

"Evet, benim," cevabını verdi son derece suçlu gibi gelen bir sesle.

"Konuşabilir miyiz?"

Kadın kaskını çıkarınca, sarı saçlarla çevrili güzel bir yüz gördü ama üzerine yönelen ciddi bakış onu germişti

"Burada mı?"

"Evinizde, eğer sizi rahatsız etmeyecekse. Yalnız mı yaşıyorsunuz? Kaçıncı katta?"

Yutkundu.

"Dokuzuncu."

"Haydi gidelim," dedi Ziegler sertçe, asansörün kapılarını işaret ederek.

Drissa hol kadar yıpranmış asansörde dümdüz karşıya baktı. Yanındakine ne bir kelime ne bir bakış yöneltti. Siyah deri giysili kadın da sessiz kaldı ama gözlerini üzerinden ayırmadığını hissediyordu. Her geçen saniye onu daha da gergin kılıyordu. Bunun kısa süre önce yapmayı kabul ettiği şeyle alakası olduğunu biliyordu. Reddetmeliydi. Bunun kötü bir fikir olduğunu daha başından biliyordu ama geri çekilmek mümkün değildi ve hayır diyecek cesareti yoktu.

Asansörden çıkarlarken, "Benden ne istiyorsunuz?" deme cüretini gösterdi sonunda. "Acelem var. Maç seyretmek için arkadaşlarım beni bekliyor."

"Yakında öğreneceksiniz. Büyük bir aptallık yaptınız, Bay Kanté. Çok büyük bir aptallık. Ama her şey bitmiş değil. Kurtulmanız için bir şans vermeye geldim size. Tek bir şans..."

Dairesinin kilidini açarken bu cümleyi düşündü.

Bir şans... Kelime zihninde çınlıyordu.

Nereye gidiyorlardı? Elias ile Margot bir an batıya gittiklerini sanmıştı ama aniden rota değiştirmişler, dosdoğru güneye ve merkez Pireneler'e, iki bölgenin sınırına yönelmişlerdi: Yukarı-Garonne ile Yukarı Pireneler. Düzlüğü ve tepeleri terk etmişlerdi. Şimdi, dağ sırasının en etkileyici tepeleri karşılarında olsa da, yüksek dağlarla çevrili ve bir tespihin taneleri gibi sıra sıra köyler serpilmiş kilometrelerce uzunluktaki geniş bir vadiye girmişlerdi. Margot sonunda görüleceklerini düşünmeye başlamıştı: Yaklaşık yüz kilometredir Ford Fiesta'yı takip ediyorlardı.

Ama giderek kararan fırtınalı hava onların avantajınaydı: Bir dikiz aynasında bir çift fara bir diğer çift fardan daha fazla benzeyen hiçbir şey yoktur.

Yüklü bulutlar vadinin üzerinde örs gibi ağırlık oluşturuyor, ışık hem tekinsiz hem kaygı verici, yeşilimtırak bir renge dönüşüyordu.

Margot bu manzarayı güzel, engin, derin ve düşmanca buluyordu. Elias ise önünde olup bitene odaklanmıştı. Hızla akan iki nehrin buluştuğu noktaya kurulmuş bir köyden geçtiler. Kocaman iki köprü nehirlerin üzerinden geçiyordu ve evler birbirine yakındı. Balkonlara asılı birkaç Fransız bayrağı ve bir de Portekiz bayrağı gördü. Vadinin dibinde, yöneldikleri sarp tepeler, dev bir çene gibi göğü ısırıyordu. Margot nereye gitmekte olduklarını kendine daha fazla sormaya başlamıştı. Bu dağlarda dolanmaya devam ederlerse, önlerindekilerin dikkatinden kaçmaları güçleşecekti. Böyle bir havada yukarlarda dolanan çok araba olmamalıydı. En ufak dönemeçte Sarah ile Virginie, Elias'ın Saab'ını fark edebilirdi.

"Lanet olsun, nereye gidiyorlar?" dedi.

"Bu yol üzerinde hâlâ birkaç araba var. Ama bunu terk edip daha dar bir yola girerlerse, fark edilmeden onları takip etmek güçleşir."

Elias ona yatıştırmak istercesine baktı.

"Bu vadiden ayrılan yolların hemen hemen hepsi çıkmazdır. Eğer sağa sola saparlarsa, uzaklaşmalarına izin veririz ve bir süre bekleyip ondan sonra takip ederiz. Böylece kuşkulanmazlar."

Soğukkanlılığını nasıl koruyordu? *Blöf yapıyor,* diye düşündü Margot. *Onun da benim kadar ödü patlıyor ama sağlam duruyormuş gibi yapıyor.* Bu işin içine girdiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. *Dostum, bu işin sonunun kötü olduğunu hissediyorum.*

Drissa Kanté'nin dairesi küçük ama çok renkliydi. Duvarların her yerinden fışkıran bu renklerden Ziegler'in neredeyse gözleri kamaşmıştı; kırmızı, sarı, portakal rengi, mavi. Kumaşlar, tablolar, çizimler, nesneler... Hüküm süren bu neşeli kargaşanın arasından, haki ve siyah geometrik motifli bir kumaşla ve koyu mavi yastıklarla kaplı divana dek kendine güçlükle bir yol açtı.

Drissa Kanté'nin bu sıkışık mekânda kendi ülkesini az da olsa canlandırmaya çabaladığı belliydi. Ziegler, bu evi bulmadan önce on metrekarelik odalarda, hatta çadırın altında dörder kişi uyuduklarını bilmiyordu. Karşısında, bir iskemlenin üzerinde oturuyordu. Kımılda-

mıyordu. Ziegler'e bakıyordu ve Ziegler bakışlarında korku okuyordu. "Yağlı saçlı şişko adam"la karşılaşmalarını ayrıntılarıyla anlatmıştı. Ziegler onu dikkatle dinlemiş ve şişko domuzun bir dedektif olduğu sonucunu çıkarmıştı. Jandarma şaşırmamıştı. Bu son yıllarda, ekonominin giderek bir savaş görünümü aldığı bir dünyada karanlık işler tezgâhlayanlar çoğalmıştı. Hatta saygın gruplar bile bunlara başvurmakta tereddüt etmiyordu. Özel hayatı araştırılan küçük hissedarları temsil eden avukatlar, bilgisayar casusluğunun kurbanı Greenpeace üyeleri, evleri "ziyaret edilen" politik şahsiyetler: Kurbanların şikâyetlerinin yol açtığı büyük şamataya ve herkesin aklına geleni yaptığı bu ortama düzen vermek için kimi yargıçların teşebbüslerine rağmen karanlık tezgâhlara başvurmak, yaygın, yerleşik, genel bir uygulama olmuştu.

Sonuçta giderek artan sayıda dedektif bürosu ile özel güvenlik şirketleri, müşterilerine, çoğu zaman sanayi gruplarına –ama sadece onlara değil– bu tür hizmetler öneriyorlardı. Irène bu karanlık yerlerin, önemli bilgiler elde etmek için, ay sonlarını denkleştirmekte güçlük çeken bazı meslektaşlarının, jandarma, asker, istihbarat servislerinin eski üyeleri gibi kişilerin hizmetlerine de başvurduklarını biliyordu. Drissa Kanté onların yüzlerce küçük yardımcısından sadece biriydi. Gerçekte Malilinin bu adamın hesabına yaptığı işlere Ziegler'in aldırdığı yoktu. Onu ilgilendiren, adamın kendisiydi.

"Üzgünüm," dedi. "Ona dair tek bildiğim bu."

Çizdiği resmi ona uzattı. İyi kalem kullanıyordu. Bütün robot portrelere değecek bir çizimdi.

Ziegler adama baktı. Drissa Kanté iri iri terliyordu. Lambanın ışığında ter koyu renk derisi üzerinde parlak yollar çiziyordu. Gözbebekleri büyümüş gözleri korku ve beklenti içinde parıldıyordu.

"Demek ki soyadı yok, takma adı yok, ön adı yok, öyle mi?"

"Yok."

"Bu USB anahtarı hâlâ sizde mi?"

"Hayır, geri verdim."

"Peki. Başka bir ayrıntı hatırlamaya çalışın. Bir doksan, yüz otuz kilo, koyu renk ve yağlı saçlar, siyah gözlükler. Başka?"

Tereddüt etti.

"Çok terliyor. Koltuk altları hep terden halka halka."

Ziegler'den bir onay işareti bekleyerek ona baktı. Ziegler onu teşvik etmek için başını salladı.

"Bira içiyor?"

"Başka?"

Yüzündeki teri silmek için bir mendil çıkardı.

"Aksanı var."

Ziegler tek kaşını kaldırdı.

"Ne tür bir aksan?"

Adam tereddüt etti.

"Sicilya ya da İtalya..."

Ziegler bakışlarını ona dikti.

"Emin misiniz?"

Yeni bir tereddüt.

"Evet. Pizzacı Mario'ya benziyor konuşması."

Ziegler gülümsemekten kendini alamadı. Not defterine, *SuperMario? Sicilyalı? İtalyan?* yazdı.

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Gözlerinde yeniden korku belirmişti.

"Yetmeyecek, öyle değil mi?"

"Göreceğiz."

Espérandieu şimdi onları işitiyordu. İki kapı ötedeydiler. Gevezelik ediyor, gülüyor ve tahminlerde bulunuyorlardı. Stattaki seyircilerin gürültü patırtısını ve *vuvuzela*ların vızıltısını bastırmak için bağırarak takımın kadrosunu duyuran yorumcuların sesini bile işitiyordu. Ve de birbirine vurulan bira kutularının gürültüsü. Lanet olsun!

Dosyayı kapattı. Bu işi yarın bitirirdi. Birkaç saat bekleyebilirdi. Buz gibi bir bira içmek ve ezgileri dinlemek istiyordu. Tam kalkacaktı ki masasındaki telefon çaldı.

"El yazısı karşılaştırmasının sonucunu aldık," dedi bir ses.

Tekrar oturdu. *Claire'in masasındaki defter. Ve Margot'nun ödevinin kenarındaki notlar...* En azından bu akşam tek çalışanın kendisi olmadığını düşündü.

Servaz sakin sokağa arabasını park etti. Evin bütün pencerelerinde ışıklar sönüktü. Sıcak hava açık camdan içeri giriyor, çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Bir sigara yakıp bekledi. İki buçuk saat sonra kırmızı Spider yanından sessizce geçti. Taş bir direğin tepesindeki bir lamba, kaldırıma portakal sarısı bir ışık fırlatarak yanıp sönmeye başladı ve dış kapı yavaşça açıldı. Alfa Romeo içeride kayboldu.

Servaz arabadan inmek için pencerelerin arkasında ışıkların yanmasını bekledi. Issız sokaktan acele etmeden geçti, ökçeleri asfaltın üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Ana kapının yanında, direğin öte tarafında küçük bir kapı vardı. Kapının kolunu eğince sessizce açıldı. Çiçek yığınları, çam ve söğütler arasında S şeklinde uzanan taşlı patikadan çıkarken tek gürültü göğsünde gürleyen kanının sesiydi. O saatte bütün bunlar aşağıdaki sokak lambalarından gelen ışığı kesen gölge yığınından başka bir şey değildi. Kocaman çam ağacı bir totem gibi, buraların bekçisi gibi yükseliyordu. Servaz beton üç basamağı çıktıktan sonra, bitkilerle çevrili ve yükseltilmiş terasa vardı. Yandaki bir evden televizyonun uzak sesi ara sıra ona kadar erişiyordu. Maç yorumları ve aşırı heyecanlı bir kalabalığın uğultusu. Maç, diye düşündü. Kapıyı çaldı. İçeride bir çanın yankılandığını fark etti. Bir süre bekledi. Sonra ayak seslerinin yaklaştığını işitmeden kapı açıldı ve Van Acker'in sesini duyduğunda neredeyse irkildi.

"Martin?"

"Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır. Gir."

Francis onun peşinden içeri girdi. Belden bağlı saten bir robdöşambr giymişti. Servaz altında çıplak olup olmadığını düşündü.

Etrafına bakındı. İçerisi dışarıya pek benzemiyordu. Her şey moderndi. Arınmıştı. *Boş*. Gri duvarlarda neredeyse hiç tablo yoktu, zemin açık renk, az sayıdaki birkaç mobilya krom, çelik ve ahşaptandı. Tavanda dizi dizi spotlar vardı. Merdiven basamaklarında kitap yığınları. Verandanın geniş camları açıktı ve komşuların gürültüsü ulaşıyordu;

normalliğin, sıradan hayatların yatıştırıcı işaretleri, oynayan çocukların yankıları, bir köpeğin havlamaları ve öncekiyle aynı bir televizyon. Bir yaz gecesi... Buna karşılık, evin içinde hüküm süren sessizlik ve boşluk daha boğucu gözüküyordu. Yalnızlığın dilini konuşuyorlardı. Tamamen kendine dönük bir yaşamın dili. Servaz uzun süredir buraya kimsenin gelmediğini anladı. Francis Van Acker onun rahatsızlığını fark etmiş olmalıydı çünkü televizyonu açtı, sesini kapattı ve mini müzik setine bir CD koydu.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Bir kahve. Hafif, şekerli. Teşekkürler."

"Otur."

Servaz televizyonun yakınındaki kanepelerden birine attı kendini. Odanın içinde yükselen parçayı birkaç saniye sonra tanıdı: *Do diyez minör 7 numaralı piyano noktürnü*. Bu müzikte bas notaların baskın çıktığı bir gerilim vardı. Servaz omuriliğinden bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

Francis bir tepsiyle geri geldi, sehpanın üzerindeki sanat kitaplarını kenara itti ve kahve fincanlarını önlerine koydu. Şekerliği nazikçe Martin'e doğru uzattı. Servaz onun boynuyla omzu arasının tırnaklanmış olduğunu fark etti. Televizyonun 16/9 ekranında reklamlar sessizce geçti, sonra Fransa takımının oyuncularının ikinci yarı için sahaya çıkışını gördü.

"Ziyaretini neye borçluyum?"

Ev sahibi müziği bastırmak için sesini yükseltmişti.

"Şunu biraz kısamaz mısın?" dedi Servaz.

"Şu dediğin şey, Chopin. Hayır. Onu böyle seviyorum. Ee?"

"Senin fikrini almam gerekiyordu!" diye bağırdı Servaz da.

Geniş koltuğa oturan Van Acker bacak bacak üstüne attı. Fincanını dudaklarına götürdü. Servaz bakışlarını çıplak ayaklarından ve bir bisikletçininki kadar adaleli baldırlarından uzaklaştırdı. Francis dalgın bir havada ona bakıyordu.

"Ne hakkında?"

"Soruşturma."

"Hangi aşamadasınız?"

"Hiçbir yerde. Elimizdeki zanlı, olması gereken değil."

"Daha fazlasını söylemezsen sana yardım etmem güç olur."

"Pratik olmaktan ziyade teorik, genel bir düzlemde fikrine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim..."

"Hmm. Seni dinliyorum."

Sabahın üçünde Marianne'ın bahçesinden fırlayan kırmızı Alfa Romeo Spider'ın görüntüsü Servaz'ın zihninden geçti. Bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Piyanonun notaları, odanın içine uyutucu bir şekilde düşüyordu. Kendini sarstı ve bilincinin berraklığına yeniden kavuşmaya çabaladı. Soluklandı.

"Bir katil düşün ki kendi suçlarının sorumluluğunu ona yüklemek için bizi bir başka katilin, bir seri katilin bölgede bulunduğuna inandırmaya çalışıyor. Polise e-postalar gönderiyor. Motorcu kılığına giriyor ve bir benzin istasyonundaki kasiyerle kasıtlı olarak aksanlı konuşuyor. Kurbanının müzik setine bir CD yerleştiriyor. Parmak Çocuk gibi her tarafa izler bırakıyor. Cinayetlerinin belli bir nedeni varken, sorgucu ile katil arasında bir tür... ayrıcalıklı bağ olduğuna inandırıyor."

"Örneğin?"

"Alışıldık sebepler: Öfke, intikam ya da size şantaj yapan, teşhir etmekle, ününüzü, kariyerinizi ve hayatınızı mahvetmekle tehdit eden birini susturma zorunluluğu."

"Neden bunu yapsın?"

"Söyledim sana: Bizi yanlış yola sürüklemek için. Bir başkasının suçluluğuna inanmamız için."

Dostunun gözlerinde bir ışıltının parıldadığını gördü. Bir gülümseme gölgesi. Müzik hızlandı; notalar şimdi odanın içinde akıyordu, piyanist tarafından klavyenin üzerinde çılgınca ayrıştırılıp vuruluyordu.

"Biri var mı aklında?"

"Belki."

"Hugo suçsuz mu?"

"İlginç olan şey, onu sorumlu tutmaya çalışan kişinin Marsac'ı, geleneklerini, kulislerini gayet iyi biliyor olması. Edebiyat zevki de olan biri..."

"Gerçekten mi?"

"Claire'in masasının üzerinde bir not bıraktı, yepyeni bir defterde. Bir Victor Hugo alıntısı. Düşmandan söz ediyor... Claire'in bizzat bunu yazdığına bizi inandırmak için. Ne var ki bu notu Claire yazmadı... Onun yazısı değil, grafolog kesin konuşuyor."

"İlginç. Bu durumda bir öğretmen, personelden biri ya da bir öğrenci olabilir, öyle mi?"

Francis'in gözlerinin içine baktı.

"Kesinlikle."

Van Acker ayağa kalktı. Tezgâhın arkasına geçti, Servaz'a sırtını dönerek evyenin üzerine eğilip fincanını yıkadı.

"Seni tanırım, Martin. Bu ses tonunu biliyorum. Çözüme yakınken Marsac'ta da bu ses tonun vardı... Başka bir zanlın var, eminim. Dökül bakalım."

"*Evet... Bir tane var.*"

Van Acker ona yüzünü döndü ve tezgâhın arkasındaki bir çekmeceyi açtı. Gevşemiş, dingin bir hali vardı.

"Öğretmen mi, personelden mi, öğrenci mi?"

"Öğretmen."

Gövdesinin alt kısmı tezgâhın ardında gizlenen Francis, dalgın bir halde gözlerini ondan ayırmıyordu. Servaz elleriyle ne yaptığını düşündü. Ayağa kalktı. Duvarlardan birine yaklaştı. Ortada büyük bir tablo vardı. Kırmızı bir koltuğun sırtına konmuş bir imparator kartalını temsil ediyordu. Büyüleyici kuşun tüylerindeki altın yansımaları onu bir kibir mantosuna bürüyordu. Çelik gagası ve Servaz'a yönelmiş delici bakışları, güç ve kuşkusuzluğu ifade ediyordu. Etkileyici gerçekçilikte, çok güzel bir tuvaldi.

"Bu kartala benzediğini sanan biri," diye yorum yaptı. "Kibirli, kudretli, üstünlüğünden ve gücünden emin biri."

Van Acker arkasında kımıldadı. Servaz tezgâhın etrafında dönen ayak seslerini işitti. Gerilimin omuzlarında ve sırtında yayıldığını hissetti. Dostunun salonun herhangi bir yerindeki varlığını algılıyordu. Kalbinin düzensiz çarpışı müzikle karışıyordu.

"Kimseye söz ettin mi?"

"Henüz değil."

Ya şimdi ya asla! Bunu biliyordu. Tablo kalın bir cila tabakasıyla kaplıydı ve Servaz, Francis'in yansısının tablonun içinde, kartalın ışıldayan tüyleri üzerinde yansıdığını gördü. Müzik yavaşladı ve sustu. Francis uzaktan kumandaya basmış olmalıydı çünkü sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Akıl yürütmeni sonuna kadar götürürsen, Martin?"

"Boğazda Sarah'yla ne yapıyordun? Neden söz ediyordunuz?"

"Beni takip mi ettin?"

"Soruma cevap ver, lütfen."

"Bu kadar mı hayal gücünden yoksunsun? Klasiklerini tekrar oku, Tanrı aşkına: *Kırmızı ve Siyah, İçimizdeki Şeytan, Lolita*... Görüyorsun: Öğretmen ve öğrenci. Gerçek bir klişe."

"Beni salak yerine koyma. Sarılmadınız bile."

"Ah, o kadar yakın mıydın?.. Bana bittiğini söylemeye geldi, bıraktığını. Küçük gece randevumuzun amacı buydu. Senin işin neydi orada, Martin?"

"Neden seni terk ediyor?"

"Bu seni kesinlikle ilgilendirmez."

"'Heisenberg' lakaplı bir satıcıdan uyuşturucu alıyorsun," dedi Servaz. "Ne zamandan beri kullanıyorsun?"

Sessizlik bir kez daha omuzlarına çöktü. Bu kez daha uzun sürdü.

"Bu da seni kesinlikle ilgilendirmez."

"Cinayet gecesi Hugo da uyuşturucu etkisi altındaydı. Muhtemelen onunla aynı zamanda Dubliners'ta bulunan biri tarafından uyuşturuldu ve götürüldü. Bardağına bir şey atan biri. O gece biraz fazla kalabalıktı, öyle değil mi? Çok zor olmamış olmalı. Aodhágán'ı aradım. Maç gecesi sen de o bardaymışsın."

"Marsac'taki öğretmen ve öğrencilerin yarısı gibi."

"Elvis Elmaz'ın evinde bir fotoğraf buldum. Birisinin köpeklerine yedirdiği adam... İşitmişsindir. Kalçanın havada olduğu bir fotoğraf. Reşit olmadığı belli bir kızlasın. Bahse girerim o da lisedeki bir öğrenciydi. Diğer öğretmenler ve öğrencilerin anne babaları bunu öğrenirse ne olur?"

Francis sanki bir şeyi tutmuş gibi bir ses işitti. Kolunun yansısının kımıldadığını gördü.

"Devam et."

"Claire bunu biliyordu, değil mi? Öğrencilerinle yattığını... Seni ihbar etmekle tehdit etmişti."

"Hayır. Hiçbir şey bilmiyordu. Daha doğrusu, bana bundan hiç söz etmedi."

Tablonun üzerindeki yansı yavaşça yer değiştirdi.

"Claire'in Hugo'yla bir ilişkisi olduğunu biliyordun. Onun ideal bir suçlu olacağını düşündün. Genç, parlak, kıskanç, öfkeli ve uyuşturucu almış..."

"Annesi gibi, uyuşturucu almış," diye tamamladı Francis arkasından.

Servaz ürperdi.

"Ne?"

"Hiçbir şey fark etmediğini söyleme bana. Martin, Martin... Kesinlikle hiç değişmemişsin. Hep aynı körlüktesin. Marianne, Bokha'nın ölümünden sonra bazı maddelere bağımlı oldu. Onun da sırtında bir maymun var. Küçük bir makak maymunu değil. Daha ziyade bir şempanze."

Servaz'ın gözlerinin önüne seviştikleri geceki Marianne'ın hali geldi, tuhaf bakışları, davranışları. Dalgınlığa düşmemeliydi. Arkasındaki adamın beklediği buydu.

"Seni tam anlayamadım," dedi Francis. Sesi tam saptayamadığı bir yerden çınlıyordu. "Suçlunun Hirtmann olduğuna mı seni inandırmaya çalıştım, yoksa Hugo mu? Senin... *teorin* çok açık değil."

"Elvis sana şantaj yapıyordu, öyle değil mi?"

"Doğru."

Arkasındakinin yine yavaşça yer değiştirdiğini hissetti.

"Ona istediği bedeli ödedim. Sonra beni rahat bıraktı."

"Gerçekten bunu yutmamı mı istiyorsun?"

"Gerçek bu."

"Elvis kolay bir kazanç kapısı bulduğunda bırakacak türden biri değil."

"Gözde dövüş köpeğini kafesinde boğazlanmış bulduktan bir dahaki sefere sıra sende yazan notu okuduğu zamanlar hariç."

Servaz yutkundu.

"Bunu yaptın mı?"

"Böyle mi dedim? Bu tür şeyler için çok yetenekli insanlar var. Ücretleri biraz yüksek olsa da. Ama onları ben tutmadım. Bir başka kurban... Sen de benim gibi bilirsin ki Marsac önemli ve zengin insanlarla doludur. Bunun ardından Elvis şantaja son verdi. Gördüğün gibi karışık bir durum! Sen çok becerikliydin..."

Servaz yansının yeniden belirdiğini ve ona doğru bir adım atıp sonra durduğunu tablonun cilasında gördü. Damarlarından adrenalin fışkırıyordu, panik ve heyecan karışımı. Sanki kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

"Şu hikâyeyi hatırlıyor musun? Bana ilk okuttuğun. Adı *Yumurta*'ydı. Bu... kesinlikle muhteşemdi..." Sesinde sahici bir ürperti, titreme vardı. "Bir mücevher. O sayfalarda her şey vardı... HER ŞEY. Şefkat, incelik, acımasızlık, nezaketsizlik, dirimsellik, üslup, abartı, entelektüellik, duygu, ciddiyet ve hafiflik. Sanatının zirvesinde bir yazarın yazdığı bir metin sanki. Ve ancak yirmi yaşındaydın! O sayfaları sakladım. Atamazdım. Ama yeniden okuyacak cesareti asla bulamadım. Onları okurken ağladığımı hatırlıyorum, Martin. Yemin ederim ki yatağımda ağladım, sayfaların ellerimde titriyordu, kıskançlıkla bağırdım, Tanrı'ya lanet okudum çünkü *seni,* naif ve duygusal bu küçük sersemi seçmişti... Mozart ve Salieri'nin saçma hikâyesi gibi, anlıyor musun? Sen, o kibar ve sersem halinle her şeye sahiptin: Yetenekliydin, Marianne senindi. Tanrı işin içine girdiğinde tam bir beceriksizdir, öyle değil mi? Acı veren yere dokunmayı bilir. O zaman, evet, Marianne'ı senden almaya çalıştım çünkü o lanet yeteneğinin bende asla olmayacağını biliyordum. Ona nasıl sahip olacağımı biliyordum... Kolaydı... Elinden alınması için her şeyi yaptın sen."

Servaz, sanki odanın etrafında döndüğünü, bir yumruğun göğsünü patlatırcasına sıktığını hissediyordu. Ne pahasına olursa olsun kontrolünü yitirmemeliydi; duygulara kapılmanın sırası değildi. Francis'in beklediği tam da buydu.

"*Martin... Martin...*" dedi Francis arkasından. Yumuşak, üzgün ve tekdüze ses tonu onu aniden ürpertti.

Cebindeki telefonu titreşti. *Sırası değil!* Arkasındaki yansı bir kez daha kımıldadı. Cebindeki titreşim ısrarlıydı... Elini cebine daldırdı, telefonu çıkardı, göz ucuyla yansıyı kollayarak cevap verdi.

"Servaz!"

"Neyin var?" diye sordu Vincent, kaygılı bir sesle.

Şefinin sesindeki gerilimi fark etmişti.

"Hiç. Seni dinliyorum."

"El yazısı karşılaştırmasının sonucunu aldık."

"Evet?.."

"Margot'nun kâğıdındaki notlar eğer onunsa, o deftere yazan Francis Van Acker değil."

Yolun kenarına park eden Margot ile Elias, Sarah, David ve Virginie'nin kaybolduğu daha küçük yola bakıyorlardı. Şosenin öte tarafına uzanıyor ve hemen dikleşiyordu. Bir tabelada, "NÉOUVIELLE BARAJI, 7 KM" yazıyordu. Margot yakında, yolun aşağısındaki karanlıkta nehrin aktığını açık pencereden işitiyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Bekliyoruz."

"Ne kadar süre?"

Saatine baktı.

"Beş dakika."

"Bu yol çıkmaz mı?"

"Hayır. 1800 metre yükseklikteki bir boğazdan geçerek bir başka vadiye götürüyor. Ondan önce Néouvielle Barajı'ndan geçiyor ve aynı adlı göl boyunca uzanıyor."

"Onları kaybedebiliriz..."

"Olası bir risk bu."

"Ben olduğumu sandın."

Tespit duygusuz ifade edilmişti. Servaz, Francis'in elindeki şişeye bakıyordu. Amber rengi sıvı. Viski. Yeşil renkli güzel bir şişeydi. Ağır... Onu kullanmaya niyet etmiş miydi? Francis diğer elinde bir kadeh tutuyordu. Yarısına kadar doldurdu. Eli titredi. Ardından Van Acker'in bakışları Servaz'a yöneldi. Acılı ve küçümseyen bakışlar.

"Git buradan."

Servaz kımıldamadı.

"Çek git, dedim sana. Defol! Neden şaşırdım ki? Sonuçta sen sadece bir *polissin*."

Doğru, diye düşündü. *Doğru, ben bir polisim.* Ağır adımlarla kapıya doğru yöneldi. Elini kapının tutamağına koyarken arkasına döndü. Francis Van Acker ona bakmıyordu. Duvarda sadece kendisinin gördüğü bir noktaya gözlerini dikmiş, viskisini içiyordu. Müthiş yalnız bir hali vardı.

38

Göl

Bir ayna. Bulutlar, batan güneş ve dantel dantel tepeler içinde yansıyordu. Margot sesler işittiğini sandı: Tok bir çan sesi. Camdan bir çan, cam kırıkları. Oysa sadece ışık oyunuydu. Dalgalar, akşamın renk oyunları içinde sarp kıyıları yalıyordu.

Elias motoru kapattı ve indiler.

Margot, anında çekim merkezinin dizlerine indiğini ve bir baş dönmesinin bütün gücünü emdiğini hissetti: Yolun öte tarafında, onları gökyüzüyle yeryüzünün arasına yerleştiren baş döndürücü sarplığı sezmişti.

"Buna kubbe baraj denir," dedi Elias, Margot'nun rahatsızlığını fark etmeden. "Pireneler'in en büyüğüdür bu. Yüz on metre yüksektedir. Senin yanındaki baraj gölü de altmış yedi milyon metreküp."

Elias bir sigara yaktı. Elias'ın ötesindeki boş uçuruma bakmaktan sakınarak, göle yoğunlaştı. Bu tarafta yüzey dört metre kadar aşağıdaydı.

"Basınç çok yüksek," dedi Elias, bakışlarını takip ederek. "Katedrallerde olduğu gibi yarım kemerli desteklerle kıyılara doğru itiliyor."

Margot'ya çok dar gelen yol, barajın eğimiyle birleşiyor, sonra diğer sahile kavuşuyordu. Gece gök gürültüleriyle doluydu ama yağmur hâlâ yağmıyordu. Hafif bir rüzgâr yine de gölün yüzeyini kırıştırıyor ve etraftaki çam iğnelerini ürpertiyordu. Ormanın olmadığı yerde, derelerin ve kayalık birikintilerinin geçtiği bir dizi düzlük vardı. Sonra dağın sarp yamaçları geliyordu.

"Bak. Şuraya!"

Dürbünü uzattı. Margot gözleriyle yolu takip etti. On metre kadar yukarıdan gölün etrafında dolanarak yükseliyordu. Bir otopark. Baraj gölünün ortasına doğru. Park etmiş birçok araba vardı. Hatta bir minibüs. Margot Ford Fiesta'yı tanıdı.

"Orada ne yapıyorlar?"

"Bunu bilmemizin imkânı yok," dedi arabaya geri binerken.

"Bizi fark etmeden yanlarına nasıl yanaşabiliriz?"

Elias barajın ucunu gösterdi.

"Arabayı gizleyeceğimiz bir yer bulur, yolu yaya tamamlarız. Biz varmadan bitirmeyeceklerini ummalıyız. Ama sanmam. Bunca yolu hiç için yapmamışlardır."

"Onların yanına kadar nasıl gideceğiz? Bu yeri biliyor musun?"

"Hayır ama gece olmasına daha iki koca saat var."

Kontağı çalıştırdı ve anında barajın ucuna vardılar. İlk park yerinde bir plan asılıydı. Girişinde köknar kütüklerinden küçük bir çatı bulunuyordu ama arabayı gizlemenin hiç yolu yoktu. Arabayı orada bıraktılar ve plana yaklaştılar. Trekkingcilere farklı patikalar sunulmuştu: Üçü ikinci park yerinden, Ford Fiesta'nın park ettiğinden yola çıkıyordu, biri ise iki park yerini birbirine bağlayarak sahille yol boyunca uzanıyordu. Elias parmağını üzerine koydu ve Margot başını salladı. Bu saatte ve bu havada turistlerle karşılaşmazlardı. Zaten Elias'ın Saab'ı dışında park yeri boştu.

"Telefonunu kapat," dedi Elias, kendininkini cebinden çıkararak.

Sıcaklık hızla düşüyordu. Esen rüzgârda uğursuzca hışırdayan çamların arasında, taşlı patikada yürümeye başladılar. Aşağıda dalgaların fısıltısını işitiyordu. Akşam havası, reçine, dağ çiçekleri kokuyordu. Çiçeklerin hâlâ aydınlık lekeleri alaca karanlığı deliyor, büyük baraj gölünün hafifçe çürümüş kokusu geliyordu.

Toprak ve taşlı yol yükselip anayolun üzerine çıkıyor, o da gölün tepesine varıyordu. Margot yolun bir an gelip yeniden inmeye başlayacağını ve ikinci park yeriyle birleşeceğini düşündü. Gökyüzü griye ve mora dönüyordu. Dağ, karanlık bir kütleden başka bir şey değildi ve Elias'ın "gündüz" diye adlandırdığı şey de giderek daha az aydınlık oluyordu. Sessizce yürümeye ne kadar dikkat etseler de çakılları

ezen ökçeleri Margot'nun kulaklarına kesinlikle kaygı verici gelen bir gürültü yaratıyordu. Çünkü etraf tamamen sessizdi.

Yaklaşık beş yüz metre yürümüşlerdi. Bunun tahmini bir mesafe olduğunu kabul etmeliydi. Elias bir hareketiyle onu durdurup biraz ötedeki bir yeri gösterdi. Margot bakışlarını oradan iki yüz metre ötedeki sarp sahile yöneltti.

Çetin bir yamaç oluşuyor ve yoldan, yaklaşık on metre aşağıdaki suların yüzeyine kadar iniyordu. Bununla birlikte yolun kenarındaki yüksek kısım neredeyse yataydı ve eğim ancak birkaç metre ötede belirginleşerek, üzeri çalılıklarla, koruluk ve çamlarla dolu kayalık bir istinat duvarı oluşturuyordu. Orada gördü onları. *Çember*... Daha önce düşünmeliydi. Bu kadar basit. Çok basit. Cevap oradaydı, gözlerinin önünde. Elias'la bakıştılar ve yolun kenarına, çimenlerin ve çalıların arasına çöktüler. Elias dürbünü Margot'ya verdi.

El ele tutuşmuşlar ve gözlerini kapatmışlardı. Margot onları saydı. Dokuz kişiydiler. İçlerinden biri tekerlekli bir sandalyeye oturmuştu. Bir diğerinin ayakta durduğunu ama tuhaf bir konumda, bükülü, sanki bacakları gövdesiyle tamamen aynı eksende değilmiş gibi, sanki farklı birçok kişiden oluşan ama her bir parçanın hafifçe yerinden çıktığı yapboz görüntülerinden biriymiş gibi durduğunu fark etti. O sırada toprağın üzerinde parlak çubuklar fark etti: Koltuk değnekleri.

Yol ile dar vadi arasında uzanan toprağın en düz yerinde bir çember oluşturmuşlardı ama göle en yakın taraftakilerin topukları neredeyse uçurumun üzerindeydi, suyun karanlık kütlesi de neredeyse sırtlarındaydı.

Margot dürbünü Elias'a geri verip karanlıkta ona baktı.

"Biliyordun," dedi. "Bana, sanırım Çember'i buldum notu bıraktın. Varlığını biliyordun..."

Elias dürbünle bakmaya devam ederek cevap verdi.

"Blöf. Tek bildiğim, üzerinde bu yerin bir çarpı işaretiyle belirtildiği bir haritaydı."

"Harita mı? Nereden buldun bu haritayı?"

"David'in odasında."

"David'in odasına mı girdin?"

Bu kez cevap vermedi.

"O halde nereye gittiklerini daha başından beri biliyordun..."

Elias'ın yüzünde eğlenir gibi bir gülümseme vardı ve Margot öfkelendiğini hissetti. Sonra Elias yavaşça doğruldu.

"Gel. Gidiyoruz..."

"Nereye?"

"Yaklaşmaya çalışalım... Burada olup biteni biraz anlayalım."

İyi bir fikir değil, diye düşündü Margot. Hiç iyi bir fikir değil. Ama tercih şansı yoktu. Arazinin engebeleri, kayalıklar ve çamlar arasında onun peşinden giderken, gece de inmeye devam ediyordu.

Gözleri kapalı David yanaklarından yaşlar aktığını hissediyordu. Akşamın yeli estikçe yaşlar kuruyordu. Virginie ve Sarah'nın ellerini güçlü bir şekilde sıkıyordu. Sarah ve Virginie de yanlarındakilerin ellerini tutuyorlardı. Alex'in koltuk değnekleri vardı. Sofiane'ın da. Maud katlanır tekerlekli iskemlesinde oturuyordu; onu park yerinden buraya kadar itmek gerekmişti –elli metre kadar, daha fazla değil– sonra birkaç metre koltuğu katlayarak taşımışlardı. Hepsi de kollarını yanlarındakilere uzatmıştı.

Çember yeniden oluşturulmuştu. Her yıl olduğu gibi. Aynı tarihte: 17 Haziran. Tenlerine kazılı bir tarih. On. Sayıları buydu. Yuvarlak bir hesap. Çember gibi. On yedi kurbana karşılık, hayatta kalan on kişi. 17 Haziran. Tanrı, tesadüf ya da yazgı böyle istemişti.

Gözleri kapalı, anıları onları istila etmeye, yüzeye çıkmaya bırakmışlardı. Bir aile olmak için çocukluğu terk ettikleri o ilkbahar gecesini tekrar görüyorlardı. Büyük şoku, facia etkisini, bükülen metalin sağır edici gürültüsünü, sayısız kırığa dönüşen camları, sabitlendikleri yerden kopan koltukları, dev bir yumruğun ezdiği bira kutuları gibi ezilen tavanı ve yan çeperleri gözlerinde canlandırıyorlardı. Geceyi ve aniden yuvarlanan, birbirine sarılan toprağı yeniden görüyorlardı, sökülen, köklerinden kopan, geçerken tepesi uçan dayanıksız çamları, sacı parçalayan keskin kenarlı kayaları, yerçekimsiz ortamdaki kozmonotlar gibi havada uçan vücutları. Saçma bir estetik içinde öngörülemez

flaşların, panik ışıltılarının bu çılgın kasırgasını aydınlatan delirmiş farların aydınlığını tekrar görüyorlar. Arkadaşlarının ve yetişkinlerin bağırtılarını işitiyorlar. Sonra sirenler, çığlıklar, seslenmeler. Üzerlerinde helikopter pervaneleri. Yirmi dakikanın sonunda gelmiş itfaiyeciler. O sırada otobüs gölün yüzeyinin hâlâ on metre üzerinde asılıydı, onların tutundukları yerin sadece birkaç metre ötesinde aşağı yuvarlanırken birkaç çalıya ve çok ince ağaç gövdelerine geçici olarak tutunmuştu.

Uğursuz bir çatırtı içinde son ağaçların da kendini bıraktığı ve otobüsün bir can çekişme gıcırtısıyla göle doğru kaydığı anı tekrar görüyorlardı. İçeride hâlâ kapalı kalanlar bağırışlar arasında, karanlık sulara gömülmüşlerdi. Bu sular, bir süre sonra, suyun dibinde saatlerce yanmaya devam etmiş farlardan biriyle aydınlanacaktı.

Onları oradan uzaklaştırmak istemişlerdi ama hepsi reddetmişti; daha o zamandan birlik olmuşlardı. Hep birlikte yetişkinlere kafa tutmuşlardı, kurtarma operasyonlarına, nafile çabalara uzaktan tanık olmuşlardı ve sonunda, sacların altında sıkışmaktan kurtulan boğulmuş küçük arkadaşlarının bedenleri su yüzüne çıkmış ve gölün dibinde bir siklop gözü gibi parıldayan tek farın ışığıyla gökkuşağı renklerine boyanmış suyun içinde yüzmeye başlamışlardı. Bir, ardından iki, sonra üç, sonra bir düzine kadar küçük beden balonlar gibi yukarı çıkmıştı. O sırada biri bağırmıştı: "Uzaklaştırın bu yumurcakları buradan, lanet olsun!" Bir haziran akşamı olmuştu bu. Kavuşulan özgürlüğü simgelemesi gereken bir akşam, okul yılının sonu, tatilin başlangıcı: Yılın en heyecan verici dönemi.

Yazın bir bölümünü kendilerini toparlamak için geçirdikleri Pau Hastanesi'nin psikoloji servisinde doğmuştu Çember. Orada, henüz farkında olmasalar da süreç başlamıştı. Fikir akıllarına doğal olarak, kendiliğinden gelmişti. Üzerinde düşünmek gerekmeden. Yine içgüdüsel olarak, sözlere hiç gerek duymadan, onları bir daha asla ayıramayacaklarını anlamışlardı. Yazgının onları birleştirdiği bağın, kan bağından, dostluk ya da aşktan daha güçlü olduğu anlaşılmıştı. Ölüm birleştirmişti onları. Onları esirgemişti ve birbirlerine göstermişti. Sadece birbirlerine güvenebileceklerini o gece anlamışlardı. Bunun kanıtını görmüşlerdi. Yetişkinlere güvenilmezdi.

David gölün tatlı esintisinin yüzünü yaladığını ve gözyaşlarını kuruttuğunu hissediyordu. Virginie ile Sarah'nın ellerinin ve –bu eller dolayısıyla– grubun sıcaklığını ellerinde hissediyordu. Sonra o gece on kişi olmadıklarını hatırladı. Dokuzdular. Biri eksikti. Hugo... Kardeşi, ikizi... Onu masum gösteren bütün emarelere rağmen hapiste çürüyen Hugo. Onu oradan çıkarmalıydı. Nasıl yapacağını biliyordu. Çember'i ilk o parçaladı, sonra Sarah ve Virginie de tuttukları elleri bıraktılar ve böyle, zincirleme bir reaksiyon gibi sürdü.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Elias onların kımıldadığını görünce. "Saab'ı görecekler!"

Doğruldu, Margot'yu elinden tuttu ve ayağa kalkmaya zorladı.

"Kaçıyoruz!" diye fısıldadı kulağına. "Tekerlekli sandalyedeki kızı minibüse kadar taşımaları zaman alır."

"Tabii eğer David, Virginie ve Sarah önden gitmezlerse. Bizden önce arabada olurlar. Hem çok yakındayız... Kaçarsak bizi işitirler!" diye homurdandı Margot alçak sesle.

"Mahvolduk," diye karamsarca saptadı Elias.

Margot onun son sürat düşündüğünü gördü.

"Sence senin arabayı tanırlar mı?" diye sordu.

"Park yerinde bu saatte tek başına duran bir arabayı mı? Tanımalarına gerek yok. Zaten yeterince paranoyaklar."

"Arabanı tanırlar mı tanımazlar mı?" diye ısrarla sordu.

"Hiç bilmiyorum! Lisede onlarca araba var. Ve ben onların gözünde önemsiz bir birinci sınıfım... Bütün dikkatleri üzerine çeken senin aksine," diye ekledi.

Margot onların yol kenarında yürüdüklerini ve onlara sırtlarını dönerek heyecanla konuşarak uzaklaştıklarını gördü.

"Kimse bize dikkat etmiyor: Gel, kaçıyoruz! Gürültü etmek yok ama!"

Margot ayağa kalktı, ağaçların arasında, engebeli zeminde mümkün olduğunca zikzak çizerek uzaklaştı.

"Vaktimiz olmayacak!" dedi Elias, patikada yanına vardığında. "İnişte hemen arkamızda olacaklar ve o zaman anlayacaklar!"

"Emin değilim! Başka bir fikrim var" dedi Margot, patikada bir yüz metre arayı açarak.

Elias koşarak onu takip etti. Bacakları daha uzundu ama Margot peşinde şeytan varmış gibi koşuyordu. Saab'a kadar yokuştan indi, arabanın arka kapısını açtı ve binmesi için işaret etti:

"Arka koltuğa otur! Acele et!"

"Ne?"

"Söylediğimi yap!"

Gölün sessizliğinde motor gürültüleri yükselmeye başlamıştı bile. Gelen seslerden anlamışlardı. *Yola çıkmak üzereler, bir dakika içinde önümüzden geçecekler,* diye düşündü Margot.

"Acele et!"

Elias söyleneni yaptı. Margot hemen kapüşonunu başına geçirdi ve Elias'ın üzerine oturdu. Arabanın yol tarafındaki kapısını açık bırakmıştı. Sweat'inin fermuarını indirdi ve küçük beyaz göğüsleri belirdi.

"Ellerine al onları!"

"Ne?"

"Haydi! Mıncıkla beni, lanet olası!"

Elias'a cevap verecek vakit bırakmadan ellerini tuttu ve göğüslerinin üzerine koydu. Sonra ağzını ağzına yapıştırdı, dilini genç adamın dudaklarının arasına soktu. Yaklaşan araçları işitti, yanlarına gelince yavaşladılar ve onlara doğru baktıklarını fark etti. Sırtında korkuyu hissederken dilini ağzına sokmaya devam etti. Elias'ın parmakları göğsünü eziyordu, herhangi bir arzudan ziyade bir refleksle hareket ediyorlardı. Margot kollarını ona dolamıştı ve ağız dolusu öpmeye devam ediyordu. Birinin, "Vay be!" dediğini işitti, kahkahalar yükseldi, sonra arabalar hızlandı. Margot ihtiyatla başını çevirdi. Baraj yolunda uzaklaşıyorlardı. Bakışları, hâlâ göğüslerinin üzerinde olan Elias'ın parmaklarına takıldı.

"Ellerini çekebilirsin," dedi doğrulurken.

Bakışları kesişti. Gözlerinde yeni bir şey vardı. Daha önce hiç görmediği bir şey.

"Beni bırak dedim sana..."

Fakat Elias bunu yapmamaya gayet kararlı gözüküyordu. Margot'yu ensesinden yakalayıp ağzını ağzına yapıştırdı. Margot onu şiddetle itti ve bir tokat indirdi. Vurmak istediğinden daha güçlü vurmuştu. Elias büyümüş gözlerle ona baktı. Bakışlarının derinlerinde şaşkınlık, aynı zamanda da karanlık bir öfke vardı.

"Üzgünüm," diye özür diledi Margot, arabadan çıkmak için kıvrılıp bükülürken.

39

Gecenin içinde silah sesleri

Servaz ayaklarını sürüyerek yeniden arabasına bindi. Kendini bitkin hissediyordu. Sokak lambalarının ışığı sokaktaki ağaçların karanlık yaprakları arasında oynuyordu. Cherokee'nin tepesine tutundu ve uzun uzun soluk aldı. Aynı televizyon sesi hâlâ geliyordu. Yorumların coşkusuz olduğunu hissetti ve Fransa'nın kaybettiğini anladı.

Bir kül yığınını düşünüyordu. Marianne, Francis, Marsac... Geçmiş dirilmekle yetinmemiş, sonsuza dek yok olmak için dirilmişti. Batmadan önce doğrulup şahlanan bir gemi gibi. İnanmış olduğu her şey, en güzel yılları, gençlik anıları, içindeki bütün bu özlem: *Yanılsamalar*... Hayatını yalanlar üzerine inşa etmişti. Göğsünde taş gibi bir ağırlıkla kapının koluna tutundu. Tam arabanın kapısını açmıştı ki cebi iki kez bipledi. Ekranda sarı bir zarf görüntüsü: Yeni bir mesaj.

Espérandieu

Mesajı açtı. Kısa bir an, ne okuyorum diye düşündü. Yeni konuşma biçimlerini anlamakta hep güçlük çekmişti.

Buluşalım Elvis'in evi bişey buldum

Direksiyona geçip Espérandieu'yü aradı ama mesaj bırakmaya davet eden anonim bir ses çıktı karşısına. Sabırsızlık ve merak göğsündeki ağırlığı uzaklaştırmıştı. Vincent, Margot'yu gözetlemesi gerekirken

bu vakitte Elvis'in evinde ne arıyordu? Sonra Servaz onu Arnavut'un geçmişini eşelemekle görevlendirdiğini hatırladı.

Şehirden çıkarken her zamankinden daha hızlı sürüyordu. Gece yarısından biraz önce, ormandan geçen uzun düz yolun ucundaki küçük sapağa vardı. Ay aniden bulutların arasından çıkıp civardaki karanlık ağaçları mavimtırak aydınlığına buladı. Bir sonraki dönemeçte, ortasında çayırların şerit oluşturduğu, taşıt geçmesine az çok elverişli yola girdi. Farlarının ışığında her bir tutam ot aydınlanıyordu. Serbest eliyle, "Göndereni ara" seçeneğine üçüncü kez bastı. Boşuna. Yardımcısı ne yapıyordu? Neden cevap vermiyordu? Servaz kaygısının arttığını hissetti.

Telefonunu bırakmıştı ki çaldı.

"Vincent, sen..." diye söze başladı telefona.

"Baba, benim."

Margot...

"Seninle konuşmalıyım, önemli. Sanırım..."

"Ne var? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, yok. Sadece... Gerçekten konuşmalıyım seninle."

"İyi misin? Neredesin?"

"Evet, evet, iyiyim... Odamdayım."

"Çok iyi. Üzgünüm, tatlım. Şimdi, hemen konuşamam seninle. İmkân bulur bulmaz ararım..."

Konuşmayı kesti ve telefonu yanına, yolcu koltuğunun üzerine bıraktı. Engebelerde sarsılarak küçük ahşap köprüden geçti, farları açık alana giden yeşil tüneli aydınlattı.

Hiç araç görmüyordu.

Lanet olsun! Yolun yarısında motoru kapatıp arabadan indi. Arabanın kapısını kapattığında sağır edici bir gürültü çıkarmış gibi geldi ona. Uzakta, gecenin içinde, bir haziran gecesine benzemeyen gri ve sütsü gecede gök gürültüsü... Sürekli bekletmeye devam eden bu fırtına. Bir tatil köyünde saldırıya uğradığı ve kafasına plastik bir torba geçirilerek neredeyse öldürüleceği o kış gecesini hatırladı. Kâbuslarında oraya geri döndüğü kimi geceler hâlâ sıçrayarak uyanıyordu.

Arabanın kapısını açıp klaksona bastı ama gürültünün onu iyice germesi dışında bir şey olmadı. Servaz eğildi, torpido gözünü açtı, silahını ve cep fenerini aldı. Namluya bir mermi sürdü. Ay yeniden bulutların ardında kaybolmuştu. Alaca karanlıkta yürümeye başladı, fenerinin ışığını etrafında, karanlık ağaçların ve yaprakların üzerinde gezdiriyordu. Yardımcısına iki kez seslendi ama sonuç alamadı. Nihayet açıklığa vardı. Ay bir an kendini göstermeye tenezzül etti, ahşap verandayı ve pencereleri karanlık evi aydınlattı. *Lanet olsun, Vincent, çık ortaya!* Eğer orada olsaydı, aracı orada olurdu, bir işaret, bir şey olurdu.

Aniden, karşılaşacağı şeyi düşünerek ürktü. Ev kaygı verici bir gölge yansıtıyordu. Sıcak bir şimşeğin titreyen çizgileri gecenin içinde, ormanın ötesinde göğü çizdi.

Basamakları çıktı. Kalbi küt küt atıyordu.

İçeride biri var mıydı?

Elindeki silahın titrediğini fark etti. Asla iyi bir nişancı olmamıştı, içler acısı beceriksizliği, çalıştırıcısında her zaman inanılmaz bir hayal kırıklığı yaratıyordu.

Aniden hiç kuşkusu kalmadı. İçeride biri vardı. Bu mesaj bir tuzaktı. Espérandieu olmayan biri. Claire Diemar'ı banyosunda bağlamış ve onun can çekişmesini seyretmiş biri, boğazına cep feneri sokmuş biri, bir adamı köpeklerine yedirmiş biri. Ve bu kişide yardımcısının, dostunun cep telefonu vardı. Evin içini hatırladı. *İçeri girmeliydi.*

Jandarma şeridinin altından geçti, kapıyı aniden açtı ve karanlıkta derhal yere yuvarlandı. Bir kurşun kapının ahşap dikmesinin bir parçasını havaya uçurmuştu. Kendini yere atarken bir şeye çarptı ve alnının açıldığını hissetti. Ateş edilen yere doğru o da iki el ateş etti ve silahının gürültülü sesi kulak zarlarını patlatırken, kurşun kovanlarından birinin yakıcı metali bacağına çarptı. Kulaklarındaki ıslığa rağmen, nişancının bir mobilyayı devirerek yer değiştirdiğini işitti. İkinci bir kurşun, odayı aydınlatarak patladı. Amerikan mutfağın arkasına ilerlemeye başlamıştı. Sonra yeniden sessizlik çöktü. Burun deliklerinde barutun yakıcı kokusu vardı. Bir gürültü, bir soluk işitmeye çalıştı. Yok. Kendisininki hariç. Beyni son sürat işliyordu.

Silahın gürültüsü tanıdık gelmemişti, ufak silah değildi, ne tabanca ne de otomatik silahtı.

Bir av tüfeği, diye düşündü. İki namlulu. Üst üste ya da yan yana. *Ve sadece iki atışlık...* Nişancının cephanesi yoktu. Doldurmak için tüfeği kırması, kullanılmış mermileri çıkarıp yenisini koyması gerekirdi. Servaz onu saptar ve çok önceden indirirdi. Kıstırılmıştı.

"Cephanen yok," diye bağırdı. "Sana bir şans veriyorum: Tüfeğini yere at, doğrul ve ellerini havaya kaldır!"

Serbest eliyle, karanlıkta arkasındaki buzdolabının kulpunu el yordamıyla aradı. Aydınlatma olarak yeterdi. Kendini yere atarken fenerini kaybetmişti.

"Haydi. At silahını ve doğrul!"

Cevap yok. Servaz gözlerine bir şey aktığını hissetti, gözlerini kırpıştırdı, kolunun tersiyle gözlerini kurulamak için bir an buzdolabını bıraktı. Alnından kan aktığını anladı.

"Ne bekliyorsun? Hiç kurtuluş şansın yok! Tüfeğin boş!"

Aniden yeni bir gürültü. Bir kapının gıcırtısı. Dip tarafa doğru. Lanet olsun, arkadan kaçıyordu! Servaz gürültünün geldiği istikamete doğru atılırken metal bir nesneyi gürültüyle yere düşürdü. Arka kapıdan çıktı. Orman. Karanlık. Hiçbir şey görmüyordu. Sağ tarafında, çalıların içinde boğuk bir şaklama işitti. Kapanan bir tüfek. Saldırgan silahını dolduracak zaman bulmuştu bu kez. Damarlarında adrenalin yükseldi. Çömeldi. Bir el ateş edildi, ardından ikincisi ve şiddetli bir acı kolunu kat etti. Silahını elinden düştü. Ellerini yere uzattı, silahını bulmak için etrafını yokluyordu.

Lanet olası, bu pislik silah nereye gitmişti?

Elleri umutsuzca arıyor, yapraklara, otlara şiddetle yapışıyordu. Toprakta diz çökerek kendi etrafında döndü. Ciddi yaralanmadığını biliyordu, sadece sıyırmıştı. Birkaç metre ötede tüfeğin yeniden kırıldığını işitti. Bir kurşun yeni bir ölümcül çığlıkla üzerindeki çalılardan geçtiğinde ormana doğru kaçtı. Yeni bir kurşun, yaprakları doğrayarak bir yerlerde vınladı. Tüfeğin yeniden doldurulduğunu işitti. Sonra nişancı ona doğru yürümeye koyuldu. Servaz onun acele etmeden çalıları ayırdığını işitti. Anlamıştı! Servaz'ın karşılık vermemesinden silahsız olduğunu anlamıştı. Uzaklaştı, bir kökün üzerinde sendeledi.

Yeniden kafasını bir yere çarptı. Bir ağaç gövdesi. Şimdi kan yüzünü örtmüştü. Sıcak ve yoğun kanı yanaklarında hissediyordu.

Doğruldu, zikzak çizerek koşmaya başladı.

İki yeni kurşun daha. Öncekilerden daha uzaktan geçtiler. Koşmaya devam etmekle bir yere saklanmak arasında tereddüt ediyordu. *Koşmalı,* kararını verdi. Ne kadar uzaklaşırsa, saldırganın onu araması gereken çevre genişliyordu... Üzerlerinde ay tekrar belirdi. Ay ışığı yaprakların arasından süzülüp manzaraya gerçekdışı bir görüntü vermişti. Bu işine yaramıyordu. Çalılardan oluşan yeni bir duvarı aşmak istedi ama gömleği dikenlere takılı kaldı. Kurtulmak için öfkeyle, umutsuzca debelendi ve gömleğini yırttı. Açık renk gömleğinin onu ne ölçüde kolay bir hedef yaptığını fark edince, gömleğinin düğmelerini çözdü ve dikenler vücudunu çizerken yeniden ileri atıldı. Soluk teni de iyi bir hedefti. Nişancı sırtını görüyordu! Salağın tekiydi; ölecek olan bir salak. Onur kırıcı bir ölüm, silahsız, savunmasız bir polis, peşinde olduğunu sandığı kimse tarafından sırtından vurulmuş. İyice soluksuz kalarak, boğazı ateşler içinde, ağaçların arasında koşarken, Marianne'ı, Hirtmann'ı, Vincent'ı ve Margot'yu düşündü... O yokken onu kim koruyacaktı?

Son bir çalıyı da itti, durdu.

Boğaz...

Nehrin gürültüsü yükseldi. Geriye bir adım attı, başı döndü. Midesi bulandı. Falezin kıyısındaydı. Yirmi metre aşağıda, ay ışığında ağaçların arasında harelenen suyu fark ediyordu...

Arkasında kırılan bir dalın boğuk çıtırtısını tanıdı.

Ölüydü artık.

Boşluğa atlamak, aşağıda kayaların üzerinde parçalanmak ile sırtına bir kurşun yemek arasında tercihte bulunabilirdi. Ya da katiliyle yüz yüze gelmek... En azından hakikati öğrenirdi. *Züğürt tesellisi.* Aşağıya doğru bir göz attı. Bacakları tutmadı. İki kış önce, dağdaki soruşturma sırasında başı döndüğünde denetleyemediği kaygılar edinmişti. Kendini düşerken hayal etti ve yeniden midesi bulandı. Boşluğu görmemek için ağaçlara doğru döndü, kurşunları tercih etmişti.

Onun yaklaştığını işitiyordu. Vahşi bir hayvan gibi. Bir an sonra, düşmanının yüzünü görecekti...

Omzunun üzerinden, boğaza doğru yeni bir göz attı. Falezin dibe doğru bir çırpıda inmediğini fark etti. Hafifçe solunda, yaklaşık dört metre aşağıda, boşluğun üzerinde asılı bir tür küçük platform vardı. Kayanın altında siyah bir gölge görmüş gibi geldi. Doğal bir çukur muydu bu? Servaz yutkundu. Ya son şansı buysa? Oraya kadar inebilir ve kayanın altına saklanabilir miydi? Katilin işi iyice güçleşirdi çünkü onun da serbest tek eliyle, diğer elinde dolu bir tüfekle, aynı güzergâhı takip etme riskini göze alması gerekecekti. Tutunmak ve ölümcül bir düşüşü önlemek için ona iki el gerekecekti. İmkânsız. Asla başaramazdı. Hayatı söz konusu olsa bile. Gücünü aşıyordu bu.

Burada kalırsan gebereceksin. Seni baş dönmesi değil, bir mermi öldürecek!

Ağaçların arasında, önünde, gürültü... Düşünecek zaman yok. Kayanın üzerine yüzükoyun yattı, boşluğu görmemek için sırtını boğaza döndü, bakışlarını yüzünden birkaç santim ötedeki kayaya yoğunlaştırdı ve aşağı doğru sürünmeye başladı, ayakkabılarının burnuyla altında tutunacak yer arıyordu. Daha çabuk! Tutunacak yerleri sağlama alacak zamanı yoktu, hiçbir şeye zaman yoktu. On saniye içinde peşindeki kişi falezin kenarında ona yetişmiş olacaktı. Gözlerini kapattı, devam etti. Aciliyet kanını kamçılıyordu, bacakları şiddetle titriyordu. Sol ayağı kaydı. Kendi ağırlığıyla sürüklenerek kaydığını hissetti, pürüzlü kaya gövdesini yırtıyordu. Bağırdı. Tırnaklarıyla kayaya tutunmaya boş yere çabaladı. Bir kaydırakta gibi kaydı, çıplak karnının ve göğsünün her tarafı acıyla soyuluyordu. Çalıların sırtına saplandığını ve minik platforma vardığında düşmenin durduğunu hissetti. Boşluğu gördü ve korku içinde ters tarafa yuvarlandı. Tırmanıp kayanın altındaki boşluğa bir hayvan gibi saklandı.

Eli büyük bir çakıl taşını aradı ve buldu. Kayanın altına uzanmıştı, göğsü korkudan inip kalkıyordu.

Şimdi, seni bekliyorum...

Haydi, in buraya kadar, cesaretin varsa.

Kan, toprak, çizik içindeydi. Saçı başı dağılmıştı ve şaşkındı. Neandertaller gibi bir deliğin içine saklanmıştı. Vahşi hale geri dönmüştü.

Korkunun, baş dönmesinin ardından şimdi ölümcül bir öfke hissediyordu. O pislik buraya inerse, tekmelerle suratını dağıtırdı.

Yukarıda bir şey işitmiyordu. Nehrin gürültüsü boğazın kenarlarını aşıyor ve tüm diğer gürültüleri örtüyordu. Kalbi hâlâ son hızla çarpıyordu. Damarlarında adrenalin akıyordu. Adam belkide tepesindeydi, tüfeği bulunduğu yere sakince yöneltmiş, kafasını delikten çıkarmasını bekliyordu. *Kurtuluş* filmindeki gibi. Yapması gereken her koşulda buydu. Bir süre sonra kendini bıraktı. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Burada kaldığı müddetçe güvendeydi. Saldırganı aşağı inme riskini göze almazdı. Saatine baktı ama kırılmıştı. Uzandı, orada saatlerce kalabilirdi. Sonra, aniden, aklına bir şey geldi.

Cep telefonu...

Telefonu çıkardı. Samira'yı arayıp imdat isteyecekti ki bir ayrıntıyı fark etti. Ama neydi? Anlaması birkaç saniye sürdü. Servaz kimi zaman teknolojik gelişmeler karşısında zamanda yolculuk etmiş gibi hissederdi kendini. Bir cep telefonuna en son sahip olanlardan biriydi, üç yıl önce almıştı ve adres defterini girmesine yardım eden Margot olmuştu. Yardımcısının numarasını birlikte "*Vincent*" diye girdiklerini hatırlamıştı.

"*Espérandieu*" değil.

Yardımcısının adını rehberde aradı. Doğru! İki farklı numara! Birisi o farkında olmadan cep telefonunu kullanmış ve sahte bir numara yerleştirip bu numaradan bir mesaj göndermişti! Telefonunu ne zaman gözetimsiz bıraktığını hatırlamaya çalıştı ama soğukkanlılıkla düşünebilecek durumda değildi.

Samira'nın numarasını çevirdi ve hızla jandarmaları göndermesini istedi. Onun da gelmesini isteyecekti ki birden zihninde "şaşırtmaca" kelimesi yandı. Ya nişancının hedefi onu öldürmek değilse? Hiçbir kurşun ona değmemişti, hepsi uzaktan geçmişti. Ya nişancı kötüydü, ya da...

"Takviye iste! Vincent'ı ara ve en kısa sürede geri dönmesini söyle. Jandarmalara da adamın silahlı olduğunu söyle! Acele et!"

"Lanet olsun, ne oluyor, patron!"

"Açıklayacak zaman yok. Acele et!"

Servaz, bir halat ve güvenlik teçhizatı yardımıyla falezin tepesine çıkarıldığında jandarmaların yüzünü görünce ne korkunç bir halde olduğunu anladı.

"Bir ambülans çağırmalıydık," dedi Bécker.

"Göründüğü kadar ciddi değil."

Ormandan geçerek eve geri döndüler. Nişancı ortadan kaybolmuştu ama Marsac jandarma komutanı birçok yere telefon etmişti. Bir saate kalmadan, Elvis'in evi ve civarı teknik elemanların istilası altındaydı. Her şeyi inceliyorlar, boş mermi kovanlarını ve nişancının bırakmış olabileceği bütün izleri topluyorlardı.

Herkes evin içinde ve dışında koştururken Servaz banyoya gitti. Aynadaki yansısını fark edince, durumu anladı. Bécker haklıydı. Sokakta karşılaşsalar yolunu değiştirirdi. Saçları kum içindeydi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Neredeyse simsiyah olmuş sol gözünün akında kılcal damarlar patlamıştı. Genişlemiş ve parlak göz bebekleri uyuşturucu almış gibi bir görünüm vermişti. Alt dudağı yarılmış, şişmişti ve sayısız siyah iz, kurumuş kanlı kabuklara karışmış, gövdesinde, boynunda, kollarında ve hatta burnunda, lekelerden, noktalardan, çizik ve sıyrıklardan bir grup oluşturmuştu.

Lavaboda bir güzel temizlenmeliydi ama bunun yerine, aynada kendine bakmaya devam ederken sigara paketini çıkarıp bir sigarayı sakince dudaklarına götürdü. Tırnakları bir kömür işçisininkiler kadar pisti. Sağ elinin yüzük ve serçe parmağının tırnakları düşmüştü. Sigarayı titreyen parmakları arasında tutarken ve kendini yakana dek iştahla çekerken aynada kendini incelemeye devam etti.

Bunun üzerine, belirgin bir nedeni olmadan kahkaha atınca birçok kişi başını eve doğru çevirdi.

Marsac'taki jandarma odalarından birinde toplandılar. Espérandieu, birçok jandarma, Pujol, Sartet, uykusundan kaldırılan ve Pujol'un arabasıyla getirdiği sorgu yargıcı ve Servaz. Yorgun yüzler, yataklarından çıkmış adamlar, Servaz'a kaygılı gözlerle bakıyorlardı. Jandarmaya nöbetçi bir doktor da getirilmişti. Servaz'ın yaralarını incelemiş ve temizlemişti.

"Son kez ne zaman tetanos aşısı oldunuz?"

Servaz cevap veremedi. On yıl önce mi? On beş? Yirmi? Ne hastaneleri severdi ne doktorları.

"Kollarınızı sıvayın," demişti pratisyen doktor, çantasını eşelerken. "Bir kolunuza 250 ünite immünoglobülin, diğerine de bu arada bir doz aşı enjekte edeceğim. Ve test yaptırmak için en kısa zamanda muayenehaneme gelmenizi istiyorum. Sanırım bu gece zamanınız olmayacak."

"Doğru bildiniz."

"Sağlığınıza biraz daha fazla dikkat göstermelisiniz gibi geliyor," demişti doktor iğneyi koluna batırırken.

Servaz boş elinde bir fincan kahve tutuyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kaç yaşındasınız?"

"Kırk bir."

"Evet, sanırım kendinizle biraz ilgilenmenin tam zamanı," diye eklemişti başını kararlılıkla sallayarak. "Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemiyorsanız."

"Anlayabilmiş değilim."

"Pek spor yapmıyorsunuz, öyle değil mi? Öğüdüme uyun ve düşünün. Beni görmeye gelin... vaktiniz olduğunda."

Doktor, bu hastayı bir daha asla görmeyeceğine kesinlikle emin olarak gitmişti. Servaz doktorun dalga geçtiğini düşünmüştü. Son kez ne zaman bir doktora gittiğini hatırlamıyordu ama eğer bu doktor Toulouse'da görev yapıyor olsaydı, kuşkusuz bir kez olsun öğüdüne uyardı.

Bakışları masada dolaştı. Van Acker'le sohbetini ve son bulguları onlara özetledi: El yazısı karşılaştırmasının olumsuz sonucu, Elvis'in tavan arasında bulunan fotoğraflar.

"Arkadaşınız bunu bu deftere yazmadı diye otomatik olarak masum olmaz," diye anında belirtti sorgu yargıcı. "Tersi kanıtlanana kadar. Kurbanları tanıyordu, bunda çıkarı ve gerekçesi var. Üstelik bu satıcıdan uyuşturucu sağladığını da söylüyorsunuz. Bence bir gözaltı düşünmek için yeterince olgu var elimizde. Size bir de haberim var; vekil Paul Lacaze'ın dokunulmazlığının kaldırılmasını talep ettim. Ne yapıyoruz peki?"

"Zaman kaybı olur. Tekrar ediyorum, o olmadığına eminim."

Tereddüt etti.

"Paul Lacaze'ın suçluluğuna da inanmıyorum," diye ekledi.

"Neden?"

"Çünkü onu zaten yakından izlediniz. Claire Diemar'ın öldürüldüğü gece nerede olduğunu söylemeyi reddederken, bu aşamada bana tuzak kurmak ona ne yarar sağlar? Anlamı yok bunun. Ayrıca, Elvis'in fotoğrafını çektikleri arasında o yok, sergilenen kıçlar kataloğunda yani."

"Yine de o saatte nerede olduğu konusunda yalan söyledi."

"Çünkü şu ya da bu şekilde o gece ne yaptığı öğrenilirse politik kariyeri sona erecekti."

"Belki de geydir," diye ileri sürdü Pujol.

"Bu sizce ne anlama gelebilir?" diye sordu sorgu yargıcı, yardımcısının saptamasını duymazdan gelerek.

"Hiç fikrim yok."

"Kesin olan bir şey var," diye söze başladı yargıç.

Birbirlerine baktılar.

"Eğer biri size ateş ediyorsa, gerçeğe yaklaştınız demektir. Ve bu kişiyi hiçbir şey durduramayacaktır..."

"Bunu zaten biliyoruz," dedi Pujol.

"Ayrıca," diye devam etti yargıç, açıkça Servaz'a hitap ederek, "Hugo Bokhanowsky'nin avukatı bir kez daha serbest bırakılmasını talep etti. Yarın tutuklama yargıcı talebini inceleyecek. Hiç kuşku yok ki savunma yönünde karar çıkacak. Son olaylar ve dosyanın mevcut durumu dikkate alındığında bu genci önlem olarak tutuklamakta hiçbir gerekçe görmüyorum."

Servaz, kendisinin de onu bir süredir serbest bırakmak istediğini söylemekten kaçındı. Aklı başka yere gitmişti. Kurduğu bütün hipotezler birbiri ardına çöküyordu. Hirtmann, Lacaze, Van Acker... Yargıç da katil de haksızdı: Gerçeğe yaklaşmıyordu. Tersine, uzaklaşıyordu. Soruşturmanın başından beri hiç bu kadar ipin ucunu yitirmemişti. Tabii eğer... Servaz onlara düşünceli düşünceli baktı. Tabii eğer, farkına varmadan, çok yakınından geçmemişse... Üzerine ateş açılmasını başka nasıl açıklayabilirdi? Bu durumda soruşturmanın farklı evre-

lerini tek tek, titizlikle yeniden ele almalıydı, katili görmeden ona ne zaman temas ettiğini ya da nasıl böyle bir riski alabilecek kadar onu korkuttuğunu bulmalıydı.

"Hâlâ anlayamıyorum," dedi aniden yargıç.

Servaz ona soran gözlerle baktı.

"Gülünç duruma düştük."

Servaz onun neden söz ettiğini düşündü.

"Bu kadar kötü oynayan bir Fransa takımı hiç görmedim! Üstelik arada soyunma odasında olanlar, eğer doğruysa, inanılır gibi değil..."

Genel bir onaylamama mırıltısı bu saptamaya eşlik etti. Servaz bunun üzerine o gece "önemli" bir maç olduğunu hatırladı. Fransa-Meksika maçıydı, eğer belleği yanıltmıyorsa. Kulaklarına inanamıyordu. Saat sabahın ikisiydi, ölümden dönmüştü ve futbol konuşuyorlardı!

"Soyunma odalarında ne oldu?" diye öğrenmek istedi Espérandieu.

Belki bir bomba patlamış, ekibin yarısını havaya uçurmuştur, diye düşündü Servaz. Ya da bir oyuncu diğerini öldürmüştür. Ya da herkesin öfkesini ifade ettiği teknik direktör oyuncuların önünde harakiri yapmıştır.

"Anelka, Domenech'e hakaret etmiş," dedi Pujol dehşetli bir ifadeyle.

Ya sonra? Hepsi bu mu? Servaz şaşırmıştı. Her gün, komiserliklerde de sokakta da polisler birbirlerine hakaret ediyor ve üzerlerine tükürüyorlardı. Bu sadece Fransa takımının toplumun iyi bir aynası olduğunu kanıtlıyordu.

"Anelka maçın bitiminden önce çıkan oyuncu mu?"

Pujol onayladı.

"Bu kadar kötüyse onu neden tekrar oynatıyorlar?" diye öğrenmek istedi Servaz.

Mükemmel bir soru sormuş gibi herkes ona baktı. Ve sanki buna cevap vermek katili bulmak kadar önemli olacaktı.

40

Kuşatılmış

Singing In The Rain'in notalarını uykusunun arasında işitti. Ziegler, rüyasından kopartılmadan önce şarkı söyleyerek ve dans ederek onu tekmeleyen melon şapkalı Malcolm McDowell'ı gördü. Cep telefonu ısrarla çalıyordu. Karın üstü yuvarlandı ve homurdanarak kolunu komodinin üzerine uzattı. Ses tanıdık değildi.

"Yüzbaşı Ziegler?"

"Benim. Saat kaç?.."

"Ben... şey... ben Kanté. Dinleyin, ben... sizi uyandırdığım için üzgünüm ama ben... ben... size söyleyecek önemli bir şeyim var. Gerçekten önemli, Yüzbaşı. Uyuyamadım. Ben... bunu size söylemem gerektiğini düşündüm. Şimdi söyleyemezsem, bir daha asla bu cesareti bulamayacağımı düşündüm..."

Ziegler lambayı yaktı. Çalar saat 02.32'yi gösteriyordu. Neler oluyordu? Sesi stresli ama kararlı bir adamın sesiydi. Soluğunu tuttu. Drissa Kanté'nin ona söyleyecek bir şeyi vardı. Saate bakılırsa, önemli olmasını umdu.

"Bana ne söyleyeceksiniz, Bay Kanté?"

"Gerçeği."

Ziegler doğruldu, yastıkların üzerine oturdu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Size yalan söyledim, o gece... ben... ben korkmuştum... O adamın misillemede bulunmasından, onu yakalarsanız benim de yargılanacağımdan ve sınır dışı edilmekten. Pazarlığınız hâlâ geçerli mi?"

Ziegler nabzının hızla attığını hissetti. Beyni hâlâ bulanıktı ama yine de epey uyanmıştı.

"Size söz verdim," dedi sonunda, adam sessiz kaldığında. "Kimse bir şey bilmeyecek. Ama gözümü üzerinizden ayırmayacağım, Bay Kanté."

Adamın her bir kelimesini tarttığını fark etti. Ama o aramıştı, zaten kararını vermişti. Bu telefonu etmeden önce iyice düşünmüştü. Ziegler sabırla bekledi, telefonu tutan parmak uçlarında nabız atışlarını hissediyordu.

"Hepsi sizin gibi değil," dedi. "Ya meslektaşlarınızdan biri ihanet ederse? Ya beni ihbar ederse? Size güveniyorum ama onlara değil..."

"Adınız hiçbir yerde görülmeyecek. Söz veriyorum. Tek bilen benim. Siz beni aradınız, Bay Kanté. Şimdi baklayı çıkarın ağzınızdan. Çünkü artık çok geç: Peşinizi bırakmam."

"Bu adam. Sicilya aksanlı değildi."

"Ben... ben pek anlamadım."

"Size bir aksanı var demiştim, İtalyan aksanı, hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Peki?"

"Size yalan söyledim. Doğu ülkelerinin aksanı var. Slav aksanı."

Ziegler kaşlarını çattı.

"Emin misiniz?"

"Evet. İnanın bana. Yolculuklarım sırasında epey insanla karşılaştım."

"Teşekkürler... Ama beni sadece bunun için aramış olamazsınız bu saatte, yanılıyor muyum?"

"Hayır... hepsi bu değil."

Aniden dikkat kesildi. Drissa Kanté'nin sesinde bir şey vardı.

"Ben... ben onu takip ettirdim... Kendini çok kurnaz sanıyor. Ama ben ondan daha kurnazım. Dün, USB anahtarını ona teslim ettiğimde bir kız arkadaşımdan sokağın öte tarafına gizlenmesini ve kafeden çıkarken onu takip etmesini istedim. Uzağa park etmişti, çok dikkatliydi ama arkadaşım da uyanıktır. Görünmemeyi bilir. Onu arabasına binerken gördü. Ve plakasını kaydetti."

Ziegler kalçalarına bir tekme yemiş gibi doğruldu. Komodinin çekmecesinden bir kalem almak için iki büklüm oldu ve avcuna yazıp yazamayacağını kontrol etti.

"Söyleyin, Bay Kanté, sizi dinliyorum."

Margot bitkin ve sinirli bir halde odasına döndüğünde saat sabahın ikisiydi. Hayatının en çılgın gecesini yaşayıp yaşamadığını düşünüyordu. Yukarıda, gölün kenarında gördüklerinin gerçek olup olmadığını da düşünüyordu. Peki ya önemli miydi? Önemli olduğu inancındaydı. Nedenini açıklayamazdı ama bu gösteri onda derin bir rahatsızlık izlenimi bırakmıştı, yaklaşan bir felakete dair uğursuz ve inatçı bir duygu. Üstelik David'in tehditleri ve tecavüz teşebbüsü, dolabına bırakılan not, Elias ile birlikte gördükleri gizli toplantı vardı.

Sonra Elias ile arasında yukarıda arabada olup bitenler. Ani tutumu. O akşama dek, Elias'ın ona ilgi duyabileceğini hiç düşünmemişti. İç çamaşırlarıyla ona kapıyı açtığı gece bile ona bakmamıştı... Ve o akşama dek, onun kendisini cezbettiğini de hiç düşünmemişti... Tokattan sonra gözlerindeki öfkeyi de hatırladı. Bu tavrına pişmandı. Onu aşağılamadan itmekle yetinebilirdi. Geri dönüş yolculuğu uzun ve güç olmuştu; Elias suskun kalmıştı ve ona bakmaktan özenle kaçınmıştı.

Öpüşmelerini düşündü tekrar. Zoraki, stratejik bir öpüşme ama yine de bir öpüşme... Bir yıl kadar önce babası yaşında bir âşığı olmuştu. Çok deneyimliydi. Evli ve iki çocuk babası. Adam açıklama yapmadan ilişkilerine aniden son vermişti. Babasının işe karışmış olduğundan kuşkulanıyordu. O zamandan beri üç macera yaşamıştı. Hepi topu yarım düzine kadar erkek tanımıştı. On dört yaşındaykenki felaketimsi ilk deneyimi bir yana, Elias kuşkusuz en az deneyimli olanıydı. Sayısız yetenekleri bu alana uzanmıyordu, öpüşme tarzından bunu gayet iyi anlamıştı. O halde neden hemen yeniden başlamayı arzulamıştı?

Birlikte hissettikleri stresin, heyecan ve korkunun etkili olduğunu anlıyordu. Ama tek açıklama bu değildi. Beceriksiz olsun ya da olmasın, davranışı ne kadar tuhaf ve öngörülemez olsa da Elias'ın hoşuna gittiğini fark ediyordu. Sonra aklına başka bir şey geldi.

Babasını uyarmalıydı.

Şu ya da bu şekilde gördüklerinin öğretmenin başına gelenle bir ilişkisi vardı, buna emindi. Bu konuya yoğunlaşmalıydı. Açıklanamaz bir aciliyet duygusunun kıskacındaydı. Babası neden aramıyordu? Düşünceleri sürekli gidip geliyordu. Babası, Elias... Elias'ı odasında sıkıntılı bir bekleyiş içinde hayal etti ve aniden, olup bitene kendisinin

de ilgisiz olmadığını ona bildirme ihtiyacı hissetti. Telefonunu eline alıp mesaj yazdı:

[Orada mısın?]

Cevabın gelmesi uzun sürdü:

[?]
[Aşağıda, holde buluşalım]
[?]
[Sana söyleyecek bir şeyim var]
[İstemiyorum]
[Lütfen]
[Ne istiyorsun?]
[Orada söylerim]
[Bekleyemez mi?]
[Hayır. Önemli. Seni incittiğimi biliyorum. Bir dost olarak istiyorum bunu senden]

Cevap yok. Yeniden yazdı.
[Elias?]
[OK]

Margot ayağa kalktı, lavaboya gidip yüzünü yıkadı, ağzına bir sakız attı ve çıktı. Merdivenin dibine vardığında Elias orada yoktu ve gelip gelmeyeceğini düşünmeye başlamışken, nihayet asık suratıyla belirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Margot nereden başlayacağını düşündü, söyleyecek makul şeyler bulmaya çalışıyordu, sonra aniden buldu. Yanına yaklaştı, çok yakınına ve dudaklarını dudaklarına dayadı. Elias öpücüğüne karşılık vermedi. Tersine, onun kaskatı kesildiğini, mermer gibi buz kestiğini hissetti ama çözülene, onu kollarına alana ve nihayet cevap verene dek devam etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Margot.

Elini ensesine koymuştu ve gözlerinin içine bakıyordu ki şortunun cebindeki BlackBerry'si vınladı. İşitmemiş gibi yaptı ama telefon ısrarcıydı. İlk önce Elias uzaklaştı.

"Affedersin," dedi Margot.

Ekrana baktı. Babası... *Hay lanet!* Cevap vermezse tekrar arayacağına ya da Samira'yı göndereceğine emindi.

"Baba?"

"Uyandırdım mı?"

"Şey... hayır."

"OK. Geliyorum."

"Şimdi mi?"

"Bana söyleyeceğin önemli bir şey vardı... Üzgünüm, tatlım, ama daha önce serbest kalamadım. Bu gece... bir şeyler oldu da."

Kime diyorsun!

"Beş dakikaya oradayım," diye ekledi.

Cevap verecek zaman bırakmadan kapattı.

David ölümü hep bir dost gibi düşünmüştü. Bir suç ortağı. Çok uzun süredir ona eşlik ediyordu. Çoğu insanın tersine, ölümden çekinmediği gibi, kimi zaman onu olası bir eş olarak da düşünmüştü. *Ölümle evlenmek*... Romantik bir ifade. Hatta aşırı romantik. Novalis'in ya da Mishima'nın bir sözü gibi. Ama fikir hoşuna gidiyordu. Çektiği ıstırabın bir adı olduğunu biliyordu. *Depresyon. Kanser* kadar korkutan bir kelime. Ve bunu babasına, abisine borçluydu. Beyninde çok erkenden yeşermiş ve ona kendisinin ailenin başarısızı olduğunu, çirkin ördek yavrusu olduğunu gün be gün, yıl be yıl öğreten bu kara tohuma borçluydu. Psikologların en beceriksizi bile bunu çocukluğunda açık bir kitap gibi okuyabilirdi. On binlerce çalışanı üzerinde hüküm süren ve herhangi bir ziyaretçinin bile aurasını hissedebildiği mesafeli ve otoriter bir baba; babasının tarafını çok erken yaşta seçen ve onu giderek daha fazla aşağılayan örnek vâris abi; David'in gözetimindeyken aile havuzunda kaza sonucu boğulan bir küçük kardeş; kendi kendisine takınaklı, küçük iç dünyasına kapanmış bir anne. Freud

Baba ailesi hakkında bir kitap yazabilirdi. Zaten, on dört on yedi yaş arasında annesi onu bölgedeki bütün terapistlere götürmüştü ama depresyon yok olmamıştı. Yine de onu uzakta tuttuğu, güneşli bir öğleden sonra belli belirsiz ve tehditkâr bir gölge olduğu, gerçekten gülebildiği ve hatta kendini neşeli hissettiği anlar olduğu gibi, şu anki gibi karanlıkların üzerine çöktüğü ve gündüz olduğunda bile onu bir daha bırakmamalarından korktuğu başka anlar oluyordu.

Evet, ölüm bir seçenekti... Bu gölgeden onu kurtarabilecek tek seçeneğin bu olduğunu biliyordu.

Özellikle sahip olduğu tek kardeşi hapisten kurtarmasına hizmet edecekse. Hugo... Hugo ona babasının hayran olunmaya layık olmadığını ve kan bağı olan abisinin bir salak olduğunu göstermişti. Hugo onlarda imrenecek bir şey olmadığını, para kazanmanın sonuçta bayağı bir meziyet olduğunu, yeni bir Basquiat ya da bir başka Radiguet olmaktan son derece daha sıradan olduğunu ona öğretmişti. Bu elbette yetmemişti. Ama yardımcı olmuştu. Hugo yanındayken David melankolinin kıskacının gevşediğini hissediyordu. Yine de Hugo'nun hapishanede geçirdiği günler o zamana dek görmezden gelmeyi tercih ettiği bir olgunun bilincine varmasını sağlamıştı: Hugo hep orada olmayacaktı. Bir gün gelecek gidecekti. Ve o gün depresyon dörtnala geri gelecekti; daha açgözlü, daha iştahlı, hiç olmadığı kadar acımasız. O gün onu tamamen yiyip bitirecekti ve bir akbabanın temizlediği küçük bir kemik yığını gibi boş ruhunu geri tükürecekti. Depresyonun sabırsızlıkla üzerinde dönüp durduğunu, zamanının gelmesini beklediğini şimdiden fark edebiliyordu. Hiç kuşkusu yoktu: Zafer onundu. Asla kurtulamayacaktı. Son sözü o söyleyecekti. O halde neden beklemeliydi?

Buruşuk yatağına uzanmış, ellerini ensesinde birleştirmiş, duvara asılı Kurt Cobain posterine bakarken, o polisi, Margot'nun babasını düşünüyordu. Düşük bütçeli film kahramanlarının dediği gibi, ikincil zayiat. Bu polis ikincil zayiat olacaktı... Kendini suçlu göstererek ve bu polisi ölüme sürükleyerek Hugo'yu kesin olarak suçsuz çıkartabilirdi. Fikir ona giderek daha cazip geliyordu. Yine de bunu başarmak gerekiyordu.

41

Doppelgänger

Ağaçların arasında biraz kımıldadı, birkaç esneme hareketi yaptı. Sonra kahve termosunu açtı –Samira'nın da birkaç yüz metre ötede yaptığı gibi– dilinin üzerine bir tablet Modafinil koydu ve bir yudum Arabica kahveyle yuttu. Kahveye biraz Red Bull eklemişti. Ortaya çıkan tat tuhaftı ama böylece, ilerleyen saate rağmen, 79 yılının 24 Ağustosu'ndaki Vezüv kadar uyanıktı.

Ve daha saatlerce böyle durabilirdi.

Buradan manzara ilginçti. Bu tepenin üzerinden. Lisenin binaları yüzlerce metre mesafede olsa da gece görüş gözlükleriyle bütün olup biteni gözleyebiliyordu. Başkomiseri tanımıştı. Diğerlerini tanımıyordu. Lisenin arkasında çalılara gizlenmiş genç kadın polisi ve arabada oturan meslektaşını saptamıştı. Bu sonuncusu zaten gizlenmeye çalışmıyordu. Hirtmann, Martin'in onu yaklaşmaktan caydırmak için koyduğunu hemen anlamıştı. Bu fikir hoşuna gitti. Martin'in aklından hiç çıkmaması hoşuna gidiyordu.

Martin... Martin...

Bu polise bağlanmıştı. Wargnier Enstitüsü'nü ilk ziyaret ettiği günden beri, Mahler üzerine zekice o saptamalarda bulunduğundan beri. O gün lapa lapa kar yağmıştı ve penceresinin ardında manzara beyazdı. Aralık soğuğu enstitünün müthiş taş duvarları üzerinde ve konuksever olmayan o lanet vadide ağırlık oluşturuyordu. Élisabeth Ferney gelip ziyaretçisi olacağını haber vermişti: Toulouse'dan gelen bir polis, bir kadın jandarma ve bir yargıç. Yukarıda, o hidroelektrik merkezinde, cinayet yerinde onun DNA'sı bulunmuştu. Avrupa'nın en

güvenli psikiyatri merkezine kapatılmış bir adamın DNA'sı! Onların şaşkınlığını ve kafa karışıklığını düşünerek gülümsemişti. Yine de hücresine girdiğinde bu polisin yüzünde ne şaşkınlık ne de kafa karışıklığı okumuştu. İsviçreli, bu anı unutmamıştı. Onları beklerken, her zamanki gibi kendini meşgul etmişti. Doktor Xavier ziyaretçileri içeri aldığında zihni dördüncü senfoninin ilk muvmanına kapılıp gitmişti. Martin'i ilk kez görüyordu. Müziği tanıyınca ürperişi gözünden kaçmamıştı. Sonra, onu büyük bir şaşkınlığa ve büyük bir sevince gark edecek şekilde Martin bir ad söylemişti: "Mahler." Hirtmann kendine gelememişti. Onu dinleyip gözlemlerken, bastırmakta güçlük çektiği bir heyecan dalgasıyla, karşısında *doppelgänger*'inin, ruh ikizinin, karanlığın değil aydınlığın yolunu seçmiş olan bir kardeşi olduğunu anladığında kalbi sevinçle dolmuştu. Yaşamak seçmektir, öyle değil mi? Martin'in kendisine sandığından daha fazla benzediğini anlaması için Hirtmann'a tek bir karşılaşma yetmişti. Yakınlıklarına onu ikna etmek isterdi ama Martin'in onu sık sık düşünmesi bile iyiydi. Kendisi gibi, modern boş vakitlerin bayağılığından, mevcut kuşakların tüketimci aptallığından, ilgi merkezlerinin ve zevklerinin yoksulluğundan, fikirlerinin yavanlığından, sürü davranışlarından ve iflah olmaz dar kafalılıklarından nefret eden birini keşfetmişti. Yalnız bir adam... Evet, ikisi birbirini anlıyordu. Martin bunu kabullenmekte güçlük çekse de. Doğumda birbirinden ayrılmış gerçek ikizlerin olabileceği kadar yakındılar.

O zamandan beri Hirtmann, Martin'i düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Eski karısı Alexandra'yı, kızı Margot'yu. Bilgi toplamıştı. Ve yavaş yavaş, Martin'in ailesi sanki kendi ailesi olmuştu. O farkına varmadan onun hayatına girmişti ve oradaydı, asla çok uzakta değildi. Kişinin ailesini bulduğu bir realite-şov seyretmekten daha iyiydi. Hirtmann bıkmıyordu. Vekâleten yaşadığının bilincindeydi ama Martin ile o öylesine yakındılar ki! Bir başka kendini seyrediyordu; karanlık yanı olmayan kendini.

Dikkatini liseye çevirdi. Hepsi arabaya binmekteydiler. Kendisi de aracını beş yüz metre öteye, ormana park etmişti. Eğer biri yaklaşırsa, aşırı hassas alarm anında çalışmaya başlar ve Hirtmann haberdar olurdu.

Sarıya boyalı kısa saçlarının üzerine siyah bir bere geçirmişti, dürbününün objektifini yatakhanelerin duvarında gezdirirken serbest eliyle koyu renk sakalını sıvazladı. Pencereler aydınlıktı. Margot'nunki hariç. Aniden Martin'i kızının odasında gördü. Onunla heyecanla konuşuyordu. Bu küçük aile sahnesine hazırlıksız olarak tanık olmak kendisini de şaşırtan bir mutluluk ve heyecanla doldurdu içini. *Lanet olsun, âşık olmuyorsun ya?* Hirtmann asla erkekleri cazip bulmamıştı; biraz bile olsa. Heteroseksüelliğini reddettiğini düşünmek, II. Jean-Paul'ün Katolikliği reddedişini hayal etmek kadar imkânsızdı. Ama bir aşk duygusuna tuhaf bir şekilde ve oldukça uzaktan benzeyen bir şey, bu okumuş ve yalnız polis karşısında doğmuştu. Ormanın içinde saklanırken bu düşünceye gülümsemekten kendini alamadı.

42

Göl 2

Yolun kenarına, mülkün sınırına park etti ve makul saati bekledi. Gün, onda olmayan bir sabırla doğuyordu. Sigara üstüne sigara içti ve elini öne uzattığında, bir nehre dalan söğüt yaprağı gibi titrediğini gördü. Bu görüntü ona felsefe dersinde hepsinin öğrenmiş olduğu cümleyi hatırlattı.

Aynı nehre iki kez girilmez.

Bundan daha uygun bir cümle hiç işitmemişti. Vaktiyle sevdiği kızın artık olmadığını düşündü. Ağaçların ardında, çitin öte tarafındaki evin siluetine baktı ve yeniden acı hissetti. Bahçe kapısını açtı, sigarasını attı ve arabadan indi.

Kapıya kadar çit boyunca yürüdü, kapıdan geçti ve ağaçlı yolun çakılları üzerinde yürümeye koyuldu. Şafağın sessizliğinde ökçeleri taşları gürültüyle eziyordu. Uyumadığı belliydi. Sekinin yukarısındaki giriş kapısını açık görünce anladı. Sabahın altısıydı, civarda tek bir kedi bile yoktu ve kapı ardına kadar açıktı. *Onun için...* Geldiğini görmüş ya da işitmiş olmalıydı. Erken mi kalkıyordu, yoksa gece boyu gözünü kırpmamış mıydı? İkinci açıklamanın doğru olduğuna bahse girerdi. Ne kadar zamandır uyumamıştı? Hava hep ağırdı, gökyüzü tehditkârdı. Ama güneş doğudan, bulutların gri tavanı altından kendini gösteriyor ve bütün bahçe boyunca gölgeleri uzatıyordu; onunkini de. Basamaklardan çıktı. Acele etmeden.

"Buradayım, Martin."

Ses terastan geliyordu. Tek tek odalardan geçti. Işık siluetini kesiyordu. Arkası dönüktü. Servaz açık havaya çıktı. Göl yeşil bir mü-

cevher kutusunda gibi hareketsizdi. Karşı sahilin ağaçlı perdesini ve gökyüzünü bir ayna kesinliğiyle yansıtıyordu. Etkileyici bir sükûnet. Dünyanın ilk sabahlarının sükûneti. Eğimin üzerindeki çayırlar bile bu saf ışıkta daha yeşildi.

"Aradığın cevapları buldun mu?"

Soru mesafeli, neredeyse ilgisiz bir sesle sorulmuştu.

"Henüz değil. Ama yaklaşıyorum."

Yavaşça döndü ve gözlerini ona dikti. Soluk ve yorgunluktan bitkin bir yüz. Kızarmış gözler, çukura kaçmış yanaklar, kuru saçlar. Gözlerinde bir mesaj okumaya çalıştı ama bir şey yoktu. Yine de acı vardı. Bu kadın onun sevdiği Marianne değildi, kısa süre önce seviştiği Marianne da değildi.

"Hugo'yu serbest bırakacaklar," dedi.

Bir umut ışığı.

"Ne zaman?"

"Tutuklama yargıcı bu sabah karar verecek. Yarına serbest kalır."

Sessizce başını salladı. Şimdi sevinmek istemediğini, oğlunu kollarının arasına almayı beklediğini anladı.

"Francis'le konuştum. Dün akşam."

"Biliyorum."

"Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

Bakışlarını gözlerine dikti. Derin, yeşil, karşıdaki orman gibi değişken. İfadesi soğukkanlıydı ama sesi değil.

"Neyi söylemedim? Uyuşturucu kullandığımı mı? Bir kez yattık diye sana bunları anlatacağımı mı sandın gerçekten?"

İfadesi ona kötü geldi. Ses tonu gibi.

"Francis tam olarak ne söyledi sana?"

"Senin... Bokha'nın ölümüyle uyuşturucu kullanmaya başladığını."

"Doğru değil."

Soran gözlerle baktı.

"Belli ki Francis sana *tüm gerçeği* itiraf etmekten korkmuş. Belki de senin tepkinden çekinmiş... Francis çok cesur biri değildir."

"Hangi gerçek?"

"Uyuşturucuyla ilk kez on beş yaşımda tanıştım," dedi. "Bir eğlencede."

Servaz irkildi. On beş yaşında... O dönemde Marianne ile henüz birlikte olmasalar da tanışıyorlardı.

"Senin hiçbir şey anlamamanı hep bir mucize olarak kabul ettim," diye ekledi. "Senin öğrenmenden, o dönemde birinin sana söylemesinden çok korktum..."

"Sanırım çok genç ve çok saftım."

"Evet, öyleydin. Ama bir şey daha var: Âşıktın. Öğrenseydin ne tepki gösterirdin?"

"Ya sen, sen de âşık mıydın?" diye sordu, cevap vermeden.

Marianne ona öfkeyle baktı ve bir an için eski Marianne'ı gördü karşısında.

"Bundan kuşku duymaktan men ederim seni."

Servaz üzüntüyle başını eğdi.

"Uyuşturucu," dedi Servaz. Aniden anlamıştı. "Daha o dönemde sana Francis sağlıyordu. Nasıl... nasıl bu kadar kör olabildim? Hiçbir şey göremedim... Birlikte olduğumuz bütün bu süre boyunca..."

Marianne ona yaklaştı, yüzü öyle yakındı ki, geçen zamanın ağzının ve gözlerin etrafında belirginleştirdiği her bir küçük kırışıklığı, göz bebeklerinin karmaşık desenindeki her bir motifi ayırt edebiliyordu. Marianne gözlerini kısıp onu inceledi.

"Buna mı inanıyorsun? Seni sadece bunun için terk ettiğimi mi sanıyorsun? *Uyuşturucu*... için? Bana dair fikrin bu mu?"

Gözlerinde kara bir alev gördü. Öfke. Şiddetli bir öfke. Hınç. Gurur... Ve aniden, kendinden utandı. Yapmakta olduğu şeyden.

"Sersem! Geçen gece sana gerçeği söyledim: Francis beni dinlemek için yanımdaydı, sense kayıptın, uzaktaydın, başka yerdeydin. Suçluluk duyguna, anılarına, geçmişine dalıp gitmiştin. Seninle birlikte olmak, anne babanın hayaletleriyle, kaygılarınla, kâbuslarınla birlikte yaşamaktı. Daha fazla dayanamadım, Martin. Sende öyle çok gölge vardı ki sonunda hiç ışık kalmadı... Gücümün çok üstündeydi... Denedim, evet, Tanrı biliyor ki denedim... Hem Francis en fazla ihtiyaç duyduğum anda oradaydı... Senden kurtulmama yardım etti..."

"Ve sana uyuşturucu sağlıyordu."

"Evet..."

"O seni kullandı, Marianne. Sen kendin söyledin: Onun tek gerçek yeteneği bu. İnsanları kullanmak. Senden yararlandı. Bana karşı."

Marianne başını kaldırdı. Sertlik yüz hatlarını bozmuştu.

"Biliyorum. Bunun farkına vardığımda ben de ona kötülük yapmak istedim, onun zaafını biliyordum: Gururu. O zaman, onu terk ettim. Hiç önem taşımadığını, bir hiç olduğunu ona anlatarak bıraktım onu."

Sesinde son derece bıkkın, kırık bir şey vardı, geçmişin derinlerinden gelen bir suçluluk.

"Sonra Mathieu geldi. Kurtulmama o yardım etti. Bütün bunları hiç bilmiyordu. Sanki ben safmışım, dokunulmazmışım gibi bakıyordu bana. Bokha siz ikinizin yapamadığı şeyi başardı. Beni kurtardı..."

"Varlığını bilmediğim bir şeyden seni nasıl kurtarabilirdim?" diye kendini savundu Servaz.

Marianne onun lafını geçiştirdi. Başını göle çevirdi ve Servaz onun profilini hayranlıkla seyretti.

"Uzun süredir mi..."

"Yeniden kullanıyorum? Mathieu'nün ölümünden beri... Neredeyse kendi sakini kadar öğrenci olan bir şehirdeyiz. Bir satıcı bulmak çok güç olmadı."

"'Heisenberg'i tanıyor musun?"

Marianne onayladı.

"Margot bana bir şeyden söz etti," diye sözü bağladı çünkü bundan daha fazla konuşmaya dayanamıyordu. "Bu gece dağda tanık olduğu bir sahne. Néouvielle Gölü sana bir şey ifade ediyor mu?"

Marianne'ın bakışlarının değiştiğini gördü. Servaz ona kızının tarif ettiği şeyi anlattı.

Konuştukça bakışlarında büyüyen bir şaşkınlık ve sürpriz okudu.

"Dün 17 Haziran'dı," diye cevap verdi, Servaz konuşmasını bitirdiğinde. "*17 Haziran 2004*," diye ekledi.

Servaz devamını bekledi.

"Bir otobüs kazası... Bölge gazetelerinde birinci haber olmuştu. Hatırlarsın..."

Evet, hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu. Sayısız haber dalgası arasında geçen bir haber. Felaketler, katliamlar, savaşlar, kazalar. cinayetler... Bir otobüs kazası. Ne ilki ne sonuncusu. Çok sayıda kişi ölmüştü. Aralarında çocuklar da vardı.

"On yedi çocuk öldü. İki de yetişkin. Bir öğretmen ve bir itfaiyeci," dedi. "Şoför otobüsün kontrolünü yitirdi, yoldan çıktı ve göle gömüldü. Ama daha önce, iki saat boyunca bayır aşağı asılı kaldı ve birçok çocuk kurtarıldı."

Servaz ona baktı.

"Bu kadar iyi nasıl hatırlıyorsun?"

"Hugo o otobüsteydi."

"David, Saralı ve Virginie'yi tanıyor musun?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

"Hugo'nun en iyi arkadaşları. Hazırlıkta birlikte okuyorlar. Parlak gençler. O gece onlar da otobüsteydi."

Servaz onu süzdü.

"Yani onlar da mı Hugo gibi kazadan kurtuldular?"

"Evet. Hepsi travma geçirdi, tahmin edebilirsin. Çocuklarımızın kurtulduğu anı hatırlıyorum. Korkunçtu. Arkadaşlarının ölümüne tanık olmuşlardı. On bir, on üç yaş arası çocuklar..."

"Bu konuda tedavi gördüler mi?"

"Psikolojik takibe alındılar. İçlerinden çoğu ciddi biçimde yaralanmıştı. Kimileri sakat kaldı." Sustu, düşündü. "Önceleri çok yakındılar ama sanırım bu onlara daha da yakınlaştırdı. Bugün bir elin parmakları gibiler..."

Tereddüt etti.

"Daha fazla bilgi edinmek istiyorsan yerel gazeteye bakmalısın. *La République de Marsac*. Bu hikâyeyi çok kullandı. Bütün çocuklar şehrin aynı lisesindendi."

Servaz gözlerini ona dikti. Kendini üzgün ve boş hissediyordu. Marianne bakışlarına karşılık verdi.

"Seni uyarmıştım, Martin. Bağlandığım herkesin sonu kötü."

Başından beri, içeri girdiğinden beri dudaklarını yakan soruyu sormakta tereddüt etti. Cevabından çok çekindiği soru. Ama öğrenmeye çok ihtiyacı vardı.

"Francis geçen gece burada ne yapıyordu?"

Marianne'ın ürperdiğini gördü.

"Beni gözetliyor musun?"

"Hayır, onu gözetliyorum çünkü ondan kuşkulanıyorum."

"Küçük sevgilisi Francis'i terk etti. Marsaclı bir öğrenci. Sözünü ettiğin şu Saralı. İlk kez değil... Öğrencileriyle ilk kez yatıyor değil. Başını omzuma koyup ağlaması da ilk değil. Tuhaf mı, hayır! Francis birine içini açmaya ihtiyaç duyduğunda gelip beni görür. Çok yalnız biri. Senin gibi, Martin... Benim yüzümden mi sanıyorsun?" diye sordu aniden. Eliyle tuhaf bir hareket yapmıştı. "Kendime bu soruyu sık sık sordum: Ben size ne yaptım? Hayatımdaki erkeklere diğer kadınların yapmadığı ne yaptım, Martin? Neden onları bu şekilde kırmam gerekti?"

Bir hıçkırıkla sarsıldı ama Servaz hiç gözyaşı görmedi, gözleri kupkuruydu.

"Bokha'yı kırmadın," dedi.

Servaz'a baktı.

"Seninle mutluydu. Kendin söyledin."

Gözleri kapalı, ağzını çarpıtan acı bir kıvrımla, başını salladı.

"Sence bunu yapabilir miyim? Bir erkeği mutlu edebilir miyim? Ve öyle tutabilir miyim? *Sonsuza dek?*"

Birbirlerine baktılar. Terazinin her iki yana da yatabileceği anlardan biriydi. Marianne onu bağışlayabilirdi; bütün söyledikleri, düşündükleri, inandıkları için... Ya da onu sonsuza dek yaşamından çıkarabilirdi. Ya Servaz, o ne istiyordu?

"Sımsıkı sarıl bana," dedi Marianne. "Buna ihtiyacım var. Şimdi."

Sarıldı. İstememiş olsaydı da sarılırdı. Omzunun üzerinden göle, sabah ışığına baktı. Hep sabahları tercih ederdi: Günün en güzel vakti. Sahilin yakınında suyun yüzeyinde yüzen koca bir tahta parçası üzerinde, bir balıkçıl dimdik duruyordu. Marianne da ona sarıldı ve kucaklamasıyla, onun sıcaklığının içine çekildiğini hissetti.

"Sen hep buradaydın, Martin. Zihnimde... Bokha'ylayken bile sen vardın... Beni asla terk etmedin. ÖBAD'ı hatırlıyor musun?"

Evet. Hatırlıyordu. "Ölüm Bizi Ayırana Dek"... Birbirlerine hep bu dört harfle veda ederlerdi. Sesi ve soluğu kulağında, ağzı hemen yakınındaydı. Doğru mu bu diye düşündü, ona güvenebilir miydi? Güvenebileceğine karar verdi. Yeterince kuşkusu, güvensizliği, hayatının her yanını etkileyen bir mesleği vardı. Bu kez basit ve aşikârdı. Ne tereddüt ne başkasını tatmin ihtiyacı. Büyük bir uyum sadece. Ne kadar zamandan beri böyle sevişmemişti? Onun için de aynı olduğunu hissetti: İkisi de uzaktan geliyordu ve en azından yolun bir parçasını birlikte yürümeyi arzuladıklarını anladı. Bir geleceğe inanmak. Gölün üzerinde, kuş uzun bir yalnızlık çığlığı attı. Servaz başını çevirince kanatlarını kocaman çırparak fırtınalı gökyüzünde yükseldiğini gördü.

Cuma

43

Göl 3

Rüyasında ölüyordu. Yere uzanmıştı, başı göğe dönüktü, güneşe bakıyordu, binlerce siyah kuş çığlık çığlığa üzerinden geçerken kanı akıyordu. Sonra görüş alanı içine bir siluet girdi ve ona bakmak için başını eğdi. Abartılı peruğuna ve kocaman gözlüklerine rağmen, kim olduğu konusunda en ufak bir kuşkusu yoktu. Sıçrayarak uyandı. Zihni hâlâ kuş çığlıklarıyla doluydu. Giriş katında gürültü işitti ve kahvenin kokusunu aldı.

Saat kaçtı? Telefonuna baktı hemen. Dört cevapsız arama... Aynı numara. Bir saatten fazla uyumuştu. Aradı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?" dedi Espérandieu.

"Geliyorum," cevabını verdi. "*La République de Marsac*'a gidiyoruz. Yerel bir gazete. Numaralarını bulup ara. 17 Haziran 2004'te Néouvielle gölünde meydana gelen otobüs kazasıyla ilgili her şeye ihtiyacımız olduğunu söyle onlara."

"Bu göl hikâyesi de neyin nesi? Yeni bir şey mi buldun?"

"Açıklarım."

Telefonu kapattı. Marianne elinde bir tepsiyle odaya girdi. Servaz portakal suyunu ve koyu kahveyi bir çırpıda içip tereyağlı ekmeğe girişti.

"Geri gelecek misin?" diye sordu Marianne aniden.

Servaz dudaklarını silerek ona baktı.

"Zaten biliyorsun," dedi.

"Evet. Sanırım, evet."

Marianne gülümsüyordu. Gözleri de. Çok derin ve yemyeşil gözleri.

"Hugo yakında özgür olacak, sen buradasın... Aramızdaki bütün yanlış anlamalar bitti... Uzun süredir kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi. "Yani... bu kadar *mutlu*."

Kelimeyi telaffuz etmekte tereddüt etmişti; sanki mutluluğun adını anmak onu kaçırtacaktı.

"Doğru mu bu?"

"Mutlu olmaya hiç bu kadar yakın olmadığım kesin," diye düzeltti.

Servaz bir duş aldı. Soruşturmanın başından beri ilk kez yorgunluktan ziyade yeniden enerji geldiğini, dağları devirme arzusu duyduğunu hissediyordu. Margot gibi o da bu kaza hikâyesinin önemli olup olmadığını düşündü ve içgüdüsel olarak, önemli olduğunu anladı.

Yola çıkmaya hazır olduğunda Marianne'ı kollarına aldı. Marianne da direnç göstermeden kendini bıraktı. Her şeye rağmen, dün geceden beri onun bir şey alıp almadığını düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Marianne, sanki düşüncelerini anlamış gibi başını geriye attı, kollarıyla Servaz'ın beline sarıldı, neredeyse onun boyundaydı.

"Martin..."

"Evet?"

"Bana yardım edecek misin?"

Servaz ona baktı.

"Kurtulmama yardım edecek misin?"

Başıyla onayladı.

"Evet. Sana yardım edeceğim."

Bokha bunu başarmıştı. O niye başaramasındı ki? Marianne'ın ihtiyacı olan aşktı. Yerine koyacağı tek uyuşturucu... Birkaç saat önceki sözlerini hatırladı: "Sen hep buradaydın. Beni hiç terk etmedin."

"Söz veriyor musun?"

"Evet. Evet, söz veriyorum."

La République de Marsac bütün arşivini henüz dijital ortama taşımamıştı, daha çok iş vardı. Sadece son iki yıl CD'deydi. Bütün geri kalanı –ve dolayısıyla 2004 yılı– bir koridorun sonundaki ahşap bir dolaba yığılmış mikrofilm kutularında korunmuştu.

"Evet," dedi Espérandieu, yığına bakarak.

Servaz, plastik üç kutu yığınını göstererek, "2004, burada," dedi. "Hepsi bu. Bir optik okuyucu nerede bulabiliriz?" diye sordu sekretere.

Sekreter onları mahzende penceresiz bir odaya götürdü. Cılız bir floresan yanıp sönüyordu. Mikrofilm okuyucu karşılarındaydı: Üzerindeki toza bakılırsa, pek kullanılmayan ve fazla yer kaplayan kocaman bir makine. Servaz kolları sıvayıp canavara yaklaştı. Bu makineyi kullanmayı az çok biliyordu ama Espérandieu ekranın altındaki merceği elleyerek çözünürlüğü ayarlamak isteyince, mercek yerinden söküldü.

Merceği yerine oturtmaları çeyrek saat aldı. Neyse ki bir şey olmamıştı.

Sonunda mikrofilm kutusunu açtılar ve 18 Haziran 2004'e, kazanın ertesi gününe denk düşeni aradılar. Tam isabet! Daha ilk bakışta başlık ve makale kendini gösteriyordu:

PİRENELER'DE ÖLÜMCÜL OTOBÜS KAZASI

On yedi çocuk ve iki yetişkin bu gece saat 23.15 civarında Néouville Gölü'nde bir otobüs kazasında hayatını kaybetti. İlk bilgilere göre, araç bir virajda yoldan çıktı, yan yattı ve yol ile göl arasındaki uçurumda dakikalarca asılı kaldıktan sonra düşmeye devam ederek, kurtarmak isteyenlerin çaresiz gözleri önünde gölün sularına gömüldü. On kadar çocuk ve üç yetişkin, bölgeye çok hızlı ulaşan aynı kurtarma ekibi tarafından kurtarılabildi. Kazanın nedeni henüz bilinmemekte. Kurbanların hepsi Marsac'taki bir lisenin öğrencileriydi. Yıl sonu gezisine çıkmışlardı.

Sonraki sayfaları gözden geçirdiler. Yeni yazılar, felaketin siyah-beyaz fotoğrafları. Uçurumun orta yerinde yatmış otobüs göle gömülmeden önce görülüyordu. Farların ve projektörlerin canlı ışıkları altında siluetler seçiliyordu. İtfaiyeciler objektifin önünden bağırarak ve el kol hareketleri yaparak geçiyorlardı. Sonra, bir başka fotoğraf

daha... Göl... Bir ışık, dibe doğru gölü aydınlatıyordu... Servaz ürperdi. Espérandieu'ye baktı. Yardımcısı donup kalmış gözüküyordu.

Servaz mikrofilmi okuyucudan çıkardı. Kutunun içinden başkalarını aldı. Ertesi gün ve sonraki günler yayımlanmış yazılarda daha kesin bilgiler vardı:

Önceki gün Néouvielle Gölü'nde meydana gelen trajik otobüs kazasının kurbanı on yedi çocuğun ve iki yetişkinin cenazesi yarın kalkacak. 11-13 yaşlarındaki on yedi kurbanın hepsi de Marsac'taki aynı lisenin öğrencisiydi. Yetişkin iki kurbandan biri araçta kapalı kalmış çocukları kurtarmaya çalışan itfaiyecilerden biri, diğeri ise çocuklara eşlik eden bir lise öğretmeniydi. Diğer on çocuk ise, itfaiyecilerin ve bu öğretmenin çabalarıyla kurtarıldı. Kaza sırasında otobüste bulunan ve kurtarılabilmiş yetişkinler arasında otobüsün şoförü ile iki eşlikçi de bulunmakta: Bir gözetmen ve bir diğer öğretmen. Soruşturmayı yürütenler kazanın sürat yüzünden olmadığını belirtti. Şoförün kanında alkole rastlanmadı.

Sonraki yazılar cenaze törenini anlatıyor, anne babaların acısından söz ediyor, okurun bütün hassas tellerine basıyordu. Teleobjektifle çekilmiş yeni fotoğraflarda tabutların etrafında, sonra mezarlıkta toplanmış aileler görülüyordu. Yakın çekimle keder.

Otobüs kazasının on dokuz kurbanının ulaştırma ve millî eğitim bakanlarının huzurundaki cenaze töreni için Marsac'ta dün duygu seli ve saygı duruşu.

Kurtarıcılardan çoğu Néouvielle Gölü'nde yaşadıkları korkunç geceden sonra travma geçirdiler. "En korkuncu çocukların çığlığıydı," dedi içlerinden biri.

Ardından, heyecan bir kez geçince, yazıların üslubu değişmeye başlıyordu. Gazetecilerin kan kokusu aldıklarını anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

İki yazı şoförü sorumlu tutuyordu.

NÉOUVIELLE GÖLÜ'NDE ÖLÜMCÜL KAZA:
ŞOFÖRÜN İFADESİ ALINDI

ÖLÜMCÜL OTOBÜS KAZASI:
SORUMLULUK ŞOFÖRDE Mİ?

Tarbes savcısına göre, Néouvielle Gölü'nde geçen 17-18 Haziran gecesi on yedi çocuk ve iki yetişkinin hayatına mal olan otobüs kazasında şu an için iki varsayım öne çıkıyor: Aracın bakımsızlığına bağlı teknik neden ve insan ihmali. Birçok çocuğun tanıklığına göre, otobüsün şoförü otuz bir yaşındaki Joachim Campos, dar ve dolambaçlı göl yolu sürekli uyanık olmayı gerektirirken, çocuklara eşlik eden öğretmenlerden biriyle ettiği hararetli sohbet sırasında bir anlık dikkatsizlikle aracın kontrolünü yitirdi. Bununla birlikte savcı bu bilgiyi yalanladı ve "aralarında ihmalin de bulunduğu" birçok ihtimalin var olduğunu, ancak tanıklıkların doğrulanması gerektiğini açıkladı.

"Neden yaptın bunu, Suzanne?"

Paul Lacaze eşyalarını yatağın üzerinde açık duran valizine tıkıştırdı. Suzanne eşikten ona bakıyordu. Bakışlarını Suzanne'a çevirdi ve hastalığın oyduğu göz yuvarlarından fışkıran bakışı Lacaze'ı yumruk yemiş gibi sendeletti. Sanki kendine kalan bütün enerjisi bu minnacık saf nefret kıvılcımında yoğunlaşmıştı.

"Pislik," diye dişlerini gıcırdattı.

"Suzanne..."

"Kapa çeneni!"

Yanakları göçmüş, teni gri, kanı çekilmiş dudaklarının altında bir kafatasınınkiler gibi çıkık dişleri, sentetik peruğuyla bu yüzü acıyla seyretti.

"Onu terk edecektim," dedi. "İlişkimize son verecektim. Ona söz etmiştim bundan..."

"Yalancı."

"Bana inanmak zorunda değilsin ama gerçek bu!"

"O halde cuma gecesi nerede olduğunu söylemeyi neden reddediyorsun?"

Hâlâ az da olsa ona inanmayı arzuladığını anlamıştı... Onu sevdiğine ve paylaştıkları şeyi başka hiç kimseyle paylaşmadığına onu ikna etmeyi çok isterdi. En azından bu gerçeği yanında götürmeliydi. Güzel anları, kusursuz bir çift oldukları bütün bu yılları ona hatırlatmalıydı.

"Bunu sana söyleyemem," cevabını verdi üzüntüyle. "Artık değil... Bana bir kez ihanet ettin. Artık sana güvenememem... Senin yüzünden sonum hapis olacakken nasıl güvenebilirim?"

Suzanne'ın da tereddüt ettiğini gördü. Gözlerinin derinliklerindeki ışıltı belirip kayboldu. Çok kısa bir an, onu kollarına almak istedi, sonra bu isteği geçti. Bir ringdeki boksörler gibi, yumruk yumruğa geliyorlardı. Nasıl bu hale geldiklerini düşündü.

Espérandieu bir sonraki yazıyı okurken, "Tanrım!" diye haykırdı.

Servaz'ın gözleri yardımcısınınkiler kadar iyi görmediğinden, mikrofilmlerin çok net olmayan küçük karakterlerini onun kadar çabuk okuyamıyordu. Ama yardımcısının sesindeki heyecanı fark edince kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Gözleri yanıyordu ve bu daracık odada birikmiş bütün bu toz yüzünden hapşırmak istiyordu. Gözlerini ovuşturdu, ışıklı ekrana eğildi ve okudu:

Kazanın nedenleri henüz belirlenemedi ama ihmal bulunduğu doğrulanıyor gibi gözüküyor. Gerçekten de çocukların tanıklıklarının hepsi de aynı yönde: Otuz bir yaşındaki otobüs şoförü Joachim Campos öğretmenlerden biri olan Claire Diemar'la hararetli bir sohbet ederken, olay sırasında, ona hitap edebilmek için defalarca gözlerini yoldan ayırmış. Claire Diemar, otobüs şoförüyle ve Elvis Konstandin Elmaz adlı yirmi bir yaşındaki bir gözetmenle birlikte trajediden sağ kurtulan üç yetişkinden biri. Çocuklara eşlik eden dördüncü yetişkin, onları kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetmişti.

"İnanılmaz bir hikâye, değil mi?" dedi arkalarındaki bir ses.

Servaz arkaya döndü. Eşikte duran ve gülümseyerek onlara bakan ellilerindeki adamı gördü. Karmakarışık saçlar, dört günlük sakal ve saçların arasına sıkıştırılmış gözlük. Bir gazetenin mahzeninde olmasalar bile Servaz onun alnına "gazeteci" yazan parlak bir post-it yapıştırabilirdi.

"Olayı siz mi takip ettiniz?"

"Doğru." Adam onlara doğru yürüdü. "İnanın bana, meslek hayatımda ilk kez atlama haberi bir başkasına bırakmak isterdim..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Olay yerine vardığımda otobüs çoktan suyun dibindeydi. Hayatımda az şey görmedim ama bu... Vadideki itfaiyeciler oradaydı. Hatta dağda bir kurtarma helikopteri bile vardı. Zavallılar yorgunluktan bitmişlerdi. Otobüs gölün içinde yok olmadan azami sayıda çocuğu çıkarabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama hepsini kurtarmayı başaramadılar ve içlerinden biri çocuklarla birlikte dipte sıkışıp kaldı. Otobüs göle yuvarlanırken içinde bulunan diğer iki itfaiyeci yüzerek yüzeye çıkmayı başardı. Salak komutanları yasaklamasına rağmen yeniden sulara daldılar ve birini kurtarmayı başardılar, ama diğerleri çoktan ölmüş, boğulmuş ya da ezilmişti. Ve kurtarma çalışmalarının sürdüğü bütün bu zaman boyunca, o lanet olası far her şeye rağmen yanmaya devam etti. Otobüsün maruz kaldığı bütün sarsıntılara rağmen, anlayabiliyor musunuz? Sanki... bilmiyorum, sanki bir... ışıklı göz... Evet, mitolojik bir hayvanın lanet olası gözü, Loch Ness türü bir canavar, anlıyor musunuz? Karnında çocuklarla, orada, o gölün dibinde... Otobüsün şekli fark ediliyordu... Hatta bana öyle geldi ki... Lanet olsun!" diye ekledi.

Bu son cümleyle boğazı açıkça düğümlenmişti.

Servaz küvetinin dibinde boğulmuş Claire'in boğazına sokulmuş el fenerini ve katilinin onu tuhaf şekilde bükmüş olmasını hatırladı... Kafasının karıştığını gizlemekte büyük güçlük çekti. Adam ilerledi, büyük çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine indirdi ve ekranda yazanı okumak için eğildi.

"Ama en kötüsü, bazı çocukların cesedi yüzeye çıkmaya başladığında oldu," diye devam etti. "Otobüsün camları kırılmış ve yan yatmıştı. Çocukların yarıdan çoğu altında sıkışmıştı ama diğerleri

birkaç saat sonra, kemerlerinden ya da onları tutan şeylerden kurtuldular ve ayaklarına beton bir blok bağlanmadıkça her boğulanın yaptığını yaptılar. Yukarı çıktılar... lanet olası balonlar gibi, suyun yüzünde yüzen kuklalar gibi."

Bir havuzdaki oyuncak bebekler gibi, diye düşündü Servaz. Adam anılarından çekilerek getirilmiş gibiydi ve aniden, toprağın altına gömülü kemiğin kokusunu alan köpeğe benzedi.

"Söylesenize, bu eski hikâye Toulouse polislerini aniden neden ilgilendirdi?" Servaz gazetecinin bakışlarının yardımcısından kendisine geçtiğini, sonra da bir havai fişek gibi parladığını gördü. "Hay aksi! Claire Diemar! Öldürülen öğretmen... O da otobüsteydi!"

Gerçekten, hay aksi, diye düşündü Servaz. Gazetecinin kafası çalışmaya başlamıştı.

"Vay be! Kendi küvetinde boğularak öldü! İşi çocuklardan birinin yaptığını sanıyorsunuz, öyle mi? Ya da anne babalardan biri? İyi de neden altı yıl sonra?"

"Çekip gidin," dedi Servaz.

"Ne?"

"Yok olun!"

Gazetecinin üzüldüğünü gördü.

"Sizi uyarırım: Yarından tezi yok, *La République*'te bir yazı çıkacak. Belirtecek bir şeyiniz olmadığına emin misiniz?"

"Dışarı!"

"Kötü davrandık," dedi Espérandieu, adam ortadan yok olduğunda.

"Araştırmaya devam edelim."

Sonraki yazılar, kanıt yokluğundan şoför üzerindeki kuşkuların gevşediğini gösteriyordu. Zaman geçtikçe yazıların arası açılmıştı. Aktüalite haberleri birbirini izliyordu. Ara sıra bir yazı dramdan –giderek daha kısa– söz ederken, yeni bir olay belirmişti. Şu yazı çıkmıştı karşılarına:

KADERİN CİLVESİ:
LANETLİ OTOBÜSÜN İTFAİYECİ ŞEFİ GARONNE'DA BOĞULDU

"Azrail hesabını görüyor sanki," diye yorumladı Espérandieu, filozofça.

Servaz makaleyi okurken bütün alarm sinyallerinin yanıp söndüğünü hissetti:

Bu gece, Néouvielle dramının aktörlerinden biri, geçen yıl başkalarının başına gelmesini önlediği ölümü tuhaf bir şekilde hatırlatan koşullarda can verdi. Soruşturma henüz başında olsa da öyle gözüküyor ki geçen haziran ayında Néouvielle Gölü'nde kaza yapan ve on yedi çocuğun öldüğü otobüsteki çocukları kurtarmaya çalışmış eski itfaiye şefi, Toulouse'daki Pont-Neuf üzerinde dolaşan evsiz bir çete tarafından henüz bilinmeyen nedenlerle dövüldü. Kavgaya uzaktan tanık olan biri, dört evsiz ile kurbanları arasında sigara meselesinden dolayı gerginlik yaşandığını, ardından "her şeyin çok hızla kontrolden çıktığını" belirtti. Çete elemanları itfaiyeci şefini dövdükten sonra köprüden aşağı attılar. Tanık polise haber verdikten sonra cesedi sudan çıkarıldığında çok geç kalınmıştı. Kurban suya düşerken köprünün direklerinden birine çarpmıştı. Saldırganlar yoğun bir şekilde aranıyor. Elli bir yaşındaki Bertrand Christiaens yaklaşık bir ay önce Toulouse'a atanmıştı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Servaz, bir sıçrayışta ayağa kalkarak. "Bölümü ara! HERKESİ DERHAL İSTİYORUM! Bu drama uzaktan yakından karışmış herkesin listesini çıkarın ve hepsinin geçmişini gözden geçirin! Onlara acil olduğunu, basının çoktan iş üzerinde olduğunu söyle! Kıçımızda gazetecilerin olduğunu söyle!"

Bürosundaki bilgisayara bağlanan Irène Ziegler'in Drissa Kanté'nin sağladığı plaka numarasıyla aracın sahibinin kimliğini bulmasına üç dakikadan az zaman yetti. Mesleğini keşfetmesi içinse ancak iki dakika.

"*Zlatan Jovanovic, özel dedektif ajansı. Takip/Gözetleme/Soruşturma. Yedi gün yirmi dört saat emrinizde. Savcılıktan yetkili.*"

Adres Marsac'taydı...

Irène bilgisayarının ekranına gözlerini dikerek koltuğa attı kendini. *Marsac...* Ya başlangıçtaki varsayım doğru değilse? Martin'i gözetle-

mek için parayı ödeyen Hirtmann değilse? Marsac'ta bir dedektif... Martin'in yürüttüğü soruşturma şehre odaklanıyordu. Saatine baktı. Auch mahkemesinde randevusu vardı. Eşler arası şiddet hikâyesi için duruşmaya çağrılmıştı. Ardından birim komutanının bürosunda bekleniyordu. En azından iki saat harcayacaktı. Belki de daha fazla. Sonra Zlatan'ı bulmak için Marsac'a sıvışırdı.

Soruşturma emri yoktu ama bir yolunu bulurdu.

Ayağa kalktı, kasketini eline aldı, üniforma gömleğinin üzerine yapışmış birkaç kepeği temizledi. Duvardaki afişte, jandarmayı tanıtmak için poz veren bir jandarma çift vardı. Bir basın dosyasından çıktıkları gayet belli mankenler. Barbie ile Ken'e benziyorlardı. Ziegler iç çekerek gözlerini üniformasına eğdi.

"İş uzamadı," dedi Pujol telefonda. "Otobüs şoförü Joachim Campos kayıp dosyasında."

Kayıp dosyası! Servaz kanında dolanan adrenalini hissetti.

"Hangi gerekçeyle?"

"Kaygı verici kayıp. 19 Haziran 2008."

Kalbi iki misli çarpmaya başladı. İtfaiyeci şefi Haziran 2005'te, dramın ertesi yılı suya atılmıştı. Otobüs şoförü 2008'de kaybolmuştu. Claire Diemar Haziran 2010'da banyosunda boğulmuştu... Kaç kurban vardı? Her yıl bir tane mi? Hep haziran ayında mı? Bir ayrıntı diğerlerine uymuyordu: Elvis. O bu şemaya girmiyordu. Claire'den sadece birkaç gün sonra cinayet kurbanı olmuştu.

Bütün bunların ardında olan kişi, hareketi hızlandırmaya mı karar vermişti? Hangi gerekçeyle? Adli polisin soruşturması mı onu hızlandırmıştı? Belki de o an korkmuştu. Belki de Elvis'in şu ya da bu şekilde onları kendisine götürebileceğini düşünmüştü...

"Hastaneyi ara," dedi Servaz. "Elvis'in komadan çıkma olasılığı var mı, sorgulanabilir mi sor."

"En ufak şans bile yok," diye hemen cevap verdi yardımcısı. "Aldığı yaralardan dolayı öldü. Hastane birkaç dakika önce telefon etti."

Servaz küfretti. Şanssızlardı. Yine de hedefe çok yakındılar, buna emindi.

"Pont-Neuf olayı, evsizlerin Garonne'a attıkları itfaiyeci. Bana tanığın adını bul," dedi Pujol'a.

Telefonu kapatıp direksiyonda oturan Espérandieu'ye doğru döndü.

"Toulouse'a dönüyoruz. Şu Campos denen adamın dosyasını inceleyeceğiz."

"Daha fazla dayanamayacağım."

Sarah, David'e baktı. Sesi her an kırılabilir gibiydi. Kırağının sertleştirdiği bir örümcek ağı kadar dayanıksız ve titrek. Uyuşturucu mu almıştı, yoksa başka bir şey mi var diye düşündü. Depresyonunun kapsamını biliyordu. David'in ruh halini ele geçiren kara meleğin kanatlarını açmasını sağlamış tetikleyici unsur kaza olsa da bu meleğin daha önce de orada olduğunu sık sık düşünmüştü. Bir yerlere gizlenmişti. Havuzda boğulan küçük kardeş olayını biliyordu. Henüz dokuz yaşındayken bakması için emanet edilmiş kardeşi. Pislik babası ile pislik abisinin ona yaptıklarını da biliyordu. Hugo ile bundan sık sık bahsetmişlerdi. Hugo, David'in başsız bir ördek gibi olduğunu söylüyordu. David'i çok seviyordu ama David, Hugo'yu daha fazla seviyordu. Aralarında kardeşlikten de güçlü bir bağ vardı. Açıklayamadığı bir bağ. Hepsini birbirine bağlayandan daha güçlü, daha derin bir bağ.

Sarah, otobüsten çıkmayı ilk başaranlardandı. Otobüs uçurumda birkaç ağaç tarafından tutuluyorken çıkmıştı. Pencereden geçmesine ölen genç öğretmen yardım etmişti. Sarah'yı bir çırpıda dışarı atabilmek için ellerini kalçasına koyduğunda hissettiği rahatsızlığı ve geveleyerek özür dileyişini hâlâ hatırlıyordu. Sonra da geri dönmüş ve erişilmesi güç bölgedeki bir koltuğun altına sıkışmış küçük arkadaşlarından birini kurtarmaya çalışmıştı. Çünkü otobüs eğilip bükülmüş bir hurda yığınından başka bir şey değildi. Tuhaf bir şekilde bu genç öğretmenin yuvarlak yüzünü ve yuvarlak gözlüklerini gayet iyi hatırlıyordu (hepsi, sınıfça onu küçümsüyorlardı çünkü kendine saygı gösterilmesini sağlayamıyordu; derste şakaların hedefiydi, Hugo onun karikatürünü mükemmel çizerdi) ama adını hatırlayamıyordu. *Yine de Sarah hayatını ona borçluydu, tıpkı David gibi, tıpkı Çember'in birçok üyesi gibi...* Diğer kurbanlarla birlikte onun da sonu suyun dibinde olmuştu... Buna karşılık bütün öğrencilerin hayran olduğu ve

çoğu oğlanın âşık olduğu o yeni gelmiş güzel öğretmenin adını hep hatırlamıştı. O güzel pislik ilk önce kaçmıştı, ardına bakmadan, dört ayak üzerinde, bir isterik gibi bağırarak ve çocukları kaderlerine terk ederek. Onların imdat çağrılarına sağır kalmıştı. Claire Diemar. Hiçbiri onu unutmamıştı. Marsac'ta hazırlık sınıfında onunla karşılaştıklarında nasıl şaşırmışlardı: Hugo, David, Virginie ve o. Yoklama yapıp adlarını hatırladığında renginin attığını ve rahatsızlığını hatırlıyorlardı.

Sarah bütün bu yıllar boyunca komik isimli o piyonu, gülünç davranışlı genç serseriyi de unutmamıştı: Elvis Elmaz. Henüz on iki yaşındalarken onları gizlice sigara içmeye teşvik eden Elvis. *Walkman*'ini onlara veren ve *rock* dinleten Elvis. Oğlanlara kızlara nasıl davranmaları gerektiğini açıklayan ve on iki yaşındayken on altı gibi gözüken Sarah'yı gizlice okşayan Elvis. Korkunç öfkelenen ve uğursuz tehditler savuran Elvis. Bir gün Hugo'ya, şimdi hatırlamadığı bir gerekçeyle, "Çükünü kesip ağzına tıkarım, pislik küçük salak," demişti. Ona hem hayrandılar hem de ondan çekiniyorlardı. Ona benzemek isterlerdi. Yarı tanrılarının ödleğin teki olduğunu keşfettikleri o geceye kadar.

İtfaiyeci şefini de unutmamışlardı. Her an göle yuvarlanabileceği gerekçesiyle adamlarının otobüse girmesini engellemişti. Ama itfaiyecilerin neredeyse hepsi buyruğa karşı çıkmış ve içlerinden biri canından olmuştu. Bu boyun eğmeyen itfaiyeciler sayesinde Çember'i iki ya da üç kişi değil, on kişi oluşturuyorlardı. Bir de şoför vardı. Yoldan ziyade Claire Diemar'a dikkat ettiği için aracın kontrolünü yitirmekle kalmamış, ilk sıvışanlardan biri de o olmuştu. Tek kurtardığı kişi de o pislik kadındı haliyle, çünkü güzeldi; tıpkı kendisinin de yakışıklı ve ağzı laf yapan biri olması gibi. Ve yolculuk boyunca gizlice flört ettikleri için.

"Adı neydi o öğretmenin?" diye sordu. Sonra ağzını nargilenin ucuna yapıştırıp soğuk dumanı emdi ve bir çırpıda içine çekti.

David camsı gözlerle ona baktı. Tamamen uyuşmuş bir hali vardı.

"Gözlüklü olan mı?" dedi Virginie. "Bizi kurtaran mı? Kurbağa..."

"Hayır, o lakabıydı. Adını kimse hatırlamıyor mu?"

"Maxime," dedi David, çok yavaş bir sesle ve Sarah'nın uzattığı çubuğu aldı. "Adı Maxime Dubreuil'dü."

Evet. Şimdi hatırlıyordu. Ders yaparken arkasındaki osurukları, ıslık ve kahkahaları işitmemiş gibi yapan Maxime. Konuşurken gözlüklerini sürekli düzelten Maxime. Tek gözü görmeyen Maxime. Günün birinde birisi tahtaya DUBREUIL'ÜN TEK GÖZÜ VAR diye yazdığında öfkeden kıpkırmızı olarak, "Kim yaptı bunu?" diye bağırmıştı. Maxime Dubreuil. *Bir kahraman...* Onun cesedi de diğerleriyle birlikte ertesi gün, vinç otobüsü sudan çıkardığında bulunmuş, sonra da ailesine teslim edilmişti. Saralı cenazede ağlayan annesini hatırlıyordu. Pamuk helva gibi beyaz saçlı, zayıf, ufak tefek bir kadın.

Maxime sonradan yaptıklarını onaylar mıydı? Kesinlikle hayır. Yollarını şaşırdıkları duygusunu neden giderek daha fazla hissediyordu? Onları kaderlerine terk edenlerden daha kötü olduklarını neden hissediyordu?

"Şu polisle ilgilenmeli," dedi David.

Cansız, buz gibi bir sesle konuşmuştu. Virginie ona baktı ama bu kez bir şey demedi. Lisenin yaklaşık iki yüz metre ötesinde, ormanın ortasındaki o terk edilmiş şapelde toplanmışlardı. İçki içmek, gizli işler tezgâhlamak ve esrar tüttürmek için orada buluşmayı alışkanlık edinmişlerdi.

"Onunla ben ilgileneceğim," diye ekledi bir süre sonra.

Suyu yeşilimtırak bir renge dönmüş nargileyi dolaştırdı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Göreceksiniz."

Her zaman olduğu gibi, Joachim Campos'un kaybolma dosyası bir telefonla başlamıştı. 19 Haziran 2008 gecesi *La Pergola* restoranında onu bekleyen sevgilisi, gecikince şaşırmış, gelmeyince de paniğe kapılmıştı. Rapordaki bilgiye göre, o gece boyunca yirmi üç kez cep telefonuna ulaşmaya çalışmıştı ama her seferinde karşısına telesekreter çıkmıştı. Ayrıca, en az on sekiz mesaj bırakmıştı. Kaygılı, öfkeli, tehditkâr, paniğe kapılmış, yalvaran mesajlar. Bunlar zihnindeki belli bir sürekliliğe işaret ediyordu.

Bir saat sonra restorandan çıktığında oradan on beş kilometre kadar uzaktaki arkadaşının evine gitmişti. Boştu. Arabası da park yerinde yoktu.

O gece çok kötü uyumuştu. Soruşturma yürütenlerin toparladığı bütün tanıklıklara göre, Joachim yakışıklı bir adamdı. Flörtöz biriydi. Sevgilisi o gece kendini yiyip bitirmişti. Ertesi gün, hasta olduğunu söylemiş ve Joachim'in iş yerine gitmişti. Joachim artık otobüs şoförü değildi. Yargı ona karşı hiçbir suçlama yapmamış olsa da, kazadan altı ay sonra işvereni tarafından başka bir kusurdan dolayı işten atılmıştı. Büyük bir *self-service* restoranda çalışıyordu. Meçhul güzel kadınlarla flört etme fırsatını daha az veren bir meslek. İş yerine vardığında, nişanlısına Joachim'in o sabah gelmediği söylenmişti. Öğleden sonraya doğru jandarmayla temasa geçmeye karar vermişti. Yapacak çok bir şey olmadığını söylemişlerdi. Fransa'da her yıl kırk bin kişi kayboluyordu. Yüzde doksanı takip eden haftalarda bulunuyordu. Her yetişkin hayatını yeniden kurma ve yakınlarına ya da dostlarına bildirmeden adres değiştirme hakkına sahipti. Özellikle erkekler –ama kadınlar da– bunu yapıyordu. Söz konusu olan bir çocuk olsaydı, peşine düşebilirlerdi, bölgedeki gölleri araştırmak için dalgıçları seferber edebilirlerdi. Ama kaybolan bir yetişkin istatistiklere eklenen bir rakamdı sadece. "Kaygı verici" kabul edilmesi için kayıp olan kişinin sağlığı bozuk ya da vasi gözetiminde bir yetişkin olması ya da kaybolmanın kişinin iradesi dışında olduğunu düşündürten unsurlar bulunması gerekirdi. Burada bunların hiçbiri yoktu.

Fakat Joachim Campos'un nişanlısı, eski şoförün cep telefonunu elli üç kez aramasının da kanıtladığı gibi inatçı biriydi. Jandarmayı, polisi rahatsız edip durmuştu ve sonunda, dosyada bir son dakika tanığı ortaya çıktığında ve Joachim'in kaybolduğu gece eski bir gri Mercedes'te eşkâle uyan birini, buluşacakları restoranın birkaç kilometre ötesinde gördüğünü ileri sürdüğünde haklı duruma geçmişti. Eski otobüs şoförü gri bir Mercedes kullanıyordu ve yeni tanık bunu bilemezdi. Aynı tanığa göre, arabada iki kişinin daha olması ilginç bir ayrıntıydı.

Jandarmalar nişanlıya, "Bay Campos'un güzel kadınlardan hoşlandığı biliniyormuş," cevabını vermişti.

"İki adam," diye belirtmişti tanık.

Dosya "kaygı verici" kayıplar arasına konulmuştu. Prosedürle ilgili meçhul gerekçelerle, o dönemde Toulouse polisi tarafından olay yeniden ele alınmıştı. Yapılabileceklerin asgarisi yapılmış ve bu tür durumlarda hep olduğu gibi, savcı olayı ikna edici kanıt yokluğundan hemen rafa kaldırmıştı. Neden sonra Joachim Campos asla bulunamayan yüzde üçlük istatistiğe dâhil edilmişti.

Servaz dosyadaki kâğıtları tek tek çıkardı. Yarısını Espérandieu'ye uzattı. Saat 14.28'di.

15.12'de Servaz, Joachim Campos'un cep telefonuna gelen ve o telefondan yapılan aramaların çizelgesiyle ilgilenmeye başladı. Telefon asla bulunamamıştı ama savcının talebi üzerine operatör –numaradan yola çıkarak– arama listesini sorguculara iletmişti.

Kaybolduğu akşam ve sonraki günler bir numara tekrar tekrar aramıştı. Ve Servaz, doğrulamaya gerek duymadan, bunun inatçı nişanlı olduğunu anladı. Başka kişiler de sonraki günlerde şoförü aramaya çalışmışlardı: Kız kardeşi, anne babası ve (Servaz soruşturma raporunun altını üstüne getirdikten sonra) evli bir genç kadına ait olduğu ortaya çıkan bir numara. Küçük yaşta iki çocuk annesi, Joachim'le aylardır ilişkisi olan bir kadın.

15.28'de Servaz, Joachim Campos'un aradığı ve onu arayan son telefonların yeriyle ilgilendi. Yani kayboluşundan önceki ve takip eden son saatlerde bulunduğu yerlerde telefonun aktive ettiği aracı istasyonlar. Bunlar belki bir güzergâh çizmeyi sağlayabilirdi.

Nişanlı, diye düşündü aniden.

Servaz onun, umutsuzluk içinde, tek başına ve kaygıyla yemek yediği *La Pergola* restoranından yaptığı sayısız aramalardan birine denk düşen bir hat saptamaktaydı.

Kâğıdın üzerindeki yer adını gördü.

"Bir harita," dedi. "Bana merkez Pireneler'in bir haritası gerek."

Espérandieu şaşkınlıkla ona baktı.

"Harita mı?"

Vincent bilgisayarının klavyesine basıp Google Maps'i açtı.

"İşte, senin harita."

Servaz ekrana baktı.

"Biraz daha büyütemez misin?"

Espérandieu dikey imleci aşağıya doğru kaydırınca haritanın kapladığı bölge büyürken, köyler arasındaki mesafe de ekranda küçüldü.

"Biraz daha güneye ve doğuya," dedi Servaz.

Yardımcısı söyleneni yaptı.

"Şurası," dedi Servaz parmağını koyarak.

Espérandieu belirtilen yere baktı. *La Pergola* restoranı.

"Evet. Ee?"

"Burası, restoran, Joachim Campos'un cebinin geçerken kaydedildiği son ara istasyon. Restorana otuz kilometre mesafede ama evinin aksi istikametinde. Bir tanık Joachim'e benzeyen birini onun Mercedes'inde, ara istasyonun Campos'un geçişini kaydetmesinden yaklaşık yarım saat önce restoran yakınında gördüğünü ileri sürüyor. Yanında iki kişiyle. Bu tanığın hayal görmediğini varsayarsak, Campos evine gitmiyordu."

"Ya sonra? Nereye gittiğini Tanrı biliyor sadece. Belki de onu arayan o kadına..."

"Hayır. O istikamet de değil. İlginç olan şey, oradan itibaren, umutsuz nişanlının sayısız aramasına rağmen hiçbir ara istasyon harekete geçmemiş."

"Sanki telefonu imha edilmiş ya da kullanım dışı kalıp bir yere terk edilmiş gibi," diye durumu anladı Espérandieu.

"Doğru. Hepsi bu değil. Daha da genişlet."

Espérandieu imleci biraz daha aşağı indirdi ve gösterilen bölge büyümeye devam etti. Servaz parmağını restorandan ara istasyona kaydırdı, sonra da yola devam etti.

"Lanet olsun!" dedi yardımcısı. Patronunun parmağının, adını bu son saatlerde yüzlerce kez okumuş oldukları bir yere yaklaştığını görmüştü: Néouvielle Gölü.

Ziegler mahkemenin önünde Suzuki'sine binerken, savunma avukatının ağzının payını verişini düşünüyor ve karanlık gökyüzüne bakıyordu ki, cebinde *Chantons sous la pluie* çınladı. Deri ceketinin fermuarını açtı. Iphone'unun ekranına baktı: *Martin*.

"Yunanistan'da iyi dalış yaptın mı?" diye sordu telefonda. "Tüplü mü tüpsüz mü?"

Sorunun yersizliği karşısında aniden irkildi.

"Tüple," cevabını verdi, merakı uyanmıştı.

"İyi dalar mısın?"

Hafifçe güldü.

"Hah, ha!.. Birinci derece federal eğitmenim. Dolayısıyla, denizaltı faaliyetleri dünya konfederasyonunda iki yıldızlı eğitmenim."

Bir ıslık çaldığını işitti.

"Gayet hoş gözüküyor. Evet anlamına geldiğini varsayabilir miyim?"

"Martin, bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

Söyledi.

"Ya sen, daha önce daldın mı?"

"Maske ve şnorkelle, evet, bir ya da iki kez..."

"Ciddiyim. Ya tüple?"

"Şey... evet, defalarca ama uzun süre önceydi..."

Yalandı bu. Hayatı boyunca tek bir kez tüple dalmıştı... Club Med'de... bir havuzda... yanında Alexandra ve bir eğitmenle.

"Ne zamandı?"

"Hmm... On beş yıl kadar oldu, sanırım... Belki biraz daha fazla..."

"Çok kötü bir fikir bu."

"Aklıma gelen tek fikir bu. Savcının güvencesini ve emrimize bir dalgıç ekibi verilmesini bekleyemeyiz. İleriki saatlerde basın olaya üşüşecektir. Sonuçta küçücük bir göl... Köpek balıkları da yok," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Boktan bir fikir bu."

"Gerekli malzemeler var mı sende? Benim için bir giysi?"

"Eh... Bunu bulabilirim."

"Pekâlâ. Seni ne zaman alayım?"

"Jandarma komutanıyla randevum var. İki saat ver bana."

Zlatan Jovanovic'le daha sonra ilgilenirdi. Martin'in ne bulduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Tüpler, dalış, bir göl...

Dipte bir hazine, diye düşündü.

44

Dalış

Toprak yola girdiklerinde akşamüzeri olmaktaydı. Batı tarafından sayısı giderek artan fırtına bulutları geliyordu. İki direk arasına gerili ve üzerinde bir kilit bulunan zincire kadar sarsılarak yol aldılar. Ortada paslı bir tabela sallanıyordu:

"YÜZMEK YASAKTIR"

Göl ve baraj karşılarındaydı. Servaz karşı sahile baktı, iki yüz metre ötede sert virajlı bir yol geçiyordu. Otobüs orada yoldan çıkmış, uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı. O yoldan göle erişmek imkânsızdı: Yolun altındaki kıyı yaklaşık on metre yüksekliğinde sarp ve dik bir yüzeydi ve sadece birkaç yaşlı ağaç buraya tutunabilmişti. Sahil art arda çöktükçe çıplak kalmış kökleri suya değiyordu. Dalları arasında, suyun yüzeyinde kuru odundan ve kalıntılardan bir yığın yüzüyordu. Etrafındaki eğim daha az dikti ama yine de inmek kolay değildi. Özellikle çok yoğun koruluk ve köknarlar dalgıç giysisiyle göle erişimi güçleştiriyordu.

Tek bir erişim vardı: Bulundukları yol.

Servaz klimayı kapatıp arabanın kapısını açtı ve günün sıcağı anında omuzlarına güneş altında kalmış bir giysi gibi çöktü. Irène, Cherokee'nin etrafında dolanmış ve arka kasayı kaldırmıştı. Aceleyle giysilerini çıkarınca Servaz onun iyice bronzlaşmış olduğunu fark etti. Vücuduna, kaslı uzun bacaklarına ve esnek gövdesine, düz karnına,

küçük göğüslerine baktı. Pembe külodunun ve sutyeninin üzerine siyah kauçuk giysiyi geçirdi. Servaz da soyundu.

"Acele edelim," dedi Irène bulutlara bakarak.

Gök gürlüyor ve uzakta dönüp duruyordu. Ara sıra sessiz bir şimşeğin ışıltısı görülüyordu. Ama hâlâ yağmur yoktu. Sandıktan ikinci ekipmanı çıkardı ve Servaz'ın giysisini üzerine geçirmesine yardım etti. Tüylerini diken diken eden kauçuğun soğuk temasını sevmiyordu. Arabada Irène'in defalarca tekrarladığı açıklamaları hatırlamaya çalıştıkça bu işe kalkıştığı için pişman olmaya başlamıştı.

"Fırtına her an patlayacak gibi," diye belirtti Irène. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Başka bir fikir gelmiyor aklıma," diye tekrarladı Servaz.

"Belki yarını bekleyebiliriz. Bir dalgıç ekibi gölü tarayabilir. Bulunacak bir şey varsa, onlar bulur."

"Yarın *La République de Marsac* polisin kaza ile Claire Diemar cinayeti arasında bir ilişki aradığını açıklayan bir yazı yayımlayacak ve bütün basın bu hikâyeye çullanacak. Aşağıda eğer bir şey varsa, basının burada olup onu görmesini istemiyorum."

"Ne aradığımızı söyleseydin bari."

"Gri bir Mercedes. Belki de bir ceset."

"Sadece bu mu!"

Bir an Servaz vazgeçecek oldu ama bir gurur kalıntısı tamamen korkup geri çekilmesini engelledi. Irène bunu gözlerinden okudu ve iç çekerek başını salladı. Ama daha fazla bir şey demedi. Ahtapot ve solunum konusunda açıklamalarını tekrarladı, tüpü sırtına yerleştirip Servaz'ı doğrulttu. Sonra kayışları düzeltip tüpü omuzlarına ve gövdesine oturttu.

"Bu Stab," dedi, stabilizatör yeleği göstererek. "Bu düğmelerle şişiriyor ve söndürüyorsun, sana gösterdiğim gibi. Yüzeyde hep şişik oluyor. Çaba sarf etmeden suyun üzerinde kalmanı sağlar. Stab bu kayışla tüpe bağlıdır. O da dedantöre bağlıdır. Ağzına şöyle yerleştirirsin. Ağzından çıkmasından korkuyorsan kauçuğu hafifçe ısır."

Servaz soluk almaya çalıştı. Borudaki hava ona direniyor gibiydi, ama bu kuşkusuz strestendi. Kalbi çok güçlü çarpıyordu. Irène keme-

rini, paletlerini kontrol etti; dalış bilgisayarını –kocaman bir saat– bileğine geçirdi.

"Bu, derinlik, bu da ısı. Burada da geçen zaman. Her koşulda gözlerim hep üzerinde olacak ve suda maksimum kırk beş dakika kalacağız, anlaşıldı mı?"

Servaz başını salladı. Kımıldamaya çalıştı. Öne doğru iki adım attı, paletlerinin üzerinde sendelemeyi engellemek için dizlerini kaldırdı. Durdu. Kendini hantal hissediyordu. Dengesiz. Sırtındaki tüpün ağırlığı, sanki biri onu arkadan çekmekten sinsi bir zevk alıyormuş da her an düşebilirmiş izlenimi veriyordu.

Ziegler, Cherokee'nin kasasını örttü. Gürültü, gölün öte tarafındaki çamlar ve köknarlar arasında bir kuş sürüsünü dağıttı. Bu gürültü, yaprakları sallayan sıcak rüzgâr ve tepelerinde dönüp duran gök gürültüsü dışında, sessizlik hüküm sürüyordu.

"Pekâlâ, özetleyelim. Batan günle birlikte aşağısı çabucak kararır: Fenerini her zaman elinin önünde tut ki ne demek istediğini anlayayım. Her şey yolundaysa, OK işareti yap." Daire oluşturacak şekilde başparmağıyla işaret parmağını birleştirdi. "Acemi olduğuna göre, rezervlerini benden daha çabuk tüketeceksin, düzenli olarak kontrol etmeyi unutma. Tam bir saatlik havan var. Eğer bir sorun olursa ya da birbirimizden ayrılırsak, fenerini her yana salla ve hiç kımıldama. Ben gelip seni bulurum. Yeterince açık mı?"

Giderek daha az dalma arzusu duyacağı kadar açıktı ama başını olumlu anlamda salladı. Dedantörün ucunu dişleriyle biraz fazla sıktığından, çeneleri kasılmıştı.

"Bir şey daha. Nefes al ama düzenli aralıklarla nefes vermeyi de unutma. Suyun altında çok uzun süre havayla şişmiş ciğerler seni kaçınılmaz olarak yüzeye çıkarır. Eğer bu olursa, yavaşça soluk ver. Yukarı çıktıkça hava ciğerlerinde genleşeceğinden, bu tehlikeli olabilir."

Süper. İri bir kuş boğuk, uzun bir çığlık attı ve suyun yüzeyine değerek havalandı.

"Tamamen aptalca bu," diye ekledi Irène. "Yapmak istediğinden emin misin?"

Servaz bir kez daha başını salladı.

Irène omuz silkti, geri döndü ve arka arka, yüzü sahile dönük olarak suya yavaşça daldı. Servaz da onu taklit etti ve giysisinin üzerinde suyun serinliğini anında hissetti. Hoşuna gitmemiş değildi, çünkü heyecanlanmaya başlamıştı ama suyun altında bir saat geçirince de bu kadar hoş olacağından emin değildi. *Dağ gölü,* diye düşündü. Seyşeller'den uzaktaydılar...

Su göğüslerine geldiğinde jandarma maskesine tükürdü, tükürüğünü pleksiglasın yüzeyine sürdü ve çalkalayıp burnunun üzerine oturttu. Servaz da onu taklit etti. Sonra kafasını suya daldırıp dibi inceledi. Karıştırdıkları dip çamuru suyu milyarlarca partiküllle doldurmuş olduğundan, herhangi bir şeyi ayırt edemiyordu. Dibe doğru daldıkça daha net göreceklerini umdu.

"Son bir şey. Elini bıraktığımda, benim hizamda kal. Üç metreden fazla uzaklaşma. Seni görebilmek istiyorum. Burnunu tıkayarak ve soluk vererek kulak zarlarındaki basıncı dengelemeyi unutma. Bu kulaklarındaki uğuldamayı yatıştırır. Bu göl derin ve basıncın etkileri sadece iki ya da üç metreden sonra hissedilir."

Servaz "OK" işareti yaptı ve Irène gülümsedi. O Servaz'dan daha stresli gözüküyordu.

"Dedantörünü ağzına tak," diye emretti.

Servaz'ı elinden tuttu ve palet vurarak suyun içinde uzaklaştılar. Açığa vardıklarında yeleğindeki havayı boşaltmasını işaret etti ve bir kabarcık bulutu içinde inişe geçtiler.

Dedantöre alışması için birkaç saniye gerekti. Suyun altında soluk alabilmek için de gerçek bir çaba harcaması gerektiğini fark etti. Yaklaşık yirmi yıl önceye dayanan havuz deneyimi aklına geldi ve o dönemde de çok hoşlanmadığını hatırladı.

Sahil yakın olmasına rağmen çoktan karanlığa gömülmüşlerdi. İki fenerin ışığına rağmen dibi görmüyorlardı. Irène onun elini tutuyor ve rehberlik ediyordu. İniyorlardı. Soluk aldığında hava ıslık sesi çıkarıyordu, soluk verdiğinde de etrafında kabarcıklar patlıyordu. Sonra suda asılı toz fenerlerin ışık huzmesinde dans etti ve dip göründü. Düzensiz, eğimli ve geniş bir yosun çayırlığıyla kaplıydı. Beş metre aşağıdaki çayırlar akıntılarla saç gibi dalgalanıyordu. Aynı zamanda kulaklarında giderek şiddetlenen bir acı, giderek güçlenen bir uğultu

hissetti. Yüzünü buruşturdu, tek elini kulağına götürmek için Ziegler'in elini bıraktı. Ziegler onu anında yeleğinden yakalayıp yukarı çekti. Maskesinin ardından Servaz'a baktı ve dengeleme hareketi taklidi yaptı. Servaz söyleneni yaptı, burnunu tıkadı, soluk verdi. Kulağından kocaman bir hava kabarcığı çıkmış gibi hissetti. Acı kayboldu. Hafif bir vızıltıdan başka bir şey işitmiyordu. Katlanılır, diye karar kıldı. Yeniden "OK" işareti yaptı ve iki kez dengeleme yaparak yeniden inişe geçtiler.

Dipte etli yosun şeritleri karınlarına sürtünüyordu. Yolun ucundaki sarp yamaca doğru yüzüyor olmalıydılar. Irène elini hâlâ bırakmıyordu. Yine de Servaz kendini dünyada yapayalnız hissediyordu. Düşünceleriyle yalnız. *Ve stresiyle.*

Hafif...

Sanki yer çekimsiz hareket ediyordu.

Sessiz...

Etrafında su kabarcığı sesinden başka bir şey işitmiyordu. Ve borunun içinde giderek rahatlayan soluğunun yankısı.

Dalış bilgisayarına göz attı.

On beş metre.

Bir süre sonra Ziegler elini bırakıp ona baktı. Servaz her şeyin yolunda olduğu işaretini yaptı ve Ziegler onunla aynı yönde yüzmeye devam ederken uzaklaştı. Servaz etrafını inceledi. Görecek pek bir şey yoktu. Ne olursa olsun kimsenin onları aramayı akıllarına getirmeyecekleri bir gölün dibinde yalnızdılar ve kendini son derece zayıf, tehlikeye açık hissediyordu. Ziegler artık elini tutmadığından, stresi her dakika artıyordu. *Tamam, sakin ol, yüzeyden birkaç metre aşağıdasın, yukarı çıkman için ciğerlerini ve yeleğini şişirmen yeter.*

Ne var ki Ziegler ona uyulması gereken aşamalardan söz etmişti. Bu derinlikte bile. Ve paniğe kapılmamanın öneminden. *Lanet olsun!* Yukarıya doğru baktı ve belli belirsiz bir ışık gördü. Uzakta. Maviden çok gri. Belki fırtına başlamıştı. Bu düşünce onu iyice kaygılandırdı ve güçlükle soluk almaya başladı. *Sakin ol. Soluk ver.* Önünde bulunan şeye konsantre oldu ve fenerinin ışığında çamurlu dibi inceledi. Başını çevirince, Ziegler'i ancak üç metre ötesinde gördü. Hafif ve rahat, bir denizkızı gibi kıvrılarak, fenerini bir yandan diğerine gezdirerek araş-

tırmayı sürdürüyordu. Ona hiç dikkat etmiyordu. Bağırabilirdi ama o işitmezdi... *Eğer bir sorun olursa ya da birbirimizden ayrılırsak, fenerini her yana salla ve hiç kımıldama. Ben gelip seni bulurum...*

Gölün dibi şimdi iyice engebeliydi. Kayalar, ağaç kökleri, aşılması gereken küçük tepeler vardı. Yüzeyde olduğu kadar engebeli bu manzara, açık havadaki bir çöp boşaltma yerine giderek daha fazla benziyordu. Servaz feneriyle kocaman bir ağaç kütüğünü aydınlattı, engeli aşmak için biraz yükseldi ve yoğun çayırlığa doğru yeniden daldı. Sonra zemin çok belirgin biçimde yükseldi. Ziegler'e bir göz attı. Farkına varmadan, birbirlerinden yine uzaklaşmışlardı ve yeniden paniğe kapıldığını hissetti. Kendisiyle baş başaydı ve binlerce metreküp düşman, su maskesinin incecik pleksiglasına baskı yapıyordu.

Bir grup küçük balık, gümüşi yansılar bırakarak burnunun dibinden geçti.

Biraz ötede, yosunların ve balçığın ortasında bir şey vardı... Muhtemelen sahilden yuvarlanmış elektrikli bir ev aleti. Eğim sahile yaklaştıklarına işaret ediyordu. Atıkların artan miktarı da. Oraya kadar ilerleyebilmek için palet vurdu. Şimdi bir camın soluk yansısıyla metalik bir nesnenin yansısını yosunların arasından görebiliyordu. Kalbi hızlandı. Heyecan ve kaygı karışımı. Sabırsızlığına ve merakına rağmen yavaşça soluk vermeye çabaladı. İki palet vuruşundan sonra onu gördü. Joachim Campos'un gri Mercedes'i... Kemirmiş olan pasa rağmen neredeyse olduğu gibiydi. Plakanın yarısı korozyonun etkisiyle silinmişti ama bir X, bir Y, iki tane 00 ve bölge rakamları olan 65 açıkça görülebiliyordu.

İçeride bir şey vardı.

Direksiyonda.

Yeşil ve yarı saydam ince bir tabakayla kaplı ön camdan onu görebiliyordu.

Soluk.

Hareketsiz.

Dosdoğru karşıya bakan.

Eski otobüs şoförünün silueti.

Kanının çok fazla hareketlendiğini, pompanın çılgın gibi çalıştığını, çok hızlı soluk aldığını hissetti. Eğilip bükülerek aracın etrafında dolaştı ve sürücü tarafındaki kapıya beceriksizce yaklaştı.

Açmak için kolunu uzattı, kilitli olmasını bekliyordu ama kapı suyun boğduğu bir gıcırtıyla açıldı. Yine de ardına kadar açılmasına yetecek yer yoktu; tekerlekler zemine gömülmüştü ve kapının altı dipteki engebeye sürtüyordu.

Servaz yarı açık kapıdan içeri eğildi ve direksiyondaki şekli aydınlattı.

Hâlâ yerindeydi, güvenlik kemerinden kalan şey onu tutuyordu. Tersi durumda, birkaç günün sonunda, gazlar cesedi şişirir, arabanın içinde yükselip tavanında yüzüyor olurdu. Lambanın ışığı Servaz'ın görmemeyi tercih edeceği ayrıntıları ortaya çıkardı: Su altında uzun süre kalmış olmak, vücuttaki yağları amonyaklı sabuna ya da "kadavra yağı"na dönüştürürdü. Dokunduğunda sabunu hatırlatan bir madde. Joachim kusursuzca korunmuş balmumundan bir heykele benziyordu. Çürümeyi bu sabunlaşma süreci durdurmuştu ve bütün bu süre boyunca onu bu halde korumuştu. Saçlı deri parçalanmıştı. Servaz'ın karşısında kel ve balmumu kıvamında bir kafa, gömleğinin yakasından kalan kısmın arasından çıkıyordu. Lime lime olmuş gömlek kollarından çıkan ellerinin derisi de gayet belirgin iki deri eldiven gibi kopmuştu. Suyun altında kalmış cesetlerde tipik bir gelişmeydi bu da. Gözler yok olmuş, yerine iki siyah çukur kalmıştı. Servaz arabanın cesedi leşçilerden kısmen koruduğunu düşündü. Giderek daha hızlı soluk alıyordu. Daha önce de kadavra seyretmişti ama bir gölün on metre altında, dalgıç elbisesinin içine hapsolmuş olarak değil. Su giderek soğuyordu. Ürperdi. Artan karanlık, ışık kabarcığı ve şimdi de bu ceset... Karbondiyoksit güçlükle boşalıyor, beynini istila ediyordu, soluk almakta güçlük çekiyordu.

Sonra Servaz şakağın yanındaki deliği fark etti. Kurşun sol kulağın yakınından yanağı delmişti. Servaz orayı inceledi. Çok yakından ateş edilmişti.

Aniden inanılmaz bir şey oldu. *Ceset kımıldadı!* Servaz paniğe kapıldığını hissetti. Gövdesindeki gömlek parçaları yeniden kımıldadı ve Servaz şiddetle geri çekildi. Kafası metal kasaya çarpacaktı. Dedantörüyle bir şeye takıldığını hissetti ve kısacık bir an, hava alamama

fikriyle dehşete kapıldı, panik içinde bir kabarcık bulutu çıkardı. Şokun etkisiyle, feneri elinden bıraktı. Fener yavaşça arabanın zeminine, ölünün bacakları arasına indi ve kadavrayı, aracın komuta tablosunu ve tavanını ışık girdabına boğdu.

Aynı anda minik bir balık kalan gömlek parçasından çıkıp yüzerek kaçtı. Servaz'ın kulakları uğulduyordu. Havasız kalmıştı, şakaklarında kan zonkluyordu. Nanometresine bakmayı unuttuğunu fark etti. Kolunu içeri uzattı, pedallar ile ölünün ayakkabıları arasından feneri aldı ve yardım istemek için her yana salladı.

Ziegler neredeydi?

Bekleyecek cesareti yoktu. Çılgınca birkaç palet vuruşuyla, yüzeye doğru fırladı. Ancak birkaç metre gitmişti ki beyaz ve her yana yayılan köklerin karmaşası içinde buldu kendini.

Bir şeyin bacağından yakaladığını hissetti. Kurtulmak için deli gibi debelenirken, bir başka ağaç parçası maskesine şiddetle çarptı. Şokun etkisiyle sersemleyerek, sola geçmeye çalıştı, sonra sağa ama yeniden sert ve katı köklere vurdu. Her taraf doluydu! Uzaktan, yüzeyin birkaç metre altında fark etmiş olduğu o yumağa esir düşmüştü! Feneri bozulmuş olmalıydı çünkü yukarı doğru hafifçe aydınlık bir grilikten başka bir şey görmüyordu, aşağısı kapkaranlıktı ve etrafında da köklerin ayrışmaz ve koyu örgüsü vardı. Kontrolünü yitirdiğini, düşünemez olduğunu hissetti. Ne geri dönecek ne yukarı çıkacak cesareti vardı. Ne pahasına olursa olsun yukarı doğru bir çıkış bulmalıydı.

Şimdi!

Aniden dedantörünün ucu ağzından çıktı. Dehşet içinde eliyle yokladı, buldu, çekti; ama dedantör dalların ya da köklerin arasına sıkışmıştı! Ağzını etrafına yapıştırdı, oksijeni oburca içine çekti. Yeniden debelendi ve dedantör yeniden elinden kaçtı. Ters giden bir şey vardı... Dedantör hâlâ tüpe bağlıydı. Köklerin arasına nasıl sıkışabilirdi? Ağzını yaklaştırdı, yeniden soluk aldı, sallayarak dedantörü takıldığı yerden kurtarmaya umutsuzca çabaladı. Yapacak bir şey yoktu... Panik kör etmişti. Etrafında baloncukların sesini işitiyordu. Çılgınlık semptomu.

Tuzağa düştüğü bu suyun içinde bir dakika daha kalmak istemiyordu. Tüpünün kayışlarını çözdü. Teçhizatından kurtulmak için çabaladı. Dedantörden son bir kez iyice soluk aldı.

Sonra kökleri tuttu, her yöne salladı ama suyun içinde güçsüz kalıyordu. Paletleriyle vurdu, çekti, destek aldı. Bacaklarıyla itti. Boğuk bir çatırtı. Yukarı doğru bir yol açtı kendine, körcesine, bir fare deliğinden geçti, daha yükseldi... çarptı... sarstı... tırmandı... debelendi... vurdu... kurtuldu... yükseldi... yükseldi... yükseldi...

Yağmur batıdan geldi. Bir bölgeye hücum eden ordu gibi. Öncü gücü olan güçlü rüzgârlar ve şimşeklerle gelişini haber verdikten sonra ormanın ve yolların üzerine boşandı. Basit bir yağmur değil. Gökten boşanan bir tufan. Marsac'ın çatılarını ve yollarını silip süpürdü, yollardaki olukları hızla taşırdı, eski evlerin taş cephelerini kamçıladı, sonra da kırlara doğru ilerledi. Su altında kalan tepeler bu ağır sıvı kefenin altında kayboldular. Gölün yüzeyi diken diken olmuştu ki Servaz'ın başı kıyının yakınında kökler arasında yüzen kuru odun ve atık yığınını parçalayarak yüzeye çıktı.

Maskesi bir vantuz gibi yüzüne yapışmıştı. Onu söküp atmak için güçlü bir şekilde çekmek zorunda kaldı. Sanki yanakları da maskeyle birlikte çıkacakmış gibi geldi. Ağzını kocaman açarak temiz havayı açgözlü nefeslerle soludu. Dilinin üzerine yağmurun düşmesine izin verdi. Başını sağa sola çevirdi ve panik geri geldi. Saat kaç olmuştu? Şimdiden gece olduğuna göre aşağıda kaç saat geçirmişti? Ziegler'in yanında yüzeye çıktığını işitti. Servaz'ı omuzlarından tuttu.

"Ne oldu? NE OLDU?"

Servaz cevap vermedi. Maskesi alnında, gözleri fal taşı gibi açılmış, başını sağa sola çeviriyordu. Yağmur kauçuk giysisi üzerinde çıtırdıyordu. Yakına düşen şimşeğin gürültüsünü işitti. Sağanak yağmurun gürültüsü gölün yüzeyinde şakladı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Servaz, bir solukta. "Beni görüyor musun?"

Ziegler onu hâlâ omuzlarından tutuyordu. Etraflarına bakındı, sahile nasıl çıkacaklarını ve dallara ve köklere asılarak sarp çıkıntıya nasıl tırmanacaklarını anlamaya çalışıyordu. Servaz'a doğru döndü. Her tarafa bakıyor ama tuhaf bir şekilde bakışlarını hiçbir yerde sabitleyemiyordu. Ve *onu* görmüyordu.

"*Beni görüyor musun*?" diye tekrarladı Servaz, daha güçlü.

"Ne? Ne?"

"HİÇBİR ŞEY GÖRMÜYORUM! KÖR OLDUM!"

Onları gözlüyordu. Bir gölge kadar sessiz ve görünmez. Gölgeler arasında bir gölge. Onun bu kadar yakında olduğunu akıllarına getirmiyorlardı. Civarda olabileceğini bile hayal etmiyorlardı. Sarıya boyalı ve kısa kesilmiş saçlarının arasından yağmurun kafasına düşüşünü hissetmek için siyah beresini çıkardı ve koyu renk, su damlayan sakalını okşadı. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Gözleri alaca karanlıkta ışıldıyordu.

Buluşmayı alışkanlık haline getirdikleri belli olan bu terk edilmiş ve harap haldeki şapele kadar onları takip etmişti. Ağaçların arasına gizlenmiş ve nargile çekerek ukalaca konuşmalarını vitrayı uzun süre önce yok olmuş pencereden dinlemişti. Yarı okuryazar bütün bu genç primatların benzerlerinin ortalamasından kesinlikle daha ilginç olduklarını kabul etmeliydi. Martin'in nasıl öyle olabildiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Burası gelecek vaat eden yetişkinler hazırlıyordu. Öğrencilerini benzer bir şekilde yetiştiren bir suç okulu hayal etti. Orada dersler verebilirdim, diye düşündü ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Yağmurun altında çalıların içine çömelmiş, gençlerin şapelden çıkışlarını ve hışırdayan yağmurluklarının kapüşonlarına gömülmüş siluetleriyle ormandan geçerek liseye gidişlerine baktı. Ardından boş kalan küçük binaya sakince girdi. İsa ve her türlü ibadet işareti çoktan yok olmuştu. Mekân boş bira ve Coca-Cola kutularıyla, yiyecek ambalajlarıyla ve reklamlarla kaplı dergi sayfalarıyla doluydu. Bir diğer dinin kaba sembolleri: Kitle tüketiminin egemen ve kısır dini.

Hirtmann'ın inancı yoktu ama bazı dinlerin, özellikle de Hıristiyanlıkla Müslümanlığın işkence ve acımasızlık konusunda tüm diğerlerini geride bıraktığını kabul edebilirdi. Bizzat kendisi de o dönemde yeteneklerini gösterme fırsatı bulmuş Ortaçağ dâhilerinin hayal ettiği bilge yöntemleri kullanmıştı. Masumiyeti kesin olan tipleri şaibeli konuma düşürmek için mahkeme salonlarında kullandığı hitabet gücüyle bunu savunabilirdi. Şu anda hem yargıç hem cellat olmaya can atıyordu. Çiçek sularken kendi ıslanan adam esprisini kendince yenilemeliydi.

Başlangıçta o gaspçının, onun yerine geçmeye ve o sanılmaya cesaret etmiş olan kimsenin bu gençler arasında bulunduğunu sanmıştı. Ama onları dinleyip biraz araştırınca hatasını anlamıştı. Durumun ironik yanı tüm acımasızlığıyla belirmişti. *Zavallı Martin*... Zaten çok çekmişti. Hirtmann belki de hayatında ilk kez içinden bir duygudaşlık ve dostluk coşkusu yükseldiğini hissediyordu. Neredeyse gözleri yaşarmıştı. Martin onun üzerinde bu etkiyi yarattığını bilse, önce kendi şaşırırdı. Bu nefis, hoş bir sürprizdi. *Martin, dostum, kardeşim*... diye düşündü. Suçluyu sert bir şekilde cezalandıracaktı. Çünkü çifte suçluydu çünkü iki kurban vardı. Bir yandan saygın bir şeye zarar verme suçunu, diğer yandan ihanetini ona ödetecekti. Vücudunda da ruhunda da kızgın demirle sonsuza dek izi kalacak bir ceza.

45

Hastane

"Retina kanaması," dedi doktor. "Boyle Mariotte yasası. P1 x V1 = P2 x V2. Basınç değişimine gaz hacmindeki değişim eşlik eder. Bütün gazlar gibi maskenizin içinde bulunan hava da basınç değişimine maruz kaldı. Bu basıncın etkisi altında siz dalarken sıkıştı ve yukarı çıkarken de genleşti. Basınç travması kurbanı oldunuz. Çok ani atmosfer basıncı değişimlerine bağlı bir travma. Aşağıda ne olduğunu bilmiyorum ama iki gözde de tam bir görme kaybı ender görülür. Anlık bile olsa. Ama emin olabilirsiniz, kör kalmayacaksınız."

Süper, diye düşündü Servaz. *Daha önce bunu söyleyemez miydin, salak?*

Doktorun gayet dengeli alçak sesi bilgiçlik taslayan vurgularıyla tüylerini diken diken etmişti. Kişiliğinin geri kalanını da görse aynı olacaktı muhtemelen.

"Kanamanın gelişimi biraz zaman alabilir," diye devam etti ses ukalaca. "Göz dibindeki sarımtırak lekecik zarar görmüş. Merkezî görme bölgesi. Özel bir tedavisi olmadığını üzülerek söylemeliyim. Sadece neden üzerinde etkide bulunulabilir. Bu durumda ise neden ortada yok; dolayısıyla durumun kendi kendine düzene girmesini beklemek gerek. Yine de tamamen görebilmeniz için cerrahi bir müdahaleye ihtiyaç duyabiliriz. Bakacağız. Bu arada gözlem altında kalacaksınız. Bu pansumanı gözlerinizin üzerinde tutun. Kaldırmaya sakın kalkışmayın."

Servaz yüzünü buruşturarak başını salladı. Daha fazlasını yapamazdı: Hiçbir şey görmüyordu.

"İşi yarım bırakmadığınız söylenebilir," diye şaka yaptı doktor.

İğneleyici bir karşılık vermek istedi ama tuhaf bir şekilde bu cümle onu yatıştırmıştı. Kuşkusuz doktorun neşeli ses tonundan dolayıydı.

"Tamam, birazdan tekrar gelirim. Dinlenin."

"Haklı," dedi yanında duran Ziegler, doktorun ayak sesleri uzaklaşınca. "İşi yarım bırakmıyorsun."

Sesinden gülümsediğini anladı. Onun da yatıştırıcı haberler aldığı sonucunu çıkardı.

"Sana ne dedi, söyle."

"Sana söylediğinin aynısını. Birkaç saat de alabilir, birkaç gün de. Eğer gerek görürlerse, operasyon yapacaklar. Ama gözlerine kavuşacaksın, Martin."

"İyi."

"Bir hataydı."

"Ne?"

"Bu dalış."

"Biliyorum."

"Bunu üstlerime açıklamam gerekecek."

Servaz yüzünü buruşturdu. Ziegler'in başına yeni işler açılacağını biliyordu. Üstelik yine onun yüzünden.

"Üzgünüm. Her şeyi üzerime alırım. Arama emrini öne alıp alamayacaklarını öğrenmek için Sartet'yi ve savcıyı görürüm... Olmazsa, sana yalan söylediğimi, arama emrimin olduğunu söylediğimi anlat onlara. Sorarlarsa doğrularım."

"Hmm. Beni bunun için görevden alacak değiller ya! Zaten daha önce yaptıklarından fazlasını pek yapamazlar... Üstelik ceset var. Bu her şeyi doğruluyor, öyle değil mi?"

"Araba ve ceset konusunda ne aşamadayız?"

"Bu kez işin içindeler. Hepsini gölden çıkarmak üzereler. Ceset bu gece otopsiye gidecek. Herkes seferber oldu."

Servaz oda penceresinin ardındaki fırtınanın ısrarlı gürültüsünü ve kapının öte tarafında da bir hastanenin sıradan gürültülerini işitiyordu: Hemşirelerin sesleri, koridorlarda ayak sesleri, itilen tekerlekli arabalar...

"Burada yalnız mıyım?"

"Evet. Kapının önüne birini koymamı ister misin?"

"Ne için?"

"Geçen gece sana ateş edildiğini unuttun mu? Hiçbir şey görmüyorsun, iyice savunmasızsın... Ve burası bir hastane. Herkes elini kollunu sallayarak girebilir."

Servaz iç çekti.

"Polis dışında burada olduğunu bilen yok."

Ziegler elini sıktı. Sonra Servaz iskemlenin çekildiğini işitti.

"Bu arada dinlenmelisin. Bir yatıştırıcı ister misin? Hemşire bir tane verebilir."

"Sadece sıvı olarak. Ve en az on iki yıllıksa."

"Sosyal sigorta onu karşılamaz sanırım. Dinlen. Benim bir işim var."

Servaz belli belirsiz doğruldu. Sesindeki gerilimi fark etmişti.

"Kulağa önemli gibi geliyor."

"Öyle. Yarın sabah her şeyi anlatırım. Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Servaz onun gergin olduğunu hissetti.

"Ne tür şeyler?"

"Yarın."

Ziegler hastanenin kapısındaki tentenin altında durdu ve park yerine bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. Geceye dönen gökyüzünde bir elektrik arkı oluşturan şimşeği gördü. Hemen ardından gök gürültüsü havayı titretti.

Ceketinin fermuarını çekti, kaskını başına geçirdi ve motoruna doğru koştu. Bacaklarını ihtiyatla yere koyarak aracı çalıştırdı ve park yerinden yavaşça ayrıldı. Yaz sağnağı yolu sele çevirmişti. Marsac'ın merkezine indi, boş sokaklara bir gölge gibi girdi. Islak taşların üzerinde yavaşça ilerliyordu. Saat neredeyse akşamın sekizine geliyordu. Onu evinde mi yoksa bürosunda mı bulacağını düşündü. İş yeri adresi daha yakındı. Şehir merkezindeki ucuz binanın sarı cephesine gözlerini kaldırdığında son kattaki pencerelerin aydınlık olduğunu

gördü. Avcı içgüdüleri anında uyandı. Damarlarında adrenalin akıyordu. Uzun süredir ava çıkmamıştı. Gerçek av. Seksin ya da motorun bile veremediği heyecanlar sağlayanı. Kaldırıma park etti, kaskını çıkardı, sular damlayan sarı saçlarını düzeltti ve kapıya yöneldi. Ne interfon vardı ne de elektrik düğmesi. Gıcırdayan merdivenleri son kata kadar çıkmakla yetindi. Basamaklarla nemli izler bırakıyordu. Zili çalıp bekledi.

Yirmi saniye kadar sonra, "Evet?" diye cevap verdi bir ses interfondan.

"Bay Jovanovic?"

"Evet..."

"Adım Irène Ziegler. Sizden hizmet almak istiyorum."

"Kapalı. Pazartesi gelin."

"Kocamı takip ettirmek istiyorum. Tarifenizin belirtilmediğini biliyorum ama en yüksek fiyatı ödemeye hazırım. On beş dakikanızı ayırın bana, lütfen."

Birkaç saniye boyunca sadece interfonun cızırtısının bozduğu bir sessizlik oldu. Sonra kapının elektrikli kilidi çınladı ve Ziegler biraz direnip sonra kendini bırakan kapıyı itti. Kapalı oda ve soğumuş tütün kokusu sinmiş daracık daireye girdi. Koridorun sonunda yarı aralık bir kapının ardından ışık geliyordu. Oraya kadar yürüdü. Kapıyı itti. Zlatan Jovanovic bir kasaya belgeler koymakla meşguldü. Bir gömme dolaptan biraz daha etkili eski model bir kasa. Gerçek bir profesyonelin açması bir dakikasını almazdı. Kasanın sadece müşterileri etkilemek için orada olduğunu anladı. Onun küçük numarasıydı bu, her yeni müşteriye bunu yapıyor olmalıydı. Kasaya konan belgeler numarası! Önemli belgeler başka yerde bulunuyor olmalıydı. Muhtemelen bir bilgisayarın şifreli hafızasında, dijital olarak. Ağır kapağı kapatıp güvenlik silindirini çevirdi. Sonra döner koltuğuna çöktü.

"Sizi dinliyorum."

"Hiç fena değil. Kasa numarası. Çekici."

"Ne?"

"Biraz eski değil mi, model olarak? Onu gözleri bağlı, tek elleri sırtlarında açabilecek en az yirmi kişi tanıyorum."

Adamın gözlerinin kısıldığını gördü.

"Çapkın bir koca için burada değilsiniz, yanılmıyorsam."

"Zekice."

"Kimsiniz siz?"

"Drissa Kanté adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiç işitmedim."

Yalan söylüyordu. Göz bebeklerinde minicik bir inkâr... Poker oyuncusu soğukkanlılığına rağmen, ad bir tokat gibi inmişti suratına.

"Dinle, Zlatan. Sana Zlatan dememe izin var mı? Gerçekten zamanım yok... Giriş konuşmalarını bir yana bıraksak..."

Cebinden bir USB anahtarı çıkarıp masanın üzerinde önüne doğru fırlattı.

"Kanté'ye verdiğin anahtar buna benziyor muydu?"

Ona bakmadı bile. *Gözlerini Ziegler'e dikmişti.*

"Sorumu tekrar ediyorum. Siz kimsiniz?"

"Sorularıma cevap vermezsen seni hapse gönderecek kişi."

"Faaliyetim yasal, savcılıktan izinliyim."

"Polisin bilgisayarlarına casus yazılım yerleştirmek de yasal mı?"

Yeniden sarsılmıştı ama sadece çok kısacık bir an için. Pokerde çok iyi olmalıydı.

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

"Beş yıl hapis. Başına gelebilecek olan bu. Yüzleştirme isteyeceğim. Bakalım Kanté seni teşhis edecek mi? Hem bir tanık var. Bir arkadaşı seni takip etti ve arabanın plakasını aldı. Onunla birlikte seni defalarca gören barmen de cabası... Yeterince çok, değil mi? Olacakları biliyor musun? Sorgu yargıcı hapse atılmanı isteyecek, tutuklama yargıcı da onaylayacak. Dosyana on saniye göz atması yeter. İnan bana, bütün bu kanıtlar varken, vicdanen karar vermeye gerek olmayacak. Kesin önlem..."

Karanlık bakışlarla koltuğunda kıvrandı. Büyüklenmesine rağmen Ziegler gözlerinde aşina bir ışıltı fark etti: Korku.

"Aniden pek sinirlendin sanki?"

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Müşterinin adını. Başkomiser Servaz'ı gözetlemeni isteyen kişi."

"Bunu yaparsam, işim biter."

"İçeride *işine* devam edebileceğini mi sanıyorsun? Müşterin bir katil. Cinayete ortak olmakla suçlanmak ister misin?"

"Karşılığında kazancım ne olacak?"

Ziegler soluklandı. Elinde hiç kart yoktu: Sorgu emri yok, arama emri yok. Bu öğrenilirse, bu kez kesin işten atılırdı.

"Sadece bir ad istiyorum. Hepsi bu. Onu alırsam, buradan çıkarım ve hesabı kapatırız. Kimse bir şey bilmez."

Bürosunun bir çekmecesini açtı ve Ziegler bir an geriledi. İri eli içeri daldı. Ziegler gözleriyle onu takip etti, masanın üzerinden üstüne atlamaya hazırdı. Eli karton kapaklı bir dosyayla çıktı ve önüne koydu. Ziegler onun tırnaklarını kemirdiğini fark etti.

"İçinde."

Yağmurun altında ayakta duran Lacaze, yeni adalet sarayının girişini seyrediyordu. Saat akşam sekizi birkaç dakika geçmişti ve aradığı adamı bürosunda bulup bulamayacağını düşündü. Sigarasını fırlattı ve yağmurun altında camlı hole doğru yürümeye başladı.

"Yeni saray" kapılarını birkaç ay önce açmıştı. Mimarlar eski binaların başlangıçtaki labirentini ve Fleurs Sokağı etrafındaki avluları korumuştu, ama ana binayı çok çağdaş eklentilerle uzatmışlardı. Sadelik ve dinamizm kartına oynayan, camdan, tuğladan, beton ve çelikten yapay bir akıcılık. Lacaze onların tercihlerinin, farkında olmadan bu ülkedeki adaletin durumunu yansıttığı kanısındaydı: Bütün yapının bariz imkânsızlıklarını ve modası geçmişliğini maskeleyen ultra-modern bir ön cephe ve giriş holü.

Yenilgiye mahkûm bir modernleşme çabası.

Güvenlik kapısından geçmeden önce cebindekileri küçük bir masaya boşaltmak zorunda kaldı. Ardından büyük camların hâkim olduğu holden ve sola saparak duruşma salonlarının önünden geçti. İleride, palmiyelerin dikili olduğu avlunun yakınında bir kadın onu bekliyordu. Daha öteye gitmek için bir kart gerekiyordu ve Lacaze'da yoktu.

"Beni beklediğin için teşekkürler," dedi.

Kadın kendi kartını gösterip zırhlı kapıyı açarken, "Hâlâ burada olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Geç saatlere kadar çalıştığı söylendi bana."

"Anlaştık değil mi, kapıyı benim açtığımı ona söylemiyorsun."

"Kaygılanma."

Servaz oda kapısının açıldığını işitti ve bir an gerçek bir kaygı hissetti.

"Tanrım," dedi Cathy d'Humières'in güçlü sesi. "Kendinizi nasıl hep bu tür durumlara sokmayı beceriyorsunuz?"

"Göründüğü kadar ciddi değil," diye gülümsedi, yatışmıştı.

"Biliyorum. Doktorları gördüm. Kendinizi bir görseniz, Martin. 60'lı yıllardaki o filmin İtalyan aktörü gibisiniz... *Kral Oidipus*..."

Servaz'ın yüzünü geniş bir gülümseme kaplayınca, şakaklarına ve alnına yapışmış pansumanın yanaklarını gerdiğini hissetti.

"Kahve ister misin?" dedi bir diğer ses. Yardımcısının sesini tanımıştı.

Elini uzattı ve Espérandieu sıcak fincanı eline tutuşturdu.

"Saat sekizden sonra ziyaret yasak sanırdım?" dedi. "Saat kaç?"

"20.17," cevabını verdi yardımcısı. "Özel ihlal."

"Çok kalmayacağız," dedi savcı. "Dinlenmelisiniz. Kahve sizce iyi bir fikir mi? Doğru anladıysam, bir sakinleştirici yapılmış."

"Evet."

Sakinleştiriciyi reddetmek istemişti ama hemşire ona tercih şansı bırakmamıştı. Hemşirenin şaka yapmadığını anlamak için görmek gerekmiyordu. Kahve gayet kötüydü ama boğazı kurumuştu. Ne olsa içerdi.

"Martin, dost olarak geldim buraya. Bu soruşturma Auch mahkemesinin yetki alanında ama aramızda kalsın, Teğmen Espérandieu bana karmaşık nedenleri anlattı. Eğer doğru anladıysam, bu otobüs kazası yüzünden yıllar içerisinde bütün bu insanları aynı kişinin öldürdüğünü düşünüyorsunuz. Gerekçe bu muydu?"

Onayladı. *Çok yakındaydılar*... Bu yönde aramak gerekiyordu: Çember, kaza, itfaiyecinin ölümü, otobüs şoförünün ölümü... Oradaydı,

gözlerinin önünde. Ama içinde bir kuşku varlığını sürdürüyordu. Göle gidip de dalmaya hazırlanırlarken içine düşmüştü bu kuşku. Uymayan bir şey vardı... *Diğerlerine denk düşmeyen bir parça.* Ne var ki üzerine parmak basmayı başaramıyordu ve migreni hiç fırsat vermiyordu.

"Üzgünüm," dedi soruyu geçiştirmek için. "Ama başım korkunç ağrıyor..."

"Elbette," diye özür diledi Cathy d'Humières. "Bütün bunları iyileştiğinizde konuşuruz. Bu arada Hirtmann'dan hiç haber yok," diye belirtti, konu değiştirerek. "Kapınızın önüne bir nöbetçi koymalı."

Vücudundan bir ürperti geçti. Herkes kesinlikle kapısını korumak istiyordu...

"Gerek yok. Burada olduğumu ambülans ekibi ve birkaç jandarma dışında bilen yok."

"Evet. Tamam. Hirtmann yine de defalarca kendini gösterdi. Bundan hoşlanmıyorum, Martin. Hiç hoşlanmıyorum."

"Yatağımın yanında bir zil var, ihtiyaç durumunda çalacağım."

"Ben bir süre burada kalacağım," diye araya girdi Espérandieu. "Gerekirse diye."

"Pekâlâ. Yarın ayağa kalkarsanız, bir değerlendirme yaparız. Gerekirse size beyaz bir baston verilir," diye ekledi oda kapısını açarken.

Servaz eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

"İyi geceler, Martin."

"Geceyi burada geçirmeyi düşünmüyorsundur umarım?" dedi yardımcısına, kapı tekrar kapandığında.

Yerinden edilen bir koltuğun yerde sürüklenişini işitti.

"Bir hemşireyi mi tercih ederdin? Ama bu haldeyken güzel mi çirkin mi onu bile bilmezsin."

Ziegler dosyayı kapattı. Zlatan Jovanovic ona bakıyordu. Büronun diğer ucunda. Gözlerinde bir ışıltı vardı... Biraz önce olmayan bir şey. Ziegler okurken düşünecek zaman bulmuştu. Onun buradan çıkacağını ve yaptığı şeyin üzerine çizgi çekeceğine gerçekten inanmış mıydı? Belki de ona hiçbir resmî belge göstermediğini düşünmekteydi.

Ziegler aniden kendini gergin hissetti.

"Bunu götürüyorum," dedi dosyayı göstererek.

Adam bir şey demedi, gözlerini Ziegler'e dikmekle yetindi. Ziegler ayağa kalktı. Adam da. İri yarı bedeni boyunca sarkan iri ellerine baktı. Sakindiler. Drissa Kanté haklıydı: Yüz otuz kilo rahat vardı. Yavaşça çalışma masasının etrafından dolaştı. Ziegler iskemlesinin yakınında ayakta durdu, yanından geçip önüne geçmesini bekliyordu. Üzerine atılırsa yana çekilmeye hazırdı. Yine de adam hiçbir şey yapmadı. Karanlık koridora girmekle yetindi. Ziegler elini deri ceketinin cebine götürdü. Silahı oradaydı. Bir yandan da adamın peşinden yürüyor ve heybetli sırtına bakıyordu. Adam aniden sağdaki açık bir kapıdan kayboldu. Ziegler tepki gösterecek zaman bulamadı. Kapının ötesinde karanlığı gördü. Aceleyle cebinden silahını çıkardı, mandalı indirdi ve namluya mermi sürdü.

"Jovanovic! Salaklık yapmayın! Çıkın ortaya!"

Şimdi silahını kullanmaya hazır tutuyordu. Bir metre kadar ötesindeki kapının pervazından karanlığa dikmişti gözlerini. Donup kaldı. Daha öteye gitmekte tereddüt ediyordu. Yüz otuz kiloluk yağ tulumunun karanlıktan çıkmasını ve gürz gibi yumruklarının üzerine yağmasını istemiyordu.

"Derhal çıkın oradan! Tereddütsüz vururum sizi, Zlatan!"

Hiç. Tanrım! Yüzündeki damarlarda kanı uğulduyordu. *Düşün!* Kuşkusuz hemen orada, köşenin ardında pusuya yatmıştı, elinde bir nesne, hatta belki de bir tabanca vardı. Ziegler silahını, kendisine öğretildiği gibi, iki eliyle tutuyordu. İkinci eli silahı bıraktı ve yavaşça cebine, iPhone'una doğru indi.

Aniden, diğer tarafta bir tık sesi işitti ve kalbi göğsünde hopladı, o anda ışıklar söndü ve apartman katı karanlığa gömüldü. Bir şimşeğin ışıltısı kısa bir an koridoru aydınlattı, ardından dışarıdan yıldırımın çatırtısı geldi, sonra her yer yeniden karanlığa gömüldü. Tek ışık kaynağı sokak lambalarından ve aşağıdaki bir kafenin neonundan, sol taraftaki boş bir odadan geliyordu. Camlardan akan yağmur, siyah yılanlar gibi yerde hareket eden gölgeler çiziyordu. Son derece öfkelendiğini hissetti. Daha baştan itibaren, deneyimli biriyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Bu adamın özel dedektif olmadan önce

ne yaptığını bilmiyordu ama bütün numaraları, tüm hileleri bildiğine emindi. Zuzka'nın bu tür durumlarda söylediği aklına geldi.

"Sıçtık."

Yargıç Sartet bürosunun kapısını kilitleyecekti ki koridordaki ayak sesleri dikkatini çekti.

"Buraya kadar nasıl geldiniz?"

"Benim vekil olduğumu unutuyorsunuz," cevabını verdi ziyaretçi.

"Bu adalet sarayı tam bir kevgir... Randevumuz yoktu sanırım. İş günüm bitti. Dokunulmazlığınızın şimdiden kaldırılmış olduğunu bilmiyordum, sayın vekil," diye şaka yaptı. "Kaygılanmayın, sırası geldiğinde sizi dinleyeceğim: Sizinle işim bitmedi. Henüz başladı."

"Uzun sürmeyecek."

Yargıç öfkesini gizlemekte güçlük çekiyordu. Bu politikacıların hepsi aynıydı! Hepsi de kendini yasaların üzerinde sanıyordu, hepsi de sadece kendine hizmet ederken, ülkeye ya da devlete hizmet ettiğini düşünüyordu.

"Ne istiyorsunuz, Lacaze?" diye sordu, kibar olmaya çalışmadan. "Sizin entrikalarınıza zamanım yok."

"Size itirafta bulunmak."

Bir şimşek camları titretti. Aynı anda telefon titredi ve Servaz şiddetle sıçradı. Kalbi çarparak elini uzattı, komodinin üzerinde telefonu bulmak için eliyle yokladı ama Espérandieu daha hızlı davrandı.

"Hayır, ben yardımcısıyım... Evet, yanımda... Evet, size veriyorum..."

Vincent telefonu eline verip koridora çıktı.

"Alo?"

"Martin? Neredesin?"

Marianne'ın sesi.

"Hastanede."

"Hastanede mi?" Gerçekten şaşırmış ve ürkmüştü. "Ne oldu?"

Anlattı.

"Ah, Tanrım! Seni görmeye gelmemi ister misin?"

"Saat sekizden sonra ziyaret yasak," cevabını verdi. "Yarın, eğer istersen. Yalnız mısın?" diye ekledi.

"Evet, neden?"

"Kapını kilitle ve pencereleri de kapat. Kimseye açma, tamam mı?"

"Martin, beni korkutuyorsun."

Ben de korkuyorum, diyecekti neredeyse. *Korkudan ödüm patlıyor. Kaç. O boş evde kalma. O pislik bulunana dek git birinin evinde yat...*

"Korkman için bir neden yok," dedi. "Ama söylediğimi yap."

"Mahkemedeydim," diye sözüne devam etti Marianne. "Hugo yarın çıkacak. Onunla konuştuğumda telefonda ağlıyordu. Umarım bu deneyim onu..."

Cümlesini tamamlamadı. Marianne'ın hem sakinleştiğini hem sevinç hem de kaygı duyduğunu anladı.

"Ne dersin, üçümüz kutlayalım mı bunu?"

"Yani?.."

"Hugo, sen ve ben," diye onayladı Marianne.

"Marianne, sence... sence bu biraz... erken olmaz mı? Sonuçta ben onu içeri atan polisim..."

"Belki de haklısın." Marianne'ın hayal kırıklığını fark etti. "Daha sonra o halde."

Tereddüt etti.

"Bu yemek... bunun anlamı?.."

"Geçmiş geçmiştir, Martin. Ama gelecek, güzel bir kelimedir, sence de öyle değil mi? Uydurduğumuz o dili hatırlıyor musun? Sadece ikimiz için..."

Nasıl hatırlamazdı! Yutkundu. Gözlerinin buğulandığını hissetti. Bütün bu heyecan kuşkusuz ilacın ve damarlarında dolanmaya devam eden adrenalinin etkisiydi.

"Evet... evet... elbette," dedi, boğazı düğümlenmişti. "Nasıl olur da ben..."

"*Guldendüşler,* Martin," dedi telefonun ucundaki ses. "Kendine dikkat et, lütfen... Ben... Çok çabuk."

Beş dakika sonra telefonu yeniden vızıldadı. Öncekinde olduğu gibi, önce Espérandieu cevap verip telefonu ona verdi.

"Başkomiser Servaz?"

Genç sesi hemen tanıdı. Son kez işittiğindeki tınıdan eser yoktu.

"Annem beni aradı. Hapishane müdürü yarın sabah erkenden serbest kalacağımı, bana karşı hiçbir dava açılmayacağını bildirdi."

Servaz sesin arkasında o saatte bile hapishanenin sıradan gürültülerini algılıyordu.

"Size teşekkür etmek istemiştim..."

Kızardığını hissetti. Sadece işini yapmıştı ama telefonun diğer ucundaki çocuk çok heyecanlanmış gözüküyordu.

"Şey... iyi iş yaptınız," dedi. "Size neler borçlu olduğumu biliyorum."

"Soruşturma bitmedi," diye aceleyle belirtti Servaz.

"Evet, biliyorum, başka bir iz üzerindesiniz, sanırım... Şu otobüs kazası?"

"Sen de orada mıydın, Hugo? Konuşalım isterim. Buna cesaret bulunca, elbet. Kolay olmadığını, hoş bir anı olmadığını biliyorum. Ama o gece olanları bana anlatmana ihtiyacım var."

"Elbette. Anlıyorum. Katilin kurtulanlardan biri olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Ya da kurbanlardan birinin anne babası," diye belirtti Servaz. "Şeyi bulduk..." Daha fazla konuşmakta tereddüt etti. "Otobüs şoförünün de öldürüldüğünü. Tıpkı Claire ve Elvis Elmas gibi, muhtemelen itfaiye şefi de... Tesadüf olamaz. Çok yaklaştık."

"Tanrım," diye mırıldandı Hugo. "O halde belki onu tanıyorum..."

"Mümkün."

"Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Dinlenmelisiniz... Her koşulda bütün yaptıklarınız için size ömür boyu minnettar kalacağımı bilin. İyi akşamlar, *Martin*."

Servaz telefonu komodinin üzerine bıraktı. Kendini tuhaf bir şekilde duygulanmış hissediyordu.

"Söylediklerini iyi anladıysam," dedi yargıç şaşkınlıkla, parmaklarını çenesinin altında birleştirmişti, "Claire Diemar'ın öldürüldüğü gece, muhalefetin cumhurbaşkanlığı seçimlerinde olası müstakbel adayıyla birlikte Paris'teydiniz."

Yargıcın evine dönmekte acelesi yoktu artık. Hiç yoktu. Paul Lacaze başını salladı.

"Doğru. Geceleyin otobandan döndüm. Şoförüm size doğrulayabilir."

"Elbette bu durumda şoförünüzden başkaları da tanıklık edebilir? Örneğin bu muhalefet mensubu? Ya da yakın çevresi."

"Sadece zorunluluk durumunda. Ama umarım bu noktaya kadar varmayız..."

"Neden daha önce söylemediniz?"

Vekilin yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Adalet sarayı boşalmıştı ve koridorları sessizdi. İki komplocuya benziyorlardı. Sonuçta öyleydiler de.

"Eğer bu öğrenilirse, tahmin edebilirsiniz, politik kariyerim sona erer... Ve siz de benim gibi biliyorsunuz, bu ülkede soruşturma gizliliği yoktur, her zaman her şey basında sona erer. Dolayısıyla burada ya da poliste bundan söz etmek benim için son derece güçtü."

Sorgu yargıcının çenesi kenetlenmişti. Adalet temsilcilerinin dürüstlüğünün tartışma konusu edilmesinden hoşlanmamıştı.

"Fakat sorgulanmayı göze alarak da kariyeriniz için müthiş bir risk aldınız."

"Vaktim yoktu. Tepki göstermeliydim... ve iki kötülükten birini seçmeliydim. Bunun... o olayın, o gece olacağını elbette öngöremezdim. Bu yüzden en kısa sürede suçluyu bulmanız gerekir, sayın yargıç. Çünkü ancak böyle aklanırım, benim suçlu olabileceğimi ileri sürenler değer yitirirler ve ben de devrilmeye çalışılmış dürüst politikacı olarak sahneye geri dönerim."

"Peki ama neden şimdi yapıyorsunuz bu itirafı?"

"Çünkü başka bir ipucunuz olduğunu anladım sanırım... şu kaza hikâyesi..."

Yargıç kaşlarını çattı. Vekil kesinlikle iyi bilgi alıyordu.

"Ee?"

"Yaptığımız bu... bu *gayriresmî görüşmeyi* kayıtlara geçmek belki gerekmez. Zaten ortada tutanak kâtibi falan görmüyorum," dedi Lacaze, etrafına bakar gibi yaparak.

Sartet de hafifçe gülümsedi:

"Geç saatte ziyaretin amacı..."

"Size tamamen güveniyorum, sayın yargıç," diye ısrarla vurguladı Lacaze. "Ama sadece size. Etrafınızdakilere güvenim daha az. Bana sizin dürüstlüğünüz övüldü."

Yargıç biraz kaba bu övgüyü gülümseyerek karşıladı ama hiçbir şey belli etmese de etkili olmuştu. Ayrıca kendisinin, küçük bir sorgu yargıcının, olası bir devlet işinin göbeğinde olması da gururunu okşamıştı.

"Bu adli soruşturmayla ilgili bilgiler basına sızmaya başladı," diye belirtti. "Bunlar da sizin kariyerinize zarar verebilir. Özellikle *karınızın sağlık durumu* dikkate alındığında..."

Lacaze'ın alnında bir kırışıklık belirdi ama bu tezi bir el hareketiyle geçiştirdi.

"Yine de rakip partiyle iş birliğinden ya da bir cinayetten daha az," karşılığını verdi. "Claire'e ölümünden kısa süre önce yazdığım bir mektup da uygun zamanda basının eline geçecektir. Hasta eşime kendimi tamamen vakfetmek için ondan ayrılmaya karar verdiğim orada görülecektir. Bir daha onu görmek istemediğim, tersine, bütün enerjimi ve bağlılığımı Suzanne'a vermek istediğim. Bu mektubu gerçekten yazdığımı belirtiyorum. Tamamen gerçek. Sadece, herkese açık etmeyi öngörmemiştim..."

Sartet tiksinti ve hayranlık karışımı bir ürpertiyle bakışlarına karşılık verdi.

"Sadece şunu söyleyin bana. Muhalefetle son derece riskli bu buluşmanın nedeni, 1981'deki Chirac darbesini yeniden yapmak için miydi? Gelecek cumhurbaşkanlığı seçiminde muhalefetin olası müstakbel adayıyla anlaşıyorsunuz, partinizin birçok oyunun ikinci turda ona verilmesini sağlıyorsunuz ve böylece, beş yıl boyunca kendinizi ona karşı gösteriyorsunuz."

"1981'de değiliz," diye düzeltti Lacaze. "Benim partimdekiler muhalefetin bir adayına kuşkusuz oy vermezler, sadece –belki– ekonomi

politikası makulse ve başka yerde kendini zaten kanıtlamışsa. Ve de şu anki cumhurbaşkanımızı onaylamıyorlarsa... Popülarite kotasının yeniden seçilmeyi sağlamamasından korkarım, her koşulda."

"Bu, yine de geçen cuma günü buluştuğunuz kişinin kendi partisinin ilk turunda başarılı olmasını ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde muhalefetin adayı olmasını gerektiriyor," diye belirtti yargıç, giderek daha fazla eğleniyor gibiydi. "İki yıl içinde..."

Lacaze gülümsemesine karşılık verdi.

"Göze alınabilir bir risk bu."

Kapıya vuruldu. Servaz başını o tarafa çevirdi. Espérandieu'nün koltuğunda kımıldadığını işitti.

"Ah, özür dilerim," dedi genç bir erkek sesi. "Uyuyup uyumadığını görmeye gelmiştim."

"Sorun yok," karşılığını verdi yardımcısı.

Kapı tekrar kapandı. Espérandieu geri dönüp otururken koltuk ağırlığı altında gıcırdadı. Şimdi koridorlarda daha az gürültü vardı. Camların arkasında yağmur hiç durmadan yağıyordu ve gök gürüldemeye devam ediyordu.

"Kimdi?"

"Bir hasta bakıcı ya da bir stajyer hekim..."

"Evine git," dedi.

"Hayır, iyi böyle, kalabilirim."

"Margot'yu kim gözlüyor?"

"Samira ile Pujol. İki de jandarma."

"Onların yanına git. Orada daha fazla işe yararsın."

"Emin misin?"

"Eğer Hirtmann bana saldırmak isterse, ona saldıracaktır." Sesi biraz titredi. "Benim burada olduğumu bile bilmiyor. Hem bir kadına saldırmayı tercih eder... Kaygılıyım, Vincent. Margot için kaygılıyım. Sen orada Samira'yla birlikte olursan daha sakin olurum."

"Ya sana ateş eden kişi, onu düşünüyor musun?"

"Aynı şey. Burada olduğumu bilmiyor. Gecenin bir vakti ormanın ortasında birine ateş etmekle bunu hastanede yapmak aynı şey değil."

Yardımcısının düşündüğünü tahmin etti.

"Tamam. Bana güvenebilirsin. Margot'nun ensesinde olacağım."

Espérandieu, Servaz'ın elini yakaladı ve cep telefonunu yerleştirdi.

"Gerekirse diye," dedi.

"Tamam. Git şimdi. Varınca beni ara. Teşekkürler."

Kapının kapandığını ve sessizliğin yeniden çöktüğünü işitti. Pencerenin öte tarafında gök gürültüsünün yankıları göğün her tarafında işitiliyordu. Sanki birbirlerine cevap veriyorlardı. Hastaneyi kuşatmışlardı.

Keskin bir klakson sokakta çınladı. Ardından bir gök gürültüsü... Ziegler arkasında bir hareket algıladı. Bir başka kapıdan dolaşıp arkadan saldırmaya geldiğini anladı ve harekete geçmek için gürültü olmasını bekledi. Arkasına döndü. Çok geç... Yumruk şakağına öyle şiddetli indi ki dizlerinin üstüne yığıldı. Sersemlemişti. Kulakları vınlıyordu. Etki anında şoku biraz hafifletmek için başını çevirecek zamanı ancak bulmuştu.

İkinci bir tekme böğrüne isabet etti, ciğerleri boşaldı ve yerde yuvarlandı. Bir tekme de karnına indi ama cenin pozisyonunda büzülmüştü ve tekme hedefine ancak kısmen isabet etti. Bunun üzerine kalçalarına, böğrüne, baldırlarına öfkeli bir darbe yağmuru başladı.

"Pislik orospu! Beni böyle gerçekten düzeceğini mi sandın! Kim sanıyorsun sen beni, salak?"

Bir yandan hakaret ediyor, bir yandan vuruyordu, tükürükler saçarak konuşuyordu. Acı müthişti. Dirsekleri, sırtı ve kolları yara bere içinde gibiydi. Adam eğilip Ziegler'i saçlarından yakaladı ve yüzünü yere çarptı. Burnu patladı, gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi ve bir an bayılacakmış gibi geldi. Adam onu bıraktığında titreyen elini burnuna götürdü. Kan akıyordu. Adam ayak bileklerinden yakalayıp yüzükoyun çevirdi ve bütün ağırlığıyla sırtına bindi, bir dizini böğrüne dayayarak yerde eziyordu. Bileklerinden yakaladı, kollarını

sırtında büktü ve Ziegler kelepçe takacağını hissetti. Kelepçeyi etine acı verecek şekilde batırana dek sıktı.

"Orospu! Şimdi ne yapmak zorunda olduğumu anlıyor musun? Anlıyor musun, zavallı salak?"

Hem öfkeli hem sızlanan bir sesi vardı. Onu kuşkusuz derhal öldürebilirdi. Bir silahla ya da kafasını parçalayarak. Ama hâlâ tereddüt ediyordu: Bir polisi öldürmek, atması güç bir adımdı, düşünmeyi gerektiren bir karardı. Ziegler'in belki hâlâ küçük bir şansı vardı...

Kan dolu burnu nedeniyle, genizden çıkan bir sesle, "Aptal olma, Zlatan!" diye bağırdı. "Kanté haberdar, üstlerim de! Beni öldürürsen müebbet alırsın!"

"Kapa çeneni!"

Bir tekme daha savurdu, bu kez daha yumuşakça ama daha önce berelenmiş bir bölgeye isabet ettirdiğinden Ziegler acıdan yüzünü buruşturdu.

"Beni gerçekten salak mı sandın, ha? Rozetini bile göstermedin! Görev yetkin de yok! Kanté... Başka kim haberdar?"

Yeniden bir tekme savurdu. Ziegler dişlerini sıktı.

"Konuşmak istemiyor musun: Dert etme: Senden daha çetin cevizleri mat ettim ben..."

Yere tükürdü. Sonra eğilip ceplerini karıştırdı, iPhone'unu aldı ve Irène'in yere düşen silahını kaptı. Daha sonra iri pençesi deri ceketinin fermuarına daldı ve tişörtünün üzerinden göğüslerini kısa bir an okşadı. Ardından, onu koridorun ortasında kelepçeli ve şaşkın bırakarak bürosuna doğru uzaklaştı.

Servaz uyumuyordu. Uyku tutmuyordu. Kafasında çok fazla soru vardı. Kafein, hemşirenin zerk ettiği sakinleştiriciyle birlikte damarlarında dörtnala koşturuyordu. Servaz ise hangisinin, Arabica II, Adrenalin ya da Bromazepam'ın mı birinci geleceğini bilmiyordu.

Odada tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Dışarıdaki fırtınanın gürültü patırtısından başka bir şey işitmiyordu. Bir de uzaktan, oda kapısının ardından geçen ayak sesleri. Odasının neye benzediğini hayal etmeye çalışmıştı ama bunu yapabilecek durumda değildi. Gözleri-

nin üzerindeki pansumanı ihtiyatla elledi. Fazla yer kaplayan ve katı bir gece maskesi etkisi bırakıyordu. Kendini tamamen eli kolu bağlı hissediyordu.

Düşünerek önündeki hiçliğe sabitlenmişti.

Mercedes'teki cesedin bulunuşu, doğru gördüğünün kanıtıydı: Cinayetler otobüs kazasına bağlıydı. İtfaiye şefinin marjinallerle kavgasının kuşkuları başka yere çekmek için bir mizansen olduğuna kuşku yoktu. Sözde evsizler asla bulunamamıştı. Katil ya da katiller çok becerikli çıkmışlardı: Toulouse'da sonu kötü biten bir kavga ile üç yıl sonra yüz kilometre ötedeki bir kayıp arasında bir soruşturmacının bağ kurması güç, hatta imkânsızdı. Bu trajik gecenin başka aktörlerini ilgilendiren başka olayların da ortaya çıkacağına emindi...

Ama uymayan bir şey vardı.

Bir süre önce edindiği izlenim geri dönmüştü. Açık olmayan bir şey vardı. *Kaza değil de cinayet söz konusuysa, şoförün ve itfaiye şefinin ölümleri titizlikle gizlenmişti... Claire Diemar'ınki değil...*

Zorla verdikleri analjezik etkisini göstermeye başlıyordu. Başı dönüyordu. Sonunda morfin ipi göğüsleyecek gibi gözüküyordu. Doktorlara, hemşirelere ve bütün tıp ekibine lanet okudu. Bilincinin açık kalmasını istiyordu. İşlev görebilir olmalıydı. İçindeki kuşku büyüyordu. Zehirli bir çiçek gibi. Claire Diemar otobüs kazasına kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bağlayan bir biçimde öldürülmüştü. *Boğazında lamba, aydınlık banyo, hatta havuzda oyuncak bebekler... ama* katil ilk kez ikisi arasında bağ kurulmasını istemişti. Ya da her koşulda ilk kez bu bağ bu kadar aşikâr kılınmıştı. Çünkü itfaiyecinin ölümü –Garonne'da *boğulma*– ve otobüs şoförününki –otobüsün yoldan çıktığı noktada arabasıyla göle atılması– dikkate alınırsa, bağ yine vardı ama özenle gizlenmişti.

Bu sefer farklı, diye bir kez daha tekrarladı. Makyaj yok. Claire'in ölümü kazayı çok dolaysızca anıştırıyordu. Ve katilin eyleme geçtiği andaki öfkesine tanıklık ediyordu. Ve de kontrol yitimine.

Aniden, taşlar yerli yerine oturdu. Başından beri gözünün önünde olan şeyi görmesi neden bu kadar zaman almıştı? Bütün bu süre boyunca oradaydı. Gizlenmeye bile çalışılmamıştı. Soruşturmanın en başında Claire'in bahçesinde izmaritleri bulduğunda hissettiği duyguyu

hatırladı. Bir tür gözbağcılık numarasına tanık olduğu nahoş duyguya kapılmıştı: *Birisi onları yanlış tarafa bakmaya zorlamak istiyordu...* Bu dramın ardında kimse farkına varmadan yer değiştiren gizli bir gölge fark ettiğini de sanmıştı. Ama şimdi, biliyordu. İçine bir bunaltı doldu. Hâlâ yanılmayı umuyordu. Durumun böyle olması için dua etti. Karşısındaki odaya gözlerini dikmişti hâlâ, görmeden bakıyordu. Kulaklarında gök gürültüsü. Bitmek bilmeyen. Gidip geliyordu. Aynı şekilde düşünce de geri geldi. Elbette. Nasıl daha erken görmemişti? Her şey ortadaydı, gözlerinin önünde. Bunu ondan daha iyi kimse anlayamazdı. Vincent'ı uyarmalıydı. Derhal. Ve yargıcı...

El yordamıyla cep telefonunu aradı. Parmaklarıyla telefonu buldu, başparmağı ortadaki kocaman tuşu buldu.

Sonra alttaki en küçük tuşlar... Ne var ki rehberini açamıyordu, zaten okuyamazdı. El yordamıyla bir numara çevirmeye çalıştı, aleti kulağına götürdü ama soğukkanlı bir ses ona yanlış numara çevirdiğini belirtti. Bir daha denedi. Aynı cevap. *Zil...* Yatağın yanında zili aradı, buldu ve bastı. Bekledi. Hiç. Tekrar bastı. "Kimse yok mu?" diye bağırdı önce. Cevap yok! Lanet olsun, herkes nereye gitmişti? Yorganı attı ve çıplak ayaklarını yere koyarak yatağın kenarına oturdu. Tuhaf bir hisse kapılıyordu. *Başka bir şey vardı...* İkinci bir fikir bilincinin sınırlarında dolanıyor, dikkatini çelmeye çalışıyordu. Bunun son saatle, bu odada bulunduğundan beri olup bitenlerle ilişkisi vardı. Bütün bu heyecanlardan sonra berrak fikirlere sahip olmakta güçlük çekiyordu. Sakinleştirici etki ediyordu çünkü kendini giderek daha ağır ve yorgun hissediyordu ama aciliyet kanını kamçılıyordu. Ne pahasına olursa olsun uyanık kalmalıydı. Önemli bir şeyi düşünmek üzereydi. *Hayati bir şey...*

46

Maç berabere

Tek bir hata yapmıştı ama bu yetmişti.

Ziegler onun uzaklaşmadan önce göğüslerine kısa bir an dokunuşunu hatırladı. Vücudundaki ağrının etkisiyle, kesik kesik ve ıslık gibi soluk alıyordu. Ziegler koridorun ortasına, elleri kelepçeli, sırtüstü uzanmıştı. Yerde bir kurtçuk gibi kıvrılıp bükülerek yüzünü buruşturup dişlerini sıkarken, ceketinin altından tişörtünün ucunu yakalamayı ve şiddetle çekmeyi başardı. Tanrım, bu lanet işporta mal düşünemeyeceği kadar dayanıklıydı. Bütün gücüyle çekse de kumaş bir türlü yırtılmıyordu. Lanet olsun! *Made in China,* öyle mi! Soluklanabilmek için ensesini tozlu zemine dayadı, kelepçelerin metali belini müthiş acıtıyordu. Düşünmeye çabaladı, sonra başını yüzünün yakınında bulunan süpürgeliğe çevirdi. *Bir çivi...* Çekicin onu unuttuğu belliydi çünkü bir ya da iki santim dışarıdaydı. Yan yan sürünerek duvara iyice yaklaştı. Düz başlı bir çivi. Yeterince geniş. Aptalca bir fikirdi ama denemekle bir şey kaybetmezdi... Kalçaları üzerinde kayarak çiviyi göbek hizasına getirdi, sonra ona doğru yuvarlanmaya çalıştı. Elleri sırttan kelepçeliyken bunun ne kadar güç olduğunu saptamak onu şaşırttı. Asıl sorun takılan sağ dirseğiydi. Ne kadar güç alsa da bu lanet dirsek her seferinde tam yuvarlanacakken onu durduruyor, engelliyordu. Acı da cabasıydı çünkü bu pislik Jovanovic aynı yere defalarca vurmuştu. Yine de üçüncü denemede engeli aşmayı başardı ve kendini süpürgeliğin hemen üzerinde, yanağı ve omzu duvara yapışık buldu. Vücudunun geri kalanı zemin ile duvarın alt tarafı arasında sıkışmıştı ve çivi de tişörtünün hemen altında, karnının üzerindeydi. *Neredeyse her şey tamam...* Bunun üzerine basenini mümkün olduğunca süpürgeliğe itti,

sonra çiviyi göğsüne getirecek şekilde kımıldadı. Bu da acaip güçtü. Yine de tişörtünü, ceketinin etekleri arasından çiviye taktığını hissedince rahatladı. Çivi tişörtünü vücudunda yeterince kaldırınca, derin bir nefes aldı. *Bir, iki, üç...* Mümkün olduğunca güçlü bir hareketle duvardan uzaklaştı... Yırtılan tişörtün sesi onu neredeyse mutluluktan havaya uçurdu.

Gözlerini kapattı, bir an durdu ve kulak verdi. Adamın masasındaki bir çekmeceyi karıştırdığını, sonra tabancasına bir şarjör taktığını işitti. Soğuk bir dalga vücudunu kat etti. Sonra telefon edeceğini anladı.

Bir mola...

Aceleden acıyı neredeyse unutmuştu. Kotunun arka kenarını kelepçeli elleriyle tutarak kıvrılıp büküldü. Sonunda baldırları, kalçaları ve neredeyse bütün bacakları pantolonundan çıktı. Sonra çırpındı, yerde sürünerek pantolonunu bacaklarından çıkardı ve nihayet ayaklarıyla bir köşeye fırlattı. Acı içindeki tüm gövdesi itiraz ediyordu ama başarmıştı... *Bu pislik kiminle karşılaştığını bilmiyor.* Sadece yırtık tişörtünü gösteren açık ceketi, sutyeni ve pembe küçük külotuyla, tamamen edepsiz bir pozda bacaklarını açmış bir halde geri gelmesini bekledi. *Ya şimdi ya asla,* diye düşündü: *Kırmızı başlıklı küçük kız ile kötü kurdun büyük sahnesi...*

"Lanet olsun, ne yaptın böyle?"

Başını kaldırdı. Göğüslerine, karnına, külotuna yönelen parlak gözlerini gördü... Ve doğru stratejiyi seçtiğini anladı. O da aynı erkek kategorisindendi. Belki işe yaramazdı ama küçük bir şansı vardı. Zlatan'ın bakışları kalçalarının yukarısında durdu. Şaşkın gözüküyordu. Derin bir düşünceye kapılmıştı. Bunun zamanı olmadığını biliyordu elbet ama gözlerini bu manzaradan ayırmakta güçlük çekiyordu. Kelepçeliydi ve ayaklarının dibine serilmişti, ona tabiydi.

"Çöz beni," dedi. "Lütfen... bunu yapma..."

Kalçalarını bilinçli bir şekilde ayırdı, kıvrandı ve gerildi. Kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Külotunun kalçaları üzerinde biraz daha aşağı indiğini hissetti. Mükemmel... Adam gözlerini ayıramıyordu. Sert bakışlar. Karanlık. Parlak. *İlkel.* Bir leşçi. Adamın gözlerinde yeniden ikilemi okudu. Ondan kurtulmanın aciliyeti ile karşısında duran, insafına kalmış, neredeyse çıplak çok güzel bir kadın arasında parçalanmıştı.

Ve kendini sunan bu tenin çağrısı onun gibi yoldan çıkmış bir adam için neredeyse karşı konulmazdı. Kadın oradaydı, yerde, elleri kelepçeli, silahsız ve savunmasız... Benzer bir durum asla görülmezdi. İşte, bunu düşünüyordu. Ziegler, adamın beyninde kendine bir yol açan, akıl yürütmesini bulandıran cinsel uyarı mesajını fark etti.

Daha fazla düşünmeden, tek elini kemerine götürüp açtı. Ziegler derin bir nefes aldı.

"Dur... hayır... bunu yapma," dedi.

Bu tür mesajın bu tarz adamlar üzerinde tam tersi etkide bulunduğunu gayet iyi biliyordu. Ardından gözlerini Ziegler'den ayırmadan yavaşça pantolonunun fermuarına uzandı. Öne doğru bir adım daha attı. Beceriksiz iri eli inatçı bir düğmeyi, üçüncüsünü çözmeye uğraşırken ve diğer elinde silah varken, Ziegler'in bacakları aniden topuklarının etrafında ölümcül bir mengene gibi kapandı ve şiddetle kadına doğru çekildi.

Adam dengesini yitirirken gözlerinde bir şaşkınlık ışıltısı gördü. Elleriyle havayı dövdü. Bütün ağırlığıyla düştü. Kafası süpürgeliğe sertçe çarptı ama Ziegler gözlerini silahtan ayırmıyordu. Aralarına düşmüştü. Sağır edici bir gürültü patladı. Son derece keskin bir ıslık sesi, tıpkı bir havai fişek gibi kulağını deldi ve sıcak bir nefes yanağını okşarken, küçük metal parçası çok yakınından geçip kuru bir şaklamayla arkasında bir yerde duvara girdi. Bir toz bulutu yükseldi ve yakıcı bir barut kokusu koridoru doldurdu. Ziegler yerde umutsuzca debelenerek sürünüyordu. Adamın kafasının arka tarafını ovuşturarak gözleriyle tabancayı aradığı anda silahı ele geçirdi. Omzunu yerde ezerek yan döndü. Bakışları ayaklarına ve öteye, Zlatan'a dönüktü. Kelepçeli ellerindeki silahı kalçasına dayamıştı, namlunun ucu Zlatan'a dönüktü.

"Kımıldama, PİSLİK! En ufak bir hareketinde şarjörü karnına boşaltırım, pis bok çuvalı seni!"

Zlatan kötü kötü güldü. Gözleri iki karanlık kuyuydu. Kaşlarını çatmış, Ziegler'in sırtındaki silahın kara deliğine bakıyordu.

"Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye alay etti. "*Beni öldürmeyi mi?* Şaşarım... Uzun süre böyle mi kalacağız? Iphone'un bende, sana hatırlatırım. Kelepçelerinin anahtarı da. Pozisyonunu görüyor musun? İki dakika içinde kolun tamamen uyuşur!"

Çok vakti olan bir leşçinin sakin güveniyle ona bakıyordu. Haklıydı. Altında sıkışmış omzunda kan şimdiden güçlükle dolaşıyordu ve sırtında silahı tutan el hafifçe titremeye başlamıştı. Yakında iyice titreyecek ve düzgün nişan alamayacaktı, o ise üzerine atılacak kadar güç toplamış olacaktı.

"Son derece haklısın," diye karar verdi gülümseyerek.

Zlatan şaşkın gözlerle ona baktı. Hemen ardından, silah patladı ve diz kapağı kurşunla un ufak olup dizi patlarken acıyla uludu.

"Orospu, delisin sen!" diye bağırdı. Acıdan iki büklüm olmuş, bacağını tutuyordu. "Beni... beni öldürebilirdin, lanet olsun!"

"Doğru," diye karşılık verdi. "Bu pozisyonda tahmini olarak ateş ettim, farkındasın. Herhangi bir yerine isabet ettirebilirdim... Karnına, göğsüne, kafana... Bir sonraki kurşun kim bilir nerene gelir?"

Adamın renginin attığını gördü. Onunla daha fazla meşgul olmadan, arkadan kelepçeli kollarını sırtına kırk beş derece açıyla çekti, silahı yerden kırk santim kadar mesafede tutarak arkasındaki küçük odaya, geçerken fark ettiği pencereye doğru ateş etti. Patlamanın sağır edici gürültüsü kulaklarında çınladı ve bir tenis topu gibi koridor duvarlarında sekti. Arkasındaki küçük odanın camlarının şiddetle patladığını işitti. Kulakları uğuldarken, aşağıda, sokakta çığlıklar işittiğini sandı.

"Sanırım jandarma gelmekte gecikmez," dedi, kendinden hoşnut bir halde.

Ürkütücü, bariz ve kendiliğinden yeni bir düşünce belirdi zihninde: Eğer haklıysa, kendisi de tehlikedeydi. Çünkü düşündüğünün tersine, katil onun nerede olduğunu biliyordu. Hiç olmadığı kadar zayıf durumda olduğunu biliyordu. Bunun tek şans olduğunu biliyordu.

Servaz, onun çoktan yolda olduğunu bir mide bulantısıyla düşündü.

Yatağın kenarına oturmuş, içinde korkunun aktığını hissetti. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu, buradan tüymeliydi. Çabuk. Bir yere saklanmalıydı. Giysilerini yokladı: Pamuklu, hafif bir pijama vardı üzerinde. Zili yeniden el yordamıyla arayıp bastı. Kimse yoktu.

Pislikler!

Hiçbir şey görmese de bakışları içgüdüsel olarak etrafta gezindi, ayağa kalktı, ellerini öne uzattı. Duvarları yokladı. Parmak uçlarında pürüzlü bir kaplama hissetti, karmakarışık borular... Sonunda yatağın baş ucuna yakın bir iskemle buldu, üzerine büyük bir plastik torba konmuştu. Elini içine daldırdı. Giysileri... Pijamanın altını aceleyle çıkarıp kotunu giydi, telefonunu yakındaki komodinin üzerinden alıp cebine soktu, sonra ayakkabılarını giydi. Bitirdiğinde bağcıklarını bile bağlamadan, kapının olması gereken yere yöneldi.

Kapıyı açtı. Koridor ona tuhaf bir şekilde sessiz geldi. Personelin nereye gitmiş olduğunu düşündü. Sonra beyninde bir kelime yandı: *Futbol*. Kuşkusuz Fransa takımınınkinden başka seyredecek maçlar vardı. Tabii eğer başka bir kattan çağrılmamışlarsa. Personel eksikliği, kesilmiş krediler... Bitmeyen nakarat... Geç olmuştu, gündüz personeli evine dönmüştü. Kaygıya kapıldı, başını sağa sola çevirdi. Aniden kendini fazlasıyla tehlikeye açık hissetti. Bu boş koridorun ortasında korunmasızdı.

Bütün duyuları alarma geçerek, kollarını önüne uzattı, sonunda elleri bir duvara dayandı. Odadaki pürüzlü yüzeyin aynısı. Duvarı takip etmeye karar verdi ve rastgele, sola doğru gitmeye karar verdi. Sonunda karşısına biri çıkardı. Duvarın dibine konmuş tekerlekli araba onu sendeletti, etrafından dolandı, yeniden ilerlemeye başladı, elleri hep duvara değiyordu. Borular, mantar bir panoya iliştirilmiş kâğıtlar, anahtarlı ve zincirli küçük bir kutu; belki yangın alarmı... Bir an anahtarı çevirmeyi düşündü. Sonra bir köşeye vardı. Dolandı. Doğruldu.

"Kimse var mı? Lütfen, yardım edin!"

Kimse yoktu. Göğsü sıkışıyordu, sırtından aşağı, kot pantolonunun üstündeki hastane gömleğinin altından soğuk terler iniyordu. Duvar boyunca el yordamıyla yürümeye devam etti. Aniden durdu. Parmakları çıkıntı oluşturan metal bir levhaya rastlamıştı, bir düğme... *Bir asansör!* Titreyen eliyle, aceleyle kare şeklindeki iri düğmeye bastı ve cevap olarak *ping* sesini işitti. Kulakları harekete geçen kabinin titreyişini algıladı. Birkaç saniye sonra kapılar bir ıslık sesiyle açıldı. İçeriye bir adım atıyordu ki arkadan biri ona seslendi.

"Hey, böyle nereye gidiyorsunuz?"

Adamın da kabine girdiğini ve asansör kapılarının üzerlerine kapandığını işitti.

"Hangi kat?" diye sordu yanındaki ses.

"Giriş," cevabını verdi. "Siz personelden misiniz?"

"Evet. *Ya siz, siz kimsiniz?* Bu halde buraya nasıl geldiniz?"

Adamın ses tonu kuşku vericiydi. Tereddüt etti. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

"Dinleyin. Size açıklayacak zamanım yok. Ama bana yardım etmelisiniz. Polisi arayın."

"Ne?"

"Burayı terk etmem gerekiyor. Acilen. Beni jandarmaya götürün."

Cesaretini yitirmiş adamın onu dikkatle incelediğini tahmin etti.

"Kim olduğunuzu bana söylerseniz..."

"Biraz karışık... Ben... ben..."

Kapılar açıldı. Bir hoparlörden kayıtlı ve şurup tadında bir kadın sesi, "Giriş katı / kabul / kafeterya / basın," dedi. Dışarı bir adım attı, biraz ötede sesler işitti ve yarattıkları hafif yankıdan geniş bir mekânda, muhtemelen hastanenin giriş salonunda bulunduğunu anladı. Yürümeye başladı.

"Hey, yavaş!" dedi arkasındaki adam. "O kadar hızlı değil! Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Durdu.

"Söyledim size. Burada kalamam."

"Öyle mi? Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Zamanım yok. Dinleyin, ben polisim ve..."

"Yani? Bu ne değiştirir? Siz bir hastanedesiniz, bizim sorumluluğumuzdasınız ve halinizi görüyor musunuz? Çıkmanıza izin veremem! Gidebilecek durumda değilsiniz..."

"Bu yüzden sizden yardım istiyorum."

"Ne yapmak için?"

"Buradan çıkmam için! Beni jandarmaya götürmeniz için. Söyledim size... Tanrım, kaybedecek vakit yok!"

Bir sessizlik oldu. Adam deli olup olmadığını düşünüyor olmalıydı. Servaz kulak kabarttı, tetikteydi, etrafındaki sesleri ve konuşmaları boşuna saptamaya, muhtemel bir tehlikeyi belirlemeye çabalıyordu. Ama yanındaki adamın varlığı onu sakinleştiriyordu.

"Bu halde ve bu kılıkta mı? Siz tamamen sayıklıyorsunuz, dostum! Saat kaç biliyor musunuz? Deli gibi yağmur yağıyor! Jandarmaya gitmeyi neden bu kadar istediğinizi söyleyin bari bana... Belki buradan arayabiliriz, değil mi? Ya da sizin katın personelini çağırıp onlarla bu konuyu sakince tartışırız."

"Size söylersem bana inanmayacaksınız."

"Deneyin yine de..."

"*Sanırım biri beni öldürmeye çalışıyor,* buraya kadar gelmesinden korkuyorum."

Bunları söylerken cümlesinin akıl sağlığı üzerinde yaratacağı kuşkuyu fark etti ama serinkanlılıkla düşünebilecek halde değildi. Sakinleştirici onu uyuşturuyordu; kendini bitkin, körlüğünden dolayı yönünü yitirmiş ve giderek iyice sarhoş hissediyordu. Yeni bir sessizlik.

"Açıkçası," dedi adam, kuşkuyla, "size inanmakta güçlük çekiyorum. Gerçekten de böyle bir hikâyeyi yutmamı mı bekliyorsunuz?"

Aniden sesi tanıdı. Biraz önce, Espérandieu varken odasının kapısını açmış olan adam. Özür dileyerek hemen kapatmıştı.

"Siz odama geldiniz," dedi.

"Doğru."

"Yanımda başka biri vardı, hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bir polisti o. Benim gibi. Sizce onun orada ne işi vardı?"

Genç adamın düşündüğünü fark etti. Bundan istifade edip kotunun cebine elini soktu.

"Bakın. Alın bunu. Benim telefonum bu. Rehberde adı yazılı. Vincent. Polis teğmenidir. Onu arayın! Hemen! Size söylediğimi ona söyleyin. Ve bana verin. Çabuk olun! Acil, lanet olsun!"

Yanlarından konuşan insanlar geçip uzaklaştılar. Dışarıda bir ambulansın sireni öttü ve sustu. Adam telefonu eline aldı.

"Pin kodunuz."

Servaz söyledi. Bütün duyuları ayakta bekledi. Etrafta konuşmalar, ayak sesleri duyuyordu. Kimlere ait olduğunu bilmenin imkânı yoktu. Kafasında yayılan pusa karşı mücadele ediyordu.

"Soyadı ne?"

"Nasıl?"

"Yardımcınızın? Soyadı ne?"

"Espérandieu!"

"Ya siz?"

"Servaz!"

"Teğmen Espérandieu'yle görüşmek istiyorum," dedi genç adam telefonda. "Aratan..."

Vincent'a durumu beceriksizce açıklamasını, ardından sorular sormasını dinledi. Aldığı cevaplarla, sesindeki gerilim giderek belirginleşiyordu.

"Tamam, onu size getiriyorum," dedi sonunda ve Servaz'ı kolundan tuttu. "Gidelim. Amma hikâye!" Servaz şimdi onun sesindeki paniği hissedebiliyordu.

"Telefonu bana vermenizi söylemiştim size."

"Daha sonra! Hızla buradan uzaklaşmalıyız. Eğer siz tehlikedeyseniz, ben de tehlikedeyim demektir! Jandarmaya gidiyoruz! Sanırım silahınız yok?"

İyi soru. Neredeydi silahı? Dalıştan önce torpido gözünde bıraktığını hatırladı.

"Yok," dedi. "Zaten siz kullanamazsınız."

Hastanenin kapılarından geçtiler ve aniden, tentenin altında, kudurmuş fırtınayla çevrili buldular kendilerini. Havada ozon kokusu ve tadı vardı. Sağır edici bir patlama işitildi. Genç adam Servaz'ı kolundan tuttu, sağanak yağmurun altında hızlı adımlarla park yerinden geçtiler. Servaz anında sırılsıklam olmuştu. Yağmur ensesinden ve hastane gömleğinin yakasından damlıyor, saçlarını ıslatıyordu. Su ayakkabılarının içine girmiş, parmaklarının arasında fışkırıyordu. Ürpermeye başladı. Yeni bir şimşek geceyi yırttı.

Genç adamın bir arabanın kapısını açtığını işitti.

"Binin!"

Üzerinden sular akarken kendini yolcu koltuğuna bıraktı ve bir refleksle hareket ederek emniyet kemerinin halkasını aramakta olduğunu fark edince gergin bir kahkaha attı.

Genç adam, kapıyı kapatıp bir an önce arabayı çalıştırırken, "Niye güldünüz?" diye sordu.

Cevap vermedi. Adam silecekleri çalıştırdı ve hareket ettiler. Park yerinden ayrılmak için sert bir virajı dönerlerken arabanın yan yatıp yalpaladığını hissetti ve lastikler öttü. Sonuçta hiçbir şey görmemesinin daha iyi olduğunu düşündü.

"Sanırım onu atlattık," diye şaka yapmaya çalıştı. "Bu kadar hızlı gitmek zorunda mıyız?"

"Süratten hoşlanmıyor musunuz?"

"Doğrusu, hoşlanmam."

Aynı cehennemi süratle yuvarlak kavşaktan döndüler ve Servaz'ın başı cama çarptı.

"Lanet olsun, yavaşlayın!"

"Kemerinizi takın," diye emretti sadece yanındaki.

Arabanın sıçrattığı suyun gürültüsünü işitiyordu. Geçerlerken fışkıran sular. Şimşeklerin şiddetiyle titreyen gökyüzü. Fırtına kudurmuştu. Hemen hemen her yandan düşen yıldırımların yankıları, sanki kulaklarında stereo bir kulaklık varmış gibi üç boyutlu geliyordu. Servaz kendini hem rahatlamış hem de kaygılı hissediyordu. Diğerlerinden daha güçlü bir şimşek yankılanınca sıçradı.

"Amma garip hava, öyle değil mi?"

Servaz, durum dikkate alındığında bu düşünceyi biraz tuhaf buldu. Gencin sesinde bir şey vardı... Başından beri... Tınılar... Şimdi fark ediyordu. Daha ilk seferde, genç adam odanın kapısını açtığında ve sesini yatağından işittiğinde, onda bir etki uyandırmıştı. Tanıdık olduğundan değil. Ama daha önce işitmiş gibi gelmişti. En azından bir kez.

"Uzun süredir mi bu hastanede çalışıyorsunuz?"

Cevap gelmekte gecikti.

"Hayır."

"Tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Ne? Hasta bakıcı yardımcısı..."

"Üstlerinize haber vermek gerekmiyor muydu?"

"Önceden düşünseydiniz! Siz ve yardımcınız acele etmemi söylediniz ve şimdi de..."

"Evet, ama yine de," dedi. "Kimseyi haberdar etmeden bir hastayla birlikte bilinmeyen bir yere böyle gitmek... Bir alarmınız ya da benzer bir şey yok mu?"

Sessizlik. Servaz bulantının geri geldiğini hissetti. Bir korku dalgası altında kalmıştı. Eli içgüdüsel olarak kapının üzerindeki kolu kavradı.

"Varınca hastaneyi haberdar ederiz," dedi genç.

"Evet, haklısınız. İşiniz ne, tam olarak?"

"Dinleyin. Bunun için uygun zaman olduğunu sanmıyorum..."

"Teğmen Espérandieu'nün benim yardımcım olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Cevap yerine motorun gürültüsü, sileceklerin vuruşu ve arabanın tepesine yağmurun inişi duyuldu.

"Nereye gidiyoruz, *David*?" diye sordu Servaz.

47

Çıkış

18 Haziran'ı 19'una bağlayan gece yılın en hareketli gecesi oldu. Rüzgâr saatte yüz altmış kilometre hızla esti, ağaçlar kökünden söküldü, mahzenleri su bastı ve Marsac civarındaki kırlara inanılmaz miktarda yıldırım düştü. İtfaiyeciler sayısız kez çağrıldı. Bora bir alet edevat mağazasının sac çatısını uçurdu. Aynı zamanda 18 Haziran'ı 19'una bağlayan gece Servaz'ın hayatındaki en uzun gece oldu. David ile Servaz şiddetli sağanak altında, gök gürültülerinin, kasırgaların ve şimşeklerin ortasında yol alırken, koltuğuna gömülmüş, pansumanlı gözlerini terin yaktığı Servaz, havanın tıpkı Claire'in cesedini küvetinde buldukları gibi olduğunu düşündü.

"Güzel komedi," dedi kararlı olmaya boşuna çabalayan bir sesle. "Neredeyse yakalanıyordum."

"Yakalandınız," diye düzeltti yanındaki.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim itiraflarımı dinlemek istemiyor musunuz, Başkomiser?"

"Seni dinliyorum."

Tehlikeli biçimde yalpalayarak yeni bir döner kavşaktan geçtiler. Peşlerinden öfkeli bir klakson geceyi yırttı.

"Claire Diemar'ı, Elvis'i, Joachim Campos'u ve diğerlerini ben öldürdüm," dedi David, gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek... "Hak ettiklerini buldular. Ben, bunu söylüyorum. Ya siz, Başkomiser, siz ne diyorsunuz?"

"Neden, David?"

Cevap yerine, genç adam Servaz'ın sol elini yakaladı ve şaşırtıcı bir samimiyet hareketiyle tişörtünün altına soktu. Bütün karnını kaplayan kocaman bir yarayı parmak uçlarında hisseden polis ürperdi.

"Ne bu?"

"Bir Asya spesiyalitesi. Japon tarzı *seppuku*. On dört yaşındaydım... Ama sonuna dek gitmeye cesaretim yoktu. Aynı zamanda körelmiş bir bıçakla, gayet keskin bir kılıç kadar kolay olmaz, öyle değil mi?" Boğuk bir sesle güldü. "Herkes Mishima değil ki," diye bağladı sözünü, acı acı.

Bir an Servaz, bu tür bir tutuma karşı koyacak hiçbir donanımı olmamasına, psikiyatr değil polis olmasına öfkelendi.

"Camus'nün sorusunu biliyorsunuz, değil mi, Başkomiser?"

"Gerçekten ciddi tek bir felsefi sorun vardır: İntihar. Hayatın yaşanmaya değer olup olmadığına karar vermek, felsefenin tek temel sorusuna cevap vermektir," diye gayriihtiyari ezbere söyledi Servaz. "Anladığımdan emin değilim. *Fikir bu mu, David? Arabada intihar mı edeceğiz?*"

Cevap yerine sessizlik. Servaz yutkundu. Bu deliliği durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Ama neydi bu? Bir şey görmüyordu, yağmurun altında mezara doğru hızla giden metal bir kabuğun içinde hapisti ve durum üzerinde en ufak denetimi yoktu.

"Neden olmasın? Benim hem elvedam hem de itirafım olur," dedi şoför buz gibi bir sesle. "Sözcük oyununa dikkat edin... Kan ve metal bir parafla imzalanmış itiraflar."

Servaz camını açmayı başardı. Midesi bulanıyordu. Yüzüne iri damlalar isabet etti. Nemli havayı derin derin soludu, ciğerlerine doldurdu. Hareket halindeyken atlarsa olacakları düşündü.

"Şimdi inmenizi öğütlemem," dedi David. "Her tarafta ağaçlar ve elektrik direkleri var. Başınızı bir yerde vücudunuzu başka bir yerde bulma ihtimali çok yüksek. Margot'nun manzaradan hoşlanacağını sanmam."

Camı kapattı.

"Soruma cevap vermedin: Neden?"

"Gerçekten masum tek bir kişi tanıyor musunuz, Başkomiser? Bulun bakalım bir kişi!"

"Kes şu gereksiz konuşmaları. Neden *sen*, David? O kazadan tek kurtulan sen değilsin... Neden Virginie, Hugo ya da Sarah değil? Ya da diğerlerinin intikamını almak için mi, örneğin koltuk değnekleriyle yürüyenlerin? Ya da tekerlekli iskemledeki şu diğerinin? *Çember*, bu mu?"

Bu kez bir tepki elde etmişti. David şaşkınlık gösteren bir ifadeyle ona baktı.

"Şaşırtıcı birisiniz, Başkomiser. Soruşturmanızın sizi bu kadar ileriye götüreceğini düşünmemiştim. Ama onlar masum. Tek suçlu benim. Onlar sadece hayal kurdu, düşledi, gözünde canlandırdı..."

"Siz bundan söz etmiş miydiniz? Hugo ile sen? Yapmaya hazırlandığın şeyden? Ona düşünceni açmış mıydın? Öyle mi? Fikir alışverişinde bulunuyordunuz, değil mi? Her şeyden haberdardı..."

"Hugo'yu bu işe bulaştırmayın! Ona zaten yeterince eziyet ettiniz. *Hugo'nun bu işle alakası yok!*"

"Hugo seni aradı, ona söylediklerimi sana söyledi, çok yakında olduğumu, otobüs kazasını bildiğimi, Çember'in üyelerini yakalayacağımı..."

"Ne anlatıyorsunuz?"

"Joachim Campos'un arabasında, bir tanığa göre, iki kişi vardı," dedi Servaz.

Parmakları arabanın kapısına sımsıkı yapışmıştı. En ufak yavaşlamada atlamaya hazırdı.

"Ve Bertrand Christiaens, Garonne'a birçok kişi tarafından atıldı," dedi.

"Christiaens'in ölümünün geri kalanıyla alakası yok," dedi bu kez David. "Ama itiraf edin ki başına gelen kaderin tuhaf bir cilvesi..."

"*Yalan söylüyorsun.*"

"Ne?"

"Bertrand Christiaens'in ölümüne tanıklık ettin, Çember'in birçok üyesi uyuşturucu kullanan ve sarhoş bir marjinaller çetesi gibi davrandılar, o gece gördüklerin konusunda polise tanıklık bile ettin: Senin adın polis raporunda geçiyor. Joachim Campos'un Mercedes'inde ölümünden önce de sen vardın. Ama bahse girerim şakağına kurşunu

sen sıkmadın. Elvis'in ölümüne de tanıklık ettin, onu köpeklerine yedirdiklerinde, çalıların arasında sigara üstüne sigara içerek. Ama *Claire Diemar'ı sen öldürmedin*... Çünkü kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Ne anlatıyorsunuz?"

"Hugo seni bu hale sokmak için ne yaptı? İnsanları nasıl manipüle ediyor? Deftere onun yerine bu cümleyi yazmaya seni nasıl ikna etti?"

David'in soluk alıp verişini duyuyordu. Sonra çok sakin bir sesle konuştu:

"Yanılıyorsunuz. Beni, sizin dediğiniz gibi, bu *hale* Hugo sokmadı. Babam, abim, *lanet ailem*... Asla kuşku duymadan kendinden çok emin bütün bu insanlar, beni başarısız biri, bir zavallı olarak gören bütün o pislik gelecek avcıları... Hugo bana yardım etmek için her şeyi yaptı. Hugo beni kurtardı. Benim gibi birinin bile bir yeri olduğunu, diğerlerinin benden daha değerli olmadığı, hatta daha berbat olduklarını bana öğretti... Benim kardeşim o, anlıyor musunuz? Abim. Gerçek abim. Sahip olmam gereken abi. Onun için her şeyi yaparım..."

Servaz, David'in bu kez umutsuzca samimi olduğunu anladı. Ve bu samimiyet onu ürküttü. Hugo'nun onun üzerinde bir etkisi vardı, ölümcül bir etki: *Her ikisi için de ölümcül*...

"Evet, doğru gördünüz: Defterdeki benim yazım. İzmaritlerin üzerinde benim DNA'm bulunacak. O andan itibaren herkes suçlunun ben olduğuma inanacak. Ve ölümüme sizi de sürüklemiş olmam, bunu doğrulayacak. Diğerlerini ele geçirmenize izin vermeyeceğim..."

Servaz'ın parmakları pansumanı gözlerinden çekip çıkardı. Göz kapaklarını açtı, gözleri yanaklarından akan sıcak yaşlarla doldu.

Işıklar... gözyaşlarının ve ön camı örten yağmurun arasından... Görüyordu!

Hâlâ bulanıktı ama görüyordu. Alışması zaman aldı. Karşı yönden gelen arabaların farları onu kör ediyor, gözlerini kapamak zorunda bırakıyordu. Sileceklerin gidip gelişi ve şiddetli yağmur arasından bir kırmızı ışığın lal rengi titrek gözü belirdi. David ışıktan geçerken koltuğuna yapıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

Genç adam kısa bir an başını ona doğru döndü.

"Ne yapıyorsunuz? Çıkarmışsınız..."

"David, bunu yapmak zorunda değilsin! Senden yana tanıklık yapacağım! Etki altında davrandığını söyleyeceğim! Psikologlar da cezai ehliyetin olmadığını belirtecekler! Tedavi görüp çıkacaksın! Özgür olacaksın! İyileşeceksin!"

Gök gürültüsünü andıran bir kahkahayla cevap verdi.

"Dinle beni, lanet olası! Tedavi olabilirsin! David, senin masum olduğunu biliyorum! Seni Hugo'nun kullandığını! Vicdanında bu yükle ölmek istiyor musun? Herkesin gözünde sonsuza dek canavar kalmak mı istiyorsun?"

Bir ters yön panosu: Otobandan çıkış bağlantısı! Servaz bütün kanının karnına ve bacaklarına doğru indiğini hissetti, bütün vücudu içgüdüsel olarak koltuğuna yapışmıştı... OTOBANA TERS YÖNDEN GİRECEKLERDİ!

"Lanet olsun, yapma bunu! YAPMA!"

Irène ambülansın açık kapılarından polis arabalarının gidiş gelişini seyrediyordu. Tepe lambalarının dönen ışıkları aracın içini ara ara tarıyor, su birikintilerinin üzerinden geçip yanında oturan acil doktorunun yüzünden geçiyordu. Doktor bir yığın cihaza bağlı hortumları kontrol ediyordu.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi."

Martin'in numarasını tekrar çevirdi ama yine açılmadı. Her seferinde sekreter çıkıyordu. Uyuyor mu acaba diye düşündü. Sinirlenmeye başladığını hissetti. Jovanovic'in dosyasında okuduğu bilgiyi ne pahasına olursa olsun ona bildirmeliydi.

Marianne...

Gerekçelerini anlamak güç değildi. Hugo'yu korumak için, soruşturmanın neresinde olduğunu öğrenmek için Martin'i gözetletmişti. Çünkü oğlu için, geriye kalan tek erkeği için her şeyi yapabilirdi. Ama Zlatan Jovanovic gibi birine başvurarak, yasa dışılığa bir adım atmıştı. Ziegler bir zafer kazanmıştı ama Martin'i, hakikati öğrendiğindeki tepkisini düşündükçe ağzında acı bir tat kalıyordu. Martin, belli etmese

de kırılgan biriydi. Çocukluğundan beri yaralı bir erkek. Kayıp biri. Bir kazazede. Bu yeni darbeyi nasıl karşılardı? Aniden, acil doktorunun kocaman açılmış gözlerle ve daha da geniş bir gülümsemeyle dışarı baktığını fark etti.

"Evet?" dedi ambülansın önünde ayakta duran kişiye.

Ziegler başını çevirdi ve kaygılı bir yüz ifadesiyle onu inceleyen Zuzka'yı gördü. Uzun siyah saçları kısacık krem rengi deri bir ceketin üzerine kat kat inmişti, çok sayıda kolye ve takı takmıştı, göbeğini açıkta bırakan kısa bir triko ile daha da kısa emprime bir şort giymişti. Dudağına sürdüğü ruj neon kadar parlaktı. Kısa bir an Ziegler geri kalan her şeyi unuttu.

"Gidebilir miyim?" dedi.

Acil doktorunun bakışları birinden diğerine gidiyordu; geceyi hangisiyle geçirmeyi tercih edeceğini sorar gibi bir hali vardı. Sarışın olanı, her tarafındaki morluklar ve yüzünün ortasındaki haç şeklinde bir maske gibi duran kocaman pansumanıyla en iyi zamanında olmasa bile...

"Şey... Bir kulak boğaz burun uzmanının görmesi gerek, sonra da sırtınızı ve kaburgalarınızı göstermeli..."

"Daha sonra."

Önce sedyeden, sonra ambülanstan atladı, Zuzka'yı kollarına aldı ve "maske"si yüzünden her zamankinden daha fazla başını eğerek onu öptü. Sevgilisinin dilinde Campari'nin, çavdar viskisinin ve vermutun acı-tatlı tadı vardı. *Manhattan,* diye düşündü Ziegler. Zuzka, Irène arar aramaz doğrudan striptiz kulübünden, Pink Banana'dan gelmişti. Acil doktoru onlara bakıyordu. *İkisiyle birden,* cevabını verdi zihninde. *İkisiyle aynı anda.*

Virajı kesinlikle çılgınca bir hızla dönerlerken Servaz kapıya çarptı ve otobana çıkmadan önce devrilmeleri için neredeyse dua etti. Ama asfalt şeridinin onlara doğru hızla geldiğini ve gecenin içinde, uzakta, otobanın geniş bir viraj çizdiği yerde farların yaklaştığını gördü. Gayriihtiyari yutkundu. Araba bağlantı yolundan çıktı ve ters yönden ana yola girdi. Servaz testislerinin kasıldığını hissetti, ortadaki dolgunun öte tarafında arabaları fark etti, *ters yönde geliyorlardı!*

"David, yalvarırım, *düşün!* Hâlâ durabilirsin! Yapma, Tanrı aşkına! Dikkkaaaaat!"

Bir klakson sesi. Farlar çılgınca yanıp sönüyordu. Gözlerini kapattı. Tekrar açtığında karşılarına çıkan iki araba gecenin içinde panikle kornalarına basarak yollarına devam etti. Yüzünden ter su gibi akıyordu. Retinasını yakıyordu. Kolunun tersiyle sildi.

"David! Cevap ver bana, lanet olsun! Bir şey söyle! Bizi öldüreceksin!"

David gözlerini yola dikmişti ve Servaz onun gözlerinde kesin ölümleri dışında hiçbir şey okumuyordu. Elleri direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyazdı. Göstergelerin ışığı genç adamın sarı sakalına ve nemli bakışlarına yansıyordu. Servaz onun ne kadar uzaklarda olduğunu anladı. Sağanak yağmurun yıkadığı önlerindeki otobana gözlerini dikmiş, bir sonraki aracın belirmesini bekliyordu. Bütün duyuları yakında olacak, kesin, kaçınılmaz çarpışmaya yoğunlaşmıştı.

Servaz uzakta iki yeni farın belirdiğini görünce koltuğuna gömüldü. Karşıdakiler ters yönde gittiklerini anlayınca selektör yaptılar. Yolun üzerinde daha yüksek farlar... Daha güçlü bir ışık gördü. Bir bağırtı geceyi yırttı. Yo, hayır! *Bir ağır vasıta!* Aşırı güçlü farlarından kör olmuş olsa da Servaz onun yolun diğer tarafına bütün ağırlığıyla geçmeye çalıştığını gördü. Devasa siluetinin bir yoldan diğerine sinirlendirici bir yavaşlıkla geçişini gördü. Dev makinenin dönüp duran sayısız tekerleğinin yoldan kaldırdığı suların müthiş bir şekilde fışkırdığını gördü. Motorun vites değiştirmelerini işitti. Delicesine ve kör edici far işaretleri optik sinirlerini acıtarak kesiyordu. Koltukta büzüldü, David'in direksiyonu kırıp onları çelik canavara sürükleyeceği anı kolluyordu, korkunç çarpışmayı bekliyordu.

Fakat hiçbir şey olmadı. Çelik devin klaksonları hemen yanlarından geçerken kulaklarını yırttı. Başını çevirdi ve camlara fışkıran su sisinin arasından, kabininin tepesinden korku içinde onlara bakan sürücünün fal taşı gibi açılmış gözlerini hayal meyal gördü. Soluk aldı. Aniden, Marsac'a ayak bastığından beri başına gelen her şeyin onu buraya, bu otobana getirmek için olduğunu, sular altındaki bu yolun onun hikâyesinin sembolü, kendi geçmişine doğru ters yönde gidişi olduğunu anladı. Babasını, Francis'i, Alexandra'yı, Margot'yu,

Charlène'i düşündü. Annesini, Marianne'ı... Kader, kaçınılmazlık, tesadüf, bileşimler... Atomlar gibi, birbirine doğru koşturan, çarpışan, parçalara ayrılan, doğan ve yok olan parçacıklar.

Böyle yazılmıştı.

Ya da...

Aniden elini David'in cebine soktu. Genç adamın Espérandieu'yü aramış gibi yaptıktan sonra telefonunu koyduğu yere. Parmaklarıyla bulup telefonu cepten çıkarttı.

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın onu!"

Araba bir yoldan diğerine tehlikeli zikzaklar çizdi. Servaz bakışlarını çevirdi, önünde olanla ilgilenmiyordu. Telefonu ağzına götürürken David'in eli bileğini tutmuş, telefonu almaya çalışıyordu.

"Vincent, benim!" diye bağırdı, daha henüz zil sesini işitirken. "Beni duyuyor musun? Vincent, Hugo! Suçlu Hugo! İşitiyor musun beni? *HUGO!* Defterdeki söz onu masum göstermenin bir yoluydu! Sorumluluğu David'e yıkmaya çalışacak! Söylediğimi anlıyor musun?"

Hattın ucunda Espérandieu, "Alo? Alo? Sen misin... Martin?" dedi.

"Evet, dediğim gibi..." diye devam etti. O sırada David bir yumruk indirmeye çalıştıysa da sıyrıldı.

Aynı anda üç şeritte gidiyorlardı, hatta emniyet şeridini bile ihlal ediyorlardı.

"Yargıçla görüş! Hugo hapisten çıkmamalı! Daha fazla konuşacak vaktim yok! Sonra anlatırım!"

Telefonu kapattı. Bu kez yanındakinin tüm dikkati üzerindeydi.

"Ne yaptınız? *Ne yaptınız siz?*"

"Bitti artık, Hugo çıkamayacak. Emniyet şeridinde dur! Bir işe yaramaz artık! Tedavi göreceksin, söz veriyorum! Söz: Seninle ilgilenecekler! *Sen burada bunu yaparsan Hugo'yu hapiste görmeye kim gider?*"

Önlerinde yeni farlar belirdi. Art arda dört far. Aşırı güçlü. Göz kamaştırıcı. Yoldan yüksekte. *Yeni bir ağır vasıta...* David de onu görmüştü. Orta şeritten yavaşça çıkarak, yaklaşmakta olan yarı-römorkun şeridine neredeyse koreografisi yapılmışa benzeyen çok akışkan bir hareketle giriyordu...

"HAYIR! HAYIR! HAYIR! YAPMA! YAPMA!"

Yeniden selektörler. Klaksonun bağırtısı. Dev araç bir çıkış arıyordu. Bu kez olmayacaktı. Ağır vasıta yer değiştirecek zaman bulamadı. Kaçınılmaz çarpışma... Demek ki yol burada bitiyordu. Yazılmıştı. Hikâyenin sonu. Birkaç saniye içinde... Olağanüstü bir çarpışma ve sonra, hiç. Hiçlik. Servaz sol taraflarında bir park alanının çıkış sapağını gördü, onların istikametinde tepeden iniyordu.

"Eğer bizi öldürürsen iki masumu öldüreceksin! Hugo kurtulamaz! Onun için her şey bitti! *Sen hayatta olmazsan kim hapishaneye onu görmeye gidecek!* Sola! SOLA!"

Kocaman ve kör edici dört gözün üzerlerine geldiğini gördü. Şose yolda yansıyan dört ışın kılıcı. Gözlerini kapattı. Kollarını öne uzattı ve saçma bir refleksle ellerini ön bölmeye koydu.

Korkunç çarpışmayı bekledi.

Aniden sola saptıklarını hissetti... Gözlerini açtı.

Otobandan çıkmışlardı! Bağlantı yolundan son sürat ve ters yönde iniyorlardı!

Servaz dev yarı-römorkun uzaktan, sağlarından, aşağıdan geçtiğini gördü. Kurtuluş! Sonra, üzerlerinde park alanından çıkan bir arabanın belirdiğini görerek irkildi. David direksiyonu kırdı, sarsılarak çimenlere çıktılar, içinde dehşet içinde dört kişinin –bir aile!– oturduğu, aşağı inen arabanın etrafından geçtiler, alçak çitlerden birini sürükleyip neredeyse bomboş park yerine çıktılar. Servaz diğer uçta bir kafeteryanın ve bir benzincinin ışıklarını gördü. David frene sonuna kadar bastı. Araba yan döndü, lastikler inledi.

Durdu.

Servaz kemerini çözdü, kapıyı açtı ve dışarı koşup kustu.

Ölümün artık bir yüzü olacağını biliyordu. Büyük bir yarı-römorkun yüzü, bir tamponun ve sıralı dört farın. Bu görüntüyü asla unutmayacağını bildiği gibi bunu da biliyordu. Ve kendisi direksiyonda değilse her arabaya bindiğinde korkacaktı.

Nemli geceyi derin derin içine çekti, soluğu tükenmişti, dilinin üzerinde ılık yağmuru tattı. Göğsü inip kalkıyor, bacakları titriyordu.

Sanki bir arı sürüsü içinden çıkmaya çalışıyormuş gibi uğulduyordu kulakları. Yavaşça arabanın etrafında dolandı ve David'i yere oturmuş, arka tekerleğe yaslanmış buldu. Parmakları sarı saçlarının arasında, yere bakarak hıçkırıyordu. Servaz önünde diz çöktü ve ellerini hasta bakıcı önlüğünün üzerinden genç adamın titreyen omuzlarına koydu.

"Sözümde duracağım," dedi. "Sana yardım edecekler. Sadece bir şey söyle bana: Claire Diemar'ın müzik setine Mahler CD'sini sen mi koydun?"

Anlamadan bakan bakışları yakaladı, "Önemi yok," dercesine başını salladı, genç adamın omzunu sıktı ve doğruldu. Telefonunu çıkarıp uzaklaştı. Nasıl bir görüntüsü olduğunun farkındaydı. Sağanak yağmurun altında sırılsıklam hastane gömleği, uğursuz dalış olayından beri sıyrıklarla kaplı parmakları, söktüğü pansumanın izlerini hâlâ taşıyan yüzü...

"Hay aksi, o telefon da neyin nesiydi? Neden cevap vermiyorsun?"

Vincent'ın sesi. Paniklemişti. Servaz telefonunun defalarca çalmış olduğunu ve bu kasırganın ortasında hiçbir şeyin farkına varmadığını anladı. Ama bu ses ona iyi geldi.

"Açıklarım. Bu arada yargıcı yatağından kaldır. Hugo serbest bırakılmamalı. Hemen bu akşam hapishanede onu sorgulama izni almalıyız. Sartet'yi ara."

"Ama asla kabul etmeyeceğini biliyorsun. Yasa dışı bu. Hugo sorgulandı."

"Başka bir olay kapsamında sorgularız," dedi Servaz.

"Nasıl?"

Fikrini ona açıkladı.

"Sana söylediğimi yap. Mümkün olduğunda yanınıza geleceğim."

"Ama bir şey görmüyorsun!"

"Ah, elbette görüyorum... Hem inan bana, kimi zaman bir şey görmemek daha iyidir."

Diğer uçta şaşkın bir sessizlik oldu.

"Hastanede değil misin?"

"Hayır. Otobandaki bir park yerindeyim."

"Ne? Neler..."

"Boş ver. Acele et. Sonra anlatırım."

Arkasında bir araba kapısı kapandı. Servaz geri döndü.

"Bir dakka bekle," dedi yardımcısına.

Direksiyona oturan David'in yüzünde bir gülümseme görmüştü sanki. Islak ön camın ardında bakışları kesişti. Servaz bir elektrik şoku yemiş gibi hissetti kendini. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü, Ford Fiesta yavaşça geri geri giderken koşmaya başladı. Bir rüyada gibi, Servaz arabaya doğru koşarken, arabanın park yerinin asfaltı üzerinde zarif bir kıvrım çizdiğini, burnunu çıkış bağlantısına çevirdiğini, sonra da ileri doğru gittiğini gördü.

Servaz, bütün otoban çıkışları tutulduğunda çok uzağa gidemeyeceğini düşündü. Sonra –kısacık bir anda– anladı. Hayır! Hayır, David, HAYIR!

Bacaklarındaki tüm güçle koştu. Bağırarak, umutsuzluk, korku ve öfkeyle harekete geçerek. Bu kadar aptal olduğu için kendini asla affedemeyeceğini hissediyordu. Peşinden boş yere koştu, araba uzaklaşıyordu, arka lambaları çoktan küçülmüştü, çitlerin arasındaki açıklıktan geçip birkaç dakika önce tırmandıkları yokuştan indi. Yeniden otobana girmişti.

Şeritlerin ortasında durdu.

Servaz, bulunduğu yerden David'in motoru kapattığını işitti. Neredeyse aynı anda sol tarafında isterik uğultuyu fark etti. Başını tam çevirmişti ki tepenin altından, büyük virajdan bir yarı-römorkun çıktığını gördü. Canavarın çok geç ve çok sert frene bastığını, üç şeridi enine kestiğini, römorkun denetimini yitirdiğini ve bütün yüküyle birlikte minik Ford'un üzerine çullandığını, onu yuttuğunu gördü.

Geri kalanını, çok sonraları, bir sis perdesi arkasındaymış gibi gördü. Ambulanslar, polis arabaları, geceyi tırmalayan döner lambalar. Sirenlerin çınlamasını kısmen işitti. Telsiz frekanslarında çıtırdayan mesajlar, çığlıklar, emirler, karbonik karlarını tüküren yangın söndürücülerin tıslaması ve elektrikli testerelerin keskin iniltisi. Kurtlar sofrasına üşüşen basın arabalarına, naklen yayın araçlarına, televizyon kameralarına, patlayan flaşlara, hatta burnunun dibine bir mikrofon uzatan ve iterek reddettiği genç gazetecinin yüzüne pek dikkat etmedi. Bunları görmekten, işitmekten çok düşlüyor gibiydi. Tuhaf bir şekilde

kafeteryaya kadar kendini sürükledi ve dumandan yönünü kaybetmiş arılar gibi koşturup duran insanları orada da görünce içinde tuhaf bir düşünce belirdi. Bu insanların, farkına varmasalar da deli olduklarını düşündü. Sadece delilerin böyle bir dünyada yaşamak isteyebileceklerini ve gün be gün onu yıkıma sürükleyebileceklerini düşündü. Ve bir kahve söyledi.

Ara 4

Mezarda

Zihni, bir çığlıktan ibaretti.

Bir sızlanış.

Kafasının içinde umutsuzca, öfkesini, ıstırabını, yalnızlığını bağırıyordu... Aylar boyunca onu insanlığından yoksun bırakmış olan her şeyi...

Yalvarıyordu da.

Merhamet, merhamet, merhamet, merhamet... Bırakın buradan çıkayım, yalvarırım. Kafasının içinde bağırıp yalvarıyor, ağlıyordu. Sadece kafasının içinde. Gerçekte boğazından hiç ses çıkmıyordu. Ağzında bir tıkaç vardı, halkalı kayışı ensesinde sıkılıydı. Ellerini sırtından bağlamamıştı: Hücresinin taşlarına sürtebilir ve bağları aşındırabilirdi. Elleri sırtındaydı, sağlam bir yapışkanlı bantla yapıştırılmışlardı. Çok rahatsız bir pozisyondu bu. Eklemlerinde hızla kalıcı acılara yol açmıştı. Omurgasının etrafındaki kaslarda son derece acılı bir kasılma. Ayrıca, sürekli eğik durmak zorundaydı. Uykuda bile. Ellerini kurtarmaya çalışmıştı ama imkânsızdı bu ve neredeyse acıdan bayılacaktı. Dişleriyle kollarındaki ya da kalçalarındaki bantları açamayacağından emin olmak istemişti kuşkusuz.

Karanlıkta kaslarının gerilimini yatıştırmak için pozisyon değiştirdi; yere oturmuştu, taş duvara dayalı, sıkıştırılmış toprak hizasında. Kimi zaman uzanıyordu. Ya da paramparça haldeki şiltesine gidiyordu. En fazla zamanını, dizlerini karnına çekip uyuklayarak geçiriyordu. Kimi zaman ayağa kalkıyor ve yürüyordu. Birkaç adım, daha fazla değil. Dayak yemek istemiyordu artık. Hiç giysisi yoktu. Küçük bir hayvan

gibi çıplaktı. Ve korkunç zayıf. İki günde bir, açlıktan ölmemesine yetecek kadar yemek veriyordu sadece. Artık onu yıkamıyordu. Ciddi biçimde zayıflamıştı ve kemiklerinin pis derisini deldiklerini hissediyordu. Ağzında, toprak tadından başka, sürekli kötü bir tat vardı. Çenesinin sol tarafını ve dilini amansız bir acı kemiriyordu: Bir apse. Kirli saçları onu kaşındırıyordu. Kendini giderek daha zayıf hissediyordu. Kırk kilo civarında olmalıydı. Belki daha az.

Artık onu yukarı da çıkarmıyordu. Yemek salonuna. Yemek ve müzik yoktu artık. Uykuda tecavüz de yoktu çünkü artık ona iğne yapmıyordu. Tek tesellisi buydu. Onu neden hayatta tuttuğunu düşünüyordu.

Çünkü artık yerini almış biri vardı. Bir kez onu tanıştırmıştı. O kadar zayıftı ki bacaklarının üzerinde duramıyordu ve giriş katına götüren basamakları tırmanırken onu desteklemek zorunda kalmıştı. "Nasıl bu kadar pis kokabiliyorsun!" demişti burnunu kıvırırken. Genç kadını yemek masasında otururken görmüştü. Daha önceden onun oturduğu koltukta. Gövdesi, onun gibi, geniş deri kayışla koltuğun arkasına bağlıydı. O bakışı tanımıştı: Birkaç ay ya da birkaç yıl önceki kendisinin bakışı. Önce hiçbir şey dememişti, bir şey diyecek gücü yoktu. Yeni gelene bakarak başını hafifçe sallamakla yetinmişti. Ama onun giysisini giymiş kadının gözlerinde dehşetli korkuyu okumuştu. Sonunda, "Bu benim giysim" diyebilmeyi başarmıştı. Onu mahzene geri indirmişti. Onu son görüşü olmuştu bu ama zaman zaman yukarıdan gelen müzik sesini işitiyordu, neler olduğunu biliyordu. Onu evin neresinde kapalı tuttuğunu düşünüyordu.

Uzun süre boyunca, delirmekten çekinmişti, akıl sağlığını korumak için mücadele etmişti, gerçekliğe tutunmaya çalışmıştı. Şimdi kendini bırakmıştı. Bilincinin sınırlarından tırmanan delilik, avını tuttuğuna emin olan bir leşçi gibi, bilincini kemirmeye, açlığını onunla gidermeye başlamıştı. Ondan kaçmanın tek yolu, kırk yıllık hayatını, hayatı olmuş olan şeyi tekrar düşünmekti. Daha doğrusu, onun adını taşıyan ama ona hiç benzemeyen birinin hayatı. Güzel, hareketli, trajik, ama asla sıkıcı olmayan bir yaşantı.

Hugo'yu düşündüğünde vicdan azabı boğazını dolduruyordu. Onunla çok gurur duymuştu. Alışkanlıklarını hiç bilmiyordu ama ona laf edecek durumda değildi ki. Yakışıklı, parlak oğlu... en büyük başarısı.

Şimdi neredeydi? Hapiste mi dışarıda mı? Kaygıyla boğuluyordu, onu düşündükçe göğsü eziliyordu. Üstelik Mathieu'yü, Hugo ve kendisini birlikte, bir arada, bahçede ya da bir plajda oynarken, berrak bir sabah gölde yelken yaparken, bir ilkbahar öğleden sonrasında bir barbekü dolayısıyla dostlarla beraber, hepsinin de ailesine hayran olduğunu bildiği dostlarla birlikte düşündükçe, acı onu parçalamakla, paramparça etmekle tehdit ediyordu. Kahkahalarını, çığlıklarını işitiyordu, beş yaşındaki oğlunun, neşeli, tombul yüzünde mutlak bir mutluluk ifadesiyle babasının kollarında güneşe doğru kaldırılışını görüyordu. Ya da baba ile oğulu yatağın baş ucuna oturmuş, babası *Robinson Crusoe*'yi, *Define Adası*'nı ya da *Düğmelerin Savaşı*'nı okurken, Hugo'yu da başparmağı ağzında, dikkatli, konsantre, müthiş ciddi, sonra yavaş yavaş uykuya dalarken görüyordu. Mathieu o araba kazasında ölmüştü ve hayatın kenarında onları –Hugo ile kendisini– terk etmişti. Kimi zaman, bunun için ona çok kızıyordu.

Göl kıyısındaki ev de gözünde canlanıyordu. Güzel havalarda kahvaltı etmeyi sevdiği teras, elinde bir kitap, karşı sahildeki ağaçları yansıtan gölün parlak ve dingin aynası, asla bıkmadığı, sadece çarpan bir yelkenin gürültüsünün ya da yan evdeki çocukların çığlıklarının ya da yankının taşıdığı kıçtan takma bir motorun taptapının bozduğu bu huzur adacığı...

Sonra, Martin'i düşünüyordu... Onu sıklıkla düşünüyordu. Martin, en büyük aşkı, en büyük yenilgisi. Bakışlarının saatte yirmi kez karşılaştığı Marsac'taki dersleri, buluşmayı sabırsızca beklemelerini, Schopenhauer, Nietzsche ya da Rimbaud tartışmalarını hatırlıyordu. Dylan'ın, Morrison'ın, Springsteen'in ya da Rolling Stones'un müziğine ve sözlerine kapanıp kaldığındaki öfkelerini. Kendisinden bir yaş büyük olmasına rağmen ona "Yaşlı" ya da "Sevgili Moruk" lakabını takmıştı. Ama onu nasıl da sevmişti! Yazdığını keşfettiğinde de sevmişti onu. Göğüsleri ve kalpleri açabilen ve her şeyi kâğıda dökebilen biri. Görülmemiş bir yetenek... *Yumurta* adlı o öykünün ilk satırlarını okuduğunda düşündüğü ilk şey bu olmuştu. İlk cümlesini bugün bile hâlâ hatırlıyordu: "*Bitti, sona erdi,* finito: *Yarın ölmem gerekirse, bu öyküde değiştirilmesi gereken tek bir virgül bile olmayacak – bugüne dek yazılmamış sıkıcılıkta bir öykü.*" Onu sevmişti,

hayran kalmıştı ama ilk okuyanın kendisi olmadığını, Francis'in, onun "öteki-ben"inin, kardeşinin, onun önüne geçtiğini biliyordu. Francis'i kıskandığı oluyordu. Onun Martin üzerindeki gücünü. *Ve kendisi üzerindeki gücünü*... Uyuşturucu... Tek bir korkusu vardı: Francis'in her şeyi Martin'e anlatması, dünyada herkesten çok sevdiği kadının bir müptela olduğunu ona söylemesi. Bu korku birlikte oldukları bütün o süre boyunca onu terk etmemişti. Belki de aslında bu yüzden onu terk etmişti. Korkudan kaçmak için...

Onu sevmişti, ona hayrandı *ve ona ihanet etmişti*... Zihni boş, vücudu titreyerek mezarının karanlığında çömeldi. Aniden umutsuzluk rüzgârı bütün bu güneşli güzel imgeleri alıp götürdü ve karanlıklar, soğuk, dipsiz uçurum üzerine çullandı. Delilik geri dönmüştü. Onun çelik pençeleriyle beynini sıkıştırdığını hissetti. Böylesi zamanlarda bir görüntüye tutunuyordu, bütün gücüyle, kesin bir bunamadan onu hâlâ kurtaran tek görüntüye.

Gözlerini kapatıyor ve koşmaya başlıyordu. Tek başına, gelgitin kısmen açıkta bıraktığı bir plaj boyunca. Işıklı bir şafak, dalgaları ve nemli kumu ışıldatıyordu, meltem saçlarını dalgalandırıyordu. Koşuyor, koşuyor, koşuyordu. Saatlerce. Gözleri kapalı. Martıların çığlıkları, denizin düzenli gürültüsü, ufukta birkaç yelkenli ve şafağın ışıltısı. Hep koşuyordu. Bitmez bilmez bu plajda. Gün ışığını asla görmeyeceğini biliyordu.

48

Son

Projektörler hapishanenin dış duvarını aydınlatıyordu. Park yeri boştu. Servaz girişin mümkün olduğunca yakınına park etti. Öfkesi geçmemişti. Bitkinliğin ve yorgunluğun yerini yavaş yavaş bu öfke almıştı.

Müdür onları bekliyordu. Gece boyunca birçok tuhaf telefon almıştı: Savcıdan, adli polisten, hatta cezaevleri genel müdürlüğünden. O, "Başkomiser Servaz'ın ve Teğmen Espérandieu'nün girişimlerini kolaylaştırma" yönünde her şeyin yapılması için adalet bakanı tarafından bizzat aranmıştı. Bu olaya herkesin neden birdenbire bu kadar büyük ilgi gösterdiğini anlayamıyordu. Çoğunluk partisinin bir vekilinin, partinin umudunun tutuklanmak üzere olduğunu, kendini kesin olarak aklanmış bulacağını ve yarından tezi yok, çoğunluk partisi üyelerinin onun kesinlikle dava dışı bırakıldığını duyurmak için sabırsızlandıklarını, "bütün bu sızmaların kesinlikle üzücü olduğunu" şiddetle teşhir edeceklerini, televizyona çıkıp "bu ülkede masumiyet karinesi diye bir şey var ve bu olayda muhalefet üyeleri tarafından ayaklar altında çiğnendi" diyeceklerini bilmiyordu. Paris'te rüzgârın döndüğü hissedilmişti: Paul Lacaze'ın masum olduğu ortaya çıkacaksa, hemen ondan vazgeçemezlerdi. Talimat değişmişti: Saflar sıklaştırılıyordu.

Yine de cezaevi müdürü, kıpkırmızı gözlü ve göz bebekleri genleşmiş başkomiseri ve zımbalı ceketiyle bir ergen havasındaki genç teğmeni büyük bir ihtiyatla karşıladı. Üstelik başkomiserin yüzünün her yerinde ve ellerinde yara bere ve çizikler vardı. Dağınık saçlarında da kocaman bir pansuman. Sanki kafatası dikilmiş gibi. Müdür arkalarından kapıyı kapatıyordu ki Servaz'ın sesi yükseldi:

"Birini bekliyoruz."

"Savcı bana sadece iki kişi demişti."

"İki ya da üç... ne fark eder?"

"Dinleyin, vakit gece yarısı. Siz bitirene kadar beklemem gerekecek mi? Çünkü..."

"İşte geldi."

Fırtınanın kasıp kavurduğu park yerinden bir motor gürültüsü işitildi ve jandarma renklerini taşıyan bir araba belirdi. Yolcu tarafının kapısı açıldı ve motorcu ceketli, pantolonlu ve çizmeli bir kadın indi. Yüzü burnunu ve yanaklarını örten haç biçimli kocaman bir pansumanla tuhaf biçimde sarılıydı. Onun da sol kolu sargıdaydı. Ziegler yağmurun tepesine çöktüğünü hissederek başını omuzlarına gömdü ve girişle arasındaki birkaç metreyi koşarak geçti. Tam bir saat boyunca Auch savcı vekili ve jandarmanın soruşturma biriminden birkaç görevli tarafından sorguya çekilmiş ama yine de Martin'in yanına gelmeyi başarmıştı. Bilgisayarına girdiğinden söz etmeyi bir kez daha es geçerek, olup biteni ona birkaç cümleyle açıklamıştı.

"Bütün bunları nasıl keşfettin?" demişti Servaz, şaşkınlıkta.

Marianne'ın onu takip ettirdiğini öğrendiğinde şaşırmış gözükmemişti. Buna karşılık, derin üzüntüsünü fark etmişti Ziegler. Daha sonra Martin, Seysses Hapishanesi'ne, yanlarına gelmesini istemişti. Telefonda bitkin bir hali vardı, neden hastanede olmadığını sormuş, ama Servaz cevap vermemişti.

"O da bizimle," dedi polis.

Tanrı aşkına, diye düşündü müdür, yara bere içindeki sarışını görünce. *Bu komedi de neyin nesi? Ama* emir almıştı. Tepeden inme. "Her istediklerini yapın, yeterince açık mı?" demişti telefonun ucundaki cezaevleri genel müdürü. Omuz silkti, güvenlik kapıları öttüğünde nöbetçilerin üç ziyaretçiyi içeri bırakmaları emrini verdi ve hapishanenin içinde onların önünde yürürken ayak sesleri uzun koridorlarda çınladı. Üç demir parmaklıktan geçtiler ve sonunda müdür bir demet anahtar çıkardı, birini kilide soktu ve görüşme odasının kilidini açtı.

"Girin. Sizi bekliyor."

Hızla uzaklaştı. İçeride olacakları öğrenmek istemiyordu.

"İyi akşamlar, Hugo," dedi Servaz içeri girerken.

Formika masanın arkasında oturan, ellerini kavuşturmuş genç adam başını kaldırıp ona baktı.

Sonra bakışları ardından giren Espérandieu ile Ziegler'e döndü ve Servaz, jandarmanın yüzünü fark edince genç adamın mavi gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık ışıltısının parıldadığını gördü.

"Ne oluyor? Müdür beni yataktan kaldırdı. Şimdi de sizler..."

Servaz öfkesini gizlemek için çabaladı. Oturdu ve Vincent ile Irène'in de oturmalarını bekledi. Üçü de masanın öte tarafında, Hugo'nun karşısındaydılar. Hukuksal açıdan, Claire'in ölümü üzerine soruşturmada çocukla karşılaşmaya kesinlikle hakları yoktu çünkü daha önce sorgulanmıştı. Ama son gelişmeler dikkate alındığında Servaz, Yargıç Sartet'den Elvis'in öldürülmesi soruşturmasıyla ilgili görüşme izni elde etmişti. Ayrı ama yine de ilkiyle bağlantılı bir olaydı.

"David öldü," dedi yavaşça.

Bir acı ifadesinin genç adamın yüz hatlarını bozduğunu gördü.

"Nasıl?"

"İntihar etti. Ters yönden otobana girdi, arabası bir ağır vasıtayla çarpıştı. Anında öldü."

Servaz'ın bakışları Hugo'nun içine işliyordu. Çocuğun acısı samimiydi, ağlamamak için çabalıyordu, dudakları bir kutu çivi yutmuş gibi bükülmüştü.

"İntihar eğilimi olduğunu biliyor muydun?"

Hugo çenesini kaldırdı. Parlak gözlerini Servaz'a dikti, başıyla onayladı.

"Evet."

"Uzun süredir mi?"

Genç adam, "Artık ne önemi var," dercesine omuz silkti.

"David'i depresif biri olarak tanıdım," dedi düz ve mekanik bir sesle. "Biz çocukken bile, hep... tuhaftı... kara bir mizahı vardı... ve kederli gülümsemesi. On iki yaşındayken bile öyle gülümsüyordu."

Servaz dalmaya hazırlanır gibi uzun bir soluk aldığını gördü.

"Kimi zaman öngörülemez tepkileri oluyordu, sevinçten umutsuzluğa bir anda geçebiliyordu. Bir keresinde onun söylediğinin tersini

ileri sürüyor diye bir arkadaşın kafasına kocaman bir taş indirdiğini gördüm. Böyle olduğunda arkadaşlar ondan uzak duruyordu ama ben değil. Annesi onu yıllarca psikologlara gönderdi. Sonunda annesini de dinlememeye başladı. Bütün bunlar o pislik babası yüzünden." Hugo'nun sesi lav gibi yakıcıydı. "Ve de salak abisi. Onu onlar öldürdü... O iki pislik manevi tacizden kovuşturulmalı, benim fikrimi sorarsanız... Bir keresinde David'in eve bir kız getirdiğini hatırlıyorum. Henüz on dördündeydi. Hoş bir kız getirmişti. Abisi kızın önünde onu aşağılamaktan öyle bir zevk aldı ve kıza öyle kaba davrandı ki kız bir daha asla evlerine ayak basmadı, konuşmadı bile onunla. Babası annesine sürekli olarak "bir oğulları bir de kızları" olduğunu söylüyordu. Kitap okumasını ya da odasında kitap bulunmasını yasaklamıştı: Kitap okumanın efemine yaptığını söylüyordu. Babası bulunduğu konuma hayatı boyunca tek bir kitap okumadan gelmekle övünüyordu. Okulda bile okumamıştı."

"Bu durumda David, Marsac'a nasıl girdi?"

"Babası ve abisi David'in ne olabileceğiyle ya da ne yapabileceğiyle uzun süredir ilgilenmiyorlardı. Onun iflah olmaz biri olduğuna karar vermişlerdi. Hepsi bu. Sanırım bu onu kötü muameleden daha fazla yaralıyordu. Öğrenimini annesi kendi kişisel parasından karşılıyordu. O, David'i babasından ve abisinden hep korumaya çalıştı. Ama güçsüz biriydi. O da onların işkencesine maruz kalıyordu."

"Daha önce intihar teşebbüsleri olmuş muydu?"

"Evet, çok... Bir keresinde bir bıçakla karnını yarmaya bile kalkıştı. Samuraylar gibi, anlıyor musunuz? Kız olayından sonraydı bu..."

Servaz parmaklarının altındaki yara izini hatırladı. Boğazı düğümlendi ve yutkundu. Hugo onlara tek tek baktı.

"Gece yarısı beni bunun için mi uyandırdınız? Niye bu kadar kalabalık halde geldiniz? David'in öldüğünü söylemek için mi?"

"Tam olarak değil."

"Yarın sabah özgür olacağım, öyle değil mi?"

Servaz sesindeki kaygıyı fark etti. Cevap vermedi.

"Lanet olsun, David, dostum, kardeşim..." diye inledi aniden Hugo. "Hayatın bok gibiydi, dostum"

"Bunu senin için yaptı," dedi Servaz yavaşça ama tane tane konuşarak.

"Ne?"

"Arabada onun yanındaydım. David, Claire Diemar ve Elvis Elmaz cinayetlerinden kendini suçladı. Aynı zamanda Bertrand Christiaens ve Joachim Campos cinayetlerinden de..."

"O kim?"

İyi oyun, diye düşündü Servaz. *Tuzağa düşmedin.*

"Bu iki isim sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Hugo başını salladı.

"Etmesi mi gerek?"

"Néouvielle Gölü'nde yardımınıza gelen itfaiye şefinin ve otobüs şoförünün adları."

"Ah, evet. Şimdi, siz söyleyince..."

"Claire Diemar da o otobüsteydi o gece, öyle değil mi?"

Hugo, Servaz'a tuhaf bir bakış yöneltti. Camların dışında gök gürledi.

"Doğru. Oradaydı. Kaza ile onun ölümü arasında bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsunuz? David'in Claire'in cinayetinden kendini suçladığını mı söylediniz? Kendini öldürmeden önce mi söyledi?"

Servaz onu inceledi. Hugo samimiyetle şaşkın gözüküyordu. Çocuk çok iyi bir oyuncuydu.

"Kendini bir kamyonun önüne atarak intihar ettiyse eğer ve siz de o arabanın içindeydiyseniz, o halde nasıl oluyor da şimdi burada bulunuyorsunuz?"

Kuşkulu bir ifadeyle Servaz'a bakıyordu. Servaz masanın üzerinden üstüne atlamamak için kendini tuttu.

"Bitti," dedi Ziegler sükûnetle.

Genç adamın bakışları ona doğru döndü.

"İyi oyundu. Defter fikri. Riskli ama kurnazca. Önce seni suçluyordu. Sonra seni masum gösteriyordu."

Cevap yok.

"İddia edebilirim ki eğer soruşturmayla görevli polisler araştırmalarını daha öteye taşımasalardı, deyim yerindeyse, yeterli bir meslek

bilinci ve merakıyla hareket etmeselerdi, sen avukatından bir el yazısı ekspertizi talep ederdin."

Çok kısa bir an görüldü. Kıvılcım. Kolladıkları işaret. Ama anında yok oldu.

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, lanet olsun! O defterdeki benim yazım değil."

"Elbette değil," dedi Servaz. "David'in çünkü."

"O halde doğru mu? O mu öldürdü?"

"Seni küçük pislik," dedi Ziegler.

"Deftere o notu yazmasını sen mi söyledin, Hugo? Yoksa o kendi kararı mıydı?"

"Ne? Hiçbir şey anlamıyorum!"

Bir başka ışıltı. Bu kez daha belirgin. Hapishanenin içlerinden biri bağırdı. Acılı uzun bir çığlık. İşitildiği gibi de yok oldu. Koridorda bir gardiyanın ayak sesleri duyuldu. Sonra yeniden sessizlik. Ama hapishanede sessizlik asla uzun sürmezdi.

"Claire az kişiyle yatmamıştı, değil mi?" dedi Servaz.

"Kıskanıyor muydun?" diye sordu Ziegler.

"Kaç kişi öldürdünüz, sen ve küçük arkadaşların?" diye öğrenmek istedi Espérandieu.

"İtfaiye şefi sizin işinizdi," dedi Servaz. "Sarah, Virginie, David ve sen. Dört kişi tarafından sulara atıldı."

"Ya Joachim Campos? Bir tanık onunla birlikte iki adam gördü. David ve sen mi?" dedi Ziegler.

"O gece Claire Diemar'ı iki kişi mi öldürdünüz?" diye devam etti Vincent. "Kamera bardan çıkan iki kişiyi kaydetti. David ve sen mi? Yoksa David gözcülük yapmakla mı yetindi?"

"Anlamadığım şey, sen neden olay yerinde kaldın?" diye ekledi Servaz. "Bu riski neden göze aldın? Neden diğerlerinde yaptığını yapmadın? Neden onun ölümüne de kaza ya da kayıp süsü vermedin? Neden havuzun kenarında oturdun? Neden?"

Hugo'nun neon ışığı altındaki bakışları birinden diğerine gidip geliyordu. Servaz gözlerinde kuşku, öfke, korku gördü. Servaz'ın tele-

fonu cebinde iki kez *bipledi*. Bir mesaj... *Şimdi sırası değil*... Gözlerini Hugo'dan ayırmıyordu.

"Lanet olsun, kesecek misiniz bunu!" diye bağırdı sonunda. "Müdürü çağırın! Onunla konuşmak istiyorum! Size söyleyecek hiçbir şeyim yok! Defolun!"

"Onu tek başına mı öldürdün, Hugo? Yoksa kalabalık mıydınız? David katıldı mı?"

Sessizlik.

"HAYIR, YALNIZDIM..."

Hugo gözlerini onlara doğru kaldırdı: Parıldayan iki ince yarık. Bir şey demediler. Servaz kalbinin çarptığını hissetti. Diğerlerinin de aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

"Başına gelecek tehlike konusunda onu uyarmak için oraya gittim. Barın tuvaletinde uyuşturucu almıştım ve çok içmiştim... Diğerlerinin yakında eyleme geçeceklerini biliyordum. Haziran ayıydı. *Ve bu kez onun sırası olduğunu biliyordum*. Aramızda tartışmıştık."

Annesininkine benzer o küçük el hareketini yaptı yine.

"Altı yıl önceki o gece ödlekçe davrandığını biliyordum. Bizi, beni ve diğerlerini kaderimize terk etmişti. Bizi kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı... Ama o dönemden beri vicdan azabı çektiğini de biliyordum. Bana söylemişti. Sürekli bunu düşünüyordu. Tam anlamıyla buna takmıştı kafayı. Bu kadar kötü davranmış olmasına. 'Korktum, paniğe kapıldım o gece. Ödlekçe davrandım. Benden nefret etmelisin, beni küçümsemelisin, Hugo.' Bana sürekli bunu söylüyordu. 'Bana karşı neden bu kadar bağışlayıcı, bu kadar naziksin?' diyordu. Ya da: 'Beni sevme artık, bunu hak etmiyorum, bütün bu aşkı hak etmiyorum, iyi biri değilim ben,' diyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu, gözlerinde üzüntüyü okuyordum, bunu bana derken titriyordu. Hem, başka zamanlar, asla rastlamadığım kadar neşeli, hoş, şaşırtıcı, olağanüstü bir insandı. Her anı bir mucizeye dönüştürebilirdi. *Onu seviyordum, anlıyor musunuz?*.." Bir süre sustu. Sanki iki aktör aynı rolü paylaşıyormuş gibi sesi değişti. "O gece sarhoştum, bardan çıkarken kafam güzeldi. Herkes maçı izlerken onu görmeye gittim. Çember'in varlığından söz ettim ona... Başta inanmakta zorlandı, benim sayıkladığımı,

sarhoş olduğumu sanmıştı. Gerçekten de öyleydim, sonra ona şoförün ölümünden ayrıntıyla söz ettiğimde gerçeği söylediğimi anladı."

Servaz, Hugo'nun gözlerini gördü. En dibindeki ışıltıyı. Külün altından uyanan eşelenmiş korlar gibi, tundranın altında uzun süredir bekleyen bir ateş gibi.

"Ve onun aniden bambaşka biri olduğunu gördüm. Sanki yerine başka biri geçmişti. Tanıdığım Claire değildi... Beni yazmaya teşvik eden ve bir öğrencide böyle bir yeteneğe hiç rastlamadığına yemin eden Claire değildi. Beni sevdiğini ve bizi hiçbir şeyin asla ayıramayacağını, her zaman ilk günkü kadar âşık yaşlanacağımızı söylemek için günde yirmi mesaj gönderen Claire... Sevişirken neredeyse hiç kımıldamadan kendini bırakıp bana sunan ya da tersine, inisiyatif almaktan hoşlanan Claire... Hepsi de aşktan söz eden yazarlardan, şairlerden alıntılar yapan ve gitarıyla bizden söz eden şarkılar uyduran, sanki ona ait bir ülkenin haritasıymış gibi vücudumun her bir parçasına bir ad bulan, tekrar ve tekrar, günde yüz kez 'seni seviyorum' demekten korkmayan Claire... Claire artık yok olmuştu. O... *gitmişti*... Ve onun yerini alan, bana sanki bir canavarmışım gibi, bir düşmanmışım gibi bakıyordu. Benden korkuyordu."

Hugo'nun sözleri floresan ışığında uçuşuyordu. Her biri Servaz'ın ağır yüreğinde yankılanıyordu.

"Amma salağım! Kafam o kadar iyi olmasaydı kuşkusuz öyle davranmazdım. Polisi aramak istedi. Caydırmak için elimden geleni yaptım, erkek ve kız kardeşlerimin hapse girmesi fikrine katlanamazdım." Servaz arabadaki David'in sözlerini düşününce kaburgalarının arasına bir sancı girdiğini hissetti. "Zaten bunca acı çekmişken bunun bedelini ikinci kez ödemelerine katlanamazdım. Ne uyduracağımı bilemiyordum. Onları durmaya ikna edebileceğimi söyledim, bitti dedim, başka kurban olmayacak dedim, onlara zaten yapmış olduğu şeyden sonra bunu yapmaya hakkı yoktu... Söylediklerimi duymak istemedi, deli gibiydi, bütün söylediklerime kulaklarını tıkamıştı. Sesimi yükselttim, ona yalvardım. Sonra, aniden, her şey mahvoldu. Bana artık beni sevmediğini söyledi, aramızda her şey bitmişti, başka birini seviyordu. O adamdan söz etti bana, vekilden. Ona deli gibi âşık olduğunu, hayatının erkeği olduğunu, buna emin olduğunu söyledi.

Ok yaydan çıkmış, sigortalarım atmıştı. Onu korumak istemiştim ama o bizi hapse attırmaktan ve benden kurtulmaktan başka bir şey düşünmüyordu! Bunu yapmasına izin veremezdim. Onlar benim ailem... Öfkeden kudurmuştum. Kendi kendime dedim ki, nasıl bir kadın bir erkeğe seni sonsuza dek seveceğim diye yemin edip ertesi gün de bir başkasını sevdiğini söyleyebilir? Nasıl bir kadın aşkta bu kadar güzel, bu kadar olağanüstü olup sonra da bu kadar çirkin olabilir? Ne tür bir kadın başkalarıyla bu şekilde oynayabilir? O zaman, düşündüm: Ödlekliği yüzünden çocukları ölüme terk eden kadın... Güzeldi, gençti, kaygısızdı ve sadece kendini düşünüyordu. Tek önem taşıyan kendisiydi, bunu aniden anlamıştım. İçini kemiren bütün o vicdan azapları, o suçluluk duygusu yalandı. Tıpkı aşkı gibi. Bir yalan... Kendine hikâyeler uyduruyordu. Başkalarına yalan söylediği gibi kendine de yalan söylüyordu. Claire Diemar'ın bencil ve aldatıcı görünüşlü biri olduğunu o gece anladım. Yoluna çıkan herkes için hep bir zehir olacaktı. Buna hakkı yoktu... Bunu yapmasına izin veremezdim..."

"Bu durumda ona vurdun," dedi Servaz. "İpi buldun ve onu bağlayıp küvete soktun. Ve musluğu açtın..."

"Ölmeden önce, çocukların onun yüzünden nelere maruz kaldığını anlamasını istemiştim. Hayatında en azından bir kez olsun yapmış olduğu tüm kötülüğü anlasın..."

Hapishanenin derinliklerinden kahkaha gibi bir ses geldi. Kızgınlık ve güçsüzlük. Sonra boğuk hıçkırıklar. Ve yeniden sessizlik. Ama yine uzun sürmeyecekti.

"Ve anladı, öyle değil mi?" dedi Servaz. "Sonra, bebekleri havuza attın ve suyun kenarına oturdun... Neden bebekler? Boğulup suyun yüzüne çıkan arkadaşlarını temsil ettikleri için mi?"

"Onun evine her gittiğimde bu bebek koleksiyonu... beni ürpertiyordu."

"Ya sonra?"

Hugo başını kaldırıp onlara baktı.

"Sonra, ne?"

"Şoke olmuştun, yapmış olduğun şeyden donup kalmıştın, hâlâ uyuşturucu ve alkolün etkisi altındaydın: *O gece kim gelip Claire'in mesaj kutusunu ve başka birinin kendi izlerini silmek istediğine inan-*

dırmak için cep telefonunu boşalttı, Mahler'in müziğini kim koydu, kim geldi?"

"David."

Servaz masaya öyle güçlü bir yumruk indirdi ki odada bulunan dört kişiyi de sıçrattı. Doğruldu, masanın üzerine eğildi.

"Yalan söylüyorsun! David seni kurtarmaya çalışarak intihar etti, sen, onun kardeşi, onun anısını şimdiden kirletiyor musun?! David o gece senin peşinden bardan çıktı, bankanın gözetleme kamerasının videolarında o vardı, meydanın öteki ucunda. Hatta kayıtları çalmak için bana saldırdı! Ama CD... o değil! Ona bundan söz ettiğimde, kendini öldürmeden hemen önce, bana baktı: *Neden söz ettiğimi bilmiyordu!*"

Hugo sessiz kaldı. Sarsılmış gözüküyordu.

"Tamam," dedi sonunda ölü gibi bir sesle, sevgi, nefret, merhamet ve kendinden tiksinti dolu bir sesle. "David o gece bardan çıktı. Beni durdurmaya, aklımı başıma getirmeye çalıştı... Benim ne yapmak istediğimi biliyordu... Claire'e her şeyi anlatmamı engellemek istiyordu. Onu başımdan savdım ve içeri geri döndü. Kendisinden yola çıkarak Çember'e kadar ulaşılmasını engellemek için kamera kayıtlarını çaldı. Çünkü böylece bir başka suçlu olduğu hipotezi güçleniyordu. Ben telefon ettiğimde bana o akşam sizinle birlikte boşluğa atlamak üzere olduğunu, son anda vazgeçtiğini söyledi."

Bir iki saniye boyunca, Servaz derin bir soğukluğun istilası altında kaldığını hissetti.

"Ya Claire'in evinde, ormanda bulunan izmaritler?" dedi. "Ölmeden önce bana onların üzerinde kendi DNA'sının bulunacağını söyledi."

"Benim Claire'le ilişkimi onaylamıyordu. Ondan nefret ediyordu. Belki de kıskanıyordu, bilmiyorum... Ama bildiğim şey, ara sıra oraya gelip ormandan bizi gözetlediği ve sigara üstüne sigara içtiğiydi..."

"Kim?" diye ısrarla sordu Servaz, cevabı işitmekten giderek daha fazla kuşku duysa da. "EVİ TEMİZLEMEYE KİM GELDİ?! O LANET OLASI MÜZİK SETİNE CD'Yİ KİM KOYDU?"

Cebinden yeniden iki kez *bip* sesi yükseldi. Telefonunu çıkardı. İki mesaj vardı. Bu saatte mi? Bu kadar acil olan neydi? Mesaj kutusunu

açtı. Numara rehberinde kayıtlı değildi, ilk mesajı açtı. Ve adrenalin, korku, bulantı yeniden damarlarına üşüştü.

"Margot!" diye bağırdı yüksek sesle, iskemlesinden sıçrayarak.

SMS "JH" imzalıydı.

"Çok sevdiğin kişiye dikkat et."

Sinirli sinirli Samira'nın numarasını bulup arama tuşuna bastı.

"Patron?" dedi genç kadın telefonda, şaşırmıştı.

"Gidip Margot'yu gör! Koş! Fırla!" diye bağırdı telefona.

"Patron, ne oluyor?"

"Soru sorma! Sana dediğimi yap!"

Onun çayırlarda hızlı adımlarla yürümesini, sonra çakılların üzerinde koşuşunu dinledi. Kalbi çarparak, yatakhaneye giden merdivenleri dörder dörder çıkışını, kapıyı çalışını, "Ben Samira!" deyişini dinledi. Kapının açıldığını, tanıdık bir sesin cevap verdiğini işitti, uykulu bir ses, yanık üzerinde merhem etkisi bırakan bir ses. Sonra soluk soluğa kalmış Samira'nın sesi tekrar işitildi telefonda.

"İyi, patron. Uyuyordu."

Derin bir soluk aldı, gözlerini fal taşı gibi açarak onu süzen diğerlerine baktı.

"Lütfen," dedi, "bana bir iyilik yap. Bu gece onunla yat, öteki yatağa gir. Sana açıklarım. Anladın mı?"

"Anlaşıldı," dedi Samira. "Odada yatıyorum."

"Kapıyı da kilitle."

Cebini kapattı. Hem şaşkın hem de rahatlamıştı. Yeniden mesaja baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Ziegler. O da ayağa kalkmıştı.

Servaz ona mesajı gösterdi.

"Ah, lanet olsun!" dedi jandarma.

"Ne?" dedi Servaz. "Ne var?"

"Marianne'a saldıracak..."

"Annemden neden söz ediyorsunuz?" diye atıldı Hugo, masanın öte tarafından.

Ona baktılar.

"CD'yi koyan o, değil mi?" diye sordu Servaz, boğuk bir sesle.

"Neler oluyor söyleyin bana, lanet olsun!"

Servaz ona telefonunun ekranını gösterdi. Çocuğun bembeyaz olduğunu gördü. Gözlerinde dehşet, anlayamama, mutlak bir korku okudu.

"Lanet olsun, *bu kez gerçekten o!*" diye bağırdı Marianne'ın oğlu. "Yerine geçtiği için onu cezalandıracak! Evet, size telefon etmeden önce CD'yi annem koydu! Evet, onu yardıma çağırdım o gece! Size anlattıklarımı ona da söyledim, çok geç olduğunu, karşı pencereden birinin beni gördüğünü söyledim! Jandarmaların gecikmeden geleceklerini anladı. Bunun üzerine bu fikri buldu... Sizin soruşturmayı, o dönemde basında okuduğu bütün yazıları hatırladı: Hirtmann, enstitü ve ortak Mahler zevkiniz... Aniden, mümkün olduğunca hızlı davranarak müzik setine bu CD'yi koyup gitti. Ağlıyordu. Bana telefonda Claire'in mesaj kutusunu boşaltmamı da söyledi. Bunun ne işe yarayacağını anlamamıştım, kafam çok dumanlıydı ama yaptım. Jandarmalar onu orada bulsalardı, yalnızca gerçeği söyleyecekti: Onu yardıma çağırdığımı. Neyse ki gelmeleri zaman aldı. Bir ceset bulacaklarını bilemezlerdi ve muhtemelen hepsi maçı izliyordu. Bizi bu kurtardı! O henüz çıkmıştı ki jandarma geldi! Sonra sizi aradı. Eğer soruşturma size emanet edilirse ve siz de bu CD'yi bulursanız, belki de benim suçluluğumdan kuşkulanmanız için bir şans olurdu... Oğlunu kurtarmak için bir şans... Sonra bir internet kafeden size o e-postayı gönderdi..."

Bir haftadır olup biten her şey, Servaz'ın yaşadığı her şey ortaya çıkıyordu. İnternet kafenin yöneticisi onlara bir kadının geldiğini söylemişti... Hugo ile Margot arkadaştılar... Kızının en sevdiği müziğin hangisi olduğunu annesine o söylemiş olmalıydı. Cep telefonunu alıp Servaz uyurken sahte bir adres girme fırsatını ondan başka kim bulabilirdi? Tüfekle ona nişan almaktan özenle kim kaçınmış olabilirdi? Gecenin bir vakti ağacın gövdesine harfleri sakin sakin kim kazırdı? Park yerinde Espérandieu'ye söylemiş olduğu şeyi hatırladı: "Mahler'in CD'si soruşturma bize emanet edilmeden önce müzik setindeydi." Elbette...

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı Marianne'ın oğlu sandalyesini iterek. Sandalye gürültüyle yere düştü. "Anlamıyor musunuz? *Bu mesajı o gönderdi!* Olup biteni görmüyor musunuz? ONU ÖLDÜRECEK!"

Gök gürültüsü, şimşekler. Ön camlardan akan yağmur, telsizlerde mesajların cızırtıları, sirenler, sürat, sel halini almış akıp giden yol; ötede, yavaş yavaş bastıran gece. Kafasının içinde çeşitli gürültüler, korku, karmakarışık vicdan. Çok geç kalacaklarının ürkütücü kesinliği.

Bir sisin ortasında Marsac'tan geçiş... Göl... Ziegler, Espérandieu ve o, doğu kıyısından ilerlediler, ardından kuzey kıyısından. Vincent direksiyondaydı. Jandarma araçları çoktan oradaydı. Yarım düzine. Açık kapıdan içeri daldılar. Ağaçlı yolun taşları üzerinde ilerlerlerken Servaz midesinin sıvılaştığını hissetti. Evin bütün ışıkları yanıyordu, giriş katı da üst katlar da. Bütün pencerelerden ışık yayılıyor, parkı aydınlatıyordu. Aşağı yukarı her yerde jandarmalar vardı. Servaz neredeyse bir saat önce hapishaneden onları aramıştı. Arabadan dışarı fırlayıp sekiye doğru atıldı, koşarak basamaklardan çıktı. Kapı ardına kadar açıktı.

Seslendi: "Marianne!"

Boş odalara daldı.

Bécker'le karşılaştı. Claire'in evinde onu ilk karşılamış olan ve tanımadığı başka görevlilerle toplantı halinde bulduğu dedektif.

"Ee?"

"Hiçbir yerde yok," cevabını verdi Bécker.

Servaz giriş katındaki her odayı sistemli olarak araştırdı. Hayale kapılmadan. Ondan önce bunu yapmışlardı zaten. Hole geri döndü.

"Yukarıda kimse var mı?" dedi geniş merdivenlerde.

"Kimse yok..."

Rüzgârda dans eden perdelerin engelini aşıp terasa çıktı, karşıda karanlıkta yağmurun diken diken ettiği göl görünüyordu.

Nereye gitmişti? Seslendi. Tekrar tekrar seslendi. Jandarmaların şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Her an ortaya çıkabilir, neler olduğunu ona sorabilirdi ve Servaz da ona sarılır, öper, ihaneti ve günahları için onu bağışlardı. Polis arabalarının gidişini seyrederler, sonra da

bir şişe şarap açarlardı. Ardından Marianne özür dilerdi –sonuçta, oğluydu söz konusu olan– ve sevişirlerdi.

Ama hayır, Hugo'nun hapiste kaldığını ona bildirmeliydi. Bunun onları sonsuza dek ayıracağını, bundan sonra olası bir geri dönüşün olmayacağını biliyordu. Umutsuzluğun omuzlarına çöktüğünü hissediyordu. Hiç olmazsa yaşıyor olsa. *Canlı*... Islak çimenlere indi, ayakkabıları süngersi çimenlere gömülüyordu, sağanak yüzünü şiddetle ıslatıyor, başının üzerinde trampet çalıyordu. Ormanı araştıran yağmurluklu jandarmaların yanına gitti. Arkasına döndü: Döner ışıldaklar binanın öte tarafında, bulutların karnında sıçrıyor, pencereleri aydınlık büyük evin kara siluetini bölüyordu. Ama çayırların üzerine kaplanmış ışık birikintilerinin ötesinde, sadece karanlık vardı. Fırtınanın sarstığı ağaç yığınlarının arasından geçti. Şimdi karanlıkta sahili yalayan dalgacıkları ve gölü ıslatan yağmuru işitiyordu.

"Burada değil," dedi jandarmalardan biri.

"Emin misiniz?"

"Her tarafı araştırdık."

Orman tarafındaki bahçenin dibini, kazınmış harfleri bulduğu yeri gösterdi. Onları Hirtmann'ın kazımadığını artık biliyor olsa da.

"O tarafa bakın. Bir su kaynağı ve yerde yatan bir gövde var. Bütün bölgeyi araştırın."

İçeri geri döndü. Nereye gitmişti? Kaçırılmış mıydı? Bu fikir midesini kaldırıyordu.

"Martin..." diye araya girmek istedi Ziegler.

"Siz geldiğinizde her şey böyle miydi?" diye sordu Bécker'e.

"Evet. Kapılar ve pencereler açık. Işıklar açık. Ah... bir de müzik çalıyordu..."

"Müzik?"

Donup kaldı. Bécker müzik setinin bir düğmesine bastı ve müzik yükseldi. Son ses. *Mahler*... Üflemeliler ve kemanlar bütün evin içinde patladı, oparlör sistemi sayesinde odalarda gürledi, vurmalı üçgenlerin keskin tınısı ritm tuttu, viyolonsellerin daha pes sesi duyuldu. Bütün orkestra nihai felakete doğru koşturuyordu.

Servaz hıçkırdı. Parçayı tanımıştı: Altıncı senfoninin *Final* bölümü, bozgun müziği; *onun* bozgunu. Adorno'nun "kötü biten her şey kötüdür" diye adlandırdığı parça.

Duvar boyunca ilerleyip yere oturdu. Bir titreme bütün vücudunu sarstı. Orada bulunan jandarmalar anlamadan ona baktılar. Bu polis başka şeyler de görmüştü kuşkusuz. Müziği kapattılar. Bunun üzerine onun hıçkırıklarını işittiler. Sanki bir polis ağlayamazmış gibi rahatsız oldular; en azından meslektaşları karşısında, hele ki görev sırasında. Hemen sonra, kahkahayla güldüğünü işittiler ve o zaman onun delirdiğini düşündüler. İlk kez olmayacaktı bu. Robot değildi onlar, dünyanın bütün pisliğine katlanmak zorundaydılar, canlı birer kanalizasyondular, boku toplayan ve nüfusun geri kalanının mümkün olduğunca uzağına taşıyan. Ama gerçekte asla çok uzağa değil. Bok sonunda her zaman geri gelirdi.

Sonra onun elinde bir kâğıt tuttuğunu fark ettiler. Bir mobilyanın üzerinde bulduğu bir kâğıt. Birbirlerine baktılar, okumak için yaklaşma arzusuyla içleri tutuşuyordu ama cesaret edemediler. Kâğıdın üzerinde şu yazıyordu:

"Senin güvenine ve aşkına ihanet etti, Martin. Cezalandırılmayı hak ediyordu."

SONSÖZ

2010 yazı, İspanya

Hava sıcaktı. Çiçekli balkonlarla ve sokak lambalarıyla çevrili taş yollardan Plaza Mayor'a doğru yavaşça inerken, sıcak İspanya gecesinde onlarca mutlu insanla karşılaşıyordu. Tuhaf, diye düşündü, sıradan bir futbol maçı birkaç saatliğine milyonlarca insana mutluluk verebiliyor.

Sokaklar, sabun, losyon, bira, şarap, sigara, çocukların patlattığı havai fişekler ve gün boyu kapalı kalmış duvarların sıcağı kokuyordu. Dans eden, şarkı söyleyen ve sevincini yüzüne bağıran kalabalığın içinde sallanarak yürürken, balkonlardan üzerine çullanan İspanyol televizyonunun sunucularının isterik konuşmasının, bayram yapan bütün İspanya şehirlerinin bağırış çağırışlarıyla kesintiye uğramasını dinliyordu.

Plaza Mayor'un dört bir tarafı kemerlerle çevriliydi ve ön cepheleri on sekizinci yüzyıl freskolarıyla süslüydü. Canlı renkleriyle bir İtalyan *pizza*sını öylesine andırıyordu ki birçok makarna markası onu reklam spotlarının dekoru yapmıştı. Bu fikir onu güldürdü. Belki de öğleden sonra beşten beri sarhoş olmasına ve vaktin gece yarısını geçmiş olmasına bağlı hayaletimsi bir gülümseme. Yine de meydanda çok insan vardı. Çoğu da çocuktu. Tek boş iskemleye çöktü.

"İçmişsin," dedi Pedro. Birasını masaya koymuş, patlak ve güleç iri mavi gözleriyle onu süzüyordu.

"Hı-hı... Ne içersin?"

Pedro boş bardağını gösterdi. Sadece birkaç köpük çizgisi kalmıştı.

"Aynı şey."

Dostunun ona Fransa takımından söz etmeye hazırlandığını gördü. Bu konuda Servaz'a takılmaktan hoşlanıyordu.

"Antrenörü attılar mı?" diye sordu Pedro.

"Henüz değil," cevabını verdi Servaz.

"Ya ona hakaret eden şu oyuncu, antrenman sırasında grev yapanlar, cezalandırılacak mı onlar?"

Yeni dostu, komşu ülkenin ekibinin gösterdiği ölçüsüz aptallık karşısında kısmen hayranlık duyan bir inanmazlıkla başını salladı. Servaz neredeyse kendinden geçmiş bir halde gülümsedi: Milyarder futbolcuların bir dünya kupası sırasında grev yapabildiği tek bir ülke vardı: onunki. Aniden susadı. Hafifçe sendeleyerek doğruldu ve büyük kafeye girerek *una caña* ve *carajillo de cognac* söyledi. Tezgâha dirseklerini dayadı, barmenin minik bardağın içine toz şeker, iki kahve çekirdeği, bir limon kabuğu, bir ölçü brandy koyuşunu, kahve makinesinin buhar ağzına tutup neredeyse kaynatmasını, sonra da çakmağıyla tutuşturup üzerine koyu kahve döküşünü seyretti. Servaz bu törene hayrandı. Sarhoşluğunun boyutlarını açık eden o mutlak ciddiyet havasıyla gözlerini kısıyordu.

Ateş gibi yanan bardağı küçük bir tabakta dışarı çıktığında Pedro hâlâ oradaydı, yanında oturanlarla maçı onuncu kez ateşli ateşli konuşuyordu. Servaz iskemlesine yaklaştı ve üzerine oturmak isterken ıskaladı. Sıcak kahve ile brandy gömleğine döküldü ve yere uzanıp diğer masadakilerin bakışlarını fark etmeden kahkaha attı.

"Yeter," dedi Pedro. "Dönme vakti."

Pedro polisi koltuk altlarından kaldırıp yandaki dar sokaklara sürükledi. Ondan daha ufak tefek ama daha güçlüydü. Servaz onun omzuna yaslandı. Başını yıldızlı geceye, çatıların üzerine doğru kaldırdı. Bir Lorca şiiri gibi gece. Bütün tatilini, bütün boşluklarını, bütün "tasarruf" günlerini birbirine eklemişti ve adli polisteki hiç kimse *olaylardan* sonra söyleyecek bir şey bulamamıştı. Çekip gitmesinden kısa süre önce, Sarah Lillenfeld ve Virginie Croze sorguya çekilmiş ve tutuklanmışlardı, Çember'in diğer üyeleri gözaltına alınmıştı, soruşturma yürüyordu ama artık Servaz olmadan. Valizini toplamış ve uğradığı saldırının ardından on gün çalışmaması öngörülmüş olan ve yeniden jandarma soruşturma komisyonundan geçecek Ziegler'i görmeye gitmişti.

Bu kez ne ceza alacağını düşünüyordu. Irène'in istifasını vermesine ramak kaldığını biliyor ve bu ihtimal onu üzüyordu. Lisa Ferney'in kapatıldığı hapishanenin bilgisayar sistemine girdiğini de açıklamıştı. Lisa onun aracısıydı: İsviçreli ile günün birinde temasa geçeceğine tuhaf bir şekilde emindi. Sonra yoluna devam etmiş ve Pireneler'in öte tarafında, Huesca'nın bir vilayeti olan Yukarı-Aragon'daki bu küçük köye sığınmıştı. Tanrı'nın terk ettiği bir yer. Olağanüstü güzellikte bir bölge, asla kimseyle karşılaşılmayan ıssız yollar. Kimse buraya onu aramaya gelmezdi. Kimse onu tanımıyordu. Burada o *el Francés*'ti. Sadece iki haftadır görüştükleri ama dostluğunu kabul etme güvenini gösterdiği Pedro ve başka birkaç kişi hariç. Pedro İspanya'nın zaferini şehrin neredeyse tamamıyla kutlamak için her üç metrede duruyordu. Servaz birkaç gün önce müdürden bir çağrı almıştı: Basına sızdıran kişiyi keşfetmişlerdi. *Aslında hiç sızma olmamıştı.* En azından, polisin içinden. İnternet kafenin patronunu tekrar sorguya çekmişlerdi. Servaz gözlüklerinin ardında inatçı ve soğuk küçük gözlü yöneticiyi "Patrick"i hatırlamıştı. Patrick onlar ayrılır ayrılmaz basını aradığını kabul etmişti. İlk bakışta, yöneticinin tarifi sayesinde Servaz'ın kimliğini gazeteci bulmuştu. Patrick ona polislerin kendi internet kafesinden bir e-posta aldıklarını, hafif aksanlı konuşan iriyarı bir adamı aradıklarını ve paniğe kapılmış bir halleri olduğunu söylediğinde, gazeteci bu son yılların en ses getiren cinayet olayını anında hatırlamıştı.

"Şanslısın," dedi Servaz, peltek bir sesle, kol kola ilerlerken.

"Neden?"

"Burada yaşadığın için."

Pedro omuzlarını silkti. *Hostal*'ın kapısından geçtiler, iç avluya kadar koridorda yürüdüler. Katlar boyunca beyaz duvarlar ve saksılar içinde yeşil bitkilerle ve eski mobilyalarla süslenmiş cilalı ahşap geçitler uzanıyordu. Temizlik ve yasemin kokuyordu. Merdivenlerden üçüncü kata kadar çıktılar ve Pedro, hiç kapatmadığı oda kapısını itti.

"Bir gün bana başına geleni anlatırsın," dedi, onu yatağın üzerine bırakırken. "Öğrenmek ilgimi çeker. İnsan böyle nedensiz kendini bitirmez."

"Sen... sen bir filozofsun... *amigo*."

"Evet. Ben bir filozofum. Kuşkusuz senden daha az kitap okudum," diye ekledi Pedro. Servaz'ın ayakkabılarını çıkarırken konsolun üzerine dizilmiş Latin yazarlara bir göz atarak. "Ama yine de bazılarını okudum. Özellikle kalpleri okumasını bilirim. Sen sadece kelimeleri okumayı biliyorsun."

Kitapların dışında küçük odada pek bir şey yoktu: Bir valiz, birkaç giysi, onun dışında kimsenin kullanmadığı bir *walkman* ve CD'ler. Mahler senfonileri. Müziğin kitaplar üzerindeki avantajı, diye düşünürdü her zaman. Daha az yer kaplıyor.

"Seni seviyorum, *hombre*."

"Sarhoşsun sen. İyi geceler, Pedro."

Pedro ışığı söndürdü.

Servaz sabahın yedisinde, beton delme aletlerinin, klakson seslerinin, opera şarkıcıları kadar güçlü seslerle birbirlerine seslenen işçilerin şamatasıyla uyandı ve bu ülkenin bu kadar az uyuyabilmek için ne yaptığını bir kez daha düşündü. Uzun bir süre tavanı seyretti. İpleri kesilmiş bir kukla kadar cansız ve boş hissediyordu kendini. Ağzının yapış yapış olduğunu hissetti. Korkunç bir migren ağrısı tutmuştu. Ayağa kalktı. Banyoya kadar süründü. Acele etmeden. Kimse onu hiçbir yerde beklemiyordu. Hayatında hiçbir aciliyet yoktu.

Duş hortumundan fışkıran ılık suyu ensesinden ve omuzlarından akıttı. Dişlerini fırçalayıp son kalmış temiz gömleğini giydi. Diş fırçası bardağına musluktan su doldurdu ve içine eriyen bir aspirin attı.

On dakika sonra, şantiyenin kaldırdığı tozun ortasında ana yolda yürüyordu, bir girişin altından dönerek küçük bir yola girdi. Tepedeki çorak yamaca tırmanan dar ve gölgeli bir sokağı takip ediyordu. Etrafında köy uyanıyordu. Evlerden, açık pencerelerden gelen sesleri işitiyordu. Kahve kokusunu, sabahın canlandırdığı çiçeklerin kokusunu içine çekiyordu. Çocukların çığlıklarını işitiyordu. Radyoların anlata anlata bitiremediği zafer kutlamaları işitiliyordu. Etrafında hissettiği bütün bu enerji, bütün bu *yaşam*... Şu ekonomik kriz hikâyelerini düşündü, bilmediği şeylerden, hiç tanımadığı halklardan bahseden, rakamları ve istatistikleri birbiriyle yarışırcasına tekrarlayan bütün bu gazeteciler. Ve bütün bu bankacılar, ekonomistler, spekülatörler, dolandırıcı maliyeciler, kör politikacılar. Anlamak için buraya gelme-

liydiler. Burada insanlar yaşıyordu. Yaşamak istiyorlardı. Çalışmak. Var olmak. Sadece hayatta kalmak değil.

SENİN gibi değil, dedi.

Tepeye tırmandı. Şehrin çatılarının üzerinde, Fransa'dan gelen ve güneye doğru giden bir uçak soluk mavi gökte beyaz bir çizgi bırakıyordu. Çamların ortasına yuvalanmış, faleze sırtını vermiş katedrale vardı. Sütunlu uzun geçidi takip etti, birkaç basamak tırmandı ve kendini gölgelerle ve serinlikle dolu manastırda buldu. Yeşilimtırak su havuzunun etrafından dolandı ve tepenin en yuvarlak kısmında dönerek falezin tepesine varan patika boyunca tırmanmaya devam etti. Katedralin ve şehrin üzerindeki alana çıktı. En güzel manzara oradan görülüyordu. Sekiz metre boyunca kocaman bir İsa kollarını açmış, nafile hayır duasını bütün bölgeye, ta Pireneler'e dek yayıyordu.

Muhteşem bir panorama... Her sabah onu buraya getiren şey, yine de manzara değil, falezdi. Ve boşluk. Boşluğun çağrısı. Kışkırtıcı bir şeydi. Olası bir kurtuluş. Bir süredir bu fikri besliyordu ama bir ad onu eyleme geçmekten geri tutuyordu: Margot. Babasını bu şekilde kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. David'i de sık sık düşünüyordu. İntihar, ona bir kez kapı açıldığında yerinden edilmesi güç bir kiracıydı. Uzun uzun düşünmüştü ve eğer karar verirse, burada olacağı sonucuna varmıştı. En iyisi buydu. Otuz metreden düşüşün başarısız olma ihtimali yoktu. Bir otel odasında utanç verici bir ölüm değildi. Güzel bir uçuş. Güneşte ve mavilikte. Ve kusursuz bir dekor.

Günlerdir, belki haftalardır bu fikri kafasında evirip çeviriyordu. Sadece bir fikirdi. Eyleme geçirme niyeti yoktu. En azından şu an için yoktu. Ama fikrin kendisi rahatlatıcıydı. Depresyon geçirdiğini, bunu tedavi etmenin yolları olduğunu biliyordu ama bunu arzulamıyordu. Çok fazla ölüm görmüştü, çok insanı mezara gömmüştü, çok fazla ihanet tanımıştı. Bıkkındı. Yorgundu. Dinlenmeye ve unutmaya özlem duyuyordu, ama her şey hiç durmadan, tekrar ve tekrar geri geliyordu. Belleğinde Marianne'ın yüzünü çok görmüştü; kendi anne babasınınkini de başkalarınkini de... Onun öldüğüne ve İsviçrelinin diğer kurbanları gibi, cesedinin de asla bulunmayacağına emindi. Oğlunu kurtarmak istemişti ama Servaz'a da ihanet etmişti. Her şeye rağmen, buluşmalarının samimi olduğuna, onunla sadece çıkar için

yatmadığına inanmak istiyordu. Bununla birlikte, ölmeden önce neye maruz kaldığını her düşündüğünde, bu düşünce ona güneşe gözlerini dikip bakmak kadar dayanılmaz geliyordu.

Atölyesinden çıkan Pedro'yu gördü. Aşağıda, çok uzakta salopetli minicik bir siluet. Elinde bir bez vardı. Pedro göğe bir göz atmak için başını kaldırdı. Onun bulunduğu yere baktı ama onu görmedi. Nehirde yüzmeye giden çocukları gözleriyle takip etti.

"Seni burada bulacağım söylendi bana."

Ses onu irkiltti. Arkasına döndü. Normalde onu görmekten mutlu olurdu. Ama bu sabah mutlu muydu, rahatlamış mı, yoksa utanmış mı, bilemiyordu. Değişmişti. *Piercing*lerini çıkarmıştı, saçları doğal rengine dönmüştü. Birkaç yaş daha büyük gözüküyordu.

"Beni nasıl buldun?"

"Bana sadece kitap sevgini değil, soruşturmacı genlerini de aktardığına inanmak gerekir, baba."

Önceden hazırlandığı belli bir cümleydi bu. Duyunca gülümsedi. Bronzlaşmıştı, kot bir şort ve kısa bir triko giymişti.

"Annemle ve seninle buraya geldiğimizi hatırladım. Ben küçükken. Burayı çok seviyordun. Ama ilk bu değil... Yo, hayır... Bir haftayı aşkındır seni arıyorum."

Öne doğru iki adım attı ve eğildi, sonra da anında geri çekildi.

"Vay! Güzel manzara... Ama bu yükseklik de neyin nesi!"

Servaz'ın utançtan kızardığını, midesinin düğümlendiğini fark etmedi.

Konuştular. Takip eden günler ve geceler boyunca konuştular. İçki içtiler. Konuştular. Sigara içtiler, güldüler, konuştular, hatta dans ettiler. Kızını tanımayı öğrendi ve insanın başkaları hakkında hiçbir şey bilemediğini fark etti, hele ki kendi çocukları hakkında... Elias da oradaydı. Yüzünün yarısını kapatan saçlarıyla, uzun boylu, sessiz genç adam. Elias az konuşuyordu ve Servaz ondan hoşlandığını fark etti. Kimi zaman onlara eşlik ediyordu. Kimi zaman da yalnız bırakıyordu. Hiç olmadıkları kadar birlikte oldukları mükemmel günler geçirdiler. Tartıştıkları günler de oldu. Margot'nun geceyi Elias'la geçirmesinin

ertesinde onu kör kütük sarhoş bulduğu gece örneğin. Daha az içki içti. Sonra, hiç içmedi. Bütün zaman onların gözüküyordu. Okulun açılmasına çok vardı. Margot yaz tatili boyunca çalışmayı öngörmüş müydü diye düşündü. Sonunda ne zaman gideceklerini sordu.

"Sen hazır olduğunda," cevabını verdi. "Bizimle geliyorsun."

Onlara Pedro'yu ve diğerlerini tanıştırdı. Sonunda neşeli bir küçük çete oldular. Elias konuşmaya başladı; en azından, biraz. Geç yatıyorlardı ama sabahları daha coşkulu uyandığını fark etti. Yatağında kalıp tavanı seyretmiyordu. Onunkinin üst katta bir oda tutmuşlardı. Oda onunki gibi iç avluya bakıyordu ve hâlâ yataktan çıkmakta direndiği sabahlar Margot gelip kapısını çalıyordu. Arabayla ve yaya olarak bölgede uzun gezintiler yaptılar, soluklarını kesen manzaralar, western dekorları içinde taş ve arduvazdan dokunulmamış köyler keşfettiler. Buz gibi sulu nehirlerde yüzdüler. Bisiklete bindiler, kano kullandılar. Yöre insanlarıyla ve turistlerle gevezelik ettiler, son anda davet edildikleri şenliklere katıldılar. Margot fotoğraf çekiyordu ve ilk kez olarak Servaz fotoğraflarda olmaktan nefret etmiyordu. Gülümsediğini keşfedince büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Eğlenceden döndüklerinde hepsi açtı.

Günler geçti. Dalgaların arasında basit, ideal. Hiçbir şey planlanmamıştı, hiçbir şeyin gerçekten önemi yoktu. Hiç amaç yoktu. Sonra, bir sabah, şafaktan biraz önce, Servaz çok sakin uyandı, bir duş aldı ve valizini hazırladı. O gece rüyasında onu görmüştü. *Marianne yaşıyordu...* Bir yerlerde. Ona ihtiyacı vardı. Hirtmann onu öldürmüş olsaydı, bunu ona bildirmenin bir yolunu bulurdu. Odasından çıktı. Herkes hâlâ üst katta uyuyordu ama gün iç avluyu şimdiden aydınlatıyordu. Valizi elinde indi, derin bir soluk alarak yasemin, temizlik, cila ve yola çıkış kokusunu içine çekti. Burayı sevmişti. Sonra kapıya vurdu.

"Ben hazırım," dedi kapı açıldığında.

Graus, Yukarı-Aragon, Temmuz 2011 / Morbihan, Temmuz 2012